

Giới thiệu 1/2 Hoàng Tử

Truyện 1/2 Hoàng Tử, giới trẻ hiện nay rất đam mê và các trò chơi đặc biệt là những trò kiếm hiệp cổ xưa thích được hóa thân thành nhân vật đó và tự ảo tưởng.

Thậm chí còn có những người còn quên cả ăn cả ngủ ngày đêm chơi trò chơi, chỉ vì họ rất đam mê. Có những người còn tự cho mình là thiên hạ đệ nhất không ai có thể vượt qua nổi. Chỉ vì nhưng hơn thua hiểu thắng đã dẫn tới những hành động sai lầm.

Thậm chí chỉ vì một chuyện nhỏ mà họ có thể đánh mất luôn cả tình bạn, làm kẻ thù không đội trời chung chỉ có thể hãm hại nhau.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: HOÀNG TỬ RA ĐỜI

Năm 2100 sau công nguyên, game online phát triển mạnh mẽ. Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, công nghệ thực tế ảo (1) được khai thác, máy chơi game trong lúc ngủ cũng được phát minh. Mức độ chân thật của game online từ 50% lên đến 60% 70% đến 80%. Hiện tại hai game Thế Giới và Nhân Sinh có mức độ chân thật lên tới 85% đang chiếm lĩnh thị trường, tỉ lệ người chơi đạt mức 80%. Làm quen với bạn mới thì câu hỏi phổ biến nhất là “Bạn chơi Thế Giới hay Nhân Sinh?” Nhưng giờ đây mọi việc đã đổi thay, công ty khoa học kỹ thuật Tuấn Vũ trải qua mười năm nghiên cứu phát triển đã cho ra đời game mới Cuộc Sống Thứ Hai với mức độ chân thật lên tới 99%. Tin tức vừa đưa ra đã trở thành đề tài nóng hổi, toàn Thế Giới đều ngẩn ngơ chờ mong.

(1) Thực tế ảo hay còn gọi là thực tại ảo (tiếng Anh là virtual reality, viết tắt là VR) là thuật ngữ miêu tả một môi trường mô phỏng bằng máy tính. Đa phần các môi trường thực tại ảo chủ yếu là hình ảnh hiển thị trên màn hình máy tính hay thông qua kính nhìn ba chiều, tuy nhiên một vài mô phỏng cũng có thêm các loại giác quan khác khác như âm thanh hay xúc giác.

Trong game Thế Giới

“Em trai, nhóc xem, đây là cái gì?”

Tôi là Phong Tiểu Tiểu, đang khoe khoang bảo vật Trọng ma pháp Trạng Sư của cao thủ cho thằng em trai song sinh xem. Haha... Công kích ma pháp của nó là 120, thuộc tính là gia tăng công kích ma pháp + 20%. Thật đúng là vật báu của ma pháp sư. Nhưng tôi lại giành được ~ Phải tốn bao công mới vớt vãn ông xã được đây.

“Trạng Sư? Woaaa, bà chị giàu thật đấy~~ Đến mức này thì giá thấp nhất cũng phải mười vạn vàng, bà lôi đâu ra thế?” Phong Vô Tình, chính là thằng em ngoài đời thật của tôi. Nhìn Trạng Sư trong tay tôi bằng đôi mắt lóe sáng.

“Đương nhiên là ông xã cho chị rồi.” Tôi đắc ý khoe khoang.

“Lại là anh rể, con gái có khác, trang bị cũng không cần vất vả ra sức giành về, lại còn có người tự động dâng tới miệng.” Phong Vô Tình lẩm bẩm.

“Mày nói gì?” Tôi cau mày, một chiêu ma pháp trung cấp — Băng Chùy nhắm thẳng vào người em tôi.

Là một chiến sĩ, phòng thủ ma pháp của Phong Vô Tình dĩ nhiên là thấp rồi, lượng máu hiện tại, cũng chính là HP, giảm xuống một nửa ngay lập tức. Tuy cảm giác đau trong game chỉ bằng 20% Thế Giới thật. Tính qua tính lại, chiêu Băng Chùy này có lẽ chỉ đau ngang vết dao cứa mà thôi! (Nghĩ lại thì cũng rất đau thì phải.....!?)

“Oái, đau quá, đừng làm loạn nữa được không?” Nhìn thấy bản thân không còn đến một nửa lượng máu, Phong Vô Tình cầm lấy bình máu uống ừng ực “Bà chần...”

“Gi cơ.....?”

Đám chửi tôi là bà chần, nói đúng ra là, một chiến sĩ cấp 95, lại dám chửi tôi — một ma pháp sư cấp 115, muốn chết rồi! Tôi tức giận chẳng cần để ý phía trước là ai, một chiêu ma pháp cao cấp Bạo Phong Tuyết cho nó out luôn. Tôi đánh xong mới nghĩ đến, gay to rồi, Vô Tình sẽ không mất mạng chứ?

“A.....” Tiếng kêu thảm thiết của thằng em trai tôi vọng đến, chắc là phải đau lắm..... Xin lỗi em trai nhé.

“Bà đúng là bà chần, cộp cái, bà già đáng chết, bà muốn giết tôi đấy à!” Phong Vô Tình đang nằm bẹp dưới đất thờ hồng hộc, sống dờ chết dờ. May mà còn sống, mừng quá đi mất.

“Ai bảo mày chửi chị là bà chần chứ. Hơn nữa cấp bậc thì thấp, trang bị cũng cũ mèm rồi, một phát Băng Chùy và Bạo Phong Tuyết cũng đủ làm cho

mày nằm bẹp dưới đất. Nếu chị đập mày một cước nữa, mày sẽ mày mẩn trở thành chiến sĩ đầu tiên bị ma pháp sư giẫm chết đấy.”

Thấy Vô Tình không chết, tôi không kiềm chế được lại cười nhạo nó vài câu.

Nằm bẹp dưới đất, hình như Phong Vô Tình cũng tức giận lắm, thế chỉ nói với tôi lạnh lùng: “Ai không biết xấu hổ giống bà chứ. Lúc nào bà cũng đòi người ta trang bị, còn đòi kéo bà đi thăng cấp nữa. Lúc tổ đội thì trốn tít đằng sau, vật phẩm ngon thì bà nhặt. Cấp bậc bà không cao, trang bị không tốt mới lạ đấy”

Tôi tức giận đến mức mặt đỏ bừng. “Chị..... chị.” Có chút tội lỗi >”

Thấy tôi không nói nên lời, Phong Vô Tình lại càng giận dữ hơn. Tôi nghi ngờ không biết nó có phải là em trai của tôi thật không nữa? Nói lời dử dãn như vậy “Không có gì để nói chứ gì, con gái các người chỉ biết đòi người ta dẫn theo, đòi trang bị, lại còn chọn nhân vật có thể trốn ở đằng xa mà vẫn ăn được kinh nghiệm”

Tôi giận hờn. “Không thì chúng ta luyện lại đi, xem ai luyện cấp nhanh hơn!”

Phong Vô Tình hừ vài tiếng. “Thôi bỏ đi, luyện lại thì có ích lợi gì, không phải anh rể sẽ giúp bà sao, hơn nữa không phải sẽ có một đồng các anh trai muốn dẫn bà theo và cho bà trang bị sao?”

“Là do bọn họ muốn dẫn chị theo đấy chứ, liên quan gì tới chị!”

“Vậy thì bà đừng nhận nữa, tự luyện đi!”

“Không lấy thì phí của.....” Tôi nói với vẻ tội lỗi.

“Hừ!” Phong Vô Tình nhìn tôi với vẻ lạnh lùng. Tôi nổi giận bừng bừng, đang định mở miệng cãi lại nó.

Một con BOSS Hòa Hào Vương nổi tiếng vì tốc độ lao đến từ sau lưng em tôi. Nó dùng tốc độ nhanh như chớp, một chương giáng xuống đầu em tôi (Chẳng lẽ là báo ứng.....).

.....Tôi ngất ngẫn cả người, trơ mắt nhìn em trai biến thành ánh sáng bay về trời (Trong game, sau khi chết sẽ biến thành ánh sáng trắng bay trở về điểm hồi sinh). Trời ơi! Thăng em tôi rồi. Xong đời, căn cứ theo quy định biến thái của game Thế Giới, khi bị quái vật đánh chết thì sẽ trở lại cấp 1. Nó nằng nặc chết mất, đầu tôi chột đồ mồ hôi lạnh! Mà tôi lại quên mất con boss kia còn ở trước mặt, lại còn phát hiện ra một ma pháp sư không có chiến sĩ làm đệm thịt là tôi nữa chứ.....

“A.....” Tôi chưa chết bao giờ, lần đầu tiên được ném mùi thì ra là khủng khiếp như vậy..... Tôi vội vàng bỏ mũ game ra rồi nôn khan.

“Bà toi rồi hả?” Vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt khó tin của thằng em trai, kẻ mới chạy tới chỗ tôi từ phòng nó, vốn định tới để mắng tôi vì tội hại nó rớt cấp, nhưng bây giờ lại mắng: “Bà ngu ngốc thế hả, thấy tôi chết rồi sao còn không dùng sách hồi thành hả?”

“Chị thấy mày chết thì ngán cả người!”

Tôi nhìn nó với vẻ mặt tủi thân. Tôi nào biết mới có đơ ra một lát mà con boss đáng chết kia cùng với con cháu nhà nó đã biến tôi thành ánh sáng trắng trong chớp mắt. “Thật là ngại quá, hại mày mất mạng.....”

“Thôi, dù sao tôi cũng không chơi Thế Giới nữa.”

“Gi cơ? Sao mày không chơi nữa?”

Em trai của tôi, nhân tiện nhắc tới, tên thật của nó là Phong Dương Danh còn tôi là Phong Lam. Nó nhìn tôi bằng vẻ mặt không đỡ được. “Bà không biết Cuộc Sống Thứ Hai sắp ra mắt sao?”

“Cuộc Sống Thứ Hai?” Tôi nhìn nó với vẻ khờ khạo.

Mặt thằng em tôi chột lệ và khinh bỉ.....

“Cuộc Sống Thứ Hai là game thực tế ảo mới nhất, độ chân thật lên tới 99%. Nghe nói có thể cảm nhận được gió thổi trên mặt, tiếng kêu của côn trùng... đến mức mà cảm giác gần như chân thật.”

Tôi nhú nhú mày. “Như vậy không phải là đau lắm sao? Nếu mà bị đánh thì.....”

“Hơ hơ~~ con gái các người chỉ biết sợ đau, độ chân thật 99% đó, đau chút thì có hề gì?” Thằng em đáng ghét nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi chêm vào một câu. “Yên tâm đi bà, cảm giác đau cũng chỉ nâng cao tới 30% mà thôi.”

Tôi Ah~ một tiếng, lại không kìm được mà nghĩ, hừ~ vừa này không phải kêu đau ầm ỹ sao, nếu mà tăng mức độ tới 99% thật, chị không đời nào tin mày dám nói đau chút thì có hề gì, chẳng qua vừa mới hại nó mất một mạng, bây giờ có tức điên lên cũng không dám ho he một tiếng.

“Mày không chơi Thế Giới nữa à?!”

“Làm ơn đi, bây giờ người chơi Thế Giới và Nhân Sinh đều đang chờ đợi Cuộc Sống Thứ Hai phát hành, sau khi Cuộc Sống Thứ Hai được phát hành, chắc là Thế Giới và Nhân Sinh cũng bị đóng cửa ngay thôi!”

“Vậy thì chắc chị cũng chơi” Độ chân thật lên đến 99% nghe hấp dẫn quá đi. Dù sao cũng phải luyện lại từ đầu, vậy thì đi luyện Cuộc Sống Thứ Hai cũng được.

“Lại muốn phát huy kỹ năng đòi trang bị và đòi người kéo của bà hả?”

Tôi giận: “Phong.Dương.Danh, chị cảnh cáo mày, lần này chị tuyệt đối không cần người kéo, cũng không đòi người ta trang bị. Đừng có luyện thua chị đấy nhá.”

“Còn lâu tôi mới luyện thua bà”. Ánh mắt thẳng em của tôi bắn ra tia chớp. Mắt hai chị em tôi giao nhau tạo thành những tia lửa điện xoèn xoẹt.

Cầm chip game trên tay, tôi lầu bầu tức tối. Thăng em xấu xa, chắc chắn chị sẽ thắng mày, chắc chắn ~~ sẽ khiến mày không biết nói gì luôn. Tôi tức tối nhét chip vào trong mũi chơi game. Nhìn đồng hồ đã chỉ đến giờ, tôi đội mũ game, định chạy ào vào luyện cấp cho nó khỏi đuổi kịp luôn. Nhưng mà tôi quên mất một chuyện. Để cho đúng giờ, tôi luôn đặt đồng hồ chạy nhanh 5 phút Sao lại đen thui thế kia? Trong khi đầu óc tôi đang đầy nghi vấn, trước mắt đột nhiên tỏa ánh sáng chói lóa. Một người đẹp lung linh xuất hiện trước mắt tôi. Hừ! Lại là người đẹp, tức chết đi được. Công ty game online không biết nữ giới cũng chơi game hả, tại sao không tạo ra một anh trai để làm vui lòng đồng bào nữ giới chứ?

“Chào mừng tới Cuộc Sống Thứ Hai. Xin chào. Đây là lần chơi đầu tiên của bạn. Phiên bản đội trong giây lát để chúng tôi dùng tia hồng ngoại quét hình dáng và ghi lại giọng nói của bạn. Những lần sau chỉ cần đội mũ game là bạn có thể vào thắng trò chơi.”

Tôi lẳng lặng chờ quét xong.

“Đã xong. Bây giờ có thể bắt đầu tạo nhân vật. Trước khi tạo nhân vật, tôi xin nhắc nhở bạn, bạn chỉ có một cơ hội tạo nhân vật. Một khi đã tạo nhân vật, chủng tộc, tên truy cập, vẻ ngoài của bạn không thể sửa đổi.”

“Vậy là không thể tạo lại nhân vật sao?” Quy định nghiêm khắc như vậy không phải quá cười đùa sao?

“Để tạo nên sự chân thật cho Cuộc Sống Thứ Hai, mỗi người chỉ có một tài khoản duy nhất, chỉ có thể có một nhân vật mà không thể sửa đổi.”

“Vậy nếu nhân vật chết thì phải làm sao?” Tôi nghi hoặc, chả lẽ không thể chơi tiếp nữa sao

“Nhân vật tử vong sẽ trở lại điểm hồi sinh, trừng phạt giảm một cấp.” Quy định thật kì quặc, hoang mang quá.

“Xin hỏi bạn muốn bắt đầu tạo nhân vật chưa ạ?”

“Ồ, bắt đầu đi!”

“Mời lựa chọn chủng tộc.” Lời nói của NPC xinh đẹp vừa dứt, trên khoảng không trắng xóa đột nhiên xuất hiện mấy chục nhân vật sống động ông ọ tạo dáng trước mặt tôi. Có tộc người, tộc tinh linh, tộc tinh linh đen, tộc người lùn, tộc ma, tộc thần, tộc người thú (Bao gồm tộc sói, tộc người có cánh, hồ báo vân vân mây mây...), tộc yêu quái (Tộc yêu quái còn chia thành mười tộc: thú yêu, hoa yêu...) Hoa hết cả mắt. Trời ạ, thế nào đây? Một đồng chủng tộc loạn xì ngầu lên hết cả thế kia là sao?

Thấy mắt tôi hiện những vòng xoáy mơ hồ, NPC xinh đẹp tốt bụng hướng dẫn tôi: “Bạn có thể chọn một tộc bạn thích nhất trước, tôi sẽ giải thích rõ hơn cho bạn. Bạn cứ từ từ chọn lựa bởi vì không thể sửa đổi được.”

Tôi nhìn người đẹp bằng ánh mắt biết ơn, thấy cô ấy còn xinh đẹp hơn lúc trước

“Tộc người có đặc điểm gì?”

“Đặc điểm của tộc người là cân bằng. Ví dụ như, thể chất của người không bằng người thú, nhanh nhẹn không bằng tinh linh, nhưng nhanh nhẹn hơn người thú, thể chất cao hơn tinh linh.”

“Ồhh.” Đặc điểm cũng na ná các game online khác. Tôi bắt đầu thấy nhứt đầu, không thể sửa đổi chủng tộc được. Tôi cố gắng tự hỏi nên chọn tộc gì đây? Lần này tôi phải làm chiến sĩ, bị thăng em nói khích Thăng em đáng chết, dám nói tôi chỉ biết sợ đau và trốn tránh, lần này chị chọn chiến sĩ cho mày xem. Nghe nói chiến sĩ thì tộc người hoặc người thú là tốt nhất.

“Vậy có thể cho tôi xem bản thân trong dạng người hoặc người thú có được không?” Đánh giá con người qua vẻ ngoài là không hay, nhưng bản chất của con gái là yêu cái đẹp.....

“Có thể.” Người đẹp vừa dứt lời, hai hình ảnh của tôi liền xuất hiện. Rõ ràng là tôi là người thì đẹp hơn. Lúc tôi định chọn tộc người, lời nói của thăng em đáng chết chợt hiện lên trong đầu tôi: “Thôi bỏ đi, luyện lại thì có ích lợi gì, không phải anh rể sẽ giúp bà sao, hơn nữa không phải sẽ có một đồng các anh trai muốn dẫn bà theo và cho bà trang bị sao?” Tức chết đi được. Nếu tôi lại xuất hiện trước mặt nó một cách đẹp đẽ, chắc chắn không tin tôi tự luyện. Nghĩ vậy tôi – tôi xúc động – thốt lên: “Có thể làm cho tôi trở nên nam tính chút không?”

“Bạn muốn chuyển thành nam giới sao?” Người đẹp ngăn người, khuyên bảo tận tình: “Bạn nên suy nghĩ cẩn thận, bạn không thể thay đổi về ngoài.”

Tôi hơi dao động.....

“Ngoài ra nữ giới chơi game cũng dễ hơn, có người kéo lại có người thương yêu”

Nghe vậy, tôi càng giận ~~~ “Tôi mặc kệ.”

“Bạn đợi chút, tôi sẽ bàn bạc với cấp trên.” Người đẹp đột nhiên cứng đờ không nhúc nhích.

Thì ra là GM, biểu cảm thật gượng gạo, cứ tưởng là NPC cơ!

Một lát sau, người đẹp động đậy trở lại, sắc mặt do dự. “Vốn là không thể thay đổi giới tính, nhưng bạn là người chơi đầu tiên đăng nhập vào trò chơi. Lúc trước chúng tôi đã quyết định phần thưởng là sẽ thực hiện một yêu cầu thích đáng của người chơi đầu tiên. Còn về yêu cầu này..... chúng tôi vừa mới thảo luận qua. Dù sao bạn cũng là trường hợp đặc biệt duy nhất, nên không ảnh hưởng đến trò chơi, chúng tôi đồng ý với bạn.” Lời vừa nói xong, tôi lập tức biến thành một chàng trai thanh tú tuấn nhã. Woah, đẹp trai quá..... Xem ra tôi làm con trai còn hợp hơn làm con gái ý chứ

“Bạn quyết định đẹp lên 30% hay xấu đi 30%?”

Còn phải nói nữa sao, đương nhiên là..... “Đẹp lên 30%.”

Lời vừa dứt, một chàng trai đẹp lung linh lập tức xuất hiện trước mắt tôi. Tôi đây sao? Trời ơi, đẹp trai quá..... Tôi nhìn mình mà chảy nước miếng, là tộc người mà đẹp như vậy, vậy thì..... “Tôi muốn xem tôi trong dạng tinh linh.”

Một tinh linh với đôi tai thon dài xuất hiện tại trước mắt tôi. Dáng người cao cao thanh mảnh phối hợp với khuôn mặt điển trai thanh nhã “Đẹp trai quá...” GM xinh đẹp cất tiếng cảm thán cùng với tôi.....

“Bạn còn do dự với việc chuyển giới tính không? Nếu bạn chuyển giới, tôi sẽ trở thành bạn gái của bạn ngay lập tức.” GM xinh đẹp không kiềm chế được mà nói với tôi.

Tôi nên nói gì đây.....

“Được rồi, quyết định thế nhé, chọn tộc tinh linh!” Những lời này không phải tôi mà là GM xinh đẹp nói.

“Cái này.....” Tôi ngần ngại. “Cơ mà tôi muốn làm chiến sĩ.....”

“Ai dà ~ được rồi, bạn thấy bạn đẹp trai như vậy, không làm tinh linh thật là phí của trời. Mặc kệ, bạn nhất định phải làm tinh linh.” GM xinh đẹp lại có thể làm nũng với tôi..... Tôi nổi hết cả da gà. Xem ra cô ấy đã không còn coi tôi là con gái nữa rồi..... Chẳng qua, tôi ngắm mình trong dạng nam giới, đẹp trai quá đi. Xong đời, tôi có thể vào game với việc duy nhất là soi gương được không?

“Quyết định như vậy đi, bạn có muốn thay đổi kiểu tóc hay chiều cao không?” Ê ê ê, không phải cô là GM sao? Sao lại quyết định thay tôi như đúng rồi vậy?

“Cô xem màu vàng được không?”..... Tôi bắt đầu dè.

Trải qua hai giờ nói qua nói lại, hai người chúng tôi mới quyết định xong xuôi..... về ngoài. GM xinh đẹp còn mỹ hóa tôi lên 40%. Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết cô ấy có phải là GM thật không? Tôi nhìn tinh linh tóc ngắn màu bạch kim siêu đẹp trai, cho dù có là trong game thì tỉ lệ quay đầu cũng phải là 200%. Nhìn đi nhìn lại, mắt tôi biến thành hai hình trái tim. Trời ạ, đây có phải là tự luyện không?

“Xong. Thật hoàn mỹ”. Tiểu Long Nữ nói với vẻ hài lòng. Tiểu Long Nữ chính là tên của GM xinh đẹp..... Cô ấy nói với tôi nếu có rảnh thì nhất định phải PM cho cô ấy

“Làm ơn..... Chúng ta tới bước tiếp theo đi..... Tạo mỗi nhân vật mà hai tiếng còn chưa xong, từ trước đến nay chưa từng có.”

“Vậy..... Bạn muốn đặt tên là gì? Cảnh cáo bạn không được chọn mấy cái tên không hay đâu nhá!”

..... Lại còn cảnh cáo tôi. Tôi không nói gì. Gay to, trước nay mỗi khi chơi game tôi đều dùng tên Phong Tiểu Tiểu. Bây giờ xem ra là không thể dùng được nữa. “Bạch Mã Hoàng Tử nhé.”

Tiểu Long Nữ trừng mắt. “Bỉ quá đi, không được không được.”

“Vậy thì cô đặt tên giúp tôi đi”. Tôi tỏ thái độ bất cần, bây giờ ai mới là người chơi đây?

“Được rồi, bỏ chữ Bạch Mã đi, Hoàng Tử là được rồi! Ok, chọn vậy nhé.”

Nhìn trên đầu nhân vật nam của tôi hiện lên chữ “Hoàng Tử”, tôi..... không biết nói gì nữa.

“Bạn muốn xuất sinh ở đại lục nào? Có năm đại lục đông tây nam bắc trung.” Tiểu Long Nữ cười hi hi nói với tôi.

“Tùy cô.....”

“Được rồi, bạn có thể xuất sinh.” Cô ấy nói xong, nhân vật nam phía trước đột nhiên bỏ nhào về phía tôi, rồi hợp nhất với tôi. Tôi cảm thấy mình bỗng rơi xuống..... “Ê, từ từ đã, tôi còn chưa phân phối điểm số?” Tôi hét lớn.

“Nhất định là bạn chưa xem trang web, điểm số phân phối random. Còn nữa, anh trai nhất định phải PM cho em đấy nha. PM rồi em sẽ thưởng choa!”

Tôi ngất đi.....

Cuối cùng cũng rơi xuống đất, tôi hít một hơi, lập tức nhớ tới, bây giờ thứ cấp thiết nhất là... gương. Gương đâu rồi? Tôi muốn xem thử mình có đẹp trai như vậy không.....

“Anh trai à, đẹp trai thế!” Tôi quay lại theo tiếng nói thì thấy một cô gái đang nhìn về phía tôi bằng đôi mắt đã biến thành hình trái tim. Tôi nhìn trái nhìn phải theo phản xạ. Ở đâu? Trai đẹp ở đâu? Hóng vói. Lúc tôi đang nhìn trái nhìn phải, chợt phát hiện có người nắm lấy tay tôi. Kê nào bất lịch sự như vậy? Không biết là không thể cầm tay con gái bữa bữa sao? Tôi gườm gườm nhìn về phía người không biết sống chết kia. Ah, là một cô gái đáng yêu. Hiểu lầm, tôi còn tưởng rằng là tên yêu râu xanh nào chứ!

“Uhhmm, em vừa mới chơi trò này, anh có thể dẫn em theo được không?” Cô gái đáng yêu nhìn tôi bằng đôi mắt khát vọng.

“Đây cũng là lần đầu tôi chơi trò này, e rằng không giúp gì được cho bạn.” Không phải trò chơi vừa mới mở được hai tiếng thôi sao, ai mà dẫn cô theo được chứ. Cô gái ngốc này chẳng chuyên nghiệp gì cả. Bây giờ việc nên làm là chạy đi luyện cấp ngay lập tức, phải có ông xã ngon, khuôn mặt là số một, cấp bậc là tất yếu, làm nũng phải vô đối, wa ha ha ha.....(Phong Vô Tinh: Tin tôi đi, đàn ông con trai trên Thế Giới tốt hơn là nên tránh xa chị tôi ra, nếu không thì anh sẽ bị bà ấy ăn dần ăn mòn, đến xương cũng chẳng còn.....)

“Vậy chúng ta cùng luyện nhé.” Cô gái tỏ vẻ đáng thương.

“Em luyện với.”

“Em cũng muốn ~”

Bây, bây giờ lại sao thế này? Tôi nhìn thấy một đồng chí em giương lên đôi mắt đáng sợ, giống như sói đói nhìn thấy thịt bò. Rốt cuộc tôi cũng hiểu được tâm trạng của thịt bò, bình tĩnh bình tĩnh! Tôi nói với bản thân con gái luôn e thẹn, tuyệt~~ đối không bỏ nhào vào tảng thịt bò như sói đói. (Đến lúc này, không cần gương tôi cũng biết mình chắc chắn rất đẹp trai.) Tôi hít một hơi thật sâu, nhắc nhở chính mình, bây giờ tôi là đàn ông (Phong Vô Tinh: Bà là nhân yêu.....) phải cho ra dáng đàn ông. Chẳng qua tôi thật sự không biết đàn ông khi bị các chị cho là thịt bò sẽ phản ứng thế nào?

Lúc này, tôi nghĩ tới tên mình — Hoàng Tử, một khi đã tên là Hoàng Tử, tôi nhất định phải có phong độ của quý ông, nếu không thì thật sự là đã làm nhục cái tên và khuôn mặt này. Tôi nở nụ cười mê người nhất, nói với giọng điệu dịu dàng nhất mà tôi có thể nghĩ tới: “Các vị tiểu thư, thật là ngại quá, tôi vừa mới vào game mà thôi. Tôi nghĩ trước tiên nên chém quái có cấp bậc thấp nhất như Slime chẳng hạn.....”

“Trời ạ, đẹp trai quá đi ~~~” Tiếng thét thất thanh vang lên, đột nhiên có một cô gái di chuyển, lao tới miếng thịt bò của cô ta. Mà không! Là bỏ nhào về phía tôi, tạo ra phản ứng dây chuyền. Trời ơi, mấy chục cô gái đang bỏ nhào về phía tôi, một chàng trai sẽ phản ứng thế nào đây? Tôi không biết, nhưng mà..... Tôi nghĩ là chạy. “Cứu mạng ~~~” Tôi chạy, tôi chạy!

Trải qua mấy chục phút trốn ở một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, tôi vô cùng sợ hãi lén lút nhìn ra ngoài. Một đồng con gái đang tụ tập ở Tân Nhân Thôn nhỏ nhỏ tìm tôi. Tại sao lại nhiều con gái như vậy chứ? Lúc chạy trốn lòng vòng quanh thôn, tôi nhận thấy rằng đây là Tân Thủ Thôn của tinh linh, tụ tập người chơi tinh linh và nữ giới chiếm đại đa số.

“Xin hỏi quý khách cần gì?” Một giọng nói chợt vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại vừa thấy, trời ạ, là con gái. Tôi sợ tới mức dính chặt lên tường. Nhưng mà cô gái trước mắt lại nhìn tôi với vẻ tò mò, không phải là vẻ mê muội..... Căn cứ quan sát vừa nãy của tôi, cứ mười cô gái thì có đến mười cô bị tôi hấp dẫn, cho nên người trước mắt này tuyệt đối là.....NPC. Tôi thờ phào, chớ sợ chớ sợ, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện đây là cửa hàng bán thuốc. Thảo nào không có ai. Bây giờ chắc là vẫn chưa có ai mua được thủy nhi? Haiz, chơi được hơn ba tiếng rồi mà tôi còn chưa đi luyện cấp được. Lát nữa out ra nhất định sẽ bị thăng em cười. Tức chết mất, đi luyện cấp thôi. Nhưng mà trước hết phải đi hỏi xem chỗ nào luyện cấp tốt đã. “Tiểu thư, xin hỏi cô có biết luyện cấp ở đâu tốt không?”

Bà cô NPC nghe xong biết không phải là khách nên sắc mặt không còn thiện ý, trả lời uest oái “Ngoài cửa Tinh Linh Thôn có Slime và Địa Tinh Xanh là có thể đánh. Cấp bậc của cậu chỉ có thể đánh những quái đó thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt “Đừng làm phiền tôi” của cô ta, tôi có xúc động muốn vội vã quay đầu bước đi, nhưng ngẫm lại..... Không nên bước bừa ra khỏi đây, tôi đành phải phát huy kỹ năng mặt dày, cố gắng mỉm cười. “Vậy xin hỏi cô biết làm thế nào để mở Menu hệ thống lên không?” Tôi muốn xem thuộc tính của mình như thế nào.

“Nói hệ thống là được, đơn giản như vậy mà cũng không biết”

NPC đáng chết. Tôi âm thầm thăm hỏi cha mẹ cô ta (Kỹ sư thiết kế chương trình?), nhưng ngoài mặt vẫn tiếp tục mỉm cười “Thật sự cảm ơn cô”

Vừa nói “Hệ thống” xong, mắt trái của tôi lập tức xuất hiện số liệu cơ bản.

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 1

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 60

MP: 20

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 10 (.....Sức mạnh của tinh linh là 10? Xem ra ông trời cũng muốn tôi trở thành chiến sĩ rồi, lại còn là kiểu chiến nữa chứ)

Thể chất: 6

Nhanh nhẹn: 9

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10 (..... Mị lực của tôi thật đúng là cao, liên quan tới ngoại hình thì phải? Tôi ngờ vực)

May mắn: Không xác định

Kỹ năng: Không

Tôi thở phào, các thuộc tính cơ bản max là 10. Xem ra thuộc tính của tôi cũng được, có tiềm năng của chiến sĩ.

Tôi mở túi ra. Bình thường tân thủ đều có trang bị cho tân thủ. Quả nhiên là có: một cái quần cộc phòng ngự +2, một áo khoác ngăn phòng ngự +1, và một thanh tiểu đao lực công kích +1 Đúng là một thanh tiểu đao, chiều dài chắc không quá 15 cm.

“Ê, nếu cậu không mua thì mau đi đi, cậu đang chặn đường đấy!” Á à, NPC này giỏi lắm!

Tôi sẽ nhìn bà cô này. Hừ! Gái tốt không đấu cùng NPC, tôi giữ nguyên phong độ của gái ngoan. À nhầm! Là phong độ của quý ông, khoe miệng nhếch lên 30°, nói dịu dàng. “Thật sự cảm ơn chỉ dẫn của cô.”

..... Sốc, kỹ năng quái gì vậy? Tôi vội vàng xem phần thuyết minh. Ngất mắt thôi Mặc kệ, đi luyện cấp trước đã, bằng không sẽ bị thằng em cười chết mất. Tôi lén lút đi men theo rìa thôn, không dám đi đường lớn, đành phải vượt qua hàng rào. Hàng rào của Tân Thủ Thôn thấp đến mức gần như là không tồn tại. Men theo đường triền núi rồi khỏi thôn, Slime, chị đến đây ~

Nhìn thấy một con Slime. May mà chúng nó không thuộc dạng chủ động công kích, không thì liệu mình xông lên như vậy, tôi chắc chắn sẽ sợ hãi mà chết mất. Nhìn tiểu đao trong tay, tôi phát hiện ra hình như mình không hề có kinh nghiệm về tấn công vật lý. Tôi rón ra rón rén tiến tới phía sau một con Slime, cầm tiểu đao đâm mạnh về phía nó.....

Ya~ công kích thành công, trời ơi, tôi cảm động quá. Tôi gọi quá đi mất, xem ra tôi thật sự có tiềm năng trở thành chiến sĩ. Tôi mơ mộng về cảnh tượng mình khoác áo choàng màu trắng, tay cầm thánh kiếm màu trắng, giẫm nát thằng em dưới chân, wa ha ha ha..... Đau quá! Tay tôi đột ngột bị cắn một nhát.

Tôi đau chảy cả nước mắt, giơ tay lên thì thấy Trời ạ, nhiều nước bọt thế này. Tôm quá đề, Slime xx nhà mày, dám cắn tao, lại còn chảy nước bọt lên bàn tay hiền thực của tao nữa. Tội, tội ghê, bất chấp trên tay còn một thanh đao, tôi giơ chân lên. Tôi giẫm! Tôi giẫm! Tôi giẫm giẫm giẫm! “Ai bảo mày dám nhả nước bọt, dám nhả nước bọt lên tay tao, mày không muốn sống nữa rồi, không nhìn được nữa rồi!” Tôi vừa giẫm vừa tức tối mắng mỗ.

(2) Bạo kích: Bạo kích thường xảy ra với xác suất nhất định. Một khi có bạo kích thì lực công kích – Damage sẽ tăng lên với trị số gấp bội

Vẫn chưa hết bực mình, tôi không thèm để ý tới kỹ năng mới, nhìn đám Slime la liệt trên núi, tôi nở nụ cười lạnh, cầm tiểu đao trong tay. Slime đáng chết, cho chúng mày nếm mùi. Đến mẹ tôi còn phải chào thua với công lực chặt chém của tôi. Slime hử? Wa ha ha, trong mắt tôi đã không còn là quái vật nữa rồi, chỉ là một đồng rau củ mà thôi.

Tôi chém

Tôi chém

Tôi chém~~~~

“Wa ha ha, chúng mày biết sợ rồi sao! Xem chúng mày còn dám nhỏ nước bọt vào tao nữa không.” Tôi vừa đuổi theo đám Slime vừa gào thét.

Phù, mệt quá. Chém quái cũng hơi mệt, tôi ngồi xuống đất, nhìn sườn núi sạch bong không thấy bóng dáng Slime đâu cả thì hơi giật mình. Tôi không có khuyên hướng bạo lực chứ?! Quên đi, dù sao bây giờ tôi cũng là đàn ông (Phong Vô Tình: Là nhân yêu!). Lúc này quay đầu lại, tôi phát hiện ra vật phẩm trải đầy đất. Tôi nhặt lên vội vã. Đùa à, chỗ này đều là những đồng tiền đáng yêu! Tôi xem lại, mặc dù đều là đồng đồ bỏ đi, nhưng cũng đủ dùng cho tân thủ như tôi. Tôi thay tiểu khảm đao(3) công kích +3, đi đôi xăng đan phòng ngự +1, hộ oản(3) lực công kích +5%, đội mũ phòng ngự +1, xỏ đôi tất dài phòng ngự +3, đeo hai chiếc nhẫn phòng ma pháp +1. Nhặt được hơn 100 đồng. Nghe nói đồ ăn rẻ tiền nhất ở đây là bánh bao, một chiếc cũng tốn 5 đồng. Slime nghèo quá đi mất. (1 pha lê = 10 vàng = 100 bạc = 1000 đồng. Tóm lại là các bạn cứ thêm một số 0 – Tác giả lười lắm. .)

(3) Tiểu khảm đao: Dao phay

(4) Hộ oản: Đồ bảo vệ cổ tay

Ngồi hóng gió cho đỡ toát mồ hôi, tôi bắt đầu thấy thích làm chiến sĩ. Cảm giác thật thoải mái. Giờ đây tôi cũng cảm thấy được điểm tốt của độ chân thật 99% này. Rạng mây trời chiều tuyệt đẹp như vậy. Nhưng tôi cũng phát hiện ra khuyết điểm của độ chân thật 99%. Đói quá đi! Tôi lấy ra hai chiếc bánh bao trong túi tân thủ. Vừa gặm vừa nghĩ, không biết Slime có ăn được không.

Tôi mở hệ thống ra, muốn xem thành quả cố gắng bấy lâu của mình.

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 8

Chủng tộc: Tinh linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 140

MP: 45

Thuộc tính cơ bản: 21 điểm

Sức mạnh: 10

Thể chất: 6

Nhanh nhẹn: 9

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

Kỹ năng:

Mặt dày cấp 1: Mị lực +5%

Phật Sơn Vô Ảnh Thoái cấp 1: Kỹ năng khi sử dụng chân. Tỷ lệ sử dụng thành công: 10%. Lực công kích tăng lên gấp ba lần (Không cộng lực công kích

của vũ khí)

Chặt cấp 3: Sử dụng khi chặt, lực công kích +10%

Liên kích cấp 3: Tấn công liên tục 4 lần

Đầu gấu cấp 1: Phòng ngự của kẻ địch – 10%

Tôi cân nhắc rồi phân phối lại 21 điểm, liền biến thành thể này. . .

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 8

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 180

MP: 45

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 20

Thể chất: 10

Nhanh nhẹn: 16

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

Hahaha, tôi muốn trở thành một chiến sĩ tinh linh vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ. Mặc dù tôi đã hạ quyết tâm là không được sợ đau, nhưng nếu tránh không để bị đánh thì vẫn là tốt hơn cả. Còn hai cấp nữa là có thể chọn nghề rồi. Nhìn đám Slime vừa mới xuất hiện, tôi nở nụ cười nhạt trên môi.

Không lâu sau, ha ha, cấp 10 rồi! Cuối cùng cũng có thể chuyển nghề, tâm trạng thật hơn hờ không nói nên lời. Thì ra chuyển nghề nhờ vào sự cố gắng của chính mình mới thật sự đáng quý trọng, cũng được cũng được. Với một khởi đầu tốt thế này, chẳng bao lâu nữa tôi có thể đánh bại thằng em ngu ngốc kia. Vừa ngâm nga một bài hát, tôi vừa tiến vào cổng lớn Tân Thủ Thôn của tinh linh để tìm người hỏi thăm về cách chuyển nghề. Lúc này tôi phát hiện ra rằng mình đã phạm một đại sai lầm tày trời. Tôi lại có thể đi thẳng vào cổng lớn Tân Thủ Thôn, trời ạ. Nhìn thấy mấy chục con sói đói trước mặt, tôi lại được trải nghiệm cảm giác được làm tăng thịt bò.

Lần thứ hai trốn vào cửa hàng thuốc, tôi bi ai nghĩ rằng nếu tôi dùng thời gian làm tăng thịt bò để đi đánh quái thì bây giờ tôi có thể trở thành cao thủ số một rồi.

“Cậu đang làm gì thế?” Một giọng nam vang lên sau lưng tôi (Tôi đang ghé vào cạnh cửa, lén lút xem xét tình hình ngoài kia)

“Hihihi! Người này nhìn ngộ ghê”. Giọng nói của một cô gái đáng yêu cũng vang lên từ đằng sau. Con gái? Hic ~~ tôi không muốn quay đầu lại đâu.

“Xin hỏi quý khách muốn mua thuốc gì vậy?” Giọng nói này, là của mụ NPC siêu XX.

Không trốn được nữa, thế là tôi cúi gằm quay đầu lại, làm thành một mặt phẳng gần như song song với mặt đất. Từ từ quay về phía NPC “Xin hỏi, muốn chuyển nghề thì đi đâu đây?”

“Sao lại là cậu nữa, đây là nơi buôn bán thuốc chứ không phải nơi hướng dẫn tân thủ” Cái đồ lấm nhộm, tôi thầm mắng trong lòng. Sau này lên cấp cao,

tôi nhất định phải trở về giết bà một lần, NPC đáng chết.

“Bạn muốn chuyển nghề à?” Giọng nói của cô gái đáng yêu lại cất lên. “Bạn muốn chuyển nghề gì? Có lẽ chúng tôi có thể giúp bạn.”

“Ồhhh. Tôi muốn làm chiến sĩ.” Tôi cúi thấp đầu, trộm ngắm mặt đất phía trước, khẩu trừ NPC, tổng cộng có tám chân, cũng chính là của bốn người, ba nam một nữ.

“Lập dị. . .” Một chàng trai khác lầm bầm.

Cô gái lại cười khúc khích. “Bạn ngượng à? Sao lại cúi đầu thấp như vậy?”

Tôi biết phải nói gì đây? Haiz, nhanh nhanh hỏi xem chuyển nghề ở đâu đã, tôi muốn chạy biến ngay tức khắc. Không, là đi chuyển nghề ngay tức khắc. “Xin hỏi muốn chuyển nghề thành chiến sĩ thì đi đâu?”

“Nếu muốn chuyển nghề thành chiến sĩ, đi tới phía tây nam quảng trường tìm NPC cầm kiếm và mặc trang phục võ sĩ.” Giọng của chàng trai đầu tiên, cũng là người hỏi tôi đang làm gì, tốt bụng nhắc nhở tôi. “Nhiệm vụ là đánh lấy 10 nanh sói, tốt nhất mang ít hồng được thủy đi, nếu không thì cậu đánh xong một con đã phải nghỉ rồi.”

“Cảm ơn. . .” Tôi vội vàng mua mười bình hồng được thủy loại nhỏ ở chỗ NPC XX, Haiz ~ một trăm đồng của tôi. Nhét hồng được thủy vào trong túi, tôi chuẩn bị chạy biến.

“Bạn có biết đi đâu để đánh sói không?” Cô gái tốt bụng hỏi tôi. Không đợi tôi trả lời, cô ấy nói tiếp “Đúng lúc chúng tôi cũng phải đi đánh sói luyện cấp, bạn đi cùng nhóm chúng tôi luôn! Bạn đi nhận nhiệm vụ trước, chúng tôi chờ bạn ở cửa hồng phía tây, nhanh lên nhé!”

Cảm động quá. Cô ấy đúng người tốt, tôi gật đầu lia lịa “Được”

Tôi đi nghênh ngang đến quảng trường, tìm thấy NPC mặc trang phục võ sĩ, nhận nhiệm vụ chuyển nghề. Gì cơ? Bạn nói làm thế nào mà tôi dám đi nghênh ngang tới quảng trường hả? Không sợ biến thành tảng thịt bò ư? Wa ha ha, bởi vì lúc tôi đến tiệm vũ khí bán một đồng đồ bỏ đi, thì thấy họ có bán mặt nạ (loại che nửa mặt phía trên). Phòng ngực còn +1 nữa chứ! Sợ bị đuổi lần nữa, đương nhiên phải vội vã mua luôn không cần suy nghĩ. Thật cảm động! Cuối cùng có thể thoải mái đi khắp mọi nơi rồi. Tôi đi đến cửa hồng phía tây, từ đằng xa đã thấy ba nam một nữ đang đợi, tôi chạy vội tới. “Ngại quá, khiến mọi người đợi lâu”

“Không sao. Đầu tiên tôi xin được giới thiệu. Tôi là Hoa Hồng Tuyết Trắng, gọi tôi là Hoa Hồng cũng được. Tôi là ma pháp sư” Hoa Hồng cười hi hi nói với tôi.

Tôi quan sát kỹ càng. Người đẹp! Người đẹp lung linh. Bản thân tôi cũng có thể được coi là xinh xắn, nhưng tôi không thể không thừa nhận, khuôn mặt của cô ấy xinh hơn tôi, ngực lớn hơn tôi, eo nhỏ hơn tôi, chân dài hơn tôi, da trắng hơn tôi. . . Haiz ~~~ Tôi muốn ngồi xổm trong góc vờ vòng tròn quá. Có sao đâu, Phong Lam, bây giờ mày là đàn ông (Phong Vô Tình: Đã nói bao lần rồi ~ bà là nhân yêu), không so đo với gái khác.

“Legolas, cung thủ.” Người gầy nhất trong ba chàng trai nói với tôi.

“Tôi là Tinh Linh Cường Tráng Nhất, gọi tôi Tiểu Cường là được rồi (Anh là con gián hả?). Tôi là chiến sĩ, chiến sĩ là nghề nghiệp rất hay!” Tinh Linh Cường Tráng Nhất nói với tôi bằng vẻ mặt thân thiện.

“Tôi là Chuyên Buff(5) Máu, linh mục” Một nhóc non choẹt nhả nhận.

(5) Buff: Tiếng lóng của các game thủ. Chỉ hành động hồi máu, gia tăng các trạng thái (lực công kích, phòng ngực, tốc độ...) cho đồng đội.

“Tôi là Hoàng Tử, chưa chuyển nghề. . .” Tôi sợ hãi.

Hoa Hồng nhìn mặt nạ của tôi với vẻ tò mò. Bị cô ấy nhìn như vậy, tôi căng thẳng đến độ nuốt vài ngụm nước bọt. “Hoàng Tử, sao bạn lại đeo mặt nạ vậy?”

“Không. . . Không phải mặt nạ cũng tăng phòng ngực sao?” Tôi tỏ vẻ ngờ ngác, ha ha! Giả nai chính là thể mạnh của tôi “Cho nên tôi liền mua “

“Tôi thấy rõ ràng là muốn tỏ vẻ giàu!” Legolas nói lạnh lùng.

Nghe lời này, tôi chỉ cười ngu ngơ. Trong lòng thầm nghĩ mình đã quá đẹp trai rồi việc gì cần phải tỏ ra giàu nữa chứ?

“Được rồi, cuối cùng đã tới bờ sông Dã Lang. Buff Máu, trước hết cậu hãy gia tăng phòng ngực ma pháp cho Hoàng Tử đi! Giúp cậu ấy đánh xong mười con sói rồi trở về chuyển nghề.” Hoa Hồng tốt bụng suy nghĩ giùm tôi, trời ạ, tôi cảm động quá. Híc. . . Hoa Hồng, em muốn làm chị em tốt với chị (Phong Vô Tình. Lại biến thành con gái rồi?)

Sau khi nhóc baby niệm xong một đoạn chú, tôi cảm thấy lực phòng ngực đã tăng lên, không khỏi nói lời chân thành. “Cảm ơn.”

“Không có gì, đi đánh mau đi!” Nhóc baby trở lời lịch sự.

Tôi xác định một con sói lạc đàn, đi đến trước mặt nó, lúc này mới phát hiện. Híc ~~~ Sói lớn quá nên hơi đáng sợ. Nó nhe răng trợn mắt nhìn tôi. Híc, đáng sợ quá, nhất là còn chảy nước bọt nữa. Xong đời, da đầu tôi đã tê rần, bảo tôi đi chém Slime còn được, dù sao Slime cũng giống như rau củ đông lạnh, nhưng mà sói thì. Tôi đã bao giờ dùng dao bếp chém. . . đồ ăn sống bao giờ đâu, làm sao bây giờ? A a! Sói. . . sói tôi đây rồi, răng nanh miệng rộng chảy nước bọt tới đây rồi, đừng mà ~~~ Tôi lập tức xoay người, chạy!

“Hoàng Tử, bạn làm gì thế? Mau quay lại đánh đi, đừng sợ, kỹ năng của Chuyên Buff Máu tốt lắm, cậu ấy sẽ hồi máu cho bạn.” Hoa Hồng hét to với tôi.

Vấn đề không phải ở chỗ đó, tôi gào to ở trong lòng, tôi không muốn! Tôi không muốn! Tôi không muốn bị cái mõm sói khủng khiếp đó cắn phải.

“Cậu ta đang làm gì thế.” Legolas trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

“Cái này thì. . . Tôi cũng không biết!” Tiểu Cường ngẩn ngơ nhìn tôi chạy thoát thân bằng tốc độ như bay. “Nhưng mà tốc độ của cậu ta cũng nhanh thật, cấp 10 mà chạy thắng được sói”

“A. . .” Chạy quá nhanh, không cẩn thận trượt chân vấp phải đá. Độ chân thật 99% dở người này. Lúc tôi còn đang tức tối, con sói đã tiến tới, cắn phập vào tay trái của tôi. Đau quá ~ Híc híc híc! Thật, thật lắm nước bọt, kinh quá đi! Lúc này, con sói lại há mồm, định cắn vào mặt tôi, nước bọt của nó lại có thể, lại có thể nhỏ lên mặt tôi. Không thể tha thứ được ~~~ Phụt! Dường như tôi nghe thấy tiếng đứt phụt của thứ gọi là dây thần kinh lý trí ở trong não. Tôi giận! Tôi giận! Tôi giận! Lúc này, tôi nhớ đến mẹ tôi lúc giết gà đều cứa vào cổ gà, he he he!

“Hoàng Tử, chạy mau, nếu bị đánh vào điểm yếu thì cậu chết mất!” Hoa Hồng cùng ba chàng trai kia đều thay đổi sắc mặt, vội vàng chạy lại phía tôi. Đáng tiếc rằng chỗ của họ cách xa tôi quá.

Tiếp theo, tôi nắm chặt tiểu khảm đao, ra sức vung từ trái qua phải, chém bay đầu sói. Tôi bị con sói đè lên, bị máu sói bắn lên khắp người. Dòng máu ấm nóng cùng với mùi máu tươi thật đáng sợ! Khóe mắt tôi rung rung, trong đầu thầm nghĩ tới ba chữ kia, thầm hỏi lúc một người vô cùng sợ hãi thì sẽ xảy ra chuyện gì? Đáp án: Sẽ đánh mất lý trí!

Tôi đứng lên chậm rãi, nắm chặt lấy tiểu khảm đao, nhìn thấy bên bờ sông chỉ có một con sói. Tôi nghĩ chẳng có gì phải sợ hết. Thứ này cũng chẳng khác thịt gà vịt cả là mấy, không làm khó được người giàu kinh nghiệm nấu nướng như tôi, đến đi! Nấu ăn thôi. . . Mất tôi lộ vẻ hung ác, lao tới con sói ở gần nhất. Lúc tôi đang suy nghĩ xem phải xử lý nó như thế nào thì chợt nghĩ tới Phạt Sơn Vô Ảnh Thoái, Liên Kích, và cả trò chơi chiến đấu tôi chơi với em trên PS13 dạo gần đây. Ba cái thứ này kết hợp với nhau thì tạo thành gì đây?

Tôi đá thốc lên cổ họng của con sói một phát, rồi đá từ phía bên, sau đó là đá xoay. Cuối cùng dùng gót chân đạp nó xuống đất, đột nhiên có cảm giác mình là Xuân Lê(6)

(6) Xuân Lê là một nhân vật trò chơi điện tử được sản xuất bởi Capcom. Cô được giới thiệu lần đầu tiên trong Street Fighter II: The World Warrior, sau đó xuất hiện như là một nhân vật chơi được trong hầu hết các phiên bản trò chơi tiếp theo.

Vẫn chưa chết? Tôi cầm tiểu khảm đao bằng hai tay, đâm xuống đầu con sói đang hấp hối. . .

Kỹ năng:

Phạt Sơn Vô Ảnh Thoái thăng cấp 2, lực công kích +20

Liên kích thăng cấp 4, liên kích 5 lần.

“Trời ơi, không ngờ lại dùng chân. . .” Tiểu Cường nhìn tôi ngơ ngác, ánh mắt đầy vẻ sùng bái.

“Không thể tin nổi.” Legolas méo miệng. . .

“Sao mà nó rất giống chiêu thức của nhân vật nào đó trong game chiến đấu. . .” Nhóc baby cũng chính là Chuyên Buff Máu nhin cười.

“Đẹp trai quá. . .” Hoa Hồng nói. Tôi không khỏi rung mình khi nghe được câu nói của cô ấy.

Đá như vậy thì mệt quá. Tôi lại nghĩ tới cách làm cá, chỉ cần rạch nhẹ dao vào bụng một phát, nội tạng rơi ra liền. Nghĩ đến đây, tôi nở ra nụ cười nhạt, tiến tới con tiếp theo. Đá tung con sói lên không trung rồi đâm tiểu khảm đao từ dưới lên trên. Thấy trên mặt đất đầy những thừ đồ đồ trắng trắng, không biết ruột sói hầm có ngon hơn ruột heo không nhỉ? Tôi ngẫm nghĩ. Rồi mới tiến tới con sói tiếp theo (Sau này hồi tưởng lại quá trình chiến đấu của tôi, không khỏi bội phục độ chân thật 99% của game Cuộc Sống Thứ Hai. Chỉ cần tốc độ nhanh và đánh trúng điểm yếu là có thể giải quyết đối thủ trong nháy mắt mà không tốn một giọt máu nào. Điều này đã mở lối cho cách thức chiến đấu sau này của tôi.)

Lúc này, khi Hoa Hồng thấy tôi phanh bụng con sói thứ nhất, đã che mắt lại, không dám nhìn nữa. Ba người kia thì nhìn tôi làm đồ ăn với sắc mặt tái nhợt. À không, là giết quái. (Phong Vô Tình: Điều này đã dạy cho chúng tôi rằng đừng có bao giờ làm phụ nữ tức giận, nhất là phụ nữ nấu ăn giỏi, coi chừng cô ta sẽ xử lý bạn như đồ ăn.)

Thăng cấp rồi hả? Nhanh thế sao? Tôi xem qua túi, đã đánh được mười cái nanh sói rồi. Ahaha, có thể chuyển nghề rồi, vui quá! Tôi vui vẻ quay lại bên nhóm Hoa Hồng. Phù ~ nấu ăn đúng là việc mệt chết người, tôi mệt đến mức bước đi cũng loạng choạng, gọi to Hoa Hồng từ đằng xa: “Hoa Hồng, tôi

hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Hoa Hồng buông hai tay bịt mắt xuống, trợn mắt há mồm nhìn xác chết la liệt khắp nơi, máu chảy thành sông (Máu sói nhuộm dòng sông nhỏ bên cạnh), mây thứ đỏ đỏ trắng trắng đầy đất, và cả một tinh linh khắp người đầy máu (chính là tôi), tay phải nắm đao, thông thả đi tới phía họ. “Tinh Linh. . . Đẫm Máu.” Cô ấy khẽ hô lên.

Về sau, khi tiếng tăm lan truyền khắp nơi, tôi có khá nhiều biệt danh. Nhưng có hai cái tên mà nhiều người biết đến nhất là, Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai, và cả. Tinh Linh Đẫm Máu.

Tạm biệt hội Hoa Hồng Tuyết Trắng, một mình tôi trở lại thôn để chuyển nghề. Tiến vào cửa lớn, tôi vội vã đi tìm NPC chuyển nghề. “Bác à, tôi thu thập được mười cái nanh sói rồi, có thể chuyển nghề được chưa ạ?”

“Sao nhanh vậy, đúng Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết ở trên bãi cát.” Thấy ông bác này hình như lại định lời hết lý luận trong sách ra, tôi vội vã ngắt lời ông ấy.

“Vâng vâng vâng, lời bác nói đúng quá. Nhưng có thể chuyển nghề cho tôi trước được không?”

“Được rồi, được rồi! Người trẻ tuổi bây giờ thật là. . .” Ông bác NPC vừa nhận lấy nanh sói của tôi, vừa tiếp tục lảm nhảm.

Ánh sáng trắng bao lấy tôi, lúc này tôi nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Tôi vội vã mở hệ thống ra:

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 11

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Chiến sĩ

Danh vọng: 0

HP: 450

MP: 100

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 25

Thể chất: 12

Nhanh nhẹn: 21

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

“Nhóc con, theo quy định cũ sẽ tặng nhóc một vũ khí. Còn có phụ tặng miễn phí ba kỹ năng nữa!” Ông bác NPC bổ sung. “Nhóc có thể lựa chọn chủng loại vũ khí như chùy thủ(7), đao, tề kiếm, song thủ kiếm, rìu. . ., nhận được cực phẩm hoặc phế phẩm là do số mệnh. Tổng cộng có mười kỹ năng, có kỹ năng bị động — Liên Kích, Gia Tăng Sức Mạnh, Gia Tăng Phòng Ngự, Kinh Thân Pháp, Tăng Chính Xác. Kỹ năng chủ động — Trọng Kích (Chuyên dùng cho vũ khí song thủ — hai tay, mất 20 MP), Hỏa Diễm Trảm (Vũ khí đơn thủ — một tay, mất 20 MP), Trí Mạng Nhất Kích (Vũ khí loại nhỏ, mất 20 MP), Nhiên Thiêu Đầu Chí (Mất 80 MP, công kích x2, thời gian 20 phút), Phòng Ngự Bích (Mất 80 MP, phòng ngự x2, thời gian 20 phút).”

(7) Chùy thủ: Dao găm

“Vũ khí. dao bếp?” Tôi mơ mơ màng màng

“Gi cơ?” Ông bác NPC ngăn người.

“Ặc. Dao.” Mặc dù tôi cảm thấy tôi dùng dao bếp chắc chắn đánh đầu thắng đó, không gì cần nói. Nhưng vì hình tượng tốt đẹp của tôi, tôi liền chịu thiệt dùng dao vậy.

“Tinh linh dùng dao, thật là hiếm thấy. Xong, đã bỏ vào nơi chứa đồ của nhóc rồi”

Nghe nói vậy, tôi vội vàng mở túi ra xem, lôi ra một thanh Hắc Dao. Tại sao lại gọi thứ đó là Hắc Dao ư? Bởi chuôi dao cùng vỏ dao đều đen xỉ? Không. Nguyên nhân chủ yếu chính là . . . trên vỏ dao có hai chữ màu vàng — Hắc Dao.

Tôi nhớ tới dao khách thời cổ đại, những lúc như vậy sẽ rút dao ra từ từ chậm rãi, sau đó giờ dao lên cao. Dưới ánh sáng mặt trời, lưỡi dao sẽ phản xạ ánh sáng lung linh. Thật đẹp, cho nên, tôi cũng rút dao từ từ chậm rãi. Nhưng trong lúc rút dao, tôi chợt phát hiện ra thanh dao này, thật sự là không thể tin nổi. Không thể ngờ rằng lưỡi dao đen xỉ. X nhà nó. Thế này thì làm thế nào mà phản xạ ánh sáng mặt trời được! Aaaaaa ~ phá hoại mong muốn tỏ ra ngầu của tôi, tức chết đi được! Tôi tức tới thu dao lại.

“Tiểu huynh đệ, đã quyết định chọn kỹ năng nào chưa?”

“Chờ chút, để tôi suy nghĩ cái đã!” Gia Tăng Sức Mạnh, Khinh Thân Pháp, Tăng Chính Xác, và cả Hòa Diễm Trảm là tôi muốn học. Nhưng mà chỉ có thể chọn ba loại thôi! Thật phiền phức, tôi nhưn mảy “Vậy thì Gia Tăng Sức Mạnh, Khinh Thân Pháp, và Hòa Diễm Trảm” Ngẫm lại, lúc tôi đánh sói với hội Hoa Hồng, tôi chưa MISS(8) phát nào, tỉ lệ chính xác như vậy là đủ rồi.

(8) MISS và tỉ lệ chính xác: Thông thường các nhân vật công kích vật lý sẽ có tỉ lệ chính xác nhất định, không phải trăm phát trăm trúng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi ngờ vực, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời khỏi game, xem xem rốt cuộc là bị cái gì quấy nhiễu. Vừa mới cời mũ game ra đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc inh ỏi của thằng em tôi “Eeee ~~~ Chị có định nấu com hay không đây, chín giờ tối rồi đây, bà muốn tôi chết đói à!”

Nói thêm cho rõ. Bây giờ là nghỉ hè, ba mẹ tôi lại ra nước ngoài nghỉ phép. Thế là còn lại hai chị em tôi nương tựa vào nhau mà sống. Hơn nữa, bảo tôi ăn com của em tôi nấu thì tôi thà . . . đi ăn Slime còn hơn. Em tôi cũng thấy thế. Cho nên trách nhiệm nấu com nặng nề liền trút xuống đầu tôi “Được rồi, chị đi nấu mì được chưa!”

20 phút sau, tôi và em tôi ngồi đối diện ăn mì. Nhân tiện lăm nhăm về game.

“Bà chị, tôi lên cấp 15 rồi đấy! Bà cấp mấy rồi?” Tên Dương Danh đáng chết này. Ăn được mì rồi bắt đầu nói kháy tôi đây.

Tôi không cam tâm nói: “Cấp 11 thôi! Nhưng chị tự luyện đó.”

Nó cười ha ha. “Đã nói rồi mà, làm thế nào bà luyện thắng tôi được!”

“Hơ, nếu không phải vì đẹp trai quá thì làm sao mà chị luyện thua mày được?”

“Gi cơ? Đẹp trai quá? Bà nói gì thế?” Em tôi trưng lên bộ mặt khó hiểu.

Thế là, tôi kể cho em tôi nghe đầu đuôi câu chuyện Sau đó lại bị mắng. Híc híc híc! “Bà bị ngu à? Có nguyện vọng như vậy lại dùng để chuyển giới. Trời ơi là trời! Ít ra bà cũng phải đòi thần khí, thần sủng hoặc là điểm số cơ bản cao chứ! Không ngờ bà lại làm nhân yêu.” Khuôn mặt của em tôi thật bị phần.

“He he! Không thể nói như vậy được. Thần khí sớm muộn gì cũng có người giành được, thần sủng sớm muộn cũng có người quơ được, điểm số cơ bản cũng có khi tăng cấp. Nhưng nhân yêu vĩnh viễn chỉ có mình chị mày thôi” Tôi cười ahaha.

“. Haiz! Mặc kệ bà” Về mặt của em tôi rất chán nản. Vì sao cậu không phải là người có được nguyện vọng? “Tên bà là gì? Ngày mai online tôi PM bà.”

“Không nói cho mày biết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì mày sẽ dùng để uy hiếp chị. Ví dụ, nếu như chị không nấu com cho mày, mày sẽ uy hiếp chị, công khai chị chính là nhân yêu” Em trai à, chị hiểu mày rất rõ.

“Làm sao bà biết được. . . A! Không phải, làm sao mà bà lại không tin tưởng em trai ruột như vậy chứ!” Thằng em đáng chết giả đồ bộ mặt thê lương. Hơ! Lừa mấy nhóc nài tơ còn có thể, lừa bà chị đã sống cùng với mày mười chín năm ư, mợ đi nhá.

“Hừ!”

“Được rồi! Không nói thì thôi.” Phong Dương Danh sờ mũi. Xem ra kế hoạch uy hiếp thất bại rồi.

“Ăn xong thì mang bát đi rửa đi. Không thì mai không có bữa sáng mà ăn đâu!”

“Bà định đi chơi Cuộc Sống Thứ Hai à?”

“Không phải, chị muốn đi chơi The King of Fighters 100(9) trên PS13 của mày.” Tôi muốn đi nghiên cứu cẩn thận, khai phá ra thêm chiêu thức, để sống cùng với danh tiếng của Xuân Lệ.

(9) The King of Fighters (ザ・キング・オブ・ファイターズ Za Kingu obu Faitāzu), viết tắt là KOF, là loạt trò chơi đối kháng của hãng SNK Playmore. Ban đầu trò chơi được phát triển cho phần cứng Neo Geo MVS của SNK, phần cứng hiện tại của loạt trò chơi là Taito Type X2. Các phiên bản arcade và trò chơi The King of Fighters đầu tiên đã được phát triển trên một số hệ máy cầm tay.

Em tôi ngơ ngác nhìn tôi lôi PS13 ra chơi. Nó làm bầm. “Quái, bà chị của mình thích chơi game đối kháng từ lúc nào vậy? Trước kia đều là bởi vì mình không tìm được người chơi cùng, bà ấy mới bị mình lôi kéo bắt đi chơi cùng đấy chứ.”

Trải qua hơn hai giờ nghiên cứu Xuân Lệ, tôi tràn đầy tin tưởng trở lại Cuộc Sống Thứ Hai, định bắt đầu thăng cấp điên cuồng. Hừ hừ, thằng em chết đâm cứ từ từ chờ mà chờ chị vượt xa cấp của mày đi, xem mày còn dám cười chị nữa hay không! Đi thôi, đi nấu sủi nào, à không, là giết sủi. Khi tôi định bước ra cửa hông phía tây, đột nhiên bị đập mạnh một phát vào đầu hoa mắt chóng mặt. Gì cơ? Tiểu Long Nữ. X nhà nó, tôi muốn kháng nghị, GM đánh người! Đáng tiếc, tôi chưa kịp nói gì, Tiểu Long Nữ đã quát mắng ầm ĩ.

“Tôi bảo cậu PM tôi mà cậu không thèm PM. Hại tôi tìm cậu cả ngày trời, lại còn mang cái mặt nạ này nữa. Nếu không phải chiều cao, dáng người và kiểu tóc này là do hai người chúng ta bàn bạc mất hai tiếng thì làm sao mà tôi nhận ra cậu được!”

Tôi quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ thì thấy một người đẹp lung linh mặc trang phục tân thủ, không hề mang dáng vẻ GM. Tôi nghi ngờ, GM của game này sao lại bình thường như vậy nhỉ? Thế này thì phân biệt GM với gamer thế nào đây? “Tiểu Long Nữ, sao bà lại mặc thế này? Không phải bà là G.” Còn chưa nói xong, Tiểu Long Nữ vội vàng chặn miệng tôi, kéo tôi vào khu rừng bên ngoài. (Trời ơi, bà định làm gì thế?!)

“Im nào, cậu muốn cho cả Thế Giới biết tôi là GM hả!” Tiểu Long Nữ điên tiết nói.

GM lại sợ người ta biết mình GM? Chuyện gì thế này? Đầu tôi đầy nghi hoặc.

“Cậu hãy nghe cho kỹ đây, thật ra tôi là GM ả!” Tiểu Long Nữ biết tôi chưa xem trang chủ của game, cho nên cô ấy giải thích tỉ mỉ “GM ả thật ra cũng chỉ là một dạng gamer mà thôi, nhiệm vụ chủ yếu của chúng tôi là báo cáo những khuyết điểm trong quá trình chơi game, bức xúc của gamer, và cả BUG. . . . , bởi vì chúng tôi xen lẫn trong giới gamer bình thường, cho nên có thể phát hiện ra những thứ mà GM bình thường không hay biết.”

“Như vậy không phải là rất bất công sao?” Tôi bức mình, vậy không phải top cao thủ đều là GM ả hết sao?

“Không đâu, mặc dù chúng tôi là GM ả, nhưng công ty game không hề cho chúng tôi quyền hạn đặc biệt gì cả. Chúng tôi gần giống gamer bình thường thôi.” Tiểu Long Nữ lại cốc đầu tôi một phát nữa

“Ồhhhh.” Hiểu rồi. Nghĩa là Tiểu Long Nữ bây giờ cũng giống như gamer bình thường thôi. Ha ha ha, vậy tôi không sợ sẽ đắc tội cô ấy, he he he! “Vậy bà tìm tôi có việc gì thế?”

Tiểu Long Nữ đột nhiên giọng quyến rũ “Đương nhiên là tìm trai đẹp như anh để cùng luyện rồi!” Vừa nói vừa dựa thân hình cô ấy lên người tôi, ngón tay còn vẽ vòng tròn trước ngực tôi. Híc híc híc, GM quấy rối tình dục tôi! Tôi vội vã lùi sau ba bước, tránh sau một thân cây.

Tiểu Long Nữ cười khúc khích. “Được rồi, nhìn cậu sợ hãi như vậy chắc chắn là bị con gái rượt đuổi rồi, còn đeo mặt nạ thế kia!”

Nghe vậy, mặt tôi liền xì xuống. Khóc lóc kể chuyện tăng thịt bò bi thương của tôi cho Tiểu Long Nữ, nhưng cô ấy chẳng tỏ thái độ đồng cảm mà còn cười từ đầu đến cuối. Thái độ gì đây. . .

Thấy sắc mặt tôi không tốt, Tiểu Long Nữ vội nói. “Yên tâm đi, bây giờ có tôi bên cậu rồi, chắc chắn tôi sẽ cản đám ong bướm điên loạn kia lại cho cậu. Tôi nhất định sẽ bảo vệ trinh tiết cho cậu!”

. Sao tôi lại cảm thấy có bà ở bên, trinh tiết của tôi lại càng nguy hiểm hơn!

“Hơn nữa, mặc dù tôi không có đặc quyền gì, nhưng mà tôi vô ~~~ cùng hiểu rõ game này. Có vấn đề gì cậu đều có thể hỏi tôi!” Tiểu Long Nữ bày ra khuôn mặt nịnh nọt.

Tôi lờm cô ấy. Dù tôi có nói gì đi nữa thì tôi vẫn không thoát được bàn tay của Tiểu Long Nữ. “Được rồi, cùng luyện thì cùng luyện.”

“Vạn tuế ~~~” Cô ấy reo hò ầm ĩ. Có cần phải vui như vậy không? Tôi nghi ngờ.

“Đi thôi! Đi thôi!” Tiểu Long Nữ ngang ngạnh tóm lấy cánh tay tôi.

“Đi thì đi, đừng có bám lấy tay tôi!” Sắc mặt tôi trắng bệch

“Ê ~~~ đừng vẽ vòng tròn trên ngực tôi nữa.”

“A! Đừng thổi vào tai tôi nữa”

“Bà mà sờ mông tôi nữa thì tôi sẽ trở mặt đấy!”

Híc ~~~ trình tiết nguy hiểm của tôi, ai tới cứu tôi khỏi tay nữ sắc lang này đây!?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: TRUYỀN THUYẾT, BẮT ĐẦU

“Đúng rồi, Tiểu Long Nữ, nghề nghiệp của bà là gì vậy?” Lại phải lời móng vuốt sói của Tiểu Long Nữ đặt trên mông tôi ra. Tôi nghi hoặc. “Ma pháp sư? Linh mục?”

Tiểu Long Nữ cười haha chói tai. Có lẽ nghề nghiệp của cô ấy là phù thủy! “Làm sao mà tôi chọn nghề nghiệp bình thường như vậy được. Nghề nghiệp tôi chọn là nghề có tiền đồ nhất trong game!”

Lòng hiếu kì của tôi lại được khơi lên: “Là gì thế?”

Cô ấy dùng mu bàn tay phải che miệng lại: “A ha ha ha ha a ~~~ Còn phải nói nữa sao, đương nhiên là Đạo – Tặc”

“Ừm, rất có tiền đồ. Nhưng tổ đội bao gồm một chiến sĩ và một đạo tặc của chúng ta hình như không được lý tưởng lắm thì phải”

“Yên tâm đi! Từ từ rồi tôi sẽ dạy cho cậu cách chiến đấu chân chính, tiết kiệm máu tiết kiệm tiền tiết kiệm sức lực” Cô ấy nói với tôi với vẻ vô cùng tự tin.

Bình thường chỉ cần 15 phút là có thể đến bờ sông Dã Lang mà chúng tôi phải mất một tiếng. Bởi vì Tiểu Long Nữ lấy lí do ở quanh đây không có ai mà bắt tôi còi mặt nạ ra. Rồi mặt của cô ấy biến thành hai hình trái tim, nhìn tôi chăm chú mười mấy phút. Cô ấy đưa cho tôi mượn gương, hại chính tôi cũng theo cô ấy, mặt biến thành hai hình trái tim mà nhìn chính mình. Híc ~~~ Tại sao! Tại sao! Tại sao mà tôi lại đẹp trai như vậy cơ chứ, trời ạ. Trong số những người tôi đã gặp, chỉ có hai người đẹp trai đến mức khiến tôi phải ca ngợi, một là em trai tôi (không thể không thừa nhận, nó thật sự rất đẹp trai, mặc dù tính nó rất dở hơi), một người nữa là chính tôi. Trời ạ, chẳng lẽ tôi phải chọn lựa giữa yêu em trai và tự yêu mình sao? Haiz! Thờ dài, trả gương lại cho Tiểu Long Nữ, đi luyện thôi! Tôi đang định đi đến chỗ sói gần đây để phát tiết mọi cảm xúc bất mãn thì Tiểu Long Nữ gọi tôi lại.

“Cậu xem tôi xử lý con sói thế nào nhé! Phải nhìn cho kỹ đó.” Cô ấy lấy chủy thủ ra, đi tới chỗ con sói.

“Cuộc sống thứ hai là một trò chơi rất chân thực, đánh vào những vị trí khác nhau thì thương tổn cũng khác. Cho nên, muốn đánh quái thì phải tìm điểm yếu của quái trước tiên.” Cô ấy vừa đi vừa giải thích. Nhưng điều này thì tôi biết, giống như làm thịt gà vịt cá thoi. Gà phải cắt cổ, cá phải mổ bụng, lần trước tôi cũng đánh sói theo nguyên tắc này.

Cô ấy nhẹ bước đi tới đằng sau con sói, không hò là đạo tặc, con sói không hề hay biết. Tiểu Long Nữ dùng hết sức chém vào chân sau của con sói. Tuy nhiên, con sói lập tức quay đầu lại cắn, nhưng sao có thể chạm tới đạo tặc nổi tiếng vì tốc độ, hơn nữa lại chuẩn bị từ trước. Tiểu Long Nữ chạy nhanh vòng quanh con sói, con sói bị thương ở chân sau nên không thể đuổi kịp. Trong khi đó, thỉnh thoảng cô ấy còn xoay người lại chém con sói một nhát. Chém tầm năm sáu nhát thì sói cuối cùng cũng tuyên bố không chơi nữa, thẳng thiên luôn

“Hơ, thế nào, không mất một giọt máu đó!” Cô ấy vênh mặt nói với vẻ kiêu ngạo “Kẻ có kỹ xảo chắc chắn sẽ khác biệt, cậu phải học hỏi nhiều đấy.”

. Tôi gãi mặt, rút Hắc Đạo ra. Tới chỗ con sói ở gần tôi nhất, đá lên một phát rồi đâm Hắc Đạo từ dưới lên, chọc thủng bụng nó. Tôi quên mất không xem lực công kích của Hắc Đạo là bao nhiêu, nhưng chắc là tốt hơn tiểu khảm đao rất nhiều. Bởi vì con sói đáng thương kia bị tôi xé làm hai nửa luôn. . . Ngủ yên em nhé!

“Chân. . .” Tiểu Long Nữ trợn mắt há mồm, thầm nghĩ rằng đây là kiểu đánh gì thế này? Chết tiệt, sao cô lại không biết cách đánh này chứ.

Tôi lại đi tới con sói tiếp theo, trong lòng vô cùng vui sướng. Tôi đã nghiên cứu các loại chiêu thức của King of Fighters. Cuối cùng có thể thử nghiệm rồi. Đá con sói lên trên không, tôi nhảy lên theo sau nó, nắm tay tôi làm thành một đường thẳng cùng với người, nhắm thẳng vào con sói phía trên tôi (Chẳng khác Thăng Long Quyền là mấy). Cuối cùng nhân lúc mình vẫn ở trên không trung thì giáng thêm một cú đá xoay.

“.” Tiểu Long Nữ không biết nói gì.

Nhưng khi tôi thử chiêu nổi tiếng nhất của Xuân Lệ, đầu lộn xuống đất chân chống lên trời, hai chân mở ra, cả người giống như cánh quạt trực thăng: tôi phát hiện ra chiêu này phản lại sinh lý của cơ thể con người, chỉ làm màu chứ không thể dùng. . . Hại thất lưng tôi đau điếng, đầu bị đụng, còn bị cắn một phát. Eo, nước bọt, tất cả mọi người phải biết lúc tôi dính phải nước bọt. sẽ cáu tiết. Con sói chết tiệt nhà mày, dám nhỏ đầy nước bọt vào tay tao, đáng chết ~~~ Tôi đá, Đãng Kiếm Thức, Độc Cô Cửu Kiếm, Bát Từ Bôi, Bạt Đạo Thuật, Đầu Chùy, Thập Tự Trảm, Qua Kiên Suất, Nữ Từ

Phòng Thân Thuật.

“Hoàng Tử, sao cậu lại đánh như vậy?” Cuối cùng Tiểu Long Nữ không khổng chế được nữa. Cô không rõ mình đang chơi game online, hay chơi game chiến đấu nữa. Hay là đang xem chiêu thức trong tiểu thuyết Kim Dung và manga?

Tôi sừng sốt. “Không thể đánh như vậy sao?”. Á ~ không ngờ con sói đang ghét lại thừa dịp tôi đang sừng sốt mà cắn trộm. Tôi lại lên con tiếp.

Tiểu Long Nữ sốc nặng “Cũng. Không phải là không thể.” Cô lẩm bẩm. Nhưng không ngờ có người lại chơi game online như vậy. . . Hôn nữa lại là một chiến sĩ tàn thù không hiểu gì cả. . .

“Có lẽ bởi vì không hiểu?” Đường như cô đã hiểu ra. Bởi vì không hiểu cách chơi chính thống như thế nào, cho nên hành vi của Hoàng Tử không có khuôn mẫu, không theo truyền thống, không có giới hạn và hệ thống. Cho nên có vô số khả năng và sự sáng tạo, đây mới chính là cách chơi game có độ chân thật 99% đích thực!

Nhìn tôi lên con giết sói, Tiểu Long Nữ mỉm cười bất đắc dĩ.

“Thật sự là cao thủ mù mờ”

Hình như Tiểu Long Nữ có nói gì đó, chém con sói ở gần người, đang định hỏi xem cô ấy nói gì thì phát hiện. . .

“Tiểu Long Nữ chạy mau, đằng sau bà. . .” Chưa kịp nói xong, một con sói to gấp ba lần con sói bình thường, toàn thân phủ lông trắng, đuôi tới từ phía sau Tiểu Long Nữ, cắn mạnh lên bả vai Tiểu Long Nữ.

“Aaaa.” Tiểu Long Nữ chịu đựng cơn đau trên vai, chạy nhanh tới chỗ tôi.

Tôi đứng chắn đường trước Tiểu Long Nữ, cầm lấy Hắc Dao đang đầu với Lang Vương. Bộ lông trắng muốt đẹp quá, áo choàng trắng của tôi có hi vọng rồi. Trong lúc tôi đang ảo tưởng, Lang Vương bỏ nhào về phía tôi. Nhanh quá! Tôi gắng gượng dùng dao chắn trước mặt, lập tức lùi về sau mấy bước. Lúc nó tiến đánh một lần nữa, tôi quyết định đá xoay. Không hổ là Lang Vương, thân mình nặng lực phòng ngự cũng cao. Tôi đá hết sức mình, không ngờ nó chỉ lao đảo bên trái hai bước, lập tức há mồm cắn tôi. Tôi nhất thời không kịp phản ứng, bị nó cắn vào tay trái.

“Đau. . .” Tôi nhấc dao đâm vào bụng nó. Trời ạ, da dày thật đấy, tôi chỉ có thể rạch được một vết. Nghe thông báo của hệ thống mà tôi muốn ngất. Mới giảm có 30 HP. Tôi bị nó cắn một nhát đã mất 80 HP, hơn nửa máu của Lang Vương nhiều hơn tôi bao nhiêu nữa. . . Xong đời, tôi khóc không ra nước mắt.

“Hoàng Tử, cố lên. Nếu không được thì qua đây đi” Tôi quay đầu lại nhìn. Wa! Tiểu Long Nữ, tốc độ của bà nhanh thật đấy, chớp mắt một cái leo tót lên cây tị nạn rồi. Tôi đành phải bình tĩnh lại, tự coi mình là Xuân Lê máu thấp lực công kích yếu, mà đối diện là thằng em thao tác Yagami Iori(1) biến thái siêu mạnh. Ặc! Gay to rồi, với tình huống như vậy trong The King of Fighters, tôi chưa bao giờ thắng được. Tóm lại, nguyên tắc là tuyệt đối không lấy cương đấu cương.

(1) Yagami Iori (八神 庵) là một nhân vật trong loạt game The King of Fighters thuộc hãng SNK Playmore. Xuất hiện lần đầu ở The King of Fighters '95, là thủ lĩnh của phe đối đầu.

A, sói lại vọt tới đây rồi, tức quá. Tôi đá lên, nặng quá, hoàn toàn không đá lên nổi, chỉ có thể làm cho Lang Vương lùi về phía sau một chút. Tôi xông lên dùng hết sức bình sinh đâm dao vào bụng nó. Đâm đâm đâm! Không đâm thủng được! Híc~~~ Ngược lại Lang Vương cào tôi một nhát, mặt mày của tôi đầy vết xước, Híc!

“Hoàng Tử, lại đây trước đã” Tiểu Long Nữ cũng thay đổi sắc mặt.

Tôi vội vàng lao tới cái cây Tiểu Long Nữ đang trốn. Nhưng hình như tốc độ của tôi chậm hơn Lang Vương một chút, bị móng vuốt của nó quơ được hai lần. Rõ ràng là nếu tôi bị quơ thêm nhát nữa thì xong đời luôn. Nhưng mà trèo lên cây thì sẽ không tránh được bị quơ thêm nhát nữa.

Lòng Tiểu Long Nữ nóng như lửa đốt. Đột nhiên trong đầu cô chợt lóe lên câu nói: không có giới hạn, không có hệ thống. Cô lập tức kẹp khoeo chân lên cành cây, lộn ngược người rồi thả hai tay xuống “Hoàng Tử, phi người lên không” Hoàng Tử nhất định sẽ hiểu được, cô nghĩ vậy.

Tôi thấy vậy, chạy lấy đà ra sức nhảy lên, bắt được tay cô ấy, dùng sức đu hơn nửa vòng, cuối cùng cũng lên được cây. Mà Lang Vương ở dưới đất ra ôm chặt lấy thân cây, may mà tôi đã xem xiếc rồi. Phù ~ phù, mệt quá, tôi thở hổn hển. Tiểu Long Nữ cũng kinh hoàng vỗ ngực, chúng tôi nhìn nhau. “Ha ha ha ha. . . Ha ha a.” Rồi cả hai người cùng bật cười.

“Mau uống được thủy đi, rồi chúng ta cùng nghỉ xem làm thế nào để giết được tên Lang Vương đáng ghét này.” Tiểu Long Nữ nói.

“Ừ!” May mà vẫn còn mười bình được thủy mua lúc trước. Tôi uống ừng ực hết năm bình mới đầy được máu. Tôi sờ liên mặt, phù, miệng vết thương đã biến mất rồi, may quá. Nhưng chỉ còn lại năm bình, đúng là ép người mà.

“Đa con sói này dày lắm, chẳng có gì đâm nổi, lại còn nặng nữa, đá cũng không được luôn” Tôi cầu nài, vậy thì phải đánh thế nào đây?

“Không có cách nào cả, cấp độ của chúng ta quá thấp” Tiểu Long Nữ cũng nhíu mày, không biết phải làm sao để giết được con BOSS Lang Vương trước mắt. Nhưng mà hiếm lắm mới gặp được một con BOSS, bỏ cuộc như vậy thì thật đáng tiếc “Tìm điểm yếu đi, chắc chắn nó có điểm yếu. Tấn công vào điểm yếu của nó, cho dù lực công kích của chúng ta không cao nhưng cũng có thể khiến nó mất rất nhiều máu.”

Con sói mình đồng da sắt này liệu có điểm yếu gì không? Tôi lăm bằm. A! Danh ngôn của tiểu thuyết võ hiệp! Dù có luyện thể nào đi chăng nữa thì cũng không thể biến mất thành sắt. Tôi mừng rỡ kêu lên. “Mất.”

Tiểu Long Nữ gật đầu, thăm tính kế. Cô ấy mở túi lấy ra một đoạn dây thừng “Hoàng Tử, cậu xem phim cao bồi miền Tây của Mỹ chưa?”

“..... Xem rồi”

Tiểu Long Nữ cười vói vẻ tràn đầy tin tưởng. “Vậy thì dễ rồi, chỉ đổi ngựa thành sói mà thôi. Hoàng Tử, cậu nhất định có thể.”

“..... Bà cũng tin tưởng tôi quá đi.” Nhưng mà tôi thì sợ muốn chết. Coi Lang Vương là ngựa đúng là liều mạng! Vừa nói tôi vừa buộc dây thừng thành thông lọng. May là đã từng tham gia nữ hướng đạo(2), không thì cũng chẳng biết phải thắt thông lọng thế nào.

(2) Hướng đạo (Scouting), hay còn được biết với tên là Phong trào Hướng đạo (Scout Movement), là một phong trào thanh thiếu niên có phạm vi toàn cầu với mục đích trợ giúp giới trẻ trong việc phát triển tinh thần, tâm trí và sức khỏe để góp phần xây dựng trong xã hội. Trẻ tham gia vào đoàn thể này sẽ được dạy những kỹ năng cơ bản như cắm trại, kỹ năng thoát hiểm, làm việc nhóm và tăng cường tính kỷ luật.

“Cậu quăng dây bắt nó từ phía sau, sau đó leo lên cây ngay, cố định dây thừng ở trên cây, làm cho con sói dấn kia không thể động đậy được, rồi mặc cho chúng ta he he he!”..... Là tôi bị ảo giác hay nụ cười của Tiểu Long Nữ thật sự dâm dăng? Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Hít vào, thở ra, rồi lại hít vào, thở ra. Được rồi! Nhắm chuẩn Lang Vương, tôi nhảy khỏi cành cây, ngồi thẳng băng trên người Lang Vương. Tôi ôm chặt cái cổ lỏng lẻo của nó. Lang Vương có vẻ cực kỳ kinh hoàng, nhảy nhót loạn xạ muốn quăng tôi xuống. Tôi suýt nữa bị quăng đi bởi động tác cuồng loạn của nó. Đùa chứ, bị quăng đi phát đảm bảo là tèo luôn, Lang Vương chết tiệt, cho mày xem ý chí của con gái khủng thế nào.

Ở trên cây, Tiểu Long Nữ thấy vậy thì tái mặt. Tôi bị Lang Vương lắc như vậy có hơi choáng váng, cho nên sắc mặt cũng rất khó coi.

Nhưng trong lúc lộn xộn, cuối cùng tôi cũng vòng được dây thừng lên cổ Lang Vương. Trong lúc trối nó, mu bàn tay của tôi bị quơ mấy phát, nhưng vết thương không nặng, cũng chỉ giảm đi 30~40 HP. Tiếp theo, tôi lập tức nhảy xuống ngựa, à không, là nhảy xuống sói, co cẳng chạy. Lang Vương cũng đuổi sát theo sau tôi.

Tiểu Long Nữ và tôi lại làm một màn phi người trên không, sau đó tôi kéo dây thừng nhảy khỏi cây. Dùng hết sức bình sinh, tôi treo Lang Vương lên. Tiểu Long Nữ khê hô một tiếng, dùng kỹ năng “Trí Mạng Nhất Kích” của vũ khí tiểu hình nhắm vào giữa mắt trái Lang Vương. Lang Vương gào thét đau đớn, cho dù lúc này có nguyên lý đòn bẩy, tôi đã tiết kiệm được phần nào sức lực nhưng cũng không giữ dây được lâu nữa. Tiểu Long Nữ lập tức dùng Trí Mạng Nhất Kích lần nữa, lần này không đâm trúng mắt Lang Vương mà trúng giữa trán nó. Lúc này dây thừng cũng đứt dưới ma sát kịch liệt. Lang Vương thoát được, lập tức xông đến kẻ thù Tiểu Long Nữ, cắn mạnh một nhát. Bị Lang Vương đè lên, cô không thể trốn thoát.

“Tiểu Long Nữ ~” Lúc này tôi cũng chạy đến phía sau Lang Vương, được chiêu Trí Mạng Nhất Kích vừa nãy của Tiểu Long Nữ nhắc nhở, tôi nhớ tới kỹ năng của mình — Hòa Diễm Trảm. “Hòa Diễm Trảm” Vừa hô to xong, Hắc Dao của tôi tuôn ra ngọn lửa, tôi chém mạnh xuống. Biết Lang Vương sẽ không chết vì một lượt Hòa Diễm Trảm, tôi vừa chém một nhát rồi lật sòng dao ngay, thêm một lượt Hòa Diễm Trảm nữa, lại một lượt, lại..... Cuối cùng tôi chém hết năm lần, vừa hết MP.

Học được kỹ năng: Hòa Diễm Ngũ Liên Trảm

Kỹ năng: Liên kích thăng cấp 5, tấn công liên tục 6 lần.

Vũ khí: Hắc Dao thăng cấp 2, lực công kích 15

Tôi lúi thi thể của Lang Vương ra, thấy Tiểu Long Nữ vẫn ổn (Chỉ hơi chật vật) thì thở phào một hơi. May là cô ấy không biến thành một luồng sáng bay đi.

Tiểu Long Nữ nằm dưới đất, khuôn mặt đầy mồ hôi, nhưng lại mỉm cười. Tôi cũng cười, tôi nằm bên cạnh cô ấy, nhưng cô ấy lại đập tôi một phát “Còn không mau đi xem đánh được gì đi?”

“Ồ” Tôi mệt mỏi ngồi dậy tìm kiếm, tìm được một quả trứng, một đôi giày, và một ít bạc.

Lúc này, Tiểu Long Nữ đột nhiên hét ầm lên, tôi giật cả mình. “Sao thế?” Lang Vương sống lại? Không thể nào!

“Vũ khí của cậu thăng cấp hả?” Bởi vì tổ đội nên Tiểu Long Nữ có thể thấy thông báo từ hệ thống của tôi.

Tôi xem Hắc Dao (Hắc Dao: cấp 2, lực công kích 15). “Đúng rồi, Cuộc sống thứ hai thật kì lạ, không ngờ vũ khí còn có thể thăng cấp”

Bị đập một phát, tôi lại hoa mắt chóng mặt, Tiểu Long Nữ rống lên “Vũ khí có thể trưởng thành mới thăng cấp được!”

“Ồ. . .” Người ta chưa xem qua trang chủ thôi! Bà cũng không phải không biết. . . Lại đánh vào đầu tôi, sẽ bị ngu đi đấy.

Tiểu Long Nữ nghe tiếng thấy tiếng lăm bằm tôi thì nhìn tôi khinh bỉ. “Cậu có biết vũ khí có thể trưởng thành quý thể nào không hả? Cái này có thể sánh ngang với thần khí đó! Ngắm lại xem, vũ khí của cậu sẽ thăng cấp không ngừng, lực công kích tăng lên, sẽ có lợi thế nào hả?”

Wa! Vậy là không cần phải đối vũ khí sao, luyện cấp thì vũ khí cũng tăng cấp lên theo, càng ngày càng mạnh hơn. Nghĩ đến đây, mắt tôi tỏa sáng, vậy là có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền vũ khí.

Thấy ánh mắt chói lòa của tôi, Tiểu Long Nữ biết tôi đã hiểu. A! Phát tài rồi! Tôi vô cùng vui mừng.

Bởi vì nhận được đôi giày, và cả trứng pet, tôi và Tiểu Long Nữ nóng lòng muốn biết rốt cuộc là bảo bối gì. Cho nên quyết định quay về thôn giám định giày trước đã, nhận tiền tìm tiệm pet để ấp quả trứng này. Thế là, tôi cùng Tiểu Long Nữ hợp lực lột da Lang Vương (Không thể quên áo choàng của tôi, ha ha ha!), rồi vô cùng vui vẻ quay về thôn. Vừa về đến cổng thôn, tôi phát hiện tôi sai rồi. Sai lầm thứ nhất là vô tâm, sai lầm thứ hai là ngu ngốc, hức ~~~ tôi là kẻ siêu ngu ngốc! Tôi lại có thể quên đeo mặt nạ, và còn vào thôn qua cổng lớn. Tôi nhắc chân lên, chuẩn bị chạy, nhưng mà Tiểu Long Nữ ở bên cạnh lại giữ chặt lấy tay tôi, cả người còn ngã vào lòng tôi.

“Ông ~~~ xã.” Cô ấy nói với giọng ngọt ngào chết người, nghe thấy vậy tôi rợn cả tóc gáy. “Anh nói xem, em có phải là bà đáng ~~~ yêu nhất, xinh ~~~ đẹp nhất của anh không?!” Vừa nói, vừa dùng ánh mắt thị uy nhìn đồng bào nữ tính xung quanh. Bị cô ấy trừng mắt, các cô đều bắt gặp co người lại. Cũng không biết làm thế nào, không có ai xinh đẹp như vậy.

Không thể phủ nhận, Tiểu Long Nữ chính xác người đẹp hiếm có. Gì cơ? Miêu tả hả? Dù sao vẫn là cái loại kia, cái loại khuôn mặt xinh đẹp trường thành hơn tôi, ngực lớn hơn tôi (So ra thì còn lớn hơn Hoa Hồng), eo nhỏ hơn tôi, chân dài hơn tôi, làn da trắng hơn tôi ý ~~~ Hức! Lòng tự trọng của tôi lại chịu tổn thương. Khi tôi đang suy nghĩ miên man, Tiểu Long Nữ cúi vào thắt lưng của tôi, đau! Tôi vội nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Em là bà xã đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất của anh.” Nói xong, lập tức có hơn chục ánh mắt thù hận bắn về phía Tiểu Long Nữ, nhưng Tiểu Long Nữ hiển nhiên không thèm để ý, hình như còn vô cùng vui vẻ. . . Toát mồ hôi!

Mặc dù tôi bị ép phải thừa nhận Tiểu Long Nữ là bà xã, nhưng cách này cũng có ưu điểm. Dù sao phụ nữ có điều kiện, có dũng khí tranh giành đàn ông với người đẹp Tiểu Long Nữ thật sự là không nhiều lắm. Cho nên, hơn chục con sói ngang ngành vốn đứng trước mặt tôi không cam lòng mà bỏ đi. Chúng tôi đã có an toàn để bước đi chậm rãi vào trong thôn rồi. Đi đến NPC Giám Định kia, tôi nhìn đầu thanh toán 5 bạc để giám định giày. Là bốt thấp Phi Thiên phòng ngự +8, nhưng nhanh nhẹn +10, thích hợp cho nhu cầu nhanh nhẹn của đạo tặc, Tiểu Long Nữ dùng.

Ở tiệm pet, lại phải trả tiền. Tôi đau lòng trả 2 bạc. Tốn kém quá, thế là đã tiêu hết tiền số tiền thu được ở chỗ Lang Vương rồi “Mời chủ pet để lại máu trên pet, tiến hành trình tự nhận chủ” NPC Thương Nhân mặc trang phục hầu nữ dễ thương nói với bọn tôi.

Mặc dù tôi cũng rất muốn nuôi pet! Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng thấy Tiểu Long Nữ phòng ngự không cao cần pet hơn tôi. Kiểm chế khát vọng trong lòng, tôi nói oai phong lẫm liệt. “Tiểu Long Nữ, bà nuôi pet nhé! Lần sau nhận được con khác rồi tôi nuôi cũng được.”

“Không cần đâu, tôi đã cầm giày rồi.” Hiếm lắm Tiểu Long Nữ mới khiêm tốn như vậy. . . Nhưng nghĩ tới sức lực chiến đấu của đội ngũ, tôi vẫn quyết định để cô ấy nuôi. “Phòng ngự của bà không cao, có pet sẽ tăng sức mạnh cho bà.”

“Không cần. . .”

“Đừng ngượng mà!”

“Nói với cậu không cần thì là không cần thôi!” Tiểu Long Nữ đột nhiên lên con thét lên với tôi. Tôi giật mình, ngần ngại không biết phản ứng thế nào. Rồi Tiểu Long Nữ có vẻ đã nguôi ngoai, nói với vẻ chán nản. “Tôi không thể nuôi pet!”

Gì cơ? Tôi không hiểu!

“Trước kia tôi đã từng nuôi rất nhiều thú cưng rồi! Nhưng. . . Không hề có kết quả tốt đẹp” Cô ấy thuật lại lịch sử nuôi thú cưng của mình. . . ”Tôi từng nuôi cún con, mua được hai ngày, lúc tôi dắt chó đi dạo thì để lạc mất, từ đó nó không về nữa. Sau này tôi nuôi rùa, không cần thận đánh rơi nó từ tầng năm xuống tầng một. . . . Rồi tôi lại nuôi cá chọi. . .”

Chắc lần này không có vấn đề nhỉ? Tôi cũng từng nuôi cá chọi, dễ nuôi lắm!

“Sau khi nó chết tôi mới biết là phải thay nước cho cá. . .” Tôi không còn lời gì để nói.

“Cuối cùng, tôi trông xương rỗng. . .”

“Không phải chứ. . . Xương rỗng mà bà cũng làm chết được sao?” Không thể nào?

Cô ấy nói với vẻ mặt vô tội “Làm sao tôi biết được xương rỗng cũng cần tưới nước, tôi còn tưởng nó không cần tưới nước, ai biết nó chết toi luôn! Sau này, tôi thề rằng, bất kể thế nào thì tôi cũng không thú cưng nữa”

Đúng là lịch sử đầm máu và nước mắt. Dành cho những thú cưng vô tội ba giây bi ai. Tôi không hề do dự, cắn vào ngón tay, đau! Nhỏ máu lên trên. Đỉnh! Ấp trứng thành công. Lúc này vô trứng nứt ra, tôi và Tiểu Long Nữ hai người bốn mắt dán vào xem rốt cuộc là loại sùng vật gì!

Sốc! Sốc! Và sốc! Bởi vì không thể tin nổi.

“Cái này, cái này rốt cuộc là. . .” Tôi không thốt nên lời, con pet này thật sự là ngoài sức tưởng tượng. Cho dù là ấp được thần thú kì lân, phượng hoàng thậm chí là rồng, tôi cũng không thể giật mình bằng lúc này. Tôi tóm chặt lấy Tiểu Long Nữ ở bên cạnh, dùng ánh mắt kích động nhìn cô ấy, muốn biết cô

ấy có nhìn thấy thứ giống với thứ tôi thấy không.

Về mặt Tiểu Long Nữ đàn ra, mồm cô ấy há hốc ra mất hết hình tượng. Phải một lúc lâu sau, cuối cùng cô ấy cũng tỉnh táo “Hoàng Tử, cái này rốt cuộc là. . . Tôi nhìn thế nào cũng thấy cái này. là bánh bao phải không?”

Sắc mặt tôi nặng nề! “Không phải, bà nhìn tử tế đi. Dáng vẻ và kích cỡ của cái thứ này đều vừa đúng, vỏ bóng loáng mềm mại, tròn xoe như thế này, còn thoảng mùi hương khiến mọi người trong vòng ba mét đều thèm nhỏ dãi. Tôi nghĩ, nó không chỉ là bánh bao mà tuyệt đối là bánh bao thịt!

“Cái gì!” Cô ấy sốc. Rồi mới đập đầu tôi một phát “Ai quan tâm nó là bánh bao thịt hay là bánh bao rau! Quan trọng là tại sao trứng pet của chúng ta lại nở ra bánh bao?”

Ai da! Tôi xoa đầu, oán trách “Bà là GM ả còn không biết, tôi làm sao mà biết được!”

“Có phải là chương trình xảy ra lỗi không nhỉ” Cô ấy ngẫm nghĩ. Nếu thật sự là như vậy thì phải mau chóng báo cáo lên cấp trên, để tránh trứng pet của gamer khác cũng có lỗi.

Ờng ọc! Mùi của bánh bao thịt. TỰ DƯNG thấy đói quá, tôi nuốt nước bọt. . . Nhìn bánh bao thịt chăm chú. Đột nhiên, bánh bao thịt chuyển động, động tác kia hình như là. . . hình như nó đang lắc mông (nếu như bánh bao thịt cũng có mông). “Tiểu Long Nữ ~~~~~ bánh bao thịt chuyển động.”

“Cái gì!” Cô ấy lập tức đi tới, nhìn chăm chăm vào bánh bao thịt cùng với tôi.

Bánh bao thịt, bánh bao thịt lại có thể xoay người (bánh bao còn có mặt trước mặt sau nữa sao?). Còn vừa nhảy vừa xoay lại. Quay lại rồi. Một đôi mắt siêu to, ngập nước màu lam giống anime xuất hiện trước mắt chúng tôi.”Bánh bao thịt có mắt.” Tôi hoảng hốt!

Cuối cùng Tiểu Long Nữ không hổ là GM ả, đã thấy chuyện này rồi. Cô ấy tỉnh táo nói với tôi “Hoàng Tử, xem số liệu của nó đi”

Tôi giờ tay ra tóm lấy cái bánh bao thịt thơm ngào ngạt kia, kiểm chế cảm giác muốn ăn nó. . .

. Bánh Bao Thịt đi! Còn có tên nào thích hợp hơn tên này không?

Chủ pet: Hoàng Tử

Tên pet: Bánh Bao Thịt

Cấp bậc: 1

HP: 30

MP: 20

Đặc tính cơ bản:

Sức mạnh: 2

Thể chất: 5

Nhanh nhẹn: 10 (Không tin nổi, tốc độ của Bánh Bao Thịt còn nhanh hơn tôi?)

Trí lực: 6

Tinh thần: 7

Ngộ tính: 10 (Bánh Bao Thịt còn thông minh hơn tôi? Giận!)

Kỹ năng:

Đả Cầu Thuật cấp 1: Kỹ năng công kích, mất 10 MP

Tỏa Hương cấp 1: Có thể hấp dẫn quái vật, mất 30 MP, thời gian 20 phút, phạm vi 10 m

“Thế nào? Có phải là pet không?” Tiểu Long Nữ hỏi han cẩn thận.

“Ừ. . . Hình như vậy.”

“. Lập trình viên cũng có khiếu hài hước đấy.” Mặt Tiểu Long Nữ không cảm xúc, khóe miệng giật giật.

“Có làm sao đâu, ít nhất. . . nó cũng đáng yêu!” Lúc này, Bánh Bao Thịt trong đang cọ cọ vào lòng bàn tay tôi, còn phát ra tiếng kêu rừ... rừ...., hình như đang làm nũng, dễ thương quá. . . Mặc dù cảm giác khi bị một cái bánh bao thịt làm nũng cũng có phần kỳ lạ.

“Nó có kỹ năng công kích không?”

“Có.” Đà Cầu Thuật(3).

(3) Đà Cầu Thuật: Chiêu đánh chó

“Ừm, vậy chúng ta tìm mấy con Slime trên đường xem thử xem!”

Trước khi xuất phát, Tiểu Long Nữ dùng kỹ năng sinh hoạt cấp 8 của cô ấy — may vá, làm mũ và quần áo từ da sói cho tôi. Cô ấy nhất quyết không chịu làm áo choàng cho tôi. Hức! Cô ấy nói “Cách đánh đấm của cậu cường điệu như vậy, động tác mạnh như vậy, mặc áo choàng chỉ vướng tay vướng chân!”

Tiếp theo chúng tôi lên triển núi có Slime, gặp lại Slime sau thời gian dài, cũng thấy nhớ nhưng. . .

“Hoàng Tử, thử xem nào!” Tiểu Long Nữ nhìn Bánh Bao Thịt của tôi.

“Được!” Tôi quay đầu lại hô lên với Bánh Bao Thịt trên vai “Bánh Bao Thịt. . . Đà Cầu Thuật.” Không đúng à? Tôi lại hô to một lần. “Bánh Bao Thịt, thi triển Đà Cầu Thuật tới Slime phía trước.” Vẫn không nhúc nhích. Tôi tức, tôi tức, tôi tức! Lẽ nào con pet này ngoài dễ thương, thật sự không có tác dụng nào khác sao? May chính là con pet đầu tiên của tao đấy!

Tôi giận! Tóm lấy Bánh Bao Thịt, ra sức ném nó về phía đám Slime. “Đi đánh Slime một mình đi, đánh thua thì đừng về gặp tao nữa!”

“Cậu tức giận với cái bánh bao để làm gì?” Tiểu Long Nữ buồn cười.

Lúc này, Bánh Bao Thịt bị tôi ném trúng Slime, lại còn phát ra âm thanh ping, làm tôi giật cả mình, vội vã nhìn xem Bánh Bao Thịt của tôi, sợ rằng con pet đầu tiên của tôi bị Slime ăn luôn.

. Có người nói, dùng bánh bao ném chó, thì có đi mà không có về. . . Nhưng mà, định luật này rõ ràng không đúng với Bánh Bao Thịt của tôi. Bởi vì nó đập Slime một phát, rồi xoay tròn trên không trung ba vòng, bình yên không việc gì trở về tay tôi. Nó còn phát ra tiếng kêu “Whee ~ wheel!” giống như tiếng hoan hô, rõ ràng là cảm thấy rất vui vẻ. Lúc này những con Slime còn sống xông lại đây muốn tấn công tôi, tôi ném Bánh Bao Thịt về phía con Slime theo phản xạ, còn hô lên theo bản năng “Bánh Bao Thịt. . . đánh chó.”

Cứ như vậy, tôi và con pet mạnh nhất Cuộc Sống Thứ Hai về sau này — Bánh Bao Thịt, hợp lực đánh bại con quái vật đầu tiên cùng khuôn mặt mờ mịt của tôi và tiếng cười vật vã của Tiểu Long Nữ.

Tiếp theo, bọn tôi về bờ sông Dã Lang tiếp tục đánh đám sói hoang. Tôi tiếp tục dùng cách đá chân kết hợp với phương pháp mổ bụng, thỉnh thoảng cũng lôi Bánh Bao Thịt ra ngoài, để tránh cho nó không thăng cấp được bởi vì không đánh quái. Mà Tiểu Long Nữ nói với tôi rằng đã được truyền cảm hứng từ tôi (Tôi truyền cảm hứng cho cô ấy hả? Lúc nào chứ? Tôi rất ngờ vực), quyết định muốn học từ tôi, còn muốn tôi dạy cho cô ấy các động tác trong The King of Fighters.

Trong những ngày tiếp theo, chúng tôi vẫn ở bờ sông Dã Lang, vô số hồn sói hi sinh dưới tay chúng tôi. Chúng tôi thắng khá nhiều cấp, còn dùng một cách giết Lang Vương đáng thương kia năm sáu lần mới chuyển đi đánh gấu cấp cao hơn chút. Lúc này cần phải nói rằng, chiêu Tỏa Hương của Bánh Bao Thịt, lúc đầu tôi tưởng là kỹ năng bỏ đi, nhưng sau vài lần dùng, cấp bậc thăng lên, phạm vi cũng tăng lên một trăm năm mươi mét vuông. Chúng tôi dựa vào kỹ năng này mà dần Lang Vương và Gấu tới, nếu không thật sự là không biết đi đâu tìm nó. Hón nữa ngộ tính cơ bản còn là 10, Bánh Bao Thịt học kỹ năng mới rất dễ dàng, mặc dù tôi ngờ rằng nguyên nhân chủ yếu là tôi và Tiểu Long Nữ làm nhiều việc lạ. Ví dụ như, có ngày Tiểu Long Nữ muốn thử xem kỹ năng chế độc được cũng đã lên tới cấp 10 của cô ấy có thể tạo ra độc được độc đến mức nào? Thế là cô ấy đổ độc được lên người Bánh Bao Thịt, để sói tới ăn nó. Sói trúng độc chết liền, mà Bánh Bao Thịt của tôi cũng học được kỹ năng mới — Bánh Bao Thịt Có Độc. Sau này, lại vô tình học được vài kỹ năng mới liên tục. Haiz! Bánh Bao Thịt này thật sự là con pet tốt hiếm có.

Một ngày, tôi và Tiểu Long Nữ đánh quái mệt mỏi, nghỉ ngơi trên sườn núi lộng gió. Tiểu Long Nữ nằm, còn tôi đứng thẳng trong luồng gió mạnh, nhìn cảnh vật nhỏ bé bên dưới mà cảm thấy xúc động. Tôi đột nhiên nổi hứng hát hò: “Tiểu Long Nữ. . . Tôi muốn hát!”

“Hát đi!” Cô ấy trả lời miễn cưỡng.

“This ain’t a song for the broken-hearted

[Đây không là khúc ca cho những kẻ yếu đuối]

A silent prayer for the faith-departed

[Và cũng không phải là lời nguyện cầu cho những kẻ không còn niềm tin]

I ain’t gonna be just a face in the crowd

[Tôi không định trở thành một kẻ chìm giữa đám đông]

You're gonna hear my voice

[Bạn sẽ nghe được giọng ca của tôi]

When I shout it out loud

[Khi tôi hét to lên]

It's my life

[Đây là cuộc sống của tôi]

It's now or never

[Bây giờ hoặc không bao giờ hết]

I ain't gonna live forever

[Tôi sẽ không sống mãi]

I just want to live while I'm alive

[Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại]

(It's my life)

[Đây là cuộc sống của tôi]

My heart is like an open highway

[Trái tim của tôi như đường cao tốc rộng mở]

Like Frankie said

[Như Frankie đã nói]

I did it my way

[Tôi làm mọi việc theo cách của riêng mình]

I just wanna live while I'm alive

[Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại]

It's my life

[Đây là cuộc sống của tôi]

It's my Life của Bon Jovi!

Tôi để mặc gió thổi tung mái tóc của mình.

“Tiểu Long Nữ!”

“Hử?”

“Có lẽ không phải vì lý do nhầm lẫn muốn đấu cùng thằng em mà tôi chọn trở thành nam giới.”

“VẬY, lý do thật sự là gì?”

“Có lẽ là bởi vì tôi không muốn phải tránh ở phía sau người khác nữa.

Tôi muốn tha hồ giết quái, dùng các loại chiêu thức cường điệu tôi nghĩ ra mà không bị gọi là cô gái bạo lực

Ở trong game, tôi muốn nói tục khi giết người, khi không vui hoặc bị chọc tức nhưng tôi không muốn bị gọi là nhân yêu

Khi nghe người khác nói chuyện cười tục tĩu thì tôi muốn được cười lớn thoải mái, thậm chí còn nói lại vài câu, mà không phải vì chứng tỏ chính mình

ngây thơ mà phải mang vẻ mặt như không hiểu gì cả, nhưng tôi không muốn bị cho rằng là dâm phụ”

Tôi nói xong, Tiểu Long Nữ không nói gì. Tôi lẳng lặng nằm xuống đất, nhìn bầu trời mênh mông bát ngát.

Một lúc lâu sau.

“Hoàng Tử.” Cô ấy đột nhiên xoay người, ngả lên người tôi.

“Huh?”

“Chúng ta cùng tạo nên truyền thuyết đi!”

“Truyền thuyết gì cơ?”

“Truyền thuyết của Hoàng Tử, người chơi đỉnh nhất Cuộc Sống Thứ Hai” Mắt của Tiểu Long Nữ lóe lên ánh sáng rực rỡ. “Chúng ta sẽ không tự hào khi trở thành bà xã của người đỉnh nhất, mà phải tự hào trở thành những người chơi đỉnh nhất”

Tôi muốn lập nên truyền thuyết! Cuối cùng tôi và Tiểu Long Nữ nhìn nhau cười

It's my Life.

Truyền thuyết, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: SÓI DỊU DÀNG

“Hoàng Tử, tôi thấy về sau chúng ta cứ tiếp tục thế này thì sẽ không có kết quả gì cả.” Tiểu Long Nữ nói với tôi bằng giọng nói buồn bã và ánh mắt buồn bã.

Tôi cau mày. Haiz! Cái gì đến rồi cũng phải đến. “Tôi biết, cần làm gì thì làm đi!” Tôi nắm chặt vai Tiểu Long Nữ, nhìn cô ấy bằng ánh mắt kiên định.

“Rốt cuộc cậu cũng đồng ý.” Mặt cô ấy tràn đầy vẻ hạnh phúc và vui sướng. Haiz! Mà thôi, chỉ cần cô ấy vui là được rồi.

“Vây ư ~ cuối cùng có thể ra khỏi Tân Thủ Thôn rồi. Hô! Ở cái Tân Thủ Thôn nhỏ nhẻ này mãi tôi đã chán ngấy rồi.” Cô ấy nói phấn khởi.

Haiz! Tôi vốn cảm thấy Khô Lâu Động ở khu vực lân cận này rất thích hợp cho chúng tôi, mặc dù giá trị kinh nghiệm đối với tôi – cấp 35 và Tiểu Long Nữ – cấp 33 (Và cả Bánh Bao Thịt cấp 23!) cũng chẳng nhiều nhận gì. Nhưng số lượng đánh được rất nhiều và có thể đánh được hết trong giây lát, tốc độ thăng cấp cũng không chậm lắm. Tôi định cứ như vậy lên tới cấp 40 rồi tính tiếp, nhưng mà Tiểu Long Nữ sợ rằng cứ như vậy thì sẽ rất nhàm chán, ngang ngạnh âm ỉ đòi tới đô thị lớn. . . Bị cô ấy lái nhái ba ngày, tai tôi sắp điếc tới nơi rồi. Thế là, tôi đành phải nói bye bye với Khô Lâu. Đi thôi! Dù sao tôi cũng rất tò mò với thế giới bên ngoài. Thế là, tôi và Tiểu Long Nữ thanh toán phí truyền tống(1), rời khỏi Tân Thủ Thôn, hướng tới một thế giới mới mẻ khác.

(1) Phí truyền tống: Trong game sẽ có những NPC chuyên dịch chuyển gamer từ địa điểm này tới địa điểm khác, và có thu phí. Phí này gọi là phí truyền tống.

“Hoàng Tử, tại sao cậu lại chọn Tinh Thành mà không chọn Nhật Thành hoặc Nguyệt Thành?” Trước khi đi, Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Em tôi nói nó thường lượn lờ ở Tinh Thành, cũng biết vài địa điểm luyện cấp tốt mà nó từng đi qua. Tôi thấy ít nhất tôi còn quen thuộc Tinh Thành chút ít, cho nên liền chọn Tinh Thành!”

Tới Tinh Thành, chỉ có một từ thôi, đẹp, thật sự là một thành thị đẹp vô cùng. Đường phố và phòng ốc mang phong cách Châu Âu cổ đại, còn có những vì sao rực sáng đầy trời. Rời khỏi điểm truyền tống, đi trên con đường lát đá phiến trắng, tôi cảm thấy cả người mang vẻ cao quý hơn. Tiểu Long Nữ dựa sát vào người tôi. Đừng hiểu lầm, chúng tôi đã giao hẹn từ trước rồi, khi chúng tôi xuất hiện ở những nơi có người khác, cô ấy và tôi sẽ tỏ vẻ thân mật. Nếu không. kết cục, chắc rằng mọi người đều biết rồi (Haiz! Kinh Thần Pháp của tôi đã đạt cấp 3, là do bị các em gái đuổi theo điên cuồng mà thăng cấp.). Nhưng ngay cả như vậy, chỉ cần tôi đi đến đâu, các em gái ở đó đều hóa đá, nhìn tôi ngẩn ngơ, tiếp theo, dùng ánh mắt căm thù nhìn Tiểu Long Nữ.

“Hoàng Tử, chúng ta tới nhà hàng cao cấp được không?” Tiểu Long Nữ cầu xin tôi bằng ánh mắt đói khát. Tôi gãi mặt. Cũng được, ở Tân Thủ Thôn, đồ ăn ngon nhất chính là bánh bao. Nhưng mà sau khi tôi không cần thận mà mắc sai lầm, cắn con pet Bánh Bao Thịt của tôi một phát thì tôi chỉ ăn mần thầu.

“Ừm! Được, dù sao vẫn còn đủ tiền, đi ném thử chút đồ ăn ngon nào!”

Sau khi Tiểu Long Nữ và tôi chọn lựa kỹ lưỡng thì đã chấm một nhà hàng ở ven hồ, kiến trúc nhà hàng có bảy phần là thủy tinh trong suốt. Sau khi đẩy cửa đi vào, một em gái bồi bàn đáng yêu đi tới.

“Hai người.” Tôi thể hiện những thứ đã được Tiểu Long Nữ huấn luyện ra, nở nụ cười hoàn mỹ của hoàng tử, nói với em gái bồi bàn.

Em gái bồi bàn hóa đá, hồng rồi, tôi chảy một giọt mồ hôi lạnh, không ngờ bồi bàn ở đây lại là người thật. Tôi tóm chặt lấy cánh tay phải của Tiểu Long Nữ theo bản năng.

“Đẹp trai quá ~~~” Em gái bồi bàn thốt lên với vẻ hoảng hốt, tiếng cũng không lớn lắm, cũng chỉ đủ mức làm cho mọi người ở tầng một nghe thấy mà thôi. Cả nhà hàng nhìn tôi, tôi phải làm sao bây giờ? Trời ạ, đi ăn cơm thôi mà cũng có vấn đề.

“Duy trì phong độ cao quý của cậu. Yên tâm, thể loại giống cực phẩm nhà cậu, thêm vào người đẹp siêu ~ hot như tôi đây, không có mấy người dám lại đây đâu.” Tiểu Long Nữ PM dặn tôi. Chiều này là do Tiểu Long Nữ cực phẩm dạy tôi. Cô ấy nói với tôi, càng bị nhìn chăm chú thì càng phải biểu hiện khuôn mặt cực phẩm nhất của mình, như vậy sẽ làm những người khác sinh ra cảm giác tự ti, sẽ không dám đi tới.

Tôi nhin ~ cảm giác muốn chạy biến, điều chỉnh nụ cười cứng ngắc trên mặt, nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất. “Tiểu thư, hai người, có thể nhờ cô xếp chỗ được không?” Em gái bồi bàn đỏ mặt, tay chân luống cuống mãi mới đưa tôi và Tiểu Long Nữ tới chỗ ngồi được. Tôi ngồi xuống rồi, còn mỉm cười nhìn khắp một lượt những người nhìn tôi. Hiệu quả thật sự rất tốt, những người bị tôi liếc nhìn không dám nhìn lại tôi nữa.

Tôi mở menu ra, tiện thể dựng đứng menu lên để che khuất mặt tôi và Tiểu Long Nữ. Hai người chúng tôi lập tức thay đổi sắc mặt, vẻ mặt mảy tháng chưa ăn cơm thể hiện rõ rệt. Chúng tôi nhỏ tiếng bàn về menu.

“Hoàng Tử, tôi muốn ăn món này, món này.”

Nhìn hình ảnh thức ăn, tôi nuốt vài ngụm nước bọt. “Tôi cũng muốn một phần, món này nữa. . .”

“Món kia cũng được. . .” Tiểu Long Nữ, nước bọt của bà chảy ra rồi đấy!

“Còn nói tôi, cậu xem lại cái vẻ mặt ăn xin của cậu đi. . .”

Tôi phản bác. “Chưa đọc hoàng tử ăn mày sao.”

“Đừng quên gọi cho Bánh Bao Thịt mấy cái bánh bao thịt. . .” Pet của Cuộc Sống Thứ Hai cũng cần ăn. Mà tôi và Tiểu Long Nữ nghiên cứu rất lâu, thậm chí còn PM GM.

“Xin hỏi GM, bánh bao ăn gì?”

GM trả lời là: “Làm ơn đừng đùa giỡn GM, tái phạm sẽ cưỡng chế log out và khóa tài khoản một tháng.” Về sau, GM kia bị Tiểu Long Nữ – GM ẩn vô địch – báo cáo hành vi, chắc chắn là bị cấp trên mắng một trận thê thảm. Mà tôi tự dung phát hiện ra bánh bao thịt tôi để ở trong túi để ăn bỗng dung biến mất không dấu vết. Tiểu Long Nữ khẳng khái rằng không phải cô ấy ăn vụng, cho nên bán tín bán nghi, mang cái bánh bao thịt để ăn cho pet Bánh Bao Thịt ăn. Pet Bánh Bao Thịt của tôi nuốt một phát tôi luôn ba đồng loại của nó.

Trước khi đặt menu xuống, Tiểu Long Nữ lại tỏ vẻ thiếu nữ hạnh phúc, còn tôi cũng treo lên vẻ mặt hoàng tử hoàn mỹ, kết thúc quá trình gọi món với em gái bồi bàn mặt đỏ tím đập loạn.

Chờ cơm thật sự là đau khổ. Vì hình tượng mà tôi và Tiểu Long Nữ chỉ có thể nói chuyện khe khẽ, còn phải cẩn thận để không bị những người khác nghe thấy nội dung nói chuyện của chúng tôi, đau khổ quá cơ. Gì cơ? Vì sao không thể để người khác nghe thấy ư?

Nội dung nói chuyện của bọn tôi như sau:

“Tiểu Long Nữ, bà bỏ cuộc với tuyệt chiêu của Xuân Lệ kia đi! Cái chiêu cánh quạt đó người thường hoàn toàn không thể học được.”

“Đừng thế mà, chiêu đó siêu ~ ngẫu ý, tôi nhất định phải làm được. Hơn nữa cậu còn nói gì tôi chứ! Không phải cậu còn khẳng khái nghiên cứu Rage of the Eight Maidens của Yagami Iori sao, cái đó mới là thứ người thường không thể học được.”

“Đâu có, bây giờ rõ ràng tôi là đã đổi sang nghiên cứu Cửu Đầu Long Thiểm và Thiên Tường Long Thiểm của Kenshin(2) rồi.”

(2) Himura Kenshin (Nhật: 緋村 剣心 Phi Thôn Kiếm Tâm) là nhân vật chính và được lấy tên làm đầu đề cho anime và manga Rurouni Kenshin, hay còn gọi là Samurai X.

“Haiz! Tại sao Âm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm của Dương Quá lại khó thế chứ?” Tiểu Long Nữ cầu nhàu.

“Lâm nhảm gì vậy, ngài tác giả Kim Dung nói rằng muốn dùng Âm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm, phải có tâm trạng u uất buồn bã, bà u uất buồn bã lúc nào chứ.”

Tiểu Long Nữ nói với vẻ vô tội. “Có mà, tôi có dùng hành tây để làm bữa cơm u uất buồn bã mà.”

“.....”

Lúc tôi đang tám nhảm với Tiểu Long Nữ thì có một đoàn khách đi xuống từ phòng thượng hạng trên tầng hai.

“Vô Tình, mặc dù sơn cốc Nộ Long hơi nguy hiểm, nhưng chúng ta có sáu người cộng thêm cậu nữa, luyện cấp ở đó thừa sức ý chứ” Một kiếm sĩ loài người tuấn tú nhả nhặn, vừa xuống lầu vừa nói chuyện cùng với anh chàng ở bên cạnh.

“Phải đây! Vô Tình, cùng luyện đi.” A? Tôi nghi ngờ, cách nói chuyện phóng khoáng này. . . Không phải là Tiểu Cường sao? Mà bên cạnh Tiểu Cường, còn có cung thủ Legolas và lính mục Chuyên Buff Máu.

“Nếu anh Đoàn Kiếm và anh Tiểu Cường yêu cầu nhiệt tình vậy thì Phong Vô Tình cũng không từ chối nữa, ngày mai sẽ bắt đầu tham gia với tiểu đội Hoa Hồng, cùng luyện cấp nhé!” Phong Vô Tình mặc Nho phục, tay cầm tiêu ngọc, thêm vào khuôn mặt điển trai, làm ma pháp sư trong tiểu đội Hoa Hồng, Hoa Hồng Tuyết Trắng, và cả một đạo tặc, Tình Thiên, đều nhìn nó với vẻ mặt si mê.

Tôi ngồi cạnh cầu thang nên có thể nghe họ nói chuyện không lọt một câu. Cái tên Phong Vô Tình này, còn kiểu nói chuyện y hệt Sở Lư Hương(3) đáng ghét kia nữa. Tôi nheo mắt lại, thầm nghĩ chẳng lẽ là Tôi quay đầu lại chậm rãi. Cái mặt này! Mặc dù đã nữ hóa, nhưng tôi – bà chị song sinh sống cùng nó mười chín năm, không thể nhìn lầm được. Thằng ~ em ~ chết ~ tiết ~, Phong Dương Danh. A! Nữ tính linh kia. . . Là Hoa Hồng Tuyết Trắng! Chị em tốt của tôi!

(3) Sở Lư Hương (chữ Hán: 楚留香, bính âm: Chu Liuxiang) là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long và xuất hiện trong bộ Sở Lư Hương hệ liệt. Sở Lư Hương nguyên là một vị hoàng tử phải lưu lạc xuống nhân gian trong một âm mưu cung đình. Sở Lư Hương có biệt tài trộm cắp giống như Robin Hood ở châu Âu nên được gọi là “Đạo soái” (盜帥) hay “Hương soái” (香帥). Sở Lư Hương là nhân vật đào hoa trong tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long.

Lúc này, em gái loài người đi cùng với họ, hình như đã nhìn thấy tôi. Và không hề bất ngờ, cô ấy liền biến thành đá.

“Tình Thiên? Làm sao vậy, sao không xuống tiếp?” Legolas nhìn Tình Thiên đã hóa đá, hỏi cô.

“Tình Thiên?” Mọi người trong tiểu đội Hoa Hồng nhìn Tình Thiên với vẻ ngờ vực, rồi mới nhìn về phía tôi theo ánh mắt của Tình Thiên. . .

Thấy họ nhìn tôi, tôi hơi hốt hoảng, rất sợ thằng em sẽ nhận ra tôi. Chắc không đâu nhỉ? Tôi cảm thấy, với dáng vẻ bây giờ ngay cả tôi còn không nhận ra mình nữa là.

“Làm sao thế, Hoàng Tử?” Tiểu Long Nữ thấy vẻ kì quái của tôi nên PM.

“Kiếm sĩ loài người đẹp trai nhất trong đội bên kia, Phong Vô Tình, là em tôi.”

“Cậu ta biết. . . ?”

“Nó biết tôi là nhân yêu, nhưng không biết tôi là ai!” Tôi bổ sung một câu: “Đừng để nó biết.”

“Ồ, được rồi, vậy cậu tự nhiên chút đi, mặt của cậu cứng đờ.”

Nghe vậy, tôi điều chỉnh lại nét mặt, mỉm cười với đoàn người bên kia.

“Đẹp trai quá. . .” Tình Thiên sùng sốt.

Tuy Phong Vô Tình không thích thú cho lắm. Thằng nhóc này chui từ đâu ra (Từ nhà mày chứ sao. . .), cũng hơi đẹp trai chút mà dám tranh giành sự nổi tiếng của cậu. Cậu quay đầu nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng trưng ra khuôn mặt hốt hoảng nhìn thằng nhóc. Điều này làm cho cậu cực kỳ khó chịu.

Lúc này, tôi đi lên phía trước, dù sao Hoa Hồng cũng từng giúp đỡ tôi, dù sao cũng phải chào hỏi. “Đã lâu không gặp, Hoa Hồng, Tiểu Cường, Legolas, và Chuyên Buff Máu”

“Cậu quen chúng tôi sao?” Tiểu Cường kinh ngạc. Anh không hề có ấn tượng gì về thằng nhóc đẹp trai này, ba người kia cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Tôi cười nhẹ. “Tôi là Hoàng Tử.”

“Hoàng Tử. . . ?”

Tôi cười khỏ, xem ra họ đều quên tôi rồi.”Hoàng Tử mang mặt nạ đó, nhớ chưa?”

“A. Là cậu à.” Tiểu Cường gõ đầu, gạt mình hiểu ra, thảo nào không nhớ ra khuôn mặt này.

“Người dùng Taekwondo đánh quái đó hả~?” Ánh mắt Chuyên Buff Máu tràn ngập ý cười.

“Lúc đó cậu mang mặt nạ là do quá đẹp trai ư?” Nét mặt Legolas kỳ lạ.

“À. . .” Lúc này, Tiểu Long Nữ cũng đứng ở cạnh tôi. “Giới thiệu với các bạn, đây là bạn tôi, Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ, đây là Hoa Hồng Tuyết Trắng, Tiểu Cường, Legolas và Chuyên Buff Máu. Họ đã từng giúp đỡ tôi.”

Tiểu Long Nữ bám vào tôi, cười rạng rỡ. “Chào các bạn.”

“Thì ra là cậu, Hoàng Tử. . .” Chị em tốt của tôi, Hoa Hồng Tuyết Trắng nói với vẻ mặt e thẹn, tôi lại lặng lẽ nhò một giọt mồ hôi lạnh!

Lúc này, thằng em tôi đột nhiên xen mồm vào. “Xin chào, tôi mới gia nhập tiểu đội Hoa Hồng, Phong Vô Tình.” Nó nở nụ cười Sở Lư Hương đẹp đẽ nhất, không gì có thể sánh nổi. Em tôi từng nói, nó biểu hiện như vậy với con gái, tức là nó muốn cua cô ấy; nếu nó biểu hiện như vậy với con trai, tức là nó đang khiêu khích. . . Không phải thế chứ! Mày khiêu khích gì chị chứ!?

“Xin chào!” Tôi mỉm cười trả lời, trong lòng lại nghĩ. . . Cái vẻ mặt đáng đánh đòn kia của mày, hơ! Đã thế tối nay không nấu cơm cho mày ăn nữa. Một loại ý thức đối kháng kỳ quái tràn ngập giữa hai người chúng tôi. Hoa Hồng Tuyết Trắng và Tình Thiên nhìn Phong Vô Tình, lại nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ khó có thể lựa chọn. Tôi ngất! Tôi hiểu rồi.

Tôi hô to oan uổng ở trong lòng ~~~ Thằng em thối tha, chị không muốn tranh giành con gái với mày đâu ~~~

Thằng em tôi làm bộ làm tịch xoay tròn tiêu ngọc, cười nói. “Anh Hoàng Tử thật có phúc, có Tiểu Long Nữ xinh đẹp đáng yêu như vậy làm bạn, uyên ương hiệp lữ, thật sự là khiến Vô Tình khâm phục, haiz! .”

. Tôi cười gượng. “Đâu có, đâu có.”

“Mồm miệng em trai cậu cũng ngọt xớt vậy sao?” Tiểu Long Nữ ở ngoài thì thể hiện dáng vẻ của thiếu nữ, thực ra là đang bí mặt PM tôi.

“Còn lâu đi, nếu chỉ có tôi thì đáng vẻ Sở Lư Hương của nó sẽ biến mất sạch sành sanh, hoàn toàn trở thành tên lưu manh.”

Mà nghe thấy lời nói của Phong Vô Tình, sắc mặt của Hoa Hồng Tuyết Trắng và Tình Thiên đều tái nhợt. Tình Thiên vội hỏi. “Hoàng Tử, anh và cô ấy thực sự là người yêu sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Long Nữ là . . bà xã của tôi.”

Tình Thiên vừa nghe thấy thì khuôn mặt sa sầm. Mãi mới gặp được một anh chàng đẹp trai cảm thấy vừa lòng như vậy mà lại có bà xã rồi, lại còn là một cô gái xinh đẹp mà bản thân không sánh nổi, tâm trạng của cô thật sự vô cùng tồi tệ. Cô ấy nhìn khuôn mặt có thể nói là điển trai của tôi với vẻ buồn bã (Lạnh hết cả sống lưng!). Không được, cô không muốn bỏ cuộc! Cô còn có vũ khí bí mật.

Lúc này, Tiểu Long Nữ thấy khuôn mặt xấu hổ của tôi, lập tức lên tiếng giải vây cho tôi.

“Ông xã, đồ ăn của chúng ta được mang lên rồi!”

Tôi nghe thấy vậy, vội vàng tạm biệt từng thành viên tiểu đội Hoa Hồng, ngồi xuống thưởng thức bữa ăn ngon.

Mặc dù có tiết mục kì quặc xen giữa, nhưng vẫn ăn được bữa cơm rất vừa lòng. Bây giờ tôi và Tiểu Long Nữ đang tản bộ trong thành, cũng tiện tiêu hóa một đồng thức ăn. . .

“Hoàng Tử, cậu có muốn lập đội phiêu lưu không?” Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

“Lập đội phiêu lưu có lợi ích gì?” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ.

Tiểu Long Nữ — cái gì cũng biết — nói với tôi rất cẩn thận: “Sau này quái vật sẽ mạnh hơn, hai người chúng ta muốn đánh có lẽ cũng phải hết hơi. Nếu có linh mục và ma pháp sư sẽ đánh quái nhanh hơn, thăng cấp nhanh hơn hiện tại. Hơn nữa, tiểu đội có thể tới Công hội Người phiêu lưu nhận nhiệm vụ đoàn đội, có thể kiếm được nhiều loại phần thưởng và tiền bạc, nâng cao điểm danh vọng. . .v.v. . .”

“Ừ. . .” Nghe có vẻ cũng được đấy. “Vậy chúng ta lập đội phiêu lưu đi!”

Tiểu Long Nữ nghe thấy vậy thì lờm lờm. “Nói đơn giản vậy, số lượng thành viên tối thiểu của đội phiêu lưu là năm người! Tôi và cậu mới hai người thôi.”

“Vậy.” Tôi còn chưa xong đã bị chặn họng. . .

“Người phía trước dừng bước.” Một tiếng nói dễ nghe vang lên.

Tôi mơ hồ quay người lại thì thấy đó là em gái loài người của tiểu đội Hoa Hồng lúc nãy. Tôi nhớ rằng hình như tên là Tình Thiên thì phải! “Có chuyện gì thế?”

Hai tay cô ấy chống nạnh, dáng vẻ ngang ngược. . . Đáng tiếc bên trên lại là cái đầu nhỏ xinh, có phần khếch khỡm. Nhưng lúc này, không ngờ rằng tám đại hán bắt đầu xếp thành hàng sau lưng cô ấy. . . Chuyện gì đang diễn ra thế này? Ăn cướp? Ở trong Tình Thành? Tôi và Tiểu Long Nữ đều rối hết cả lên, mà những gamer xung quanh cũng tò mò, dừng bước đứng vây quanh hóng hót. “Xin hỏi. . . Bạn có việc gì không?” Tôi vẫn giữ nụ cười của quý

ông

Đẹp trai quá. Mặt Tinh Thiên đầy vẻ sùng bái, càng hạ quyết tâm, phải làm bà xã của anh chàng trước mặt. Cô nói lời thoại đã suy nghĩ từ lâu. “Đường này tôi mở, cây này tôi trồng, muốn rời khỏi nơi đây. Phải. Để. Lại. Đàn. Ông.”

. Sững sờ! Mọi người, tôi, Tiểu Long Nữ, và cả tất cả gamer đứng vây quanh.

Thấy tôi không có phản ứng, Tinh Thiên giậm chân.”Anh nghe đây, Hoàng Tử, em muốn anh đá bà xã Tiểu Long Nữ hiện thời của anh, làm ông xã của em. Em bao anh ăn, bao anh ngủ, cấp vũ khí, cấp trang bị, hằng ngày còn có tiền tiêu vặt.” Cô ấy vênh cằm kiêu ngạo. “Yên tâm, em có tiền. Nếu không tin, em có thể đưa cho anh năm trăm nghìn vàng trước.”

Mặt tôi đàn ra. “Ý của bạn là. Bạn muốn bao dưỡng tôi?”

“Đừng vậy!”

Tiểu Long Nữ cười thâm trong bụng, nhưng vì hình tượng, cô ấy cố kiềm chế, nhưng khóe miệng vẫn không ngừng nhếch lên. Nhưng gamer xung quanh đã cười rộ lên, có người còn chen vào vài câu “Cô em chơi trội quá.”, “Bao dưỡng anh đi, em gái”, “Biến đi, không nhìn xem bản thân là cái dạng gì hả.”

“Làm sao bây giờ, Tiểu Long Nữ, đừng cười nữa.” Tôi bực mình PM Tiểu Long Nữ.

“Ha ha ha. Từ chối đi, nếu không thì biết làm sao. Giữa đường lớn, cô ta còn có thể làm gì nữa!” Ha ha ha, cười chết cô đi.

Tôi mặc kệ tiếng cười 200 decibel xung quanh, chỉ tỏ vẻ hời hợt, haiz! Tôi hoàn toàn vô tội.”Xin lỗi, nhưng tôi không có ý định bỏ bà xã, mong bạn. hãy tìm ông xã khác!”

Chết tiệt! Tinh Thiên nổi giận đùng đùng nhìn về phía Tiểu Long Nữ, sau đó, nhưng Tiểu Long Nữ lại tỏ vẻ không thèm quan tâm, còn ngậm ngửa móng tay của mình, càng chọc giận Tinh Thiên. “Các người, giết cô ta quay về điểm hồi sinh cho tôi.”

Tám đại hán phía sau cô ta ngơ ngác nhìn nhau, yêu cầu bọn họ giết cô gái yếu điệu như vậy, thật sự là. Không thể ra tay được! Tinh Thiên hét lên giận dữ. “Mau ra tay cho tôi, giết chết cô ta, tôi thưởng năm trăm nghìn.”

Sắc mặt tôi và Tiểu Long Nữ đều thay đổi. Tiểu Long Nữ vô cùng tức giận.”Giữa đường thế này, cô dám làm loạn sao.”

Lúc này, tám đại hán dưới sự xúi giục của năm trăm nghìn, từ từ tiến tới gần tới chỗ chúng tôi. Tôi vội vàng bảo vệ Tiểu Long Nữ phía sau, gamer xung quanh đều cảm thấy, nhưng Tinh Thiên nói một câu liền khiến bọn họ không dám hành động không suy nghĩ nữa.”Ai dám nhúng tay vào, tôi sai bọn hán giết kẻ đó về cấp 1”

“Hoàng Tử.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ trắng bệch tránh ở phía sau tôi.

“Đừng sợ, nếu bà chết, tôi chết cùng bà, dù sao cũng chỉ rút 1 cấp mà thôi, luyện lại cũng được.” Tôi an ủi Tiểu Long Nữ, cô ấy nghe vậy cũng yên lòng.

“Hỏi lại anh một lần nữa, Hoàng Tử, anh có muốn làm ông xã của em không, đồng ý thì em để Tiểu Long Nữ đi.”

Tiểu Long Nữ bị em gái Tinh Thiên trước mặt này chọc giận đến nổi suýt nữa văng tục. “Đồ đánh đá, cho dù cô giết tôi về cấp 1, Hoàng Tử vẫn là ông xã của tôi!”

Tinh Thiên nghe vậy vô cùng tức giận.”Mau giết cô ta cho tôi.”

Một tên đại hán bị năm trăm nghìn hun khói khiến đầu óc không tỉnh táo, xông tới đầu tiên muốn nắm trọn số tiền. Gã hùng hổ vung lên chiếc rìu lớn trong tay. Tôi cũng vô cùng uy phong lẫm liệt trợ thủ đắc lực — Bánh Bao Thịt — từ trong túi của tôi ra, ném mạnh về phía các đại hán. “Bánh Bao Thịt, sử dụng Bánh Bao Thịt có độc.” Bánh Bao Thịt bị tôi ném tới đầu của những đại hán, phun ra một màn khói độc.

Tóm lấy Bánh Bao Thịt, nhân dịp tất cả mọi người đều bị Bánh Bao Thịt làm cho ngẩn ngơ, tôi gần như là bay vút đến trước mặt đại hán A. “Cửu Đầu Long Thiểm”

Cửu Đầu Long Thiểm chính là chiêu thức tôi tham khảo trong manga Rurouni Kenshin. Hơn nữa còn cải tiến, tập hợp chặt, chém, đập, thập tự trảm và kỹ năng Liên Kích (hiện tại có thể tấn công liên tục 10 lần, cho nên thật ra phải là Thập Đầu Long Thiểm mới đúng). Và cả Hắc Dao lên cấp 15, thêm vào lực sát thương hỏa diễm của Hỏa Diễm Trảm, cuối cùng tạo ra chiêu thức có lực sát thương vô cùng biến thái, có thể nói là tuyệt chiêu hiện tại của tôi. Lúc tôi đánh BOSS siêu mạnh Khô Lâu Vương ở Tân Thủ Thôn, tôi còn chưa chém tới chín nhát đã tan xương.

“A ~~~” Đại hán kêu thảm thiết, sau đó biến thành một luồng sáng bay đi.

Tôi lập tức lấy lam thủy (Nước thuốc thủy bổ sung MP) từ trong túi ra, uống ừng ực. Bởi vì điểm yếu của Cửu Đầu Long Thiểm chính là, vô cùng tốn MP. May mà mọi người đều ở trong trạng thái ngẩn ngơ, không ai thừa cơ tấn công tôi. Tôi nhớ tới Kenshin mỗi lần đều lạnh lùng nhìn kẻ địch, rồi kẻ địch liền mất tự tin, thế là tôi cũng lạnh lùng nhìn bảy đại hán còn lại, tôi nói lạnh lùng. “Kẻ nào cho rằng có thể tiếp được Cửu Đầu Long Thiểm của tôi thì xông lên đi!”

Bảy tên đại hán đã giải độc xong, không có tên nào dám tiến lên trước, bởi vì tôi vừa mới uống lam thủy, bây giờ tên nào xông lên đầu tiên đương nhiên

sẽ trở thành miếng đệm thịt miễn phí!

“Mẹ nó, các anh em cùng xông lên, ông không tin thằng nhóc này có thể một đánh bảy.” Đại hán B cuối cùng cũng hét lên điên cuồng, hét xong, bảy tên đại hán xông lên đồng loạt.

Tiếp đến, đúng là một trận chiến hỗn loạn. Tôi dựa vào nhanh nhẹn cao hơn hẳn bọn họ, vẫn tránh né được những đường đao lưỡi kiếm điên loạn đó. Những vết dính máu nhất, hơn nữa lại không thể ra tay tấn công lại được. Tình cảnh của Tiểu Long Nữ cũng giống với tôi, cô ấy nhanh hơn tôi rất nhiều, cho nên tạm thời chưa dính vết thương nào. Nhưng lực công kích của cô ấy quá yếu để tấn công đối phương.

“Aaaaa!” Hơi sợ ý chút đã bị đại hán nào đó dùng kỹ năng chém trúng lưng. Chết tiệt, lửa giận của tôi bốc lên, có thứ gọi là có chết cũng phải kéo theo người khác chết cùng. Tôi lập tức dùng Cửu Đầu Long Thiểm, một ánh sáng trắng liền bay đi như thế, nhưng kết cục chính là, tôi bị chém năm sáu nhát, đâm vào cánh cựa kê cái chết.

“Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ quá sợ hãi, cô ấy xông tới, xuất ra tuyệt chiêu của Xuân Lệ — gọi tạm là chân xoắn ốc đi! Không ngờ rằng Tiểu Long Nữ có thể thi triển thành công. Tiểu Long Nữ trồng cây chuối, hai bàn tay chạm đất hơn nữa không ngừng đan xen xoay tròn, vốn dĩ lực chân của cô ấy cũng không mạnh lắm. Nhưng cô ấy lại gắn tiểu đao ở mũi giày. Theo hiểu biết của tôi về Tiểu Long Nữ, chắc chắn cô ấy sẽ tẩm loại độc được độc nhất của cô ấy lên đao — Thất Bộ Đoạn Hồn Tán. (Đương nhiên là không chết được trong bảy bước, chỉ bị trừ – 50HP/ giây, người bình thường sẽ chết trong vòng một phút nếu không được giải độc.)

Tất cả đại hán trúng độc đều rất sợ hãi bởi vì lượng máu giảm xuống điên cuồng. Họ vội vàng lấy thuốc giải độc ra giải độc, mà Tiểu Long Nữ cũng nhân lúc này kéo tôi ra khỏi vòng chiến. Tôi uống được thủy ừng ực, nhưng còn chưa uống xong bình thứ hai thì những đại hán đã xông tới. Chết tiệt, sắc mặt tôi và Tiểu Long Nữ đều tái nhợt. Gamer đứng vây quanh đông vậy trong khi mấy kẻ bắt nạt lại ít, mà lại không có ai bên vực kẻ yếu. Đại bộ phận đều thờ ơ đứng nhìn, chỉ có một vài cô gái không đành lòng, che mắt bỏ đi.

Xem ra, thật sự phải chết vì tình với Tiểu Long Nữ rồi, haiz! Tôi có thể không chết ở tiết mục kì quái này không?

Ngay khi tôi sắp sửa đánh giáp lá cà với đám đại hán, tiếng gầm vang trời của một dã thú truyền tới. “Dừng tay!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía âm thanh phát ra, mục tiêu vô cùng rõ ràng, bởi vì đó là người thú, mà còn là người sói vô cùng xấu xí, màu lông xám tro khiến mọi người có cảm giác dơ bẩn. Hơn nữa căn cứ theo ước lượng bằng mắt thường của tôi thì chiều cao tầm khoảng . . . 2 m. Năm đầm kia to như thể chỉ bằng một đầm cũng khiến người ta bay về Tây Thiên. Cánh tay anh ta ước chừng gần bằng đùi tôi, chân của anh ta có khi còn to hơn eo tôi. Ánh mắt của mấy đại hán trở nên kinh hoàng không thôi, không ai muốn chiến đấu cùng quái vật xấu xí cao lớn trước mắt.

Người sói xấu xí dùng ánh mắt vô cùng hung bạo nhìn trừng trừng mấy đại hán. “Còn không đi mau, muốn tan xương nát thịt hử?”

Các đại hán đều nuốt nước bọt, lùi dần về sau, nhưng vẫn không cam lòng từ bỏ.

Lúc này, tôi cũng thừa cơ uống nốt hồng dược thủy, lại tràn đầy sức mạnh. Rất ấn ý, tôi tạo dáng mở đầu của chiêu thức Cửu Đầu Long Thiểm, cộng thêm ánh mắt lạnh lùng, quả nhiên đạt được hiệu quả đe dọa.

Còn về Tình Thiên bên cạnh, cũng mang sắc mặt trắng bệch, cô muốn giết Tiểu Long Nữ, nhưng không hề muốn làm hoàng tử bạch mã của mình bị thương, cô nói rầu rĩ. “Hoàng Tử. . . Anh thật sự thích Tiểu Long Nữ như vậy sao, không phải cô ấy không được sao?”

Tôi thăm thò dài, khuôn mặt của mình đúng là nghiệp chương. “Đúng vậy, xin lỗi.”

Tình Thiên vừa nghe xong thì đôi mắt to ngập nước, cuối cùng, hic một tiếng, cô ấy khóc lóc chạy đi. Mà mấy đại hán thấy tình trạng đó, biết năm trăm nghìn vô vọng rồi, hiển nhiên cũng đi theo luôn.

Tôi nhìn đám đại hán tan đi, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Nhớ tới tình hình cứu tử nhất sinh vừa rồi thì bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không còn ý thức, chân mềm nhũn. Tôi đặt mộng ngồi bệt xuống đất, nhưng lúc này, một luồng ánh sáng trắng cực dễ chịu chợt bao lấy tôi. . .

“Cậu không sao chứ?” Người sói xấu xí hỏi tôi với vẻ quan tâm. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy. Anh đang nhếch miệng cười với tôi, tôi cười trả lời không sao, thấy ấm áp trong lòng, khuôn mặt xấu xí của anh ấy lại có thể trở nên thân thiết như vậy.

Nhưng Tiểu Long Nữ lại nhìn người sói xấu xí màu xám bằng vẻ choáng váng. “Anh . . . anh là linh mục à?” Tiểu Long Nữ lắp bắp. Bởi vì chiêu vừa nãy của người xối xấu xí là thuật trị liệu trung cấp của riêng linh mục.

Người sói hơi ngượng, trả lời. “Ừm, tôi là linh mục người thú.”

Tôi sùng sốt, rồi cười ha ha ha. “Chúng ta, vừa nãy chúng ta chỉ cần một linh mục, một chiến sĩ bị thương và một đạo tặc mà có thể đe dọa sáu chiến sĩ sao? Ha ha ha.” Nói xong, Tiểu Long Nữ và người sói xấu xí cũng nở nụ cười. Lúc tôi cùng Tiểu Long Nữ nhìn nhau, đều thấy vẻ bội phục người sói trong mắt đối phương. Nghĩ lại, không người qua đường nào dám đứng ra giúp chúng tôi. Anh ấy, một linh mục không có lực công kích, lại có thể dám đứng ra. Làm sao có thể không khiến người bội phục, không khiến người cảm động?

“Tên anh là gì vậy?” Tôi hỏi người sói, không thể nào gọi anh ấy là người sói xấu xí được, mà bây giờ tôi cảm thấy anh ấy không xấu chút nào.

“Tên tôi là. . . Sừ Lang(4), tên rất thích hợp nhì.” Người sói cười nói, nhưng, không biết thế nào, tôi nhìn thấy vẻ buồn bã trong ánh mắt Sừ Lang mà đau xót trong lòng. Tôi quyết định.

(4) Sói xấu xí

“Vây. . . anh Lang, em sợ đến mức không đứng dậy nổi rồi, anh có thể đưa em về quán trọ không?” Đôi tay mềm nhũn của tôi chìa ra.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Anh ấy vội nói.

Thế là, tôi tóm lấy một cánh tay của anh Lang, Tiểu Long Nữ tóm lấy cánh tay kia, chúng tôi đi chậm rãi về quán trọ.

Giữa chừng có tiếng tôi hỏi anh Lang. . .

“Anh Lang, tụi em thiếu linh mục, anh có hứng thú không.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: PHÁP SƯ VONG LINH VÀ THI NHÂN LÃNG DU

Trong vườn hoa lãng mạn theo phong cách châu Âu, một nam tinh linh tuần mỹ tựa thiên sứ, làm bạn bên cạnh là người đẹp thanh nhã mỹ lệ tựa hoa hồng. Hai người họ giống như hoàng tử và công chúa hoàn mỹ trong truyện cổ tích! Chỉ có thể miêu tả bằng từ hoàn mỹ. Đáng tiếc, bên cạnh lại là một người sói màu xám xấu xí. Tất cả gamer đều lắc đầu, cảm giác này giống như là một tô mì thập cẩm, trong tràng lợn ngon lành nhất kia lại dính phân, rõ ràng không hề sạch sẽ.

Tôi, khoe miệng mỉm cười mê người, xem xét menu trắng tinh trong tay vô cùng cẩn thận. Trong lòng đã hạ quyết định, tôi ngẩng đầu lên, làm ngơ ánh mắt si mê của gamer xung quanh, nói với em gái bồi bàn bên cạnh cũng đã thần hồn điên đảo bằng giọng cực kỳ dịu dàng: “Tiểu thư. Cho một cốc sữa đậu nành và năm cái quẩy”

.

Tiểu Long Nữ chớp đôi mắt đẹp mê người, nói bằng giọng kiều mị: “Hoàng Tử, cậu thật là chẳng có khiếu gì hết ~ ở đây uống sữa đậu nành với ăn quẩy gì chứ.” Nói đến đây, gamer xung quanh không tự chủ được mà gật đầu. “. . . Ít nhất cũng phải ăn bánh nướng chứ! Cô em à, cho chị hai cốc sữa đậu nành và mười cái bánh nướng.”

.

Lúc này, Sứ Lang đại ca cũng cất tiếng nói bằng giọng dã thú của anh: “Em gái, cho một ly cà phê Espresso Italy, salad Caesar, và một thịt nướng. . .”

.

Xi xoạp uống sữa đậu nành xong, Tiểu Long Nữ lau miệng dịu dàng tao nhã, mở miệng nói: “Hoàng Tử, tôi thấy chúng ta nên nhanh chân tìm đồng đội đi!”

“Gấp cái gì, dù sao đã có A Lang đại ca buff máu cho chúng ta rồi, luyện cấp không còn chậm nữa, thế nên cứ từ từ mà tìm!” Tôi nuốt quẩy vào trong miệng, trả lời từ từ bình tĩnh.

“Không, tôi tìm đồng đội không phải bởi vì vấn đề luyện cấp. . .”

“Thế là vì sao?” Tôi nghi hoặc, tìm đồng đội ngoài luyện cấp ra còn có thể làm cái gì?

Tiểu Long Nữ trầm thờ dài. “Đường này là tôi mở, cây này là tôi trồng, muốn rời khỏi nơi đây, phải để lại đàn ông. . .”

“Bà nhất định phải chọc vào vết thương của tôi sao. . .” Tiểu Long Nữ đáng ghét. . . Tôi, tức chết tôi!

Tiểu Long Nữ mỉm môi cười. “Vết thương không phải chỉ để chọc thôi đâu. Quan trọng là, Hoàng Tử ơi, lần này chúng ta dọa em gái Tinh Thiên đi rồi, không có nghĩa là không có những người khác muốn giành ông xã với tôi. Nói không chừng lần sau trình tiết của cậu thật sự sẽ không bảo đảm được đâu. Cho nên, vì cái mặt của cậu, vì trình tiết của cậu, vì chuyến du lịch tuần trăng mật đánh quai quàng minh của chúng ta, chúng ta nhất định phải mau chóng tăng cường sức mạnh. Cho nên, để chiến đấu bảo vệ cho trình tiết của anh bạn đây, thì không thể nào thiếu thứ quan trọng là sức chiến đấu được.”

“.” Tôi không còn gì để nói, Tiểu Long Nữ biết cách nói lời dọa người. Nhưng bình thường lời cô ấy nói đều rất chính xác, haiz! Trình tiết của tôi thật sự bị mất trên tay đồng bào nữ tính sao? Thế này rốt cuộc có phải là đồng tính luyện ái không?

Tiểu Long Nữ suy xét. “Tôi nghĩ tìm ma pháp sư, rồi tìm cung thủ là gần được rồi.”

Lúc này, A Lang đại ca mở miệng nói. Căn cứ vào hiểu biết của tôi và Tiểu Long Nữ về A Lang đại ca, chỉ những lúc tôi và Tiểu Long Nữ nói chuyện nghiêm túc, A Lang đại ca mới mở miệng vàng thảo luận với chúng tôi, cho nên anh ấy hiếm khi lên tiếng.” Muốn tìm một pháp sư không khó, nhưng tìm một pháp sư thích hợp không phải là chuyện dễ dàng. Có vài pháp sư chuyên về công kích ma pháp phạm vi rộng, có vài người chú trọng lực công kích mạnh, nhưng một lần chỉ có thể đánh một quái vật; có pháp sư có MP cao nhưng lực công kích tương đối thấp, cũng có pháp sư lực công kích cao nhưng MP lại thấp. Pháp thuật còn có vấn đề đặc tính nữa, mấy đứa thích đánh chủng loại quái vật nào, thì tốt nhất là tìm ma pháp sư luyện pháp thuật xung khắc với nó.”

Ngưỡng mộ! Tôi và Tiểu Long Nữ đều lóe lên ánh mắt sáng trưng, nhìn A Lang đại ca với vẻ ngưỡng mộ. Không ngờ rằng tìm một pháp sư lại có những vấn đề như vậy, có những kiến thức như vậy.

“Lang ca siêu quá, không ngờ rằng anh lại hiểu biết như vậy. . .”

A Lang đại ca cười hơi ngượng ngùng. “Thật ra cũng không có gì. Trước kia anh từng muốn làm pháp sư, cho nên đã từng nghiên cứu nghề nghiệp này!”

Pháp sư cao 2m? Tôi cười ha ha.

“Vậy tại sao lại từ bỏ?” Tiểu Long Nữ cũng cười, nhưng sâu trong cô lại cảm thấy pháp sư cao 2m ít ra có vẻ bình thường hơn linh mục cao 2 m. . . .

A Lang đại ca thở ra một hơi thật dài: “Haizzzzzz!”

“A Lang đại ca, nếu anh không muốn nói thì thôi.” A Lang đại ca nhất định có lý do bất đắc dĩ, chọc ngoáy vết thương là sở thích của Tiểu Long Nữ, không phải là của tôi, mặc dù tôi cũng rất muốn biết.

“Thật ra cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.” A Lang đại ca đứng dậy với vẻ mặt đau thương, anh ấy xoay người ra chỗ khác, nhìn phía chân trời xa xôi, vẻ mặt u uất buồn bã. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến A Lang đại ca từ bỏ mơ ước trở thành pháp sư của anh ấy?

Mặt A Lang đại ca nặng nề: “Thật ra là bởi vì. thần điện chuyển nghề của pháp sư có quá nhiều người đứng xếp hàng, cho nên anh tới thần điện linh mục không có người ở bên cạnh”

.

Tôi đá bay đầu Khô Lâu của Chiến Sĩ Khô Lâu, thêm một cú đá xoay, đá gãy xương sống của Khô Lâu. “Bộp” một tiếng, Khô Lâu liền biến thành một đồng xương. Mà ở đằng sau tôi, Tiểu Long Nữ đang bận rộn nhặt xương. Nói đùa? Nửa cân bột xương giá 10 bạc đó, không thể nói đùa được đâu! Đã quên giải thích trước, nguyên nhân chúng tôi có đây là bởi vì A Lang đại ca nói muốn xem cách thức chiến đấu của chúng tôi trước, rồi đi tìm đồng đội thích hợp. Cho nên chúng tôi liền đi tới cấm địa Khô Lâu âm u rừng rậm này, giờ tay giờ chân cho A Lang đại ca xem.

A Lang đại ca trợn mắt há mồm nói với tôi. . .

“Từ thể Taekwondo của nhóc sai rồi, lại đây! Để đại ca dạy cho.” Rồi A Lang đại ca một phát đá bay ba Khô Lâu. Anh thật sự là linh mục sao?

“Ahaha. . . Bởi vì ngày trước anh đều luyện một mình, nên cộng thêm ít điểm sức lực. Khụ, khụ, để linh mục anh đây buff cho nhóc Chiến Đấu Chi Ca, Thảo Thượng Phi và Phòng Ngự Bích.”

Cảm nhận được lực chiến đấu, nhanh nhẹn, và phòng ngự tăng lên rất nhiều, cuối cùng tôi cũng thấy được lợi ích của linh mục. Tôi chạy qua chạy lại trong một đồng xương, nhớ tới lần đầu tiên tôi và Tiểu Long Nữ tới Tân Thủ Thôn đánh quái ở động Khô Lâu cấp thấp.

“Tiểu Long Nữ, bà chắc là chúng ta có thể đánh Khô Lâu thật chứ?” Tôi nhìn cái động u tối, lông mao đều dựng lên từ tận đáy lòng. Lại nhớ tới khung xương trắng rừng rậm ở phòng y tế, tôi sợ. Hơn nữa điều vô cùng quan trọng là, Khô Lâu không chảy nước bọt ~~~~ Vậy tôi phải dựa vào cái gì mới có thể lên con đây?

Tiểu Long Nữ cũng nuốt nước bọt. “Được. . . Có thể được!”

Không thể làm gì khác, chỉ ép buộc bản thân đi vào. Tiểu Long Nữ! Đi trước thăm dò tình hình đi. Cái gì? Không muốn ư? Bà làm đạo tặc kiểu gì vậy? Không thể làm gì khác, tôi đành phải đốt đuốc, Tiểu Long Nữ trốn đằng sau, tiến lên phía trước từng bước một. Đột nhiên tiếng cọt kẹt của Khô Lâu truyền tới từ phía trước, sắc mặt tôi trắng bệch, quay đầu muốn tìm Tiểu Long Nữ để dựa nên cơn sợ hãi, nhưng sắc mặt cô ấy xanh lét.

“Aaaaaa.” Tiểu Long Nữ đột nhiên phát ra tiếng kêu cao vút, ngón trỏ chỉ phía trước.

Tôi quay đầu nhìn, phía trước đột nhiên xuất hiện ba con Khô Lâu trắng hếu. Lúc này, tôi lại chẳng thấy sợ sệt gì cả. Tôi nhìn khắp lượt, cảm thấy ba con Khô Lâu có vẻ cũng giống với xương trong nồi canh xương lợn hầm tôi cho thằng em tôi ăn hôm qua. Tôi nâng Hắc Dao lên, từng bước từng bước đi tới gần Khô Lâu.

Tôi nhìn Hoàng Tử hoàn toàn không sợ hãi đi tới chỗ Khô Lâu. Xem ra cô ấy càng lúc càng ra dáng đàn ông, không tẻ không tẻ. Khuôn mặt tuấn mỹ như vậy sao có thể phù hợp với tính cách éo là hồi đầu được. Đột nhiên, một cái thứ trắng toát rùng rợn rơi xuống vai tôi, tôi nom nớp lo sợ nhìn thứ rơi xuống vai trái của tôi. A ~~ tay Khô Lâu. Tôi muốn quăng nó đi, nhưng nó lại bám chặt lấy vai tôi. Tôi sợ! Tôi vô cùng sợ hãi. Cuối cùng cũng hiểu được điều Hoàng Tử nói về cảm giác ghét nước bọt của cậu ấy. Tôi giận, tôi giận, tôi giận! Khô Lâu đáng chết, không biết là không thể tùy tiện tóm lấy vai thực nữ sao? Tôi vươn tay tóm lấy khớp xương Khô Lâu, dùng sức xoắn rồi tách cánh tay Khô Lâu ra. Eo! Tôi vội vã vứt đi. Khô Lâu dốt nát chết tiệt lại có thể dùng cái tay còn lại của nó tóm lấy tôi, tôi lập tức lập lại động tác vừa nãy, hơn nữa, tôi, không không chế được. Tôi nhìn đồng xương trắng bóng trước mắt, vươn tay đỡ ra, thấy xương liền đỡ xương. Sau một thời gian dài, cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại, chỉ thấy Hoàng Tử trợn mắt há mồm nhìn tôi, mà trên mặt đất là một đồng xương. Hệ thống thông báo cho tôi biết, tôi vừa mới học được kỹ năng — Đỡ Xương.

Có câu nói “Nước bọt dành cho Hoàng Tử, Khô Lâu dành cho tôi”, Tiểu Long Nữ.

“Cứu mạng. Đừng mà!” Một tiếng hét chói tai truyền tới, tôi sợ đến mức tỉnh lại từ trong hồi ức, còn tưởng Tiểu Long Nữ lại lên con rồi. Nhưng tôi quay đầu thì thấy, Tiểu Long Nữ vẫn đang ngồi xồm dưới đất mài xương thành bột phấn! Mặt cô ấy cũng mờ mịt.

“Hoàng Tử, âm thanh truyền tới từ bên kia.” A Lang đại ca chỉ một hướng, tôi và A Lang đại ca, Tiểu Long Nữ đều ngay lập tức chạy tới hướng đó.

Một em gái tộc thiên sứ vô cùng dễ thương, buộc tóc thành hai cái bánh bao trên đầu, đang che mặt khóc lóc xông tới.

“Hóa Diễm Khô Lâu. . .” Sắc mặt A Lang đại ca nặng nề. Tôi nhìn Khô Lâu bốc lửa đang đuổi theo con bé kia, sắc mặt cũng không khá hơn lao tới chỗ con bé. Bị bóng. rất là đau!

Nhưng, không còn cách nào khác, em gái đầu bánh bao đã xông tới trước mặt chúng tôi, tôi nâng Hắc Dao tiến lên đánh quái. Tôi nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được ngứa tay ngứa chân đánh đám loạn xạ, bởi vì không ai biết rõ về nấu ăn như tôi, hiểu sự đau đớn khi bị bóng như tôi.

“Cửu Đầu Long Thiểm” Chín đường lửa nhanh chóng chém xuống chín vị trí của Khô Lâu. Ho! Hóa Diễm Khô Lâu siêu quá, gamer và Khô Lâu Vương ở Tân Thủ Thôn đều không đỡ được một chiêu, nó lại có thể đỡ được. Tôi có cảm giác thất bại. Tôi lùi lại, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm, vẫn chưa chết?! Tôi giận, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm. Tôi thờ hồng học, Khô Lâu mạnh quá, nhiều Cửu Đầu Long Thiểm như vậy mà nó không chết được.

“Hoàng Tử. . . Nếu nhóc lại tiếp tục dùng công kích đặc tính hỏa đi đánh Hóa Diễm Khô Lâu e rằng phải đánh đến lúc Cuộc Sống Thứ Hai đóng cửa.” A Lang đại ca bắt đầu dĩ nói, cô bạn Tiểu Long Nữ mỉm cười.

.”Nhằm lẩn, nhằm lẩn!” Ngượng ngùng, tôi vội vàng bỏ Hóa Diễm Trảm đi, dùng mười nhát chém liên tiếp thuần túy. Lần này, cuối cùng Hóa Diễm Khô Lâu cũng “bộp” một tiếng, vỡ tan tành.

. Oan uổng, tôi nào có. Lúc này, sắc mặt A Lang và Tiểu Long Nữ đều thay đổi, nom nớp lo sợ đứng cạnh tôi. Tiểu Long Nữ vừa bảo vệ cô bé đầu bánh bao ở phía sau người, vừa hỏi: “Em gái à, đối phương gọi Hóa Diễm Khô Lâu tấn công em có bao nhiêu người? Sao em lại chọc bọn chúng?” Một đồng câu hỏi liên tiếp sỏ ra từ trong miệng Tiểu Long Nữ.

Cô bé trả lời nao núng, “Em không chọc người khác.”

“Tại sao Hóa Diễm Khô Lâu của Doll lại đuổi theo em?” Tôi nghi hoặc.

“Đó là Khô Lâu của em.”

. Cái gì? Tôi không nghe nhầm chứ? Ba người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, Tiểu Long Nữ kiên cường bình tĩnh lên tiếng hỏi:

“Em là Doll?”

“Vâng.”

“Em gọi Khô Lâu?”

“Đúng ạ.”

“Em là pháp sư vong linh?”

“Đúng vậy.”

“Em thuộc tộc thiên sứ?”

“Đúng ạ!

.

“Vậy tại sao em lại chạy, còn kêu to cứu mạng!” Tôi hơi giận.

Doll rung rung nước mắt: “Bối vì lần đầu tiên người ta gọi được Khô Lâu đáng sợ như vậy! Lại còn bốc cháy, thật đáng sợ. Doll liền bỏ chạy, nhưng mà Khô Lâu kia vẫn đuổi theo em, hu hu hu ~”

Khỏe miệng Tiểu Long Nữ giật giật “Em gọi nó lên, đương nhiên là nó chạy theo em rồi. . . Nếu sợ Khô Lâu, sao em lại chọn nghề pháp sư vong linh này, hơn nữa lại còn là tộc thiên sứ.”

Doll vốn dĩ nhất như cây, đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: “Pháp sư vong linh không phải là nghề nghiệp tà ác, sứ mệnh chân chính là điều tra ý nghĩa thực sự của cái chết, vén lên tấm màn thần bí của cái chết. Hơn nữa sở trường thật sự của pháp sư vong linh chính là y học, không ai biết nhiều về bí mật cơ thể con người như pháp sư vong linh.”

“Em gái à, em đọc tiểu thuyết ‘Mắt của vong linh’ rất kĩ nhì!” Tiểu Long Nữ nói lạnh lùng.

A ~ thảo nào lời thoại này lại quen tai như vậy, thì ra là lời từ tiểu thuyết kì huyền ‘Mắt của vong linh’.

Doll nghe thấy vậy thì gặm gặm chân oán trách. “Em không hề giống đạo sư vong linh trong ‘Mắt của vong linh’! Người ta là Khụ! Khụ!” Cô bé đột nhiên hắng giọng, nhắc ma trượng trong tay lên, xoay tròn đẹp đẽ tại chỗ. “Thiếu nữ pháp sư vong linh xinh đẹp của tình yêu và chính nghĩa, những kẻ độc ác kia, hãy coi chừng, Doll sẽ thay thế Khô Lâu trừng phạt các người!” Cuối cùng, một chân chạm đất, chân kia tình nghịch khẽ nâng lên, hai ngón trở chỉ ở lùm đồng tiền của mình.

Tôi và Tiểu Long Nữ đều không thể cất lên lời, chỉ có A Lang đại ca lên tiếng.

“Em gái cấp bao nhiêu rồi?”

Giữ nguyên cái tư thế khó khăn đó, Doll lên tiếng: “Chẳng có ai vỗ tay cả, người ta không nói đấy!”

. Bộp, bộp, bộp, bắt đầu đi, bọn tôi đành phải vỗ tay.

“A, a, người ta cấp 30 rồi, siêu nhì!” Cuối cùng Doll khôi phục lại tư thế bình thường, nói vô cùng kiêu ngạo (Nhân tiện nhắc tới, A Lang đại ca cấp 36, cao hơn Hoàng Tử một cấp)

“Cấp 30.” A Lang đại ca cân nhắc, rồi hỏi tiếp: “Doll, em học đến kỹ năng nào rồi, có thể gọi được bao nhiêu Khô Lâu?”

Doll nghiêng đầu, vẻ mặt dễ thương: “Vong linh Khô Lâu ngủ say dưới nền đất sâu thẳm, hãy kết thúc giấc ngủ của các người, đáp lại ta, pháp sư vong linh Doll cho gọi!” Thần chú vừa niệm xong, trời đất rung động, rồi rất nhiều tay Khô Lâu trồi lên mặt đất như thể đậu nảy mầm.

“Hoàng Tử, Khô Lâu tóm chân tôi” Tiểu Long Nữ réo lên với tôi.

Xong đời, nếu như Tiểu Long Nữ bị Khô Lâu chạm vào sẽ.”A ~~~~~” Tiểu Long Nữ kêu lên thất thanh, cô ấy vươn tay bắt lấy cái tay Khô Lâu dám tóm lấy chân cô kia. Vậy mà cô ấy bạo lực rút toàn bộ con Khô Lâu ra từ mặt đất như thể nhổ củ cải. Rồi mới sử dụng Dỡ Xương của cô ấy, dỡ xong một con Khô Lâu, cô lại rút tiếp một con, lại dỡ tiếp, rồi rút rồi dỡ. Tiểu Long Nữ, bà thu hoạch đấy hả? Mặc kệ, tôi nhặt xương, tôi nhặt, tôi lại nhặt, bột xương 10 bạc nửa cân đấy. Lần trước Tiểu Long Nữ lên con xong, bọn tôi ước chừng thu được 10 vàng, xem ra lần này lại có thể đi ăn cơm nhà hàng rồi.

“Hoàng Tử. Khô Lâu do gamer gọi ra sẽ tự động biến mất, không thể bán.” Giọng nói của A Lang truyền tới tai tôi. Huhuhu! Tại sao không thể bán được? Tôi đau lòng nhìn bạc biến mất trong tay.

Doll đơ ngốc đứng ở bên cạnh, nhìn Khô Lâu của cô bé biến thành một đống xương. Cô bé hét lên.”Thần tượng, xin hỏi chị gái kia tên là gì?” Cô bé hỏi tôi với ánh mắt lấp lánh ánh vàng.

“Tiểu Long Nữ.”

“Chị Tiểu Long Nữ siêu quá, có thể biết rõ từng khớp xương của Khô Lâu, vặn ngược chính xác, tách từng khúc xương của Khô Lâu ra. Tốc độ nhanh chóng, gọn ghẽ tuần tự, siêu quá đi. Chị Tiểu Long Nữ nhất định có hiểu biết sâu rộng về vong linh, em sẽ học tập chị ấy nhiều hơn.” Doll mê hoặc nhìn Tiểu Long Nữ dùng Dỡ Xương.

Tôi không biết nói gì nhìn Tiểu Long Nữ hiểu biết sâu rộng về vong linh, dùng Dỡ Xương hết mình. Cũng hơi lo, giá trị danh vọng của Tiểu Long Nữ có thể sẽ lên bảng xếp hạng truy nã.

“1, 2, 4. . . 8” A Lang đại ca đến số lượng Khô Lâu theo tốc độ rút Khô Lâu của Tiểu Long Nữ. “Tổng cộng là tám con Khô Lâu cấp thấp! Tính ra cũng được, Doll, em có thể gọi được bao nhiêu Hóa Diễm Khô Lâu?”

Doll đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiểu Long Nữ, lập tức niệm chú trong vô thức: “Hỡi ngọn lửa đến từ địa ngục sâu thẳm, hãy quán quanh vong linh Khô Lâu đầy thù hận, đáp lại ta, pháp sư vong linh Doll cho gọi!”

Bốn hạt đậu bùng cháy lại tách mặt đất nảy mầm trồi lên. Sắc mặt tôi khó coi, rất sợ Tiểu Long Nữ sẽ.”A.” . . . bồng tay. Có vẻ quá muộn rồi, Tiểu Long Nữ đã ôm tay của mình la khóc âm ỉ.

Lúc tôi còn chưa kịp chạy tới bên Tiểu Long Nữ, một bóng dáng còn nhanh hơn tôi đã xông tới “Chị Tiểu Long Nữ, chị không sao chứ?! Hu ~~~ Doll không cố ý làm chị bị thương đâu.” Nói xong, Doll gào lên mà khóc. Mặt Tiểu Long Nữ mờ mịt nhìn cô bé, rồi lại nhìn tôi.

Tôi gãi mặt: “Doll nói thực sự ngưỡng mộ hiểu biết sâu rộng về vong linh của bà.”

.....

“Hoàng Tử, anh thấy thế này, chúng ta hãy nhận Doll thành đồng đội đi.” A Lang đại ca nói, nhìn về mặt biến sắc của Tiểu Long Nữ, anh lại bổ sung: “Năng lực chiêu hồn vong linh của Doll khá tốt, hiện tại chúng ta chỉ có Hoàng Tử là chiến sĩ, cậu ấy có giỏi hơn nữa cũng không thể nào vừa chiến đấu vừa bảo vệ linh mục và pháp sư được. Cho nên có thể có pháp sư vong linh chiêu hồn Khô Lâu, sẽ rất thích hợp với đội chúng ta.”

Nghe xong lời này, tôi và Tiểu Long Nữ đều nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, linh mục của chúng tôi còn cần bảo vệ?

Lúc này Doll cũng trở nên đáng yêu: “Được ạ, em muốn theo chị Tiểu Long Nữ.” Tiểu Long Nữ lạnh run người.

Tôi không có ý kiến. Hai phiếu tán thành, một phiếu phản đối, một phiếu không ý kiến. Như vậy, sau một nhân yêu đẹp trai chiến sĩ tinh linh, một người đẹp đạo tặc tinh linh không chịu đi lên phía trước do thám, một linh mục người sói cao 2m với một cước đá bay ba con Khô Lâu, chúng tôi lại vừa thêm vào một thiên sứ của tình yêu và chính nghĩa pháp sư vong linh sợ Khô Lâu hiểm có khó tìm.

Nói thật là ngày xưa tôi còn hô to đánh đập Khô Lâu, bây giờ lại sóng vai tác chiến với Khô Lâu, cảm giác này thật sự là kì dị không nói nên lời. Nhưng mà, ít ra tôi còn khá hơn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ trốn biệt ở sau tấm lưng rộng của A Lang đại ca, chỉ tới khi cảm thấy xấu hổ vì ăn không kinh nghiệm, mới thỉnh thoảng vươn đầu ra bắn ám khí. Híc híc, Tiểu Long Nữ, bà cũng nhìn mà bắn chuẩn đi, hai cái phi tiêu cắm lên đầu tôi rồi. Thật sự muốn đánh người.

Mọi người có nhớ Bánh Bao Thịt không? Haizz, tôi cũng ném Bánh Bao Thịt ra, để cho nó mau thăng cấp. Nhưng lúc tôi vừa mới lôi Bánh Bao Thịt ra, đã bị Doll kêu một tiếng dễ thương, rồi bắt đi mất rồi. ...

Xem kia! Doll còn ở bên kia ném Bánh Bao Thịt lên lên xuống xuống để chơi nữa. Đội chút! Sao trong tay Doll lại là khúc xương thế kia, đại ca còn ở bên cạnh, như là đang chỉ đạo cô bé, tư thế của Doll, đánh bóng chày? Tôi còn chưa kịp nói tiếng nào, bóng chày. .. cũng chính là Bánh Bao Thịt, đã bị xương đánh bay đi.

“Ừm, tư thế đánh bóng của em rất tốt.” A Lang đại ca hài lòng.

Tôi há hốc, trơ mắt nhìn Bánh Bao Thịt đáng thương của tôi, kêu hiu hiu bị đánh bay đi, đầu tiên đánh trúng Khô Lâu ở bên cạnh tôi (Của Doll chiêu hồn ra), tiếp theo bật lại đánh tới con Khô Lâu thứ hai, rồi bắn lại về con thứ nhất, bắn sang con thứ hai, thứ nhất thứ hai. Đầu tôi quay trái quay phải nhìn Bánh Bao Thịt bắn qua bắn lại giữa hai con Khô Lâu “bộp, bộp” hai tiếng, hai con Khô Lâu vô tội tuyên bố từ trần.

..... Bắt lấy Bánh Bao Thịt trở lại trong tay, tôi nhìn nó rồi nhìn quái vật Người Không Lỗ Hai Đầu mà tôi đang đánh, khóe miệng tôi phẩm cười.

“Bánh Bao Thịt, sử dụng kỹ năng Song Sát.” Tôi ném Bánh Bao Thịt thật mạnh, nhưng mà nó chỉ bắn đi một lượt rồi trở lại trong tay tôi, hại tôi tay chân luống cuống chém chết Người Không Lỗ Hai Đầu. Lúc đánh xong A Lang đại ca buff máu cho tôi, tôi mới có thời gian rảnh xem giải thích về kỹ năng.

Song Sát: Kỹ năng công kích | Yêu cầu: Cần dùng vật hình gậy để đánh sủng vật | Hao tổn MP: 80.

..... Vật hình gậy! Tôi tìm khắp nơi, vốn định kêu Doll cho mượn khúc xương, nhưng ngẫm lại, xương chỉ có thể duy trì một lúc liền biến mất. Thế là, tôi cầm vũ khí Hắc Dao để đánh Bánh Bao Thịt. “Bánh Bao Thịt, Song Sát.” Lần này, Bánh Bao Thịt hoàn mỹ không tí vết, tương hai Người Không Lỗ Hai Đầu khiến mỗi con rớt một nửa lượng máu. Rồi tôi xông lên, chém mười phát liên tiếp cộng thêm chiêu đá xoay vô địch. Một Người Không Lỗ Hai Đầu ngã xuống như vậy. Mà con kia, cũng bị Hỏa Diễm Khô Lâu của Doll vảy đánh, tôi lại chém thêm một nhát, cũng ngã xuống.

Thế là, tôi cho A Lang đại ca mượn vũ dao để anh ấy làm gậy bóng chày, Doll ở bên cạnh giúp việc ném Bánh Bao Thịt, để A Lang đại ca đánh bóng. Chờ Bánh Bao Thịt tiêu hao gần một nửa lượng máu của quái vật xong, tôi và Hỏa Diễm Khô Lâu mới lên sân diễn.

Thật sự là cách luyện cấp hoàn mỹ không tí vết!

Những ngày tiếp theo, trước tiên kêu A Lang đại ca buff cho Tiểu Long Nữ để gia tăng toàn bộ pháp thuật. Tôi cho Bánh Bao Thịt dùng Tỏa Hương dẫn quái tới. Sau đó để Tiểu Long Nữ đánh lên quái, quái vật liền theo sau cô ấy. Tiểu Long Nữ chạy như điên xung quanh tụi tôi. Rồi Doll ném Bánh Bao Thịt ra trước, để A Lang đại ca đánh Bánh Bao Thịt. Hai con quái vật bị dẫn lại đây, hơn nữa đã hao một nửa lượng máu. Tôi và Hỏa Diễm Khô Lâu đi lên giải quyết chúng nó. Lặp lại quá trình dẫn quái, ném bóng, đánh trúng quái, đánh quái. như vậy, chúng tôi đánh từ Người Không Lỗ Hai Đầu cấp 35, giết đến Xà Nữ cấp 40, giá trị kinh nghiệm tăng điên loạn, trung bình mỗi người đều thăng ba cấp. Luyện cấp theo nhóm thế này cũng được đây, tôi nghĩ.

Cho đến một ngày, đã xảy ra một việc.

Như thường lệ, Tiểu Long Nữ thu hút sự chú ý của quái vật xong, đang chạy như điên xung quanh bọn tôi. Trong số quái vật có một con Quái Đầu Báo có vẻ quái dị, tốc độ của nó rất nhanh. Như Tiểu Long Nữ đã được buff thuật nhanh nhẹn, có thể nói là người có giá trị nhanh nhẹn ẩn tượng, thế mà vẫn bị nó đuổi theo sát nút. Chúng tôi vô cùng lo lắng. A Lang đại ca ném Bánh Bao Thịt vào Quái Đầu Báo, nhưng Bánh Bao Thịt có khuyết điểm, phạm vi tấn công của nó không lớn, không chạm tới được con Quái Đầu Báo kia. Tiểu Long Nữ chuyển hướng, muốn chạy về chỗ chúng tôi, nhưng chính cú chuyển hướng này làm hỏng chuyện. Vì chuyển hướng, Quái Đầu Báo đã đuổi kịp Tiểu Long Nữ, mà bọn tôi còn cách Tiểu Long Nữ một đoạn nữa.

Chúng tôi trở mắt nhìn Tiểu Long Nữ bị móng vuốt của Quái Đầu Báo đánh ngã xuống đất. Càng đáng sợ chính là, có rất nhiều quái vật đuổi theo phía sau Tiểu Long Nữ. Tôi hướng theo đường chạy của Tiểu Long Nữ, vội vàng ném Bánh Bao Thịt vào Quái Đầu Báo, lần này ném trúng. Quái Đầu Báo không đuổi theo Tiểu Long Nữ nữa, mà đuổi theo tôi. Nhưng quái vật phía sau Tiểu Long Nữ đã đến bên cạnh Tiểu Long Nữ rồi, tôi chỉ có thể trở mắt nhìn về mặt kinh hoàng của cô, sau đó bị quái vật nhấn chìm.”Tiểu Long Nữ ~”

Một ánh sáng trắng bay lên từ đồng quái vật. Tôi rất buồn, tôi không bảo vệ cô ấy thật tốt. Tôi trút giận lên Quái Đầu Báo chết tiệt, nhưng phát hiện ra, mạnh! Con quái vật này rất mạnh! Nó cào tôi hai phát, mà tôi còn chưa đánh được nó, lẽ nào.

“Hoàng Tử chạy mau, đó là BOSS.” A Lang đại ca gầm lên.

Tôi vội vàng lùi lại, nhưng có thể chạy đi đâu đây? Đồng quái vật giết Tiểu Long Nữ đã bao quanh chúng tôi, ba người chúng tôi tựa sát vào nhau. Trong lòng hiểu rằng, khó có thể thoát khỏi cái chết. (Vĩ tính chân thật của Cuộc Sống Thứ Hai, không có sách truyền tống, chỉ từ trong thành mới có thể truyền tống đi thành khác qua trạm truyền tống mà thôi.)

Ba đường ánh sáng trắng bay về trời.

Cái chết, thật sự, không phải khó chịu bình thường. Nén lại cảm giác muốn nôn, mặt tôi trắng bệch trở lại điểm hồi sinh ở Tỉnh Thành, cũng chính là nơi gần chỗ chúng tôi nhất. A Lang đại ca và Doll đã thoát ra trước, nhưng tôi nhất quyết không chịu thoát, tôi phải xem tình hình của Tiểu Long Nữ thế nào đã. Tôi tìm bóng dáng của Tiểu Long Nữ khắp nơi, nhưng không thấy cô. Chắc cô ấy không chịu được nên thoát ra trước rồi!

Lúc này, cảm giác khó chịu của tôi đã đỡ hơn nhiều. Ngẫm nghĩ, tôi vẫn quyết định không thoát ra, tản bộ xung quanh, nhân tiện chờ những người khác. Dọc đường đi, tôi làm theo hướng dẫn của Tiểu Long Nữ, giữ nguyên khuôn mặt siêu ~ cực phẩm, động tác cao quý ưu nhã với nụ cười mê người bên miệng của tôi. Quả nhiên vô cùng hữu hiệu. Mặc dù toàn bộ người trên đường đều nhìn tôi, nhưng mà cuối cùng không ai dám qua đây quấy nhiễu tôi. Tôi đi lại một lượt xem thử, vô cùng khoái trá. Ở trên một con đường không có nhiều lắm, đột nhiên có một đám người vây thành một vòng lớn. Tôi cực kỳ tò mò tới xem thử, tiếng âm nhạc vui ta vang lên từ giữa đám đông. Tôi khẽ cười với gamer đứng cạnh, rồi nhân lúc bọn họ đang ngăn người nhìn tôi, dễ dàng chen vào trong.

Thì ra là thi nhân lãng du, một thi nhân tộc ma tóc đen mắt tím đang ôm cổ cầm(1) tấu nhạc. Thật sự là tổ hợp nghề nghiệp và chủng tộc hiếm thấy, và cả nhạc cụ đặc biệt. Tôi chợt nghĩ đến tổ hợp đội ngũ của mình. Có vẻ không có tư cách nói người khác! Nhưng mà anh ta tấu đàn cũng được, tôi yên lặng lắng nghe tiếng đàn trang nhã, dịu dàng kia.

(1) Cổ cầm: Là nhạc cụ truyền thống của Trung Quốc, bao gồm 7 dây. Tạo hình cổ cầm thô sơ, đơn giản, thân cổ cầm phết lớp sơn màu đen. Trong sự biến đổi của lịch sử, cổ cầm dần thay đổi và hình dáng phức tạp hơn. Âm sắc của cây đàn mộc mạc, cổ xưa, điềm tĩnh. Cổ cầm là một trong những nhạc cụ quan trọng nhất của nhạc cụ dây cổ Trung Quốc.

Đột nhiên tiếng đàn ngưng bật, tôi nghi hoặc nhìn về phía thi nhân. Thi nhân nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, mà bây giờ tôi mới nhìn rõ mặt anh ta. Anh ta rất điển trai, có thể sống mái một phen với thằng em tôi. Chẳng qua em tôi là kiểu hiệp khách phóng khoáng, còn anh ta là kiểu tuấn mỹ tà mị. Đẹp trai quá ~ Trời ạ, cuối cùng tôi cũng gặp được người đàn ông thứ ba đẹp trai đến mức khiến tôi phải tán dương.

Mà lúc này, anh ta đã hoàn hồn lại, anh buông đàn, nhìn tôi bằng vẻ dịu dàng mê hoặc. Không đếm xỉa tới những người bên cạnh, tôi cùng anh ta nhìn nhau đắm đuối. Trời ơi, cảm tạ người đã cho con cơ hội này, cuối cùng con cũng có thể thoát khỏi hai lựa chọn yêu bản thân và yêu em trai rồi.

Anh ta bước tới chậm rãi, ánh mắt nhìn tôi vẫn dịu dàng như vậy. Mặt tôi đỏ bừng, e thẹn chờ anh ta đi tới. Thời gian chờ anh ta đi tới lại khó khăn đến vậy. Cuối cùng, anh ta đi tới trước mặt tôi, vô cùng bất ngờ, anh ta lại to gan như vậy, quỳ gối xuống: “Người đẹp, em thực sự là người đẹp nhất tôi từng gặp. Đôi mắt em là vì sao sáng nhất, hoa hồng kiều diễm nhất cũng không thể sánh bằng đôi môi em. Làn da em tựa như tuyết trắng trong suốt.”

Tôi đỏ mặt, đỏ mặt, lại đỏ mặt, đáng ghét quá! Làm sao có thể nói đó trước mặt bao nhiêu người như vậy, người ta sẽ ngượng đỏ! Nhưng mà nghe rất thích ~~~

“ Khí chất ưu nhã, haiz! Em là tập hợp của tất cả những gì hoàn mỹ, không, em chính là hoàn mỹ, câu nói hoàn mỹ này chỉ có thể dùng để miêu tả em. Không biết, liệu tôi có vinh hạnh, có thể được hôn bàn tay ngọc ngà trắng tinh khiết của em không?” Mặt anh ta đầy vẻ hy vọng, tay phải đưa ra làm động tác mời.

A! Khuôn mặt của tôi nhất định tràn đầy vẻ mê say. Tôi cảm thấy tôi giống như công chúa vậy, tôi e lệ đưa tay phải của tôi cho kị sĩ. Vẻ mặt của anh ta thụ sùng nhược kinh, đón lấy tay tôi như nhận một bảo vật gì đấy, hôn tôi nhẹ nhàng say đắm. Tôi thật sự muốn nhớ mãi hình ảnh cao quý ưu nhã này.

“Hoàng Tử, cậu đang làm gì thế ~” Tôi đột nhiên nhận được PM của Tiểu Long Nữ, tôi hưng phấn nói với cô ấy: “Tiểu Long Nữ, tôi gặp được anh siêu đẹp trai ~~~ hơn nữa anh ấy còn thích tôi đấy!” Mặt tôi tràn đầy say mê.

Trời ơi, Tiểu Long Nữ mới vừa mới log in, phát hiện ra một đám người không biết vây vào làm gì, còn chưa kịp PM cho tôi, cô liền tung tung chạy qua hóng hớt, không ngờ rằng lại bắt gặp ông xã đang ngoại tình với một người đàn ông khác “ Anh ta biết cậu là nữ không?”

. Đứng rồi, bây giờ tôi rất giống con trai mà. Tôi nhìn lại thi nhân lãng du đẹp trai đó, hoảng loạn, anh chàng này không phải là Không thể nào! Tôi khóc không ra nước mắt, ôm lấy một hy vọng xa vời cuối cùng, tôi lên tiếng: “À, xin hỏi anh có biết tôi là nam không?” Trời ạ, hãy phù hộ con, hy vọng anh ta tưởng con là nữ.

Anh chàng đứng lên, anh ta cao hơn tôi – hiện đang có chiều cao 1m75 một chút, ước chừng 1m80! Tiếp theo, không ngờ anh ta lại dùng ngón tay nâng mặt của tôi lên, nhìn tôi đắm đuối. “Đương nhiên tôi biết, sao tôi có thể nhắm một người uy phong như cậu là cô gái yếu mềm được!”

.....

Sau đó, anh ta ôm chầm lấy tôi, cảm thán: “Quả nhiên vẫn là đàn ông tốt, cơ bắp đàn hồi như thế này, cảm giác tuyệt hơn ôm đám con gái mềm nhũn rất nhiều.”

.....! Khóe miệng tôi mỉm cười thân thiện.....

Trong quán rượu.....

“Hoàng Tử, cậu thật ác độc, lại có thể dùng Cửu Đầu Long Thiểm làm thịt anh ta như vậy.” Tiểu Long Nữ cười ha ha: “Sẽ giảm giá trị danh vọng đó!”

Đầu tôi nổi gân xanh chẳng chịt, tôi nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi không tới điểm hồi sinh giết anh ta về cấp 1 là tốt rồi đấy! Tức chết đi được!” Khó khăn lắm mới thấy một trai đẹp vừa ý như vậy, không ngờ, không ngờ lại là GAY, gọi tắt là loại người G, huhuhu.

Vừa mới giết tên thi nhân lãng du chết tiết kia xong, tôi và Tiểu Long Nữ liền nhận được PM của A Lang đại ca và Doll. Chúng tôi hẹn gặp ở quán rượu này, Tiểu Long Nữ đáng ghét chẳng những kể chuyện vừa xảy ra với đại ca và Doll, mà họ còn cười không ngớt. Tức chết đi được!

A Lang đại ca ho khan hai tiếng, rồi quay sang gây chú ý với Tiểu Long Nữ và Doll đang cười không ngừng nghỉ. “Được rồi, chúng ta đừng cười Vương Tử nữa, chúng tôi hãy xem xét lại nguyên nhân cái chết lúc này đi.”

Nghe lời này, không khí lập tức trở nên nặng nề, bọn tôi đều nghiêm chỉnh nghe lời A Lang đại ca nói: “Mặc dù nói, Quái Đầu Báo là BOSS trung đẳng, nhưng anh nghĩ, cho dù chúng ta không đánh được, cũng sẽ không đến mức có kết cục toàn đội bị diệt thảm như thế. Anh nghĩ, chúng ta thiếu một nhân vật quan trọng, một nghề nghiệp tấn công từ xa. Nếu khi đó chúng ta có nghề nghiệp tấn công từ xa, sẽ không xảy ra chuyện bởi vì không đuổi kịp mà để Tiểu Long Nữ dẫn quái chết, khiến chúng ta bị quái bao vây, toàn đội bị tiêu diệt.”

Mọi người bất giác gật đầu. “Cho nên nói, chúng ta thiếu một cung thủ hoặc là ma pháp sư phải không?” Tiểu Long Nữ lên tiếng hỏi.

A Lang đại ca gật đầu: “Ừm, hơn nữa anh nghĩ, tốt nhất là tìm luôn cả hai nghề nghiệp. Hai nghề nghiệp đều có điểm riêng, đội chúng ta đều cần. Tìm cung thủ bắn tầm xa chính xác cao, rồi tìm ma pháp sư công kích phạm vi rộng, đội ngũ chúng ta sẽ tương đối hoàn mỹ.”

“Hay là đến Công hội Người phiêu lưu tuyển người đi!” Tiểu Long Nữ chợt thốt lên. “Tuyển người xong có thể đăng ký đội ngũ luôn.”

“Cách này cũng không tồi đâu” A Lang đại ca nói.

Tôi cũng gật đầu: “Như vậy là có thể tuyển đồng đội bình thường được rồi!”

Tới Công hội Người phiêu lưu, ấn tượng đầu tiên của tôi chính là, lớn, thật lớn, giống như sân bóng chày, hơn nữa lại là bán lộ thiên. Chỉ thấy một đồng người tuyển đồng đội có, nhận nhiệm vụ có, mua vật phẩm có, thoát nhìn cực kỳ nhiệt náo. Ặc..... Mặc dù vốn dĩ là ẩm ỉ tạp nham như vậy, chẳng qua theo thường lệ, tôi đi đến nơi đâu thì nơi đó sẽ im phăng phắc. Dưới sự chú ý của mọi người, chúng tôi chậm rãi đi đến góc tuyển người, nhắc cái bảng bọn tôi vừa viết lên: “Tuyển thành viên cùng luyện lâu dài, ma pháp sư và cung thủ cấp 30 ~ 40”.

Ánh mắt mọi người đều nhìn tấm bảng của chúng tôi. Chúng tôi vui mừng trong lòng, chắc rất có thể tuyển được thành viên nhanh chóng. Thực sự là rất nhanh, 10 giây sau, chúng tôi trở mắt nhìn mấy ngàn người ồ ạt tới lần tới chỗ chúng tôi, con gái đều hô to “Anh trai, em gia nhập.”, “Anh trai, tuyển em đi!”, mà con trai đều gào thét, “Em gái anh tới đây!”, “Nhận anh đi em gái.”

Sắc mặt của tôi, Tiểu Long Nữ và thiên sứ dễ thương Doll đều trắng xanh. Tôi là người đầu tiên trốn sau lưng A Lang đại ca, Tiểu Long Nữ thứ hai, Doll cuối cùng. Tình hình hiện tại chẳng khác chim ưng bắt gà con là mấy. “XẾP HÀNG ~” A Lang đại ca dùng âm thanh vang vọng to như tiếng gầm mà nói, hiệu quả thật đáng tán dương. Sau khi tiếng gầm đáng sợ của đại ca vừa dứt, sau ba giây sững sờ, rồi 10 giây tiếp theo, mười hàng thẳng tắp đã xuất hiện... Đại ca, anh không làm tướng quân thì thật sự là lãng phí nhân tài.

Tiếp theo, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng A Lang đại ca, giao quyền quyết cho anh luôn. Sau đó tôi và Tiểu Long Nữ, Doll lấy hạt dưa và thức uống, sang bên cạnh mà cần. Một lúc lâu sau... Bao lâu ư? Lâu khoảng chừng ba người chúng tôi cắn hết hạt dưa, còn chạy đi mua thêm vài túi, nhân tiện đi dạo phố, ăn cơm tối, còn gói về cho A Lang đại ca, rồi tôi thoát ra đi nấu cơm, lật đi lật lại manga, bật tivi, xem Naruto, lại online, lại cắn hạt dưa Tiểu Long Nữ mới mua.....

“Xong rồi, khoảng chừng từng này người!” Cuối cùng A Lang đại ca cũng tuyển người xong.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn, rồi lại nhìn một lần nữa, tiếp theo lại nhìn thêm một lần, cuối cùng Tiểu Long Nữ run rẩy nói: “Đại ca, chúng ta muốn lập đội phiêu lưu, không phải là đoàn quân đâu!” Một đồng người đồng đức thế này, ít nhất cũng có hai ba trăm!

A Lang đại ca vẫy vò lông mao màu xám của anh: “Không có cách nào cả, từng này người đều phù hợp với tiêu chuẩn, xem như ứng cử viên không tồi.”

Tôi vẫy tay với Tiểu Long Nữ, thì thào vào tai cô ấy (Không phải có hệ thống tin nhắn sao? . . . Thói quen!) “Tiểu Long Nữ, tôi thấy phần lớn những người này đều tham gia vì chúng ta, hay là công bố quan hệ vợ chồng của chúng ta ra nhé!”

Tôi hắng giọng, lên tiếng: “Các vị, tôi phải nói rõ trước, tôi và cô gái này đã là vợ chồng, cho nên.” Còn chưa nói xong, tám phần gamer đã biến mất.

Chỉ nghe phía dưới nói: “Không nói sớm! Khiến tôi chờ lâu như vậy.”, “Tức chết tôi, em gái xinh đẹp như thế mà lại bị cuốn đi rồi”, “Ông xã đẹp trai của tôi không có nữa rồi.”

Nhưng đám người còn ở lại nói thế này! “Ít nhất còn có em gái thiên sứ dễ thương kia.”

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn khuôn mặt non nớt ngây thơ của Doll. Không được! Thế là tôi lại lên tiếng “Các vị, cô bé tộc thiên sứ này là em gái của tôi, kẻ nào muốn theo đuổi cô bé tốt hơn hết là” Nói xong, không còn một ai.

.

“Làm sao bây giờ?” Tôi nói.

“Những người này không có cũng được!” Tiểu Long Nữ nói.

“Đi luyện thôi, luyện lại cấp vừa nãy bị rớt!” A Lang đại ca nói.

“. ?” Doll cắn ngón trỏ, nghiêng đầu với vẻ mặt khó hiểu.

Trên vùng đất Zombie, tổ đội chúng tôi đang luyện công chăm chỉ. Vì không muốn đi vào vết xe đổ, chúng tôi cố ý tới khu vực tập trung Zombie nơi đây. Zombie là loài hành động chậm chạp, nhưng lại là quái vật có lực công kích rất cao. Tiểu Long Nữ dẫn quái bằng tốc độ đi bộ, thì thoảng còn ngủ gật. . . .

Nhưng mà đột nhiên lại có một con Zombie xông tới hướng Tiểu Long Nữ với tốc độ tên lửa. Không phải chứ!

“Chạy mau, Tiểu Long Nữ, đó là Vua Zombie.” Tiếng gầm của A Lang đại ca khiến Tiểu Long Nữ đang ngủ gật mình tỉnh dậy, cô ấy hết hồn nhìn Vua Zombie phía sau, không chịu được mà vừa gào thét cứu mạng vừa chạy điên cuồng.

Chết tiệt, tôi quyết không để Tiểu Long Nữ chết lần nữa. Nhưng tại sao Vua Zombie lại chọn đúng lúc Tiểu Long Nữ đang ở cách xa chúng tôi nhất. Không thể đuổi kịp ~~~” Tiểu Long Nữ cố chống đỡ.” Tôi vừa hô to vừa chạy.

Lần này, Tiểu Long Nữ cũng không dám chuyển hướng lần nữa, cô ấy chạy thẳng tắp về phía trước để Vua Zombie không đuổi kịp cô ấy, nhưng mà. . . chúng tôi cũng không đuổi kịp. Nhìn Tiểu Long Nữ càng lúc càng xa, lòng tôi kinh hoàng, biết thế vừa nãy bất luận thế nào cũng phải tuyền được một cung thủ! Lúc chúng tôi đều tuyệt vọng, một âm thanh vang lên phía sau tôi.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.” Một giọng nói rất hay cũng rất quen tai vang lên cùng với tiếng đàn.

Một mũi tên trong suốt bắn tới về phía Vua Zombie. Vua Zombie bị bắn trúng quay đầu xông về phía chúng tôi, tôi quay đầu nhìn, là thi nhân lãng du tộc ma tóc đen mắt tím chết tiệt. Anh ta đang cười tít mắt, còn nói với tôi: “Cậu cần phải giúp tôi đánh bại nó, tôi chỉ là một thi nhân không có sức lực!”

“Nếu tôi nói không thì sao?!” Tôi lạnh lùng nói với anh ta.

Khuôn mặt đẹp trai của anh ta hiện vẻ bất đắc dĩ: “VẬY. . . Tôi sẽ chết một lần nữa dưới tay cậu, nhưng không sao cả, coi như là thù lao cho lần tôi hôn tay cậu vậy.”

. Haiz! Tôi ra hiệu cho A Lang đại ca và Doll, họ gật gật đầu với tôi, lấy Bánh Bao Thịt ra, bắt đầu làm động tác đánh bóng. Tôi cũng lòi Hắc Dao ra, đi về phía Vua Zombie đã gần trong gang tấc.

Không hổ là Vua Zombie, nhanh nhẹn và sức lực đều đỉnh cả, lượng máu cũng rất nhiều. Tôi dùng hai Cửu Đầu Long Thiểm liên tiếp, nhưng đều dừng lại nửa chừng vì nhanh nhẹn không bằng Vua Zombie. Mà Hỏa Diễm Khô Lâu của Doll đã bị đánh bại mất hai con, nhưng may là có Hỏa Diễm Khô Lâu đỡ hộ tôi không ít, nếu không thì e rằng tôi đã nằm xuống từ lâu rồi. Đối với BOSS trung cấp Vua Zombie có độ nhanh nhẹn và sức mạnh đều cao hơn tôi không ít, thì không thể dùng cứng chọi cứng, mà thói quen tìm điểm yếu của tôi có phần lực bất tòng tâm. Bây giờ dựa vào Hỏa Diễm Khô Lâu, và A Lang đại ca buff máu giúp tôi, mới gắng gượng chống lại được.

Lúc này, một giọng hát và tiếng đàn rất hay vang lên.”Sênh Ca Mê Hoặc Thuật.” Thi nhân lãng du vừa hát vừa thi triển kỹ năng.

Lúc tiếng nhạc vang lên, tôi cảm thấy nhanh nhẹn của Vua Zombie giảm đi rất nhiều, áp lực trên người tôi lập tức nhẹ đi không ít, cuối cùng có thể bắt đầu chuyên tâm công kích điểm yếu của nó mà không phải phải bảo vệ cho bản thân. Lúc tôi gắng sức tấn công vào cổ, khớp xương nó xong, lượng máu của Vua Zombie giảm xuống chậm rãi. Lúc này, Tiểu Long Nữ cũng trở về, cô ấy lập tức gia nhập chiến cuộc. Có Tiểu Long Nữ nhanh nhẹn siêu cao giúp tôi dẫn dụ sự chú ý của Vua Zombie, tôi ra tay dễ dàng trôi chảy hơn.

“Cửu Đầu Long Thiểm” Sau ba lượt Trí Mạng Nhất Kích của Tiểu Long Nữ, thêm vào ba lượt Cửu Đầu Long Thiểm của tôi, cuối cùng Vua Zombie cũng tèo, tuôn ra một cây pháp trượng, hai viên bảo thạch và một ít nguyên liệu làm vũ khí cao cấp. Sau khi giám định pháp trượng, rõ ràng là trượng ma

pháp đặc tính quang có thể trưởng thành — Vinh Diệu Chi Quang, chúng tôi đưa trọng ma pháp cho A Lang đại ca, mấy đồ khác về thành chia sau.

“Đi thôi! Tiếp tục luyện cấp.” Tôi thúc giục mọi người, bởi vì.

“Cậu có hứng thú gia nhập đội ngũ của chúng tôi không?” Hizz, A Lang đại ca, anh không để ý tới ý kiến muốn bỏ anh ta của em sao? Anh lại còn mới anh ta vào đội.

“Thì ra là anh đã cứu tôi, cảm ơn rất nhiều.” Tiểu Long Nữ ra sức nhin cười.

Thi nhân lãng du liếc mắt nhìn tôi đầy say đắm.”Tôi rất nóng lòng muốn gia nhập đội ngũ của các bạn.”

“Không được! Tôi phản đối ~.” Tôi ra sức thét lên.

A Lang đại ca nhieu mày, lên tiếng: “Hoàng Tử, em cũng thấy đấy, cậu ấy. Tên cậu là gì?” Anh ấy quay đầu hỏi thi nhân.

Thi nhân lãng du cúi người nói: “Tên tôi là Guiliastes”

“. Guiliastes chẳng những có thể tấn công từ xa, hơn nữa còn có thể dùng ma pháp phụ trợ, là đồng đội rất tốt.”

“Đúng vậy, Hoàng Tử, cậu chấp nhận anh ta đi!” Tiểu Long Nữ ra vẻ nghiêm túc.

“Không được ~~~ Tiểu Long Nữ.” Tôi cầu xin: “Không phải bà nói tìm đồng đội là vì bảo vệ trinh tiết cho tôi sao? Bây giờ sao bà lại tìm một con đê già!”

Tiểu Long Nữ cười khúc khích, nhưng lập tức ra vẻ trầm tư: “Nói cũng đúng, thế này nhé. Guiliastes, anh phải thề rằng, tuyệt ~~~ đối không X gian Hoàng Tử.”

.

Guiliastes tỏ vẻ hoảng hốt: “Mong người đừng hiểu lầm, Guiliastes tuyệt đối không lãng mạ Hoàng Tử điện hạ tôn quý mỹ lệ.” Anh ta lại liếc mắt nhìn tôi đắm đuối. Lạnh người!. “Hoàng Tử điện hạ mỹ lệ cao quý như vậy, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm vào.”

. Tôi nhìn người cuối cùng có thể giúp tôi, Doll, nhìn cô bé bằng ánh mắt cầu xin.

“Được ạ được ạ, nhiều người chơi mới vui!” Doll vui vẻ vỗ tay.

Thế là với bốn phiếu tán thành một phiếu phản đối, chúng tôi lại thêm vào một đồng đội, Guiliastes, thi nhân lãng du tộc ma đồng tính luyện ái.

“Gui!lì gì gì đó, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám. làm loạn với tôi, tôi tuyệt đối sẽ chăm sóc anh thật tốt cho xem” Tôi nâng Hắc Dao lên.

“Hoàng Tử điện hạ thân ái, nếu cậu không nhớ nổi tên Guiliastes, vậy gọi biệt danh của tôi là được rồi.” Guiliastes nói với tôi dịu dàng.

“Biệt danh của anh là gì? Mỗi lần cứ phải gọi tên người như vậy thật sự là rất mệt” Tiểu Long Nữ nói.

Anh ta mỉm cười với Tiểu Long Nữ, lại quay đầu nhìn tôi đắm đuối: “Gọi tôi Gui là được rồi”

Giải thích về HP và MP: Trong game nhập vai, nhân vật thường có HP (máu) và MP (mana). Khi HP hết đồng nghĩa với việc nhân vật chết.

Còn về MP, các kỹ năng thì hao tổn một lượng MP nhất định, khi MP hết thì không thể thi triển kỹ năng. Tùy vào game mà MP có thể dần dần hồi lại hoặc không. Để bổ sung nhân vật phải uống lam thủy được (như đối với truyện này)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: KẺ THÙ KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG

Tôi bỏ, tôi chặt, tôi chém liên tục N lần, tôi ra sức phát tiết bất mãn trong lòng với đám quái vật. Cái gì chứ?! Chẳng những Tiểu Long Nữ hãm hại tôi, A Lang đại ca cũng không ủng hộ tôi, lại còn Doll nữa, lại còn nói cái gì mà nhiều người chơi mới vui. Gui đáng chết Gui ung Gui thối, suốt ngày dùng ánh mắt dòm bươi nhìn tôi, lưng của tôi sắp bị anh đốt cháy thành lỗ rồi. Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn tên đồng tính luyện ái đáng chết.

. Thấy tôi quay đầu lườm anh ta, Gui lại có thể vui vẻ vỗ tay với tôi. Còn. . . còn trao cho tôi một nụ hôn gió. Tôi né! Vội vã quay đầu tiếp tục

đánh quái, để tránh cho mình phải nhận mấy nộ hồn không đâu.

“Haiz! Hoàng Tử điện hạ tôn quý nữ lệ thật bền lên.” Gui nhìn Hoàng Tử đang tìm quái phát tiết ở phía trước với vẻ mặt đầy mê luyện.

..... Thế mà là bền lên hả!? Đồng đội khác nghĩ vậy.

Đánh xong con quái cuối cùng Tiểu Long Nữ dẫn tới, tôi và cô ấy nhận được PM của A Lang đại ca, trở lại bên đồng đội, im lặng nghe chỉ thị của A Lang đại ca.

“Anh nghĩ, tổ hợp đội ngũ của chúng ta: Linh mục cấp 41, chiến sĩ cấp 40, đạo tặc cấp 39, pháp sư vong linh cấp 37 và thi nhân lãng du cấp 40, chúng ta có thể đến nơi luyện cấp cao hơn.” A Lang đại ca phân tích: “Anh thấy rằng, son cốc Nộ Long rất thích hợp với chúng ta. Son cốc có rỗng nhiều thuộc tính loại nhỏ và ma thú cấp cao, giá trị kinh nghiệm khá nhiều, tỉ lệ rớt bảo vật cũng cao, tương trợ lớn cho việc tăng sức mạnh của đội ngũ chúng ta. Hơn nữa trong Công hội Người phiêu lưu có nhiệm vụ thu thập long bì (da rồng), long cốt (xương rồng), long cân (gân rồng), có thể nâng cao giá trị danh vọng, nhận được phần thưởng, còn có thêm kinh nghiệm. Nhưng đây không phải là quan trọng, quan trọng nhất là” Sắc mặt A Lang đại ca nặng nề.

“Là cái gì?” Mỗi người chúng tôi đều nuốt nước bọt, hỏi với vẻ căng thẳng.

“Nghe nói tác dụng của long tiên (xx rồng) rất tốt.”

“A Lang đại ca ~~~?” Tôi không thể nào tin được A Lang đại ca luôn luôn chín chắn ta có thể nói lời này.

“. Có thể bán 1 vàng một cái.”

“Đi thôi! Giết rồng.” Tôi vung đao cực kỳ hoành tráng, ánh mắt là \$\$.

Tiếp theo, chúng tôi quyết định tới Công hội Người phiêu lưu đăng ký đội phiêu lưu trước rồi tiếp nhận một loạt nhiệm vụ liên quan tới rồng. Lúc này, chúng tôi liền gặp một vấn đề lớn.

“Anh thấy gọi tên đội là Đội Long Chiến cũng được, rất có khí thế.” Ý kiến của A Lang đại ca.

“Không hay, rất thô tục, lấy tên là Đội Hoa Hồng Dã Diễm (Hoa hồng đại xinh đẹp) đi.” Tiểu Long Nữ đắm chìm trong ảo tưởng hoa hồng dã diễm. . . .

Doll hưng phấn kêu to. “Gọi là Đội Thiếu Nữ Xinh Đẹp đi ~~~”

..... Tôi đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng A Lang đại ca tự xưng là Đội Thiếu Nữ Xinh Đẹp.

“Gọi là Đội Hoàng Tử Tôn Quý.” Tôi đuổi ra nắm đấm tay phải, chuẩn xác khiến thi nhân lãng du yếu đuối ngã xuống đất, trên đầu đầy sao.

“Vậy Đội Truyền Thuyết Dã Lang được không?” A Lang đại ca nhú mày.

“Đội Hương Thảo Mê Luyện đi!” Tiểu Long Nữ không cam lòng yếu thế.

“Tiểu Đội Tình Yêu Và Chính Nghĩa ~~~” Doll hò hét loạn xạ.

“Đội Hồ Báo.”

“Đội Bách Hợp.”

“Đội Doll Dễ Thương.”

.....

Nhìn ba người trước mặt tranh cãi, tôi gãi mặt, lẩm bẩm: “Tôi thấy tên đội thích hợp nhất với chúng ta, chỉ có thể là từ Quái.” Lúc này, ba người đang tranh cãi đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi chăm chú rồi nói đồng thanh: “Cậu vừa mới nói gì?”

Tôi nhò một giọt mồ hôi lạnh. “Em.”

Cuối cùng, tên tiểu đội của chúng tôi đã được quyết định, Đội Phi Thường. Nói lên có vẻ là cái tên rất kì cục. Nhưng cách đọc không phải là Đội – Phi Thường, mà là Đội Phi – Thường (Đội không bình thường)

Tới son cốc Nộ Long, chúng tôi quan sát tổng thể, xác định tốc độ của rồng loại nhỏ. Có Gui phụ trợ, tốc độ của chúng chậm hơn Tiểu Long Nữ, bèn triển khai cách đánh quái bình thường của chúng tôi.

“Bánh Bao Thịt, Tỏa Hương.” Thật sự là yêu kĩ năng này chết đi được, nó đã giảm đi được không biết bao nhiêu thời gian đi tìm quái. Hiện tại, phạm vi hiệu quả là 250 m. Một lúc sau, mặt đất rung chuyển, phía trước khói bụi đầy trời. Hình như có thứ gì đó phi nước đại tới. Rồi xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quái dị. Mấy chục con rồng cao hơn 3m nhỏ dãi vây quanh Bánh Bao Thịt. Kỳ quái, sao tôi chưa từng nghe nói rồng thích ăn bánh bao

như vậy?

Tôi mở to mắt: “Tiểu, Tiểu Long Nữ, bà làm được không? Hình như. . . Hơi nhiều thì phải?”

Tiểu Long Nữ sững sờ nuốt nước bọt, cười haha chống chế: “Yên tâm đi, cực bằng danh dự của đạo tặc đệ nhất thiên hạ, nhất định làm được.” Đạo tặc đệ nhất thiên hạ? Dùng danh dự của người khác thế sao?

“Doll, gọi Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa (Khô Lâu thẳng cấp của Doll!). Gui, dùng Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, và chuẩn bị sẵn sàng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn bất cứ lúc nào, phòng ngừa có chuyện xảy ra. Nếu có rảnh, hãy dùng Quần Âm Loạn Vũ của cậu giúp Hoàng Tử tấn công. Hoàng Tử. . . lấy đao của nhóc ra, còn vô đao đưa anh.” A Lang đại ca vừa chỉ huy, vừa buff toàn bộ pháp thuật cho Tiểu Long Nữ và tôi.

Tất cả đã chuẩn bị. “Cẩn thận một chút, Tiểu Long Nữ.” Chúng tôi dùng ánh mắt trắng si ra đi không trở về chuyển tới Tiểu Long Nữ, gió hiu hắt(1). . . .

(1) Dịch thủy Ca (易水歌) – Kinh Kha Truyện (荊軻傳) của Tư Mã Thiên (司馬遷)

Hán Việt

Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn

Dịch thơ (Không rõ tác giả)

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về

Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng khéo léo đi đến sau lưng một con rồng, rồi không sợ chết mà đâm mạnh dao vào lưng rồng. Thuận tiện làm rõ, sờ đi Tiểu Long Nữ đâm dao vào lưng là bởi vì cô ấy quá thấp, chỉ đâm được vào lưng rồng, không liên quan đến sở thích. Rồi Tiểu Long Nữ dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay của cô ấy chạy như điên. “Wow, chạy nhanh như bay.” Tôi khen ngợi, thật sự quá nhanh. A Lang đại ca nhặt Bánh Bao Thịt vừa bị đánh trở về. Bởi vì khoảng cách quá xa mà đánh bánh bao không tới.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.” Gui dùng cổ cầm bắn ra hai mũi tên liên tiếp, dẫn hai con rồng lại đây, rồi tiếp tục triển khai Sênh Ca Mê Hoặc Thuật của anh ta. Tôi và Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa đi lên phía trước, mỗi con Khô Lâu cầm một con rồng. Tôi vừa đánh vừa quan sát điểm yếu của rồng. Mặc dù nhất thời chưa phát hiện, lại vẫn chưa phát hiện ra, nhưng rồng là sinh vật sống. Mặc dù công kích mạnh, phòng ngự cao, tốc độ không thấp, khuyết điểm của nó chính là. . . tay quá ngắn. Nó rất ít khi dùng tay để tấn công tôi. Tôi chỉ cần chú ý đuôi, cũng như sự vọt lên khua đánh của nó, là có thể chậm rãi tiêu hao lượng máu, vô tình mà bị đánh trúng vẫn còn có đại ca, không sợ.

Mà mặt khác, Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa khiến Doll tương đối vất vả. Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa dù gì cũng không có trí lực, về phương diện né tránh thì kém xa tôi, thường bị rồng đánh trúng. Nhưng may mắn nó là vật chiêu hồn cấp 4 của pháp sư vong linh nên phòng ngự và lượng máu đều cao, công kích cũng mạnh, dựa vào thuật hồi máu Hắc Âm của Doll đảo lại cũng hỗ trợ được. Hơn nữa A Lang đại ca đánh Bánh Bao Thịt Song Sát, cũng có thể đánh rớt không ít máu của rồng. Được rồi! Gui cũng thường xuyên dùng Quần Âm Loạn Vũ giúp tôi tấn công, xem ra anh ta còn có tác dụng.

Cuối cùng, con rồng trước mặt tôi chậm rãi ngã xuống. Tôi mừng như điên. Long tiền 1 vàng một cái. Ha ha ha! Nhân dịp Gui còn chưa dẫn con rồng khác quay về, tôi tò mò muốn xem long tiền có dài hay không, hình dạng có giống vàng hay không?! Không có! Không có! Sao lại không có long tiền? Vàng của tôi, em yêu ở đâu? “A Lang đại ca, sao lại không có long tiền? Anh nói có mà.” Tôi nói với A Lang đại ca bằng vẻ đáng thương.

“Hoàng Tử, nhóc. như thế?” Muốn ăn ư? Thật là, cũng đừng biểu hiện rõ ràng như thế chứ! Sưu Lang tiến lên giám định con rồng.

“Hoàng Tử, đây là con cái, cho nên không có. . .” A Lang đại ca vỗ lưng tôi. “Đừng lo, từ từ đánh được nhất định cho em.” Cũng thật là, xem Hoàng Tử yếu như vậy, nên bồi bổ thẳng nhóc từ trước mới phải. Vấn đề thuộc phương diện đàn ông kia cũng không thể rối loạn được. Ừm, cho Hoàng Tử toàn bộ long tiền cũng được. Sưu Lang bắt đầu nghĩ, long tiền xào, rượu long tiền, canh long tiền.

“Thật sao? Tốt quá.” Một vàng của tôi, ha ha a, tôi muốn đi uống trà, tôi nghĩ rất vui về.

“Hoàng Tử điện hạ tôn quý, cứu mạng ~” Gui bắt đầu chạy loạn khắp nơi, sau lưng còn kéo theo con quái anh ta vừa mới dùng Siêu Hồn Truy Âm Tiễn dẫn về. Mặc dù tôi rất muốn nhắc kệ anh ta, nhưng. . . Haiz! Tôi vẫn nhắc Hắc Dao tiến lên đánh con quái kia.

Trải qua nỗ lực của Đội Phi – Thường chúng tôi, mấy chục con rồng cuối cùng cũng bị chúng tôi diệt sạch. Không hổ là rồng, giá trị kinh nghiệm quả nhiên siêu nhiều. A Lang đại ca cấp cao nhất tăng lên 1 cấp. Doll cấp thấp nhất cũng tăng lên 2 cấp, nhưng mà.

“Phù. . . phù phù phù.” Tiểu Long Nữ vô cùng không thực nữ mà nằm xuống đất theo hình chữ đại. Không nói được lời nào, chỉ ra sức hít thở.

Tôi cũng không khá hơn. Một, thật sự là vô cùng mệt. Đánh mấy chục con rồng liên tục, cánh tay phải của tôi đau đến mức nhấc lên không nổi, chân tôi không có sức lực để đứng thẳng. Mà A Lang đại ca cũng đánh bóng chày tới mức gục xuống. Doll niệm chú trị liệu Hắc Ám đến mức miệng khô lại. Còn Gui, ngón tay của anh ta cũng đơ đến độ méo mó. Xem ra tối nay anh ta phải ăn com theo kiểu chó gặm rồi. Thành viên Đội Phi Thường nằm trên mặt đất như thế, thậm chí còn không có hơi sức đâu để tách xác rồng trên mặt đất ra, lấy long bì long cân long cốt. Nhưng, long tiên của tôi, vàng của tôi. Tôi cố gấn nhôm dầy, đi đến bên cạnh mấy con rồng vừa chết. Hic! Sao lại là con cái! Tôi than khóc, trà của tôi ~

“Hoàng Tử điện hạ tôn quý thích long tiên như vậy sao?” Gui nhìn tôi đầy thương hại. “Nào, để Gui phục vụ ngài nhé!” Nói xong, anh ta chạy đến bên cạnh vài con rồng, bắt đầu giúp đỡ làm công tác tịnh thân rồng.

Gui. Lần đầu tiên tôi cảm thấy biết ơn anh ta như vậy, lần đầu tiên anh ta cất tiếng nói mà tôi không muốn choáng anh ta. Rồi tôi trở mắt nhìn Gui cất thứ gì đó, nhanh chóng lấy nôi ra nhóm lửa, thả cái thứ đó vào nôi, ném gia vị.

“Gui, anh đang làm gì thế?” Tôi run rẩy hỏi.

“Hoàng Tử điện hạ mỹ lệ, phiền ngài đợi một chút nữa, canh long tiên xong ngay đây!” Gui vừa trả lời tôi, vừa thử xem canh đủ mặn hay chưa.

“.” Một người lúc tức giận đến cùng cực tiềm năng là vô hạn. Tôi dùng tốc độ siêu nhanh chưa từng có chạy vội tới bên cạnh Gui, đá bay anh ta, nâng nôi canh long tiên lên. Tay của tôi đang run rẩy. “Một vàng, một vàng của tôi ~ Trà của tôi a ~~~~” Tôi kêu thảm thiết.

Tôi giẫm, tôi giẫm, tôi coi Gui như thảm chùi chân mà giẫm lên điên cuồng. Thình thoảng thêm vào Bạo Liệt Quyền của tôi.

“Ha ha ha phù, phù, ha ha.” Tiểu Long Nữ vừa hít thở vừa cười như điên. Hoàng Tử? Ăn canh long tiên? Ha ha ha ha ha ha!

Thì ra Hoàng Tử không muốn ăn! A Lang đại ca nghĩ thầm. May mà Gui làm kẻ chết thay, nếu anh nấu toàn bộ long tiên thì.

“Long tiên là cái gì? Rồng có roi(2) sao?” Doll không hiểu. “Anh Gui có thể chết được không?” Cô bé lo lắng nhìn Gui bị tôi đánh tơi bời.

(2) Chữ Tiên 鞭 thực chất có nghĩa là roi, đồng thời dùng để miêu tả vật có hình dạng dài. . . . Các bạn biết là cái gì rồi đấy :-“

“Không đâu, yên tâm đi, anh sẽ buff thêm máu cho cậu ấy.” A Lang đại ca an ủi Doll, nhưng nếu chết, bay về điểm hồi sinh, có lẽ sẽ tốt hơn cho Gui. . . .

Một lúc sau, cuối cùng tôi cũng đánh đắm tới mệt rồi. Tôi sai Gui tịnh thân toàn bộ số rồng, nhìn cái thứ dài dài. Ngượng ư? Giờ ở trước mắt tôi đều là hình dạng của vàng và mùi trà. Có thấy ngượng gì đâu. Ha ha ~ !

“Các người đứng lại.” Một giọng nói nữ bá đạo vang lên.

Tôi giật mình. Không phải lại là nữ cường đạo đường này là tôi mở. để lại đàn ông gì đó chứ! Tôi nhìn Gui, bán anh ta cho cường đạo nhi!? Mặc dù trên mặt Gui vẫn tràn ngập mê luyến, nhưng không tự chủ được mà lạnh run. Kỳ lạ, thời tiết chuyển lạnh sao? Anh nhìn trời.

Tôi quay đầu nhìn lại, một em gái tộc người vô cùng mạnh mẽ siêu ngẫu đứng cách chúng tôi không xa. Đứng phía sau cô ta còn có bốn gamer nghề nghiệp chủng tộc khác nhau, rõ ràng là một đội ngũ.

Cường đạo tập đoàn? Không phải chứ !?

Nhớ rằng phải vô cùng cảnh giác, tôi lạnh lùng nhìn em gái rất ngẫu trần đầy khí khái anh hùng kia, hạ quyết tâm phải là cho cô ta sợ hãi chạy biến. Nếu không thì ít nhất phải làm cho cô ta không muốn giành lấy tôi, cướp Gui đi là được rồi. Tôi đứng kiêu hai chân dạng ra, vai thông xuống, tay trái chống nạnh, chân trái còn rung rung, nói bằng giọng khó chịu nhất mà tôi có thể nghĩ ra: “Cái ~ dzê?! Muốn làm dzê hả?! Em gái.”

“Hoàng Tử, cậu đang làm gì thế?” Tiểu Long Nữ nói chuyện với tôi qua kênh tổ đội, giọng điệu vô cùng kinh ngạc.

“Tôi đang làm lưu manh đó! Có giống không?”

“. . . Cái gì cũng giống, chỉ không giống lưu manh.”

Mặc dù Tiểu Long Nữ làm mất hứng của tôi như vậy, nhưng em gái rất ngẫu đối diện tôi lại tỏ vẻ tức giận. Hơn nữa. . . còn giận đến mức trên người bốc hỏa như vậy. Hic! Thật đáng sợ, quả nhiên không nên tùy tiện giả dạng lưu manh vẫn tốt hơn.

“MÀY VỪA NÓI GÌ?” Cô ta nghiêng răng kèn kẹt.

Tôi sợ đến mức đứng thẳng nghiêm chỉnh, nuốt nước bọt: “Không, không có gì, tôi chỉ muốn hỏi người đẹp có chuyện gì thôi mà.”

“MÀY NÓI GÌ?!” Hic! Tại sao lửa giận trên người cô ta lại trở nên nóng rực như vậy?

? ? ? Trên đầu trên người tôi đầy dấu chấm hỏi. Vì an toàn tính mạng của tôi, tôi đành quyết định thể hiện ra hình tượng Hoàng Tử cực phẩm của tôi. Tôi mỉm cười vô cùng ưu nhã, mở miệng nói: “Xin hỏi vị tiểu thư xinh đẹp này có gì chỉ giáo?”

Sau đó “tiểu thư xinh đẹp” trong miệng tôi lại có thể chửi tôi “Mẹ mày ~”, rồi dùng cước pháp theo cách nói thường ngày là “đá vào chỗ hiểm” đá

xuống phía dưới của tôi. Đội ngũ của tôi đều ngẩn ngời, không thể tưởng tượng được rằng lại có cô gái có thể đá tiểu XX của Hoàng Tử siêu đẹp trai. Tiểu Long Nữ càng kinh ngạc đến mức cảm thấy nửa rơi xuống đất.

“AAAAAAAAAA!” Tôi bị đá trúng tiểu XX bất ngờ. Đau quá~! Tôi rất muốn. . . rất rất muốn. . . dùng tay che tiểu XX, rồi nhảy loạn khắp nơi để giảm bớt cơn đau của tôi ~~~ Nhưng không được, bản chất thực nữ rụt rè nói với tôi, con gái không thể tùy tiện lấy tay che tiểu XX trước mặt người ngoài được (Đưa con gái nào có tiểu XX để che?) ~~~ Nhưng mà, đau quá! Tôi không nhịn được, cụp đầu gối vào trong, quỳ xuống đất. Tôi cúi thấp đầu, cảm thấy nước mắt chảy xuống.

“Hoàng Tử. . .” Gui lưỡng lự nhìn tôi, không biết phải làm gì mới được. Tiếp theo anh ta đứng dậy, nhìn về phía em gái ngẫu kia, ánh mắt vô tình lạnh như băng, cả người phát ra khí thế lạnh như băng. Tiểu Long Nữ và Sứ Lang vốn dĩ muốn vượt lên mắng người cũng sùng sốt. Họ thấy vẻ mặt lạnh băng này của Gui lúc nào vậy?

Bộp! Gui tát cô gái ngẫu kia một phát rất mạnh, đánh cô ta ngã xuống đất. Anh ta giẫm mạnh lên chân phải của cô ta, nói bằng giọng điệu lạnh băng: “Tôi không biết Hoàng Tử có lỗi gì với cô, nhưng không ai có thể làm chuyện như vậy với cậu ấy.”

Lúc này, đồng đội của cô ta xông lên trước, tinh linh đen đứng đầu còn rút tề kiếm ra, mũi kiếm chìa thẳng vào Gui: “Thả cậu ấy ra.”

Thấy thế, Tiểu Long Nữ rút chủy thủ, A Lang đại ca cũng nhặt Bánh Bao Thịt nằm dưới đất lên, nắm chắc Vĩnh Diệu Chi Quang của anh, mà Doll đã chiêu hoán Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa bảo vệ, còn chạy đến bên tôi, lo lắng quan tâm hỏi: “Anh Hoàng Tử, anh có sao không?”

Lúc này, người hai bên đều rút vũ khí ra chạm trán với nhau. Tình huống khẩn cấp, thân là chiến sĩ duy nhất của đội, tôi vội vã lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt, mắt đỏ đầy nước đứng lên, rút Hắc Dao đã lên tới cấp 20 lực công kích 65 của tôi ra. Tôi nhìn cô gái bị Gui giẫm nát trên mặt đất, sự tức giận dâng lên trong lòng. Cô ta lại có thể cho tôi thể nghiệm nỗi đau đã man nhất của nam giới. Tức chết đi được! Nhưng tôi vẫn không hiểu: “Tại sao cô phải đá tôi? Tôi nói sai ở đâu?”

Cô gái nhìn tôi đầy tức tối.”Mẹ mày! Tên ẻo là không phân biệt được nam nữ như mày. Không thấy ông là nam hả, kêu em gái, người đẹp cái shit.” Sau đó cậu ta quay đầu lườm Gui, quát mắng: “Mày buông ông ra!”

Nhưng Gui lại càng giẫm mạnh hơn, anh ta khinh thường nói: “Cậu dám mắng Hoàng Tử là ẻo là? Không nhìn lại mình đi. Có đứa con trai nào lại có thể nhấc chân đá vào chỗ hiểm của người ta không? Buông ra hả? Đến khi cậu biến thành ánh sáng trắng, tôi sẽ buông ra.”

. Nam á? Tôi sốc, rồi cẩn thận quan sát cô gái dưới đất. Nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ cặp mày kiếm rậm rạp, tôi thật sự không nhìn ra giống con trai ở đâu. Khuôn mặt cậu ta hình trái xoan, đôi mắt dài đào hoa, dáng người mảnh khảnh. Bởi vì phủ áo bào của ma pháp sư nên tôi không thấy cậu ta có ngực hay không.

“Thả Minh Hoàng ra.” Lúc này, tinh linh đen đã xông tới, hô lên Viên Hoa Kiếm Ý, thanh tề kiếm trong tay không hề lưu tình đâm Gui từ năm hướng (Gui-HP 500, 1000/1500).

“Aaaaa!” Gui kêu lên đau đớn, rồi ngã ra sau. Tôi không đoán được đối phương lại lập tức ra tay, nhất thời không đón được cơ thể ngã xuống của Gui. Tôi vội vã ngồi xổm xem xét vết thương của Gui. Lúc này A Lang đại ca cũng xông tới, anh thi triển thuật trị liệu buff lại cho Gui lượng máu vừa mất.

Minh Hoàng nằm dưới đất đã thoát ra khỏi chân của Gui, lập tức đứng dậy. Cậu ta nhìn Gui đầy căm hận, niệm thần chú rõ ràng: “Tinh Linh Lôi Điện.”

Nghe câu này, Tiểu Long Nữ hét lên: “Hoàng Tử, mau ngăn cản cậu ta lại, uy lực ma pháp Lôi Điện (sấm sét) rất lớn, có thể giết Gui mất.”

Tôi nghe vậy, lập tức nhấc dao xông về phía Minh Hoàng, muốn đâm cậu ta một nhát, ngăn cản không cho cậu ta niệm chú nữa. Nhưng tinh linh đen cầm tề kiếm lập tức cản đường tôi. Tôi sốt ruột, vung dao về phía tinh linh đen, tinh linh đen không cam lòng yếu thế cũng phản kích ngay lập tức. Hai người chúng tôi một dao một kiếm, tấn công lẫn nhau, trong lòng tôi vô cùng lo lắng.

“. . . Thiên Lôi Thuật.” Cuối cùng Minh Hoàng cũng niệm thần chú xong, một tia sét đánh trúng Gui.

“A, a. . . a.” Gui hét lên đầy đau đớn. A Lang đại ca ra sức sử dụng thuật trị liệu, hy vọng có thể buff đầy máu cho Gui. Gui (350/1500) cuối cùng vẫn bảo vệ được tính mạng. Lúc tôi lo lắng quay đầu lại, không ngờ lại bị tinh linh đen đâm trúng hai kiếm. Tôi phẫn nộ, không phân tâm nữa, chuyên tâm tấn công, phòng thủ, chiến đấu với tinh linh đen.

“Song Trọng Tiễn.” Cung thủ tinh linh của đối phương rõ ràng thừa cơ bắn Gui đang bị thương. Tôi không ngoái nhìn kiếm của tinh linh đen, lập tức quay đầu chạy tới hướng Gui, nhưng làm sao mà người có thể nhanh được như tên?

“Khô Lâu, bảo vệ anh Gui.” May mà có Doll ở ngay bên cạnh Gui. Cô bé lập tức chỉ huy Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa chắn trước Gui.

Thấy vậy, tôi yên tâm. Nhưng không ngờ đã quên mất địch thủ sau lưng, Viên Hoa Cuồng Kiếm của tinh linh đen chém vào lưng tôi (Hoàng Tử 2350/3000) “Aaa. . .” Tôi đau đớn.

“Hoàng Tử ~~~” Đồng đội của tôi lo lắng hét lên. Doll lại lập tức chỉ huy ba con Khô Lâu còn lại gấp gáp trợ giúp tôi. Tôi được Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa yểm hộ, trước tiên quay về bên Đội Phi Thường, nhận thuật trị liệu của A Lang đại ca.

Vết thương của tôi không nặng, chỉ cần thuật trị liệu trung cấp của A Lang đại ca đã khiến tôi khôi phục đáng và không tổn thương một sợi tóc. Nhưng

mà, tôi thấy cái vẻ cố nặn đau của Gui, trong lòng dâng lên sát ý. Tôi đứng dậy chậm rãi, dùng giọng điệu yên tĩnh trước giông tố nói với Minh Hoàng: “Tôi thừa nhận, nhận làm cậu là nữ là lỗi của tôi, nhưng cậu không nên chưa làm sáng tỏ mọi chuyện đã đánh tôi như vậy. Gui thực sự là cô đánh cậu, nhưng anh ta không có ý giết cậu, mà cậu lại muốn mạng của anh ta? Cậu không thấy cậu rất quá đáng sao?”

“Rất quá đáng? Anh ta giẫm tôi như vậy, đòi mạng chó của anh ta là khách khí lắm rồi.” Minh Hoàng lạnh lùng trả lời tôi.

Tôi hít sâu một hơi, nhẫn nhịn cơn tức, dùng kênh tởm hỏi: “Mọi người quyết định thế nào?”

“Hơ ~! Đối phương tặng chúng ta món quà lớn ~ như vậy, sao chúng ta có thể không đáp lễ chứ?” Tiểu Long Nữ châm biếm sắc nhọn.

“Grừ ~~~~ làm đồng đội chúng ta bị thương thì đáng chết.” A Lang đại ca gầm lên giận dữ.

“Rất quá đáng, anh Gui thật đáng thương, bọn họ cũng vừa làm anh Hoàng Tử bị thương nữa. Vì tình yêu và chính nghĩa Doll phải trừng phạt bọn họ.” Doll trả lời đầy căm phẫn.

“Đại ca, mau trị thương cho em, em muốn bọn họ phải trả giá đắt cho việc làm Hoàng Tử bị thương.” Mặt Gui trắng như giấy.

Tôi cười nhạt.

“Đội Phi Thường, đội viên gồm năm người, chiến sĩ Hoàng Tử, đạo tặc Tiểu Long Nữ, linh mục Sứ Lang, pháp sư vong linh Doll, thi nhân lãng du Guillastes, khai ra tên họ của các người.” Tôi nói lạnh lùng.

Minh Hoàng hừ một tiếng. “Đội Hắc Ám Tà Hoàng, đội viên gồm năm người, ma pháp sư Minh Hoàng (loài người), chiến sĩ Tà Linh (tinh linh đen), cung thủ Thiện Xạ (tinh linh), linh mục Bách Hợp Đen (tộc thiên sứ), đạo tặc Playboy (loài người).”

Tổ hợp thật hoàn mỹ. Khụ, khụ! Tôi ném bay sự ngưỡng mộ của bản thân, im lặng nghe A Lang đại ca dùng kênh tởm chỉ huy.

“À. Không có gì nhiều để nói, Hoàng Tử đấu với Tà Linh, Tiểu Long Nữ đấu với Playboy. Gui, Thiện Xạ giao cho em quấy nhiễu, em phải chú ý đừng để cậu ta có cơ hội bắn tên đồng đội khác, hơn nữa phải bảo vệ Doll và Tiểu Long Nữ cho tốt. Doll, nhiệm vụ của em rất quan trọng, tuyệt đối đừng để Ma Pháp Sư có thời gian đã thương đồng đội khác, nếu không tình hình sẽ rất nghiêm trọng. Anh sẽ giúp em, đừng lo.”

Ngoài linh mục đang vội vàng buff pháp thuật phụ trợ, hai bên đều đứng im. Cuộc chiến có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Tiếp theo, tôi chuyển động, nhấc Hắc Dao lên, vô cùng khó chịu, nhắm thẳng hướng kẻ đâm lên tôi hai lần là Tà Linh. Tà Linh cũng cầm tế kiếm chuẩn bị.”Cửu Đầu Long Thiểm” Tôi xông lên.

“Viên Hoa Cuồng Loạn Kiếm Vũ.” Tà Linh cũng xông lên.

Dao kiếm chạm nhau, phát ra một loạt tiếng kim loại, Cửu Đầu Long Thiểm của tôi và Viên Hoa Cuồng Loạn Kiếm Vũ của Tà Linh đều bị đối phương chặn lại, không thể thi triển thành công. Đối phương cũng là chiến sĩ thiên về nhanh nhẹn, hai bên đều nghĩ vậy. Tiếp theo, dao kiếm chúng tôi lại xẹt qua, gần như ngang ngửa nhau. Sau khi tôi và Tà Linh chuyển động, những người khác gần như cũng cùng thời gian đó tiến vào trạng thái chiến đấu. Tiểu Long Nữ đấu với Playboy. Playboy muốn tấn công Tiểu Long Nữ nhưng không thể đuổi kịp. Quá rõ ràng là nhanh nhẹn của Tiểu Long Nữ cao hơn Playboy. Nhưng tôi lo lắng rằng điều này nghĩa là lực công kích của Playboy cao hơn Tiểu Long Nữ. May là Tiểu Long Nữ cũng lờ mờ đoán được như vậy. E rằng anh ta phân bổ điểm số cộng vào sức mạnh, cho nên, Tiểu Long Nữ cũng không cứng đối cứng với anh ta. Chỉ né tránh trước, chờ đợi thời cơ đến.

Doll chỉ huy hai con Khô Lâu Khô Giáp Rực Lửa quấy nhiễu không cho Minh Hoàng thi pháp, hai con còn lại bảo vệ cô bé, Sứ Lang và Gui. Bởi vì chiến sĩ Tà Linh bị tôi quấn lấy, không có chiến sĩ bảo vệ, ma pháp sư chỉ có thể triển khai ma pháp nhỏ để ngăn chặn Khô Lâu. Tình hình như vậy thành ra bên tôi chiếm thế thượng phong. Cung thủ Thiện Xạ bắt đầu bắn tên điên cuồng, muốn giết chết Doll đang thao túng Khô Lâu. Nhưng một là đã có Khô Lâu chắn trước người Doll. Thứ hai, Gui chẳng khác gì động vật ăn bằm, anh ta tràn ngập lửa giận, uống lam thủy như nước lã, liều mạng tổn hao ma lực thi triển Truy Hồn Siêu Âm Tiễn bắn Minh Hoàng một cách dã man. Minh Hoàng sợ hãi chỉ có thể trốn sau Thiện Xạ, hơn nữa sử dụng phòng ngự ma pháp. Mặc dù Thiện Xạ có phòng ngự ma pháp của Minh Hoàng cản lại tấn công của Gui, nhưng Khô Lâu của Doll ở bên cạnh như hồ thích thú nhìn con mồi. Đối mặt với hai con Khô Lâu Khô Giáp Rực Lửa, Thiện Xạ chỉ có bắn Song Trọng Tiễn điên cuồng. Mà Gui mặc dù bị tường phòng ngự cản lại, liền chuyển sang chơi khúc Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, trợ giúp tôi và Tiểu Long Nữ. Chỉ khi Minh Hoàng bỏ đi tường phòng ngự, muốn sử dụng ma pháp tấn công, Gui lập tức điên cuồng triển khai Quần Âm Loạn Vũ vào Minh Hoàng và Thiện Xạ.

Còn A Lang đại ca, cũng như linh mục của đối phương, đứng bên thi triển thuật trị liệu buff cho đồng đội bị thương.

Có Gui thi thoát thi triển Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, tốc độ của tôi lập tức vượt xa Tà Linh. Anh ta bị tôi đánh lùi xuống từng bước một, trên người không ít vết thương, khiến linh mục của đối phương Bách Hợp Đen luống cuống buff máu. Tiểu Long Nữ cũng được lợi rất nhiều, thêm vào Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, tốc độ của Tiểu Long Nữ bỏ xa Playboy, cô ấy thậm chí có thể thỉnh thoảng đâm Playboy mấy nhát, mà bản thân không hề bị thương.

Chiếm thế thượng phong! Đội chúng tôi rõ ràng là chiếm thế thượng phong, đội Hắc Ám Tà Hoàng thua cuộc còn là vấn đề thời gian thôi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn.

“Bách Hợp, buff máu cho tôi, Tà Linh, Playboy trở về yểm hộ em cùng với Thiện Xạ.” Minh Hoàng chỉ huy đội ngũ của cậu ta.

“Tấn công, đừng để cậu ta sử dụng ma pháp.” A Lang đại ca lo lắng gầm lên.

Tôi xông lên ngay lập tức, nhưng tên khốn Tà Linh dám cản tôi. Đối với kẻ hoàn toàn thủ thế Tà Linh, trong lúc này tôi không thể làm gì được anh ta. Tôi và anh ta cầm cự, đồng đội khác cũng ra sức bắt đầu tấn công. Toàn bộ lượng máu của Hắc Ám Tà Hoàng không ngừng giảm xuống, Bách Hợp Đen không thể làm gì ngoài buff đầy máu, nhưng ma pháp sư Minh Hoàng vẫn niệm thần chú, thần chú dài như vậy, uy lực của nó. khiến chúng tôi đều không dám tưởng tượng.

Cuối cùng tôi cũng phá được phòng tuyến của Tà Linh, vung đao về phía Minh Hoàng.

“ Lôi Nộ Cừu Thiên.” Minh Hoàng giơ cao hai tay niệm câu cuối cùng của thần chú ma pháp, đồng thời, cậu ta cũng bị tuyệt chiêu của tôi chặt thành ánh sáng trắng. Lúc này, đồng đội của cậu ta Bách Hợp Đen, Playboy, Thiện Xạ đều ngồi máy bay miễn phí trở về thành .

Nhưng ma pháp vẫn phát động. Bầu trời thay đổi, bầu trời vốn dĩ trong xanh đã bị phủ bởi mây đen, tia chớp trong đám mây đen gầm vang. Đột nhiên tia chớp đầu tiên đánh xuống, đánh trúng Doll. Chúng tôi còn chưa kịp hét lên, tám mươi tia chớp khác đã đánh xuống tiếp, gần như hợp thành một cột điện vô cùng lớn, đánh xuống đỉnh đầu chúng tôi.

“Hoàng Tử.” Trong đám chớp bập bùng, A Lang đại ca còn dùng thuật trị liệu buff cho tôi. Đến khi tia chớp chói lòa chấm dứt, tôi phát hiện chỉ còn mình tôi đứng đây (450/3000). Là thuật trị liệu cao cấp cuối cùng của A Lang đại ca đã cứu tôi. Tôi ngây người, những giọt lệ tuôn trào từ khóe mắt. Tôi thả trôi qua cảm giác chết đi cùng mọi người còn hơn, chứ không muốn sống một mình thế này.

“Hoàn hồn lại, uống được thủy đi.” Tiếng nói lạnh lùng của Tà Linh vang lên bên tai tôi.

Tôi chợt nhận ra, Tà Linh còn sống. Nhưng tôi cũng kinh ngạc, không ngờ Tà Linh lại không đánh lên tôi, còn nhắc tôi uống được thủy? Tôi nhìn nah ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Cậu là đối thủ xứng đáng nhất mà tôi từng được gặp. Đội ngũ các cậu có vẻ kì lạ, nhưng rất có thực lực.” Trong ánh mắt lạnh lùng của Tà Linh hiện lên vẻ kính nể. “Tôi sẽ coi cậu và đội ngũ của cậu là đối thủ của mình, hy vọng cậu không khiến tôi thất vọng.”

“Đánh tiếp hả?” Bây giờ tôi chẳng có hứng đánh đám gì.

“Không, hôm nay đến thế thôi!” Tà Linh thu hồi té kiếm, anh ta nói bất đắc dĩ: “Tôi phải trở về an ủi Minh Hoàng đây.”

“Minh Hoàng là nam thật sao?” Tôi tò mò hỏi.

“ Đúng vậy, cậu ấy là em trai tôi.” Tà Linh hơi ngượng, giải thích.

“” Tôi nhìn tinh linh đen lạnh lùng. Thăm nghĩ, có những cặp anh em thật chẳng giống nhau. Nhưng mà tôi với em tôi cũng không giống nhau lắm.

Lúc này, tôi lại nhớ tới một vấn đề quan trọng, nếu Minh Hoàng là nam.” “Vì sao lúc đầu các người lại gọi tôi?” . . . Còn gián tiếp dẫn tới trận đại chiến này nữa.

Khó đây, trên khuôn mặt Tà Linh xuất hiện vẻ ngượng ngùng: “Thật ra muốn hỏi các cậu xem đã dùng cách gì mà dẫn được nhiều rồng như vậy, muốn học hỏi mà thôi.”

“” Tôi nhìn Tà Linh bằng ánh mắt ngốc nghếch.

“ . . . Không có gì nói nữa thì tôi đi trước đây.”

“Chờ chút, Tà Linh, đừng đi.” Tôi giữ chặt góc áo của Tà Linh, dùng ánh mắt ngây thơ đáng thương nhất nhìn anh ta.

“Có việc gì vậy?” Tà Linh nhìn tôi đầy nghi hoặc, trong lòng có cảm giác là lạ.

“Bạn không thể bỏ rơi tôi được.” Tôi gấp đến độ muốn khóc.

“ ?”

“Người ta, người ta không nhớ đường về Tỉnh Thành.” Tôi sờ gáy, mặt cười ngây thơ, lúc đến là A Lang đại ca dẫn đường mà.

“ . . . Đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: MA PHÁP SƯ BÌNH THƯỜNG?

Tôi vừa về tới Tỉnh Thành thì lập tức tới quán rượu mà mọi người họp mặt tìm đồng đội. Vừa vào đã thấy bầu không khí rất nặng nề. Thành viên Đội Phi Thường đang ngồi quanh một bàn tròn, mặt người nào cũng lạnh lùng. Thấy tôi trở về, tất cả mọi người gật đầu với tôi. A Lang đại ca ra hiệu bảo tôi ngồi xuống. Tôi vội vã kéo ghế, không dám cười nhe nhon nữa. “Mọi người, về chuyện Hắc Ám Tà Hoàng hạ chiến thư với đội ta, mọi người nhìn nhận thế nào?” A Lang đại ca dò hỏi ý kiến của đồng đội trước tiên.

“???” Mặt tôi đầy vẻ nghi hoặc, chiến thư gì cơ?

“Hoàng Tử vừa về, chắc cậu ấy còn chưa biết xảy ra chuyện gì phải không?” Tiểu Long Nữ thấy tôi nghi hoặc, vội vã giải thích với tôi: “Vừa nãy chúng tôi gặp bốn người đội Hắc Ám Tà Hoàng ở điểm hội sinh, bọn họ. . . đặc biệt là tên Minh Hoàng đó, đúng là chưa ăn mất ngủ.”

“Là chưa ăn đòn đủ, lại có thể mất ngủ tới mức này. (Không phải anh là mất ngủ sao? Tôi nghi ngờ.)” Khuôn mặt Gui lạnh lùng, tôi hoảng hốt. Cũng ngẫu đây.

“Đúng vậy, bọn họ còn nói Doll là pháp sư vong linh kì quái. Hic!” Doll rung rung nước mắt. (Chuyện này. . . có vẻ cũng là sự thật, tôi nhớ một giọt mồ hôi lạnh.)

“ . . . Bọn anh đánh nhau với họ ngay tại điểm hội sinh, chẳng qua lần này bởi vì đội NPC bảo vệ trong thành đột ngột đi tới, bọn anh đành phải dùng tay bỏ chạy.” A Lang đại ca cảm thấy bất bình đâm xuống bàn.

“Hừm, nếu không phải vì đội bảo vệ, chúng tôi đã giết bọn họ về cấp 1 từ lâu rồi.” Gui siết tay chặt đến mức nghe thấy cả tiếng khớp răng rắc.

“Sau đó, đội Hắc Ám Tà Hoàng lại PM Gui, hạ chiến thư với cậu ấy, quyết định phân cao thấp tại Đại hội Đội phiêu lưu một tháng sau.” Nói đến cuối, Tiểu Long Nữ cũng đâm mạnh lên bàn vài quả. Xem ra, lúc tôi và Tà Linh không có mặt, xung đột giữa hai đội chúng tôi đã bùng nổ khỉ thế. Nếu đúng như Tà Linh nói thì hai đội sẽ trở thành đối thủ của nhau. Haiz! Điều là họa từ hai chữ người đẹp. (Không phải tôi gây họa đâu!).

Tôi tự hỏi có nên nói lại đoạn đối thoại giữa tôi và Tà Linh không, nói ra để mọi người không còn có ác cảm với đội Hắc Ám Tà Hoàng như vậy nữa? Dù sao hết thấy chỉ là hiểu nhầm.

“Haiz! Chúng ta hi vọng đánh rỗng bao lâu đều công cốc rồi, không cảm long tiền, lần này ít nhất cũng mất 50 vàng.” A Lang đại ca không chịu được mà thở dài cảm thán. Mọi người đánh một đến mức nằm dài dưới đất, nhưng lại xảy ra chuyện này, khiến chúng tôi không có chút chiến lợi phẩm nào.

Long tiền của tôi. Không cảm? Đầu tôi trống rỗng ba giây, rồi lập tức đứng dậy. Bộp bộp hai tiếng, nắm đấm của tôi khiến cái bàn thùng hai lỗ.

“Đội ~ Hắc ~ Ám ~ Tà ~ Hoàng, Hoàng Tử tôi không thể đội trời chung với các người.” Tôi hét vang ~~~~~

“ . . . Vậy, chúng ta lập tức tiếp nhận chiến thư của họ. Nội trong một tháng phải gia tăng luyện cấp. Với tình thế này, một tháng sau ắt phải tới Đại hội Đội phiêu lưu để cho bọn họ thấy sức mạnh của Đội Phi Thường chúng ta.”

“Đại hội Đội phiêu lưu là cái gì thế?” Tôi ngần ngại nhìn Tiểu Long Nữ.

Theo thường lệ, cô ấy lại trừng mắt lườm tôi xong, bắt đầu giải thích: “Năm một lần, Cuộc Sống Thứ Hai sẽ tổ chức một Đại hội Người phiêu lưu. Dùng cách đấu theo cặp, tuyển ra đội phiêu lưu ưu tú nhất. Yêu cầu đội có sáu thành viên, phần thưởng là một vùng lãnh thổ.”

“Chúng tôi chẳng những muốn đánh bại đội Hắc Ám Tà Hoàng, còn muốn trở thành quán quân, để toàn bộ Cuộc Sống Thứ Hai biết Đội Phi Thường chúng ta.” A Lang đại ca hô vang đầy khí thế.

“Hoàng Tử, cậu còn nhớ lời thề của chúng ta không? Tạo nên truyền thuyết đó!” Tiểu Long Nữ PM tôi. “Đây là cơ hội rất tốt, tôi tin rằng, cái gọi là truyền thuyết không phải là leo lên bảng cao thủ đệ nhất, mà là. . .”

“Tôi biết, nếu chỉ muốn leo lên bảng cao thủ đệ nhất, vậy tôi sẽ không chọn lựa cách luyện cấp hiện tại. Tiểu Long Nữ, bây giờ tôi không muốn tạo nên truyền thuyết của một mình Hoàng Tử, tôi muốn cùng nỗ lực với mọi thành viên Đội Phi Thường, cùng nhau tạo nên truyền thuyết.” Tôi kiên định nhìn Tiểu Long Nữ.

“Ừ!” Tiểu Long Nữ cũng cười trả lời tôi.

“Chúng ta cùng cố gắng, cùng tạo nên truyền thuyết ở Cuộc Sống Thứ Hai.” Tôi đưa tay phải ra.

Tiểu Long Nữ lập tức đặt tay phải của cô ấy lên mu bàn tay tôi, A Lang đại ca cũng chụp bàn tay sói to lớn của anh ấy lên, bàn tay nhỏ bé của Doll, và cả mu bàn tay thon dài của Gui. “Tạo nên truyền thuyết.” Chúng tôi hét lên.

Sau đó, Doll đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé của em ra, dùng ngón trỏ đếm: “Anh Hoàng Tử một, chị Tiểu Long Nữ một, anh Lang một, anh Gui một, và cả Doll một. Tất cả năm người! Có vẻ không đủ người tham gia đại hội!”

. !

“Tìm ma pháp sư đi!” A Lang đại ca kiến nghị. “Lần này nếu không phải vì ma pháp sư Minh Hoàng của đội Hắc Ám Tà Hoàng thì chúng ta có thể chiến thắng về vàng rồi. Đáng tiếc bởi vì Lôi Nộ Cửu Thiên đó lại khiến hai bên cùng chuốc lấy thất bại. Cho nên, anh nhiệt liệt đề nghị tìm pháp sư.”

“Tán thành!” Tất cả mọi người đều tán thành. Nhưng tôi thầm nghĩ rằng khi chúng tôi muốn tìm ma pháp sư thì lại tìm được pháp sư vong linh Doll này, muốn tìm cung thủ lại biến thành thi nhân lãng du Gui. Lần này muốn tìm pháp sư, tiền đồ thật đáng lo ngại. Và cả tổ hợp nghề nghiệp và chủng tộc kì quặc gì mà chúng tôi không có?

“Đi Công hội Người phiêu lưu tìm được không?” Gui đề nghị.

“Phản đối!” Bốn người còn lại trả lời đồng thanh.

Gui sờ mũi. “Vậy phải tìm thế nào đây?”

“Ừm.” Tất cả mọi người đều phiền não. Còn một tháng nữa. Để bồi dưỡng sự ăn ý, tốt nhất là tìm được người càng nhanh càng tốt.

Trong khi thành viên Đội Phi Thường đang chau mày đến mức có thể ép chết muối.

“Xin hỏi các bạn đang tìm ma pháp sư phải không? Tôi vừa mới ở bên cạnh, cho nên nghe thấy. . .” Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Chúng tôi đồng loạt quay đầu nhìn lại, một giai nhân thanh tú lập tức đập vào tầm mắt chúng tôi. Giai nhân thanh tú bị chúng tôi nắm nhân hai là mười mắt nhìn, ngượng ngùng đỏ mặt, nói lắp bắp: “Ừm . . vậy, vậy tôi xin tự giới thiệu bản thân trước. Tôi là Vũ Liên, là ma pháp sư tộc người, chuyên tu hệ hỏa, tu thêm hệ thổ. Và cấp độ bây giờ là 38.”

Chúng tôi đều sốc nặng. Ma pháp sư tộc người? Nghề nghiệp và chủng tộc bình thường như vậy? Làm sao có thể?

“Cô là nữ?” Ánh mắt Tiểu Long Nữ nhìn chăm chăm vào ngực của Vũ Liên. Ừm! Cũng ấn tượng đấy.

“Đúng vậy. . .”

“Cô thích đàn ông?” Tôi hỏi nghiêm túc.

“ . . . Ừ.”

“Chỉ thích tình yêu và chính nghĩa không?” Mặt Doll tràn đầy tình yêu và chính nghĩa, hỏi.

“ ?”

“Cô không thể tranh giành Hoàng Tử cao quý mỹ lệ với tôi được!” Mặt Gui lo lắng, nhưng ngay sau đó đã bị tôi đá bay ra ngoài, còn tướng anh ta đã trở nên mạnh mẽ rồi, kết quả vẫn ghê chết như vậy.

“Tại sao bạn muốn gia nhập đội chúng tôi?” A Lang đại ca hỏi nghiêm túc.

Mặt Vũ Liên lộ vẻ ngượng ngùng, nói: “Vừa mới thấy các bạn nói chuyện, vô cùng ngưỡng mộ tình cảm giữa các bạn, nếu tôi cũng được trở thành một người trong các bạn thì tốt quá.”

Lý do bình thường như vậy? Tất cả thành viên của Đội Phi Thường đều nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, lẽ nào. ?

“Cuối cùng. chúng ta cũng tuyển được đồng đội bình thường rồi ư?” Tôi nói lắp bắp.

“Bạn biết những ma pháp nào?” A Lang đại ca không bị vui vẻ làm cho lú lẫn, vẫn hỏi kỹ lưỡng.

Vũ Liên trả lời: “Em biết Hóa Tiễn Thuật, Hóa Cầu Thuật, Hóa Trụ, Hóa Tường, Hóa Chi Liệt Sát, Lưu Tinh Vũ, hệ thổ thì biết ít hơn, chỉ biết Địa Ngục Chi Nha, Địa Liệt Thuật, Nganh Thổ Khôi Giáp.”

A Lang đại ca lập tức đứng dậy: “Vũ Liên tiểu thư, xin chào. Chúng tôi là Đội Phi Thường, đội viên năm người, chiến sĩ Hoàng Tử, đạo tặc Tiểu Long Nữ, linh mục Sư Lang, pháp sư vong linh Doll, thi nhân lãng du Guilastes, gọi cậu ấy Gui là được rồi. Chúng tôi rất hoan nghênh tiểu thư gia nhập.”

Chúng tôi lập tức kéo Vũ Liên đi luyện công trong sơn cốc. Thấy rằng có ma pháp sư có lợi ích to lớn như thế nào.

Tôi nhảy phắt về phía sau, Hóa Trụ lập tức bùng cháy trên người quái vật Nhân Mã. Tôi cẩn thận cản nó lại, để tránh quái vật có thể chạy tới làm ma pháp sư Vũ Liên bị thương. Chẳng bao lâu, một con Nhân Mã bùng cháy liên ngửa xuống như thế. Mà từ đầu đến cuối không hết năm phút, không ngờ có thể đánh bại Nhân Mã mạnh hơn rồng loại nhỏ. Tôi cần những mười mấy phút mới có thể đánh bại rồng loại nhỏ. Có pháp sư quả nhiên là chuyện tốt.

“Vất vả rồi, Vũ Liên.” A Lang đại ca vỗ lưng ma pháp sư Vũ Liên.

“Đâu có, đây là việc Vũ Liên phải làm mà.” Vũ Liên đỏ mặt, ngượng ngùng trả lời.

“Cuối cùng cũng tuyển được đồng đội bình thường, thật cảm động!” Tôi kích động. Cuối cùng Đội Phi Thường cũng có một người bình thường. Chuyện này thật sự khiến người tôi chấn phấn.

“Hoàng Tử điện hạ tôn quý mỹ lệ, cậu cũng rất bình thường.” Khôi phục bản tính phiến phức, anh ta lại bắt đầu phát huy tài ăn nói buồn nôn đó.

“Tên này chính là kẻ không bình thường nhất. Cậu ấy là nhân yêu duy nhất trong Cuộc Sống Thứ Hai đây.” Tiểu Long Nữ nhỏ tiếng lắm bầm, rồi bị tôi lườm cho phát.

“Doll cũng rất bình thường mà!” Mặt Doll hồn nhiên.

. Chuyện này chờ bàn luận sau.

“Nhưng mà, Hoàng Tử cậu nói sai rồi.” Tiểu Long Nữ trả lời tôi.

“Nói sai? Sai ở đâu?”

“Cơ bản, có thể mất lệ bỏ qua vẻ đẹp của cậu và Gui, làm sao có thể coi là bình thường được?!” Tiểu Long Nữ phân tích: “Tôi vốn tưởng cô ấy gia nhập vì cậu và Gui. Nhưng từ lúc rời khỏi thành đến giờ, thời gian cô ấy nói chuyện với anh Lang nhiều hơn thời gian nhìn hai người rất nhiều.”

Bốn người chúng tôi cùng quay đầu nhìn A Lang đại ca và Vũ Liên đang nói chuyện rất vui vẻ, cảm thấy Vũ Liên có vẻ. hơi đỏ mặt? Còn có phần ngượng ngùng? Đang nói chuyện cùng A Lang đại ca với kiều thiếu nữ e thẹn. Không thể nào? Bốn người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau. Tiểu Long Nữ lại bày ra vẻ mặt muốn biết rõ ràng mọi chuyện. Cô ấy xông tới kéo Vũ Liên lại đây, lấy lý do nói chuyện riêng tư giữa con gái, cầm A Lang đại ca qua đây hóng hớt. Sau đó, Tiểu Long Nữ dùng tay phải chộp lấy mặt tôi, tay trái chộp lấy mặt Gui, giờ mặt của chúng tôi đến trước mặt Vũ Liên: “Vũ Liên, bạn thấy Gui thế nào?”

“?” Vũ Liên bị hoảng hồn, vẻ mặt khó hiểu.

“Cứ nói thẳng đi.” Tiểu Long Nữ nói kiên quyết.

“Gui. Trông rất đáng sợ!” Vũ Liên do dự, có vẻ như đang nghĩ xem nói thế nào để không làm tổn thương người khác.

. . . Rất đáng sợ? Đây là tính từ gì vậy?

Tiểu Long Nữ lại hỏi: “Vậy bạn thấy Hoàng Tử thế nào?”

Vũ Liên nở nụ cười vui vẻ, còn vỗ đầu tôi: “Hoàng Tử rất dễ thương!”

Dễ thương. Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người miêu tả tôi như vậy, miêu tả người tuấn mỹ tuyệt thế suýt nữa loạn luân với chính mình như tôi là dễ thương?

Tiểu Long Nữ hỏi vô cùng cẩn thận: “Vậy bạn thấy anh Lang thế nào?”

Vừa nghe tới anh Lang, không ngờ Vũ Liên lại đỏ mặt luôn, cô ấy nói lắp ba lắp bắp: “A Lang đại ca rất, rất cá tính a, hơn nữa lại chín chắn, lại kiên định.” Đang nói, cô ấy có vẻ lâm vào ảo tưởng.”Lông của anh là màu bạc xinh đẹp, là màu mà tôi thích nhất.”

Màu bạc? Chúng tôi quay đầu nhìn đám lông rối bù màu xám của A Lang đại ca.

“. Anh ấy là người đẹp nhất, nam tính nhất tôi từng gặp.” Vũ Liên nhìn A Lang đại ca với vẻ đầy ngưỡng mộ, rồi lại quay đầu nhìn tôi và Gui, mặt tỏ ra có lỗi, nói: “Đừng lo lắng, các cậu cũng khá đẹp mà, nhất định sẽ có những cô gái thích vẻ ngoài của các cậu, đừng buồn nhé!” Cô ấy dịu dàng an ủi chúng tôi.

“. Thảm mỹ quan thật thần kỳ!” Tôi hoảng hốt.

“Đội Phi Thường quả nhiên sẽ không có người bình thường.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh kết thúc bình luận.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: VƯƠNG MIỆN ĐÀM MÁU

Vì để tăng khả năng báo thù vụ long tiên ở Đại hội Đội phiêu lưu, trong một tháng này, Đội Phi Thường chúng tôi đã quét sạch cả sơn cốc Nộ Long, thảo nguyên Nhân Mã. Thậm chí sau khi đã chuẩn bị chu toàn, chúng tôi đã đánh bại một con Hồ Quái cao 20 m, có mấy chục xúc tu. Sức mạnh của chúng tôi cũng tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Tôi lại nghiên cứu các game chiến đấu nổi tiếng, manga chiến đấu, tiểu thuyết võ hiệp, cuối cùng võ công của tôi đã tăng lên một cấp độ mới. Tôi tạo ra

năm đại tuyệt chiêu cùng mười tiểu tuyệt chiêu. Chiêu thức hiện tại của tôi đảm bảo vượt xa sức tưởng tượng của kẻ thù. Nhất là Phật Sơn Vô Ảnh Thoái của tôi, lực công kích đã sần sần với lực công kích khi dùng đao. Mà vũ khí Hắc Đao của tôi bây giờ là cấp 28, lực công kích 85, mặc vẫn còn kém hơn thần khí, nhưng cũng được coi là vũ khí đẳng cấp rồi. Tiếp theo, phải nói đến con pet mà tôi yêu nhất — Bánh Bao Thịt, theo sau Đà Cầu Thuật, là Bánh Bao Thịt có độc. Sau Song Sát, Bánh Bao Thịt lại tạo ra vài kỹ năng mới. . . Đến đây không nhiều lời nữa.

Danh tính: Hoàng Tử

Cấp độ: 52

Nghề nghiệp: Chiến Sĩ

HP: 4200

MP: 750

Sức mạnh: 70 + 85

Nhanh nhẹn: 65

Thể lực: 40

Kỹ năng: ? ? ?

Pet: Bánh Bao Thịt

Cấp độ: 38

Kỹ năng: ? ? ?

Tiểu Long Nữ cũng phát triển khả năng đánh lên đến cực hạn. Nghe nói cô ấy đi nghiên cứu Nhãn Thuật(1) của Nhật Bản, sát thủ của phương Tây, truy chân của thổ dân phương Nam, đương nhiên còn có bách khoa toàn thư ám khí cổ đại của Trung Quốc. Haizz! Quái vật đối đầu với cô ấy thường không biết tại sao mình lại chết (Bao gồm cả những người dám đối đầu với cô ấy, cũng không biết tại sao mình lại biến thành ánh sáng trắng bay đi, dẫn đến giá trị danh vọng của bản đội âm trường kỳ). Tốc độ hiện giờ của cô ấy đã đạt tới mức đi bộ nhanh ngang chúng tôi chạy bộ, chạy bộ như chuyển động tức thời. Tiểu Long Nữ ~~ bà lại không nói không rằng mà trốn sau lưng tôi, tôi sẽ trở mặt đấy!

(1) Tiếng Nhật là Ninjutsu Nghệ thuật ám sát và gián điệp của ninja

Danh tính: Tiểu Long Nữ

Cấp độ: 50

Nghề nghiệp: Đạo Tặc

HP: 2800

MP: 900

Sức mạnh: 45 + 40

Nhanh nhẹn: 95

Kỹ năng: ? ? ?

A Lang đại ca đã học được thuật trị liệu cho toàn bộ, sau này buff máu sẽ không phải lỏng cuống nữa. Ngoài ra, đại ca cũng học được không ít kỹ năng hữu dụng, mặc dù phần lớn lại là kỹ năng tấn công. Đại ca, anh phải nhớ rằng anh là linh mục. Ê! Đại ca, đánh quái là trách nhiệm của em. Anh đừng xông tới rồi đá bay quái nữa. Anh bảo chiến sĩ là em đây phải để mặt mũi ở đâu? Và đừng cộng thêm điểm sức lực nữa, thứ anh phải cộng chính là tinh thần và trí lực. Anh nghe không đó? Còn đá? ! Thuận tiện nói luôn, đại ca và Vũ Liên bây giờ đã là vợ chồng.

Danh tính: Sưu Lang

Cấp độ: 52

Nghề nghiệp: Linh Mục

HP: 2500

MP: 2000

Sức mạnh: 50 + 25

Tinh thần: 56

Trí lực: 60

Kỹ năng: ? ? ?

Doll đã bị Khô Lâu do chính mình chiêu hoán làm cho sợ hãi vài lần, hình dạng Khô Lâu bây giờ của em ấy thật sự là. . . Có khi tôi cũng sợ nữa là. Hơn nữa Doll còn có thể chiêu hoán ra Tử Linh cao cấp hơn Khô Lâu nhiều. Nhưng mà kể từ lần đầu tiên chiêu hoán được, cô bé sợ hãi ngất xỉu ngay tại chỗ, về sau không chịu chiêu hoán nó nữa. Haizz! Doll, gan của em phải luyện cho to một chút, nếu không Khô Lâu của em đã sớm trở thành chủ lực của Đội Phi Thường chúng ta rồi.

Danh tính: Doll

Cấp độ: 48

Nghề nghiệp: Pháp sư vong linh

HP: 2300

MP: 2800

Tinh thần: 70

Trí lực: 75

Kỹ năng: ? ? ?

Về phần Gui, vốn dĩ cấp độ của anh ta bằng tôi, nhưng mà bị tôi giết hai lần, bây giờ thấp hơn tôi hai cấp. Còn hại tôi bị cả đội cảnh cáo. Mọi người nói với tôi, cậu muốn mắng Gui, choảng Gui, tra tấn Gui, lăng trì Gui thế nào cũng được, nhưng vì tổ chức của thành viên Đội Phi Thường, cấm cậu lại làm Gui giáng cấp tiếp. Tôi tui thân đồng ý với họ, tôi cũng có muốn muốn giết anh ta đâu. Lần đầu tiên anh ta đột nhiên ôm chầm lấy tôi, hại tim tôi đập loạn như con nai con. Không may anh ta lại là G, tôi nhớ lại liền tức giận, lỡ tay choảng chết anh ta. (Tiểu Long Nữ: Anh ta chỉ nhìn thấy cậu bị Hồ Quái tha xuống hồ, cho nên ôm lấy cậu mà thôi.). Lần thứ hai anh ta lại phả hơi vào tai tôi, hại tôi lại đồ mắt, cho nên. (Sửu Lang: Cậu ấy chỉ muốn nhắc em, em chưa kéo khóa quần. . .). Dù sao, trong giai đoạn này Gui cũng học được không ít kỹ năng phụ trợ, trợ giúp lớn trong trận chiến.

Danh tính: Guiliastes

Cấp độ: 50

Nghề nghiệp: Thi nhân lãng du

HP: 2500

MP: 3000

Tinh thần: 60

Trí lực: 60

Thể lực: 35. . . (Để sống lâu hơn chút dưới tay Hoàng Tử.)

Kỹ năng: ? ? ?

Vũ Liên. . . Bây giờ là chị Vũ Liên. Trải qua một tháng dây dưa không rõ với A Lang đại ca, ngày nào cũng mờ ám rồi lại mờ ám. Cuối cùng bốn thành viên khác buồn nôn không chịu nổi được nữa, quyết định dùng dây xích trói A Lang đại ca lại, đưa đến lễ đường thành hôn. Với sự bất cóc của chúng tôi. . . là sự chúc phúc của chúng tôi, hai người hoàn thành đại sự kết hôn. Bây giờ ngọt ngào như mật, dính nhau như keo trong cuộc sống tân hôn.

Danh tính: Vũ Liên

Cấp độ: 48

Nghề nghiệp: Ma pháp sư

HP: 2300

MP: 3200

Tinh thần: 70

Trí lực: 65

Kỹ năng: ? ? ?

Trong cuộc sống hiện thật. . .

“Bà chị, tôi nói cho bà biết, đội ngũ chúng tôi sẽ tham gia Đại hội Người phiêu lưu đấy.” Mặt thẳng em Dương Danh của tôi đặc ý đảo dặt, bắt đầu khoe khoang.

“Ồ. Tiểu đội Hoa Hồng hở?!” Tôi hơi nhức đầu, nếu đối đầu với tiểu đội Hoa Hồng chẳng phải sẽ ngượng ngập sao? Nghĩ đến chị em tốt Hoa Hồng của tôi, tôi có phần không ra atay được. Còn nghĩ đến nữ cường đạo Tinh Thiên, còn có em tôi nữa. Haiz! Thế này làm sao mà đánh đây?

“Không phải, tôi đã rời khỏi tiểu đội Hoa Hồng từ lâu rồi.”

Tôi sừng sốt.”Tại sao thế?”

Mặt em tôi phần nộ: “Bởi vì Hoa Hồng Tuyết Trắng đó lại có thể cự tuyệt tôi, nói cái gì mà trái tim cô ấy đã có chủ rồi. Và cả Tinh Thiên nữa, nghe nói cô ta còn chạy đi cướp sắc. Tên Hoàng Tử đáng ghét đó, đúng là nhàn rồi đi làm loạn hết mọi chuyện. Hai cô gái đã đến tay tôi rồi còn chạy mất.”

“” Tôi cúi đầu ăn mì của tôi.

“Thôi, mặc dù tiểu đội hiện giờ của tôi không có em gái nào để theo đuổi, nhưng đồng đội thật sự rất giỏi. Là đội có khả năng có thể chiến thắng trong Đại hội Người phiêu lưu.”

“Đội nào thế?” Tôi tò mò.

“Đội Hắc Ám Tà Hoàng, kẻ thù của bọn họ vừa khéo lại là Hoàng Tử, thật là trùng hợp. Lần này tôi nhất định phải đánh cho Hoàng Tử sợ tè ra quần.”

“ Mày không có bữa ăn khuya nữa.”

“Tại sao thế? Bà chị tôi có chọc giận bà đâu.” Em tôi khóc thảm thương.

Trong Đội Hắc Ám Tà Hoàng.

“Hừ, em nhất định phải khiến cái tên ảo là và tên biến thái Gui đáng chết đó biết lợi hại của chúng ta, nhất định phải dẫm nát bọn chúng dưới chân.” Minh Hoàng gào lên giận dữ với khuôn mặt thanh lệ.

“Đúng vậy, phải cho cái tên thi nhân lãng du đó biết, cung thủ mới là chính đạo.” Về mặt Thiện Xạ không phục.

“Thực ra tôi rất muốn gặp lại mỹ nữ đạo tặc tinh linh đó.” Playboy đắm chìm trong khuôn mặt xinh đẹp và dáng người nóng bỏng của Tiểu Long Nữ. (Minh Hoàng, Hắc Bách Hợp: Mọi người đánh chết cái tên phản bội này đi.)

“Nhất định phải đánh bại Đội Phi Thường, trở thành quán quân.” Ba người đội Tà Hoàng hô vang ~

“” Tà Linh vẫn im lặng.

Trong tiểu đội Hoa Hồng.

“Hoa Hồng, chị nói Hoàng Tử có thích chúng ta không?” Tinh Thiên lo lắng sâu muộn.

“Sẽ thích. Tinh Thiên, chỉ cần chúng ta biểu hiện mặt tốt nhất của mình, kiên trì không bỏ cuộc, Hoàng Tử nhất định sẽ cảm động.” Hoa Hồng nói kiên định, bất kể như thế nào, nhất định phải khiến Hoàng Tử chấp nhận hai người.

“” Đoạn Kiếm, Legolas, Tiểu Cường, Chuyên Dụng Buff Máu không biết phải làm sao.

Khi mọi người đều đang tự chuẩn bị cho mình, Đại hội Người phiêu lưu đầu tiên của Cuộc Sống Thứ Hai thần không biết quỷ không hay mà đến .

“Hoàng Tử, em tới rút số đi!” Sau khi đăng ký tham gia, A Lang đại ca nói với tôi như vậy.

“Vâng. . .” Tôi đưa tay vào trong hộp, mò nắn một lúc, bắt được một tờ giấy. Chính là nó. Tôi hạ quyết tâm lấy nó ra khỏi hộp.

Tiểu Long Nữ hưng phấn: “Thế nào? Là số bao nhiêu a?”

Tôi chậm rãi mở tờ giấy ra: “Tổ 4. Số 4444.” (Từ...từ từ từ từ...)

.

“... Dù thế nào đi nữa, trước hết đi xem đối thủ của chúng ta được không?” A Lang đại ca nói vậy.

Chúng tôi đi bộ tới bảng danh sách thi đấu dài như tường của Vạn Lý Trường Thành. Bắt đầu tìm xem chúng tôi rút cuộc ở góc nào. Thấy đám người đông nghịt, chúng tôi đồng lòng quyết định để A Lang đại ca mở đường. Chúng tôi trốn ở sau tấm lưng rộng của A Lang đại ca, nhân tiện thảo luận chi tiết về Đại hội lần này. Thực ra là Tiểu Long Nữ giải thích với tôi những chuyện tôi không biết.

“Haiz! Sao lại có nhiều người tham gia thế?” Tôi kêu ca.

“Đương nhiên rồi, đội đứng thứ nhất có thể có được một vùng đất, lại có giá trị danh vọng, đội phiếu lưu còn có thể trở nên nổi tiếng ở Cuộc Sống Thứ Hai. Hơn nữa tham gia thi đấu còn có thể kiếm được giá trị kinh nghiệm mà!” Tiểu Long Nữ vẫn giải thích như những lần trước.

“Kiếm được giá trị kinh nghiệm?” Tôi nhìn Tiểu Long Nữ đầy nghi ngờ.

“Bởi vì đại hội có thể tốn rất nhiều thời gian, cho nên Cuộc Sống Thứ Hai đưa ra phương án này. Chỉ cần chiến thắng, là có thể nhận được giá trị kinh nghiệm tương đương với giá trị kinh nghiệm của quái vật có cấp độ ngang bằng tiểu đội cậu đánh chết. Hơn nữa giá trị kinh nghiệm nhân 10.”

“Thảo nào nhiều người tham gia như vậy. Có thể kiếm được nhiều kinh nghiệm.” Tôi đã hiểu.

“Tìm thấy rồi, Doll tìm thấy rồi.” Doll hô to. Chúng tôi lập tức theo hướng chỉ tay của em ấy mà đi tới.

“Tổ 4 số 4444 Đội Phi Thường. Đúng vậy, là chúng ta.” Gui nhìn ra xa.

“Đối thủ là Đội Công Chúa Hoàn Mỹ.” A Lang đại ca đọc chậm rãi.

“... Em dự cảm có điềm chẳng lành.” Tôi lạnh run người.

Sau hai lượt đấu nữa sẽ đến lượt chúng tôi lên sân. Tôi xác định lại một lần nữa là bắt đã kéo khóa, siết chặt áo giáp lông mềm trên người, rút Hắc Dao ra khua khua. Rất tốt. Trạng thái của tôi vô cùng tốt. Tôi quay đầu xem thành viên chuẩn bị, họ đều ra hiệu với tôi không có vấn đề gì. Lúc này, Tiểu Long Nữ đột nhiên đi tới, người khác cũng đều cười híp cả mắt lại. Có âm mưu. ?! Tiểu Long Nữ lôi một hộp quà tinh tế ra. “Chúc mừng sinh nhật, Hoàng Tử. Tất cả mọi người cùng mua món quà này cho cậu.”

“Cảm, cảm ơn.” Tôi nhận lấy hộp quà, nói nghẹn ngào. Trong lòng cảm động, ngoài ra, tôi nghĩ đến sự khốn khổ của tôi. Nếu hôm nay tôi không nướng bánh cho thằng em trai song sinh, nhất định cả năm tôi sẽ không được yên ổn.

Tôi vội vã mở gói quà ra, bên trong là một chiếc ngạch quan (vòng đeo trên trán) thon nhỏ màu đỏ rượu, toàn bộ khắc hoa văn thần bí, không có trang trí thừa thãi, thoát nhìn vô cùng thanh lịch. Tôi thích nó đến mức không buông tay được. Tôi nghĩ đồng đội sẽ không thể nào tặng tôi món trang sức vô dụng, tôi lập tức xem chỉ số giá trị của nó. (Trang sức có thể trưởng thành. Sức mạnh +10, nhanh nhẹn +10. Công năng phụ gia: Tốc độ hồi máu +10, Lưới chắn phòng hộ: ngăn cản công kích 10%). Tôi lạng người nhìn tổ chất của nó. Cực phẩm! Cực phẩm dành riêng cho tôi!

“Cậu mau đeo nó lên đi, Hoàng Tử, cậu đeo nhất định sẽ rất đẹp!” Tiểu Long Nữ nói đầy mong mỏi.

Tôi đeo nó lên trán. Cảm giác mát lạnh trên trán vô cùng thoải mái. Tôi vội vã hỏi mọi người: “Thế nào?”

“Thật sự là quá đẹp, quá hợp với cậu, Hoàng Tử điện hạ. Tôi đã nói nhất định phải mua trang sức mà.” Gui nhìn tôi bằng ánh mắt còn mê hoặc ái mộ hơn trước. Tôi chịu đựng ~ ý nghĩ dữ dội muốn choảng anh ta. Đợi lên sân thi đấu xong đã, chịu đựng một chút, thi đấu xong choảng anh ta sau cũng chưa muộn.

“Thật sự rất đẹp đó. Ngạch quan màu đỏ rượu rất giống màu mắt của cậu, còn hợp với khuôn mặt trắng nõn và mái tóc trắng của cậu nữa.” Tiểu Long Nữ! Lau nước miếng của bà đi.

“Doll nói nhất định phải mua màu hồng mà!” Doll kiên trì.

A Lang đại ca lên tiếng cảm thán: “Quyết định mua cái gì cũng thật khó! Gui kiên quyết đòi mua vương miện, cậu ấy nói như vậy mới giống Hoàng Tử thực sự; Tiểu Long Nữ nói phải cao quý thanh lịch mới hợp với em; Doll nói nhất định phải mua đồ màu hồng mới đẹp; anh thấy đồ hữu dụng là quan trọng nhất.”

“Sau đó chị thấy có người bán chiếc ngạch quan này, cảm thấy nó thật sự hợp với em nên ra sức mặc cả, rồi tìm Tiểu Long Nữ dùng mỹ nhân kế, Doll tỏ

về đáng thương. . . Cuối cùng cũng mua được nó! Em phải quý trọng nó nhé.” Chị Vũ Liên trêu mếu xoa đầu tôi.

Tôi cảm động rồi lại ngại ngùng mở miệng: “Nhất định em sẽ quý trọng nó! Thật sự cảm ơn mọi người.”

Tất cả mọi người cười trêu mếu với tôi. Tôi nhìn dáng vẻ tôi đeo ngạch quan đồ máu trong gương, thề rằng nhất định phải cố gắng hết mình, để mọi người cùng nhau ngồi trên ngai quán quân, cùng nhau tạo nên truyền thuyết. Nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không đoán được, về sau chiếc ngạch quan đồ máu này lại trở thành một biệt danh của tôi. Là đặc trưng lớn nhất của Tinh Linh Đẫm Máu, nó cũng được gọi là Vương Miện Đẫm Máu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: NGOẠI TRUYỆN: VŨ LIÊN VS. SỬU LANG

“Anh Lang, anh cảm thấy ma pháp em vừa mới dùng có đúng lúc không ạ? Có phải cải thiện ở đâu không ạ?” Vũ Liên ngượng ngùng hỏi.

“Ừm, anh thấy em dùng rất tốt. Thời cơ, phương hướng và uy lực đều rất tốt.” Sửu Lang mỉm cười trả lời.

“Thật vậy ạ?”

. Làm tốt lắm. Nhưng nếu chị ấy có thể dùng thi triển ma pháp một lần liền hỏi ý kiến của A Lang đại ca lâu đến mười phút, tôi nghĩ cô ấy còn có thể làm tốt hơn. Tôi không còn cách nào khác ngoài ra sức đánh quái nhân tiện đảo mắt nhìn đôi nam nữ đang trao đổi ý kiến N lần kia. Còn nhân tiện kêu ca: “Lúc nào rồi mà còn ở bên kia anh em em, chẳng đề ý đến người khác gì cả, hành động như vậy chỉ có thể là là ghen tỵ chết đi được.” Tôi lại liếc nhìn ai oán một lần nữa.

“Hoàng Tử, cậu ghen tỵ cái gì cơ chứ?” Tiểu Long Nữ nói móc: “Cậu phải biết rằng bên cậu đã có siêu mỹ nữ tuyệt thế (Cô ấy chỉ chính mình), thêm vào mỹ nam vô địch vũ trụ đó (Lại chỉ Gui.), không có việc gì làm còn có thể thương lắm về tuần mỹ không thể sánh được của chính cậu. . .” Câu cuối cùng chỉ lẩm bầm.

Đúng vậy! Phải làm một kẻ đồng tính đi yêu Tiểu Long Nữ, bằng không phải đi yêu tên đồng tính Gui, không có việc gì làm còn có thể đùa giỡn mà đi yêu bản thân mình. Được lắm! Thật sự là rất được! Tôi lạnh lùng tự giễu vận hoa đào vĩ đại của mình. Hix! Lòng tự trọng của tôi.

“Haiz, thật sự hy vọng có một ngày tôi và Hoàng Tử cũng giống như họ.” Gui cũng lộ vẻ ghen tỵ.

“Doll cũng rất hy vọng có thể gặp được bạch mã hoàng tử.” Doll cũng mơ mộng. (Em mua ngựa trắng cho anh cười không phải là xong rồi sao?)

“Haiz. Ghen tỵ quá!” Bốn người bọn tôi đồng thanh, ai oán nhìn người đẹp và dã thú tình nồng ý mật.

Vũ Liên mỉm cười nhìn tụi tôi đi tới, nhưng khi quay lưng lại với A Lang đại ca, nụ cười lập tức biến thành nhíu mày. Cô ấy ừ ừ nói: “Mọi người, tôi muốn hỏi một chút, Anh Lang rốt cuộc đã có người mà anh ấy thích chưa?”

“Không có, chưa nghe anh ấy nói bao giờ!” Tôi nghi ngờ, làm sao mà có được.”Sao thế, sao bạn lại nghi như vậy?”

Đôi mắt Vũ Liên buồn bã, nước mắt rơi xuống, nhìn bốn người bọn tôi hoảng loạn: “Vậy tại sao biết bao lần tôi ám chỉ rõ ràng với anh Lang rằng tôi thích anh ấy nhưng anh ấy vẫn không có phản ứng gì?”

“Cái này ~ bạn đã nói vô cùng rõ ràng chưa?” Tiểu Long Nữ hỏi thật cẩn thận.

“Tôi nói với anh ấy, một người tốt như anh thế này, nếu anh muốn có bà xã, tôi nhất định sẽ cưới anh ấy. như vậy còn không đủ rõ ràng sao?” Vũ Liên vội vàng hỏi.

Tiểu Long Nữ bắt đầu dī: “Đối với người bình thường là đủ rồi, nhưng Đội Phi – Thường có hai người chậm chạp vô địch trong chuyện tình cảm. Không may một người chính là anh Lang.”

“Người khác là ai?” Tôi tò mò muốn biết, có thể là Doll nhĩ?

“Khụ, khụ, cái này không quan trọng, quan trọng là bây giờ chúng ta phải giúp Vũ Liên và anh Lang. Khó lắm mới có cô gái thích anh Lang như vậy, làm sao chúng tôi có thể bàng quan đứng nhìn được. Để anh Lang tiếp tục chậm chạp cuối cùng sẽ phá hoại hạnh phúc cả một đời của anh ấy!” Tiểu Long Nữ nói đồng thanh: “Mọi người nói, có muốn giúp hay không?”

“Muốn!” Chúng tôi kích động hét lên.

“Muốn cái gì?” Tiếng nói của A Lang đại ca đột nhiên vang lên từ sau lưng bọn tôi.

Bọn tôi thông thả xoay người, trên mặt hiện lên nụ cười vô tội: “Muốn nỗ lực luyện công, A Lang đại ca.” Tôi cười cực kỳ rạng rỡ chất phác.”

Đúng vậy, tất cả mọi người phải cố lên nhé!” A Lang đại ca nở nụ cười khó coi, khiến Vũ Liên nhìn thấy mà say như điên đảo.

Sau khi A Lang đại ca và Vũ Liên lại đi thảo luận vấn đề ma pháp, chúng tôi lập tức lẳng lặng thì thầm.

“Làm sao để giúp hai người đây?” Tôi hỏi.

“Dùng danh nghĩa Vũ Liên viết thư cho anh Lang nói lên tâm ý của cô ấy.” Gui đưa ra ý kiến.

“Giúp anh Lang và chị Vũ Liên tổ chức một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.” Ý tưởng của Doll.

“Đi mua một viên Viagra bỏ vào trong đồ uống của A Lang đại ca.” Tiểu Long Nữ nói, rồi bị ba cặp mắt của chúng tôi lườm. Cô ấy nói không chút hoang mang: “Như vậy có phải trực tiếp lại đơn giản hơn không? Coi như thủ đoạn cuối cùng.”

Kế hoạch giúp Vũ Liên đoạt chồng, bắt đầu. Gui lập tức cầm bút viết thư nặc danh. Doll và Tiểu Long Nữ. . . sau khi làm tanh bành món ăn thứ năm của tôi, dưới ánh mắt phần nộ và Hắc Dao đành phải ngoan ngoãn rời khỏi hàng ngũ nấu nướng, dẫn thân vào hàng ngũ nô bộc sắp xếp dao nĩa. Sau đó, Gui cầm lá thư nặc danh đã viết xong, đi đến trước mặt anh Lang vô cùng hoành tráng. (Chúng tôi cũng bí mật theo sau quan sát): “Anh Lang, em nhận được một bức thư trên đường, người nhận ở trên này là anh đó!”

“Là vậy sao?” Sừ Lang ngờ vực cầm lấy bức thư, mở ra đọc nội dung.

“Gió mưa âm áp

Đông lạnh dần qua

Liều dài mai đóm, xuân vừa tới

Thiếu phụ u hoài, động lòng xuân

Thơ say thơ tỉnh, ai nào biết

Khóe lệ hoen mi, son phấn nhạt

Thư áo tơ vàng

Nghiêng đầu tựa gối

Thoa vàng nát tan, nàng có hay?

Lòng sầu da diết, đầu mộng đẹp

Đêm khuya chong đèn, niệm tình lang.

Vũ Liên thân bút. . .”

(Nỗi tương tư của Lý Thanh Chiêu khi phải chia ly không lâu sau ngày cưới Triệu Minh Thành – Bản dịch của ss Myu)

Sắc mặt ba người chúng tôi xám xịt, tôi vội vã kéo Gui qua: “Anh viết cái thứ gì thế?”

“Điệp luyện hoa’ của Lý Thanh Chiêu đó, là bài thơ rất cảm động.” Gui nói đến đây, còn cảm động lau nước mắt: “Tôi tin tưởng A Lang đại ca xem bài thơ này xong nhất định có thể hiểu được tâm ý của Vũ Liên.”

Là như vậy sao? Tôi ngờ vực nhìn A Lang đại ca, anh ấy có hiểu thật không?. Lúc này, A Lang đại ca vẫy tay gọi tôi. Tôi đi tới. “Hoàng Tử, em hiểu cái này viết gì không?” A Lang đại ca ngượng ngùng hỏi nhỏ.

“Em hiểu! Cái này có ý là muốn em đánh Gui một trận.” Tôi lắc cổ, siết chặt nắm đấm, tiếng khớp kêu khùng khục.

.

Tôi bung lên món ăn cuối cùng, nhìn nến và hoa trên bàn, khăn trải bàn trắng như tuyết, còn có những món ăn được chế biến tỉ mỉ trong bát đĩa màu trắng, thêm vào bầu trời đầy sao nữa. Aaa, thật lãng mạn! (Thật sự là không uống công tôi bảo Tiểu Long Nữ “mượn” ít đồ từ nhà hàng.). Tôi vội vã cùng Doll, Gui và Tiểu Long Nữ trốn ở trong bụi cây, chờ A Lang đại ca và Vũ Liên nhận được thư của chúng tôi mà lao tới, rồi cùng nhau thưởng thức bữa tiệc tình nhân này. He he! Sẽ nảy sinh tình cảm ngay ý mà.

“Hoàng Tử, mấy đứa đang làm gì thế? Tại sao phải gửi tin mà không dùng kênh tổ đội nói?” Giọng nói nghi hoặc của A Lang đại ca vang lên từ kênh tổ đội. Trong lòng bốn người chúng tôi sợ hãi, không nhận trách nhiệm mà thâm nặc: Cái trò chơi đáng chết ~ cần kênh tổ đội để làm gì cơ chứ!

“Tất cả mọi người dừng dừng kênh tổ đội nói chuyện.” Tiểu Long Nữ bảo: “Chờ A Lang đại ca không tìm thấy ai, anh ấy nhất định cùng Vũ Liên tới đây.” Chúng tôi gật đầu.

“Bỏ đi, không biết chúng nó làm cái gì. Vũ Liên em đói chưa? Chúng tôi vào trong thành ăn cơm trước rồi đi tìm chúng nó cũng được.” Sừ Lang nói với Vũ Liên ở bên cạnh.

.....

Tôi nán lòng ngồi trước bàn ăn, nhìn tôi đồ ăn tôi chế biến tí mĩ bị ba con quỷ đói ăn ngấu nghiến. Hix ~~ Tôi muốn cho A Lang đại ca và Vũ Liên ăn mà. Ba người dừng ăn không khách sáo như vậy chứ!

“Hừ, tôi đã nói cách của mấy người đều không được rồi mà, dùng cách úp mỏ như vậy làm gì?” Tiểu Long Nữ nuốt một miếng thịt chân ngỗng cuối cùng cướp từ trên tay hai người kia, nước bọt bắn tung tóe, mắng tôi: “Dùng Viagra có phải đơn giản nhanh gọn không, mọi chuyện đã rồi thì hết thấy sẽ OK. Dù sao chúng tôi cũng hiểu anh Lang, anh ấy không thể nào không chịu trách nhiệm được!”

“Đành vậy. Nếu những cách khác đều không có tác dụng, vậy chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác.” Tôi đứng dậy, đau đớn hạ quyết tâm “Tiểu Long Nữ, ở đâu có bán Viagra, tôi đi mua.”

“Uhh. Xem Watson (Bách hóa tổng hợp của TQ) có bán hay không đi!” Về mặt của Tiểu Long Nữ vô tư lự.

“Chắc là không có bán đâu. Hơn nữa Cuộc Sống Thứ Hai mở Watson từ lúc nào rồi?” Gui nhìn Tiểu Long Nữ đầy ngờ vực.

. Tôi cốc mạnh lên đầu Tiểu Long Nữ một phát.

“Toàn mấy cách dở hơi, grừ ~~ đều không có tác dụng! Xem ra, vẫn phải dùng cái này giải quyết.” Tôi nhìn chằm chằm vào nắm đấm của tôi.

Tôi lập tức nổi giận dùng dùng vọt vào trong thành, mua một cây bông lang nha, một dây xích sắt, một con dao, nhát chai gel tóc, và một lồng bồ câu. Sau khi tìm được Vũ Liên và A Lang đại ca, tôi thần không biết quỷ không hay cầm bông lang nha tiếp cận A Lang đại ca. Đang lúc Vũ Liên tròn mắt há mồm, cây bông liền giáng xuống đầu A Lang đại ca. Sau đó nhân lúc mọi người đang đàn mặt ra, một tinh linh gầy như thoi lại có thể dùng xích sắt trói một người sói uy vũ cao hai mét tha đi! “Tiểu Long Nữ, Doll, hai người đưa Vũ Liên đi mua váy cưới và trang điểm cô dâu đi, một giờ sau gặp nhau ở nhà thờ. Gui, anh đi theo tôi.”

“Tuân lệnh.” Mọi người đồng thanh.

Tôi đưa dao và gel tóc cho Gui: “Biến A Lang đại ca thành hình người bánh bao cho tôi, một giờ sau kết hôn.”

“Hình người bánh bao?” Gui nhìn mặt sói của anh Lang. “Cái này. . . Chỉ sợ là không thể nào!”

“. Hình sói bánh bao cũng được rồi.”

Tôi khiêng người sói cao hai mét trên vai đi đến trước nhà thờ. Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của người đi đường, vô cùng phô trương mà đứng cùng Gui đợi tân nương dễ thương Vũ Liên của chúng ta ở trước cửa. Như tôi dự đoán, quá một tiếng vẫn chưa thấy ai đến. Tôi mở kênh tổ đội đưa ra tối hậu thư: “Các quý cô, cho các cô mười phút nữa, nếu không đến tôi sẽ bán đấu giá công khai con sói trên vai đây.” Sau đó tôi nghe thấy âm thanh loạn xạ của họ.

“Tôi đến đây, đừng bán Lang của tôi.” Vũ Liên mặc váy cưới trắng như tuyết lo lắng chạy tới.

Thấy vậy, tôi thả A Lang đại ca trên vai tôi xuống. Không ngoài dự đoán của tôi, anh Lang đã tỉnh lại. Tôi hung dữ gầm nhẹ với anh ấy: “Vũ Liên muốn cưới anh, có lấy hay không hả?!”

Sừ Lang giật mình nhìn Vũ Liên, thấy vẻ mặt xấu hổ đáng yêu cúi thấp của Vũ Liên, anh ấy thông thả nói: “Em thật sự muốn cưới anh ư? Anh là linh mục, anh không thể làm gì để giúp em ngăn cản quái vật; anh là một con sói xấu xí, không có diện mạo đẹp đẽ; anh cũng không phải là người có tiền, không thể nào cho em trang bị, như vậy em vẫn muốn lấy anh sao?”

Mặt Vũ Liên tràn đầy vẻ dịu dàng và kiên quyết: “Anh là linh mục, anh có thể đứng bên cạnh em, cùng trợ giúp đồng đội; anh có thể không có diện mạo đẹp, nhưng tâm lòng anh thiện lương còn đáng quý hơn những thứ đó; anh không có tiền, anh chỉ có nhiệt tình tràn trề và tình bạn dạt dào. Đối với em, anh là hoàn mỹ nhất.” Vũ Liên hít sâu một hơi nói: “Đúng vậy, em muốn lấy anh.”

Doll lấy khăn tay lau nước mắt: “Cảm động quá, Doll muốn khóc.” Tôi và Tiểu Long Nữ đã ôm nhau khóc lóc từ lâu. . . (Gui? Cái kẻ muốn lén lút ôm tôi đã bị tôi đá sang phố bên kia rồi)

A Lang đại ca đỏ hết cả mặt: “Vũ Liên.”

Tôi bắt đầu nhìn hai người đều đỏ mặt không biết nói gì, đành phải tay phải xách Vũ Liên, tay trái xách A Lang đại ca (Sức mạnh tăng cao có lợi ích này đây! Không có việc gì còn có thể nhắc người đi kết hôn), một chân đá bay cửa nhà thờ, đi tới trước mặt mục sư: “Mục sư, kết hôn!” Tôi thả hai người xuống.

Mục sư bắt đầu lầm nhảm một đồng lời thoại nói khi kết hôn. Ngại quá, tôi bận sửa sang lại bồ câu trắng của tôi, định đợi để thả, cho nên không biết ông ấy đang nói cái gì, chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng: “. Vậy, Vũ Liên, con có bằng lòng lấy Sừ Lang, khi anh ấy có khó khăn thì đồng ý an ủi tâm

hòn, khi anh ấy sinh bệnh thì chăm sóc, những ngày về sau sẽ cùng nhau vượt qua, và không bao giờ xa rời không?”

Vũ Liên liếc mắt nhìn Sứ Lang say đắm “Vâng, con bằng lòng.”

“Sứ Lang, con có nguyện ý lấy Vũ Liên, khi cô ấy có khó khăn thì đồng ý an ủi tâm hồn, khi cô ấy sinh bệnh thì chăm sóc, những ngày về sau sẽ cùng nhau vượt qua, và không bao giờ xa rời không?”

“Vâng, con bằng lòng.” Sứ Lang nói không hề do dự.

Woo Woo Woo ~~~ thả bò câu, thả bò câu, tôi âm ỉ thả biểu tượng của hạnh phúc thả câu trắng, hét to:

“Chị Vũ Liên vạn tuế ~~~”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: ĐẠI HỘI, BẮT ĐẦU

Tôi đeo Vương Miện Đẫm Máu mọi người tặng lên, trong lòng vô cùng cảm động. Tôi nhất định sẽ cùng mọi người tạo nên truyền thuyết. Tôi nhắm mắt lại trấn tĩnh, rồi chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt tràn đầy tự tin và nghiêm túc. Tôi cười với Đội Phi Thường rồi bắt đầu bước chân vào bước đầu tiên tạo nên truyền thuyết, bước vào sân khấu biểu diễn của chúng tôi, hội trường thi đấu.

Trên hội trường, bình luận viên lớn tiếng giới thiệu: “Xin chào mọi người. Tôi là bình luận viên ngày hôm nay, Tiểu Lý. Đầu tiên chúng ta hãy cùng nhìn xem hai đội nào sẽ ra thi đấu trên sân đấu này đây?! Đầu tiên, xuất hiện ở phía Tây chính là Đội Công Chúa Hoàn Mỹ. Vâng! Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, theo sau Công Chúa Hoàn Mỹ tộc tinh linh là năm đội viên. Nghề nghiệp của đội viên bao gồm ma pháp sư tinh linh, chiến sĩ tộc thú, chiến sĩ tộc người, cung thủ tinh linh, cung thủ tộc người, và linh mục tộc thiên sứ.”

Tôi đi đứng trước Đội Phi Thường, nghe thấy khi đối thủ chúng tôi xuất hiện thì toàn bộ sân đấu tràn ngập tiếng hoan hô. Lê nào Đội Công Chúa Hoàn Mỹ nổi tiếng như vậy ư? Xem ra tôi mù thông tin rồi. Chưa từng nghe thấy bao giờ. Nhưng không quan trọng, Đội Phi Thường chúng tôi nhất định sẽ đánh bại bọn họ, nổi danh toàn Cuộc Sống Thứ Hai.

Bình luận viên đại hội cầm mic, lớn tiếng giới thiệu đội ngũ lên sân đấu tiếp theo: “Bây giờ đang bước lên sân khấu từ phía Đông chính là Đội Phi Thường. Đội Phi Thường có tổ hợp đội ngũ vô cùng kỳ lạ, chiến sĩ tinh linh, đạo tặc tinh linh, linh mục tộc thú, pháp sư vong linh tộc thiên sứ, thi nhân lãng du tộc ma, và ma pháp sư tộc người.

Nhất thời nổi lên hàng loạt tiếng xì xào: “Đội ngũ thật kì quái”, “Đội Phi Thường? Tên đội thật quái!”, và vô số bình luận khác nữa. . . .

“Đội này nếu không phải là đội ngũ cực kém thì là đội ngũ cực giỏi.” Người có hiểu biết của Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, linh mục tộc thiên sứ lầm bầm.

“Dù đó là đội ngũ gì đi chăng nữa, mọi người đều vì em mà giành chiến thắng đúng không?” Công Chúa Hoàn Mỹ với vẻ ngoài điềm lệ cất giọng nói bên lên với đồng đội, nhưng lại đầy vẻ giả tạo. Năm tên đàn ông còn lại lập tức gật đầu như gãi tôi.

Chìm trong tiếng xì xào của mọi người, tôi chậm rãi đi vào hội trường thi đấu. Vẫn như trước, tôi đến bất kỳ chỗ nào thì mọi người đều lặng thinh. Vẻ mặt vốn dĩ rất có lực sát thương của tôi, hiện giờ ngạch quan lại tăng thêm mị lực của tôi, lực sát thương lập tức từ 100% tăng lên thành 200%. Tôi không đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người (Haizz! Bị nhìn lâu như vậy, đã thành thói quen). Ánh mắt bắn thẳng về phía đối thủ của chúng tôi ngày hôm nay — Đội Công Chúa Hoàn Mỹ. Tôi còn tưởng sẽ là đội ngũ do sáu cô nàng hợp thành, không ngờ rằng lại là một cô nàng cộng với năm chàng trai. Tôi suy nghĩ, diện mạo còn kém Tiểu Long Nữ là một, hai là cô ta lại còn dẫn cả hậu cung tới thi đấu nữa. Ghen tỵ quá. A, không phải.

Ghen tỵ rồi lại ghen tỵ, tôi và năm người đứng tại chỗ, uốn éo POSE đáng mà Tiểu Long Nữ huấn luyện chúng tôi ba ngày. Tôi lại ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Tiểu Long Nữ, không hề tỏ thái độ ưu nhả của hoàng tử, lúc chiến đấu phải tỏ vẻ kiêu ngạo của Độc Cô Cầu Bại, như vậy mới có thể đánh kích tự tin của đối thủ. Mặc dù tôi thầm cảm thấy rằng đám con trai có thể bị vẻ đẹp trai của tôi chọc tức khiến lực chiến đấu của bọn họ tăng cao mà thôi.

“Sao lại có thể đẹp trai như thế.” Công Chúa Hoàn Mỹ si mê nhìn tôi, mà năm người còn lại lườm tôi bằng ánh mắt hận không thể ăn thịt tôi, lột da tôi cộng thêm lấy xương tôi nấu canh.

“Hoàng Tử, Tiểu Long Nữ, họ có hai cung thủ, hai chiến sĩ, nếu lâm vào cuộc chiến kéo dài chỉ sợ bất lợi cho chúng ta. Anh có kế này, mấy đứa nghe nhé.” A Lang đại ca giải thích tỉ mỉ kế hoạch cho chúng tôi.

Nghe xong chỉ thị của A Lang đại ca, đội tôi tràn trề tự tin bước lên lôi đài. Khỏe miệng tôi còn nở nụ cười hờ hững (Vẫn là của Tiểu Long Nữ dạy tôi, Tiểu Long Nữ, nickname Tinh Linh Đẫm Máu của tôi nhất định là do bà.). Tôi nhìn Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, thản nhiên lên tiếng: “Bắt đầu chưa?”

Chiến sĩ tộc thú cao lớn lập tức quơ chiếc rìu lớn anh ta đang cầm. Đáng tiếc, chiều cao còn kém A Lang đại ca một đoạn, hơn nữa còn không có sự cường tráng và khí thế của đại ca. Chiến sĩ tộc người cũng đi lên phía trước, anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Không vấn đề, bắt đầu đi!”

Trọng tài đứng ở bên thấy chúng tôi đã chuẩn bị xong, còi hiệu vang lên, trận đấu bắt đầu.

Trận đấu thường lệ luôn là linh mục hai bên buff phòng hộ cho đồng đội trước tiên, buff xong mới thực sự bắt đầu. Nhưng tôi và Tiểu Long Nữ khác với bình thường. Sau khi trọng tài hô to bắt đầu, hai người nhanh nhẹn cao chúng tôi lập tức xông ra, trước khi chiến sĩ đối phương còn chưa có phản ứng, thân hình của tôi đã né qua bọn họ. Đầu tiên nhắm về phía hai tên cung thủ kia, tiếp theo, cho tay vào trong túi, lấy Bánh Bao Thịt ra, ra sức cầm đao đánh nó: “Bánh Bao Thịt, Song Sát.” Bánh Bao Thịt lập tức bay tới hai cung thủ đang lơ mơ không hiểu chuyện gì, không ngừng đánh đi đánh lại.

Lượng máu của cung thủ ít, chút xíu này cũng đủ khiến bọn họ tổn thất. Lúc tôi vung Bánh Bao Thịt đồng thời cũng rút Hắc Đao ra theo sau Bánh Bao. Cho dù không trúng chính diện, nhưng luồng khí xung quanh cũng đủ để làm cho người bị thương. Cung thủ tộc người đen đuôi lập tức bị tôi làm thịt, tôi nhắm về phía cung thủ tộc người có lượng máu nhiều hơn: “Long Quyển Trảm thuộc ngũ đại tuyệt chiêu.” Tôi nâng đao cao quá đầu, hai chân bước lên, phi thân xoay tròn song song với mặt đất, đâm tới bụng cung thủ tộc người bằng tốc độ cực nhanh khiến cung thủ nổi tiếng vì nhanh nhẹn không ngờ lại không tránh kịp. Mặc dù không hoàn toàn trúng mục tiêu, nhưng bị chiêu Long Quyển Trảm làm gãy tay trái. Tôi vừa hạ xuống đất liền tung chiêu Phàn Thủ Liên Kích, lập tức tiến anh ta về điểm hồi sinh, bắt đầu cuộc đời mới.

Mặt khác, Tiểu Long Nữ nhanh nhẹn cao đến mức xuất quỷ nhập thần, khi ánh mắt mọi người đều bị tôi hấp dẫn, đã ần nấp đến phía sau cung thủ tinh linh. Hai tay cô ấy đều cầm chủy thủ, một dao dề ở cổ họng tinh linh, cửa anh ta một nhát, trúng điểm yếu. Nhưng sức mạnh của Tiểu Long Nữ quá thấp, không thể giết chết cung thủ tinh linh được. Thấy linh mục của đối phương đã niệm chú trị liệu, Tiểu Long Nữ cười tàn khốc, thanh chủy thủ còn lại thực ra đã dề ở sau lưng tinh linh, lúc này mới đâm mạnh vào, khiến linh mục trở mặt nhìn cung thủ ra đi.

Lúc này chiến sĩ của Đội Công Chúa Hoàn Mỹ đã bị Khô Lâu Lửa Địa Ngục siêu khủng bố của Doll ngăn cản, lại bị Sênh Ca Mê Hoặc Thuật của Gui làm giảm nhanh nhẹn, Khô Lâu nhanh chóng knock out bọn họ, nào có rảnh giúp đỡ những người khác!

Vốn dĩ còn đang mãi ngắm khuôn mặt của tôi, Công Chúa Hoàn Mỹ vừa thấy tình huống dị thường thì lập tức phát động ma pháp cỡ trung tấn công tiêu diệt một con Khô Lâu của Doll. Nhưng tôi và Tiểu Long Nữ đã giải quyết xong cung thủ rồi. Tôi nhắm phía chiến sĩ, trợ giúp Khô Lâu của Doll. Tiểu Long Nữ xuất ra kỹ năng Độn Thổ tham khảo được từ Nhấn Thuật của Nhật Bản (Kỹ năng này đến không dễ chút nào, bởi vì sau khi Tiểu Long Nữ thất bại, toàn bộ đội chúng tôi phải triển khai tìm kiếm toàn diện, lời Tiểu Long Nữ từ dưới đất lên), bí mật ần nấp đến phía sau ma pháp sư Công Chúa Hoàn Mỹ.

“Công Chúa, cẩn thận.” Linh mục đột nhiên đẩy Công Chúa Hoàn Mỹ sắp bị Tiểu Long Nữ cắt cổ ra. Tiểu Long Nữ thấy vậy, lập tức chuyển dời mục tiêu, hai thanh chủy thủ trí mạng vung về phía linh mục. Linh mục tái mặt ra sức buff máu cho bản thân, gọi chiến sĩ qua giúp đỡ.

Chiến sĩ? Tôi hừ lạnh một tiếng. Nhanh nhẹn của tộc người còn lâu mới so được với tôi, lại càng đừng nhắc đến cái tên chiến sĩ tộc thú cơ bắp không nào học cách di chuyển của rùa kia. Bọn họ ra sức mắng linh mục sao lại không buff máu, nào có thời gian nhàn nhã đi cứu người đâu!

Thực ra, lúc hai tên cung thủ có tính uy hiếp bay đi, vận mệnh của đội này đã được định đoạt. Nghĩ đến đây, khóe miệng tôi lại nhếch lên nụ cười tà ác, khiến chiến sĩ đối phương hoảng hốt tưởng tôi lại định dùng chiêu Long Quyển Trảm đó. Tôi cười khẩy, sau đó, dùng . . . mười Liên Kích, xử lý chiến sĩ tộc người. Không đùa đâu, Long Quyển Trảm không thể dùng thường xuyên được, nếu không tôi sẽ hoa mắt chóng mặt đó. Có biết không?

Tiếp theo, Tiểu Long Nữ và Gui kèm chặt linh mục và Ma Pháp Sư. Tôi và Khô Lâu dễ dàng tiến chiến sĩ người thú còn lại lên máy bay miễn phí, linh mục cũng tuyên cáo xong đời.

Sáu người chúng tôi cùng nhau đi về phía ma pháp sư Công Chúa Hoàn Mỹ ở một góc. Tôi đi đầu tiên, cười lạnh nói: “Đầu hàng chưa?”

Công Chúa Hoàn Mỹ ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ sợ hãi trên mặt cô ta đột nhiên biến mất, chuyển thành khuôn mặt kiêu mị vô cùng, còn trẻ con làm nũng với tôi: “Đầu hàng, đầu hàng, người ta thua anh mất rồi. Người ta muốn làm bạn gái của anh, được không?”

Tôi lạnh lùng nhìn cô gái không có vẻ diễm lệ của Tiểu Long Nữ, không có vẻ đáng yêu của Doll, không có vẻ tinh lặng xinh đẹp của chị Vũ Liên kia mà lộn ruột. Lúc này, cô ta lại có thể bắt chước động vật thân mềm ngả vào người tôi. Ngửi thấy mùi nước hoa khiến người tôi phát ốm. Dù gì tôi cũng là con gái, không cần bắt chước đàn ông thương hoa tiếc ngọc phải không?!

Tôi chậm rãi nhấc Hắc Đao lên, mỉm cười đâm vào người cô gái trước mặt. Nghĩ thầm ai bảo cô đẹp hơn tôi khi là nữ chứ? Còn dẫn năm anh chàng cũng hơi đẹp trai, rõ ràng là ép tôi ghen tỵ sinh hận! Tức giận mà giết người thôi!

Hài lòng nhìn Công Chúa Hoàn Mỹ bay đi với ánh mắt không cam lòng, tôi khề vẩy Hắc Đao, muốn vẩy đóng máu phát ốm bên trên. Vung vung vẩy vẩy, nhưng rồi đột nhiên phát hiện toàn bộ khán giả đều im ắng, hơn nữa còn nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Tiểu Long Nữ, có chuyện gì vậy?” Tôi tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng run sợ PM Tiểu Long Nữ.

“. Có lẽ bởi vì vừa nãy cả người cậu đầy máu, mỉm cười đâm chết một mỹ nữ, còn không thèm để ý mà vẩy hết máu. Thật là quá đẹp trai, quá lạnh lùng, quá đậm máu! Cho nên tất cả mọi người đều ngẩn cả người!” Tiểu Long Nữ bắt đầu nói.

Tôi chỉ bị đồ kị làm đầu óc mê muội thôi. Tui thân quá.

“Đội Phi Thường chiến thắng.” Cuối cùng trọng tài cũng tỉnh lại, tuyên bố câu này.

Trên sân đấu đầy máu, cả người tôi tan ra hơi lạnh, ánh mắt lạnh băng vô cùng, giờ tay chém chết kẻ địch cuối cùng. Tôi nghe tiếng hoan hô của người xem, nhưng lại liếc nhìn xung quang bằng ánh mắt lạnh băng vô tin, cho đến khi mọi người đều yên lặng thì tôi hài lòng nở nụ cười đầm máu xấu xa, dẫn đồng đội Đội Phi Thường rời khỏi sân khấu trong tiếng hô chiến thắng của trọng tài.

Tại sao tôi lại biến thành như vậy? Tôi cũng không muốn vậy đâu. Nhưng không biết từ sau lần thi đấu nào, ở bên ngoài sân đấu luôn đông nghẹt những người hâm mộ của tôi. Vốn dĩ đây cũng chỉ là vấn đề của tôi, nhưng có một lần tôi đi ở phía sau cùng của đội ngũ, sau đó, người hâm mộ đẩy cửa sân đấu đuổi theo tôi, coi người đồng đội tôi là thảm mà giẫm lên. Thế nên chuyện này liền trở thành vấn đề của cả đội.

Sau đó, Tiểu Long Nữ đề xuất kế hoạch đầm máu. Với tình hình năm phiếu tán thành một phiếu phản đối, tôi đã bị ép biến thành nhân vật khủng bố giết người không chớp mắt, để khiến những người hâm mộ này không dám vượt qua giới hạn. Thật bất hạnh, kế hoạch lại trên cả thành công. Những cô nàng hâm mộ tôi mặc dù vẫn hâm mộ, nhưng mà đã không dám bước vào trong vòng bán kính mười mét của tôi. Dù sao tôi cũng là nhân vật vô tình chém chết cô nàng Công Chúa Hoàn Mỹ. Ai cũng biết là tôi không biết bốn chữ thương hoa tiếc ngọc viết thế nào.

Tôi dẫn đầu đội ngũ (Bây giờ không ai dám đi trước tôi nữa rồi. . .), tôi tỏ vẻ lạnh lùng thích hợp. Theo thói quen tôi dùng tay trái đặt lên Hắc Dao đeo ở giữa thắt lưng, như thể bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút dao giết người. Mà trong lòng tôi lại suy nghĩ Haizz! Đói bụng quá, sao còn chưa đến nhà hàng?

“Hoàng Tử.” Một giọng nói vui vẻ vang lên từ chỗ cách tôi không xa lắm.

Ai? Tôi nhũn mảy. Không thể tin được bây giờ còn có cô nàng dám gọi tên tôi trước mặt mọi người. Tôi bất mãn nhìn lại, mấy cô nàng xung quanh đều đang âm thầm vui mừng, không biết đùa không biết sống chết nào lại dám gọi Hoàng Tử?

“Hoàng Tử? Có chuyện gì thế?” Vừa thấy ánh nhìn lạnh băng vô tình kia của tôi, Hoa Hồng giật mình, nước mắt suýt trào ra.

Hoa Hồng? Vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, mặt tôi liền mềm lại, đã lâu không gặp cô ấy: “Lâu rồi không gặp, Hoa Hồng, còn có các bạn của tiểu đội Hoa Hồng?” Tôi cười nhẹ, nhìn Tiểu Cường, Legolas, Chuyên Dụng Buff Máu, và cả Đoạn Kiếm lần trước mới thoáng nhìn qua mặt.

“Hoàng Tử, chỗ này không nên ở lâu, bảo bọn họ đi ăn cơm rồi từ từ nói chuyện sau!” Tiểu Long Nữ thấy mấy cô nàng xung quanh đã bắt đầu náo động, còn tiếp tục e rằng toàn bộ Đội Phi Thường và Tiểu đội Hoa Hồng đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng, vội vã PM tôi tránh người.

“Cùng ăn cơm đi? Hoa Hồng, đi tới chỗ nhà hàng thường gặp nhau nhé. Phải tới đó.” Tôi cũng bắt đầu cảm giác được uy hiếp xung quanh, vội vã PM Hoa Hồng xong, chạy lấy người!

Vừa đến nhà hàng, yêu cầu phòng riêng ở tầng hai xong, mặt tôi lập tức sụp xuống. Tôi vừa mát xa bộ mặt của tôi, vừa xin lỗi Hoa Hồng: “Thật sự ngại quá, Hoa Hồng, vừa nãy ở bên ngoài lạnh lùng với bạn như vậy, tôi không cố ý đâu. Thật ra là. . . .” Tôi kể đầu đuôi câu chuyện lại cho Tiểu đội Hoa Hồng, để tránh lần sau gặp nhau lại gây hiểu lầm. Tôi cũng không muốn mất đi người bạn tốt như vậy.

“Ha ha ha, không ngờ được rằng quá đẹp trai cũng có phiền não.” Tiểu Cường nghe xong, lập tức cười ha ha.

“Tôi cũng có muốn như vậy đâu. . .” Tôi gãi mặt lấm bầm. Tiểu Cường lại vỗ mạnh vào lưng tôi, mọi người đều cười.

Ngoại trừ Tinh Thiên vẫn cúi thấp đầu tách biệt, tất cả mọi người đều trò chuyện vô cùng vui vẻ. Tôi và Đoạn Kiếm nói chuyện cực kỳ vui vẻ. Đoạn Kiếm nói với tôi, mỗi cuộc thi đấu của Đội Phi Thường cậu ta đều xem cả, rất có hứng thú với những chiêu kỳ quái tôi sử dụng bởi vì cậu ta cũng thường ứng dụng những chiêu thức vô hiệp vào thực tế. Xem ra tôi cũng không phải quái nhân duy nhất! Cho nên hai người chúng tôi liền vui vẻ nói về Cửu Đầu Long Thiêm, Long Quyển Trảm của tôi và Thái Cực Kiếm, Độc Cô Cửu Kiếm của cậu ta.

“Hoàng Tử, Tiểu Long Nữ, Tinh Thiên vẫn cảm thấy rất có lỗi vì chuyện lần trước.” Hoa Hồng lo lắng nhìn Tinh Thiên vẫn cúi thấp đầu mà không nói gì.

“Chuyện đó à, tôi đã quên lâu rồi, bạn đừng để trong lòng nữa, Tinh Thiên.” Tôi quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ. “Bà cũng không gây khó dễ cho cô ấy chứ? Tiểu Long Nữ.”

“Lần trước có chuyện gì thế?”

Tiểu Long Nữ dần mặt ra (Trí nhớ của bà kém quá. Tôi toát mồ hôi lạnh!) “Tóm lại, tôi và Tiểu Long Nữ cũng không để ý đâu!” Tôi thấy bà vai của Tinh Thiên đột nhiên run lên. Chết thật! Cô ấy khóc rồi, hix, tôi lại làm sai gì ư?

“Em xin lỗi.” Tinh Thiên lao vào người tôi, ôm chặt lấy tôi mà khóc ầm lên. Tôi vỗ lưng cô ấy an ủi. Haizz! Cảm giác có em gái cũng không tồi, đáng yêu hơn thằng em đáng chết kia của tôi nhiều. Bây giờ nó cả ngày khoe khoang bên tai tôi Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã đánh thắng trận thứ X. Nếu không phải vì nó là người lo hương hỏa duy nhất của Phong gia thì tôi sợ phải tạ tội với liệt tổ liệt tông mà lấy dao bép băm nó thành bánh bao thịt rồi.

“Không sao đâu mà, ngoan nào, đừng khóc nữa.” Tôi dịu dàng an ủi Tinh Thiên.

Tinh Thiên nghẹn ngào, ngẩng mặt lên, nhìn tôi bằng đôi mắt đầm nước vô cùng đáng thương. “Em có thể hỏi anh một câu không?”

“ . . . Có thể!” Tại sao tôi lại có dự cảm cực kỳ xấu? Rồi còn cả ánh mắt chờ đợi xem kịch của các thành viên còn lại của Tiểu đội Hoa Hồng, dự cảm ngày càng mãnh liệt.

“Em có thể làm vợ bé của anh không? Em có thể nhận Tiểu Long Nữ làm chị cả mà!” Tinh Thiên mong mỏi, tuôn ra câu nói khiếp hồn.

Thành viên Đội Phi Thường vô cùng có chí mà phun hết đồ uống vừa mới uống vào ra, sau đó bắt đầu vừa nhìn trộm tôi vừa cười thầm.

Càng khiếp sợ hơn chính là.”Em cũng vậy.” Chị em tốt của tôi, Hoa Hồng, cũng kéo góc áo của tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng kiên định.

Có người nào có thể nói cho tôi biết không? Khi có hai mỹ nữ nói với bạn là họ bằng lòng làm thiếp của bạn, nhưng thực ra bạn lại là con gái. Tinh huống này phải giải quyết thế nào? Ít nhất không nghĩ ra đáp án, chỉ có thể đáng thương nhìn Tiểu Long Nữ đang cười thầm, sau đó hai cô cũng nhìn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ sắc nước, vội vàng làm rạch rồi quan hệ: “Tôi và Hoàng Tử chỉ là quan hệ chị em mà thôi, để đuổi mấy cô nàng kia đi nên tôi mới giả trang làm bà xã của cậu ấy. Chuyện này đều không liên quan đến tôi, các cô đừng nhìn tôi.”

Tiểu Long Nữ đáng ghét! Tôi nguyên rủa “chị gái” không có nghĩa khí này từ tận đáy lòng. Bây giờ tôi phải dùng lý do gì để từ chối họ đây?

Trong lúc tôi không biết phải làm thế nào, Gui đột nhiên kéo tôi lại, ôm chặt lấy tôi. Ánh mắt hàn băng của anh ta còn đáng sợ hơn bộ dạng của tôi trong kế hoạch đâm máu. Giọng điệu thông thả của anh ta làm tôi dựng hết cả tóc gáy: “Hoàng Tử, là của tôi.”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt vì động tác của anh ta. Tôi cũng bị anh ta làm cho hoảng hốt nhưng không phải bởi vì bị ôm (Chuyện này thường xảy ra), mà là giọng điệu còn lạnh hơn tôi của anh ta. Không thể ngờ rằng Gui này lại là Gui bình thường nói năng nhỏ nhẹ lại hay cười ngớ ngẩn đó, khiến tim tôi đập loạn như con nai con. Hơ ~ tôi muốn giết tên đồng tính chết tiệt này. Lúc tôi chuẩn bị động thủ.

“Haizz! Thật ra, hai người họ có quan hệ này đây!” Tiểu Long Nữ đột nhiên nói ra lời kinh người, tất cả thành viên Tiểu đội Hoa Hồng đều lạng người nhìn tôi và Gui.

“Em gái Hoa Hồng, em gái Tinh Thiên, thực ra chị cũng có chút tình cảm với Hoàng Tử (Tình cảm chị em), nhưng mà không còn cách nào khác! Hoàng Tử không thích phụ nữ, mà thích đàn ông! (Cô ấy cũng không nói dối.). Chị chân thành khuyên các em đừng nê muối nữa, tìm tình yêu thật sự khác đi!” Tiểu Long Nữ vừa nói còn thỉnh thoảng nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán.

“Hoàng Tử, đừng phủ nhận nhé, bằng không cậu thật sự phải chấp nhận hai cô nàng này đây!” Tiểu Long Nữ cảnh cáo tôi qua kênh tổ đội. Tôi ngửa mặt lên trời thở dài ~ Hai lựa chọn! Một là chấp nhận một tên đàn ông đồng tính, lựa chọn kia là tôi biến thành đồng tính đi chấp nhận con gái? Là ai nói ông trời không tuyệt đường con người? Bây giờ tôi đang phải bước đi trên đường cụt đây!

Tiểu đội Hoa Hồng hoảng hốt đối diện với sự thật. Mọi người đều giật mình đến nỗi miệng há đến mức có thể nuốt được ba quả trứng. Không biết có phải là ảo giác của tôi không, Đoạn Kiếm vừa nãy còn ngồi cạnh tôi hình như đã dịch sang bên cạnh ba ghế?

Khóe miệng tôi giật giật, mặt nổi gân xanh, nhưng tôi nhin ~ Không muốn lên tiếng thừa nhận, đành phải cúi đầu tỏ vẻ cam chịu.

Lúc đầu Hoa Hồng và Tinh Thiên sững sốt, sau đó che miệng muốn khóc, cuối cùng thấy tôi cúi đầu cam chịu thì không chịu nổi kích thích mà rời chỗ ngồi, khóc lóc thút thít đẩy cửa nhào ra.

“Ồhhh! Tôi thấy chúng tôi phải đuổi theo đồng đội trước, hôm, hôm khác nói chuyện sau nhé!” Tiếp theo, những người còn lại của Tiểu đội Hoa Hồng cũng nhanh chóng tháo chạy, trong nháy mắt đã không còn một bóng người.

Trong phòng riêng, đồng đội chúng tôi yên lặng nhìn Tiểu đội Hoa Hồng phóng đi.

Trầm tĩnh vài phút, A Lang đại ca tỉnh táo lên tiếng: “Tôi xem đối thủ trận đấu tiếp theo của chúng ta đi! Theo tư liệu, thực lực đội này rất có thể sẽ cách xa đối thủ của bảy trận trước. Còn nữa, Hoàng Tử không thể làm Gui rút cấp được. Lúc nào cậu ấy gần chết thì gọi anh buff thuật trị liệu, rồi em lại tiếp tục đánh!”

“Yên tâm, chết đã không đủ để khiến em bớt giận.” Tôi chụp lấy cổ Gui, khóe miệng dâng lên một nụ cười.

Hai giờ sau.

“Chúng tôi đã đánh thắng bảy trận, ba trận nữa là xác định rời khỏi vòng đấu bảng, chính thức tiến vào vòng chung kết. Nhưng chắc hẳn bây giờ mọi người đều cảm thấy đối thủ càng lúc càng mạnh. Cho nên chúng ta phải làm từng bước một, chính xác là phải hiểu rõ đối thủ, mới có thể bách chiến bách thắng.” A Lang đại ca chìa ra cuốn sách nhỏ trong tay ra: “Đây là quyển ‘Phân tích Đội thi đấu Đại hội Người mạo hiểm’ anh vừa mới mua, chúng ta tới nhìn xem tư liệu đội tiếp.”

Tên đội: Đội Phượng Hoàng

Đội viên tham gia: 6 người (Thừa thừa)

Thế phía dưới? Phía dưới không có.

A Lang đại ca khụ, khụ hai tiếng: “Được rồi, đối thủ của chúng ta chính là Đội Phượng Hoàng. Mọi người đã hiểu chưa?”

Cuối cùng, Vũ Liên nắm lấy lông của ông xã, cảnh cáo anh ấy không được mua mấy thứ lung tung nữa.

“Đội Phụng Hoàng! Không biết có phải lại là tổ đội toàn con gái không?” Tôi lo lắng hỏi. Tôi đã mắc chứng ám ảnh con gái rồi.

Tiểu Long Nữ nhún vai: “Tôi đi hỏi cho cậu!” Sau đó cô ấy ngấm ngấm đi ra, tóm lấy vài người đi đường ~~~

Tôi vẫn dẫn Đội Phi Thường đi qua thông đạo, chuẩn bị bước lên hội trường thi đấu như trước. Bây giờ tiếng tăm Đội Phi Thường đã không còn như trước đây nữa. tổ hợp đội viên kỳ quái, tên đội quái dị, còn bởi vì cách đánh và chiêu thức vượt xa sức tưởng tượng của con người mà chúng tôi đã có chút tiếng tăm ở Cuộc Sống Thứ Hai. Thêm vào mỹ nam nổi danh Tinh Linh Đắm Máu, tiếng vang của đội tôi lại càng nước nổi bèo nổi. Nghe đó! Tiếng hoan hô này to thật đấy, mọi người đều hô to: “Đội Phụng Hoàng có lên!” , “Đã đảo Đội Phi Thường . . .”, “Đội Phi Thường là cái gì chứ! Phụng Hoàng vạn tuế.”

. Tôi dừng chân, hơi tức giận. Thế là thế nào? Theo như bảy trận thi đấu trước của tôi, mỗi khi nhắc tới đội chúng tôi cho dù không la lên tên Đội Phi Thường, cũng ít nhất sẽ kêu to tên và nickname của tôi. Bây giờ lại chẳng nghe thấy tiếng nào? Coi thường người cũng có mức độ thôi!

“Không có cách nào, đây là Nhật Thành, là địa bàn của Đội Phụng Hoàng.” Tiểu Long Nữ hồ hững nói: “Hơn nữa nghe nói Đội Phụng Hoàng bao gồm sáu mỹ nam.”

“Sáu mỹ nam?” Tôi hưng phấn hỏi, có trai đẹp để ngắm rồi.

Nghe nói vậy, Gui tổn thương nhìn tôi: “Tôi cũng là mỹ nam mà!”

“Anh Hoàng Tử thích mỹ nam ă? Cũng giống với Doll đó, Doll cũng thích mỹ nam!” Doll nói với vẻ mặt tung tung, nhưng những người khác đều nghi ngờ, không xong.

“Tôi thích mỹ nam làm gì, tôi chỉ đang nghĩ đến việc có thể đánh bọn họ liên vui vẻ, đi nhanh thôi, ha ha ha.” Tôi cười gượng giải thích, lập tức quay đầu tiếp tục đi thẳng. Phù ~ thật là nguy hiểm, suýt nữa thì lộ rồi .

Nhưng tôi đi quá nhanh, không nghe thảo luận của đồng đội ở phía sau.”Không thể tin được lời Tiểu Long Nữ nói lại là sự thật.” , “Hoàng Tử có sở thích như vậy, Gui cũng có, đúng là tổn thất của con gái.”, “Vậy tại sao cậu ấy lại thích đánh đập Gui?”, “Anh không nghe thấy cậu ấy vừa mới nói nghĩ đến việc được đánh sáu mỹ nam kia liên hưng phấn ư? Có thể Hoàng Tử có khuynh hướng ngược đãi?!” , “Đánh là tình, mắng là yêu?”, “Gui: Vậy tôi phải để Hoàng Tử đánh nhiều hơn.” (Cũng được! Đừng để bị giáng cấp là được rồi, toàn đội nói.)

Tiểu Long Nữ vừa nghe vừa chảy mồ hôi lạnh vừa nói: “Không liên quan tới tôi, không liên quan tới tôi.”

Phải bước ra khỏi thông đạo rồi. Tôi điều chỉnh lại cơ mặt của mình, chỉnh về mặt thành về lạnh lùng, sau đó chuẩn bị ngắm trai đẹp. A! Là chuẩn bị bước lên sân thi đấu .

Tôi vừa mới bước ra khỏi thông đạo, ánh mắt lập tức nhìn về phía sáu người được gọi là mỹ nam kia. Vừa nhìn đã thấy sáu kẻ đang làm bộ làm tịch đập vào mắt tôi. Ahh! Dạ dày của tôi. . . Được rồi! Trung thực mà nói thì cũng được, mắt là mắt, mũi là mũi (Không thì là gì?), nhưng đối với tiêu chuẩn của tôi, trừ bỏ bản thân tôi, thằng em tôi cùng Gui ra, tôi còn chưa thấy người nào đẹp trai khiến tôi tán thưởng. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ ở mức khá mà thôi. Vậy mà sáu người đó lại phủ nguyên bộ trang bị màu trắng thêm vào áo choàng rồi POSE đủ các thể loại ở bên kia? Còn ngấm hoa hồng ở trong miệng nữa? Nhân tiện nói luôn, bọn họ chỉ có hai tộc là tinh linh và tộc thần.

Lập tức tôi liền quyết định giáo huấn sáu kẻ không biết tự lượng sức mình này, cho bọn họ thấy hậu quả của việc khiến tôi thất vọng là gì! Cho bọn họ biết cái gì mới gọi là mỹ nam! A ha ha a ~

“Gui, tụi bên cạnh tôi!” Tôi nói câu này khiến Gui vui sướng điên cuồng.”Cho tụi con trai đàn độn đối diện kia biết thế nào là mỹ nam chân chính.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: ĐỒ ĂN VÔ ĐỊCH

Về mặt lạnh lùng? OK!

Ngạch quan? OK!

Kiểu tóc? OK!

Quần áo? OK!

OK! Wa ha ha, mười phân vẹn mười. Tôi trải qua ba giây tự hỏi, quyết định dùng chính sách mỹ nam tử lạnh lùng xấu xa bình thường, không phải tục ngữ nói đàn ông không xấu xa thì phụ nữ không yêu sao? Tôi nhìn Gui, không tôi không tôi. Dưới uy hiếp của tôi (Kỳ quái, tôi uy hiếp sẽ ĐÁNH ANH TA thì không có tác dụng, uy hiếp KHÔNG ĐÁNH ANH TA thì lại có tác dụng. Bị cưỡng ngược sao?) Anh ta cũng tỏ vẻ mỹ nam lạnh lùng xấu xa. Tôi cảm thấy anh ta còn có thiên phú hơn tôi! Thật đẹp trai. A! Tôi lắc đầu quăng trái tim trên hai mắt đi, khôi phục hình tượng lạnh lùng của tôi.

“Đi nào, Gui.” Tôi nhắc bước đi về phía trước.

“Xin chào mọi người, tôi là bình luận viên Tiểu Lý. Đang vào sân từ bên trái là Đội Phượng Hoàng. Có bốn chiến sĩ tinh linh, một linh mục tộc thần, một ma pháp sư tộc thần. Là đội ngũ vô cùng mạnh mẽ, chưa có đội ngũ nào chịu đựng được sức tấn công của họ.” Tiểu Lý vô cùng kích động báo tin: “Sáu mỹ nam khiến các bạn nữ ở hội trường điên cuồng rồi. Hãy nghe tiếng hoan hô, xem ra đội chủ nhà có không ít người ủng hộ!”

“Vào sân từ bên phải chính là. . .” Tiểu Lý lật đi lật lại tư liệu, sợ hãi đôi chút. Đội Phi Thường? Nhớ rằng trong đội hình như có.

Tôi cùng Gui bước ra khỏi lối đi, tiến vào hội trường, lập tức đi lên lối dài. Mà tiếng hoan hô ở nơi này ngày càng nhỏ, cuối cùng lặng ngắt như tờ. Ánh mắt của người xem rời khỏi Đội Phượng Hoàng, toàn bộ tập trung nhìn tôi và Gui. Gui không thêm đề nghị nhường ngược mắt chọc giận đối thủ. Mà tôi nghiêng đầu sang một bên, thái độ vô cùng khiêu khích mà thần nhiên cười tà ác với Đội Phượng Hoàng.

“Đội Phi Thường, có chiến sĩ tinh linh, đạo tặc tinh linh, linh mục người thú, pháp sư vong linh tộc thiên sứ, thi nhân lãng du tộc ma và ma pháp sư tộc người, bằng tổ hợp đội ngũ và hàng trăm cách chiến đấu khác lạ mà xưng bá đến bây giờ.” Thân là bình luận viên, Tiểu Lý biết rõ điều người xem càng muốn biết là.”Chiến sĩ duy nhất trong Đội Phi Thường, Hoàng Tử, nhờ cách chiến đấu vô tình mà giành được danh hiệu Tinh Linh Đẫm Máu. Đương nhiên cũng có nickname Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai. Thêm vào mỹ nam hiếm có khó tìm tương đương, Guiliastes tả mị tuần mỹ cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Ở nơi hoạt động của Đội Phi Thường, Tinh Thành, hai người này được biết đến là mỹ nam phi thường. Dù thế nào đi nữa, hôm nay các bạn nữ ở đây đã được no mắt rồi.”

“Đang làm bản tin cuộc thi sắc đẹp sao?” Tiểu Long Nữ lẩm bẩm.

“Ôi chào! Nếu thật sự cuộc thi sắc đẹp thì tốt rồi. Vậy không cần phí lực đánh đấm, không chừng trở thành quán quân luôn.” Chị Vũ Liên nói chắc ăn.

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn chị Vũ Liên bằng ánh mắt ngờ vực, thậm chí dị thường của chị ấy đã được chữa khỏi?

Vũ Liên trêu mếu nhìn ông xã Sừu Lang. “Có Lang đây, nhất định sẽ chiến thắng.”

. Chưa chữa khỏi.

“Đại ca, bọn họ có bốn chiến sĩ, phải đánh thế nào đây? Chiến lược lần này là gì?” Bên ngoài tôi tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng, âm thầm vội vã hỏi A Lang đại ca. Tôi cảm thấy khuôn mặt của bốn chiến sĩ đối diện đã bắt đầu nhăn nhó. Có khả năng lớn nhất là sau lúc trọng tài hô to bắt đầu, xông thẳng lại đây bằm như tôi ra. Tôi không có hứng làm thịt người cắt lát đâu.

“Ừm. . . Hơi khó giải quyết. Đội ngũ này toàn là chiến sĩ, đánh quái có lẽ không hiệu quả lắm, nhưng lại vô cùng có ích trong các cuộc đấu thể này. Cách tốt nhất là em và Doll bám trụ bọn họ, để Vũ Liên sử dụng ma pháp quy mô lớn giải quyết một lần.” A Lang đại ca trầm tư một hồi. “Tiểu Long Nữ, ma pháp sư kia giao cho em ám sát, Gui trợ giúp hai bên.”

“Bám trụ bốn tên chiến sĩ?” Tôi cười gượng, cộng thêm ánh mắt vô tội đáng thương. “Đại ca, có phải anh đánh giá em quá cao không? Cho dù là siêu nhân, trong một tập phim cũng chỉ đối phó được với một kẻ địch thôi!”

A Lang đại ca bình thần nói: “Đáng tiếc em không phải siêu nhân, cho nên em phải đối phó với bốn người. Nhớ rõ! Có chết cũng phải bám trụ bọn họ, nhưng có thể không cần phải rút cấp thì gắng hết sức đừng để rút cấp.”

Hix! Thật vô tình, tôi khóc, ngược đãi chiến sĩ. Khóc rồi lại khóc, tôi vẫn nghe lời rút Hắc Dao ra, lấy Bánh Bao Thịt, suy nghĩ xem dùng chiêu gì sẽ có ích trong trường hợp này. A! Đột nhiên nhớ tới, Bánh Bao Thịt có một vài chiêu có vẻ cực kỳ thích hợp.

“Ha ha, đang thi đấu cậu lấy bánh bao ra để làm gì? Không phải chứ, phải ăn bánh bao mới có sức lực hả? Cũng đúng, ăn nhiều chút a, nhìn cậu chẳng có mấy lạng thịt, gió thổi phát là bay!” Chiến sĩ tinh linh đứng ở phía trước khinh thường nhìn Bánh Bao Thịt trong tay tôi.

“Bánh Bao Thịt kia còn có mắt kìa, không phải là pet chứ? Pet bánh bao? Ha ha ha ha” Đám chiến sĩ tinh linh đối diện thì nhau cười.

“Cho cậu chút kiến thức, cái gì mới là pet chân chính!” Linh mục thiên sứ ở phía sau vừa nói xong, trên đầu anh ta lập tức toát ra một quả cầu lửa?

“Hóa Phượng Hoàng?” A Lang đại ca vừa thấy, giật mình kêu lên.

“Thật đẹp quá!” Doll ngưỡng mộ.

“Không xong rồi, tình hình này vô cùng bất lợi cho chúng ta.” Không hổ là A Lang đại ca, sau khi ngạc nhiên, lập tức khôi phục tỉnh táo mà phân tích. “Vũ Liên là ma pháp sư hệ hỏa, không thể cầm cự Hỏa Phượng Hoàng. Từ Linh của Doll còn vừa vặn vận bị khắc. Biện pháp tốt nhất là pet đấu với pet.”

Câu nói vừa thốt lên, chúng tôi nhìn về phía Bánh Bao Thịt đang kêu loạn boo hoo trong tay tôi, rồi ngẩng đầu nhìn Hỏa Phượng Hoàng đang bay lượn uy phong trên bầu trời. “Tình hình vô cùng bất lợi.” Tôi nói.

“Trận đấu bắt đầu.” Trọng tài hô to.

Cái gì? Sao lại bắt đầu nhanh vậy? Tôi còn chưa nghĩ ra cách nào để một chiếc bánh bao đánh thắng được một con phượng hoàng. Bỏ đi, tôi thấy tôi nghĩ cả đời cũng chẳng ra nổi.

“Bánh Bao Thịt, Súng Bắn Thịt Băm.” Tay trái tôi cầm Bánh Bao Thịt, nhắm vào bốn tên chiến sĩ mà bắn không ngừng. Mặc dù lực tấn công của thịt không cao, nhưng bị đánh trúng vẫn rất đau, hơn nữa.

“Trời ạ! Đây là cái gì? Dính quá, kinh quá!” Quả nhiên, đối phương khóc lóc thảm thương. Hơ hơ ~ Đây chính là thịt băm nửa đời chưa nấu vẫn còn rõ máu của Bánh Bao Thịt. Trình độ kinh nghiệm không phải là người chưa xuống bếp thì không thể chịu được.

“Hỏa Phượng Hoàng, cản công kích của chiếc bánh bao kia.” Linh mục vội vã chỉ huy phượng hoàng ra phía trước trợ giúp.

Hỏa Phượng Hoàng phun lửa cản thịt băm của Bánh Bao Thịt. Mùi thơm xộc tới, Bánh Bao Thịt nửa đời chưa nấu lại có thể bị nướng chín? Tôi nhéo một miếng bên trong, vương vấn hoài nghi mà nuốt xuống. Sốc! Ngon thật là ngon ~ Trời ạ, làm thế nào để tôi có thể ăn được thịt nướng ngon như thế này? Sau này không được ăn nữa thì làm thế nào đây?

“Không thể tưởng tượng được, nếu có một con Hỏa Phượng Hoàng cộng thêm Bánh Bao Thịt của tôi, vậy sau này chúng tôi không cần lo không có thịt ăn nữa rồi.” Tôi cười khẩy, trong lòng hạ quyết tâm, nhấc Hắc Dao lên chìa vào linh mục đối diện khiêu khích. “Ê, chủ nhân Hỏa Phượng Hoàng, cá cược đi, xem đội nào sẽ đánh thắng!”

Đầu tiên Đội Phượng Hoàng ngăn người ra, sau đó tất cả cười lăn lê bò toái. Linh mục khó khăn lắm mới ngừng cười được, anh ta khinh thường lên tiếng. “Cậu tưởng cậu sẽ thắng được sao? Dùng Bánh Bao Thịt mà đòi đánh thắng phượng hoàng?”

Tôi không trả lời anh ta, chỉ cười khiêu khích.

Quả nhiên, không có một tên con trai nào có thể chịu đựng khiêu khích của mỹ nam như tôi, linh mục đối diện tức giận nói với tôi: “Được thôi. Cược gì?”

“Cược Hỏa Phượng Hoàng của anh. Nếu Đội Phượng Hoàng thua thì phải giao phượng hoàng của anh cho chúng tôi. Nếu Đội Phi Thường thua, tôi tự sát về cấp 1.”

Linh mục cười mỉa mai: “Không vấn đề! Cậu chịu khó vất vả luyện lại nhé.”

“Hoàng Tử, có phải cậu quá xúc động rồi không?” Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi tôi qua kênh tổ đội.

Tôi không trả lời, chỉ quăng thịt nướng chín của bánh bao cho mỗi người một miếng. Tất cả lặng người nhìn thịt nướng trong tay, nhìn tôi với vẻ khó hiểu, mà Tiểu Long Nữ hơi do dự cho vào trong miệng.

Tiểu Long Nữ nuốt miếng thịt, thất thần vài giây.”A ~ Ngon quá. Trời ạ! Tôi chưa từng được ăn thịt nướng nào ngon thế này. Thịt băm của bánh bao tươi non nhiều nước cộng thêm ngọn lửa nhiệt độ cao của Hỏa Phượng Hoàng nướng chín trong nháy mắt, độ chín đạt mức hoàn hảo, miếng thịt nhai sượng cả răng. Quả nhiên là thịt nướng cực phẩm không thể làm bằng thịt bình thường và lửa từ bếp bình thường. Thật cảm động quá ~ Hoàng Tử, dù cậu có phải chết đến cấp âm 100 cũng phải cướp Hỏa Phượng Hoàng về bằng được. Nghe rõ chưa?.” Tiểu Long Nữ gào to.

“Bảo anh đá chết bọn họ cũng được, Hỏa Phượng Hoàng là của chúng ta.” A Lang đại ca gầm lên.

“Có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí ăn uống!” Chị Vũ Liên mỉm cười dịu dàng, nhưng bóng đen trên mặt chị ấy có thể sánh với tiếng gầm của A Lang đại ca, khiến người khác rợn cả tóc gáy.

“Hồi Từ Linh Cốt Long từ địa ngục sâu thẳm, hãy từ bỏ giấc ngủ say, đáp lại lời gọi của pháp sư vong linh Doll, xuất hiện giúp Doll giành thịt nướng ăn!” Sau khi ăn thịt nướng, Doll lại, lại có thể chiêu hoán Từ Linh khủng bố mà con bé chết cũng không chịu chiêu hoán, Cốt Long.

“Thứ mà Hoàng Tử muốn, tôi sẽ giúp cậu ấy đoạt được, không từ thủ đoạn!” Gui lại tản ra luồng khí lạnh băng. . .

Sáu đội viên Đội Phi Thường đều nở nụ cười khủng bố, trong miệng lẩm bẩm câu nói tôi muốn ăn thịt nướng, Hỏa Phượng Hoàng là của chúng tôi.

“Bọn, bọn họ sao lại thay đổi khí thế như vậy?” Linh mục tái mặt nhìn sáu con sói đối đầu diện.

“Không, không có vấn đề gì cả. Cho dù có thêm Cốt Long cũng không sao cả. Hỏa Phượng Hoàng là thiên địch của Từ Linh.” Chiến sĩ hơi sợ hãi cam đoan với đồng đội.

“Gui, Cường Bạo! Doll, Cốt Long lên đi.” Tôi hô to.

“Vâng, Cuồng Bạo Nhạc Ca.” Gui vừa bắn vừa buff Cuồng Bạo Nhạc Ca cho tôi và Tiểu Long Nữ, làm sức mạnh và nhanh nhẹn của chúng tôi tăng lên 150%, thời gian hạn chế 10 phút.

“Cốt Long, lên.” Doll hoàn toàn không biết sợ hãi, bình tĩnh chỉ huy Tử Linh.

Tôi nhảy lên Cốt Long, phi tới chiến sĩ tinh linh đối diện. Lúc này, Hỏa Phượng Hoàng cũng theo chỉ huy và xông tới phía chúng tôi. Thấy sắp va vào nhau, tôi hừ lạnh một tiếng. Đùng trùng Bánh Bao Thịt của tôi thật sự chỉ biết phun thịt. Có thể nó không đánh thắng được Hỏa Phượng Hoàng, nhưng . . . He he! “Quần” nó thật ra cũng đơn giản lắm.

“Bánh Bao Thịt, dùng Bột Nhào QQ, trói Hỏa Phượng Hoàng lại.” Tôi cầm Bánh Bao Thịt trong tay mà ném vào Hỏa Phượng Hoàng. Nó lập tức kéo giãn như bột nhào, trói cánh Hỏa Phượng Hoàng lại. Phượng hoàng ứa nước mắt sâu khô, rút xuống mặt đất, ra sức vùng vẫy.

Phía trước đã không còn trở ngại. Tôi và Cốt Long sắp sửa đánh bốn tên chiến sĩ tinh linh sắc mặt trắng bệch. Nhưng lúc này, ma pháp sư của đối phương tạo xong vòng phòng hộ. Tôi và Cốt Long không hay biết mà đánh vào vòng phòng hộ, nhận vết thương không nhỏ. Tôi dẫn lại cơn đau vì bị đánh, lập tức bảo Doll làm cho Cốt Long bay lên khỏi vòng phòng hộ. Lúc đang định tấn công đối phương, ma pháp sư lại không ngừng thi triển ma pháp cỡ nhỏ để cản tôi. Tôi và Cốt Long bay trên trời, tránh tới tránh lui, còn phải chú ý bốn tên chiến sĩ tinh linh đối phương, để bọn họ không dám bước ra khỏi vòng phòng hộ của ma pháp sư.

Sau khi dây dưa mấy phút.”Aaaa!” Ma pháp sư tộc thần không dám tin nhìn lưỡi dao đâm ra trước ngực mình, ngay sau đó liền biến thành ánh sáng trắng bay đi. Ở phía sau anh ta là Tiểu Long Nữ cười he he hai tiếng, trước khi chiến sĩ ở phía trước phát hiện ra, lại thi triển thuật Độn Thổ trở lại Đội Phi Thường.

Thấy tình thế đã được định đoạt. “Ha ha ha ha ha.” Tôi ngồi trên người Cốt Long cười điên đảo, đáng vẻ đã cuồng lại ngao kia khiến không ít các bạn nữ không chịu nổi mà lăn ra ngất.

“. . . Lưu Tinh Vũ.” Chị Vũ Liên mỉm cười niệm câu chú cuối cùng, hơn mười viên sao băng lửa lập tức từ rơi xuống từ trên trời, tiếng sao băng lửa chạm đất vang lên không ngừng. Cuối cùng bốn ánh sáng trắng bay đi, chỉ còn một tên chiến sĩ đã cười nhạo Bánh Bao Thịt của tôi vẫn còn ở tại chỗ.

Như bình thường, tôi vô cùng khi thế nhảy khỏi Cốt Long, lạnh lùng vô tình nhìn đối thủ, sau đó chém Hắc Dao vào thân thể bất lực của anh ta, tiễn anh ta trở về làm tinh linh một lần nữa.

“Đội Phi Thường, chiến thắng!” Trọng tài hô lên câu nói tôi đã nghe bảy lần.

Sau đó, tôi đi đến thu hồi Bánh Bao Thịt vô địch của tôi.

Hệ thống thông báo: Bánh Bao Thịt thắng cấp: Cấp 40

Bánh Bao Thịt học kỹ năng mới: Bánh Bao Thịt Nướng Cháy.

.

Chúng tôi thuận lợi nhận Hỏa Phượng Hoàng biến về trứng pet lần nữa (Pet muốn đổi chủ nhân, phải quay về hình dạng trứng lần nữa, nhận chủ lần nữa, hơn nữa vì từ vong một lần, hạ một cấp, độ trung thành còn 50/100). Sau đó bắt đầu thảo luận xem nên đem con Hỏa Phượng Hoàng này cho ai.

“Trước tên hầy đá em và Doll ra khỏi danh sách. Em đã có pet, Doll có thể chiêu hoán Tử Linh, không cần pet nữa.” Tôi nghĩ xong rồi nói.

“Ừm, anh cũng không cần. Anh tin rằng anh không cần pet bảo vệ.” A Lang đại ca vừa nói vừa kéo dẫn những cơ bắp ấn tượng của anh ấy.

“Tôi cũng không cần, Lang sẽ bảo hộ tôi.” Vũ Liên đại tẩu và A Lang đại ca nhìn nhau thăm thiết.

“Tôi không muốn, tôi không thể nuôi pet.” Tôi hỏi tương lại lịch sử đầm máu và nước mắt về pet của Tiểu Long Nữ. Cũng được, để tránh Tiểu Long Nữ lại lập lại kỷ lục mới nuôi chết Hỏa Phượng Hoàng bất tử, ghi thêm vào lịch sử đầm máu và nước mắt hoành tráng của cô ấy.

“Vậy chỉ còn lại có. . . Gui?”

“Tôi ư? Rất tốt. Vậy tôi nướng có thể nướng thịt cùng với Hoàng Tử điện hạ rồi!” Mặt Gui tràn đầy khát khao.

“Là nướng thịt cùng với Thịt Bao Bao!”

Đội Phi Thường cười vật vờ.

“Hoàng Tử em cũng thật là, thỉnh thoảng cũng phải thưởng cho Gui một chút chứ! Nướng thịt cùng với cậu ấy thì có sao đâu nào?” A Lang đại ca vỗ lưng tôi.

“A? Cậu đó không phải là em nói!” Tôi ngờ vực, tôi chắc chắn tôi không nói gì mà?

“Tiếng nói dễ thương như vậy, là Doll nói à?” Tiểu Long Nữ đoán.

“Hừ?” Doll ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, trong miệng đầy thức ăn, hoàn toàn không thể nói được lời nào.

Rốt cuộc là ai?

“Ồ đây này! Ma ma.”

Ma ma? Tôi cảm thấy Bánh Bao Thịt trong tay đang ở vùng vẫy. Không phải chứ! Bánh Bao Thịt mọc mắt đã đủ dã man rồi, Bánh Bao Thịt còn biết nói nữa thì. . . . Tôi chậm rãi cúi đầu nhìn Bánh Bao Thịt trong tay, chỉ thấy đôi mắt to ngập nước của nó nhìn tôi như trước đây.

“Ma ma.” Cái miệng nhỏ nhắn của Bánh Bao Thịt đột nhiên hé ra nói câu này. Tôi sững sốt. Ma ma? Gọi tôi?

Đội viên Đội Phi Thường bây giờ cũng phát hiện việc này như người ngoài hành tinh xâm lược, như Châu Tinh Trì diễn bị kịch, như Trương Huệ Muội nhảy thoát y, là chuyện không thể tượng tượng được. Tất cả mọi người trở mắt nhìn Bánh Bao Thịt biết nói.

“Mọi người đừng nhìn Bánh Bao Thịt chăm chú như vậy, Thịt Bao Bao sẽ ngượng đấy.” Nói xong, trên “má” (?) Bánh Bao Thịt xuất hiện hai vòng tròn đỏ ửng.

. . . Là nữ? Không đúng, bánh bao cái?

“Sao mà lại gọi tao là ma ma?” Lê nào, giới tính thật của tôi lại bị một chiếc bánh bao phát hiện? Cũng có thể, ngộ tính cơ bản của Bánh Bao Thịt chính là 10 mà!

“Ma ma chính là ma ma. . .” Bánh Bao Thịt cúi thấp “đầu”, vẻ mặt vô tội đáng thương, còn chà lòng bàn tay tôi làm nũng.

Dễ thương quá! Nhưng mà, hix. . . Tôi vẫn chưa kết hôn mà đã làm mẹ rồi! Hôn nữa đứa trẻ lại là một chiếc bánh bao. . . Không biết là con trai hay con gái nhỉ?

“Tiểu Long Nữ, pet của Cuộc Sống Thứ Hai có thiết lập giới tính không?” Tôi bình thản hỏi.

“Có. . . Hôn nữa nếu có hai con còn có thể sinh con nữa! Mặc dù tỉ lệ thấp.” Tiểu Long Nữ nhìn chăm chú Bánh Bao Thịt, nhanh chóng tự hỏi: “Nhưng Bánh Bao Thịt. . .” Tiểu Long Nữ ngờ vực quan sát Bánh Bao Thịt. Mà tôi rất phối hợp đem Bánh Bao Thịt lật đi lật lại, cố gắng tìm ra một dấu hiệu nhỏ nhoi có thể phân biệt giới tính.

“Mau hỏi luôn đi xem thế nào?” Chị Vũ Liên kiến nghị.

“Bánh Bao Thịt.” Tìm một lúc lâu, trừ cái vỏ bánh bao trắng trắng mềm mềm, không nhìn thấy cái gì cả, tôi đành phải bình tĩnh hỏi: “Con là đực hay là cái?”

Bánh Bao Thịt mở to hai mắt nghi hoặc, khó hiểu hỏi: “Ma ma, cái gì là đực, là cái? Thịt Bao Bao không hiểu.”

. . . Nhất định là cái rồi, chúng tôi nghĩ.

“Anh cảm thấy việc tại sao nó biết nói còn quan trọng hơn vấn đề giới tính thì phải?” Lúc này, A Lang đại ca nghiêm túc nói.

“Bởi vì nó đạt cấp 40 rồi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên nhớ tới. “Pet của Cuộc Sống Thứ Hai sau khi đạt tới một cấp độ nhất định, sẽ bắt đầu trí năng hóa. Cấp 40 biết mở miệng nói, sau đó trí thông minh sẽ không ngừng tăng lên cùng với cấp độ.”

“Thì ra là như thế. Vậy pet biết nói xem như là bình thường à?” Tôi tỉnh ngộ.

“Ừm” Tiểu Long Nữ ngại ngùng cười gượng. “Vừa nãy tôi quên mất.”

Con gái của tôi, a, không ~ là pet biết nói của tôi. Tôi vui mừng nhéo ngược nhéo xuôi Bánh Bao Thịt, nhéo nhéo.”Đau quá, Thịt Bao Bao đau quá!” Bánh Bao Thịt kêu lên, sau đó đôi mắt to ngập nước của nó thật sự tràn ngập nước. Một giọt, hai giọt nước mắt siêu ~~~ lớn lăn ra từ mắt Bánh Bao Thịt, cuối cùng hình thành hai dòng nước phun điên cuồng: “Hu, hu hu. . . . hu. . .”

“A ~~ Bánh Bao Thịt khóc rồi, làm sao bây giờ?” Tôi luống cuống nhìn Bánh Bao Thịt khóc điên cuồng trong tay. Phải làm sao để an ủi một cái bánh bao thịt đây?

“Thật giống vòi nước.” Tiểu Long Nữ nhìn mặt đất càng lúc càng có xu hướng ngập nước.

“Tốt quá rồi, sau này không cần mang theo nước nữa rồi!” Vũ Liên đại tẩu cười vui vẻ.

Mười phút sau.

“Hoàng tử, tôi phải cảnh cáo cậu trước, tôi không biết bơi!” Tiểu Long Nữ khóc không ra nước mắt nhìn nước đã ngập đến thắt lưng.

Tôi nâng hai cái vòi nước trong tay, cười ngây ngô.

“Trốn đi! Nhà hàng này cao cấp như vậy, chúng ta làm ngập phòng riêng của họ, phí bồi thường nhất định không ít.” A Lang đại ca không hề lo lắng đến nước ngập. Cũng phải, dù gì với chiều cao của mình, anh ấy nhất định là người cuối cùng bị ngập kín đầu.

“Giá trị danh vọng lại giảm xuống.” Lợi dụng lúc mở cửa, dòng nước trào ra ngoài gây xáo động, chúng tôi cuối cùng cũng thuận lợi trốn thoát, nhưng không tránh được giá trị danh vọng lại giảm xuống lần nữa. Chị Vũ Liên nhìn giá trị danh vọng của đội ngũ, nở nụ cười tối tăm khủng bố, quay đầu nhìn tôi. “Hoàng Tử, chăm sóc con gái Bánh Bao Thịt của em cho cẩn thận, đừng để nó gây rắc rối lần nữa nhé!”

“Vâng” Hu hu hu, nụ cười tối tăm khủng bố mà dịu dàng của chị dâu thật sự rất đáng sợ. Tôi sợ quá.

Tôi trừng mắt nhìn con gái Bánh Bao Thịt của tôi, tóm nó lên, tôi muốn đánh thật đau vào mông nó, tay tôi sắp sửa vung xuống. Nhưng Bánh Bao Thịt ngờ vực nhìn tôi bằng đôi mắt to khờ dại vô tội nhất. “Ma ma?” Hix, thế này thì bảo tôi phải đánh thế nào?

Tiểu Long Nữ vỗ vỗ lưng tôi. “Thôi bỏ đi, đánh một chiếc bánh bao có ý nghĩa gì đâu? Không bằng bảo nó phun nhiều thịt chút cho chúng ta ăn đi!”

“Cũng đúng. Gui, anh lập tức cho Hòa Phượng Hoàng nở ra đi.” Tôi vừa chảy nước miếng vừa giục Gui.

“Ừm.” Gui cắn ngón tay, đem máu nhỏ lên trên trứng Hòa Phượng Hoàng. Chúng tôi đều mở to mắt chờ sự xuất hiện của Hòa Phượng Hoàng.

Không lâu sau, Hòa Phượng Hoàng quen thuộc lại xuất hiện trước mắt chúng tôi. Toàn bộ Đội Phi Thường cảm động ôm nhau, có thịt nướng ăn rồi. . . .

Hòa Hoàng

Cấp độ: 41

Kỹ năng: Thiên Đường Liệt Diễm

Độ trung thành: 50/100

Chính là chiêu Thiên Đường Liệt Diễm đó, chính là chiêu đó đã nướng chín thịt trong nháy mắt, chiêu thức kỳ diệu đó. Tôi vội vã lấy Bánh Bao Thịt ra. Tiểu Long Nữ lập tức lấy ra một cái bàn gấp. Chị Vũ Liên vội vàng sắp xếp bát đĩa. A Lang đại ca thận trọng ôm một cái vạc sọ hải đón hực thịt, Doll. . đã ngồi xuống ghế hơn nữa còn đeo khăn ăn xong xuôi chuẩn bị bắt đầu.

“Gui.” Ngược ánh mắt kiên định ra hiệu cho Gui: “Tới đi!”

“Vâng.” Gui nhìn Hòa Hoàng bay lượn trên trời.

“Bánh Bao Thịt, Súng Bắn Thịt Băm (Hòa Hoàng, Thiên Đường Liệt Diễm)” Tôi và Gui cùng hô.

Yên lặng không một tiếng động. Không thấy bóng dáng thịt nướng ngon lành trong tưởng tượng đâu hết.

“Ma ma, người kia là Gui đó, ma ma muốn đánh Gui sao?” Bánh Bao Thịt quay đầu lo lắng nhìn tôi. Tôi.

“Hừ hừ, anh tưởng anh là ai, có thể ra lệnh thần thú Hòa Phượng Hoàng bắt từ?” Lại là một tiếng nói xa lạ nhưng cao ngạo vọng tới từ trên trời.

Nhưng, lần này chúng tôi không hề kinh ngạc, chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Hòa Hoàng cấp 41 rồi.” Tiểu Long Nữ cứng ngắc nói. “Hon nữa độ trung thành quá thấp, cho nên không nghe lời lắm đâu.” Cô nàng bỏ sung.

“Thật gay go, vậy thịt nướng của chúng tôi làm sao bây giờ?” Tôi buồn thiu nhìn Hòa Hoàng không nghe lời.

“Con nhỏ, phải đánh mới ngoan.” Chị Vũ Liên mỉm cười.

“Đánh Hòa Hoàng sẽ bỏng tay.” Tôi nghĩ chưa đánh đã bị thương rồi!

Cuối cùng, gặp phải tình huống Hòa Hoàng có chết cũng không nghe lời, Đội Phi Thường đành phải đáng thương trở lại thành đi mua bánh bao thịt ăn. Chúng tôi đang đói lại không thể đánh Hòa Hoàng, tất cả đành phải đập Gui một trận, lệnh cho anh ta phải tăng độ trung thành của Hòa Hoàng bằng tốc độ nhanh nhất. Tuy nhiên trong tiếng kêu lặp đi lặp lại của Gui khi bị lừa làm bỏng, chúng tôi hiểu rằng ngày ăn được thịt nướng còn xa lắm! Hix, đói bụng quá.

A Lang đại ca ù rừ lên tiếng: “Mọi người đã nghe rồi. Mặc dù chúng ta rất đói, trận đấu tiếp theo vẫn phải đánh. Kiên trì hai trận nữa, chúng ta có thể vào vòng chung kết rồi.”

“Đối thủ trận tiếp theo là Đội Địa Ngục Sát Lục.” A Lang đại ca đột nhiên nghiêm túc. “Căn cứ vào miêu tả của người qua đường A Tiểu Long Nữ tóm được, sức lực đội này rất mạnh, thủ đoạn tàn khốc, đánh xong mỗi trận, trên sân đấu nhất định máu chảy thành sông, có người xem không chịu nổi cảnh tượng đầm máu mà ngất xỉu. E rằng đây sẽ là đối thủ rất mạnh.”

Dã man như thế ư? Tôi chau mày hỏi: “Tổ hợp đội viên thế nào?”

“Tất cả đều là loài người. Linh mục, ma pháp sư, chiến sĩ, pháp sư vong linh, đạo tặc, thi nhân lãng du.”

Tôi sốc nặng. “Nghề nghiệp giống chúng ta như đúc?”

“Còn có hai con rồng.” A Lang đại ca thở dài.

Tôi nghĩ, chúng tôi có một chiếc Bánh Bao Thịt cộng thêm một con Hỏa Hoàng không nghe lời. “Lần này thực sự gay đây, em có thể bị bọn họ phanh ngực mở bụng không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Cái này vô cùng có khả năng.” A Lang đại ca rầu rĩ nói.

Thật là khủng khiếp! Tôi khóc.

Lúc này, người qua đường A đang nói chuyện với anh bạn B.

“Anh có biết không? Vừa nãy tôi bị Đội Phi Thường bắt đi đấy.” Người qua đường A có vẻ suyất khóc đến nơi.

“Thật vậy sao? Trời ạ, anh lại có thể bị cái Đội Phi Thường dã man đó bắt ư?” Anh bạn B nói.

“Đúng vậy, họ muốn tôi nói cho họ tình hình Đội Địa Ngục Sát Lục. Sau khi tôi nói xong, họ còn có vẻ rất lo lắng!”

“Lo lắng? Đội Địa Ngục Sát Lục mặc dù đáng sợ, nhưng so ra vẫn kém Đội Phi Thường dã man đó. Mỹ nam cười tà ác cắt người thành từng mảnh, thật sự khiến người ta hằng đêm gặp ác mộng.”

“Còn có mỹ nữ luôn xuất hiện sau lưng người khác như ma quỷ đó nữa, mỗi lần ám sát xong đều cười lạnh!”

“Cái con Cốt Long khủng bố đó, còn có Khô Lâu Lửa Đen nữa.”

“Lại còn cả người sói to đùng, và ma pháp sư thoát nhìn dịu dàng, nhưng lại dùng Lưu Tinh Vũ cần quét đối thủ.”

“Đội Phi Thường thật sự rất dã man ~” Người qua đường A cùng người bạn B không hẹn mà cùng hô to.

Trong Đội Địa Ngục Sát Lục.

“Mọi người đã nghe nói kẻ địch lần này của chúng ta chưa?” Đội trưởng được mọi người biết đến, ma pháp sư – Ma Vương Đẫm Máu, lúc này sắc mặt trầm trọng.

“Nghe nói.”

“Đội Địa Ngục Sát Lục chúng ta làm sao có thể để người khác dã man hơn được?” Ma Vương Đẫm Máu tức giận nói: “Chúng ta từng phải trở thành nhân vật khiến trẻ con nghe thấy đều khóc, người lớn buổi tối sợ hãi gặp ác mộng, ma vương của Cuộc Sống Thứ Hai. Bây giờ lại để cái Đội Phi Thường trở thành ác mộng của chúng ta? Buồn cười. Chúng ta phải dùng cách dã man nhất, bạo lực nhất để dọa bọn chúng, để chúng ta trở thành ác mộng của bọn chúng ~”

“Trở thành ác mộng ~” Vô cùng khí thế hô to, vài đội viên đột nhiên rùng mình “Nhưng Đội Phi Thường thật sự vẫn rất dã man!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: ĐỘI PHI THƯỜNG PHÁT HUY SỨC MẠNH

“Ha ha. . .” Tôi cười khẩy. “Haha haha, tôi không sợ, tôi không sợ, haha.”

“Xem ra Hoàng Tử thật sự rất sợ. . .” Sừ Lang bắt đầu đi nhìn tôi chui trong góc, cười như đùa dờ hơi.

“Ngày xưa cậu ta luôn phanh ngực mở bụng người ta, bây giờ báo ứng đến. Cậu ta đương nhiên sợ rồi.” Tiểu Long Nữ thờ ơ trả lời.

“Vậy làm sao bây giờ? Thế này thì làm sao mà thi đấu được?” Vũ Liên vô cùng lo lắng hỏi: “Lẽ nào phải bỏ cuộc?”

“Haha, dù gì cậu ta cũng sẽ ổn thôi. Lần nào cậu ta chẳng như vậy. Lúc trước thì sợ muốn chết, nhưng chỉ cần thật sự bắt đầu đánh, cậu ta luôn là người hung hăng nhất. Đừng lo, đừng lo.” Tiểu Long Nữ cười ha ha trả lời.

“Vây. ?”

“Ra sân thôi.” A Lang đại ca trầm tĩnh nói.

Nghe câu nói kia, tôi đứng dậy, xoay người, tay trái đặt lên Hắc Dao: “Giết người.” Tôi thần nhiên nói.

Không biết tại sao, cho dù lúc trước sợ hãi thế nào, nhưng chỉ cần tiến vào hội trường này, cảm thấy ánh mắt của mọi người, tôi hoàn toàn có thể bình tĩnh trở lại. Mặc dù tôi vẫn chưa nghĩ ra cách để Bánh Bao Thịt cộng thêm Hỏa Hoàng không ngoan đánh thắng hai con rồng, có điều, dù sao tôi cũng không nghĩ ra cách để Bánh Bao Thịt đánh thắng Hỏa Hoàng, không phải vẫn thắng sao? Ha ha, cái này gọi là ở hiền gặp lành. (Là người ngọc có phúc của ngọc!)

Như thường lệ, tôi là người đầu tiên nhảy lên lời đài. Mà Đội Địa Ngục Sát Lục bây giờ mới bước ra khỏi hành lang, dẫn đầu là ma pháp sư mặc áo bào màu đỏ máu. “Ma Vương Đẫm Máu, ma pháp sư hệ băng, thích nhất là dùng cột băng xiên vào người đối thủ, tất nhiên là nhân vật đã man nhất trong Đội Địa Ngục Sát Lục.” Tiểu Long Nữ giải thích như vậy.

“Xiên vào? Nói như vậy, tôi nhiều nhất cũng chỉ bị một cái lỗ ở bụng thôi, còn tốt chán. . . Dọa chết tôi, tôi còn tưởng hán sẽ X ruột của tôi ra nhét vào trong miệng tôi, sau đó lôi quả tim máu chảy đầm đìa từ trong ngực tôi ra X, tiếp theo đập đầu, não trắng mềm nhũn phun ra đầy đất.” Tôi thở phào, đội ngũ đã man nhất gì chứ, hại tôi sợ muốn chết.

“Hoàng Tử điện hạ, cầu xin ngài đừng nói nữa.” Nghe đến đoạn XXX kia sắc mặt Gui trắng thảm hại.

Tiểu Long Nữ vừa bùm miệng vừa nghiêng răng nghiêng lợi gào lên với tôi: “Cậu nói thêm nữa, tôi sẽ nôn bữa sáng ra đấy.”

“Ha ha, thật ngại quá, gần đây xem quá nhiều phim kinh dị. . .” Nhớ tới phim kinh dị tôi xem tối hôm qua, tên sát nhân điên cuồng biến thái trong phim làm như thế đó. Tôi cười khúc khích.

Lúc này, Ma Vương Đẫm Máu đối diện đột nhiên nói bằng chất giọng tàn nhẫn, kèm theo tốc độ chậm rãi: “Hôm nay, tôi muốn đem Đội Phi Thường xiên thịt nướng, từng người bị xiên một, sau đó bị rồng của tôi chậm rãi thiêu đến chết, tôi phải cho các người biết đã man là cái gì ~”

Tôi chỉ cười nhạt. “Bắt đầu?”

Đối phương hình như bị thái độ hời hợt của tôi chọc giận, gân xanh nổi đầy mặt. . .

“Tức giận gì chứ?” Tôi cười nhẹ nhàng. “Chờ tôi mổ bụng các người ra X, lôi ruột ra X, sau đó coi nó là dây thừng mà trói các người vào, rồi lại bỏ đầu các người ra X, lấy não ra X, lại dùng Thiên Đường Liệt Diễm của Hỏa Hoàng nướng chín, rồi mới nhồi vào trong miệng các người, cuối cùng, sau khi coi máu của các người là gia vị mà rưới lên, lúc đó các người tức cũng chưa muộn!”

Ha ha, giống như bộ phim tôi xem hôm kia. Hôm đó tôi cùng thằng em xem xong, tôi còn cố ý nghiên cứu và phát triển món ăn mới, dùng não như đậu phụ trắng cao cấp, thêm vào máu tươi y chang đậu đỏ, làm canh đậu đỏ đậu phụ cho nó ăn, khiến em tôi bỏ cơm tối lần đầu tiên trong đời. Không phải tôi quá xấu xa rồi chứ?! Ai bảo nó cứ lải nhải bên tai tôi chuyện Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã vượt qua vòng bảng, có thể tiến vào vòng chung kết. Cái này sẽ gia tăng áp lực cho tôi, thằng em đáng chết có biết không hả?

Gân xanh trên mặt Ma Vương Đẫm Máu biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là khuôn mặt trắng như giấy cùng bàn tay hơi run rẩy. Có thể hán tưởng tượng mình bị ruột của mình trói lại, trơ mắt nhìn đầu của chính mình bị bỏ ra nướng chín, nhồi vào trong miệng mình, cuối cùng còn bị rưới máu của mình lên. . . (Tôi nghĩ các bạn không nên sống cho đến lúc này.)

Có điều như vậy hình như là sao chép điện ảnh. Tôi suy nghĩ, có bị tố cáo vi phạm quyền sở hữu trí tuệ không? Nếu không thì.

“Móc mắt ra, nhét vào hậu môn?” Không được, cái này là tình tiết trong phim kinh dị tôi xem ba hôm trước.

“Chôn cả người xuống lòng đất, rồi lột da từ đầu đến chân?” Cái này hình như trong Thập đại khổ hình Mãn Thanh!

“Chém đứt tứ chi rồi quăng vào hồ phân?” Cái này đến từ hồ phân nào?

“Cắt từng miếng thịt ra?” Cái này hình như gọi là lăng trì thì phải?

“Cung hình?” Hình như không chết được, theo như thiết lập game, chỗ đó cũng chỉ được coi là vị trí thứ yếu?

“Đam đao vào hậu môn? Không được, bẩn lắm.” Sao có thể làm bẩn bảo bối Hắc Dao của tôi được!

Tôi thở dài. “Haiz, không ngờ muốn sáng tạo ra một khổ hình mới cũng không phải là việc dễ dàng. Bỏ đi, chọn bữa một cách! Bắt đầu thôi, trọng tài. Ồ? Sao lại không có ai?” Tôi nhìn trái nhìn phải, kỳ lạ, cả sân đấu chỉ còn lại mỗi mình tôi?

“Ma Vương Đẫm Máu đâu rồi?” Tôi nhìn khoảng không trống rỗng đối diện, không thấy đối thủ đâu cả? Tôi quay đầu định hỏi đồng đội: “Tiểu Long Nữ? A Lang đại ca? Gui? Chị dâu? Doll? Sao lại không thấy đâu hết thế này?”

Lúc này, thiết bị phát thanh vang tiếng nôm: “Các bạn. Tôi là bình luận viên Tiểu Lý, bởi vì người dự thi Hoàng Tử nói những câu thật sự quá bạo lực đẫm máu. Qe ~~~ Khiến toàn bộ người dự thi đều trốn khỏi sân đấu, chắc đang ở trong nhà vệ sinh. Qe. Còn năm phút nữa sẽ kết thúc thời gian hạn chế. Nếu năm phút nữa một nửa số thành viên của Đội Địa Ngục Sát Lục không trở về sân đấu thì phần thắng sẽ thuộc về Đội Phi Thường còn một thành viên trên sân đấu. Qe!”

Lúc này, ở nhà vệ sinh.

Thành viên Đội Phi Thường đồng thanh hét lên: “Hoàng Tử cậu xong đời rồi! Qe ~~~”

Đội Địa Ngục Sát Lục ở bên cạnh cũng khóc thảm “Có chết cũng không về. Qe!”

“Qe ~~~ Đội Phi Thường chiến thắng.” Trọng tài tuyên bố.

Tôi vịn vào ngón tay của mình, cô độc đứng trên sân đấu: “Người ta không có ý mà.”

Tôi vừa mới đi xuống khỏi sân đấu, Tiểu Long Nữ mang vẻ mặt dữ dằn đi tới chỗ tôi: “Hoàng Tử, cậu xong đời rồi.”

“Em khiến chị nôn hết cả bữa ăn khuya hôm qua đó!” Nụ cười khủng bố tối tăm của chị Vũ Liên lại xuất hiện.

“Hoàng Tử ca ca, Doll sợ lắm ~~~” Sợ? Nhưng mà Doll, vẻ mặt của em sao lại giống hệt lúc chiêu hoán Cốt Long đi giành thịt nướng vậy?

“Haiz, Hoàng Tử em cũng biết, anh luôn đối xử với em như em tri.” Vậy cũng đừng vung vẩy trượng Quang Diệu dài hai mét của anh nữa, còn vận động làm âm người nữa chứ? A Lang đại ca, anh có biết một chiến sĩ bị một linh mục tấn công vật lý chết là một việc vô cùng mất mặt không?

“Hoàng Tử điện hạ. . .” Về mặt Gui do dự.

Thấy một thanh chủy thủ, hai chiếc pháp trượng cộng thêm một cái tay Khô Lâu sắp sửa rơi xuống đầu tôi, tôi thảm thương nhìn về phía Gui, bi thảm hô to: “Gui, cứu tôi ~~~”

Gui không đành lòng lập tức phi thân lại chỗ tôi. “Đừng đánh Hoàng Tử điện hạ ~~~”

Tay đâm chân đá loạn xạ ngẫu, dép lê và dao đĩa đều bay qua đây. Hix ~~~ Tôi yên ổn trốn dưới người Gui. Khó nhọc lánh khỏi tai họa lần này, tôi cảm kích nhìn Gui đã không còn ra hình người nữa (Kỳ quái sao anh ta vẫn chưa chết nhỉ? Xem ra thật trị liệu của đại ca lại nhờ anh ta mà thăng cấp). Âm thầm thề rằng lần sau tôi nhất định sẽ đánh anh ta ít đi hai quyền.

“Hoàng Tử, cậu thật sự quá dễ tiện.” Tiểu Long Nữ đánh đến mức thở hồng hộc.

“Thì làm sao nào? Các người đánh rất vui vẻ, tôi cũng không đau, lại có thể thỏa mãn mong muốn bị ngược đãi của Gui. Một mũi tên trúng nhiều đích, có sao lại không làm? Ha ha ha.” Tôi thật sự thông minh hơn người ha ha.

“Không biết đại hội tìm đại ca làm gì nhỉ? Tôi đói bụng rồi, muốn ăn cơm.” Vừa nãy đại hội vô duyên vô cớ thông báo muốn đội trưởng chúng ta tới trụ sở, nói là có việc muốn bàn bạc, không phải định hủy bỏ chiến thắng lúc nãy của chúng ta chứ? Sẽ phải đánh thật nặng tay? Đừng, tôi sẽ chịu khổ sửa chữa. Nếu bị hủy bỏ chiến thắng, vậy tôi thật sự phải áp dụng Thập đại khổ hình Mãn Thanh với nhân viên đại hội rồi.

“Thích ăn như vậy, tôi nghi ngờ cậu không phải là con gái. . .” Tiểu Long Nữ đột nhiên phát hiện mình nói sai, sắc mặt tôi cũng trắng bệch nhìn chị dâu và Doll”. . . người mà con gái vẫn luôn thầm mến.”

“.” Nói tiếp rất tốt, Tiểu Long Nữ. Tôi thờ phào.

“Lang về rồi.” Chị Vũ Liên nhìn ra đằng xa.

“Haiz, mọi người, anh có một tin không tính là quá tệ.” A Lang đại ca cau chặt mày. “Chúng ta còn đánh một trận nữa.”

“Bây giờ? Lập tức?” Nhưng mà tôi đói.

“Chính xác mà nói, còn hai mươi phút.”

“Gui.” Chúng ta do dự nhìn Gui đang nằm dưới đất như một đồng bùn.

“Anh sẽ chữa cho cậu ấy, đừng lo.” A Lang đại ca còn bổ sung một câu. “Vết thương này còn nhẹ hơn nhiều so với Hoàng Tử đánh.”

. Tôi giả vờ không nghe thấy.

“Đội Yêu Yêu, là đối thủ tiếp theo của chúng ta. Chúng ta sợ dĩ phải đánh hai trận, bởi vì chúng ta là đội thi đấu vòng bảng cuối cùng, đại hội muốn hôm nay có thể kết thúc tất cả các trận đấu.” Đại ca rầu rĩ nói. “Thật bất lực, chúng ta không có thời gian đi tìm người điều tra tình hình đối thủ. Nhưng trận đấu lúc nãy của chúng ta bị nhìn thấy hết rồi. Thật sự rất bất lợi.”

“Vô cùn bất lệ.” (Vô cùng bất lợi) Tôi vừa gặm màn thầu vừa nói không rõ ràng.

“Cũng không hẳn là như thế, may là trận lúc này chưa chính thức đánh. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ biết nghề nghiệp của chúng ta mà thôi.” Chị Vũ Liên mỉm cười vui mừng.

“Mong là vậy.”

Lên hội trường, tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, khó khăn lên tiếng hỏi: “Đối diện là đối thủ của tội mình à?”

“Hình như vậy.” Long mảy A Lang đại ca nhũ càng chặt thêm.

“Không phải chứ? Anh nói đóa hoa kia, nhành cỏ kia, cái cây kia, khối đá kia, vũng nước kia, cộng thêm cái thứ không thể nhìn thấy ở đối diện kia là đối thủ của tội mình?” Khóe miệng tôi giật giật, khoa trương như vậy sao?

“Thảo nào gọi là Đội Yêu Yêu, không ngờ thành phần đội ngũ là hoa yêu, thảo yêu, thụ yêu, nham yêu, thủy yêu và phong yêu. Lần này không ổn rồi. Phân loại của yêu tộc vốn phức tạp, kỹ năng biến hóa khôn lường, hơn nữa gamer chọn yêu tộc cũng không nhiều, trước giờ chúng ta chưa chạm mặt với yêu tộc, hiểu biết về họ rất ít ỏi. Trận này sẽ là trận đánh rất ác liệt.” Tiểu Long Nữ lo lắng giải thích.

“Haizz! Cứ tưởng là được thí nghiệm những thủ đoạn khủng bố tôi nói ở trận trước, bây giờ.” Tôi thờ dài.” Tiểu Long Nữ, bà thấy nó/cô ta/anh ta/cái thứ đó? có ruột để tôi kéo ra không?”

“. Không biết.”

“Bất kể thế nào đi nữa, dù sao bây giờ chỉ có thể xông lên.” Tôi không thèm quan tâm đối thủ là ai, chỉ kéo dẫn chân tay, chuẩn bị đánh một trận ra trò.

“Đúng vậy, Hoàng Tử nói đúng. Bây giờ chúng ta hãy quét sạch sân đấu. Gầm~~” A Lang đại ca gầm lên.

Tôi cười điên cuồng, rút Hắc Dao ra. Trận chiến vòng bảng cuối cùng, bắt đầu.

Trận đấu vừa bắt đầu, tôi lập tức muốn xông lên trước. Vẫn như cũ, trước tiên tôi loại bỏ một, hai người rồi nói. Nhưng tôi đột nhiên phát hiện mắt cá chân hình như bị thứ gì đó quăn lấy, cả người tôi lảo đảo. Vợ vàng nhìn xuống mắt cá chân, có? Trên hội trường lại có cỏ quăn lấy chân tôi? Tôi rút đao cắt bay nhanh cỏ kia đi, lúc đang định đứng dậy, xung quanh đột nhiên bùng lên rất nhiều cỏ.

“Ặc.” Cả người tôi bị cỏ quăn, không thể động đậy.

“Hoàng Tử!” Thành viên Đội Phi Thường đều hoảng hốt. A Lang đại ca xông lên phía trước, tay không nhỏ đồng cỏ vương vãi kia. Doll chỉ huy Khô Lâu bảo vệ chúng tôi. Tiểu Long Nữ đáng lẽ phải ẩn nấp thì lúc này cũng xông tới, dùng chủy thủ ra sức cắt đứt ngọn cỏ.

Tôi vùng vẫy, liếc thấy nham yêu kia đang xông tới, mặt tôi tái mét, hét lên: “Mặc kệ em, mau phòng ngự đi.”

“Khô Lâu mau cản lại.” Doll vội vã ra lệnh cho Khô Lâu tiến lên cản nham yêu, nhưng thụ yêu đứng bên đã vùng vẫy những cành cây hung tàn của hắn làm một con Khô Lâu bay mất. Tuy rằng không đến mức khiến Khô Lâu vỡ vụn, nhưng cũng khiến chúng nó vùng vẫy một lúc lâu mới đứng dậy nổi. Thấy thụ yêu cao lớn đáng sợ xông tới, một quả cầu lửa của Vũ Liên lập tức bay qua, khiến thụ yêu rút lui về Đội Yêu Yêu. Nhưng nham yêu đứng bên lại vùng nắm đầm về phía Doll, A Lang đại ca vội vã đẩy Doll ra, nhưng bản thân bị nắm đầm nặng nề của nham yêu đánh trúng. Thân thể khỏe mạnh cao hai mét cũng bị nắm đầm này đánh bay.

“Lang. . .” Chị Vũ Liên sững sờ.

“Khô Lâu, mau trở lại bảo vệ mọi người.” Doll lo lắng chỉ huy Khô Lâu cản đòn tấn công của nham yêu.

“Gui, Cuồng Bạo Thuật, mau dùng Cuồng Bạo Thuật.” Tôi hét lên điên cuồng.

“Được. . .” Gui lập tức buff Cuồng Bạo Thuật cho tôi.

Tôi cảm thấy sức mạnh tăng lên, dùng hết sức vùng vẫy, cuối cùng tay phải cũng thoát khỏi ngọn cỏ. “Cầm Biên Dao Thế.” Đâm, chém, chọc, ngoáy, trong nháy mắt tôi dùng đủ loại thế đao chém lên thân cỏ. Tôi nhảy lên, nhanh chóng xông đến chỗ nham yêu.

Một cột nước đột nhiên lao bổ vào mặt tôi. Tôi sững sờ, vội vã lùi ra sau từng bước. Tiếc rằng tôi không có mắt sau lưng, không nhìn thấy đằng sau cũng có một cột nước, hơn nữa so với cột nước ở phía trước, sức nước chỉ có hơn chứ không có kém.

“Aahh~~” Tôi lập tức trôi theo dòng nước, suýt nữa bị đẩy ra khỏi lối đi. Tôi cầm Hắc Dao lên sân đấu, nắm chắc lấy Hắc Dao, lúc chấm dứt coi như chưa bị trôi ra ngoài. Nhưng sau vụ dòng nước, tôi mới phát hiện tôi lại bị cỏ quăn rồi. Phiên chết đi!

Tôi chặt đứt cỏ, lại bị nước cuốn đi. Khó khăn lắm nước mới ngừng, lại bị cỏ quăn lấy. Trong giai đoạn này, tôi lo lắng hướng mắt xem tình hình của Doll. May là Doll và chị Vũ Liên còn có thể chống đỡ được nham yêu. Gui ôm Cô Cầm dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiến quấy nhiễu đối phương. Nhưng A Lang đại ca đánh nhau một mình?! Tôi nhớ lại cái thứ không nhìn được lúc này, phong yêu, là phong yêu quăn quanh đại ca. Tệ quá! Thế còn Tiểu Long Nữ?

Tôi quay đầu nhìn về phía Đội Yêu Yêu, quả nhiên thấy Tiểu Long Nữ âm thầm ẩn nấp sau thủy yêu, âm mưu ám hại cô ta, nhưng.” Tiểu Long Nữ, chạy mau.”

Lúc thụ yêu trở lại Đội Yêu Yêu đã sớm cảnh giác với đạo tặc âm thầm này. Vừa thấy Tiểu Long Nữ xuất hiện, cành cây to dày lập tức vung qua.

“A.” Tiểu Long Nữ tránh không kịp, bị dính một đòn, lượng máu giảm xuống rất nhiều. Cô ấy lập tức đứng dậy, âm thầm trở lại Đội Phi Thường. Lại thấy tình hình nguy hiểm của A Lang đại ca, cô ấy lập tức tới giúp. Mặc dù người trong suốt khó có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng lại khó để dối lừa đôi mắt thông tỏ của đạo tặc. Có thêm Gui bắn tên trợ giúp, phong yêu bị đánh rút lui từng chút một.

Lúc này, hoa yêu vẫn không có động tĩnh lại niệm chú trị liệu, cánh hoa từ trên đầu nhẹ nhàng rơi lên đầu phong yêu. Quá rõ là vết thương của Phong Yêu tốt hơn rất nhiều rồi.

“Thì ra hoa yêu là linh mục.” A Lang đại ca kinh ngạc thốt lên.

Lúc này thụ yêu cũng chạy tới giúp phong yêu. Sức của thụ yêu mạnh hơn nhiều, Tiểu Long Nữ, đại ca và Gui chỉ ngang cơ với họ. Mà Doll và Vũ Liên cũng chỉ có thể cản đòn tấn công của nham yêu, không hề có biện pháp nhỏ nhoi nào với nham yêu da dày thịt thô. Nhưng tôi còn đang dây dưa không rõ với thảo yêu, thủy yêu.

Cứ thế này thì không được. Sau một lần thoát khỏi cây cò, tôi lấy Bánh Bao Thịt ra.

“Ma ma? Ma ma đang nghịch nước ă? Thịt Bao Bao cũng muốn nghịch.” Bánh Bao Thịt mở to đôi mắt vô tội, nhìn nước ập đến chỗ tôi.

Đầu xong trận này, cả đời này tôi cũng không nghịch nước nữa. Tôi bất lực nhìn cò lại quần lấy tôi. “Bánh Bao Thịt, chờ đến khi nước đến cuốn ma ma, con lập tức dùng cái chiêu XXX đó, đưa ma ma thoát khỏi dòng nước, biết chưa?”

“Ưm~~ được ă.”

Tôi chém đứt cò lần thứ N, nhảy lên, dòng nước lập tức ập tới chỗ tôi. “Bánh Bao Thịt, sử dụng Chong Chóng Tre (Giống Doraemon).” Tôi gào to.

Chỉ thấy trên đầu Bánh Bao Thịt đột nhiên nhú lên một chiếc Chong Chóng Tre, Chong Chóng Tre xoay tròn, Bánh Bao Thịt chậm rãi bay lên, mà tôi cũng dùng tay trái tóm chặt Bánh Bao Thịt. “Tránh khỏi hướng dòng nước, Bánh Bao Thịt.” Bánh Bao Thịt lập tức rẽ sang trái, tránh khỏi cột nước đang lao tới nhấn chìm chúng tôi.

Tôi đành phải dựa vào một chiếc bánh bao né trái tránh phải, đưa mắt đánh giá tình hình. Tôi quyết định tiêu diệt hai kẻ cản trở tôi là thảo yêu và thủy yêu trước. Nếu không tôi không thể đặt chân xuống mặt đất được. “Bánh Bao Thịt, cẩn thận tiến tới chỗ kẻ địch.”

“Kẻ địch là cái gì ă?”

Tôi ngất. “Tiến tới mấy người ở đằng kia kìa.” Tôi giờ Hắc Dao chỉ vào Đội Yêu Yêu.

“Được ă ~!” Bánh Bao Thịt nghe lời tiến tới phía Đội Yêu Yêu.

“Long – Quyền – Trảm!” Tôi né khỏi cột nước, bản thân biến thành lốc xoáy hướng tới thủy yêu, thủy yêu đáng ghét đó lập tức bị tôi chọc thủng một lỗ giữa bụng. Tôi đang định chop lấy đao tiền hấn đi Tây Thiên, người lại bị cò quần lấy, càng tệ hơn chính là.

“Băng Trụ.” Thủy yêu bị thương nặng cười nham hiểm, trên tay cầm gần mười trụ băng.

“Cầm Biên Dao Thế.” Tôi vội vã chém đứt đồng cò trên người, nhưng đã quá muộn để tránh. Có năm trụ băng đâm trúng tôi, sắc mặt tôi trắng bệch. A! Đau quá đi, vết thương nặng nhất là đùi trái, bị một trụ băng xuyên qua, những vết thương khác nặng nhẹ không giống nhau. Lượng máu của tôi mặc dù vẫn còn hơn nửa, nhưng bị cò quần không động đậy được. Hix! Phía trước lại xuất hiện N trụ băng! Xem ra Đội Yêu Yêu sắp hoàn thành di nguyện của Ma Vương Đâm Máu – biến tôi thành một xiên thịt nướng.

“Có chết cũng phải có kẻ chết cùng, Bánh Bao Thịt, Đả Cầu Thuật.” Tôi dùng hết sức bình sinh ném Bánh Bao Thịt về phía thủy yêu.

“Ụhhhh.” Tôi liên tục bị vô số trụ băng đâm trúng tay trái, thất lạng, bả vai, còn có một cây đâm sượt qua trán tôi. Thủy yêu đối diện cũng không kịp tránh mà bị Bánh Bao Thịt đánh trúng. Hoa yêu vội vã chữa lành vết thương cho thủy yêu. Tôi nằm dưới đất nhìn bản thân chỉ còn lại một giọt máu, không thể tưởng được rằng muốn kéo người chết cùng cũng không được. Chết tiếc!

“Hoàng Tử, đi nào!” Tiểu Long Nữ đột nhiên xuất hiện phía sau tôi. Cô ấy ra sức kéo tôi về phía sau. Thảo yêu thấy vậy, lập tức định dùng cò ngăn cản chúng tôi đào tẩu, nhưng một mũi tên trong suốt cản trở hấn. Gui phẫn nộ trút mưa tên vào thảo yêu, khiến hấn không thể không dùng cò bảo vệ bản thân mình và hoa yêu, thủy yêu.

“Sắp tới rồi, Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ muốn kéo tôi về chỗ A Lang đại ca, để anh ấy chữa lành vết thương. A Lang đại ca cũng muốn rút người ra tới giúp tôi chữa lành vết thương, nhưng thiếu Tiểu Long Nữ, lại thiếu Gui, mình A Lang đại ca chỉ có thể ngăn cản phong yêu và thụ yêu giết anh ấy. Vô cùng khó khăn, không thể rút người ra tới chữa thương cho tôi được.

Thấy tình hình nguy cấp, tôi mở miệng hét với Tiểu Long Nữ: “Đi giúp đại ca, mau! Anh ấy, một mình anh ấy không thể trụ được.”

Tiểu Long Nữ nhìn đại ca, rồi lại nhìn tôi. “Chết tiệt, không giúp đại ca giải quyết hai kẻ kia thì không thể cứu được Hoàng Tử.”

Cô ấy nghiêng rặng, bỏ tôi xuống, chạy tới giúp A Lang đại ca chống cự hai kẻ kia. “Cậu phải cố trụ lại đây, nghe rõ chưa? Hoàng Tử.” Cô ấy vừa chạy vừa gào lên.

Tôi yếu ớt khẽ gật đầu. Trụ lại? Độ chân thực 99% chết tiệt này, những vết thương khiến lượng máu của tôi giảm xuống, tôi phải lấy gì để trụ lại đây? Thi đấu lại không thể mang theo hồng được thủy. Gay to! Ý thức hơi mơ hồ rồi, tôi lắc mạnh đầu.

Lúc này, vết thương của thủy yêu đã được chữa trị. Hấn tức giận cuộn sóng nước ngập trời, ập tới chỗ tôi. Nhưng mà tôi đang trong trạng thái mộng lung.

“Hoàng Tử ~” Gui, Tiểu Long Nữ, Sứ Lang, Vũ Liên và Doll tuyệt vọng hét lên.

“Hoàng Tử. . .” Gui dùng hết sức bình sinh nhảy đến, ôm lấy tôi đang trong trạng thái ý thức không rõ ràng. Hai người chúng tôi lập tức bị dòng nước ập vào. Gui dùng cơ thể bảo vệ tôi, nhưng chút máu ít ỏi trong cơ thể tôi vẫn còn nhuộm đỏ dòng nước. . .Đột nhiên, tôi tỉnh táo trở lại, trong lòng hiểu rõ, tôi chỉ cách cái chết một giọt máu.”Gui, phải cố lên nhé!”

Gui kinh hãi nhìn tôi.”Hoàng Tử. Không, cậu không thể chết được.”

Tôi khẽ cười, bóng hình mờ dần, cuối cùng hóa thành những điểm sáng tựa ánh sao, trong sắc mặt bị thương của Gui, biến thành luồng sáng trắng bay đi.

“Hoàng Tử.” Gui nắm chặt bàn tay mà lúc trước ôm lấy tôi, đầm mạnh xuống đất, giọng nói nghẹn ngào.

“Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ trắng hết cả mặt.

“Làm sao có thể. . .” Vũ Liên che miệng, long lanh nước mắt.

“Gầm ~ Hoàng Tử!” Sứ Lang buồn bã gầm lên.

“Huhu, huhu, Hoàng Tử ca ca.” Doll khóc thét lên.

“Ma ma, ma ma đâu rồi? Hu hu hu. . .” Hai cái vòi nước siêu cấp của Bánh Bao Thịt lại xuất hiện trên giang hồ.

Trên hội trường, không khí ngưng đọng lại, cảm giác bị thương bắt đầu lan tràn giữa mọi người. Đội Yêu Yêu có phần không biết phải làm thế nào. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến lúc Đội Yêu Yêu định triển khai hành động, con thịnh nộ bắt đầu sôi trào từ Gui. . .

“Hóa Hoàng, tôi lấy thân phận chủ nhân ra lệnh, hãy thiêu cháy! Dám tổn thương tình yêu của tôi, đám người không biết sống chết, tiền chúng xuống địa ngục lửa đi.” Hai mắt Gui đầy tơ máu, Hóa Hoàng không thích nghe lời cũng biết bây giờ không phải là lúc không nghe lời. Nó khóc rất lâu, sau khi bay lên trên không, bắt đầu phun ngọn lửa nóng cháy vào Đội Yêu Yêu. Thảo yêu vốn dĩ phải xây vòng phòng hộ, nhưng cô làm sao chống lại được lửa? Thủy yêu vội vã thay thảo yêu, dùng bình phong nước cản ngọn lửa trí mạng.

Thảo yêu thấy tình thế dị thường, lập tức dùng Thảo Phục Thuật với Gui, dưới chân Gui xuất hiện rất nhiều cỏ.

“Địa Liệt Thuật.” Vũ Liên ngồi xổm xuống, tay phải chạm bề mặt đất, mặt đất lập tức rạn thành một vết nứt lớn chạy tới chỗ thảo yêu. Thảo Yêu mất chỗ để chân, suýt nữa ngã vào vết nứt, may là thụ yêu ở bên cạnh vội vã bắt được hấn, nhưng Vũ Liên cười khê, niệm chú thêm một lần nữa, lại là Địa Liệt Thuật xông tới chỗ thảo yêu và thụ yêu.

“Các người dùng này chiêu hại chết Hoàng Tử, các người tưởng tôi sẽ để các người hại nữa chết Gui nữa ư? Không thể nào!” Vũ Liên nhẹ nhàng nói ra những lời này.

“Hồi ngọn lửa của địa ngục hắc ám, hãy thiêu cháy Từ Linh Cốt Long mạnh mẽ! Hóa thân thành Cốt Long Địa Ngục Rực Lửa, vì chủ nhân của ngươi hãy đến thế giới này phá hủy hết mọi thứ trước mặt. Hồi sinh vật ngạo mạn vô lễ kia ơi!” Khuôn mặt quật cường của Doll tràn đầy vẻ tức giận, Cốt Long Rực Lửa siêu dã man cũng không thể đánh đổ tấm lòng muốn giúp Hoàng Tử phục thù của cô bé. Thế là, ngoại trừ kẻ địch trên không của Đội Yêu Yêu, Hóa Phượng Hoàng đang dùng Ngọn Lửa Thần Thành, lại thêm vào một con Cốt Long Rực Lửa tà ác. Không thể nghi ngờ đã thêm sương vào tuyết vào cảnh ngộ nguy hiểm của Đội Yêu Yêu. À không, là thêm dầu vào lửa.

Phong yêu và nham yêu thấy tình thế bất thường, lập tức xông về phía Đội Phi Thường, dự định nhanh chóng giải quyết ba kẻ nguy hiểm đó. Tiểu Long Nữ bước vài bước đã tới trước mặt phong yêu. “Có người nói, độ tốc độ với gió là hành vi ngu xuẩn. Bây giờ, tôi phải chứng tỏ, độ tốc độ với tôi mới là hành vi ngu xuẩn.” Tiểu Long Nữ hung dữ nói xong lời này, nhanh chóng vung vẩy hai thanh chủy thủ trên tay, chặt, chém buộc Phong Yêu rút lui từng bước một.

Sứ Lang vung trượng Quang Diệu, đầu tay đôi với nham yêu. Luận sức mạnh và thể chất Sứ Lang đương nhiên không thể sánh bằng chỗ đá của nham yêu được. Nhưng Sứ Lang hừ một tiếng, trong lòng lắm bầm, đứa trẻ ba tuổi cũng biết làm thế nào để đánh bại đá, không phải là để nóng lạnh thể chỗ nhau liên tục sao?

“Gui, ra lệnh cho Hóa Hoàng phun lửa vào Nham Yêu này!” Sứ Lang nói với Gui qua kênh đội ngũ, mà Gui cũng lập tức nghe theo.

“Anh tưởng lửa có xi nhê gì với tôi sao?” Nham yêu dù bị lửa phun, vẫn tỏ ra không thềm để ý.

Sửu Lang cười lạnh lùng, thêm nước nữa thì sao đây? Được, xem tôi dùng nước làm anh vỡ tan tành. Nước, tìm Vũ Liên? Không được, Vũ Liên chỉ có ma pháp thuộc tính hòa và địa, Doll không có khả năng, Gui cũng không có, Tiểu Long Nữ là đạo tặc. Không xong rồi! Không có nước. . . Sửu Lang ngậy người, lần này phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải nói với thủy yêu: Ê! Cho tôi mượn ít nước giết nham yêu được không?

“Huhu ~~~ ma ma!” Bánh Bao Thịt khóc lóc điên cuồng. Mặt đất hội trường đã xuất hiện tình trạng ngập úng.

Khuôn mặt xấu xí của Sửu Lang chợt hiện lên một nụ cười khó coi. Không thể ngờ được, Hoàng Tử em đã chết mà vẫn không quên để lại một “đứa trẻ mồ côi” hữu dụng như vậy, Sửu Lang chạy tới chỗ Bánh Bao Thịt: “Bánh Bao Thịt, cái khối đá phía trước kia đã hại chết mẹ cháu đấy, cháu có muốn báo thù không?”

“Hu ~~~ Báo thù là cái gì?” Bánh Bao Thịt ngược đôi mắt to vô tội lên.

Sửu Lang vỗ lưng trên đầu: “Dù sao, cháu cứ khóc lên người khối đá kia đi. Mẹ cháu sẽ rất vui đó!” Sửu Lang dỗ dành trẻ con bằng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng.

“Vậy ma ma có trở về không? Thịt Bao Bao muốn ma ma.”

“Ồmmm. Sẽ trở về!”

“Được ạ!” Trên khuôn mặt nhỏ của Bánh Bao Thịt tràn đầy kiên quyết, tung từng nhảy tới chỗ Nham Yêu.

Sửu Lang lau mồ hôi lạnh, nghĩ rằng may mà bánh bao không có não.

Nham yêu lúc đầu hơi giật mình nhìn một bánh bao nhảy tới chỗ hắn, rồi nhảy lên vai hắn, phun ra hai dòng nước. Nham yêu nghe thấy tiếng nứt trên người mình. Hắn sợ tái mặt, ra sức chộp lấy Bánh Bao Thịt. “Mày làm gì thế? Biến đi!” Đáng tiếc, thân hình Bánh Bao Thịt nhỏ xinh, tương đối linh hoạt, một hồi nhảy lên đầu, một hồi lại nhảy xuống vai, rồi đến cánh tay, hai vòi nước làm hết trách nhiệm bắt đầu khiến người nham yêu vỡ ra thành từng mảnh.

Tình thế bắt đầu lật ngược. . .

Vừa nãy, tôi mới từ điểm hồi sinh đi tới. Sau khi trải qua cảm giác như lộn hết ruột gan ra ngoài của cái chết, tôi đứng đắn ra một lúc.

“Bây giờ mình phải làm gì nhỉ?” Tôi lẩm bẩm tự hỏi, rồi đột nhiên nhớ ra. “Đúng rồi, mình phải đi xem trận đấu mới đúng.”

Vì sợ không kịp đến xem trận đấu, tôi vội vàng tóm lấy một gói hạt dưa, mua một đĩa cơm cháy, mang theo một lon Coca-cola, vội vã tới hội trường xem trận đấu. Vừa kịp xem được màn Gui nổi điên, rồi tôi tìm một chỗ ngồi, nhìn đội ngũ lên con бой vì tôi bị giết.

“Wow ~~~ Nếu biết trước như vậy khiến Gui có thể không chế Hòa Hoàng, vậy mình chỉ cần tự sát là xong, không phải là có thịt nướng ăn rồi sao?”

“Cốt Long Rực Lửa đáng sợ quá.”

“Chị Vũ Liên thật dã man.”

Tôi không ngừng há hốc miệng vì kinh ngạc, mà đồng đội đã làm hết trách nhiệm mà nổi cuồng phong vì tôi. Lúc tôi ăn xong cơm cháy, sân khấu đã trở thành “nước sâu lửa bỏng(1)”, “long trời lở đất”

(1) Nước sâu lửa bỏng bình thường được dịch sang Tiếng Việt là nước sôi lửa bỏng, nhưng theo ngữ cảnh thì đề nước sâu lửa bỏng hợp lý hơn

Nước sâu.

“Huhu huhu ~~~ Ma ma không trở về, ma ma ~~~” Hai vòi nước của Bánh Bao Thịt đã phát triển thành hai thác nước hùng vĩ. Sau khi ghi ki lục làm ngập phòng riêng nhà hàng, Bánh Bao Thịt lại lập ki lục mới làm ngập hội trường thi đấu.

Lửa bỏng.

“Hóa Hoàng mau, thiêu cháy đồng quái vật đáng ghét kia đi, ha ha ha ~~~” Gui đã xuất hiện trạng thái nửa điên, mà Hóa Hoàng cũng thiêu cháy đến nghiện, ngoài phạm vi nho nhỏ nơi Đội Phi Thường đang đứng, lúc nào cũng có hơn mười ngọn lửa phun loạn khắp nơi.

Long trời.

“Bùm” một tiếng động trời, Cốt Long Địa Ngục Rực Lửa dã man của Doll lại “vô tình” đập lên cây cột ở bên cạnh hội trường, mấy hòn đá to như đầu người bay khắp mọi nơi, khiến người xem đều phải chịu đá bay trúng. Tội tránh! Phù ~ Suýt nữa thì trúng rồi. Kẻ gây họa Doll chỉ biết nghiêng đầu vô tội đứng một bên.

Lở đất.

Khi Chị Vũ Liên thi triển Địa Liệt Thuật khủng bố lần thứ mười một, hội trường đã nứt thành sáu khối to nhỏ khác nhau, còn có khuynh hướng tăng thêm

nhều mảnh vỡ nữa.

Nói tóm lại, tình trạng bây giờ là từng hòn đá nhập vào ánh sáng trắng cùng bay đi, ngọn lửa hòa thành một màu với trận đại hồng thủy. Đúng là luyện ngục chốn nhân gian! Người xem ở xung quanh tôi đã chạy mất tã, trọng tài ôm chặt lấy một cây cột chưa bị Cốt Long nốc ao. Lời thuyết minh của bình luận viên Tiểu Lý khiến người nghe tưởng rằng ngày tận thế đã đến, mà Đội Yêu Yêu. Tôi thật sự không thể làm rõ được rốt cuộc Đội Yêu Yêu có yêu tình nào còn sống sót không? Chắc là có nhỉ? Nếu không trận đấu đã kết thúc rồi.

Cuối cùng, A Lang đại ca còn chút lý trí cuối cùng cũng dừng tay, anh nhìn xung quanh, hét lên: “Đủ rồi, đủ rồi. Mọi người dừng tay đi! Chúng ta đã báo thù cho Hoàng Tử, anh tin rằng Hoàng Tử ở trên trời cũng được an nghỉ rồi.”

Nghe tiếng gầm của ông xã, chị Vũ Liên cuối cùng cũng dừng tay. Chị ấy nhìn hiện trường bữa bãi, thút thít nói: “Hoàng Tử, em có thể an tâm ra đi rồi.”

“Hoàng Tử ca ca. . . hu!” Nước mắt Doll lại trào ra.

“Hoàng Tử, cuối cùng tôi báo thù cho cậu rồi.” Gui rung rung nước mắt, gào thét với trời: “Hoàng Tử cậu có nghe thấy không? Cuối cùng chúng tôi cũng báo thù cho cậu rồi ~”

Tôi ăn nhân một hạt dưa, uống một ngụm cola, tránh một ngọn lửa. “Nghe thấy rồi.” Nhưng mà Gui, anh hét nhầm hướng rồi, tôi không ở bên trên, ở bên trái anh thôi.

A Lang đại ca ngẩng đầu nhìn trọng tài trên cột, lên tiếng hỏi: “Trọng tài, ông còn không mau phán chúng tôi thắng đi? Lẽ nào còn muốn chúng tôi tiếp tục phá hoại sao? Ông cũng biết, tính nhẫn nại của đồng đội tôi không tốt lắm.”

Nghe vậy, trọng tài suýt khóc, vội vã giải thích: “Nhưng Đội Yêu Yêu vẫn còn một người sống, quy định của trận đấu, đối phương phải tử vong hoặc đầu hàng toàn bộ mới có thể phân định thắng thua. . .”

“Đầu hàng, đầu hàng!” A Lang đại ca còn chưa kịp lên tiếng, một tiếng thét chói tai truyền ra từ đồng đá. . . A Lang đại ca đi tới đó, nhấc một khối ra, một bông hoa chỉ còn một cánh thảm thương nằm dưới.

Trọng tài như được đại xá: “Đội Phi Thường chiến thắng, Đội Phi Thường chiến thắng, tiến vào vòng chung kết.”

Tôi vui mừng chạy xuống hội trường, ôm chặt lấy đội hữu. Thật tốt quá, nâng lên trình độ mới rồi!

Về sau, tôi có nghe một tin đồn kì lạ về mình. Có người nói, tôi chết còn đã hơn cả sống! Có ý gì đây nhỉ? Tôi và Bánh Bao Thịt khó hiểu trung đôi mắt vô tội.

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: NGHIỆT DUYÊN

“Mọi người nghe rồi đấy. Mặc dù chúng tôi đã vào vòng chung kết, nhưng chúng tôi lại càng phải nỗ lực hơn nữa. Đội ngũ có khả năng tiến vào vòng chung kết chắc chắn là đội xuất sắc. Chúng tôi phải cẩn thận mà chống đỡ.” Trước khi trận đấu vòng chung kết đầu tiên bắt đầu, A Lang đại ca cẩn thận nhắc nhở chúng tôi, mà chúng tôi cũng ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu Long Nữ, trận tiếp theo đấu với ai vậy?” Gật đầu xong, tôi tiếp tục gặm bánh mì, nhân tiện hỏi Tiểu Long Nữ về tình hình kẻ địch.

Tiểu Long Nữ chau mày, “Đội Thăng Long. Không có tin đồn gì đặc biệt cả, sức lực của toàn đội ở mức bình bình, suốt quá trình không gặp kẻ địch quá mạnh nên mới vào được vòng trong. Tôi nghĩ đây phải là đội ngũ rất dễ xoi mói đúng.”

Tôi nghe vậy, lập tức thả lỏng tinh thần. “Vậy thì tốt quá rồi, xem ra trận đấu vòng chung kết đầu tiên không thành vấn đề.”

Sau khi tôi vẫn khí thế bước lên hội trường thi đấu như thường lệ. Mặc dù là trận đấu vòng chung kết đầu tiên, căng thẳng là chuyện bình thường, nhưng hai chân tôi mềm nhũn, đôi mắt mất hồn, đầu trống rỗng, khóe miệng giật giật. Tôi lạng người nhìn Đội Thăng Long ở trước mặt, trong đội có một đôi uyên ương vô cùng bắt mắt đang anh anh em em. Mặc dù rất buồn nôn, nhưng mà đây không phải nguyên nhân khiến tôi sốc nặng, thực ra tôi sốc nặng bởi vì. Hai người đó chính là kẻ ra ngoài hưởng tuần trăng mật lần thứ N, ném con cái của mình ở nhà mấy tháng không thèm trở về, chính là ông bà già nhà tôi đó!

Trời của tôi ơi, ba mẹ! Ba mẹ đi hưởng tuần trăng mật kiểu gì lại nhảy vào Cuộc Sống Thứ Hai thế này ~ Trận này phải đánh thế nào đây? Đánh ba mẹ có bị mắng là con gái bất hiếu không? Thảm nhất chính là, nếu như bị phát hiện, nhất định sẽ bị khấu trừ tiền tiêu vặt!

“Hoàng Tử sao cậu lại sững sờ như vậy? Có chuyện gì thế?” Tiểu Long Nữ hơi lo lắng hỏi.

“À, không có chuyện gì đâu!” Tôi xốc lại tinh thần, tự nói với mình: Không thể nào! Thằng em đáng chết sớm chiều giáp mặt với tôi mà cũng không nhận ra tôi là bà chị xinh đẹp Phong Lam của nó, huống chi ba mẹ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có hai trăm ngày ra ngoài hưởng trăng mật sẽ không thể nào nhận ra tôi được. Tôi sẽ không bị khấu trừ tiền tiêu vặt vì ầu ả ba mẹ.

“Ông Xã Thân Yêu, anh có thấy anh chàng đẹp trai đối diện kia rất quen không?” Ma pháp sư Đội Thăng Long, Bà Xã Thân Yêu càng nhìn càng cảm thấy có vẻ đã gặp Hoàng Tử đối diện ở đâu đó rồi?

Ông Xã Thân Thân nhìn bà xã đầu triu mến. Nghe vậy, lưu luyến không rời ngẩng đầu lên nhìn. “Ừ ừ! Có vẻ quen quen, có phải là hàng xóm không?”

“Không biết!”

Tôi trừng mắt. Ba mẹ, hai người nói chuyện nhỏ tiếng chút đi, con ở tận bên này cũng nghe thấy! Tôi bắt đầu đi đón nhận ánh mắt dò hỏi của đồng đội, đành phải vô tội nhún vai.

“Bắt đầu.” Trọng tài vô tình hô lên câu này.

A ~ bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, làm sao bây giờ? Lòng tôi hoảng loạn nhìn ba mẹ trước mặt, trong lòng như có người trời giao chiến.

“Bắt đầu rồi, bà xã. Chúng ta nhanh chóng đánh xong rồi đáp máy bay về nhà.”

“Ồ, nhưng mà, ông xã, về nhà sẽ không thể sống cuộc sống của hai người nữa! Anh còn phải nấu cơm, làm việc nhà, không thể ở bên em được nữa. Thật đáng ghét!” Bà Xã Thân Yêu tỏ vẻ không muốn về nhà.

“Ha ha ~ Không đâu! Anh đã huấn luyện Tiểu Lam đâu vào đấy rồi! Bảo nó nấu cơm làm việc nhà, không phải anh sẽ được ở bên em rồi sao?” Ha ha ha, nuôi con gái ngàn ngày dùng được cả đời!

Ông già, bà già! Tôi siết chặt nắm đấm kêu răng rắc, mặt nổi đầy gân xanh. Tôi thay đổi quyết định rồi, cho dù tiền tiêu vặt bị khấu trừ hết sạch, tôi cũng muốn đập chết họ ~ Hơ!

“Hoàng Tử. . .” Thành viên Đội Phi Thường lạnh người nhìn lửa giận bốc lên từ người tôi.

“Tôi.Phải.Làm.Thật.Họ!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

REAL LIFE

Reng! Reng reng! Tôi vươn tay tắt tiếng chuông báo thức âm ỉ không ngừng, cời máy chơi game trên đầu, có phần bất an nghỉ, có phải là tôi quá tàn nhẫn với ba mẹ mình không? Hừ! Quên đi, là ba bắt nạt với tôi trước, đừng trách tôi bất nghĩa. Hơn nữa tôi chỉ phang người cha chiến sĩ hơn mấy trăm quyền mà thôi, nhưng tôi rất nhân từ với bà mẹ mà một đao giết chết!

Tôi vươn vai, bò dậy khỏi giường, định đi chuẩn bị bữa sáng. Nhưng hôm nay là buổi học đầu tiên của năm học, nếu đến muộn sẽ không tốt. Tôi rửa mặt chải đầu, sau đó đi chiến đấu với trứng chiên, bánh nướng và cà phê.

Vừa bung bữa sáng thơm ngon ra, đã thấy thằng em lười biếng nằm bò trên mặt bàn.

“Chị ơi ăn gì thế?”

“Một quả trứng đặc biệt đầy năng lượng, bánh nướng cao cấp mang hương vị từ Paris Pháp, và cà phê Thổ Nhĩ Kỳ thơm ngậy mùi sữa.”

“Ồ. Bánh nướng thêm trứng và cà phê sữa!” Thằng em đáng chết của tôi không khách khí mà vồ lấy bữa sáng, bắt đầu ngấu nghiến. Hức, đó là bữa sáng tôi nấu vô cùng tỉ mỉ đó! Mà không thể ăn phong nhã một chút được sao?

“Hôm nay tan học đi mua đồ ăn, ba mẹ sắp về rồi.” Tôi đột nhiên nhớ tới.

“Sao bà biết?” Em tôi nhìn chằm chằm.

Tôi sợ hãi.”À, ba mẹ gọi điện thoại về.”

“Thật không? Ba mẹ biết gọi điện thoại về quan tâm con cái từ lúc nào vậy?” Em tôi tỏ vẻ không tin.

“. Ăn bánh mì trứng của mày đi, còn cái nữa hôm nay không có cơm tối đâu!” Tôi cắn rứt gào lên.

“Được rồi! Lúc nào cũng dùng thức ăn uy hiếp tôi.” Dương Danh ai oán nói.

“Không có cách nào khác, chỉ có thức ăn mới uy hiếp được mày.” Tôi nhún vai, nhưng thật ra điều này chứng tỏ hai người chúng tôi là chị em ruột.

Tôi đây nói rõ hơn một chút, tôi và thằng em đáng chết kia đúng là nghiệt duyên. Từ cùng lớp tiểu học, cùng lớp trung học cơ sở, cùng trường trung học phổ thông (Bởi vì nam nữ chia lớp. . .), đến cùng trường cùng lớp đại học, chỉ có hai chữ có thể hình dung — nghiệt duyên.

Nhưng mà tôi âm thầm nghĩ ngợi, nguyên nhân đại học vẫn học cùng khoa có thể là, thằng em lười đến chết kia của tôi lười đến mức không thèm tự động nào điền đơn nguyện vọng, cho nên lấy trộm đơn nguyện vọng của tôi đi sao chép mà không chịu thừa nhận! Tóm lại, tôi cùng thằng em học cùng một trường đại học, cùng một lớp là phải rồi. . . (Nhân tiện nói luôn, trường đại học rất gần nhà tôi, cho nên chúng tôi bắt xe buýt đi học.)

“Chị ơi nhanh lên. Xe buýt sắp chạy rồi!” Dương Danh giận giữ gào lên.

“Được rồi!” Tôi lấy hết sức bình sinh mà chạy, trong lòng thầm nói: Dương Danh đáng chết! Mày tưởng độ nhanh nhẹn và độ dài chân của tao ở đây giống như trong Cuộc Sống Thứ Hai hả?

Cuối cùng, sau tiếng chuông reo một phút, tôi và em tôi đặt chân vào lớp, thờ hồn hèn phát hiện thầy giáo đã đứng trên bục giảng rồi! Tôi vội vã xin lỗi thầy: “Em xin lỗi, em xin lỗi.”

“Không sao đâu. Mau tìm chỗ ngồi đi.” Giọng nói dịu dàng trầm thấp của thầy giáo len lỏi vào tai tôi, nghe rất dễ chịu, nhưng thấy kỳ lạ. . . Giọng nói này rất quen thuộc thì phải? Trong lòng tôi dậy lên một tiếng chuông cảnh báo. Có phần không sẵn lòng, tôi chậm chậm ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt thật đẹp trai. Gui! Tôi đứng đần ra, mắt mở to đến mức lờ ra ngoài. Tôi vẫn đang chơi game sao?

“Bà chị? Bà muốn ngắm trai thì cũng đợi ngồi vào chỗ hân hoan rồi từ từ mà ngắm.” Giọng nói khó chịu của em tôi vang vọng khắp lớp, làm bạn cùng lớp cười ầm lên.

Tôi đành hoảng hốt đi đến chỗ ngồi quen thuộc của tôi, bên trái bên phải là hai người bạn thân nhất của tôi: Cổ Vân Phi (Là con trai, nhưng tính cách bà tám dị thường, cho nên tôi và Tinh luôn coi nó là con gái) và Lục Tinh (Một cô gái dễ thương).

“Thầy ấy là ai vậy?” Tôi chỉ khuôn mặt quen thuộc trên bục giảng hỏi Vân và Tinh.

“Hình như là giảng viên mới tới.” Tinh si mê nhìn “giảng viên mới tới”.

“Trẻ thật đấy!” Tôi ngờ vực nhìn “Gui”. Nói ba mươi tuổi cũng quá miễn cưỡng, tôi đa cũng chỉ hai lăm hai sáu? ! Nhiều hơn sinh viên có mấy tuổi mà đã làm giảng viên rồi?

“Nghe nói thầy giáo là thiên tài, chỉ số IQ 200, mười lăm tuổi đã vào đại học, mười tám tuổi tốt nghiệp, hai mươi hai tuổi xong tiến sĩ liền ra nước ngoài học lên tiếp. Hai mươi lăm tuổi lại đạt được một học vị tiến sĩ nữa, hai mươi sáu tuổi quay về nước liền bị các đại học tranh giành mời làm giảng viên.” Vân có vẻ đổ kị.

. Vậy thầy có thể không phải là Gui! Đầu Gui rốt cuộc có trang bị mấy thứ này hay không, tôi vẫn rất nghi ngờ. Chẳng qua nhìn quá giống, giống hệt trong Cuộc Sống Thứ Hai, chỉ không mỹ hóa lên thôi.

Giảng viên “nhìn giống Gui” mỉm cười lên tiếng: “Các bạn sinh viên, tôi là giảng viên mới tới, dạy môn Lịch sử Văn học, Mẫn Cư Văn. Các em cũng có thể gọi tôi là Gui. Tuổi của tôi cũng tương đương với tuổi của các bạn sinh viên, cho nên hy vọng có thể đối xử với nhau như bạn bè.”

Tôi ngã lún ra bàn, bảo thầy không phải là Gui, ai mà tin được chứ! Gui là giảng viên của tôi? Trời ạ, tôi không tin ~

“Tinh, giúp tôi hỏi anh ta. . . giảng viên Mẫn xem thầy có chơi Cuộc Sống Thứ Hai không?” Tôi lấy dũng khí, muốn xác nhận xem mình có xui đến vậy không.

Tinh nghi hoặc nhìn tôi: “Sao bà không tự hỏi đi?”

“Ồh, tôi, tôi ngượng mà!” Tôi pha trò.

“.” Tinh và Vân đều khó tin nhìn tôi, tôi tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Không biết bà đang giờ trò quý gì. . . Bỏ đi, tôi hỏi giúp bà! Dù sao tôi cũng đang chơi Cuộc Sống Thứ Hai.” Vân nói thầm, sau đó gờ tay hỏi: “Giảng viên Mẫn, em có thể hỏi thầy một vấn đề không liên quan đến lớp học được không ạ?”

Giảng viên Mẫn khẽ cười cho qua. “Có thể.”

“Xin hỏi thầy có chơi Cuộc Sống Thứ Hai không ạ?”

Giáo sư Mẫn ngẩng ra một lúc, rồi tươi rói trả lời. “Đương nhiên có, gần đây tôi còn tham gia Đại hội Đội phiêu lưu, đã đánh thắng trận đầu tiên của vòng chung kết.”

Cả lớp năm phần thì bốn phần sinh viên kinh ngạc. “Thật sao ạ?” , “Thật giỏi quá!” , “Là đội gì thế ạ?”

Không khí lớp học lập tức náo nhiệt hẳn lên, giảng viên Mẫn cũng coi bỏ sự câu nệ của giảng viên, rất vui lòng trả lời câu hỏi của mọi người: “Tôi là thi

nhân lằng du, tộc ma.”, “Tôi là thành viên Đội Phi Thường.”

“Đội Phi Thường? Nổi tiếng là đội ngũ kì lạ, nghe nói chiến sĩ chủ lực Hoàng Tử rất mạnh lại rất đẹp trai!” Vân lớn tiếng.

Giảng viên Mẫn. Gui rất vui vẻ mà nói: “Đúng vậy, Hoàng Tử thật sự rất mạnh, hơn nữa vô cùng tuấn tú.”

“Không phải chứ? Còn đẹp trai hơn giáo sư sao?” Lục Tinh kinh ngạc.

“Đẹp hơn tôi nhiều.” Gui nghiêm túc nói.

“Trời ơi, Lam bà có nghe thấy không? Không phải bà đang chơi Cuộc Sống Thứ Hai sao! Bà đã thấy Hoàng Tử chưa?”

Vốn dĩ tôi đang cứng ngắc thì bị Tinh lắc một trận điên cuồng, khiến tôi tỉnh hẳn ra. “Xem như có đi!” Xác nhận sự thật xong, tôi uể oải quay về phía Tinh.

“Ồh. . . Vậy Lam chắc bà cũng thấy giảng viên Mẫn ở trong game! Cho nên mới muốn bọn tôi hỏi!” Giọng nói vang dội của Vân hấp dẫn sự chú ý của Gui.

Trời ạ, Gui đang nhìn tôi, tôi tránh né, thuận tiện dùng một tay che mặt, trả lời hàm hồ: “Không có, tôi đi xem Đại hội Đội phiêu lưu, cho nên mới nhìn thấy từ xa thôi.”

Lúc này, một giọng nói bất mãn vang lên: “Hoàng Tử? Hừ!” Phong Dương Danh tỏ vẻ khinh thường.

“Em có gì bất mãn với Hoàng Tử?” Mặt Gui lạnh đi, không khí lớp học cũng đông lạnh theo.

Dương Danh ngỗ ngược nghiêng đầu trả lời: “Đã từng va chạm với hần mà thôi.”

Tôi căng thẳng nhìn bầu không khí nãy lửa giữa thằng em tôi và Gui, nhưng Gui có vẻ ngăn người? Ánh mắt phức tạp của anh ta khiến tôi không đoán nổi. Lớp học đóng băng một lúc.

“Đứng lên.” Gui nói với giọng điệu nghiêm nghị.

Cả lớp đều căng thẳng hít vào một hơi, tôi cũng căng thẳng nhìn em tôi, sợ nó đi học ngày đầu tiên đã đắc tội với giảng viên, mà lúc đầu mặt Dương Danh căng ra, sau đó chậm rãi đứng dậy. Mặc dù nó nghe lời đứng lên, nhưng ánh mắt kia không phải là ánh mắt khuất phục.

Gui giật mình, nhưng sau đó nhìn Phong Dương Danh bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, buột miệng thốt ra: “Hoàng Tử?”

Dương Danh khó hiểu nhìn giảng viên.

“.” Tôi mở lớn hai mắt, chuyện gì đang diễn ra thế này?

Gui có vẻ phát hiện bản thân hơi thất thố, anh ta bình tĩnh trở lại, khẽ cười. “Em ngồi xuống đi! Trước tiên chúng ta điểm danh đã, để tôi có thể biết mặt các em.”

Tôi ôm nỗi ngờ vực, đang lúc đứng ngồi không yên, cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên, mà Gui cũng bước ra khỏi lớp. Tôi xụi lơ trên bàn, trong lòng lo lắng phải trải qua học kỳ này thế nào đây? Gui vừa mới gọi em tôi là Hoàng Tử nữa, rốt cuộc là có ý gì? Gui coi em tôi là tôi sao? Có thể nào. Không xong, tôi đột nhiên nhớ tới, Gui là GAY. Nếu anh ta coi em tôi là tôi, vậy. . . Trời ạ! Tôi lạnh hết cả người.

“Lam, Lam, giảng viên Mẫn nói nếu tôi có chơi Cuộc Sống Thứ Hai, thầy có thể đưa tôi đi gặp thành viên Đội Phi Thường đó, tôi rất muốn. . . gặp Hoàng Tử!” Mặt Tinh tràn đầy khát vọng. “Cho nên tôi định đi chơi, bà dắt tôi đi luyện công được không?”

“.” Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Lam, bà nói tên của bà cho tôi đi, tôi lên PM bà, hai người chúng ta cùng dắt Tinh! Sau đó cùng đi gặp Hoàng Tử, tôi muốn hỏi anh ấy làm thế nào mà mạnh như vậy.” Mặt Vân cũng tràn đầy khát vọng.

“Tôi. . . .” Phải làm sao bây giờ? Tôi muốn khóc.

“Sao thế? Có phải cấp độ quá thấp, không dám nói à?” Vân cười ha ha.

“Đúng, đúng rồi, tôi không luyện công, không thể dắt Tinh, ông dắt cậu ấy là được rồi.” Tôi vội vã nói.

“Vậy thì có sao? Vậy bảo Vân dắt chúng ta đi luyện công!” Tinh nói với vẻ khó hiểu.

“Tôi. . . Ồ, ông xã dắt tôi đi luyện rồi!” Tôi nặn ra một lý do.

“Ồ ~ muốn sống trong thế giới hai người, bà là cái đồ thấy sắc quên bạn.” Tinh và Vân nói móc tôi.

“Tôi . .” Hức ~ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trong phòng chăm sóc sức khỏe. . .

Gui đập cửa bước vào phòng chăm sóc sức khỏe, dựa lên tường nhìn bác sĩ cao to, đang bận rộn sắp xếp thiết bị y tế. Qua một lúc, anh mới lên tiếng.
“Em gặp một học sinh rất giống Hoàng Từ.”

Bác sĩ sững sốt, quay người lại. “Trùng hợp vậy sao? Hoàng Từ cũng ở đây?”

“Em không chắc có phải cậu ấy không, về ngoài cũng không giống đến vậy, nhưng thái độ, biểu hiện gần như giống hệt.” Gui nhủ chặt lòng mày.

“Hỏi cậu ấy?”

“Ừm, tất nhiên muốn hỏi, nhưng có vẻ cậu ấy không nhận ra em, không biết có phải là cố ý giả đồ, hay cậu ấy thật sự không phải là Hoàng Từ.” Gui ngẩng đầu nhìn bác sĩ trước mắt. “Anh Lang, rốt cuộc em có nên hỏi không?”

“Cái này!” Anh Lang, Lý Thiên Lang, khuôn mặt thô rộng lộ bản khoăn. “Về ngoài của cậu giống trong game như đúc. Nếu cậu ấy thật sự là Hoàng Từ, vậy cậu ấy chắc hẳn sẽ nhận ra cậu, chỉ cố ý giả đồ không nhận ra cậu. . . Hay là tối nay vào game hỏi tử tế.”

“Ừm, cũng được.” Gui trầm tư.

Lúc này, tôi rệu rã trở về nhà, đúng lúc nhìn thấy ba mẹ tôi khó chịu ngồi trong phòng khách.

“Ba mẹ trở về rồi.” Tôi vô cùng cẩn thận chào ba mẹ.

“Tiểu Lam ~” Đột nhiên, mẹ ôm lấy tôi khóc không thành tiếng.

Tôi sợ đến mức luống cuống, vội vã quay đầu hỏi ba: “Ba, sao thế này?”

“Còn không phải cái tên Hoàng Từ đó sao?” Ba tôi cảm phần nói: “Khó khăn lắm mới vào tới vòng chung kết, không ngờ trận đầu tiên đã thua rồi, không cam tâm!”

“.” Lại liên quan đến phiên bản nam của tôi, đầu tôi đầy mồ hôi lạnh.

“Hoàng Từ đáng ghét, mẹ ghét hẳn ta.” Mẹ ngẩng đầu oán hận nói.

“Ai nói ghét Hoàng Từ?” Dương Danh vừa lúc bước vào cửa nhà. “Con cũng rất ghét hẳn, hẳn giành gái của con rồi lại hại con bị giảng viên phạt đứng. Con thề không đội trời chung với hẳn, hừ!”

“Đúng vậy, thề không đội trời chung.” Ba mẹ tôi đồng thanh.

“.” Tôi khóc ~ Hạng Vũ(1)! Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảnh ngộ khổ khổ của ông rồi — bốn bề đều là kẻ địch!

(1) Hạng Vũ (232 TCN-202 TCN), còn gọi là Tây Sở Bá Vương. Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lữ Bang) đầu thời nhà Hán.

ONLINE

Buổi tối, tôi vừa mới nói máy lên Cuộc Sống Thứ Hai liền gặp Tiểu Long Nữ.

“Hoàng Từ, sắc mặt cậu khó coi thế?” Tiểu Long Nữ lo lắng nhìn tôi đứng ngồi không yên.

“Gui tới chưa?” Tôi trả lời không liên quan đến vấn đề, ngo trái ngo phải, trong lòng bồn chồn không yên.

“Còn chưa tới. . . Cậu bắt đầu nhớ anh ta da diết như vậy từ bao giờ thế?” Tiểu Long Nữ cười mờ ám.

“Đừng trêu tôi nữa ~ Tiểu Long Nữ! Bà phải cứu tôi.” Tôi lao vào Tiểu Long Nữ mà ôm chặt lớn tiếng kêu rên.

Tiểu Long Nữ hoảng hốt, vội vàng hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Thế là tôi than khóc về chuyện bi thảm tôi gặp phải ngày hôm nay, trước tiên là gặp Gui, rồi Gui lại coi em tôi là tôi, em tôi lại giận lây sang tôi, cuối cùng ba tôi mẹ đều thề không đội trời chung với tôi. Trời ạ! Hôm nay là ngày bất hạnh nhất đời tôi.

“Ồm . .” Thật đáng thương, thế giới lớn như vậy mà Hoàng Từ không may lại có thể gặp được Gui. Thật sự là nghiệt duyên! Sau khi Tiểu Long Nữ bị ai ba giây vì Hoàng Từ, bắt đầu cảm thấy chuyện này thật sự. . . thú vị!

Đáng tiếc, chôn đầu trong lòng Tiểu Long Nữ tôi không nhìn thấy kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn – Tiểu Long Nữ – đã lộ đuôi cáo.

“Hoàng Tử, thật ra cậu cũng không cần lo lắng như vậy, cũng đừng vội vàng phủ nhận, tôi sợ Gui có thể sẽ không tin. Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng gặp Phong Vô Tình, đến lúc đó Gui tự nhiên sẽ biết anh ta sai.” Chẳng qua trước khi gặp Phong Vô Tình. . . He he! Có kịch hay xem rồi, Tiểu Long Nữ cười gian xảo. . .

Tôi nhú mày. “Là như vậy sao?”

Tiểu Long Nữ vội vàng gạt đầu lia lịa.

“Vậy. . . Được rồi!” Tôi hơi do dự, nhưng mà, haiz! Nếu chuyện đã tới thì hãy sẵn sàng đón nhận, nếu không tôi còn có thể làm thế nào?

Tiểu Long Nữ đột nhiên chỉ phía sau tôi. “Gui tới.”

Tôi cứng đờ người, chậm rãi xoay người lại, đập vào mắt tôi là khuôn mặt cười ngốc nghếch quen thuộc của Gui. Tôi giật cơ mặt, cười hơi ngượng ngùng “Chào, Gui.”

“Chào. Hoàng Tử diện hạ hôm nay vẫn mỹ lệ tôn quý như vậy.” Nói xong, Gui vẫn làm cử chỉ quý tộc Châu Âu.

“Vậy à, ha ha ha.” Tôi cười gượng.

Gui đã ôm lấy đầu chuẩn bị để bị đánh lại ngẩn người. Anh ta ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn tôi, nụ cười vốn treo trên mặt đã biến mất, Gui không nào cũng biến mất, thay vào đó là Gui có chỉ số IQ 200. Anh ta nhìn sâu vào tôi, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó? “Hoàng Tử, cậu còn đang đi học à?”

“A? Đúng vậy!” Tim tôi ngừng đập một nhịp.

Anh ta tiếp tục nhìn sâu vào tôi. “Học đại học X?” Cuối cùng, anh ta hỏi tôi tên trường đại học.

Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, mặt dày trả lời: “Không phải.”

“Ồ.” Gui trầm tư, trong mắt rõ ràng viết hai chữ đáng ngờ.

Tôi tái mặt nhìn Tiểu Long Nữ, sau đó cô ấy ra hiệu không vấn đề. Không vấn đề? Trên thế giới còn có tình huống nào có vấn đề hơn tình huống này không?

May là Gui đột nhiên chuyển chủ đề. “Đúng rồi, tôi gặp Lang ca ở trường, anh ấy là bác sĩ của phòng chăm sóc sức khỏe của trường đó!”

Nghe vậy, mắt tôi lờ ra. “Cái gì?” A Lang đại ca cũng ở trường tôi? Trời ạ, lẽ nào đoạn nghiệt duyên này còn sẽ tiếp tục sao? Ông trời ~~~ ông trả lời tôi đi!

Trong lúc tôi oán giận ông trời, Tiểu Long Nữ đang do dự đứng bên cầm trong tay tờ biểu thư tự thi đấu. Đáng tiếc bây giờ tôi không hề có hứng muốn biết nội dung của trận sau. Dù là ai đi chăng nữa, tôi đều muốn trút giận lên họ. Tôi độc ác nghĩ.

Giọng nói to rõ của A Lang đại vang tới, tôi tâm không cam tình không nguyện từ góc âm u bỏ lại lắng nghe. “Đối thủ lần này của chúng ta là người quen, Tiểu đội Hoa Hồng.”

Cái gì? Lại thêm một cú sốc nữa, tôi tiếp tục bò trở lại cái góc âm u của mình, ai oán vận mệnh thật bất công. Không thể phát tiết còn chưa tính, còn phải gặp Tiểu đội Hoa Hồng tưởng tôi là G. Huhuhu!

“Trận đấu này không tốt cho Gui lắm” Chị Vũ Liên nhìn Gui đầy thương cảm.

“Đúng vậy. Gui đáng thương.” Tiểu Long Nữ cũng nhìn Gui bằng ánh mắt nhìn người chết.

Gui và tôi không hiểu mô tê gì cả. Gui có liên quan gì? Không phải tôi mới đáng thương sao?

“Nghe nói, Hoa Hồng và Tình Thiên lập hội ủng hộ Hoàng Tử, tuyển rất nhiều em gái xinh tươi. Tên hội của họ hình như là Hội Viện trợ Cứu vớt Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai khỏi móng vuốt của Guiliastes đồng tính và Giúp Hoàng Tử nhận ra vẻ đẹp câu phái nữ.” Tiểu Long Nữ đọc một hơi tên của hội ủng hộ kia còn suýt nghẹt thở.

Hội ủng hộ gì lại có tên quái lạ vậy? Tôi lạng người nghe, không ngờ tôi lại có hội ủng hộ? Trời ơi, phiền toái của tôi còn chưa đủ nhiều sao?

“Hơn nữa, để dạy cho Gui một bài học, họ còn triển khai huấn luyện đặc biệt liên tiếp. Tình Thiên còn vận dụng tiềm lực kinh tế mua thần khí, gia tăng sức mạnh của Tiểu đội Hoa Hồng rất nhiều.” Vũ Liên đại tẩu nhú mày thờ dài, nói.

Cuối cùng. . . có người còn xui xẻo hơn tôi. Tôi thờ phào, sau đó nhìn Gui bằng ánh mắt thương tiếc. Đáng tiếc khóe miệng nhếch lên của tôi lại để lộ ra thái độ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Nhưng Gui chỉ cười âm ỉ. “Vi Hoàng Tử, tôi có thể chịu được hết thảy.” Anh ta nhìn tôi đắm đuối, sau đó không có ngoại lệ bị tôi chộp tới đánh một trận. . . Lúc này, tôi không muốn quan tâm chuyện anh ta là giảng viên của tôi nữa. . . . Dù sao bây giờ anh ta tưởng tôi là Phong Dương Danh, giảng viên Mẫn Cư Văn ngoài đời thật muốn báo thù cũng không tìm Phong Lam. Hehe! Đề xuất của Tiểu Long Nữ quả nhiên không tệ.

“Nhân lúc Hoàng Tử hành hạ Gui, chúng ta nghĩ chiến lược đi!” A Lang đại ca nghiêm nghị nói: “Mọi người có đối sách gì với thần khí không?”

“Hừ! Em không tin Hắc Dao của em kém hơn thần khí!” Tôi vừa đánh vừa vuron đầu khinh thường trả lời.

“Em cũng cảm thấy vấn đề thần khí là nhỏ, em không tin thần khí trên tay bọn họ có thể đánh được em.” Tiểu Long Nữ cũng lạnh lùng nói: “Tiền không phải là tất cả, bọn họ có tiền mua thần khí cũng chưa chắc có năng lực dùng nó.”

“Tiểu Long Nữ, hình như bà không vui lắm?” Tôi tạm thời ngừng tay, ngơ vờ hỏi.

Lông mày Tiểu Long Nữ dựng lên, vô cùng đau đớn kêu gào: “Đương nhiên không vui rồi! Cậu biết Tinh Thiên chi bao nhiêu tiền đi mua thần khí không? Mười triệu tiền thật đó ~ Cô ta lại có thể tiêu tốn mười triệu như vậy. Nếu tôi có mười triệu thì tôi không cần phải đầu tắt mặt tối làm G. . . làm việc, đã sớm hưởng phúc rồi!”

Tóm lại, chính là ghen tỵ người ta có tiền, tôi không biết phải làm sao nhìn Tiểu Long Nữ than thở ngắn dài.

“Vậy trước hết không quan tâm đến vấn đề thần khí, thành viên Tiểu đội Hoa Hồng bao gồm hai chiến sĩ, một cung thủ, một linh mục, một ma pháp sư, một đạo tặc. Tính ra là một tổ hợp tương đối tốt, tuy nhiên thoát nhìn có vẻ như không phải đối thủ của chúng ta. Dù thế nào đi nữa, cần thận đối phó với kẻ thù thì sẽ không có sai lầm.” A Lang đại ca phân tích.

Thành viên Đội Phi Thường đều thận trọng khề gặt đầu. . . Trừ Gui ra. Nhưng đừng trách ah ta, người té xỉu lăn ra đất thì không thể gặt đầu được.

Như thường lệ, tôi dẫn đầu tiến vào hội trường thi đấu. Đập vào mắt tôi quả nhiên là Tiểu đội Hoa Hồng quen thuộc, đứng trước Tiểu đội Hoa Hồng là Hoa Hồng và Tinh Thiên đang nhìn tôi với vẻ đau buồn. Nội tâm tôi tràn đầy bối rối, nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng.

“Hoàng Tử. . .” Hoa Hồng ngập ngừng gọi tôi.

Tôi phát tay ý bảo cô ấy dừng lại. “Bây giờ đừng nói gì nữa, thi đấu là thi đấu, có chuyện gì chờ thi đấu xong rồi nói.”

Nghe vậy, nước mắt của Hoa Hồng rơi xuống, nỗi đau buồn trong lòng lại càng chất đầy. . . . Tôi nói sai sao? Tôi bắn khoản rồi ngơ vờ.

“Hoàng Tử, sao anh có thể nói lời vô tình như vậy?” Tinh Thiên không thể cam chịu. “Anh có biết không? Hai người bọn em mỗi ngày đều nóng ruột nóng gan vì anh, mỗi trận đấu đều đến cổ vũ cho anh, thậm chí còn lập hội ủng hộ vì anh. Lẽ nào anh không cảm động vì những việc này sao?”

Tôi vô tình? Tôi chỉ muốn xử lý việc công xong xuôi mà thôi! Tôi thật sự không hiểu cô nàng này đang nghĩ gì nữa. . . Thôi chết! Không phải tôi ngày càng tách biệt khỏi thế giới con gái, phát triển theo hướng con trai chứ!?

“Đánh đi!” Bất kể như thế nào, tôi vẫn lạnh lùng nói. Đến khi đánh xong, tôi mới có thể nói với họ vấn đề liên quan tới cái tên rất khó đọc của hội ủng hộ.

Giọng nói quen thuộc của trọng tài vang lên: “Bắt đầu.”

Doll lập tức chiêu hoán Khô Lâu. Theo như đánh giá của tôi, tôi và Khô Lâu thừa sức chống lại Đoạn Kiếm và Tiểu Cường. Tôi lập tức quyết định trước hết phải đối phó với Đoạn Kiếm, giao Tiểu Cường cho Khô Lâu ứng phó. Đoạn đối thoại lần trước ở trong phòng riêng giúp tôi hiểu rằng Đoạn Kiếm không phải là người dễ đối phó.

Quả nhiên, một chiêu Đãng Kiếm Thức lập tức quét tới, tôi tức thì dùng Hắc Dao cản. Hừ! Tôi đã nghe thằng em nói về hệ liệt Kim Dung đến mức quen thuộc rồi. Dao kiếm giao nhau, tiếng kim loại va chạm rền vang không ngừng. Quả nhiên như tôi dự đoán, Đoạn Kiếm thật sự là nhân vật ác liệt, chiêu kiếm tới tới lui lui khiến tôi sôi máu. Sau một lần giáp lá cà, tôi và cậu ta tạm thời lùi về phía sau.

“Đoạn Kiếm, cậu thực sự rất mạnh.” Tôi bội phục nhìn Đoạn Kiếm.

“Ít nói lời vô nghĩa đi.” Nhưng nỗi thù hận tràn ngập trong mắt Đoạn Kiếm làm tôi sợ hãi. Có chuyện gì vậy? Cho dù hiểu lầm tôi là GAY cũng không đến mức hận tôi như vậy chứ? Tôi đã X gian cậu ta đâu?

“Đoạn Kiếm, thi đấu là thi đấu, có cần thiết phải hận tôi như vậy không?” Tôi vừa cảnh giác vừa thét lên.

“Nếu không phải vì cậu, Tiểu đội Hoa Hồng chúng tôi sẽ không biến thành như vậy.” Đoạn Kiếm hét lên điên cuồng.

“Biến thành như vậy?” Như thế nào cơ? Tôi sững sờ. . . Thật bất hạnh, trên chiến trường mà sững sờ là hành động không khôn ngoan. Mặc dù tôi cảnh giác của Đoạn Kiếm đích, nhưng vẫn bị nắm tay trái của cậu ta đâm trúng. Tôi ngã xuống đất, Đoạn Kiếm lập tức áp lên người tôi, dùng kiếm chặn ngang cổ họng tôi. . . .

Đoạn Kiếm nghiêng răng nghiêng lợi. “Là cậu khiến Hoa Hồng và Tinh Thiên thay đổi. Hoa Hồng cả ngày chỉ biết ngắm ảnh của cậu mà ngăn người khác. Tinh Thiên ném tiền mua thần khí, hồi lâu kẻ địch đầu hàng, để có thể gặp cậu trên sân đấu. Đội ngũ này, đội ngũ này! Nếu không phải chúng tôi không

đánh lòng bỏ rơi Hoa Hồng và Tình Thiên, bốn người chúng tôi đã rời khỏi đội từ lâu rồi.”

Lúc này, hai đội đều ngừng tay nghe Đoạn Kiềm nói. Tôi ngơ ngác nghe Đoạn Kiềm buộc tội, sau đó tôi quay đầu nhìn Tiểu Cường, Legolas, và Chuyên Buff Máu. Họ đều cảm phần bất bình giận dữ nhìn tôi. Mà cuối cùng Hoa Hồng bùng mặt khóc, Tình Thiên không cam lòng thốt lên: “Thích cũng không được sao? Em thích Hoàng Tử đấy. Dù thế nào đi chăng nữa, em cũng không bỏ cuộc. Dù phải dùng thủ đoạn gì, phương pháp gì, tiêu phí vô số tiền bạc và thời gian, em cũng không bỏ cuộc.”

“Cũng không quan tâm chị đã làm tổn thương bao nhiêu người ở bên quan tâm chị sao?” Doll bi thương nhìn Tình Thiên, sau đó chuyển sang về áy náy.

Tôi chết lặng nghe Doll luôn trẻ con ấu trĩ lại có thể nói ra lời chín chắn như vậy. Hôm nay thật sự có quá nhiều chuyện khiến tôi giật mình, thần kinh của tôi sắp tê liệt tới nơi rồi.

“Tôi không quan tâm” Tình Thiên bịt tai hét to. “Hơn nữa Đoạn Kiềm, anh đòi kiếm của anh ra đi, không cho phép anh làm Hoàng Tử bị thương, nếu không, nếu không em sẽ thu hồi thần khí em cấp cho anh!”

Lời này vừa cất lên, toàn bộ thế giới đều biết Tình Thiên đã gây nên một chuyện sai lầm khủng khiếp. Mặt Đoạn Kiềm đầu tiên là đỏ rực, rồi trắng bệch, xanh lét. Cậu ta không nói một lời, chỉ đau lòng nhìn Tình Thiên. Cậu ta đòi kiếm kẻ cổ hòng tôi, chậm rãi đứng dậy, ném kiếm xuống đất “choang” một tiếng, xoay người nhảy khỏi sân đấu rồi rời khỏi.

“Đoạn Kiềm” Tình Thiên lặng người nhìn Đoạn Kiềm rời đi.

Lại là một tiếng vật nặng rơi xuống đất, Tiểu Cường cũng buông riu, “Đủ rồi, Tình Thiên, anh không cần tiền của em” Theo sau Đoạn Kiềm rời đi. Legolas lạnh lùng ném cung, không nói một lời rời khỏi. Cuối cùng, Chuyên Buff Máu thở dài một hơi, để lại Ma Trọng, sau khi bị thương liếc mắt nhìn Tình Thiên và Hoa Hồng, không lưu luyến quay đầu.

Hoa Hồng nhìn thành viên Tiểu đội Hoa Hồng rời đi, khuôn mặt hiện vẻ đau khổ đấu tranh. Cuối cùng, cô ấy đi tới chỗ tôi. “Hoàng Tử, em sẽ học cách quên anh.” Nói xong, cô ấy đột nhiên ôm tôi rồi hôn. Đầu tôi trống rỗng, thần thờ ngơ: Tốt quá rồi! Chuối những chuyện kinh hoàng ngày hôm nay của tôi lại được tăng thêm nữa rồi, dâng nộ hôn đầu tiên cho một mỹ nữ.

“Tạm biệt, Hoàng Tử.” Hoa Hồng cười đầm lệ, là kiểu cười cuối cùng cũng được giải thoát. Nhìn cô ấy xoay người rời đi, mặc dù bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên, nhưng trong lòng tôi vẫn chúc phúc cho cô ấy, hy vọng sau này Hoa Hồng có thể tìm được bạch mã hoàng tử thật sự.

“Hoa Hồng, cả chị cũng muốn đi ư?” Tình Thiên hét lên: “Cả chị cũng muốn bỏ rơi em sao?”

Hoa Hồng dừng bước, hít sâu một hơi. “Đúng vậy, chị phải đi, hy vọng em cũng có thể sớm tỉnh ngộ, Tình Thiên.” Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

“Em không muốn, em không muốn bỏ cuộc, em sẽ không bỏ cuộc, Hoàng Tử.” Tình Thiên rung rung nước mắt hét lên với tôi, sau đó bùng mặt chạy khỏi sân đấu. Không biết vì sao Doll cũng đuổi theo. . .

Thấy đội ngũ đầu tiên tôi gặp lúc vừa vào game tan rã như vậy, lòng tôi trao dâng nỗi khó chịu không nói lên lời, càng buồn hơn là. . . là lỗi của tôi phải không? Tôi không khỏi cảm thấy, có vẻ tôi hại Tiểu đội Hoa Hồng biến thành như vậy?

“Tiểu Long Nữ, tôi lừa gạt vậy có phải cũng làm tổn thương rất nhiều người ở bên quan tâm tôi không?” Tôi nói trong kênh tổ đội.

“Ồhhh. . . Tôi thấy Gui bị cậu đánh đập vẫn vui vẻ mà.” Tiểu Long Nữ không thêm đề ý.

“Tiểu Long Nữ. . .” Giọng điệu tội lỗi của tôi bị Tiểu Long Nữ đánh gãy.

“Đây không phải là vấn đề của cậu, Hoàng Tử, tin tưởng tôi, đây không phải lỗi của cậu.” Tiểu Long Nữ kiên quyết nói.

“Vậy sao?” Tôi không chắc lắm.

Sửu Lang, Vũ Liên và Gui không hiểu đoạn đối thoại giữa chúng tôi, nhưng mọi người vô cùng thông cảm mà không chất vấn tôi bất cứ chuyện gì!

“Chờ đã, Tình Thiên.” Doll hồn hồn chạy theo Tình Thiên xuất thân đạo tặc.

Tình Thiên đột nhiên xoay người. “Cô muốn gì? Muốn cười tôi sao?”

“Không phải. Em chỉ. . Em có thể hiểu được suy nghĩ của chị Tình Thiên.” Doll sợ hãi nói.

“Cô cũng thích Hoàng Tử?” Tình Thiên hỏi với vẻ khó tin.

“Không phải, nhưng mà nhà Doll cũng rất giàu.”

Tình Thiên có chút sùng sốt.”Cô? . . . Nhìn không ra đó.”

“Chuyện này không quan trọng. Chị Tinh Thiên, Doll muốn cho chị biết, chị không thể như vậy được, có rất nhiều thứ mà tiền không thể mua được.” Nói xong, giọng điệu của Doll nhẹ đi: “Doll cũng từng tưởng rằng dùng tiền thì muốn gì cũng được. Tuy nhiên, sau này mới biết, một khi đã dùng tiền thì chẳng có thứ gì cả.”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi thật sự rất thích Hoàng Tử, ngoài làm như vậy ra, tôi không biết tôi còn có thể dùng cách gì để có được anh ấy.” Tinh Thiên cất giọng buồn rầu, cô lại không thể xinh đẹp bằng Hoa Hồng, Tiểu Long Nữ, mà tính cách lại bộp chộp như vậy. Trừ đập tiền, cô còn có thể chiến thắng người khác bằng thứ gì?

Doll kiên quyết nói: “Nếu chị thật sự thích Hoàng Tử thì hãy làm theo lời Doll.”

“Làm thế nào?”

“Đi giải thích với người của Tiểu đội Hoa Hồng.”

Nghe vậy, mặt Tinh Thiên lập tức căng lên, Doll lại bổ sung: “Hôm nay nếu chị kết hợp tốt với đồng đội của chị, cho dù là chung sức hợp tác đánh bại đội em, Hoàng Tử cũng không trách chị đâu. Nói không chừng còn rất kính nể chị, rất thích chị đó! Chị không thấy là Hoàng Tử rất bội phục anh Đoàn Kiếm sao?”

“Ừm!” Tinh Thiên nghĩ, khề cần môi đồng ý. Cô cũng không muốn chia ly với người của Tiểu đội Hoa Hồng như vậy.

“Doll, em thật sự là một người rất đặc biệt!” Tinh Thiên ngờ vực nhìn Doll. “Rốt cuộc em là. . . ?”

Doll cười thần bí.

Như thường lệ, thi đấu xong chính là lúc bổ sung năng lượng. Đội Phi Thường tới quán cơm gọi một đồng thức ăn. . . Nhưng, mọi người bó tay nhìn tôi thờ dài tuyệt vọng, ngay cả đứa cũng không cầm lấy.

“Không thể tưởng được ăn cũng không thể khiến Hoàng Tử vui lên, thật sự chưa từng thấy!” Tiểu Long Nữ bắt đầu nhìn những người khác, nhưng mọi người đều lắc đầu, không biết phải làm sao.

“Haiz. . .” Trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện vừa nãy của Tiểu đội Hoa Hồng, cảm giác tội lỗi trong lòng thật sự giống như hòn đá trong đồng phân nhét vào tim tôi, đã thối lại còn nặng, không thể gỡ bỏ. . . Nhất là câu nói của Doll kia, vẫn vang vọng bên tai tôi. Không phải tôi nên trung thực với mọi người sao? Nhưng mà sau khi trung thực thì sao? Nếu mọi người không thể chấp nhận thì phải làm sao bây giờ? Tôi vô đầu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Hoàng Tử, em đừng tự trách, dù sao con gái thích em nhiều như vậy, em không bao giờ có thể đáp ứng tất cả mọi người được!” Giọng nói dịu dàng của chị Vũ Liên vang lên.

“Nhưng mà. . .” Vấn đề là, tôi nói dối mọi người.

“Nhưng mà cái gì?” Chị Vũ Liên dịu dàng hỏi cận kề.

“Ồh. . .” Mặt tôi trắng bệch, chẳng lẽ phải thật sự nói ra sao? Chính là ngày hôm nay sao?

“Hoàng Tử, em lừa dối mọi người chuyện gì. . . ?”

“Em. . .” Nói thật đi! Tôi không muốn lừa gạt mọi người, tôi buồn bực nghĩ. “Là nữ. . .”

Chị Vũ Liên ngắt lời tôi: “Em bảo lừa dối mọi người, chị nghĩ có lẽ em đang ám chỉ em che giấu mọi người việc gì đó phải không? Hoàng Tử, em đừng để ý đến việc này nữa, mọi người ở trên mạng đều không giống với đời thực. Như chị, ngoài đời cũng không dịu dàng thế này đâu!” Vừa nói, chị dâu còn thử về nghiêm nghị. Chị dâu em vẫn cảm thấy kiểu cười “dịu dàng” tối tăm của chị đáng sợ hơn.

A Lang đại ca cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Đúng vậy, Hoàng Tử. Chỉ cần ở trong game em vẫn là em, vậy là đủ rồi. Trong cuộc sống hiện thực, em là người thế nào, chuyện đó không quan trọng.”

“Cũng không thể nói như vậy được, nếu cậu ta là một trong mười tội phạm nguy hiểm hàng đầu bị truy nã thì phải làm sao?” Tiểu Long Nữ cố tình hoảng sợ nhìn tôi. Bà, bà khiến tôi nhớ lại. Tiểu Long Nữ đáng chết, ai là một trong mười tội phạm hàng đầu bị truy nã, ngược lại chính bà là người đứng đầu bảng Top 10 tội phạm nguy hiểm đó.

“Không thể nào, Hoàng Tử diện hạ tôn quý không thể nào là tội phạm bị truy nã được.” Gui vô cùng kiên quyết nhìn tôi, ánh mắt này phảng phất nói với tôi rằng anh ta tin tưởng tôi tuyệt đối. Sau đó tôi liền đập cho anh ta một trận. Tại sao? Bởi vì lâu rồi chưa đánh, ngứa tay!

“Muôn năm, Hoàng Tử ca ca bắt đầu đánh Gui ca ca rồi. Thật tốt quá, xem ra Hoàng Tử ca ca cuối cùng cũng hồi phục rồi!” Doll vui vẻ nhìn người nào đó đánh đập Gui.

“Ừm, ừm, có thể đánh chứng tỏ đã không có chuyện gì rồi.” Thành viên Đội Phi Thường vỗ cùng vui mừng gật đầu.

Phù ~ Đánh thật lâu, đánh thật thoải mái, dùng nắm đấm có thể trút hết mọi nỗi không vui trong lòng. Tôi nhìn Gui tỏ ra, cảm tạ hi sinh của anh, tôi chấp hai tay lại cầu nguyện cho anh ta, ngủ yên đi!

Cũng đến lúc offline rồi.”Tạm biệt nhé, mọi người.” Tôi nhìn tất cả mọi người lần lượt offline, đang định offline nấu bữa sáng thì Gui đột nhiên ôm lấy chân tôi. Anh ta vươn đầu ra, khuôn mặt vẫn tràn ngập vẻ kiên quyết.

“Hoàng Tử, xin lỗi.”

“Há?” Chẳng hiểu gì cả, thế giới này còn có chuyện người bị đánh đi xin lỗi kẻ đánh người sao?

“Về sau tôi không tọc mạch chuyện của cậu nữa.” Gui mang vẻ dịu dàng. Về mặt thật sự khiến người người đâm đuối, tim tôi đột nhiên đập mạnh một nhịp.

“Dù cậu có là ai, tôi cũng không để ý.” Gui thâm tình nói câu này.

Vậy sao? Không biết tại sao nghe câu này trong lòng tôi rất bất mãn. Anh là G nhưng tôi là nữ, như vậy anh cũng không để ý sao? Tôi lạnh lùng nói: “Nếu tôi trong đời thật và tôi trong game chênh lệch rất nhiều thì sao?”

“Tôi tin tưởng bây giờ cậu chính là con người thật của cậu, giống như bây giờ tôi mới là con người thật của tôi.” Gui kiên định nói: “Những điều kiện bên ngoài đều không quan trọng, cho dù là giới tính, về ngoài, hoặc là tính cách giả ngoài hiện thật đều không quan trọng.”

Tôi rất tò mò với câu nói của Gui, nói vậy thì Gui không nào mới là Gui chân chính sao? “Cho nên giảng viên Mẫn ở hiện thật là tính cách giả của anh sao?”

Câu này vừa thốt lên, Gui lại lặng người. Tôi cũng lặng người, câu nói này không phải biến tướng thành lời giải thích rằng tôi thật sự biết Gui sao? Mặt tôi tái nhợt! Trốn không thoát, tôi nghiêm túc nhìn Gui. “Tôi không phải Phong Dương Danh.” Tôi nguyện trả mọi giá để Gui không còn hiểu lầm tôi là thằng em nữa. Dương Danh, mày xem tao đối xử với mày tốt vậy đây.

Gui bình tĩnh trở lại, chỉ đơn giản trả lời một câu: “Ừm, cậu không phải là Phong Dương Danh, vậy. . . tôi cũng không phải Mẫn Cư Văn, là Guiliastes!” Anh ta mỉm cười trả lời tôi.

Ê. Trời ơi, đừng nói nhảy xuống Hoàng Hà rửa cũng không sạch, tôi thấy tôi nhảy vào thùng nước tẩy cũng không có tác dụng. Em trai! Chị không cố ý muốn hãm hại mày, chị đã thử làm sáng tỏ rồi, đây là ý trời, chị bó tay!

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: TRÁC LINH BÂN VÀ ÂU DƯƠNG MAI

REAL LIFE

Không biết làm thế nào, tôi đành ngắt một đóa hoa. . .”Đi, không đi, đi, không đi, đi.”

Đột nhiên một giọng nói u ám vang lên sau lưng tôi: “Tiểu thư, không được ngắt hoa ở đây!”

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.” Tôi cúi đầu xin lỗi bác nhân viên tạp vụ.

Đi đi! Tôi hạ quyết tâm, xoay người tới hướng phòng chăm sóc sức khỏe, nhưng tôi đột nhiên nhớ tới, có nên gây ra một vết thương nhỏ rồi mới đi không? Nếu không tôi phải lấy lý do gì để vào phòng chăm sóc sức khỏe đây? Nhưng phải chịu đau, ở đây lại không giống trong game có thể uống hồng được thủy làm lành vết thương, thật sự phải chịu đau nhiều ngày, hơn nữa còn để lại sẹo. Hức! Tôi không muốn đâu. Nhưng như vậy thì gặp A Lang đại ca thế nào được, phải làm sao đây?

“Bà chị đang làm gì thế?” Dương Danh đột nhiên vỗ mạnh từ phía sau .

“A ~ Làm chị sợ chết, Dương Danh đầu heo.” Tôi đang buồn phiền đó.

“Làm gì mà hung dữ vậy? Có phải cái đó tới rồi không?” Dương Danh nháy mắt với tôi.

Cái đó? A, đúng rồi, chính là cái đó! Có lý do rồi.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng chăm sóc sức khỏe, thò đầu vào trong thăm dò, hình như không có ai?

“Cô bé có chuyện gì vậy?” Một giọng nói thô to vang lên sau lưng tôi.

Tôi kinh ngạc, đột ngột xoay người, đập vào mắt tôi chính là phiên bản người của A Lang đại ca? Wow ~ Mặc dù không đẹp trai, nhưng rất có phong cách. Nên nói thế nào nhỉ, rất giống nhân vật đại ca trong manga võ thuật với giọng nói trầm khàn mang tính chỉ huy. Được rồi! Tôi thừa nhận tính từ của tôi rất ít ỏi.

A Lang đại ca nhìn tôi gãi mặt, lại dịu dàng hỏi: “Sinh viên, em bị thương ở đâu vậy?”

Tôi hoàn hồn trở lại. “À, em, em đau sinh lý . .” Tôi ôm bụng, nhưng khoe mắt vẫn lén lút nhìn. Wow ~ A Lang đại ca thật sự cao như trong game, tôi ngẩng lên nhìn đến mức đau cả cổ, tôi chỉ cao 1m65. (Chic: Chỉ cao ~~~ Chỉ cao ~~~~~)

“Oh, vậy em mau chóng nằm xuống chiếc giường bên kia đi, bây giờ tôi đi lấy túi chườm nóng cho em.”

Nghe vậy, tôi ngoan ngoãn lên giường nằm, ánh mắt tiếp tục nhìn theo chuyển động của A Lang đại ca. Haha. Có phải A Lang đại ca bị tôi nhìn đến mức cảm thấy xấu hổ rồi? Còn cảm thấy bóng lưng của anh ấy vô cùng cứng nhắc. Không thể tưởng tượng được A Lang đại ca lại dễ ngượng như vậy! Tôi cười thầm.

“Nào, đặt cái này lên trên bụng sẽ thấy khá hơn.” Cẩm túi chườm nóng, bác sĩ Lý Thiên Lang nói dịu dàng hết mức có thể.

Tôi cảm kích cầm lấy túi chườm nóng, A Lang đại ca quả nhiên dịu dàng như trong game, tôi chân thành nói: “Cảm ơn, A Lang đại ca.”

Cả tôi và A Lang đại ca đều ngây ra, tôi tự cảm thấy mình đúng là ngốc. Trời ạ! “Ồ trên lớp giảng viên Mẫn Cư Văn đã nói với mọi người về anh! Nghe nói, trong game hai người là bạn đồng hành tốt của nhau phải không? Em cũng từng xem trận đấu của mọi người, cho nên em chạy tới gặp anh. Ha ha ha, ngại quá, em không đau sinh lý thật đâu.” Tôi cười gượng, phù hộ cho A Lang đại ca tin những câu nói này!

“Oh, Gui nói với em à!” Lý Thiên Lang hoàn hồn trở lại, cười haha. “Làm tôi giật cả mình, người gọi tôi là A Lang đại ca, chỉ có mỗi thằng nhóc Hoàng Từ kia thôi. Những người khác đều gọi tôi là anh Lang, không thì là Lang. Ở trong game chơi nghề nghiệp gì? Có đội ngũ không?”

“À, chơi ma pháp sư, đội ngũ. . . có a, nhưng mà không nổi tiếng như mọi người. Chắc A Lang đại ca không biết đâu!” Tôi mặt dày tiếp tục lái nhại. Hức ~ A Lang đại ca, em không cố ý lừa anh đâu.

“Oh, cố lên nhé.” Lý Thiên Lang vươn tay xoa đầu tôi, tôi cười ngây ngô như bình thường. “Ghi tên và lấp vào danh sách điều trị này. Mặc dù em giả bệnh, nhưng vẫn phải điền tên hẳn hoi.”

“Vâng.” Tôi nhận lấy danh sách, điền tên mình vào.

“Được rồi, bây giờ không có ai, em có thể nằm cho đến khi muốn đi!” A Lang đại ca cười với tôi.

“Ha ha, em phải đi đây.” Tôi bò dậy khỏi giường. Đùa hả mà còn nằm? Cơm tối tôi còn chưa nấu, về muộn nhất định bị ba người trong nhà bao vây tiêu diệt. “Tạm biệt nhé, A Lang đại ca.”

“Tạm biệt.” Lý Thiên Lang nhìn tôi đẩy cửa đi ra.

Lý Thiên Lang cầm danh sách trong tay nhìn kỹ. “Phong Lam? Phong Dương Danh? Ừm. . .”

Cửa lại bị đẩy một lần nữa.” Anh Lang? Người vừa nãy hình như là sinh viên của em? Em ấy bị thương?” Gui lo lắng hỏi.

“Không, cô ấy tới gặp anh, ai bảo cậu đem chuyện của anh nói khắp mọi nơi chứ!” Lý Thiên Lang trách móc.

Gui thấy điều này thật vô lý. “Em? Em đã nói sao?”

Lý Thiên Lang nghe vậy, trầm ngâm một lúc. “Phong Lam và Phong Dương Danh có quan hệ gì?” Anh hỏi.

“Chị em sinh đôi, chuyện này liên quan gì tới Phong Lam?” Gui nghi hoặc.

“Không có gì.” Nhưng anh cảm thấy động tác cử chỉ của Phong Lam rất giống Hoàng Từ. Lúc anh xoa đầu Hoàng Từ, Hoàng Từ cũng luôn cười ngây ngô như vậy. Chẳng lẽ chỉ bởi vì cô ấy là chị em sinh đôi của Phong Dương Danh, mà sinh đôi luôn rất giống nhau? “Hôm nào anh sẽ đi gặp Phong Dương Danh.”

“À. . . Nhưng mà em đã hứa với Hoàng Từ không tọc mạch vào chuyện của cậu ấy nữa.” Gui khó xử nói.

“Nói vậy cũng phải, nếu Hoàng Từ không muốn nói thì bỏ đi. Thôi vậy, cứ để thuận theo tự nhiên! Anh cũng không tọc mạch nữa.” Lý Thiên Lang sáng khoái nói.

Lúc này, tôi đang trên đường về nhà, hồn nhiên không biết lúc này chân tướng suýt nữa bị phơi bày. Lúc tôi đang nghĩ nên hầm canh xương lợn hay nấu canh khoai tây, Hoa Hồng đi ngang qua tôi. Tôi ngược mắt lên, không biết có nên chào hỏi hay không. Nhưng lần trước cô ấy nói phải quên tôi rồi, không biết có muốn làm bạn với tôi không. Chờ một chút!

Tôi cúi đầu kéo vạt áo của mình ra, có ngực! Nhìn trái nhìn phải, là khu dân cư bình thường. Tôi đang ở trong đời thật, sao có thể gặp Hoa Hồng được? Tôi đông cứng nhìn lại, Hoa Hồng đang đứng ở bến xe buýt chờ xe. Cảm giác thật kỳ cục. . . . Chờ một chút! Cách Hoa Hồng ba bước có một người con trai nhìn rất quen mắt ~ Tà Linh? Trời ơi ~ càng tệ hơn chính là, hình như tôi cũng phải lên xe buýt kia.

Phật Tổ, Thượng Đế, Thánh Allah, tôi niệm nam mô a di đà Phật, chấp tay van cầu các vị ~ Đây nhất định là ảo giác, tôi đang nằm mơ thôi! Huhuhu. .

Nhưng hiện thực vẫn tàn khốc, tôi vẫn lên xe buýt và đứng cạnh họ. . . Bỏ đi, dù sao họ không thể nào nhận ra tôi đâu. Tôi lên nhìn trai xinh gái đẹp bên cạnh, Hoa Hồng quả nhiên rất xinh đẹp, Tà Linh cũng rất đẹp trai! Hai người này thật sự rất bắt mắt, có thể nào đang cặp kè không? Tôi nghĩ thầm.

Đã qua rất nhiều bến, cặp trai xinh gái đẹp này hình như vẫn chưa muốn xuống xe, mà nhà tôi là bến cuối. Thật gay go, họ sẽ không trùng hợp là hàng xóm của tôi chứ? Không thể nào, hàng xóm nhà tôi rõ ràng là gia đình của chú của chồng của chị của mẹ của tôi thì phải? Huống hồ, nếu có họ hàng xa là Tà Linh đẹp trai như vậy, mẹ tôi đã kéo tôi đi xem mắt rồi, bắt anh chàng tuần tú này về nhà. . . . Là gả cho anh ta, sau đó mang về nhà để mẹ tôi bồi bổ mắt.

Lúc đang đoán lung tung, Hoa Hồng đã xuống xe rồi. Tôi thở phào, có thể bớt lo lắng một người.

Cuối cùng, cuối cùng đã tới nhà tôi. Tôi lưu luyến không rời quay đầu liếc mắt nhìn Tà Linh lần cuối cùng, rồi đi xuống xe. Ế, phía sau hình như có người! Tôi nhỏ mồ hôi lạnh quay đầu, Tà Linh mỉm cười với tôi. . . Á? Chuyện gì nữa thế này?!

Mặc dù trong lòng phát hoảng, tôi vẫn cứng rắn cười với Tà Linh, sau đó xoay người chuẩn bị chạy trốn chết.

“Chờ một chút.” Tà Linh đột nhiên lên tiếng gọi.

Tôi xem xét tình hình, lấy chiều cao, độ dài của chân cùng với thể lực và sức chịu đựng của tôi, sao có thể chạy thắng Tà Linh được. Bỏ đi! Cam chịu xoay người đối mặt với anh ta một lần nữa. “Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Lam, em là Tiểu Lam phải không?” Ngoài dự liệu, Tà Linh lại lộ vẻ mặt thân thiết. Anh ta quen tôi sao? Còn biết tên của tôi nữa? Tôi sững sốt. “Em quên anh rồi, anh là Trác Linh Bân, anh Trác, nhớ ra chưa?”

Anh Trác? Là anh Trác hồi còn nhỏ ở cạnh nhà tôi, sau này chuyển đi đó sao? Tôi há hốc miệng, không thể tưởng tượng được mà nhìn Tà Linh. Không phải chứ? Trùng hợp vậy sao? Tà Linh là anh Trác? “Anh thật sự là anh Trác sao?”

“Đúng vậy! Em nhớ ra rồi. Vừa này anh còn không dám khẳng định em là Tiểu Lam. Thật trùng hợp, anh đang lo sẽ quên mất đường tới nhà em.” Tà Linh. . . à, anh Trác mỉm cười nhìn tôi.

Ăn cơm tối xong, tôi bung trà vừa mới pha vào phòng khách. Thằng em tôi và anh Trác trò chuyện rất vui vẻ. Theo lời vừa nói của anh Trác, lúc ở đại học X (Chính là trường đại học của tôi đó! Không thể tưởng tượng được rằng anh ấy lại nghiên cứu sinh ở trường đại học của tôi) tình cờ nhìn thấy tôi, cho nên đuổi theo để xem có phải là tôi thật không.

Tôi im lặng ngồi xuống, vừa lúc nghe họ nói tới Cuộc Sống Thứ Hai. .

“Không ngờ Dương Danh lại là Phong Vô Tình, vậy chúng ta không phải vẫn ở cùng tiểu đội sao?” Anh Trác nói với vẻ khó tin. Tôi cũng đột nhiên nhớ tới, đúng rồi, không phải thằng em tôi và anh Trác đều cùng Đội Hắc Ám Tà Hoàng sao?

“Thì ra Trác đại ca chính là Tà Linh đại ca, không ngờ em lại không phát hiện ra.” Thằng em tôi cũng có vẻ kinh ngạc.

Chuyện này thì có gì kinh ngạc, kể cả bà chị cùng ở trong bụng mẹ đi ra mầy cũng không phát hiện được, huống chi là anh Trác tám năm rồi chưa gặp. Tôi ngồi bên cạnh âm thầm buông lời mắng mỏ thằng em.

“Vậy Minh Hoàng không phải là Trác Minh Bân chứ?” Thằng em tôi đột nhiên kêu lên. “Cậu ấy không hề giống lúc còn nhỏ, tính khí hình như nóng nảy hơn nhiều.”

Cái gì? Minh Hoàng chính là em Trác sao? Không phải chứ, ngày xưa em Trác dễ thương hiền lành như vậy, luôn theo sau tôi gọi chị ơi. Sao có thể là cái tên Minh Hoàng biến thái bạo lực cộng thêm bất nam bất nữ chứ, đừng phá hoại hình tượng tốt đẹp của em Trác, tôi khóc.

Trác Linh Bân cười bất đắc dĩ. “Thằng nhóc kia đang ở thời kì phản loạn!” Nói xong, anh Trác đột nhiên chuyển hướng sang tôi. “Tiểu Lam cũng chơi chứ?”

Tôi do dự một hồi: “À. . . Có à.”

“Chị ấy còn làm nhân yêu trong game đó!” Không ngờ nhiên rằng thằng em đáng chết của tôi bắt đầu liến thoắng, lại có thể lòi bí mật của tôi ra mà nói. Tôi lườm nó, trong lòng vô cùng hối hận. Trời ơi ~ Tại sao lúc đó tôi lại nói cho cái trạm phát thanh mạnh nhất ở Phong gia chứ?!

“Nhân yêu? Cuộc Sống Thứ Hai không thể làm vậy mà?” Anh Trác không dám tin nhìn tôi. Thăng em đáng chết miệng còn rộng hơn Tam Hiệp Trường Giang(1) của tôi, lập tức mồm năm miệng mười nói cho anh Trác biết. Từ đầu đến cuối tôi đều cúi thấp đầu, hy vọng anh Trác sẽ quên diện mạo của tôi, hoặc là. . . quên đi diện mạo của Hoàng Tử cũng được.

(1) Tam Hiệp Trường Giang là tên gọi chung của ba đoạn thung lũng Cù Đường Hiệp, Vu Hiệp và Tây Lăng Hiệp, phía tây bắt đầu từ huyện Phùng Tét thành phố Trùng Khánh, phía đông đến thành phố Nghi Xương tỉnh Hồ Bắc, với chiều dài 192 km. Bờ sông phong cảnh tươi đẹp, là bức tranh sơn thủy tươi đẹp và hoành tráng nhất của sông Trường Giang; hai bên bờ sông có rất nhiều cảnh quan nhân văn, là kho tàng văn hóa quý báu, cũng là một trong những nơi bắt nguồn của văn hóa cổ Trung Quốc.

“Thì ra là như vậy?” Anh Trác tươi cười nhìn về mặt lo lắng của tôi. “Đừng để tâm nữa, anh sẽ không nói ra đâu.” Nhưng mà, em không sợ anh nói ra mà là em sợ anh nhận ra em

Trác Linh Bản nhìn đồng hồ treo tường, đứng dậy nói: “Muộn rồi, anh phải đi đây, buổi tối còn có trận đấu nữa. Gặp ở Cuộc Sống Thứ Hai nhé, Dương Danh.” Thăng em tôi ra hiệu OK với anh Trác.

“Em tiễn anh ra cửa, anh Trác.” Tôi rất trách nhiệm đi theo anh ra ngoài.

Tôi cửa, anh Trác dừng lại, mỉm cười. “Tiểu Lam, hy vọng có một ngày, có thể gặp mặt em ở Cuộc Sống Thứ Hai!”

“Ừm.” Chúng tôi đã gặp rồi!

Nghe vậy, anh Trác lại cười tươi, tôi đột nhiên cảm thấy nụ cười này rất chướng mắt, anh Trác anh đừng gia tăng áp lực cho em nữa! “Nghe nói giảng viên lớp em là Gui của Đội Phi Thường?”

“Ừm.” Tại sao lại nhắc đến Gui, như vậy em sẽ lo lắng, anh có biết không?

“Thật ra anh rất có hứng thú với Đội Phi Thường, hôm nào anh sẽ lên lớp em nghe giảng, giảng viên các em thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc.”

Đúng vậy, đúng vậy! Nếu anh ta thấy anh thân thiết với thăng em em, nói không chừng còn sẽ tưởng anh muốn giành người anh ta thương yêu đấy! Tôi xấu xa nghĩ tới cảnh tượng đó. Hình như còn rất thú vị? Vừa nghĩ tới điều đó, tôi quên luôn mối nguy của mình, tươi cười nói: “Được ạ, được ạ, trước khi đến nói một tiếng, em nhất định bảo thăng em em chiếm chỗ tốt cho anh.”

“Oh? Nhưng anh lại muốn ngồi cạnh em hơn.” Tà Linh nói xong, tôi còn chưa phản ứng lại, anh đã vẫy tay tạm biệt, bỏ đi, chỉ để lại tôi đang ngẩn người.

Dương Danh ở bên cạnh đột nhiên huyết sáo. “Xem ra Trác đại ca rất có hứng với bà chị. Bà chị, bà có thể nhân dịp dựa dẫm vào anh ấy trong Cuộc Sống Thứ Hai, chiến sĩ tinh linh đen Tà Linh của Đội Hắc Ám Tà Hoàng rất nổi tiếng đó!”

Dựa dẫm vào Tà Linh trong Cuộc Sống Thứ Hai? Hai thăng con trai thân mật đi cùng với nhau, thêm vào Gui cũng là con trai đứng bên ghen tuông. Cảnh tượng này có thể chấp nhận được không? Tôi bó tay hất bay cảnh tượng xấu xa trong đầu, không lo cái chuyện loạn xì ngầu này nữa, đang lúc định quay về phòng online luyện công.

“Tiểu Lam, các con tán gẫu hết ngày chưa? Tôi gặp chị họ con vừa mới từ Mỹ trở về đi.” Mẹ cười tí mắt đứng ở cửa phòng khách vẫy tôi qua.

“Chị họ?” Đầu tôi mờ mịt.

“Đúng vậy, vừa nãy lúc các con đang nói chuyện với Linh Bản, chị họ con đã tới chào hỏi, chính là con gái thứ ba của chú của chồng của chị của mẹ ở nhà bên cạnh đó.” Nụ cười trên mặt mẹ lại càng xán lạn, mẹ kéo em tôi, về mặt mờ ám, khẽ nói: “Con trai à, mặc dù chị họ lớn hơn con ba tuổi, nhưng mà rất xinh đẹp, lại là họ hàng xa không có quan hệ huyết thống, nếu con có dịp thì.”

Thăng em yêu thích của gái của tôi kia không ngờ lại táo bón mà nói: “Con không có hứng thú với mấy bay, con chỉ thích người tầm tuổi con thôi.”

Dù thế nào đi nữa, tôi và em tôi vẫn quy củ đi chào hỏi chị họ. Vừa đi vào phòng khách, em tôi trưng lên khuôn mặt ngây thơ bảnh bao, nở nụ cười chuyên để đối phó với trường bối gia tộc. Giả tạo! Tôi nở nụ cười thực nữ, nhìn về phía chị họ.

“Hoa Hồng? Vô Tình?” Em tôi và Hoa Hồng đồng thanh.

“Hoa Hồng cái gì chứ? Đây là chị họ Âu Dương Mai của con.” Ba tôi nghi hoặc nhìn thẳng mặt hai người.

Ngón tay tôi run rẩy. “Sao có thể? Vừa nãy ở trên xe buýt rõ ràng chị đã xuống sớm một bến rồi mà?”

Chị họ Hoa Hồng. . . Âu Dương Mai nhìn tôi. “Trên xe buýt? Oh, vừa nãy bởi vì chị muốn đi mua hoa quả biếu mọi người, nên mới xuống sớm một bến. Lúc nãy em họ cũng đi xe buýt à?”

“Bỏ qua chuyện xe buýt gì đó, chị thật sự là chị họ của em?” Dương Danh không dám tin nói: “Em còn tưởng chị nhỏ tuổi hơn em chứ?”

“Năm nay chị hai mươ ba tuổi rồi, khuôn mặt hơi trẻ con thôi.” Âu Dương Mai cười bất đắc dĩ. “Không ngờ Vô Tình lại là em họ của chị.”

“VẬY Ạ. . .”

“Khoan đã, rốt cuộc có ai nói cho BA MẸ này biết đã xảy ra chuyện gì không?” Ba mẹ tôi cuối cùng không nhịn được nữa mà xen mồm vào.

“Cũng không có gì, chỉ là hồi trước cháu và em họ đã vào chung một tiểu đội trong Cuộc Sống Thứ Hai.” Âu Dương Mai cười gượng.

“Thì ra là thế.”

Ba, mẹ, em trai, cộng thêm chị họ tôi lập tức tán gẫu rất vui vẻ. Tôi thần thờ ngồi bên, thỉnh thoảng cười cùng họ. Trong lòng suy nghĩ, Hoàng Tử này chẳng những chém chết ba mẹ tôi, giành gái của em tôi, còn lừa tình chị họ tôi (Cộng hôn mỗi chị họ nữa).

Liệu có thể nào, lúc chân tướng bị tiết lộ chính là lúc tôi bị trục xuất khỏi gia tộc không? Nghĩ đến đây, ai là Hoàng Tử? Tôi không phải Hoàng Tử. Tôi gào thét điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: CHÂN TƯỚNG, BỊ PHÁT HIỆN?

ONLINE

“Hoàng Tử, Hoàng Tử, cậu online chưa? Mau chóng tới chỗ cũ, có chuyện lớn rồi.” Tôi vừa online, Tiểu Long Nữ đã PM giục giã. Tôi còn chưa hiểu mô tê gì đã bị ép bức không thương xót mà nhanh chóng tới điểm hẹn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi xông vào phòng riêng ở nhà hàng, lo lắng hỏi.

“Được rồi, bây giờ tất cả mọi người tới rồi, tôi có thể bắt đầu nói. Căn cứ vào công bố của ban quản trị, trận đấu hôm nay đã bị hủy.” Tiểu Long Nữ điềm tĩnh nói, mà tất cả thành viên Đội Phi Thường đều mờ to mắt. “Thi đấu sẽ bị hoãn một tuần, sau đó tất cả đội ngũ dự thi sẽ tiến hành hỗn chiến, quyết định đội ngũ thắng lợi cuối cùng.”

“Hỗn chiến là sao? Hơn nữa, tại sao đột nhiên thay cách thi đấu?” A Lang đại ca bình tĩnh dò hỏi.

“Nghe nói bởi vì đội ngũ tham gia quá đông, tốn nhiều thời gian, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến trình bình thường của game, nên ban quản trị quyết định giải quyết một lần. Hỗn chiến nghĩa là tất cả các đội sẽ cùng ra sân chiến đấu, hơn nữa không được sử dụng pet. Người sống sót cuối cùng thuộc đội nào thì đội đó sẽ thắng.” Tiểu Long Nữ dừng lại, hít sâu một hơi rồi nói: “Tổng cộng là một trăm đội, tất cả sáu trăm người hỗn chiến.”

Mọi người nhất thời không biết nói gì.

“Phải sống sót giữa sáu trăm người?” Tôi lẩm bẩm: “Em thấy khả năng lớn em là người đầu tiên bị chém chết.” Chịu thôi, ai bảo tôi đẹp trai đến mức khiến phái nam thấy đều muốn chém chứ? Có thể che mặt dự thi không?

“Đúng vậy, xem ra không thể hi vọng Hoàng Tử có thể sống sót.” A Lang đại ca thở dài. “Anh cao lớn thế này, cũng khó sống. Trông cậy vào Tiểu Long Nữ đi, độ nhanh nhẹn của em cao, thân hình lại nhỏ xinh.”

Tiểu Long Nữ cười gượng: “Đừng trông cậy vào em, nghe nói hình như đã có năm đội tuyên bố, thà rằng vứt bỏ cơ hội chiến thắng, cũng phải khiến em chết thật khó coi.”

Mẹ. . . Tiểu Long Nữ bà làm chuyện tốt gì vậy? Ngay cả vẻ xinh đẹp cả bà cũng không có tác dụng sao? Năm người còn lại không dám tin nhìn Tiểu Long Nữ, cô ấy lại thờ ơ nhún vai. “Lúc mọi người không ở đây, tôi quá nhàm chán, cho nên đi ăn trộm ít đồ. . . Muốn kiếm ít đội phí mà thôi.”

Tôi run rẩy, chỉ ngón tay vào Tiểu Long Nữ: “Rốt cuộc bà ăn trộm bao nhiêu?”

“1.655.720 đồng. Cộng thêm một thanh Hồn Thiên Bảo Kiếm và một chiếc áo bào của đạo sĩ còn chưa bán.” chị Vũ Liên thông báo con số, lại thêm vào một câu: “Đây là phần Tiểu Long Nữ góp vào đội phí.”

“Tiểu Long Nữ, bà còn cầm bao nhiêu tiền ăn trộm nữa?” Ánh mắt khủng bố và Hắc Dao khủng bố của tôi đang dao động giữa cổ và tim Tiểu Long Nữ.

“Làm gì có bao nhiêu đâu. . .” Tiểu Long Nữ tỏ vẻ vô tội. Nghe vậy tôi cũng nhẹ lòng hơn, vậy trả số tiền này lại cho người mất của là được rồi. “Tôi chỉ mua hai cái và li LV và ba bộ váy Chanel mà thôi.”

“Hai cái và li LV và ba bộ váy Chanel, vậy cũng không đến nỗi nào. Sáu người chúng tôi góp tiền chắc sẽ đủ.” Cái đồ đàn ông không biết sống chết, A Lang đại ca và Gui nói nhẹ bằng.

“Đàn ông các người không hiểu đâu.” Bốn đứa con gái cùng gào lên. Sau đó tất cả mọi người nhìn tôi một cách kỳ quặc (Trừ Tiểu Long Nữ đang cười trên nỗi đau khổ của người khác. . . Đáng ghét!) Tôi ho khan: “Khụ, khụ, em có tìm hiểu một chút về hàng hiệu.”

“Vậy rốt cuộc cần bao nhiêu?” Gui thắc mắc.

Chị Vũ Liên nhíu mày tính toán. “Hai cái va li, một cái phải hai mươi mấy vạn, nếu là ba bộ váy mùa mới nhất.” Chị Vũ Liên lấy tay ôm trán, gần ngất đến nơi, A Lang đại ca vội vã ôm vai bà xã.

“Tiểu Long Nữ ~” Tôi lại kể Hắc Dao lên cổ cô ấy. “Rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Va li cộng với váy mùa mới nhất, tầm một trăm năm mươi vạn!” Tiểu Long Nữ chớp mắt đầy ngây thơ.

Tất cả mọi người đều thần thờ. . .

“Bỏ cuộc với Tiểu Long Nữ đi. Tốt hơn chúng ta nên nghĩ cách để người khác sống sót, cơ hội có lẽ sẽ lớn hơn.” Sau một hồi, tôi cuối cùng uể oải nói, những người khác cũng uể oải gật đầu.

“Vậy chỉ còn lại Vũ Liên, Doll và Gui?” A Lang đại ca gãi lông đầu. “Vũ Liên và Gui là ma pháp sư và thi nhân lãng du yếu ớt, muốn sống cũng khó. Doll có thể có cơ hội lớn hơn, suy cho cùng vẫn còn Khô Lâu bảo vệ em ấy.”

Cho nên hy vọng sống sót của chúng tôi đều nhờ cậy vào Doll? Chúng tôi đồng loạt nhìn Doll đang cười khờ dại vô tội. Ủm! Cơ hội chiến thắng có lẽ sẽ rất cao. Doll dễ thương thế này, có lẽ không ai lại nhẫn tâm đi ức hiếp cô bé nhỉ?

“Vậy quyết định thế đi, dồn hết sức bảo vệ Doll.” A Lang đại ca hô vang.

“Còn một cách nữa đó!” Tiểu Long Nữ đang đưa ngón trỏ. “Tà Linh của Đội Hắc Ám Tà Hoàng vừa mới PM tôi, hỏi chúng ta có muốn liên minh không.”

“Liên minh?” Tôi thắc mắc.

Tiểu Long Nữ thần bí giải thích: “Thật ra đây là bí mật công khai. Vì chiến thắng, các đội đã tổ chức liên minh lớn nhỏ. Một khi ra sân chắc chắn các phe cánh lớn sẽ tấn công lẫn nhau, rồi những đoàn thể nhỏ trong phe mới tấn công lẫn nhau, cuối cùng đội ngũ sống sót sẽ tiến hành quyết chiến. Cho nên, nếu chúng ta liên minh với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, thì một khi bắt đầu, hai đội sẽ cùng nhau chống lại đội khác. Nếu hai đội chúng ta có thể chống đỡ đến cuối cùng, thì sẽ tiến hành quyết chiến.”

A Lang đại ca lo lắng hỏi: “Nhưng các đội liên minh cũng có thể cản trở lẫn nhau.”

“Cho nên chuyện này phải xem mọi người có tin tưởng Đội Hắc Ám Tà Hoàng hay không.” Tiểu Long Nữ nói như lẽ đương nhiên.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, hai đội chúng ta hình như là kẻ thù.” Gui lạnh lùng trả lời, vẻ mặt 100% không tán thành.

“Một phiếu phản đối, tôi tán thành. Cho nên bây giờ 50:50, những người khác thế nào?” Tiểu Long Nữ phấn khởi đếm số phiếu.

A Lang đại ca nhíu mày, nhíu mày, lại nhíu mày, cuối cùng gian nan nói: “Anh tán thành, nếu chúng ta không làm quen với đội ngũ khác, một đội đơn độc muốn sống sót thật sự rất khó khăn.”

“Tôi nghe Lang.” Chị Vũ Liên nhìn A Lang đại ca thấm thiết. Chị ấy luôn thuận theo ý kiến của ông xã.

“Wow ~ đã tán thành một nửa rồi. Hoàng Tử, Doll, thế còn hai người?”

“Doll không có ý kiến.” Doll mỉm cười thần nhiên trước sự đòi, hờ hững với thế gian.

“Hoàng Tử.” Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tôi. Nhưng bây giờ tôi rất không muốn gặp Tà Linh, ai biết anh ấy có thể đột nhiên hiểu biết, phát hiện tôi chính là Phong Lam hay không? Thăng em đáng chết của tôi nói hết với anh ấy tôi là nhân yêu rồi. Nhưng mà tôi lại càng không muốn bị bắt thành pa tê giữa trận đấu loạn lạc. “Tán thành.”

“Vậy quyết định thế nhé!” Tiểu Long Nữ vui vẻ nói: “Vậy tuần này chúng ta sẽ tiến hành tập huấn đặc biệt với Đội Hắc Ám Tà Hoàng.”

“Bà làm gì mà vui vẻ thế, Tiểu Long Nữ?” Tôi nghi ngờ nhìn Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ nhảy mắt với tôi, dùng kênh mặt ngữ nói cho tôi biết: “Trong đội có Phong Vô Tình đó, không phải cậu vẫn muốn gỡ bỏ hiểu lầm sao? Sau khi anh Lang và Gui nhìn thấy em cậu, hai người không còn hiểu lầm nữa rồi. Cậu xem tôi đối xử với cậu tốt không kia.”

Vấn đề là sau khi giải quyết chuyện của em tôi xong, lại tới chuyện của anh Trác. Vì sao ông trời luôn không bằng lòng bỏ qua cho tôi? Haiz, mặc kệ, dù sao Tà Linh cũng không thể nào nhận ra tôi được. Đúng không? Tôi lo lắng tự an ủi mình.

“Đã lâu không gặp, Hoàng Tử.” Anh Trác. . . Tà Linh cười lạnh lùng lại xuất hiện trước mắt tôi. Phía sau anh là Minh Hoàng nhún nhó, cũng chính là em Trác, bên cạnh là Phong Vô Tình phong độ lịch lãm, phe phẩy quạt lông, thằng em đáng chết của tôi. Quả nhiên không hổ là đội ngũ kẻ thù!

“Phong Dương Danh?” Gui kinh ngạc nhìn Phong Vô Tình, sau đó quay đầu nhìn tôi.

“Em chào thầy.” Phong Vô Tình cười hi hi. “Chắc thầy không ngờ em là người Đội Hắc Ám Tà Hoàng!”

Không. . . Nhìn khuôn mặt không thể tin được của Gui, tôi nghĩ anh ta không ngờ lại xảy ra chuyện này. Vì sao cậu lại là người Đội Hắc Ám Tà Hoàng mà không phải là Hoàng Tử của Đội Phi Thường?

“Em, em thật sự là Phong Dương Danh?!” Gui vẫn kinh ngạc, dường như có phần không dám tin mình nhận nhầm người.

“Đúng vậy?” Phong Vô Tình khó hiểu nhìn ông thầy có vẻ kinh ngạc quá độ.

Ngược lại tôi hơi thất vọng. Vốn dĩ còn tưởng thấy cảnh tượng thú vị Gui và anh Trác tranh giành em trai tôi! Bây giờ bị hẫng. Đáng tiếc! Chẳng qua bây giờ nhìn nét kinh ngạc trên mặt Gui và vẻ khó hiểu của thằng em, cũng là một thú vui khác. Tôi cố nhịn ý cười, nghiêm chỉnh nói: “Rất vui có thể hợp tác với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, hy vọng hai đội chúng ta có thể liên thủ đến cùng.”

“Hy vọng vậy.” Tà Linh cười hờ hững.

“Đến lúc đó, đừng trách đội chúng tôi đánh bại các người, giành được thắng lợi cuối cùng.” Minh Hoàng nhếch mép, biểu hiện rõ ràng nó không hề muốn liên thủ với Đội Phi Thường.

Mặt ngoài tôi im lặng nhìn Minh Hoàng, trong lòng lại than thở không thôi. Tại sao Minh Bân hồi đó dễ thương như vậy, hiện giờ lại trở nên đáng ghét đến như thế? Tôi có nên thay anh Trác dạy dỗ thằng em bất lương này một trận hắn hoi không?

Lúc này, A Lang đại ca đột nhiên vỗ tay. “Được rồi, tất cả những việc không liên quan tới trận đấu nói sau đi! Bây giờ vấn đề quan trọng nhất của chúng ta là trận chung kết tuần sau.” Nghe vậy, Gui và Phong Vô Tình, tôi và Minh Hoàng đều đang mắt to trừng mắt nhỏ, không cam lòng thu hồi ánh mắt, tập trung nghe lời A Lang đại ca nói.

“Tôi tin tưởng chúng ta sẽ luyện tập chăm chỉ, nhưng làm sao để sống sót khi gặp tình huống xung quanh đều là kẻ địch? Cho nên tôi kiến nghị, tìm nơi có nhiều quái để luyện tập.”

“Đại ca, vậy rất dễ biến thành ánh sáng trắng.” Tôi nhớ N giọt mồ hôi lạnh, những người khác cũng đều ngây ra mà nuốt nước bọt.

“Muốn chiến thắng thì nhất định phải có hi sinh, đương nhiên hãy cố hết sức để không làm giảm tố chất của đội.” A Lang đại ca lại vô tình nói.

Haiz! Từ khi quen A Lang đại ca, tôi bắt đầu hiểu hết nhẽ hai chữ “tuân lệnh” này. Bởi vì A Lang đại ca cho rằng cơ hội sống sót của tôi là thấp nhất trong đội, cho nên anh ấy ra lệnh cho tôi. Đúng vậy! Chính xác là mệnh lệnh. Hức ~~~ Anh ấy muốn tôi cho dù có chết cũng phải ôm quái cùng chết, để những người khác trong đội có thể trốn thoát, duy trì tố chất của đội. Cho nên, bây giờ tôi đang kéo theo vô số quái, chạy như điên.

Một giây trôi qua như một năm~~ Trôi qua tầm mấy ngàn năm, cuối cùng tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi, kéo mấy chục con quái rời khỏi đội ngũ, hơn nữa còn không bắn pháo hoa (Chính là biến thành ánh sáng trắng đó!). Lúc tôi mệt mỏi bò về điểm luyện công theo kiểu chó, đang định ung dung ngồi xuống, thường thức Viên Hoa Kiếm Vũ của Tà Linh và Nhuyễn Kiếm Tuyệt Kỳ của Phong Vô Tình. . .

“Hoàng Tử, quái lại quá nhiều rồi, mau kéo đi đi.” A Lang đại ca đứng ở bên kia Vạn Lý Trường Thành do quái vật xây lên, quát tôi.

Tôi hậm hực lườm nguýt, chẳng nói chẳng rằng. . .

“Mau kéo đi đi, thi triển Lôi Nộ Cừu Thiên hai lần mà cũng không sạch được.” Minh Hoàng khó chịu.

Sau khi tôi trừng mắt lườm Minh Hoàng, tuân lệnh lấy Bánh Bao Thịt ra. “Bánh Bao Thịt, dùng Súng Bắn Thịt Băm.”

“Lại phải nướng thịt nữa ạ? Ma ma, không thấy con chim lửa.” Bánh Bao Thịt nhảy nhót tung búng tìm Hỏa Hoàng.

“Mau dùng Súng Bắn Thịt Băm!” Hai đội tổng cộng mười hai người đồng thanh gào lên.

Tôi lại bắt xe buýt số 11 (Số 11 giống hai chân) chạy điên cuồng, chạy, chạy. Chết tiệt! Mặt tôi hiện lên ba sọc đen, la lên thảm thiết ~~~ Có.Vách.Núi!

Lần đầu tiên cảm thấy mùi đường cũng là cái tội, đằng sau là một đồng quái nhìn chăm chăm như hổ đói thì phải làm sao đây? Tôi mở to mắt nhìn, với độ cao vách đá này có thể sẽ ngã chết; quay lại nhìn chỗ quái nhiều đến mức có thể giẫm chết tôi ở phía sau. Ngã chết? Bị giẫm chết? Cái này . . . hơi khó chọn nh? Tôi ôm hi vọng một phần một vạn mở kênh tổ đội: “A Lang đại ca, mọi người ở bên đấy còn bao nhiêu quái?” Có thời gian tới cứu em không?

“Số lượng chấp nhận được, anh nghĩ nửa tiếng nữa chắc là có thể diệt sạch.” A Lang đại ca nói xong, không còn tin tức gì nữa.

Nửa tiếng nữa? Lúc đấy thì đến tro tôi cũng chẳng còn. Tôi nắm chặt Hắc Dao yêu quý của tôi, khẽ nói, đến đi! Đám quái chết tiệt, trước khi chết tôi cũng kéo theo mấy con chôn cùng. Đầu tiên xông tới là một con Bosilini (Quái đầu người thân nhện đó ~~), cộng thêm con quái to lớn nhảy nhụa, thêm một con Thủ Lĩnh Thổ Dân hung hăng, và cả. . . Nhiều lắm rồi! Tôi nuốt nước bọt, lùi sau vài bước, nhưng không chú ý dưới chân đã là mép vực, không lưu ý. . .

“Cuối cùng cũng đánh xong!” Tiểu Long Nữ dựa vào lề đường thở hổn hển, đường mà cô phải chạy cũng không ít hơn Hoàng Tử! Ai bảo tốc độ của cô cao hơn tên Playboy ngu ngốc kia chứ, nhưng lực tấn công lại thấp hơn người ta, đánh phải làm mỗi nhử đi dẫn quái chạy vòng vòng. Nhưng mà, nhìn Tà Linh và Phong Vô Tình ở bên kia lại càng thảm, chẳng những phải điên cuồng đuổi theo quái lại còn phải đánh quái đến mức rũ cả tay. Thấy không?! Hai người kia thở đến độ sắc mặt cũng nhợt nhạt.

“Được rồi, có ai thương vong không?” A Lang đại ca đứng lên nhìn.”Điểm số đi!”

“1.” Chiến sĩ Phong Vô Tình tộc người.

“2.” Chiến sĩ Tà Linh tinh linh đen.

“3.” Ma pháp sư Minh Hoàng tộc người.

“4.” Đạo tặc Playboy tộc người.

“5.” Cung thủ Thiện Xạ tinh linh.

“6.” Linh mục Hắc Bách Hợp tộc thiên sứ.

“Ừm. . . Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều ở đây.” Sứ Lang quay đầu nhìn đội ngũ của mình. “Năm người? Hoàng Tử còn chưa về sao?”

“Hoàng Tử, cậu ở đâu? Bọn tôi đánh xong rồi! Cậu đừng lười nữa, mau về đi.” Tiểu Long Nữ dùng kênh tổ đội hét lên rất lâu, nhưng không có ai trả lời.

“Sao vậy? Lẽ nào Hoàng Tử chết rồi?” Sắc mặt Gui tái mét.

“Cũng có thể.” Tiểu Long Nữ nghĩ đến số lượng quái mà Hoàng Tử kéo đi lần cuối. Cậu ấy thật sự có thể toi rồi.”Tôi PM xem cậu ấy có online hay không.”

“Thế nào?” Sứ Lang quan tâm dò hỏi.

“Kỳ quái, cậu ấy vẫn online nhưng không trả lời.” Tiểu Long Nữ chau mày.

“Có phải tức giận không?” Tà Linh thân nhiên đưa ra ý kiến: “Chúng ta buộc cậu ấy dẫn nhiều quái như vậy, hình như không phải lắm?”

Tất cả mọi người Đội Phi Thường đều nhìn Tà Linh bằng ánh mắt quái dị, sau đó trấm miệng một lời nói: “Tên đó đã tuân lệnh rồi!”

“Hơn nữa cậu ấy không tức giận với chúng tôi đâu, có giận cũng trút lên người Gui hết rồi.” Tiểu Long Nữ nói.

“Vậy Hoàng Tử ca ca rốt cuộc làm sao vậy?” Doll lo lắng nói.

“Ai biết được? Nhưng chắc là không có việc gì đâu!” Game online thôi mà, cùng lắm không phải là chết sao? Tiểu Long Nữ an ủi chính mình, nhưng lại hơi lo lắng.

Hu. Có phải tôi vừa ngất đi một lúc không? Tôi muốn nhấc tay phải lên xoa vết nứt đau đốn trên đầu, nhưng phát hiện không nhúc nhích được.

? Đương nhiên không nhúc nhích được rồi. Tôi đưa mắt nhìn, tay phải máu chảy đầm đìa, giống hệt hot dog quét lên quá nhiều tương cà. Tay trái. . . tôi thử nhúc nhích, nhưng đau đến mức suýt khóc. Tôi nhìn tay trái. Được lắm! Xương trắng muốt đã tung tăng chạy ra ngoài dạo phố rồi. Tiếp theo, tôi hé miệng định nói, nhưng máu lại ộc ra như vòi nước. Tôi đã không dám xác nhận chân còn đi được không. Trời ơi, việc còn đau khổ hơn cả chết chính là nửa sống nửa chết.

Đau quá, thật sự rất đau. Tôi nhìn vách núi mà tôi ngã xuống, cố gắng ghi nhớ rằng độ cao này ngã xuống không chết, lần sau phải nhớ không được ngã bừa xuống. Không phải, tôi lại nghĩ linh tinh gì vậy? Bây giờ phải lập tức PM tìm người tới cứu tôi mới phải, nếu không xem chừng tôi lại ngất tiếp.

“Mọi người, cứu, mạng. . .” Máu trong miệng, mặn quá.

“Hoàng Tử?” Thành viên Đội Phi Thường hoảng hốt. “Cậu ở đâu? Chết rồi ư?”

“Hu ~ đau quá, mau tới cứu em, nếu không tôi giết em cũng được!” Tôi đau đến mức ý thức mơ hồ, bắt đầu nói bậy nói bạ.

“Hoàng Tử, cậu ở đâu?” Gui lo lắng hét lên.

“Dưới vực, đừng nhảy loạn nữa. Đau quá!” Tôi hoa mắt chóng mặt.

“Hoàng Tử em gắng lên, trước tiên đừng offline, bọn anh lập tức đi tìm em.” Đó là giọng của A Lang đại ca ư? Nghe thật xa xôi!

Đau, đau quá. Ý thức của tôi chỉ còn lại từ “đau” này.

Đội viên Đội Phi Thường đều trắng hết cả mặt.

“Anh thấy chắc là Hoàng Tử ngã xuống vách núi nào đó, mọi người chia nhau đi tìm, mau lên! Tìm được lập tức cho anh biết để trị liệu cho Hoàng Tử.” A Lang đại ca lo lắng gầm lên. Gầm xong, mọi người lập tức tản ra bốn phía, bắt đầu tìm tôi.

“Chúng tôi cũng giúp đỡ tìm kiếm.” Tà Linh cũng lo lắng nói.

“Hoàng Tử, cậu ở đâu?” Gui lo lắng đến phát điên. Anh gào thét, chạy như điên.

Sau khi Tà Linh sai đội viên đi giúp đỡ, bản thân cũng cẩn thận quan sát địa hình bốn phía, phán đoán nhờ đường đi và phương hướng rồi đi lần cuối của Hoàng Tử. Cậu ta có thể bị ngã ở đâu nhỉ?

Mà lúc này, tôi đang oán trách.

Tại sao tôi không chết được? Cái này có tính là thiếu sót của game không? Để cho mọi người tìm được tôi, tôi còn phải nằm ở đây chịu khổ chịu nạn. Nhất định phải cầu nhau với GM ẩn Tiểu Long Nữ. . . Để chuyển dời đau đớn, tôi chỉ có thể dốc sức suy nghĩ miên man, nhưng mà. . . Nhưng mà vì sao chưa có ai tới cứu tôi. Hu, thật sự đau quá, tôi cứu tôi đi! Gui, anh ở đâu? Cho tôi đánh để phát tiết. Hu ~~~ Ai? Là ai? Có tiếng bước chân, tôi cảm động muốn xem rốt cuộc là ai?

“Tìm thấy rồi.” Người đó nói, sau đó cúi người xuống. Anh ta lấy hồng được thủy cho tôi uống, tôi miễn cưỡng nuốt hai ngụm.

“Là Gui à?” Tôi ngược đôi mắt mông lung xem người trước mặt là ai?

“Không phải, là Tà Linh, hồng được thủy của tôi đã hết rồi, tôi đưa cậu đi tìm linh mục trị liệu.” Tà Linh ôm ngang tôi dậy.

“Oh. . . Thì ra, là anh Trác!” Tôi yên tâm lắm lắm.

ANH TRÁC? Tà Linh ngây người, cúi đầu nhìn tôi đang đau đớn nằm trong vòng tay anh. Anh cẩn thận xem kĩ dáng vẻ của tôi. “Cặp mắt này giống y như đúc. . . Lần trước Dương Danh nói, Tiểu Lam chơi nhân vật nam ở Cuộc Sống Thứ Hai, còn cậu anh Trác kia, Tiểu Lam?” Tà Linh hoảng sợ nhìn tôi bị thương đến mức hồ đồ.

“Tiểu Lam, là em sao?” Tà Linh lo lắng nói với tôi.

“Hoàng Tử! Tìm thấy Hoàng Tử rồi.” Gui chạy về phía chúng tôi. “Cảm ơn, Tà Linh.” Anh ta vươn tay ra, định ôm tôi từ tay Tà Linh.

Nhưng ngược lại Tà Linh vẫn ôm tôi, đi về phía Sứ Lang ở phía sau, không ngó ngang tới Gui.

“. ?” Gui ngăn người nhìn Tà Linh ôm tôi đi sát qua người anh ta.

Trải qua N lần trị liệu của A Lang đại ca, cuối cùng tràn đầy sức sống trở lại. Tôi giận! “Tại sao mọi người tìm lâu la vậy? Em đau lắm đó!” Tôi vẫn còn rung mình trước tình cảnh bị thảm hồi nãy.

“Ê, cậu tự ngã xuống vực, còn khiến chúng tôi mệt mỏi đi tìm cậu khắp nơi. Cậu có tư cách gì mà trách móc chứ?” Tiểu Long Nữ hung hăng nắn tôi.

“Tôi. . .” Tôi thân quá. Tôi có cố ý ngã xuống đâu. Tôi thờ hờn hờn phồng hết cả má. “Gui, Gui, anh nói đi, tại sao anh tìm ra tôi chậm hơn Tà Linh?”

“Tôi.” Gui cười ngây ngốc, ánh mắt áy náy.

Không cần nhiều lời, tôi bắt đầu choảng!

“Tiểu Lam?” Tà Linh đột nhiên PM tôi, giọng điệu phức tạp.

Tôi ngẩn ra, quay đầu nhìn Tà Linh. Bị phát hiện rồi ư? Chung quy vẫn. Tôi bất đắc dĩ thả Gui khỏi tay, cũng PM trả lời Tà Linh. “Anh phát hiện ra rồi à?”

“Ừm.” Anh Trác nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, khiến tôi không rõ rốt cuộc anh ấy định làm gì.

“Đừng cho người khác biết được không? Anh Trác.” Tôi cầu xin, sau đó bổ sung: “Đặc biệt là thằng Phong Vô Tình miệng ngang trợn phát thanh đó.”

Anh Trác im lặng nhìn tôi, dường như đang tự hỏi.

Thấy tình hình này, tôi đành sử dụng thần công làm nũng trăm thử trăm thiêng của mình: “Làm ơn đi mà ~ anh Trác, đừng nói cho người khác nhá, được không anh ~” Ọe ~ Làm nũng bằng giọng ồm ồm của Hoàng Tử, tự mình nghe còn cảm thấy buồn nôn.

“Ừm.” Trác Linh Bàn bắt đầu gật đầu. Quá rõ ràng, anh ấy cũng không chịu nổi cảm giác bị đàn ông làm nũng.

“Hai người kia làm gì mà liếc mắt đưa tình mãi thế hả?” Tiểu Long Nữ bắt đầu nói. “Hoàng Tử còn nhìn Tà Linh bằng vẻ kì quái kia nữa. Xem ra Gui, tình địch của anh xuất hiện rồi!”

Tôi trừng mắt lườm Tiểu Long Nữ nói vớ vẩn, sau đó nhìn Gui. Gui thần thờ nhìn tôi và Tà Linh, khuôn mặt trống rỗng kia lại khiến tôi cảm thấy hoảng sợ.

Hôm nay, là thời gian hai đội chia ra luyện công, chúng tôi chờ tất cả mọi người tập hợp theo thường lệ.

Tôi nhìn về phía Gui từ ngày hôm qua đã mang không khí chết chóc, chỉ thiếu có hai con ma nổi lênh bênh bên cạnh. Không chịu được nữa liền vươn tay đập một phát lên đầu Gui. “Anh nghĩ gì thế? Sắc mặt anh khó coi lắm đó.”

Gui nhìn thật sâu vào mắt tôi, giọng hơi trầm: “Không có gì!”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, bỗng hiểu ra. “Có phải anh căng thẳng vì chuyện thi đấu không? Đừng lo lắng nữa, chỉ cần cố gắng, dù kết quả thế nào cũng không quan trọng. Dù sao bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.” Tôi vui vẻ vỗ lưng Gui, mặc dù tôi cũng rất căng thẳng, nhưng thật ra cũng không để ý đến thắng thua. Đương nhiên. nếu có thể thắng vẫn là tốt nhất!

Tiểu Long Nữ khinh bỉ, khuôn mặt hiện vẻ: Đúng là trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể khắc. “Hoàng Tử, đầu cậu đúng là thiếu dây chằng!”

Tôi nghe vậy, nghiêm túc đáp lại cô ấy: “Tiểu Long Nữ, bà đừng tưởng tôi không biết gì!”

“Oh? Cậu biết hả?” Mặt Tiểu Long Nữ hiện lên hai chữ thú vị.

“Đúng vậy, mặc dù tôi không học y, nhưng tôi vẫn biết trong đầu vốn dĩ không có dây chằng, bà đừng lừa tôi.” Tôi thờ hờn hờn nói.

“Cậu đúng là đồ đầu đất!” Tiểu Long Nữ nổi gân xanh.

“Hoàng Tử.” Tôi đang định phản bác Tiểu Long Nữ, lại thấy Gui đột nhiên đặt tay lên vai tôi, lo lắng nhìn tôi: “Cậu nói đi, rốt cuộc tôi và Tà Linh ai quan trọng hơn?”

Tôi không ngập ngừng đáp lại anh ta: “Cái đó còn phải nói sao, đương nhiên anh quan trọng hơn rồi.” Nói xong, Gui đột nhiên tỏa ánh hào quang. Anh ta say mê tua lại câu nói anh quan trọng hơn kia. Tôi tiếp tục lăm bầm: “Anh là đồng đội của tôi mà! Mặc dù Tà Linh là đồng minh, nhưng cuối cùng vẫn phải quyết định thắng thua.”

Tôi nói rồi lại nói. Á? Sao Gui lại lăm vào thế giới u ám nữa rồi? Tôi gãi mặt, thắc mắc: “Tôi có nói sai gì không? Tiểu Long Nữ.”

Tiểu Long Nữ nhìn Gui đầy thương cảm. “Không có, nhưng tốt hơn cậu đừng nói nữa.”

“Oh. Vậy mặc kệ Gui. A Lang đại ca, tiếp theo phải huấn luyện thế nào?” Tôi lo lắng hỏi: “Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã chạy đi huấn luyện bí mật, vậy chúng ta thì sao?”

A Lang đại ca cười he he, da gà của tôi đều sồn lên. “Chúng ta cũng có huấn luyện bí mật!”

Tất cả mọi người ngơ vờ ồ lên một tiếng, vành tai lên nghe.

“Nếu đối thủ là sáu người, vậy chúng ta chỉ cần gắng sức luyện cấp, huấn luyện sự ăn ý là được rồi. Nhưng, lúc đối thủ là sáu trăm người, quan trọng nhất chính là. . .” A Lang đại ca hít sâu một hơi. “Chạy trốn.”

Tôi ngất. . . Không đúng, là tất cả cùng ngất. Chạy trốn? Chạy trốn còn phải huấn luyện hả?

“Mấy đứa đừng xem thường chạy trốn, trong ba mươi sáu kế chuẩn là thượng sách. Có thể thấy chạy trốn là một vấn đề cao thâm, không những cần lực chân tốt, mới có thể chạy trốn khỏi đối thủ. Thị giác tốt, mới có thể nhìn được phương hướng chạy trốn thích hợp nhất. Còn phải có lực phán đoán tốt, để có thể tìm được cách thức tốt nhất trong quá trình chạy trốn, khiến số lượng đối thủ đuổi giết càng lúc càng ít. Quan trọng nhất là, còn phải có năng lực ẩn nấp tốt, có thể trở nên mờ nhạt giữa đám đông hỗn loạn, như vậy mới không khiến người khác muốn làm người đầu tiên tiêu diệt mấy đứa.”

A Lang đại ca thờ dài một hơi, sau đó nhìn tôi, Gui và Tiểu Long Nữ. “Nhưng mà thật bất hạnh, trong đội chúng ta có ba người này, bắt mắt đến mức khiến người ta muốn quên cũng khó. Trong đó có một người lại còn gây chuyện trước khi đấu, khiến bản thân càng bắt mắt.”

“Vậy phải làm thế nào? A Lang đại ca.” Tôi lo lắng hỏi, trong lòng âm thầm nói, kẻ bắt mắt trong đội còn có người thứ tư nữa, cái người cao hai mét đó.

“Anh đã nghĩ xong rồi.” A Lang đại ca lôi một cái túi to ra, bên trong là mặt nạ. Tôi hoan hô ~~~ Có thể che mặt rồi! Tôi không thể chờ được mà lôi một cái ra đeo. Thảm mừng vì cuối cùng bản thân không còn bị mấy sinh vật đó kị vung đao chém chết nữa rồi.

“Đẹp không? Tiểu Long Nữ.” Tôi quay đầu hỏi cô ấy.

“Nếu cậu muốn đi ăn cướp, mang cái mặt nạ vải màu đen che cả đầu, chỉ lộ ba cái lỗ này thì sẽ vô cùng thích hợp.”

Tôi lại lôi ra một cái khác, đeo lên.

“Nếu cậu đội mũ bảo hiểm đi thi đấu mà không gây chú ý, vậy cũng có thể.”

Đổi!

“Ừm, chất lượng của tất lựa này không tồi.”

Lại đổi!

“Đến tôi cũng không biết Cuộc Sống Thứ Hai cũng bán mặt nạ Pikachu.”

Tôi đeo mặt nạ Pikachu. cảm nín nhìn chị Vũ Liên tóm lấy tai ông xã, cảnh cáo anh ấy không được mua đồ vớ vẩn nữa. Chờ đã, tôi nhớ hình như tôi có. Tôi lại đào bới túi đồ của mình, cuối cùng tìm được cái mặt nạ đầu tiên trong đời tôi — mặt nạ opera. Tôi gỡ Pikachu ra, đổi thành mặt nạ opera che nửa mặt trên của tôi.

“Cái này thế nào?” Tôi quay đầu nhìn mọi người.

“Tốt hơn nhiều.” Mọi đồng thanh trả lời, ngoại trừ A Lang đại ca nói không ngừng: “Mấy thứ anh mua cũng khá đẹp đấy chứ, trên ti vi đều dùng loại này mà.”

“Tôi có thắc mắc, vậy chúng ta chia ra chạy, hay là cùng chạy?” Gui nghiêm túc phân tích. “Nếu cùng chạy sẽ phản tác dụng phải không? Chia ra. Rủi ro lại càng cao, hay là hai lập một tổ, chia làm ba tổ tấn ra? Như vậy không gây chú ý lại không dễ gặp nguy hiểm.”

Không ngờ Gui cũng biết nói tiếng người, hại tôi phải trả lời nghiêm túc: “Vậy phải chia làm ba tổ thế nào?”

Gui trầm tư một hồi. “Hoàng Tử cùng chị Vũ Liên, Doll cùng Tiểu Long Nữ, Lang ca cùng tôi.”

Tôi nghĩ một lúc, phát hiện bản thân mình không nghĩ ra được gì cả, đành phải lên tiếng hỏi: “Vi sao lại kết hợp như vậy?”

“Hoàng Tử và chị Vũ Liên được xem là tổ hợp rất mạnh, nếu chỉ cần chạy trốn chắc không có vấn đề gì. Mà hai tổ còn lại, trong lúc quan trọng, Doll có thể hi sinh Tiểu Long Nữ để chạy trốn, Lang ca có thể hi sinh tôi.” Gui vô tình nói: “Chiến sĩ, ma pháp quy mô lớn của ma pháp sư, Khô Lâu của pháp sư vong linh và linh mục rất cần thiết, đạo tặc và thi nhân lãng du thực ra chỉ là thứ yếu.”

“Thì ra là như thế, vậy nếu tôi và chị Vũ Liên phải hi sinh một người thì sao?” Hỏi để tránh tai họa, tôi nghĩ, nếu chết nhằm người phải làm sao?

Gui nhàu chặt lông mày, sau đó kiên định nhìn tôi. “Tôi tin rằng Hoàng Tử nhất định sẽ bảo vệ chị Vũ Liên, cũng sẽ bảo vệ chính mình, có thể không?”

Tôi cười. “Không vấn đề.”

Sau đó, Đội Phi Thường bắt đầu luyện tập thượng sách của ba mươi sáu kế. Luyện lực chân, mỗi người đều nghĩ cách để học thứ giống như kinh công hoặc kỹ năng Kinh Thân Pháp (Đương nhiên tôi và Tiểu Long Nữ đều không cần học). Tiếp theo mọi người lần lượt bị Tiểu Long Nữ cầm đuốc đuổi theo phía sau. (Tiểu Long Nữ, có phải là ảo giác của tôi hay không? Hình như bà lại đốt mông của tôi à?). Tóm lại, nghĩ đủ mọi cách để tăng tốc độ của bản thân.

Luyện thị lực. Đến con phố siêu đông đúc của khu chợ đông đúc nhất trong Nhật Thành lớn nhất, nghĩ cách dùng tốc độ nhanh nhất để đi từ đầu phố đến cuối phố. Cuối cùng Doll nhỏ nhắn xinh xắn chiến thắng. Tôi sâu thẳm cảm thấy, có lúc quá cao to không phải là tốt, bởi vì người thua nhiều nhất là A Lang đại ca. Anh ấy chưa bao giờ tới được cuối phố.

Luyện lực phán đoán, vốn cần nhắc định đi cướp ngân hàng, còn có thể gia tăng đội phí, một công đôi việc, dù sao ngay cả chị Vũ Liên cũng không để ý tới giá trị danh vọng nữa, nhìn rồi sẽ cảm thấy đau hết cả lòng. Sau đó, phân tổ chạy trốn, trên đường chạy trốn sẽ cố hết sức để không bị bắt. Nhưng cần nhắc lại, nếu thất bại, có thể sẽ bị giam cho đến khi thi đấu xong còn chưa được thả ra, cho nên nhiệm vụ luyện tập lần này đã bị bãi bỏ.

Cuối cùng, luyện tập năng lực ẩn nấp là dễ dàng nhất, một người trong số chúng tôi đi đến cửa hàng, thanh toán một đồng vàng, phát cho mỗi người một mặt nạ opera là xong xuôi.

Việc còn lại chính là đánh quái thăng cấp. Sau khi liên lạc với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, họ cũng quyết định chọn cách của chúng tôi. Bởi vì tin tức mới nhất là chín mươi tám đội còn lại đều liên kết với đội khác, mỗi đồng minh có khoảng năm đội, ngoài chạy trốn ra, chẳng lẽ có thể liều mạng chống chọi sao? Dù Minh Hoàng gào to hét lớn muốn dùng Lôi Nộ Cửu Thiên liều mạng với họ. Nhưng tôi, Tà Linh và Phong Vô Tình đều tự nhận thấy năm người không có năng lực bảo vệ ma pháp sư, cho nên đề xuất của Minh Hoàng bị bãi bỏ.

Trong đội họ chia thành Tà Linh cùng Minh Hoàng, Phong Vô Tình cùng Hắc Bách Hợp, Thiên Xạ cùng Playboy. Lúc cần thiết, hai đội sẽ trợ giúp lẫn nhau. Sau khi biết Tà Linh chính là anh Trác, tôi lại càng yên tâm về Đội Hắc Ám Tà Hoàng. Nếu anh Trác dám không tuân thủ lời hứa, anh ấy sẽ không xong với tôi đâu.

Còn một ngày nữa là đến ngày thi đấu.

REAL LIFE

“Tiểu Lam. . .” Anh Trác chần chừ gọi tôi.

Tôi dừng động tác ăn mì, ngơ vờ nhìn anh Trác. Mặc dù biết anh Trác nhất định sẽ tìm tôi nói chuyện về thân phận kia của tôi, nhưng không ngờ anh lại tìm tôi ăn cơm trưa trước ngày thi đấu. “Hử?”

“Thi đấu rất nguy hiểm, em phải cẩn thận nhé.” Trác Linh Bàn do dự nói, trong mắt tràn đầy lo âu.

“Em biết mà, cảm giác bị giết chết rất khó chịu!” Mặc dù tôi nói với Gui không vấn đề, nhưng lúc cần thiết, tôi vẫn quyết định dù là mình có chết, cũng phải bảo vệ đại tẩu. Mặc dù không biết như vậy có được không, nhưng không có tôi thì ít nhất vẫn còn Khô Lâu của Doll làm đệm thịt.

“Ừm. . .”

Tôi cười với anh Trác. “Em đi vệ sinh một chút.”

Tôi vui vẻ bước ra khỏi phòng vệ sinh, nguyên nhân vui vẻ chính là, đồ ăn của gian hàng này rất ngon lại không cần phải trả tiền túi. Lúc tôi quay lại định về chỗ ngồi, mặt giảng viên Mẫn Cư Văn đột nhiên đập vào mắt tôi. Tôi hoảng sợ, vội vàng trốn sau bức tường, lén lút chìa đầu ra, chỉ thấy Gui và anh Trác đang nhìn nhau. . .

Hai người nhìn nhau rất lâu, tầm năm phút, người ăn cơm xung quanh đều tò mò nhìn hai người họ. Nhưng hai người vẫn tiếp tục nhìn nhau, không nói một từ, tôi mệt mỏi co đầu lại bóp cổ. “Ặc, sao thế này? Hai người họ vừa gặp đã yêu sao?” Tôi lẩm bẩm.

“Cậu cứ đợi đấy, tôi nhất định sẽ đánh bại cậu.” Cuối cùng Gui cũng lên tiếng.

“Oh? Thầy định dùng cái gì đánh bại tôi đây? Gậy Cỏ Cầm sao?” Trác Linh Bàn khinh thường nhếch khóe miệng.

Không cam lòng yếu thế, Gui cũng thần nhiên cười. “Tôi sẽ cùng Hoàng Tử đánh bại cậu.”

Nghe tiếng nói chuyện, tôi vội vã chìa đầu ra lắng nghe từ từ.

Nghe vậy, Trác Linh Bàn tái mặt, sau đó hung hăng đáp lại: “Thầy biết cái gì? Thầy không hiểu cô ấy* chút nào.”

“Mặc dù thời gian tôi biết cậu ấy* không tính là dài, nhưng tôi hiểu tính cách, sở thích, hành động của cậu ấy.” Gui nghiêm túc nói.

“Thầy hiểu cô ấy*? Có hiểu biết hơn tôi không? Tôi yêu cô ấy tám năm rồi.” Trác Linh Bàn tức giận, đứng hằn dẫy.

Tám năm? Gui hơi đau lòng, nhưng lại đáp trả: “Tám năm mà vẫn chưa có được cậu ấy*, cậu tưởng cậu còn có hy vọng?” Câu nói này chọc trúng tử huyệt của Trác Linh Bàn.

(* Trong tiếng Trung từ cô ấy và anh ấy viết khác nhau nhưng phát âm giống nhau nên Gui và Trác Linh Bàn ở đây không hề biết giới tính người mình nói về là khác biệt và Gui cũng không nhận ra Hoàng Tử là nữ)

Hai người đều tròn mắt nhìn đối phương. Tôi ở bên thắc mắc, thị ra họ là tình địch à? Không biết cô nàng nào may mắn như vậy? Không đúng, Gui là GAY! Nói như vậy, người họ tranh giành chính là đàn ông? Ặc, anh Trác cũng là GAY? Hức ~ chuyện này quá phức tạp, tôi không hiểu nổi.

Cuối cùng Gui hít sâu một hơi. “Bỏ đi, thi đấu xong rồi nói sau, ít nhất tôi không muốn ảnh hưởng tới trận chung kết mà cậu ấy coi trọng.”

Trác Linh Bàn liếc nhìn Gui. “Ừm.”

Nhận được sự đồng ý của Trác Linh Bàn, Gui xoay người bước đi, mà Trác Linh Bàn cũng ngồi xuống.

Hình như tôi nên đi ra rồi? Tôi vội vàng đi đến chỗ ngồi, anh Trác vẫn mỉm cười. “Á ~ em sắp muộn giờ học rồi, đi trước nhé, anh Trác.”

Lên lớp xong, quay về nhà, thậm chí ngay cả lúc nấu cơm, tôi vẫn nghĩ mãi về nội dung đối thoại của hai người họ.

Thứ nhất, là người anh Trác biết tám năm. Thứ hai, là nam. . . Đúng không? Gui là gay, không thể nào tranh giành con gái với anh Trác, mặc dù chuyện anh Trác cũng là gay khiến tôi shock nặng, thì ra thế giới này có nhiều gay như vậy, sao hồi trước tôi không biết nhỉ. Thứ ba, là người Gui biết không lâu nhưng hiểu tính cách.

Là ai nhỉ? Tôi rất tò mò, không biết là ai mà lại có sức hấp dẫn lớn như vậy, khiến Gui và anh Trác đều thích anh ta, hại tôi đau xót, còn khó chịu một chút.

“Bà chị, tôi định ra ngoài mua đồ uống, bà muốn uống gì?” Dương Danh đột nhiên đứng ngoài cửa thò đầu vào hỏi tôi.

Tôi ngẩng người nhìn Dương Danh, nghĩ lại cuộc đối thoại kia. Người anh Trác biết tám năm, giới tính nam, Gui biết không lâu nhưng hiểu tính cách, chẳng phải là thằng em Dương Danh sao?

Trời ơi, tôi phải nghĩ ra từ lâu rồi chứ. Thảo nào anh Trác đột nhiên chạy tới nhà tôi, nói không chừng thật ra anh ấy đã thừa biết Vô Tình là Dương Danh rồi ý? Vì vậy mới nhận nó vào đội? Mà Gui. . . Đúng rồi, nhất định trong thời gian coi Dương Danh là tôi, anh ta đã thích Dương Danh rồi, cho nên mới nói biết không lâu nhưng hiểu cậu ấy? Có phải vậy không? Vẫn cảm thấy hình như có phần không hợp lý lắm, nhưng lại rất hợp tình hợp lý? Tôi nghiêng đầu muốn làm rõ suy đoán của mình là đúng hay sai.

“Bà chị, chọn đồ uống có cần phải nghĩ ngợi căng thẳng thế không?” Dương Danh bắt đầu nhìn tôi sắp bóp vỡ đầu.

Mặc kệ, hỏi cho nhanh: “Dương Danh, mày nói cho chị biết, anh Trác có thích.” Hơi khó mở miệng, như vậy không phải biến thành hỏi em tôi và anh Trác có quan hệ gì sao? Tôi do dự.

Dương Danh vui mừng quá đỗi. “Cuối cùng bà cũng hiểu rồi? Bà chị, tôi còn tưởng bà chậm hiểu đến mức cả đời cũng không phát hiện ra.” Trác đại ca đáng thương thích bà lâu như vậy, tình cảm thâm kín của anh ấy cuối cùng cũng có thể vén mây mù thấy trời xanh rồi.

Tôi căng đầu như ốc, mình đoán trúng rồi ư? Trời ơi! Em tôi còn vui mừng như vậy, lẽ nào em tôi cũng có hứng thú với anh Trác? Không phải chứ, không phải nó vẫn luôn đi của gái sao? Lẽ nào cái đó đều là biểu hiện giả dối? Ngay cả em tôi cũng là gay?

Tôi khổ sở nhìn Dương Danh. “Em trai, vậy chị hỏi mày, mày nghĩ thế nào về anh Trác?”

“Trác đại ca là người tốt, anh ấy thật sự vô cùng si tình đó, lại dịu dàng, là người có thể phó thác cả đời.” Dương Danh cười hi hi nói.

“Mày thích anh ấy?” Tôi ôm hi vọng cuối cùng hỏi.

“Đúng vậy, tôi rất thích anh ấy.” Dương Danh nói với vẻ chắc chắn, còn bổ sung: “Yên tâm đi, ba mẹ cũng rất thích Trác đại ca, ba mẹ rất tán thành.”

Trời ơi! Tôi há to miệng, không ngờ rằng em tôi thật sự là GAY, còn có hai người đàn ông tôi biết đang tranh giành nó? Ba mẹ tôi còn rất tán thành? Đây là thế giới gì vậy ~

“Nói thật đi, bà chị, rốt cuộc bà có chấp nhận chuyện này không?” Em tôi nghiêm túc hỏi.

“Chị. . . Nếu không chấp nhận thì làm sao đây?” Tôi sợ hãi nói, không chấp nhận sự thật em tôi là gay có được không?

“Vậy. . . Chỉ sợ sẽ có người rất đau lòng!” Nó lắc đầu, vẻ mặt bi thương.

Tôi nhìn vẻ mặt bi thương của Dương Danh, không cam lòng nghĩ nghĩ: Haiz! Em trai cũng lớn rồi, nó thích người nào người chị này cũng không thể quản nổi, ngăn cản nó, sẽ khiến nó đau lòng, thà rằng chúc phúc cho nó, dù sao ba mẹ cũng không phản đối. Tôi dứt khoát nói: “Haiz, tùy mày! Chỉ cần mày hạnh phúc vui vẻ là được rồi.”

Tôi đau lòng bước ra khỏi phòng, tiếc nuối vì không bao giờ có thể thấy em đâu, và cả những cháu trai cháu gái dễ thương trong tương lai của tôi.

Dương Danh mờ mịt nhìn tôi rời khỏi, nó gãi đầu. “Quái lạ, rốt cuộc mình vào trong phòng bà chị làm gì nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: CHIẾN ĐẤU KHÔNG HỎI TIẾC

ONLINE

Tôi hôm qua luyện tập lần cuối xong xuôi, tôi vẫn cảm thấy thiếu tự tin, còn cảm thấy mình còn chưa đủ mạnh. cho nên liền xin nghỉ ốm ở nhà lên lút luyện tập.

Nói thật ra, thi đấu nhiều trận như vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thua cuộc ở một trận nào đó, nhưng cũng không nghĩ rằng sẽ vào đến vòng này. Tôi thật sự rất mạnh sao? Tôi không thể không lo lắng, chỉ muốn đánh càng nhiều quái, thăng lên cấp độ càng cao, với cấp độ 62 của tôi hiện giờ, rốt cuộc có cách nào để tồn tại giữa sáu trăm người không?

Không biết! Nhưng tôi vẫn không nghĩ rằng tôi sẽ thua! Tôi ngang tàng chém, đánh đến con quái cuối cùng, hất chổ tóc ướt nhẹp trước trán ra.”Gui?”

“Ừm.” Gui âu sầu đi về phía tôi.

“Hôm nay onl sớm vậy?” Tôi hoài nghi, giảng viên cũng trốn tiết?

“Ừm, thứ sáu tôi luôn khá rảnh, nhưng hình như đây là lần đầu Hoàng Tử online vào sáng thứ sáu.” Gui cười hờ hững.

Ặc. Phải học lớp khác mà! Tôi cười gượng. “Đúng vậy, ha ha.”

Gui vẫn cười hờ hững, nhưng đáy mắt không giấu được nỗi cô đơn. Cô đơn không nên xuất hiện trên mặt Gui, đây không phải là Gui mà tôi biết, tôi không thích Gui như vậy chút nào!

“Tôi không thích anh thế này đâu, Gui. Thà rằng anh cứ như trước kia, luôn cười ngốc nghếch gọi tôi là Hoàng Tử điện hạ tôn quý.” Tôi nói xong, nâng kiếm nhắm tới quái vật mới xuất hiện.

“Vậy ư? Nhưng tôi. . .” Gui chau mày khẽ quát: “Tôi cần sự đáp lại của cậu, mới có thể tiếp tục được!”

“Hử? Không phải lần nào tôi cũng choáng cho anh một trận để đáp lại sao?” Tôi đắm chìm trong niềm vui thích mà vùng kiếm giết quái, chạy, nhảy, né, trả lời Gui.

“Cái đó cũng là đáp lại sao?” Gui say mê nhìn bóng hình bay nhảy, ánh đao loang loáng và nụ cười sáng khoải mang theo hơi thở thần nhiên khát máu của tôi. “Cậu thật sự thích chiến đấu, Hoàng Tử.”

Tôi cười ha ha vùng đao. “Đúng vậy, thích hơn bất cứ chuyện gì, vùng đao, đá, phi người tránh né. Anh không thấy như vậy rất sáng khoải sao?”

“Thật ra tôi thấy nụ cười của cậu còn sáng khoải hơn nữa.” Gui lâm bẫm: “Hoàng Tử, cậu thật sự thích tôi như trước kia sao?”

“Ừm!” Tôi cúi đầu tránh một cú tấn công, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên thì một mũi tên trong suốt bay sượt qua tai tôi, tôi quay đầu nhìn theo hướng tên, nó cắm chính xác vào giữa trán con quái có ý đồ đánh lên tôi. Tôi huyt sáo, giờ ngón cái khen ngợi Gui.

Gui hất tóc, ra vẻ tao nhã. “Để cứu Hoàng Tử điện hạ tôn quý, Gui sẽ trở thành xạ thủ chuẩn xác 100%.” Nói xong, lập tức bị tôi dùng Bánh Bao Thịt ném một phát.

Tôi đắc ý cười nói: “Đã nói với anh rồi, đừng gọi tôi là Hoàng Tử điện hạ nữa! Còn nữa, để xử lý anh, tôi cũng là tay ném 100% đó.”

Lúc này giọng nói của Tiểu Long Nữ vang lên từ kênh tổ đội. “Wa ~ Ai đang online đó? Còn chịu khó hơn cả tôi.”

“Tôi và Hoàng Tử điện hạ.” Gui trả lời.

Nhưng tôi lại thắc mắc: “Thế giới này còn có ai không chịu khó hơn bà không?”

“Oh! Hoàng Tử ca ca cũng ở đây à?” Giọng nói kinh ngạc của Doll cũng vang lên từ kênh tổ đội.

“Xem ra mọi người đều tới.” Chị Vũ Liên vui vẻ nói: “Tôi đang ăn sáng cùng một con sói trốn việc!”

“Vũ Liên. . .” A Lang đại ca cất giọng xấu hổ.

Tôi nổi hứng đùa, hô to: “Mau mau, mọi người lập tức tới quán ăn tập hợp, đi làm bóng đèn 500W.” Sau đó tôi hoả tốc lòi Gui chạy vào trong thành.

“Hoàng Tử.” A Lang đại ca bất đắc dĩ nói với tôi: “Anh biết em muốn đến làm bóng đèn, nhưng có cần phải nhìn anh và Vũ Liên không chớp mắt như vậy không?”

Tôi nghiêm túc trả lời: “A Lang đại ca, em sợ em không làm hết nghĩa vụ của một bóng đèn.”

“.....”

“Hoàng Tử, có nắm chắc chiến thắng không?” Chị Vũ Liên dịu dàng hỏi.

“Em không chắc lắm.” Tôi trả lời theo sự thật, nhưng thấy thành viên đội Phi Thường lập tức lâm vào trạng thái căng thẳng, tôi lại nói: “Nhưng chưa chắc đã thua.”

“Không nắm chắc chiến thắng, cũng chưa chắc đã thua? Quả nhiên chỉ có thể là Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ cười ha ha.

Tôi vươn tay phải của tôi ra, nở nụ cười tự tin với mọi người, mà mọi người cũng mỉm cười, từng cánh tay đặt lên tay phải của tôi. “Đội Phi Thường, WIN.” Tôi hét.

“Đội Phi Thường, WIN!” Đội Phi Thường đồng thanh.

“Đi thôi, mọi người! Thi đấu, phải bắt đầu rồi.” Theo thường lệ, tôi vẫn dẫn đầu bước vào hành lang của hội trường thi đấu, vẫn không hề sợ hãi, vẫn không nghĩ rằng tôi sẽ thua, đồng đội thân yêu vẫn yên lặng đi phía sau tôi. Trong khoảng khắc tôi đặt chân lên hội trường, tôi chần chờ một lúc, tháo mặt nạ của tôi thả xuống đất, tôi quay đầu nhìn đồng đội của tôi. Mọi người ngẩn ngơ, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định. Mọi người mỉm cười cười, cũng tháo mặt nạ xuống, ném sang một bên.

“Dù kết quả thế nào đi nữa, chỉ mong hình bóng dũng cảm của và vẻ mặt bất khuất của chúng ta sẽ ghi dấu mãi mãi trong mắt mọi người.” Tôi nói với giọng tuyên thệ.

Ở trung tâm trường đấu La Mã cổ đại, các đội nối đuôi nhau đứng vào vị trí.

“Các vị, một trăm đội ngũ ưu tú nhất trong Cuộc Sống Thứ Hai sắp sửa bước vào cuộc chiến sinh tồn ác liệt. Đừng chuyển mắt của các bạn đi chỗ khác, để tránh lỡ mất cảnh tượng đặc sắc. Đừng ngậm miệng của các bạn lại, hãy cổ vũ hết mình cho đội các bạn ủng hộ nhé! Tôi là bình luận viên ngày hôm nay, Tiểu Lý, sẽ tường thuật cận kề trận chiến sinh tử của sáu trăm người cho các bạn.” Bình luận viên Tiểu Lý hét to, còn điên cuồng chụp mic vùng lên, không khí vô cùng cuồng nhiệt, khắp mọi nơi trên khán đài giăng đầy banner viết tên các đội, từng người xem đang hét to đội ngũ yêu thích của họ.

Tôi mở to mắt nhìn, sáu trăm người quả nhiên không hề tầm thường, càng gay go là sáu trăm người này rõ ràng đứng thành ba phe cánh lớn. Tôi hăm hở, ra vẻ tôi đây, ngạo nghễ. lên lút lẩn vào trong góc đứng. Đùa hả?! Cho dù có dũng cảm đến đâu đi nữa, kết quả của việc lấy trứng chọi đá vẫn sẽ không thay đổi. Tôi nhìn phía trên cùng của ba phe cánh lớn, đứng đầu mỗi phe cánh là ba thủ lĩnh khác hẳn nhau: Chiến sĩ người thú tộc hổ, chiến sĩ tộc người, chiến sĩ tộc thần, ai ai cũng toát lên khí phách vương giả.

Tôi hừ lạnh một tiếng. “Đứng chềnh ềnh như vậy, cẩn thận vương giả* biến thành người chết*.” Ai? Là ai lên lút nói ra khát khao không đạt được của tôi?

(*Vương giả 王者 Wángzhě và người chết 亡者 Wángzhě phát âm giống nhau)

Lúc này, người Đội Hắc Ám Tà Hoàng cũng đã đến cạnh chúng tôi. “Em thấy cơ hội chiến thắng là bao nhiêu?” Tà Linh bình tĩnh hỏi tôi.

“Hừ, rất lớn, đại khái là lớn như bộ ngực của em!” (Cờ A. . . Đau lòng!) Lúc so sánh còn thuận tiện tự dìm hàng mình, xem ra máu cuồng ngược của tôi cứ xu hướng tăng lên, ngay cả bản thân cũng không bỏ qua.

Minh Hoàng khinh thường nhìn ngực tôi, nói: “So sánh cái kiểu vớ vẩn gì thế, anh bằng phẳng đến mức chẳng có cơ ngực.”

Thằng nhóc đáng chết, tốt xấu gì chị cũng được cỡ A đấy, được chưa?

“Phải cẩn thận đấy, thi đấu rất nguy hiểm.” Tà Linh nhú mày nhìn tôi.

“Yên tâm đi, anh mới phải lo cho Phong Vô Tình đó!” Haiz! Vốn dĩ không tính nói về chuyện khiến tôi đau lòng kia, nhưng nói cũng tốt, hy vọng Tà Linh sẽ đối xử với em tôi thật tốt. Tôi lo lắng quay đầu liếc nhìn Vô Tình, mặc dù Tà Linh và nó đều ra vẻ khó hiểu nhìn tôi, có lẽ hai người vẫn chưa định cho mọi người biết? Suy cho cùng chuyện này cũng không phổ biến lắm, cũng không phải mọi người đều có lòng dạ rộng lượng giống như tôi, có thể bao dung tình yêu BL (Boy love). Cố lên nhé! Em trai, chị gái sẽ ở phía sau lặng lẽ ủng hộ mày. Tôi rung rung nước mắt nhìn em trai duy nhất của tôi, thuận tiện nhìn Gui với ánh mắt thông cảm. Chịu thôi, ai bảo em tôi thích Tà Linh chứ! Gui đáng thương.

Không đợi ba người họ lên tiếng, tôi vẫy tay với chị Vũ Liên. “Chị dâu, chị lại đây đi! Em thấy sắp bắt đầu thi đấu rồi, chờ đến lúc bắt đầu chúng ta lập tức xem xét tình hình tìm nơi tị nạn.” Chị Vũ Liên gật đầu với tôi.

“Hoàng Tử, em và Vũ Liên đều phải cẩn thận, nhờ rằng hai người các em đều rất quan trọng, đều phải sống sót đến cuối cùng.” A Lang đại ca nhìn tôi, sau khi tôi ra hiệu OK với anh ấy, anh quay đầu về phía Tiểu Long Nữ và Doll. “Tiểu Long Nữ, em phải chú ý kẻ thù của em có ở gần hay không, nếu có thể hãy cố hết sức đừng để hi sinh. Doll còn phải dựa vào em, mặc dù anh cảm thấy em mới cần dựa vào Doll. . .”

Tiểu Long Nữ cười ngượng ngùng.

“Anh Lang, Gui phải dựa vào anh rồi.” Gui nhu thuận yếu ớt nhìn A Lang đại ca. Sau đó bị nụ cười tăm tối của chị Vũ Liên làm cho sợ hãi lẩn vào góc sám hối.

“Trận đấu, bắt đầu.” Trọng tài lại hét lên những từ tôi quen thuộc.

Mặc dù trận đấu đã bắt đầu, nhưng tất cả mọi người đều đứng yên, người xem cũng ngừng tiếng hoan hô. Hiện giờ không ai dám thở mạnh, đấu trường mang vẻ yên tĩnh báo hiệu bão táp sắp sửa ập tới.

Tôi cũng không động đậy, ngoại trừ con mắt liếc về bên trái nhìn người thú tộc hổ vĩ đại mạnh mẽ. Không tôi, nhưng cơ bắp quá nhiều, nhìn hơi ghê. Lại hướng sang bên phải nhìn chiến sĩ tộc người lạnh lùng hùng mạnh. Rất tốt, nhưng lạnh lùng quá, khiến người khác cảm thấy khó chịu. Cuối cùng quay về chiến sĩ tộc thần ở chính giữa, thường thức vẻ điển trai ảo là của tộc thần. Người này có thể nào là gay không? Tôi đoán.

Cuối cùng, chiến sĩ tộc thú dường như không chịu được cảm giác yên tĩnh thế này, hất vron hai tay ra làm cử chỉ coi thường với tộc người và tộc thần. Chiến sĩ tộc người lạnh lùng liếc mắt đáp trả hất, còn tộc thần lại nở nụ cười bình thản. Chiến sĩ tộc hổ gầm một tiếng, ngón tay hướng tới chiến sĩ tộc người.

“Xong lên ~” Hất gầm to, mà sự yên tĩnh trên sân đã bị đập tan hoàn toàn. Đồng minh chiến sĩ tộc hổ bắt đầu lao lên.

Chiến sĩ tộc người nhẹ nhàng nói tiếp một câu: “Giết!” Cũng bắt đầu tấn công vào kẻ địch đối diện.

Chiến sĩ tộc thần vẫn bình thản, hất giơ tay ngăn đồng minh rối loạn ở phía sau, thần nhiên nói một tiếng: “Ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi.” Tên này đủ dễ tiện, thật đáng khen.

Tôi lập tức có quyết định, tôi kéo chị Vũ Liên, sau đó rón ra rón rén nhân lúc hỗn loạn mà len lỏi phía sau xuyên qua chiến khu. Lại nhân lúc mọi người đều chú ý tới sự tranh đấu của người và thú, lặng lẽ ẩn nấp phía sau đồng minh chiến sĩ tộc thần. Ở đây tạm thời sẽ là vùng an toàn, tôi nghĩ.

Ngay sau đó vai tôi bị vỗ nhẹ, tôi quay đầu nhìn lại, 1, 2, 3. 10 người. Tốt lắm, toàn bộ thành viên khác của đội Phi Thường và đội Hắc Âm Tà Hoàng đều chạy qua đây tị nạn. Tôi lại nhìn về cảnh tượng hỗn loạn ở phía trước. Đúng là hỗn chiến! Tình hình bên kia có thể nói rằng hoàn toàn không có kỹ xảo, thường xuyên là bạn không biết chém phải ai, cũng không biết bị ai chém. Tuy nhiên cũng không thể trách họ không có kỹ thuật, đồn đồn cứ như thịt viên tôi làm, còn có thể vung vũ khí trong tay đã rất cảm động rồi, huống chi kỹ thuật? Không lâu sau, đã có hơn mười ánh sáng trắng tung bay.

Đột nhiên, chiến sĩ tộc người dường như phát hiện tình hình có vẻ bất thường. Anh ta hét lên điên cuồng, dường như đang kêu gào đồng minh tới đánh liên minh chiến sĩ tộc thần? Tiếp theo, tôi liền hiểu được anh ta đang hô to cái gì. Chiến trường không ngừng di chuyển về phía tộc thần bên này, chiến sĩ tộc người lại mang theo phần tử tinh anh, tấn công thủ lĩnh chiến sĩ tộc thần bên này. Đánh nhau rồi!

Cuối cùng ngay cả bên này cũng không an toàn nữa. Tôi quay đầu nhìn mọi người, khẽ nói: “Các tổ tự bảo trọng, đừng cứng chọi với cứng, không ai được phép bay đi, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định. Sau đó khẽ hô: “Giải tán.”

Tôi vội vã kéo chị Vũ Liên, đảm bảo không ai chú ý đến phía sau mới tiến lên. Mặc dù trên đường vài lần bị người ta nhìn chằm chằm, tôi cũng không phản kích, chỉ dựa vào nhanh nhẹn né điên cuồng hoặc dùng dao che chắn, sau đó tiếp tục trốn tới thế giới khác. May là cảnh tượng thật sự hỗn loạn, tôi chỉ muốn chạy trốn, cũng không có ai rảnh mà truy sát tôi và chị đâu. Nhưng thỉnh thoảng sẽ có người hô to mấy câu như đồ hèn, tay sai v . . v . . Hừ! Cái này gọi là núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đùn, hiểu không hả?

Tôi chỉ không hiểu, tại sao tất cả mọi người đều điên cuồng lao vào thịt người viên, hình như có thể chém mấy dao là thỏa mãn rồi. Nhìn xem ba đại thủ lĩnh kia có ai ở bên trong không? Không nói nhiều nữa, bây giờ dao kiếm loạn xạ, quyền cước không có mắt, tốt hơn tôi nên cố gắng né tránh.

“Thưa quý vị khán giả, mọi người hãy xem cảnh tượng hỗn loạn này, tất cả những người tham gia đều chiến đấu anh dũng. Theo số liệu mới nhất, đã có 131. 135 người bị loại, có 11 đội đã hoàn toàn bị đào thải. Bây giờ ba thủ lĩnh liên minh đáng chú ý nhất, chưa có nửa người bị loại, rốt cuộc đội ngũ của ba người này có trở hết tài năng không? Hay là sẽ có kết quả vô cùng bất ngờ? Oh, oh, búa lớn của người thú lại va chạm với bảo kiếm của chiến sĩ tộc người, trong trận chiến này ai sẽ thua cuộc đây?” Tiểu Lý kích động bắn nước bọt, nhưng cũng may nhờ bản tin của anh ta, tôi mới có thể biết tình hình hiện tại như thế nào. Đã có một hơn trăm người bị loại rồi? Thảo nào cứ như đang bắn pháo hoa vậy. Nếu không phải đang phải chạy trốn, tôi nhất định sẽ đứng lại thưởng thức.

“Chị Vũ Liên, chị còn chịu được không?” Tôi quan tâm hỏi, này giờ chị dâu bị tôi kéo chạy như điên.

“Chị không sao, hơn nữa chị vừa mới nhìn thấy tất cả mọi người đều không sao.” Chị Vũ Liên lại bổ sung một câu: “Ý chị là thành viên đội Phi Thường không sao, Tà Linh và Minh Hoàng hình như gặp phiền phức!”

“Cái gì?” Tôi nhú chặt lông mày. “Họ ở đâu?”

“Bên trái phía sau, hình như Minh Hoàng không chịu ngoan ngoãn chạy trốn.”

“Chết tiệt!” Tôi phải nghĩ ra sớm chứ. Theo tính cách của Minh Hoàng, nếu bị người ta chửi là đồ hèn .v.v., nó nhất định không chịu hiền lành mà bỏ qua, chắc chắn sẽ kiên quyết kéo Tà Linh đánh nhau với đối phương. . . Có cứu hay không? Nói thừa! Tôi tự nhéo má của mình, không cứu còn gọi là đồng minh sao? Tôi vừa ngăn cản dao kiếm xung quanh vừa dò hỏi: “Chị dâu, thành viên tổ nào ở gần chúng ta nhất?”

“Lang và Gui ở ngay đằng sau chúng ta.”

“Được.” Tôi lập tức chuyển hướng, liếc mắt thấy A Lang đại ca và Gui cách chúng tôi không xa, liền xông tới chỗ họ.

“A Lang đại ca, Gui, hai người bảo vệ chị dâu một chút, em đi cứu người.” Tôi quan sát phương hướng của Minh Hoàng và Tà Linh, họ đang bị bốn

người vây đánh, Tà Linh chống lại ba tên chiến sĩ, xem chừng rất khó khăn. . .

Tôi lặng lẽ tiến đến từ phía sau, thần không biết quỷ không hay cửa sổ ma pháp sư đứng phía sau, hẳn chưa kịp kêu lên tiếng đã bay đi rồi. Lúc này Tà Linh cũng thấy tôi, tôi ra hiệu bằng ánh mắt bảo anh ấy đừng nói gì cả. Tiếp theo quan sát chiến sĩ mạnh nhất trong ba người, tôi chém phăng cánh tay hắn, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn tôi, tôi lại găm một đao vào tim hắn, khiến hắn trở thành chiến tích thứ hai trong hôm nay.

Còn lại hai tên chiến sĩ, một tên đã quay sang đối phó với tôi. Tôi xoay người rút về, dẫn hắn về phía bọn Gui. Tôi chỉ lên trán ra hiệu cho Gui, Gui cũng ra hiệu OK.

Tôi nhìn Gui nâng cổ cầm lên, Siêu Hồn Truy Âm Tiễn lập tức bắn tới phía tôi. Tôi cúi xuống cuộn người lại tránh mũi tiễn, quay đầu liền thấy, Gui quả nhiên không phụ câu nói chuẩn xác 100% của anh ta. Mũi tên trong suốt cắm chắc chắn ở giữa trán chiến sĩ đuổi theo sau tôi.

Lúc này, Tà Linh cũng giải quyết xong gã chiến sĩ còn lại, đang nhìn tôi ở bên này. Tôi cười với anh ấy, còn anh ấy giờ ngón cái khen ngợi tôi.

Tôi trở lại bên người Gui và A Lang đại ca, lại chìa tay ra tóm lấy chị Vũ Liên. “Mọi người tiếp tục chạy trốn nhé!”

“Hoàng Tử, em phải cẩn thận chiến sĩ tộc thần kia, chị cảm thấy hắn có thể sẽ là địch thủ cuối cùng của em.” Trên đường chạy trốn, chị Vũ Liên nói với tôi lời thăm thía.

Chị Vũ Liên thật sự không đơn giản, bị tôi xách trên tay chạy trốn, còn có thể nói nghiêm túc như vậy. Bội phục!

“Vâng, em sẽ cẩn thận, chị dẫu.” Nhưng trước tiên cần phải sống sót giữa những người còn lại đã. Còn lại hơn hai trăm người (Căn cứ theo bản tin của Tiểu Lý), tôi phát hiện càng lúc càng khó đục nước béo cò, kẻ địch thường xuyên đuổi theo cả buổi mới bằng lòng bỏ cuộc.

“Hoàng Tử, chiến sĩ tộc thú bay đi rồi đó, liên minh chiến sĩ tộc người và tộc thần đang vây đánh bè đảng còn sót lại của chiến sĩ tộc thú! Xem ra liên kết tộc thú kia sắp diệt vong, chị nghĩ, liên minh chiến sĩ tộc thần kia có thể sẽ là người thắng cuối cùng. Em có rảnh thì hãy đi giết liên minh tộc thần, để tránh cuối cùng họ còn lại quá nhiều người. Như vậy cho dù chúng ta và đội Hắc Ám Tà Hoàng liên thủ e rằng cũng rất khó thắng.” Chị Vũ Liên vô cùng lo lắng nói.

“Ặc. . . Nhưng em một tay phải xách chị dẫu, tay kia đang phải cầm đao kiếm, thật sự không có nhiều tay lắm.” Tôi trả lời bất đắc dĩ, hai chân còn đang ra sức chạy, cũng không rảnh để đá người.

“Hoàng Tử, em thả chị ở chỗ Tiểu Long Nữ và Doll đi!” Chị Vũ Liên mỉm cười nhìn tôi. “Chị nghĩ những kẻ thù của Tiểu Long Nữ cũng không có thời gian đuổi theo giết cô ấy. Hơn nữa gamer nam cũng không thể nào đi đánh con gái, hai đứa vẫn rất an nhàn.”

“Nhưng mà kế hoạch của chúng ta. . .” Tôi nghi hoặc nhìn chị Vũ Liên.

“Đây là chính sách lừa gạt địch.” Chị Vũ Liên mỉm cười rạng rỡ. Nhưng kỳ lạ thật, tại sao tôi lại thấy rung mình?

“Em lập tức đi giúp chiến sĩ tộc người đi, nhất định phải khiến hai phe cầm hòa, sau đó. . . Tốt nhất là nhân lúc anh ta và chiến sĩ tộc thần đánh tới khi hai bên đều tả tơi, hãy đâm một nhát từ phía sau, haha.”

Chị Vũ Liên, quả nhiên chị không phải là nhân vật bình thường. Tôi bắt đầu tò mò về nghề nghiệp ngoài đời của chị Vũ Liên. . . Tôi vừa nghĩ vừa chạy về phía Tiểu Long Nữ, may là hai người cách chúng tôi không xa.

“Vậy em sẽ đặt chị ở chỗ Tiểu Long Nữ này nhé? Mọi người phải cẩn thận chút.” Tôi hơi lo lắng nói.

Chị Vũ Liên gõ nhẹ lên đầu tôi. “Em mới phải cẩn thận đó.” Tôi cười chạy đi, chuẩn bị thực hiện kế hoạch khủng bố của chị Vũ Liên.

“Hãy vui chơi thỏa thích đi, Hoàng Tử. Nếu bắt em phải làm con rùa rụt đầu, vậy tham gia trận chiến này không còn ý nghĩa nữa.” Chị Vũ Liên nói một mình.

Tôi nhìn chiến sĩ tộc người đang chiến đấu hùng hục với chiến sĩ tộc thần nhàn nhã. Phải giúp tộc người? Hơi khó đó. Nhưng thú vị! Tôi cười hờ hững, trong lòng trào dâng niềm hưng phấn. Thấy chiến sĩ tộc người bị bao vây, đúng là thời cơ tốt để tôi giả làm đồng minh của anh ta. Quan sát những người vây quanh anh ta xuất hiện một chỗ hổng, tôi lập tức xông lên phía trước, phi thân cuộn người tiến vào vòng vây, chém mạnh vào chân họ, khiến nhiều người phải ngồi xồm xuống kêu rên.

“Cậu là?” Áp lực của chiến sĩ tộc người giảm đi nhiều, anh ta kinh ngạc nhìn tôi.

“Bạn!” Ít nhất bây giờ là vậy, tôi hào sảng vỗ lưng anh ta.

“Cậu không phải là đồng minh của tôi, tôi không nhận ra cậu.” Anh ta ngờ vực nhớ lại, nhân vật xuất sắc như vậy, anh không thể không chú ý tới được.

“Tôi không phải, nhưng tôi chỉ muốn giúp anh, không được sao?” Trong lúc nói, tôi vung đao cắt kẻ đánh lên phía sau anh ta, giờ chân đạp khiến tên đánh lên mất thăng bằng, lại nhẹ nhàng cắt cổ hắn. Giải quyết xong xuôi, tôi không biết tại sao mà lại nở nụ cười đắc mĩ.

“Nam Cung Tội.” Nam Cung Tội trầm lặng thông báo tên mình, nhưng ánh mắt anh ta không giấu được sự kinh ngạc.

“Hoàng Tử.” Tôi vẫn duy trì cảnh giác nhìn bốn phương tám hướng, vừa độ sức với kẻ địch xung quanh, vừa trả lời Nam Cung Tội.

“Tinh Linh Đắm Máu?” Nam Cung Tội không khỏi ngạc nhiên hô lên.

Ặc! Đúng là nickname đau nhất của tôi, tôi có đắm máu khủng bố như vậy không? Tôi có không?

Tôi chỉ. . (Tôi nhảy lên vùng chân đá bay đầu một gamer). . . muốn phát triển theo hướng phim kinh dị mà thôi, cộng thêm, luôn thích. . . (Một lần nữa chém ngang người mấy gamer địch với tôi). . . người mình thấm đắm máu, hơn nữa còn rất lịch sự. . . (Thân thể máu me này nhẹ nhàng nhếch miệng cười với kẻ địch đang sùng sốt). . . thích cười với mọi người mà thôi.

Vậy mà lại đặt cho tôi nicknam đáng sợ như thế: Tinh Linh Đắm Máu? Quá vô lý! Tốt xấu gì tôi cũng là thiếu nữ yếu điệu hai mươi tuổi mà!

“Tội, đừng đơ ra nữa, tôi đây cùng hưởng thụ niềm thích thú của đánh đắm đi!” Tôi cười thoải mái với Tội đang hơi ngây người.

Nam Cung Tội hít sâu một hơi rồi mới nói: “Tinh Linh Đắm Máu quả nhiên danh bất hư truyền. . .”

Tôi bất mãn: “Gọi tôi Hoàng Tử.”

Khuôn mặt vốn hờ hững của Nam Cung Tội, cuối cùng xuất hiện nét cười. “Ừm, Hoàng Tử.”

“Người kia là ai?” Phạm, chiến sĩ tộc thần vốn đang nhàn nhã, nhìn tình thế phía trước đột nhiên đảo ngược, trong lòng có chút bất mãn. Cái tên tinh linh xấu xa kia rốt cuộc là ai? Không ngờ có thể đảo ngược được thế cục vốn dĩ nghiêng hẳn về một bên. Nguy hiểm! Trong lòng Phạm vang lên dấu hiệu cảnh báo. Khuôn mặt vốn dĩ cười nhàn nhã của Phạm trào dâng sát khí, hần ra lệnh cho đồng minh bên cạnh: “Giết tinh linh kia, giết hần và Nam Cung Tội, trận đấu coi như kết thúc.”

“Chết tiệt, sao kẻ thù đột nhiên nhiều lên vậy?” Tôi đầu lại không xuể, dường như hầu hết đồng minh của chiến sĩ tộc thần đều nhằm vào tôi và Tội? Tôi quay đầu nhìn Tội vội vàng đón kiếm cần dao như tôi.

“Hoàng Tử, cùng tôi rút lui về phía sau.” Tội gào lên, lập tức kéo tôi vào trong đồng minh của anh ta, cuối cùng chúng tôi đứng trong đoàn đồng minh của Tội. Tội đột nhiên giờ kiếm chỉ thẳng về chiến sĩ tộc thần. “Phạm, anh có gan thì ra đây liều mạng với tôi, đừng hèn hạ tránh ở phía sau nữa.”

Tôi nhìn về mặt vô cùng phẫn nộ của Tội, lại nhìn chiến sĩ tộc thần đối diện, Phạm, vẫn tỏ vẻ khinh thường. Chẳng lẽ, họ quen nhau từ trước? Mà xem chừng còn có thù oán không nhỏ, tôi thẩm đoán.

“Nam Cung Tội, anh cũng quá ngây thơ rồi. Kẻ bắt chấp đại cục như anh đây, tôi thực sự hoài nghi không biết làm thế nào mà anh triệu tập được nhiều đồng minh như vậy.” Phạm nở nụ cười có vẻ dịu dàng vô hại, nhưng tôi lại cảm thấy âm u lạnh lẽo, như thể nhìn thấy nụ cười tối tăm của chị Vũ Liên, hoặc là nụ cười vô tội của Tiểu Long Nữ lúc cô ấy giả làm heo để ăn thịt hổ. . . Phạm này, không đơn giản! Đánh giá của Chị Vũ Liên quả nhiên chính xác với tiêu chuẩn của chòm sao Song Tử.

“Anh. . .” Tội phẫn hận bất bình, hoàn toàn mất đi tư thái bình tĩnh vừa nãy. “Chẳng lẽ anh hề không quan tâm đến Dục Băng Phượng Hoàng sao?”

“Dục Băng Phượng Hoàng? Ai cơ?” Phạm nở nụ cười biết thừa câu trả lời, còn thêm vào vẻ khinh miệt.

“Anh. . .” Tội siết chặt nắm đấm, lao thẳng về phía trước, đồng minh bên cạnh vội vã giữ chặt anh ta không buông. Nhưng, Tội gào to: “Buông tôi ra, tôi phải qua đó làm thịt tên khốn nạn này. Phạm! Mày ra đây cho tao.”

Thấy tình hình sắp sửa mất kiểm soát, nếu còn tiếp tục như vậy, Nam Cung Tội không thể nào không thất bại thảm hại. Tôi lạnh mặt, vươn tay ra tóm cổ áo của Nam Cung Tội, lạnh lùng nói: “Tôi nhìn lắm người rồi, tôi tưởng anh là người trong nóng như lửa, nhưng hành sự bình tĩnh. Phạm nói không sai, anh đúng là không biết lấy đại cục làm trọng. Dù anh và Phạm có thù oán gì đi nữa, nhưng bây giờ anh đang lãnh đạo một liên minh, hi vọng của mọi người đều do tay anh nắm giữ, nhưng anh lại muốn xông ra ngoài vứt bỏ tính mạng ư?”

Về mặt kích động của Nam Cung Tội từ từ giảm xuống, anh ta lắc đầu, bình lặng trở lại. “Cậu nói đúng, Hoàng Tử.”

Nói xong, anh ta vội vã triệu tập đồng minh, dần dần xuất hiện một đội quân vuông vắn. Huấn luyện thật tốt. Tôi hơi giật mình, không phải tôi lại dấy vào chuyện ngu xuẩn chứ? Nếu Tội mạnh như vũ bão tiêu diệt Phạm, tôi phải đánh Tội bằng cách nào đây? Ha ha. Đến lúc đó nói sau! Mặc dù hình như tôi thấy thành viên đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng đang ở góc lờ mờ tôi.

“Cảm ơn cậu, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội cười chân thành với tôi. Sao tôi lại có cảm giác cắn rứt lương tâm?

“Chết tiệt, biết ngay cái tên tinh linh kia sẽ làm hỏng việc.” Phạm tức giận trợn mắt nhìn tôi. “Không sao cả, cho dù phải dựa vào thực lực tôi cũng không thua hần, mọi người mau dàn trận, phải liều chết chiến đấu.”

Tôi nghiêng đầu vừa nghĩ vừa đi, trở lại góc của đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng, nhìn hai phe chống lại nhau. “Tiểu Long Nữ, chuyện này không liên quan gì đến tôi phải không?”

“Nếu đây là một phản ứng hóa học, vậy cậu chính là chất xúc tác cuối cùng trong đó.” Tiểu Long Nữ nhỏ mồm lạnh trả lời, mà hai đội tổng cộng là mười một người bắt đầu dĩ đứng ngoài quan sát tôi dấy sự tình lên đến đỉnh điểm.

Tôi buồn buồn nói: “Tiểu Long Nữ, tôi học văn, không hiểu hóa học gì đó của bà đâu.”

“Không biết ai sẽ thắng?” Tôi nhìn Tội và Phạm đang giằng co, vận dụng chiến thuật đó sao? Đáng tiếc tôi không hiểu chiến thuật hay phản ứng hóa học gì đó mà Tiểu Long Nữ nói, chỉ buột miệng hỏi.

“Thực lực hai bên chênh lệch không nhiều, tuy nhiên tôi nghĩ Phạm sẽ thắng.” Chị Vũ Liên bình tĩnh phân tích: “Dù sao Nam Cung Tội vừa bắt đầu đã lãng phí quá nhiều nhân lực dây dưa với tộc thù.”

“Vậy ư? Nhưng mà em thích Nam Cung Tội hơn.” Tôi nghiêng đầu, hơi bất mãn với phân tích Tội sẽ thua.

“Vậy thì em càng phải cầu cho Nam Cung Tội thua, nếu anh ta thắng, chúng ta phải chống lại anh ta, đến khi đó, em ra tay được không?” Tà Linh nghiêm túc nhìn tôi.

“Không biết, đến khi đó nói sau.” Tôi trả lời hồ hững, việc gì phải buồn phiền? Dù sao chị Vũ Liên nói cơ hội Tội thắng tương đối nhỏ.

Giọng nói kích động của Tiểu Lý lại vang lên. “Tình hình hiện tại rất căng thẳng. Theo số liệu, trên đấu trường chỉ còn lại chưa tới một trăm người. Chúng ta có thể nhận thấy rõ sự đối chọi của hai đồng minh lớn, tương chừng như hai đội quân cỡ nhỏ trên chiến trường vậy. Hiện tại nhìn từ trên xuống, số người trong đội quân chiến sĩ tộc người Nam Cung Tội dần dất ít hơn số người của chiến sĩ tộc thần Phạm, tình thế cũng bất lợi cho Nam Cung Tội, kết cục chiến sự sẽ ra sao đây? Còn có biến động không? Chúng tôi có thể thấy Tinh Linh Đẫm Máu vừa mới đại khai sát giới đang đứng ngoài quan sát cùng đội ngũ của anh ấy. Họ sẽ tiếp tục đứng ngoài quan sát sao? Hay là sẽ tham gia vào cuộc chiến, thay đổi chiến cục lần nữa?”

Lần đầu tiên muốn đánh Tiểu Lý một trận. Bị hấn nói như vậy, mọi người đều chú ý tới những kẻ quan sát là chúng tôi đây. Ngay cả Nam Cung Tội và Phạm cũng không kiềm được mà nhìn lại. Dù sao hai bên đều chỉ còn lại không tới năm mươi thành viên, đội chúng tôi gồm mười hai người, nếu tham gia bên nào, rất có thể sẽ mang lại chiến thắng cho bên đó.

“Hoàng Tử, giúp tôi.” Nam Cung Tội đứng cách xa gào lên với tôi.

Mặt tôi lộ vẻ khó xử. Tôi cũng biết lúc này còn chưa phải lúc chúng tôi nhúng tay vào, phải chờ họ giáp lá cà đến lúc hai bên đều tả toại, mới là thời cơ tốt cho hai đội chúng tôi xông lên thu dọn tàn cục. Cho nên, tôi chỉ nhìn Tội, người bạn tôi vừa mới quen, bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

“Ha ha, quả nhiên anh vẫn còn ngây thơ quá, Nam Cung Tội. Anh tưởng hấn thật sự muốn giúp anh sao?” Phạm cười ác ý.

“Chẳng qua hấn thấy anh không thể nào sống sót, nên mới nhúng tay mà thôi. Anh thực sự tưởng hấn vì hai chữ bạn bè? Thật ra tôi ngưỡng mộ họ, còn hiểu đạo lý ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi hơn cả tôi, còn dễ tiện hơn cả tôi.” Phạm oán giận.

Tội im lặng nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng. Cuối cùng, anh ta lạnh lùng quay đầu không nhìn tôi nữa.

Lòng tôi tràn ngập cảm giác tội lỗi, hơn nữa còn có cảm giác mất mát khi mất đi một người bạn vừa mới quen, rốt cuộc thắng lợi và bạn bè bên nào quan trọng hơn?

“Thắng lợi là nhất thời, bạn bè là vĩnh viễn.” Tôi đau đớn hạ quyết tâm, quay đầu muốn giải thích với mọi người. Nhưng nghĩ lại, tôi cũng mang theo kỳ vọng của đội Phi Thường, chúng tôi nói phải cùng nhau tạo nên truyền thuyết, cùng nhau chiến thắng, tôi phải làm sao đây?

“Hoàng Tử. . .” Đội viên Đội Phi Thường đau lòng nhìn tôi lâm vào cảnh lưỡng nan.

“Đi thôi, Hoàng Tử, anh đi cùng em.” Tà Linh đứng dậy.

Chúng tôi ngạc nhiên nhìn Tà Linh, tôi càng phấn nộ, cho dù Tà Linh là anh Trác, nhưng thi đấu vẫn là thi đấu, anh ấy không thể giúp tôi như vậy.

“Em vừa cứu anh và Minh Hoàng, Hoàng Tử. Hơn nữa anh đi cùng em, như vậy cho dù cuối cùng, đội Phi Thường có chống lại đội bọn anh, cũng là công bằng năm đấu với năm.” Thái độ của Tà Linh kiên quyết.

“Ý của anh là, hai người chúng ta nhất định sẽ chết phải không” Tôi bất đắc dĩ gãi mặt.

“. Lưu Tinh Vũ.” Đột nhiên bầu trời gầm thét vang dội, chúng tôi kinh ngạc nhìn sao băng rơi xuống từng viên. Ước mau thôi, à không phải! Tôi quan sát sao băng rơi vào chỗ Phạm ở bên kia. Đương nhiên, ma pháp phạm vi rộng thế này không thể nào chỉ đánh trúng người Phạm, có không ít người của Nam Cung Tội cũng chết trong ma pháp tuyệt diệu này. Vậy là ai triển khai. Tôi nghĩ ma pháp sư hệ hỏa bây giờ còn chưa ra đi, lại có thời gian rảnh niệm ma pháp quy mô lớn này, cũng chỉ có chị Vũ Liên vĩ đại mà thôi.

“. Lôi Nộ Cửu Thiên.” Lưu Tinh Vũ còn đang rơi, tôi liền nghe một giọng nói phiền nhiễu quen thuộc. Ma pháp này không cần cùng đầu mà dùng ngạc quan tôi cũng nghĩ ra, chắc chắn là một ma pháp sư hệ lôi rành rang khác, chính là thằng nhóc Minh Hoàng đáng chết.

Quá rõ ràng, mục đích của thằng nhóc đáng chết này bất đồng với chị Vũ Liên, nó thi triển ma pháp ở trung tâm đấu trường, hoàn toàn không đoái hoài đến sống chết của người bạn Nam Cung Tội của tôi, thuần túy là góp vui, tôi nghĩ.

“Chúng ta định biến thành kẻ thù chung hay sao?” Tôi hơi lo lắng nhìn bốn bề là đám người tháo chạy và những ánh sáng trắng bay tứ tung.

“Ừm, có thể sẽ thế, nhưng bị đại ma pháp đánh trúng, chị nghĩ chắc cũng không có ai còn trên một phần ba lượng máu mà đánh với chúng ta đâu.” Chị

Vũ Liên mỉm cười nhìn màn mưa đá lửa và sấm chớp. (Lúc này tôi suy nghĩ, Phạm có là gì? Chẳng thể đáng sợ bằng một nửa chị Vũ Liên nhà tôi.)

“Nam Cung Tội!” Tôi trợn mắt nhìn Tội bị một tia chớp đánh trúng, ngã xuống đất không rõ sống chết. Còn chưa bay đi chắc là chưa chết! Tôi thấy ma pháp đã gần kết thúc, lập tức chạy lao vào trong, trốn tránh những luồng điện tán loạn, không ba thì năm lần còn chém mấy kẻ dám cản đường tôi, hoặc là tóm lấy chân tôi hô to cứu mạng.

Cuối cùng cũng xông tới bên Nam Cung Tội, khiêng anh ta quay về. Ngay sau lúc tôi đi, một viên sao băng còn sót lại đứng chỗ Nam Cung Tội vừa nằm.

“Thật không biết phải nói Hoàng Tử lương thiện hay tà ác, ra sức cứu Nam Cung Tội như vậy, nhưng trên đường lại chém một đồng người.” Chị Vũ Liên lầm bầm.

“Cậu ấy không lương thiện, cũng không tà ác, cậu ấy chỉ vô cùng coi trọng bạn bè.” Sứ Lang mỉm cười nhìn tôi điên cuồng khiêng Nam Cung Tội.

“Phù. . . phù.” Tôi thờ hồn hèn khiêng Nam Cung Tội về, đặt xuống đất.

“Tại sao phải cứu tôi?” Nam Cung Tội lạnh lùng nhưng quật cường nhìn tôi.

“Bởi vì không muốn nhìn thấy bạn bè chết không rõ không ràng.” Tôi thần nhiên đáp lại anh ta.

Lập tức tôi quay về phía A Lang đại ca. “A Lang đại ca, có thể trị liệu cho anh ấy được không?” A Lang đại ca gật đầu với tôi.

Tôi lại xông ra ngoài một lần nữa. Lần này, tôi đi tới bên người Phạm, hắn cũng có bộ dạng lung lay sắp đổ. Hắn trợn mắt nhìn tôi, như muốn bám vằm tôi. Tôi đâm một phát vào bụng của hắn, sau đó lại khiêng hắn về bên đội Phi Thường. “A Lang đại ca, cũng trị liệu cho hắn đi, em nghĩ hắn và Tội còn có chút ân oán cần giải quyết.”

Tôi hài lòng nhìn Tội và Phạm được A Lang đại ca trị liệu xong, hai người chuẩn bị quyết sống chết một phen, sau đó quay đầu về phía thành viên đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, đến lượt chúng ta quét sạch đấu trường rồi.”

Mặc dù trên sân còn lại hơn hai mươi người, nhưng tôi nở nụ cười kiêu ngạo, không thèm coi hai mươi người này là đối thủ, tôi vung Hắc Dao lên. “Trò chơi, bắt đầu!”

Tiểu Lý lại lên con. “Mọi người mau nhìn xem, tình hình bây giờ thật sự đáng kinh ngạc. Hai đội vốn dĩ lặng lẽ ở bên, đột nhiên thi triển hai lượt ma pháp quy mô lớn, Lưu Tinh Vũ và Lôi Nộ Cửu Thiên. Hai đội quân đang giáp lá cà trên đấu trường gần như chết của chết, thương của thương. Nhưng mà Tinh Linh Đắm Máu lại cứu Nam Cung Tội trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lại lôi cả Phạm nữa. Bây giờ hai người họ lại tiếp tục đứng lên giáp lá cà, rốt cuộc chuyện này là sao đây? Lại nhìn xem. Oh oh oh, đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng cuối cùng cũng bắt đầu hành động. Chỉ mười hai người họ đấu với hơn hai mươi người còn sống sót trên đấu trường, mà lại không rơi vào thế hạ phong. Tàn sát! Cuộc tàn sát đến từ một bên. Hai đội này vẫn còn ba chiến sĩ chưa bị đụng chạm đến, hai đạo tặc ám sát xuất quỷ nhập thần, cun thủ và thi nhân lãng du tấn công từ xa, thậm chí còn có một số lượng lớn Khô Lâu, cuối cùng là ma pháp sư có lực sát thương rất lớn, trận đấu gần như đã xác định rồi. Mọi người hãy ngược mắt nhìn xem, cuối cùng hai đội này ai sẽ giành chiến thắng đây?”

Tôi vừa giải quyết những phần tử ngắc ngoải trên đấu trường, vừa nhìn màn quyết đấu tinh xảo của Tội và Phạm, hưng phấn nghĩ, cuối cùng có thể quyết thắng thua với Tà Linh rồi. Lần trước chưa phân thắng thua, lần này có thể giải quyết. Chiến đấu là chuyện thú vị biết bao.

Tà Linh chém chết kẻ địch cuối cùng. “Hoàng Tử, em muốn chiến đấu với Tội và anh ư? Chẳng lẽ không bởi vì bọn anh là bạn bè mà không xuống tay được?”

Tôi quay đầu về phía Tà Linh, Hắc Dao trong tay chỉ thẳng vào anh ấy. “Bạn bè vẫn là bạn bè, em quang minh chính đại quyết thắng thua với bạn bè. Em sẽ không mềm lòng, cũng hy vọng anh đừng có mềm lòng, Tà Linh. Đây là một cuộc đấu, em thích chiến đấu. Bây giờ em đang đứng trên đấu trường, trước mặt rất rất nhiều người. Đây là trận chiến của em, truyền thuyết của em, dù kết quả ra sao, em cũng không hối tiếc!”

Tôi nhắc dao!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: NGOẠI TRUYỆN: NHẬT KÝ

Một thiên tài, chỉ số IQ 200, 15 tuổi đã vào đại học, 18 tuổi đã tốt nghiệp, 22 tuổi sửa xong luận án tiến sĩ rồi ra nước ngoài học lên tiếp, 25 tuổi nhận thêm một học vị tiến sĩ khác, 26 tuổi sau khi quay về nước được các trường đại học tranh giành mời làm giảng viên. Tôi nhìn một đồng thư mời trên bàn, nên đến trường nào đây? Tôi cảm thấy buồn cười mà lắc đầu, trường có lợi nhất cho tôi, chưa tới mười phút tôi cũng có thể tính ra được, có gì

phải buồn phiền chứ? Đứng vậy, không có gì đáng để buồn phiền cả! Không gì cả. Bực mình, tôi chộp lấy tất cả thư mời tung lên trần nhà, giấy tờ vung vãi đầy đất, chỉ có một tờ rơi lên bàn.

“Chọn mày đi!” Tôi cầm thư mời lên, chỉ liếc nhìn tên trường, sau đó ký tên mình, tóm lấy mũ bảo hiểm, chuẩn bị đi gửi văn kiện.

Mỉm cười dịu dàng, sau khi ứng phó với ánh mắt mền mọ của nhân viên bưu điện, tôi đi vào phố điện tử, dự định nâng cấp máy tính của mình.

Ông chủ cửa hàng thấy món hỏi liền cười hi hi hỏi tôi: “Nâng cấp thiết bị tiên tiến như vậy, định vào Cuộc Sống Thứ Hai làm một trận lớn à?”

“Cuộc Sống Thứ Hai?” Tôi chau mày, đó là cái gì?

“Anh không biết Cuộc Sống Thứ Hai sao? Đây là game online thực tế ảo vừa mới đưa ra thị trường đó! Độ chân thực đạt tới mức trước nay chưa từng có, 99%. . .”

Tôi mở to mắt nhìn chiếc mũ được ông chủ khẳng khái đưa cho, không biết phải làm thế nào cả. Game online có gì vui chứ? Không phải chỉ có cảm kiếm chém chém chém thôi sao? Nhưng, vừa này không cẩn thận cầm sách hướng dẫn đọc một lèo rồi. Thật hận bản thân nhìn thấy cái gì có chữ liền mở ra xem theo phản xạ tự nhiên. Bây giờ các phương pháp thao tác ngập đầu. Thôi kệ, lên xem thử! Dù sao mình cũng không có việc gì làm.

Trước tiên phải quyết định chủng tộc chức nghiệp, xúc xắc tôi dùng lúc trước để đầu rồi nhỉ?

Vừa online, có phần ngây người không biết phải làm gì. Vừa nẩy tung xúc xắc ra thì nhân lã du tộc ma, thì nhân lã du phải luyện công thế nào? Trong túi, chỉ có một bộ áo quần và một cây sáo. Chẳng lẽ tôi phải cầm sáo đi đánh quái? Game ngày nay đều kỳ lạ như vậy sao?

Nhoáng cái đã hết một tháng, tôi cũng càng thích nghề nghiệp thì nhân ngâm du nhân nhã, ôm cổ cảm yêu đầu rong chơi khắp nơi, thi thoảng luyện công, thi thoảng tới góc đường trong thành ca hát. Tôi vén mái tóc dài, cảm thấy còn thiếu cái gì đó? Rốt cuộc là thiếu cái gì nhỉ? Bỏ đi, hát đã.

Đang hát, phía trước dường như hơi lao xao? Tôi dừng tiếng đàn ngẩng đầu nhìn, hình ảnh một thiếu niên tuấn mỹ khiến người phải khác ngưỡng mộ đập vào mắt tôi. Thiếu niên còn nhìn tôi bằng ánh mắt ái mộ mê luyến? Đồng tính ư?

Thú vị! Tôi không biết tại sao mà mình lại nổi hứng trêu đùa nữ thiếu niên. Tôi với nữ thiếu niên nhìn nhau, sau đó tôi đi qua, yêu cầu được hôn lên tay thiếu niên như đối đãi với một vị công chúa.

Ngoài dự kiến của tôi, thiếu niên chấp nhận, còn đỏ ửng cả mặt. Tiếp theo phải làm gì đây? Không xong, tôi lại một tay tự tạo cho mình tình cảnh ngượng ngùng nan giải này.

Tôi và thiếu niên ngăn ra một hồi. . .

“À, xin hỏi anh có biết tôi là nam không?” Thiếu niên đột nhiên hỏi hộp hỏi.

Lại có thứ để chơi rồi! Tôi cười, dùng ngón tay nâng khuôn mặt thiếu niên lên, còn tỏ vẻ mê mẩn nhìn thiếu niên. “Đương nhiên tôi biết, sao tôi có thể nhầm một người uy phong như cậu là cô gái yếu mềm được!”

Mặt thiếu niên cứ như bị dừng hình, thật là lạ. Tôi không hiểu tại sao thiếu niên lại phản ứng như vậy? Nhưng khuôn mặt ngẩn tò te của cậu ấy lại rất buồn cười. Tôi cười, đẩy lồng dăng lên một trò đùa quái đản. Sau đó, tôi đột nhiên ôm chặt lấy thiếu niên, còn cảm thán: “Quả nhiên vẫn là đàn ông tốt, cơ bắp đàn hồi như thế này, cảm giác tuyệt hơn ôm đám con gái mềm nhũn rất nhiều.”

Thiếu niên cuối cùng cũng cười. Quả nhiên là đồng tính, tôi nghĩ, thật sự đáng tiếc cho khuôn mặt có thể quyến rũ nữ giới từ năm đến năm mươi tuổi này.

Một giây sau, tôi liền biết mình đã sai rồi. Không ngờ thiếu niên có công lực kinh người, một chiêu Cửu Đầu Long Thiểm?! đã khiến tôi ném vị cái chết lần đầu.

Rời khỏi điểm hồi sinh, tôi không hiểu, không hiểu thiếu niên đó có suy nghĩ gì? Hành động của thiếu niên không hề logic chút nào! Ôm niêm ngờ vực, tôi thử nghĩ một cách giải thích hợp lý, nhưng đều tổn công vô ích. Thôi kệ, luyện công thôi! Dù sao, chắc sẽ không gặp lại nữa! Trong lòng không biết vì sao lại thấy mất mát với sự thật không được gặp lại này?

Zombie là quái vật luyện công tốt nhất của tôi, di chuyển chậm chạp. Tôi có thể vừa bước đi chậm rãi, vừa dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn tiêu hao lượng máu của nó.

“Tiểu Long Nữ cố chống đỡ.” Một tiếng hét to cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn, giật mình không ngờ lại là thiếu niên đó?

Tôi nhìn thiếu niên càng chạy càng cách xa đạo tặc mà hét to, lập tức hiểu tình hình. Tôi quyết định giúp đỡ họ. “Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.”

Tôi nhìn thiếu niên, trong lòng tò mò vô hạn. “Tôi rất nóng lòng muốn gia nhập đội ngũ của các bạn.” Kể luôn đi đi về về một mình như tôi, không ngờ lại nói một câu mà tôi không bao giờ nghĩ sẽ nói ra.

Thiếu niên đó, thì ra tên là Hoàng Tử, vô cùng thích hợp với cậu ấy.

Càng thú vị là, Hoàng Tử lại tưởng tôi có ý đồ không tốt với cậu ấy? Ha ha, tưởng tôi bị đồng tính ư? Đây là lần đầu tiên đấy. Thú vị, vậy tôi sẽ diễn cho cậu xem nhé!

*

Tiếp theo, cách tôi đối đãi với Hoàng Tử, có thể nói là khiến bản thân cũng buồn nôn không chịu nổi, thậm chí giúp cậu ấy tịnh tâm rỗng để nấu canh long tiên. Nhưng thật bất hạnh, đó là lần đầu tiên tôi bị đánh đau đến vậy, mà còn bị găm đạp. Nhưng không biết vì sao, tôi chỉ nhớ mỗi cặp má sùi sùng sục kia của Hoàng Tử.

*

Lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của Hoàng Tử, là lúc Hoàng Tử bị một con bé đáng ghét đá. Tôi rất căm phẫn. Không ai được phép làm chuyện như vậy với Hoàng Tử, lại càng không được phép làm Hoàng Tử khóc. Hoàng Tử hợp với cười, hợp với chơi đùa, hợp với phình má, nhưng tuyệt đối không hợp với khóc. Lần đầu tiên tôi quyết định vung tay tát con gái, mặc dù sau này biết được kẻ đó không phải là con gái.

*

Hôm nay, bị Tiểu Long Nữ hỏi một câu. Cô ấy hỏi tôi rốt cuộc có cảm giác gì với Hoàng Tử, bởi vì cô ấy phát hiện tôi không bị gay.

Tôi trả lời tôi chỉ cảm thấy thú vị. Nhưng chết tiệt, sau khi tôi nói ra chợt cảm thấy do dự. Thật sự chỉ bởi vì vui thôi sao? Chỉ bởi vì vui, cho nên tôi để Hoàng Tử đánh tôi đập tôi? Tôi hoang mang .

*

Hôm nay ở trong trường phát hiện một người rất giống Hoàng Tử? Là cậu ấy sao? Tôi rất nghi hoặc, có điểm giống, nhưng lại cảm thấy hơi thất vọng. Người này thật sự là Hoàng Tử sao? Tôi vẫn thích Hoàng Tử trong game, cho nên tôi quyết định không quan tâm Hoàng Tử rốt cuộc là ai, dù sao cậu ấy trong game mới là người tôi thích.

Tôi thích? Chết tiệt, ý nghĩ gì thế này?

*

Tiểu Long Nữ lại tới hỏi tôi một lần nữa. Tôi hơi đố kị hỏi lại cô ấy có quan hệ gì với Hoàng Tử? Sao lại quan tâm cậu ấy như vậy, mà hình như Hoàng Tử cũng thân với Tiểu Long Nữ?

Tiểu Long Nữ không trả lời tôi, chỉ nhìn tôi cười, nụ cười kia. dường như còn hiểu bản thân tôi hơn cả tôi nữa. Chết tiệt!

*

Hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện. Chuyện thứ nhất là tôi phát hiện tôi nhận lầm người, Dương Danh vốn dĩ không phải Hoàng Tử. Thứ hai là Hoàng Tử xảy ra chuyện. Cậu ấy đau đớn kêu rên ở kênh tổ đội, ruột gan tôi tưởng chừng như vỡ nát. Tôi không thích nghe giọng nói đau đớn của cậu ấy. Tôi chạy điên cuồng, nhưng không tìm thấy cậu ấy. Mãi cho đến tôi thấy cậu ấy được Tà Linh ôm trong lòng, tôi vươn tay ra muốn ôm lấy Hoàng Tử, nhưng Tà Linh lại phản nộ đi ngang qua tôi? Tôi cảm thấy rất lo lắng.

Vì sao? Vì sao Hoàng Tử lại nhìn Tà Linh với vẻ mặt đó? Tôi không thích cảm giác đó, vô cùng, vô cùng không thích!

*

“Tiểu Long Nữ, Hoàng Tử thích Tà Linh ư?” Tôi gần như điên cuồng hỏi cô ấy.

“Tôi không biết, nhưng mà tôi biết Tà Linh thích Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ nhìn tôi.

“Nhưng tôi cũng thích cậu ấy!” Tôi không để ý mà gào lên.

Tiểu Long Nữ nói.”Anh đang ở vị thế bất lợi.”

Vị thế bất lợi? “Tại sao? Rõ ràng là tôi chơi với Hoàng Tử cũng khá lâu rồi, Tà Linh, Tà Linh chẳng qua chỉ gặp cậu ấy vài lần mà thôi.” Tôi thật sự đang ở vị thế bất lợi ư? Chẳng lẽ Hoàng Tử thật sự thích Tà Linh hơn?

“Vậy anh thật sự yêu Hoàng Tử rồi, anh không để ý tới giới tính của cậu ấy sao?”

Tôi cười thê lương: “Tôi nghĩ rồi, nhưng so với nụ cười của cậu ấy, giới tính của cậu ấy hoàn toàn không quan trọng. Tôi chỉ muốn canh giữ nụ cười của cậu ấy, không hề quan tâm tới giới tính như thế nào.”

“Tình cảm anh dành cho Hoàng Tử thật sự sâu đậm.”

“Đúng vậy, tôi sẽ mãi mãi canh giữ cho cậu ấy, ở đằng sau ủng hộ cậu ấy, bao dung cậu ấy, chia sẻ hết thảy đau khổ cùng cậu ấy, tôi xin thề.” Tôi nghiêm túc nói ra lời thề, canh giữ nụ cười đó, mãi mãi, mãi mãi, Hoàng Tử, em là tình yêu chân thành của anh.

Lần đầu tiên gặp em ấy, em mặc chiếc váy cả người màu hồng nhỏ nhắn, trên đầu còn thắt một chiếc nơ bướm, còn có đôi mắt biết nói, nhìn mắt của em thôi đã cảm thấy có thể hiểu hết tất cả về em.

“Anh ở bên cạnh nhà em à?” Em mở to đôi mắt hỏi tôi.

“Đúng vậy, em tên là gì?” Tôi tò mò hỏi em.

“Phong Lam, ba mẹ đều gọi em là Tiểu Lam.”

Tôi cười, cái tên thật dễ thương, khá hợp với cô bé này. “Anh là Trác Linh Bân, gọi anh là anh Trác cũng được. Tiểu Lam, vào nhà uống cốc nước trái cây không?”

Tiểu Lam vô cùng phấn khởi trả lời tôi. “Có ạ!”

*

“Anh Trác, khi em lớn lên, anh có lấy em làm vợ không?” Tiểu Lam nhìn tôi đầy mong đợi. Tôi thờ dãi, cô bé mười hai tuổi bây giờ lớn sớm vậy sao?

“Sẽ, nhất định sẽ.” Em nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi như vậy, bảo anh phải từ chối thế nào?

Nhìn Tiểu Lam lớn lên từ nhỏ, bây giờ đã là cô bé mười hai tuổi rồi, đã tới tuổi có thể hỏi tôi có lấy em ấy hay không rồi! Tôi yêu thương xoa đầu Tiểu Lam. Lấy Tiểu Lam? Nghe vậy, dường như cũng tốt.

*

“Anh Trác anh phải chuyển nhà à? Vì sao?” Tiểu Lam khóc hỏi tôi. Đừng khóc, em không hợp với khóc.

“Anh. . . Bởi vì liên quan đến vấn đề công việc của ba anh. Em yên tâm, anh nhất định sẽ trở về tìm em, nhất định.” Tôi đau lòng lau nước mắt cho Tiểu Lam, âm thầm thề rằng nhất định sẽ trở về. Hơn nữa lần sau, tôi tuyệt đối không làm Tiểu Lam khóc nữa.

*

Trong Game Thế Giới.

Tiểu Lam? Tôi ngẩn ra nhìn người trước mắt. Đôi mắt khiến tôi tìm về ký ức qua từng giấc mơ hàng trăm lần đó, đôi mắt mà tôi không thể nào quên được đó. Là em ấy, là cô bé ngốc nghếch hỏi tôi có lấy em làm vợ hay không.

Tiểu Lam có còn nhớ anh Trác này không? Anh Trác hứa sẽ lấy em đó. Lòng tôi e sợ.

“Em có muốn làm vợ anh không?” Tôi đi lên hỏi em ấy.

Em hơi ngẩn ra, sau đó ngốc nghếch hỏi tôi: “Vậy anh sẽ lo cho em chứ?”

Cô bé ngốc này, rốt cuộc còn nhớ có anh Trác này không? Tôi hơi lo lắng rằng em ấy thật sự đã quên tôi rồi, mặc dù cho tới bây giờ tôi vẫn chưa quên em. “Ừm!”

“Được.” Em vui vẻ cười. “Nhưng tại sao anh lại chơi người thú?”

“Bởi vì người thú rất mạnh.”

Em ấy oh một tiếng. “Nhưng xấu lắm!”

Đúng là cô bé ngốc. Thảo nào quyết định làm vợ tôi nhanh đến vậy, chắc rằng mở miệng quá thẳng thắn, khiến con trai sợ hãi chạy hết, cho nên không tìm thấy ông xã. Dù nói như thế, nhưng lòng tôi vẫn rất hạnh phúc.

*

Nhìn lá thứ trong tay, tôi không biết phải làm thế nào. Tiểu Lam muốn chơi Cuộc Sống Thứ Hai? Vậy tôi còn sự lựa chọn nào khác sao? Cho nên, tôi liền nhảy sang chơi Cuộc Sống Thứ Hai. Nhưng, Tiểu Lam em ở đâu? Tôi PM Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu liên tục, nhưng tìm mãi vẫn không có người này. Tiểu Lam, em rốt cuộc ở đâu? Lẽ nào em không còn nhớ anh một chút nào sao?

Không quan tâm đến anh chút nào sao? Cay đắng trong lòng dường như có thể tràn đến miệng.

*

Tôi chỉ không thể tin được, người đi qua trước mắt không phải là Tiểu Lam sao? Thì ra Tiểu Lam vẫn học cùng đại học với tôi? Tôi ra sức vẫy tay với em ấy. Em lại không hề nhớ ra tôi, nghĩ vậy, trái tim này rất rất đau.

Buổi tối, lên Cuộc Sống Thứ Hai, tâm trạng rất kém, thậm chí tôi cũng để mặc cho Minh Bản nổi giận loạn xạ. Có vẻ nó đã chọc giận đội ngũ trước mặt này, đội Phi Thường? Tên thật lạ.

Hừ! Vậy tôi đánh một trận đi, dù sao tâm trạng của tôi cũng rất tồi tệ.

*

Chết tiệt, cuối cùng tôi không kiếm chế được, quyết định đi đến nhà Tiểu Lam.

Vừa vặn, tôi gặp Tiểu Lam ở bến xe buýt, lần này ánh mắt em ấy nhìn tôi đã thay đổi, hơn nữa em ấy vẫn nhìn tôi. Cuối cùng em cũng nhận ra tôi rồi, phải không? Khóe miệng của tôi mau chóng không không chế được mà nhếch lên!

Cuối cùng xuống xe, em ấy vẫn không hỏi tôi, tôi đành phải tự mở miệng hỏi vậy.

“Tiểu Lam, em là Tiểu Lam phải không?” Tôi ra vẻ kinh ngạc hỏi em.

Thật khó tin, em ấy lại tròn mắt há mồm nhìn tôi. Em thật sự không nhận ra tôi, tim lại co rút đau đớn gấp đôi.

“Em quên anh rồi, anh là Trác Linh Bản, anh Trác, nhớ ra chưa?” Tôi cố gắng cười gượng.

Em ấy cuối cùng cũng nhớ ra tôi. Tôi còn chút đó để có thể vui mừng, tôi giẫm cọt chính mình.

Theo Tiểu Lam trở về nhà em, thật kinh ngạc phát hiện ra, thì ra Phong Vô Tình chính là Phong Dương Danh. Xem ra không chỉ Tiểu Lam mới có đôi mắt kém còi, tôi cười khổ.

“Nhân yêu?” Tôi gần như không dám tin, Tiểu Lam lại có thể chạy đi làm nhân yêu. Vậy đương nhiên không thể dùng tên Phong Tiểu Tiểu này được. Nhưng em không chịu nói em là ai, ngay cả Dương Danh cũng không biết. Tôi hơi thất vọng, nhưng không quan trọng, ít nhất cuối cùng tôi cũng có thể quang minh chính đại gọi em ấy ở trường. Một khi có thời gian, tôi nhất định sẽ theo em ấy lên lớp, tôi vui về nghĩ tới cảnh tượng cùng lên lớp với Tiểu Lam.

*

Để có thể sống sót trên đấu trường, tôi quyết định liên minh với đội Phi Thường, mặc dù Minh Bản vẫn cứ âm ỉ không yên. Đội Phi Thường thật sự rất lạ, không ngờ có thể phá chiến sĩ duy nhất của bọn họ đi dẫn bất quá, cũng không sợ Hoàng Tử sẽ chết sao?

Hoàng Tử chưa chết, nhưng, nghe nói rơi xuống vực, thật là còn thảm hơn cả chết. Theo đạo đức mà nói, đội Hắc Ám Tà Hoàng chúng tôi cũng nên góp một phần lực mới đúng. Tôi suy nghĩ xem bên nào có khả năng cao hơn. Quả nhiên tìm thấy cậu ta rồi, thâm trầm nằm trong vũng máu. Tôi đi qua, cho cậu ta uống hồng ngọc thủy, cậu ta còn hỏi tôi có phải là Gui hay không. Xem ra Minh Bản không nói lung tung về quan hệ kỳ quái giữa hai người họ. Tôi buồn cười nghĩ.

“Oh. Thì ra là anh Trác!” Hoàng Tử lẩm bẩm.

Anh Trác? Tôi thần thờ, chỉ có Tiểu Lam mới gọi tôi như thế, hơn nữa Tiểu Lam chơi nhân vật nam. Tôi cẩn thận nhìn mặt Hoàng Tử, đôi mắt kia. . . Tiểu Lam! Chết tiệt, tại sao tôi lại có thể ngu xuẩn như vậy? Hoàng Tử chính là Tiểu Lam, hơn nữa, bây giờ em đang đau đớn nằm giữa vũng máu.

Lúc này, Gui đến, và tôi tràn ngập lửa giận. Sao họ có thể để Tiểu Lam chịu đựng đau đớn thế này, em ấy cần được bảo vệ chứ. Mà Gui còn có mặt mũi mà vươn tay ra đòi ôm Tiểu Lam của tôi đi? Minh Bản nói, giữa họ có quan hệ kì quái? Tôi căm tức nhìn Gui, đi ngang qua người hắn.

Cuối cùng, Tiểu Lam yêu cầu tôi đừng nói cho người khác, tôi sẽ không nói, nhất là giảng viên Mặc Cư Văn, hắn không xứng với Tiểu Lam, hắn hoàn toàn không thể bảo vệ em ấy.

“Anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ mãi mãi đứng trước em, không để em nhận bất cứ thương tổn và đau đớn nào, Tiểu Lam của anh.” Tôi thề, sẽ không để đôi mắt kia hiện nổi đau đớn nữa, mãi mãi, mãi mãi, Tiểu Lam, bảo bối anh yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: NGƯỜI CHIẾN THẮNG CUỐI CÙNG

“Bắt đầu đánh đi, Tà Linh, đừng để em nói lại lần nữa.” Giọng nói gọn chút tức giận của tôi vang lên.

Tà Linh thâm trầm nhìn tôi, đáy mắt mang theo chút ưu thương lẫn tấn, cuối cùng anh ấy rút kiếm ra. “Vây, đầu tiên anh phải quyết thắng thua với Tội trước, không thể để em cướp ánh đèn sân khấu mãi được.”

Tôi gãi mặt, tôi cướp ánh đèn sân khấu sao? Được rồi. Hình như có một chút. “Tùy anh vậy.”

Tôi nhìn Tội và Phạm, vừa lúc nhìn thấy Phạm bị dồn đến góc, sau đó bị Tội chém đứt đôi. Xem ra mặc dù về mưu lược Phạm dẫn dắt quân đánh thắng Tội một bàn (Hoặc có thể nói hấn tương đối dễ tiện?), nhưng về mặt PK thì không phải là đối thủ của Tội. Không phải tôi quá tàn nhẫn rồi sao? Lúc Phạm gần chết thì tóm hấn trở lại, để Tội đánh chết hấn. Quên đi! So với bị tôi đánh chết còn tốt chán.

Chém Phạm xong xuôi, Nam Cung Tội chậm rãi đi về phía tôi. Có thể nào, anh ta muốn gây chiến với tôi? . . . Thú vị! Tôi khẽ cười, tay cầm Hắc Dao, nhìn Nam Cung Tội đi từng bước đến gần tôi. Phải xuất chiêu rồi! Đáy lòng tôi căng lên.

“Hoàng Tử, cảm ơn cậu.” Tội đột nhiên nói câu này.

“. Hử?” Tôi ngậy người, cảm ơn tôi? Tôi tàn sát đồng minh của anh ta không chứa một mống, còn cảm ơn tôi?

“Cậu cho tôi cơ hội được quyết đấu công bằng với Phạn.” Nam Cung Tội thấy vẻ mặt ngờ vực của tôi, vội giải thích thêm “Mà đây chính là nguyên nhân chủ yếu tôi tham gia cuộc thi lần này.”

“Oh. Đúng rồi, Tà Linh nói anh ấy muốn đánh với anh.” Tôi chỉ Tà Linh.

Nam Cung Tội nghe vậy, chỉ cười cười. “Không cần, tôi nghĩ chỉ còn một mình tôi đơn độc cũng không cần phải so tới lui nữa, huống chi tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm, nên cậu hãy giết tôi đi, Hoàng Tử.” Ánh mắt anh ta mang vẻ ưu thương nồng đậm.

Tôi cũng bị nhiễm vẻ buồn bã của anh ta, tôi trầm tĩnh nói “Được rồi.”

Tôi còn chưa nói xong, một thanh kiếm đã xuyên thủng ngực Tội, còn chủ nhân của thanh kiếm này chính là Tà Linh. Tà Linh vô cùng tức giận nhìn Tội. Cái tên này kết bạn với Tiểu Lam còn chưa tính, bắt Tiểu Lam khiêng hấn trên vai cũng bỏ qua được, bây giờ lại còn bảo Tiểu Lam giết hấn? Sang một bên tự sát không phải gọn sao?!

“Tà Linh, anh làm gì thế?” Tôi bất mãn hét: “Tội nói muốn em giết anh ấy mà.”

Nam Cung Tội khó hiểu nhìn ánh mắt oán giận của Tà Linh. “Bỏ đi, cũng không sao cả, Hoàng Tử, chờ tôi xử lý xong việc sẽ đến tìm cậu uống một ly.”

Lần này lại nói chưa xong, một mũi tên trong suốt đã vọt tới từ sau lưng tôi, sau đó cắm lên trán Nam Cung Tội, mà kẻ đầu sỏ, Gui lạnh lùng nhìn Nam Cung Tội. Anh còn phong độ hơn cả Tà Linh, ít nhất anh nghe Nam Cung Tội nói còn trở về tìm Hoàng Tử, mới ra tay giết! Nhìn Nam Cung Tội hóa thành ánh sáng trắng bay đi, Gui và Tà Linh cùng nở nụ cười thỏa mãn tà ác. Ai bảo thằng cái tên có chút sắc đẹp này lại dám tùy tiện tiếp cận Hoàng Tử chứ!?

“Tình cảm của hai người trở nên tốt như vậy từ khi nào thế?” Ngay cả cười cũng giống nhau như đúc, tôi ngờ vực nhìn hai đồ tể này. Nhưng tôi vừa nói xong, hai người lập tức thu lại nụ cười, còn hung dữ trừng mắt với đối phương. “Hai người kì cục.” Tôi lắc đầu.

Tôi rút Hắc Dao ra, chỉ vào Tà Linh. “Dù thế nào đi nữa, bây giờ là lúc chúng ta quyết đấu. Tà Linh, em rất nhớ té kiếm xuất quỷ nhập thần của anh!”

“Hoàng Tử. . .” Tiểu Lam. Sao anh có thể vùng kiếm về phía Tiểu Lam yêu thương của anh được? Vốn dĩ anh định chết chung với Nam Cung Tội, như vậy Tiểu Lam cũng không cần giết bạn của cô ấy, mà bản thân cũng không cần vùng kiếm về phía cô gái yêu thương của mình. Mặc dù làm như vậy rất có lỗi với đồng đội Hắc Ám Tà Hoàng! Anh quay đầu nhìn đồng đội, họ đều đang hy vọng chờ anh rút kiếm ra tay, mà Phong Vô Tình đã cầm nhầm kiếm trong tay rồi. Phong Vô Tình nếu em biết đó là chị ruột của em, em có thể ra tay được không? (Nó sẽ làm thịt em, bà chị cướp gái của nó, anh không cần lo lắng đâu.)

Tôi đợi Tà Linh rút kiếm, nhưng chân chừ không hành động. Lẽ nào anh Trác muốn nhường tôi? Mặt tôi trầm xuống, trong lòng khó chịu. Tôi muốn thắng, nhưng đây không phải là cái cách mà tôi muốn thắng, tôi gào to. “Rút kiếm!”

Tà Linh vẫn do dự nhìn tôi, sự tức giận của tôi càng dâng cao. Thế này là sao? Chẳng lẽ tôi cần người khác cố ý thua mới thắng được sao? Tôi. Gui đột nhiên đặt tay lên vai tôi, ánh mắt anh ta ý bảo tôi bình tĩnh lại. Gui đi về phía Tà Linh, tựa vào tai anh ấy nói khẽ: “Nếu cậu không muốn từ nay về sau mất đi Hoàng Tử, thì hãy rút kiếm ra. Bất cứ hành vi cố ý thua nào cũng chỉ chọc giận cậu ấy mà thôi. Cậu quen cậu ấy tám năm, chẳng lẽ còn không rõ tính cách của cậu ấy?”

Vấn đề là, trước kia Tiểu Lam không như vậy. Trong game Thế Giới, cô ấy luôn trốn ở phía sau anh, luôn đòi anh đồ này đồ kia. Bây giờ anh bắt đầu nhớ những hành động xấu xa trước kia của Tiểu Lam. Nhưng bây giờ Tiểu Lam thật sự đã trưởng thành, hiện giờ cô ấy luôn đứng trước đội ngũ, luôn cười thoải mái mà vùng dao, cũng hiểu được phải tự cố gắng để đạt được những thứ mình muốn. Hoàng Tử đã không còn là Tiểu Lam trước kia nữa rồi.

“Tôi ngưỡng mộ Hoàng Tử hiện tại.” Nhưng nhớ nhung Tiểu Lam trước kia, Tà Linh lặng lẽ nghĩ trong lòng.

Tà Linh kiên định nhìn Gui. “Thầy hãy cẩn thận, cho dù bây giờ thầy đang giúp tôi, chúng ta vẫn là tình địch, cứ đợi tôi làm thịt thầy.”

Khóe miệng Gui nhếch lên. “Đó cũng là câu tôi muốn nói.”

Cuối cùng Tà Linh cũng rút kiếm, tôi cũng hải lòng vung Hắc Dao, hai đội bắt đầu cảnh giới. A Lang đại ca vội vàng bảo Doll chiêu hoán Khô Lâu, sau đó chỉ huy chúng tôi xếp đội hình, tôi và Khô Lâu đứng thành hình quạt bảo vệ mọi người ở phía sau, mà bên đội Hắc Ám Tà Hoàng thì Tà Linh và Phong Vô Tình đứng ở trên cùng, hai bên đều xếp xong đội hình.

A Lang đại ca dặn dò: “Mọi người chú ý, thắng thua đều đặt vào lúc ma pháp sư hai bên xuất đại hình ma pháp, cho nên, chúng ta phải xuất ma pháp trước, nếu không phải tiêu diệt Minh Hoàng. Tiểu Long Nữ, em đi đối phó với Playboy, quyết không thể để bọn họ tiêu diệt Vũ Liên, nếu có thể, liền giết Minh Hoàng. Gui cậu phải chú ý tới cung thủ của đối phương. Doll em phải cố gắng hết mức tránh ở phía sau, duy trì số lượng Khô Lâu và tuyệt đối không hi sinh chính là nhiệm vụ của em. Cuối cùng, Hoàng Tử bảo vệ tất cả đồng đội là trách nhiệm của em.” Chúng tôi ra dấu OK với A Lang đại ca.

Sửu Lang quan sát đội Hắc Ám Tà Hoàng, sau khi xác định họ cũng đã sẵn sàng, anh ấy xé góc áo của mình, ném lên trời, tất cả mọi người nhìn miếng vải chậm rãi rơi xuống, rơi xuống đất!

Hai bên đồng thời chuyển động.

Bình luận viên Tiểu Lý sau khi nín thở đã tuôn ra một tràng: “Trận chiến quyết định cuối cùng đã triển khai, đội Phi Thường đấu với đội Hắc Ám Tà Hoàng. Rốt cuộc đội nào sẽ trở thành đội chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu đây? Chúng ta có thể nhìn thấy lúc này Tinh Linh Đẫm Máu Hoàng Tử đang ứng phó với tinh linh đen Tà Linh và kiếm sĩ loài người Phong Vô Tình. Ánh đao bóng kiếm nhanh đến mức khiến Tiểu Lý tôi cũng không biết phải nói từ đâu. Hiện tại Hoàng Tử đang chém liên tục, tiếp theo là cú phi người đá, đá thấp. . . Tà Linh cũng không chịu lép vế, thấp người lượn vòng tròn cú đá của Hoàng Tử, lại vung kiếm hình chữ Z, suýt nữa đâm trúng Hoàng Tử. . . Xuất hiện rồi, đây là tuyệt chiêu của Hoàng Tử ư? Trời ạ, thanh đao rực lửa chém liên tiếp, quả là chiêu thức quá sức tưởng tượng, đánh trúng chưa? Đáng tiếc. chỉ đánh trúng một lần. Đao kiếm lại tiếp tục leng keng, trận đối chọi giữa đao và kiếm sẽ có kết quả thế nào đây? Lại nhìn xem nhuyễn kiếm quý quyết của Phong Vô Tình đang tàn sát Khô Lâu. Phong Vô Tình đấu với tám con Khô Lâu cấp cao nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, phương hướng của nhuyễn kiếm thật khó bề tưởng tượng, mỗi lần ra tay đều trúng điểm yếu, tốc độ mất máu của Khô Lâu khiến pháp sư vong linh lúng ta lúng túng. Khoan đã! Mọi người hãy lập tức nhìn xem màn tranh đấu của đạo tặc, như thể gió đầu với gió, mọi người có nhìn thấy không, hai người đang không ngừng qua lại như con thoi khắp mọi nơi trên đấu trường, khi thì tiếp cận đội Phi Thường, lúc lại bị dồn quay về chỗ đội Hắc Ám Tà Hoàng, nhanh đến mức Tiểu Lý tôi không phân biệt được ai là ai nữa! Đến nỗi ma pháp sư hai bên. . . Ma pháp sư có phải đang chuẩn bị đại hình ma pháp không? Không phải, ma pháp sư đang duy trì vòng phòng hộ. Xem ra hai bên đều có người tấn công từ xa khiến ma pháp sư không thể mặc sức thi triển ma pháp. Ma pháp sư và người tấn công từ xa đều đang giăng co, xem ra chỉ có thể kỳ vọng chiến sĩ ở phía trước để phân thắng bại, hoặc là đạo tặc ám sát thành công.”

Thì ra là như vậy, chỉ có thể trông cậy vào chiến sĩ và đạo tặc sao? Tôi cười, không thể thua Tiểu Long Nữ được, nếu không cô ấy nhất định sẽ chọc ghẹo tôi bằng giọng cười the thé. Tôi tăng nhanh tiết tấu vung đao, Tà Linh xem anh còn có thể không tổn sức mà đuổi kịp không? Tôi cười hồ hững.

“Aaaa. . .” Đầu gối đột nhiên đau buốt. Không thể nào! Rõ ràng tôi đã tránh được tất cả chiêu kiếm của Tà Linh. Tôi cúi đầu nhìn lại, không ngờ là một mũi tên cắm lên đầu gối tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn Thiện Xạ, không ngoài dự liệu, hẳn đang cười đắc ý nhìn tôi, mà còn tệ hơn là, lại thêm mấy mũi tên bay tới. Tôi lăn mình, vẫn bị trúng thêm một mũi tên vào vai trái, đau đến mức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. May là A Lang đại ca lập tức giúp tôi buff lại phần lớn lượng máu đã mất, tôi mới có thể miễn cưỡng đứng lên. Lúc này, tôi mới vội vàng nhìn Tà Linh, để ngừa anh ấy thừa dịp vung kiếm về phía tôi. Nhưng anh ấy ngăn người lại còn có vẻ không đánh lòng. Tôi giận dữ nhìn anh ấy, còn khua khoắc Hắc Dao một lúc trước mắt anh ấy (Đánh nhau còn phải nhắc nhở kẻ thù đừng mềm lòng, cần phải thừa dịp đánh lên tôi. Tôi thấy tôi đúng là xưa nay chưa từng có!).

Cuối cùng Tà Linh cũng lòng ngang tàng mắt hung ác. “Viên Hoa Áo Nghĩa — Kiếm Bồn Cô Nhân.”

Hay cho cái tên kì lạ của chiêu thức. Tôi đương nhiên cũng là không chịu lép vế. “Xem em đây, Đao Khiếu Chiêu Cuồng!”

Đao của tôi như biến thành trăm ngàn thanh đao, từng thanh từng thanh lao từ nhiều hướng chém về phía Tà Linh, người Tà Linh lập tức chảy máu khắp nơi, nhưng. hay cho Kiếm Bồn Cô Nhân, thì ra là như thế. Khác hẳn Đao Khiếu Chiêu Cuồng của tôi, chiêu thức này của Tà Linh sử dụng đâm, hơn nữa chỉ đâm một lần, nhưng đâm mạnh vào điểm yếu. Đáng tiếc tôi bỏ qua ảnh hưởng của vết thương ở chân, chỉ hơi hơi tránh được vị trí của tim. Đao của tôi cách xa cổ của Tà Linh hai mươi centimet, mà kiếm của anh ấy đang đâm sâu vào ngực phải tôi, còn mũi kiếm hướng về tim ở bên trái, thế nào đi nữa tôi cũng sắp chết rồi.

Trở về chủ đề chính, Vũ Liên đang duy trì vòng phòng hộ và Gui đang chờ thời cơ hành động hoàn toàn không dự đoán được, đối phương lại dám thu vòng phòng hộ đánh lên Hoàng Tử, rõ ràng đây là chiến thuật hi sinh. Điều đáng hận chính là, mặc dù Vũ Liên lập tức thu hồi vòng phòng hộ, để Gui điên cuồng băng tên về phía Thiện Xạ, Thiện Xạ trước khi chết vẫn bắn mấy mũi tên về phía Hoàng Tử. Gui lập tức nhìn xem tình trạng của Hoàng Tử, vừa nhìn, trái tim gần như ngừng đập. May là tay anh lập tức bắn tên theo phản xạ, Tà Linh không chú ý tới Gui nên bị tên bắn trúng trán. Anh kinh ngạc nhìn về phía Gui, sau đó biến thành ánh sáng trắng bay đi.

Tôi thở phào, yên tâm được chút, đau buốt từ ngực phải lập tức nhấn chìm tôi. Tôi ôm ngực chịu đựng cơn đau, chờ câu chú trị liệu của A Lang đại ca niệm xong, tôi phải nhắm lúc Minh Hoàng đối diện còn đang niệm đại hình ma pháp, làm thịt nó.

“Aaa!” Tôi không dám tin nhìn kiếm nhô lên từ ngực, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của kiếm. Cảm giác chết dưới tay em trai mình thật sự như nằm vị hợp lại, Phong Vô Tình cái đồ khốn nhà mày, rất biết nắm bắt thời cơ chém chết chị mày!

“Hoàng Tử. . .” Gui đứt ruột nứt gan mà gào lên, nhưng cũng chỉ thấy tôi theo gót chân Tà Linh.

Sửu Lang không kịp đọc xong câu chú trị liệu, lập tức chỉ huy chiến lược mới: “Doll, cản Phong Vô Tình. Gui, tiêu diệt ma pháp sư. Vũ Liên.” Sửu Lang quay đầu nhìn Vũ Liên, vốn dĩ định bảo cô ấy phải lập tức niệm đại hình ma pháp, nhưng Vũ Liên đã thấy Minh Hoàng bắt đầu niệm chú, lập tức niệm chú luôn.

Phong Vô Tình thấy tình hình bất lợi, rút cuộc cậu nên quay về bảo vệ Minh Hoàng, hay tiến lên tiêu diệt ma pháp sư đội Phi Thường? Cậu thét lên: “Playboy, đừng chơi ở bên kia nữa, mau quay về giúp đi.” Vừa nói vừa lùi về phía Minh Hoàng, dùng thân che cho cậu ta, nhuyển kiếm trong tay vung lên ngăn cản Truy Hồn Siêu Âm Tiến của Gui.

Playboy nghe vậy chỉ biết cười khò, Vô Tình tưởng anh thích chơi lắm sao? Nếu hán không theo sát đạo tặc tinh linh nhanh như gió mà còn biết trốn dưới đất này, không biết cô ta đã ám sát biết bao nhiêu người của đội Hắc Ám Tà Hoàng rồi. Nhưng, xem ra tình hình vô cùng dị thường, Playboy lập tức bỏ cuộc truy kích Tiểu Long Nữ, mục tiêu chuyển sang những người khác trong đội Phi Thường.

Tiểu Long Nữ và Playboy không ngừng luẩn quẩn vòng quanh Vũ Liên, hai người giằng co mãi. Playboy biết mình không thể nào làm hại Vũ Liên trước mặt Tiểu Long Nữ, hán cười khẩy một tiếng, lùi chân lại một bước trượt đi mấy mét, người theo đã quay lại, chủy thủ trong tay khéo léo cứa cổ Doll. Doll dễ thương ngọc nát hương tàn theo tôi, mà Khô Lâu vốn dĩ đang định truy kích Phong Vô Tình cũng vỡ thành từng mảnh vụn.

“Chết tiệt!” Tiểu Long Nữ nhảy đến trước mặt Playboy, cô ấy nổi giận không đoái hoài đến sức mạnh của mình kém hơn Playboy, không kiềm chế được mà dùng chủy thủ đâm điên chém cuồng giáp mặt với hán, chỉ thấy tia sáng loáng lên giữa hai, âm thanh vang lên không ngừng.

“. . . Lôi Nộ Cửu Thiên.” Minh Hoàng hô lên câu cuối cùng.

“. Lưu Tinh Vũ.” Vũ Liên đại tẩu chỉ niệm chậm hai chữ.

Tức khắc trời rung đất động.”Tôi rồi.” Hai đội cùng nghĩ.

Bởi vì di chứng sau khi chết, cho nên tôi hơi choáng váng bước chân vào hội trường thi đấu, đứng bên cạnh Thiện Xạ đã đứng ở đó từ trước. Vừa lúc nhìn thấy kì quan, tia chớp của Minh Hoàng tập hợp thành cột sấm sét, mà Lưu Tinh Vũ của chị Vũ Liên dùng để ước cũng ước không hết được. Tôi tìm tung tích mọi người. Rất đáng tiếc, không thấy ai cả. “Không phải sẽ lại hòa chứ! Lần trước còn có Tà Linh và tôi sống sót, lần này toàn bộ đều bị tiêu diệt?”

Tôi im lặng chờ đợi ma pháp qua đi, xuất hiện kết quả. Lúc này Tà Linh cũng tới bên tôi yên lặng nhìn đấu trường. Sau đó Doll treo lên hai hàng nước mắt, khóc lóc vì quá đau tới bên tôi thút tha thút thít. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm trạng căng lúc căng căng thẳng.

Bình luận viên Tiểu Lý và người xem đều ngẩn cổ mong chờ kết quả xuất hiện. “Thưa quý vị khán giả, bây giờ chính là thời khắc hồi hộp nhất, rút cuộc đội Hắc Ám Tà Hoàng và đội Phi Thường ai sẽ giành được thắng lợi cuối cùng ở Đại hội Người phiêu lưu đây? Hay là toàn bộ hai bên đều bị diệt? A. Ma pháp dần dần tàn đi, trong mây mù hình như có bóng người, mọi người mau nhìn xem đó là người của bên nào? Đó là, đó là. Người nằm trên đất là Phong Vô Tình, là kiếm sĩ loài người Phong Vô Tình của đội Hắc Ám Tà Hoàng, mặc dù anh ấy có vẻ đang hấp hối, nhưng anh ấy vẫn còn sống sót, đội ngũ chiến thắng đã xuất hiện rồi.”

“A! Là Vô Tình!” Tôi khó tránh có chút thất vọng, nhưng cũng biết cái này là hợp lý, dù sao ở trong ma pháp có lực sát thương khủng khiếp kia, người có khả năng sống sót cao nhất đương nhiên là chiến sĩ máu nhiều phòng ngự cao rồi. Tôi quay đầu chúc mừng Tà Linh: “Chúc mừng các anh đã chiến thắng.”

Tất cả người xem đều kêu gào như phát cuồng, Tiểu Lý càng kêu to như lợn bị chọc tiết: “Đội Hắc Ám Tà Hoàng. Đội Hắc Ám Tà Hoàng chiến thắng rồi.”

Một bàn tay xuất hiện! Chui ra từ đồng bùn đất trên nền đấu trường. Đầu tiên mấy người xem giương mắt dò dẫm nhìn chăm chú, tiếp theo, giống như dịch bệnh lan tràn, tất cả mọi người đều nhìn bàn tay xuyên đất mà ra kia. Mọi người đều lặng lẽ ngóng chờ!

“Đó là thứ gì vậy?” Tôi sờn gai ốc, mới rằm tháng bảy âm lịch, không thể nào. có thứ gì đó quái phá chứ? Không thể nào! Cái thứ đó cũng chơi game online sao?

Sau đó một bàn tay khác cũng xuyên ra từ mặt đất, có không ít người xem không chịu nổi sự kinh dị, đã bắt đầu thét chói tai.

“Ho. May là tôi đã phải trải qua trăm đắng ngàn cay học Độn Thổ.” Đột nhiên cả người chui ra khỏi mặt đất, Tiểu Long Nữ phui bụi trên người lấm bầm

. Tôi mất hình tượng mà há hốc, chẳng qua so với thành viên đội Hắc Ám Tà Hoàng bên cạnh, người xem, và Tiểu Lý, miệng của tôi còn tính là nhỏ.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng phui xong bụi trên người, cô ấy nở nụ cười đáng ghét đi về phía Phong Vô Tình. “Cậu ~ hình như sắp chết rồi!” Trên mặt cô ấy là nụ cười tà ác cấp quỷ sa tăng, vô cùng xinh đẹp kiều diễm, nhưng các bạn không muốn nhìn thấy lần thứ hai đâu!

Tiểu Long Nữ nhắc chủy thủ lên nhưng lại buông ra, nụ cười trên mặt cô ấy lại càng đáng ghét hơn. Cô ấy khéo léo nhấc chân lên, giẫm mạnh lên ngực

Phong Vô Tình, vừa xoay xoay mũi chân vừa cất giọng quyến rũ: “Chết dưới đóa hoa mầu đơn, thành quý cũng phong lưu, cậu nói xem có phải không? Sờ Lưu Hương đại hiệp.”

Cuối cùng, Phong Vô Tình phun ra một ngụm máu tươi, sau đó biến thành ánh sáng trắng bay đi. Thật sự không biết, rốt cuộc nó bị giết chết, hay là tức chết?

. Đội Phi Thường, chiến thắng! Trọng tài hô lên.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: VÔ NGÂN THÀNH

“Tại sao tôi phải làm lãnh chúa chứ?” Tôi bất mãn cầu nài, tôi không biết phải làm lãnh chúa thế nào cả, để A Lang đại ca làm không phải tốt hơn sao? Lại để tôi làm! Ngay cả lãnh địa dùng để làm gì tôi cũng không biết, lẽ nào dùng để trồng rau sao?

“Tôi hỏi cậu, Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ chỉ tay vào mũi tôi chất vấn: “Cậu có biết bày mưu tính kế, có thể cai quản quân sự như A Lang đại ca không?”

Tôi nghiêng đầu, cai quản quân sự? Chiến thuật và chiến lược khác nhau ở đâu tôi cũng không phân biệt được. “Không biết.”

“Chẳng lẽ cậu cũng có khả năng quản lý tiền nong như chị Vũ Liên, có thể khiến tiền sinh ra tiền, nên có thể cai quản tài chính? Hơn nữa bởi vì là ma pháp sư, lại có thể quản lý đội quân ma pháp sư?”

“Không thể.” Tôi không tiêu hết tiền là tốt lắm rồi, hơn nữa người ta có phải là ma pháp sư đâu. Tôi tủi thân nghĩ.

“Vậy cậu có đầu óc thông minh như Gui, có thể thiết kế lãnh địa, còn có thể tiến hành giám sát công việc không?”

Tôi ngồi xồm vể vòng tròn trong góc. “Vẽ vẽ. . . Người ta đều nói tôi vẽ chó tương đối giống mèo.”

“Vậy cậu có kỹ năng như tôi, có thể đặt bẫy xung quanh lãnh địa, ngăn cản quái vật hoặc gamer khác tấn công không?”

“Tôi không tự giẫm lên đã tốt lắm rồi.” Bên người tôi có thêm hai con ma trôi.

“Vậy chẳng lẽ cậu có thể triệu tập Khô Lâu tới giúp việc xây dựng lãnh địa như Doll?” Tiểu Long Nữ đăm tôi phát cười.

Không thể tin được. Ngay cả Doll cũng hữu dụng hơn tôi, tôi khóc than! “Nếu tôi vô dụng như vậy, vậy bà còn muốn tôi làm lãnh chúa gì chứ!?” Tôi bủi môi giận dữ.

Tiểu Long Nữ vỗ lưng tôi, nhìn tôi bằng vẻ mặt hiền lành? Giả đồ hiền lành? “Vì vậy mới bảo cậu làm lãnh chúa đó! Cậu cũng chỉ có thể làm lãnh chúa mà thôi. Lãnh chúa không cần làm gì cả, chỉ cần bề ngoài đẹp, có thể đại diện, không làm mất mặt lãnh địa chúng ta là được rồi!”

“Thì ra là như vậy! Thì ra bởi vì không biết làm gì cả, mới chỉ có thể làm lãnh chúa. . .” Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng. “Hu hu, sau này tôi nhất định phải học tập một ít kỹ năng, nếu không chỉ có thể làm lãnh chúa.”

. Làm lãnh chúa có khổ như vậy không? Thành viên Đội Phi Thường nghĩ.

Thuật lại câu chuyện, ngày đó bởi vì Tiểu Long Nữ sử dụng thuật Độn Thổ, trốn dưới đất an toàn trải qua trận oanh tạc điên cuồng của hai đại ma pháp, sau đó giết chết Phong Vô Tình, giành lấy chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu. Đội Phi Thường chúng tôi vui vẻ lên đài nhận giải, nhận xong mọi người lên con ngựa gào lên vui sướng, còn thưởng thức cảnh tượng Đội Hắc Ám Tà Hoàng trọn mắt há mồm một giờ không nhúc nhích. Sau đó sự tình đau đầu liền tới. Bởi vì phần thưởng là một lãnh địa, cho nên chúng tôi liền vô duyên vô cớ có thêm một lãnh địa, hơn nữa nghe nói diện tích không nhỏ hơn ba thành Nhật Nguyệt Tinh. Chúng tôi đành phải bắt đầu bàn bạc phải làm thế nào để giải quyết cái thứ đau đầu này. . .

“Lãnh địa này là gánh nặng không nhỏ. Ba thành Nhật Nguyệt Tinh phân bố ở sát rìa đại lục, tạo thành một hình tam giác. Bởi vì khoảng cách giữa ba thành rất xa, phí truyền tống lại cao, cho nên phần lớn mọi người sẽ chọn một thành làm căn cứ địa, sau đó luyện công ở vùng xung quanh đó. Mà lãnh địa của chúng ta lại ở trung tâm đại lục, có khả năng sẽ chia đều khoảng cách tới các vùng khác của đại lục. Vì vậy nếu điều hành tốt, chắc chắn có thể lôi kéo phần lớn gamer của thành Nhật Nguyệt Tinh tới đây định cư. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, sẽ có rất nhiều người thêm muốn vùng đất này. Điều này có thể còn đáng sợ hơn quái vật quần công.” Tiểu Long Nữ nhíu chặt mày. “Mặc dù bây giờ còn được hệ thống bảo vệ, nhưng một khi thời gian kết thúc, Cuộc Sống Thứ Hai sẽ tự di tản NPC hộ vệ. Chúng ta phải tự bảo vệ thành, mặc dù có thể mua NPC hộ vệ, nhưng thứ đó quá tốn kém, hơn nữa dù sao cũng không phải là gamer, khả năng tùy biến thấp, không thể trở thành đội quân chủ lực. Chúng ta cần phải tự tạo lập quân đội, còn phải phát triển kinh tế và xây dựng.”

Vì vậy chúng tôi liền bắt đầu phân công chức vụ của mọi người. Mà từ phía trước đã rõ, bởi vì tôi chẳng biết gì cả, chỉ có bề ngoài đẹp đẽ, cho nên liền làm trang sức trung bày — Lãnh chúa!

“Mặc dù nói lãnh chúa là trang sức, nhưng Hoàng Tử, anh giao cho em một nhiệm vụ, tránh cho em quá nhàm chán.” A Lang đại ca hắng giọng. “Bởi vì chúng ta thiếu nhân tài nghiêm trọng, cho nên em phải lôi kéo vài người tới.”

“Em phải lôi kéo ai.” Những người ngưỡng mộ tôi ở hội ủng hộ? Không phải chứ!

“Tiểu đội Hoa Hồng.” Tiểu Long Nữ giờ thẳng ngón tay, nhìn thấy tôi hơi nao núng, cô ấy vội vàng bổ sung: “Mặc dù lúc trước âm ỉ không vui vẻ lắm, nhưng con người họ vẫn tốt, tôi tin họ không phải trách cậu đâu. Hơn nữa Tiểu đội Hoa Hồng có rất nhiều nhân tài.”

“Anh chị của Đội Hắc Ám Tà Hoàng.” Doll hô lên vui vẻ. “Họ đều là người tốt mà!”

“Nam Cung Tội!” Chị Vũ Liên thêm vào, nhưng Gui vừa nghe, mặt lập tức sa sầm. (Chẳng qua phản đối vô hiệu) “Trong Đại hội Người phiêu lưu, cậu ta tài năng trở thành thủ lĩnh của một trong ba đại liên minh, chắc hẳn cũng nhờ thể lực của cậu ta. Hoàng Tử, nếu như em có thể kéo cậu ta đến, có thể sẽ tăng thêm không ít quân số.”

“Đúng vậy, trước hết là những người này.” A Lang đại ca gật đầu. “Hoàng Tử, nhân lúc bọn anh đang hao tổn tâm trí sức lực xây dựng, liên lạc tán phét với họ đi, sau đó thuận tiện kéo họ về đây là được rồi. Đúng rồi, tốt nhất kéo thêm vài nhân tài hữu dụng khác nữa! Thế nào, nhiệm vụ của em rất đơn giản nhỉ?!”

Tôi ngậm ngón trỏ, nghiêng đầu nghĩ, hình như. . . rất đơn giản!? “Vây được rồi, em đi đây. Mọi người vất vả rồi.” Tôi hơi áy náy. Mọi người đều vất vả xây dựng, còn tôi lại chạy đi buôn dưa lê. . . Haiz! Đều tại tôi chẳng biết gì, không giúp được gì cả.

Mọi người vui mừng vẫy tay tạm biệt tôi. Tôi cũng ra sức vẫy tay tạm biệt, sau đó bước chân lên con đường buôn dưa lê.

Cho đến khi không thấy tôi nữa, nụ cười của thành viên Đội Phi Thường cứng ngắc trên mặt.

“Ừm. . . Lương tâm thật dần vặt, chúng ta lừa Hoàng Tử đi làm việc khó nhất, không sao chứ?” A Lang đại ca hơi lo lắng.

“Yên tâm đi, nhân duyên và vận may của thằng nhóc đó đều tốt vô cùng, hướng chi, em cũng chẳng có lương tâm, cho nên không có chuyện bất an đâu.” Tiểu Long Nữ cười the the.

“Dù sao Hoàng Tử cũng là lãnh chúa mà, cậu ấy cũng phải gánh một chút ít trách nhiệm chứ!” Chị Vũ Liên mỉm cười, ngón tay kéo căng hết mức để thể hiện “một chút ít”.

Gui lo lắng nói: “Liệu Hoàng Tử có lạc đường không?”

. Thật ra đây là chuyện đáng lo nhất!

“Phải đi tìm ai trước đây?” Tôi đau đầu. “Đi tìm Đội Hắc Ám Tà Hoàng trước, dù sao cũng có anh Trác ở đó, tôi thấy kéo họ tới chắc cũng không khó lắm đâu nhỉ?”

Ý đã quyết, tôi lập tức PM Tà Linh. “Tà Linh, các anh ở đâu thế? Em có việc muốn nói với các anh!”

“ Ở trong Tinh Thành, nhưng trước tiên em đừng qua đây thì tốt hơn.” Nhận được PM của Tiểu Lam, mặc dù Tà Linh là rất vui vì có thể gặp được cô ấy, nhưng nhìn đội viên say đến mức loạn xì ngầu trong phòng riêng. Vừa nãy họ vừa uống vừa nói muốn bắt Đội Phi Thường thành vạ khúc. Anh nghĩ Tiểu Lam đừng qua đây thì tốt hơn. “Có chuyện gì thế?”

“Em muốn mời các anh đến quản lý lãnh địa!” Tôi giải thích thẳng thắn.

“Ừm. Anh sẽ nói rõ với đồng đội, nhưng bây giờ họ đang tức giận, em đừng qua đây thì tốt hơn.”

“Ồ, vậy em đi tìm Nam Cung Tội trước đây.” Tiểu đội Hoa Hồng. xếp cuối cùng. Tôi thấy hơi áy náy, không dám đi tìm họ.

Tà Linh hí hai mắt nguy hiểm. “Em muốn đi tìm Nam Cung Tội!? Tên Gui kia không biết đường ngăn em à?”

“Có mà, chẳng biết sao anh ta phản đối hăng thế, nhưng sau khi bị Tiểu Long Nữ bóp cổ, anh ta không ý kiến gì nữa. (Hay là không có cách nào để đưa ra ý kiến?)” Thật là. Gui nổi ghen với đủ các thể loại, gay đều phiền như thế sao? Dù nam hay nữ tiếp cận tôi, anh ta đều ừ rừ. Đáng thương!

“Đừng đi tìm Nam Cung Tội, anh bảo đảm Đội Hắc Ám Tà Hoàng sẽ gia nhập với các em.” Tà Linh nhìn đội viên với vẻ nguy hiểm, không thể để cho họ nói không!

“Em biết anh Trác anh tốt nhất mà. Vây thống nhất thế nhé, nhất định phải tham gia với bọn em đó!” Tôi vui vẻ nói. Thu phục được một đội, xem ra tôi có thể trở về với Đội Phi Thường nhanh thôi! “Vây em đi tìm Nam Cung Tội.”

“Ê.”

Đóng mật ngữ của Tà Linh lại, tôi PM Nam Cung Tội lần đầu. “Nam Cung Tội, gọi Nam Cung Tội!”

“Ai vậy?”

“Hoàng Tử.” Tôi vui mừng thông báo tên mình.

“... Tỉnh Linh Đắm Máu?” Nam Cung Tội hơi giật mình.

“Gọi tôi là Hoàng Tử đi.” Tại sao Nam Cung Tội thích gọi tôi là Tỉnh Linh Đắm Máu thế?

“Oh, Hoàng Tử, cậu tìm tôi có việc gì vậy?” Nam Cung Tội vui vẻ nói: “Muốn tìm tôi uống một chén à?”

“Ừm... Cũng gần như vậy, có chút việc muốn bàn bạc với anh.”

“Không vấn đề, cậu qua đây đi! Tôi ở trong Nguyệt Thành, trước khi cậu đến nói với tôi một tiếng.” Nam Cung Tội âu sầu nói: “Tôi phải giải quyết chuyện của em nuôi Dục Băng Phượng Hoàng trước đã.”

“Được, tôi có thể phải đi mất mấy ngày, tôi cách Nguyệt Thành khá xa, anh cứ từ từ xử lý.” Được rồi, phải đi Nguyệt Thành phải không? Tôi mở bản đồ ra, Nguyệt Thành ở phía tây đại lục, phía tây là phía nào? Tôi mờ mắt rồi nhìn mặt trăng to đùng và sao đầy trời. Gui đã nói với tôi tìm được sao Bắc Cực thì đó chính là phía bắc, nhưng lần trước anh ta nói thế nào nhỉ? Trước tiên phải tìm sao Bắc Đẩu.Sao Bắc Đẩu là cái gì? Tôi lơ mơ nghiêng đầu.
(Gui: Tôi dạy mãi mà cậu không hiểu, nhưng không phải đã cho cậu la bàn rồi sao.)

“Phượng Hoàng, em muốn làm anh tức chết hả?” Nam Cung Tội giận tím mặt với em nuôi trước mặt. “Rõ ràng Phạm lại lừa em, lẽ nào em còn chưa hiểu ra sao? Tại sao lại ngốc nghếch đưa đồ cho hắn?”

Dục Băng Phượng Hoàng cười thê lương: “Đại ca, yêu một người, muốn hi sinh dâng hiến cho người đó lẽ nào là sai sao? Em tin rằng sẽ có một ngày anh ấy thật sự cảm động vì em.”

“Em, em. Haiz!” Nam Cung Tội thở dài bất đắc dĩ, tại sao con gái có thể ngốc đến nông nổi này?

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phạm, em yêu anh ấy sâu đậm.” Phượng Hoàng say mê. “Anh ấy như một thiên thần hoàn mỹ, lúc anh ấy bước lại đây, em còn tưởng được nhìn thấy thần mặt trời Apollo tuần mỹ nhất! Em tin rằng trên đời này không có ai hoàn mỹ như anh ấy.”

. Nam Cung Tội sờn gai ốc khắp người. Phạm thật sự nhìn cũng được. . . Không biết so với Hoàng Tử, Phượng Hoàng sẽ thích ai hơn?

“A. Phạm lại PM em rồi, em phải đuổi theo ngay đây.” Vừa nhận được PM của Phạm, Phượng Hoàng mở cờ trong bụng.

“Không được đi.” Anh còn chưa nói xong, em nuôi đã sớm không thấy bóng người, Nam Cung Tội đành phải vội vàng đuổi theo.

Tôi vẫn đi lạc đường, xem ra tôi không cẩn thận đi đến phía đông, cuối cùng lại về Tỉnh Thành. . . Sau đó dùng trạm dịch truyền tống thẳng tới Nguyệt Thành luôn. Nguyệt Thành thì ra là thành thị kiểu Trung Quốc. Dọc theo phố Trung Quốc, tôi vừa vui vẻ thưởng thức nhà trúc, đèn lồng đỏ, và cả kiếm khách vẩy quạt lông đầy đường. Đúng là thành kiểu gì sẽ nuôi nấng dạng người kiểu đấy. Quái lạ, thằng em Sở Lưu Hương của tôi sao lại chạy tới Tỉnh Thành? Vừa nghĩ tôi vừa thuận tay mua một xiên hồ lô ngào đường gặm.

“Phượng Hoàng em đứng lại cho anh.” Nam Cung Tội điển tiết tóm lấy tay Phượng Hoàng.

“Buông tay ra, đại ca, anh để em đi tìm Phạm đi.” Phượng Hoàng hô to khóc lớn.

Nhìn thấy màn này, tôi gặm hồ lô ngào đường, nghĩ rằng vận may của tôi cũng không tệ, còn chưa PM đã tìm được Nam Cung Tội rồi.

Phạm chậm rãi đi tới từ phố bên kia sang, khuôn mặt mang theo nụ cười. “Nam Cung Tội, anh làm vậy cũng quá khó coi rồi. Không chiếm được trái tim em nuôi cậu liền dùng vũ lực như vậy sao?”

“Mày nói gì? Đừng nói vớ vẩn, tao không muốn con bé bị tên súc sinh nhà mày lừa.” Nam Cung Tội giận tím mặt.

“Nam Cung Tội, lời này không thể nói lung tung, ai lừa anh? Phượng Hoàng, anh lừa em ư?” Phạm có vẻ vô cùng tự tin. “Chuyện gì anh cũng nói rõ cho em, bao gồm cả việc em chính là con thuyền duy nhất mà anh đặt chân lên.”

“Em biết, không sao cả, em không quan tâm.” Phượng Hoàng đắm đuối nhìn gò má anh tuấn của Phạm.

Phạm nhún vai với Nam Cung Tội, lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Mày.” Nam Cung Tội tức giận rút kiếm định xông lên quyết sống chết cùng Phạm.

Phượng Hoàng sợ hãi vội vàng chần trước người Nam Cung Tội. “Dừng tay, đại ca, không cho phép anh làm Phạm bị thương.”

Mặt Nam Cung Tội hiện nét đau thương.”Phượng Hoàng, em”

“Đại ca, em” Phượng Hoàng áy náy nhưng cũng không chịu lùi bước.

Không khí chợt trở nên căng thẳng. Tôi nhai nốt viên hồ lô ngào đường cuối cùng, liếm môi, ném cái que trong tay vào thùng rác. Em gái si tình, anh trai lo lắng, còn có lãng tử vô tình lại phong lưu, đúng là vở kịch ủy mị khiến người ghét bỏ. Để tôi tới đập nát tình tiết nhảm chán này đi! Tôi cười nhạt.

Tôi thẳng người, nở nụ cười hờ hững, toàn thân toát ra phong thái cao quý. Bây giờ tôi là Hoàng Tử điện hạ hoàn mỹ nhất! Tôi nói với giọng trầm thấp dịu dàng: “Nam Cung Tội, là anh sao?”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn tôi. Nên nói là mặt đỏ xúc động nhìn tôi chăm chú. Tôi hài lòng nhìn Dục Băng Phượng Hoàng đang si mê nhìn tôi. Tôi bước chân tao nhã đi đến trước mặt Nam Cung Tội. “Thật có lỗi, tôi đến trước dự kiến, tôi vốn định tới tham quan trước, rồi mới đến thăm anh, không quá đột ngột chứ?”

“Không đâu. . .” Nam Cung Tội ngơ vác nhìn tôi. *Nghĩ thầm rằng Hoàng Tử hôm nay có vẻ không giống bình thường?*

“Ừm. Vị này là, nhất định là em nuôi Dục Băng Phượng Hoàng của anh nhỉ?” Tôi quay sang nhìn Phượng Hoàng đang ngẩn ngơ, nở nụ cười xán lạn nhất không ai địch nổi, có thể tiêu diệt cả nam lẫn nữ. “Nam Cung Tội thường nói với tôi về bạn!”

“Thật, thật sao?” Phượng Hoàng si mê nhìn chăm chú vào mặt tôi.

“Bạn đáng yêu như anh ấy nói!” Tôi vừa nói vừa đưa mặt tới sát cô ấy, thậm chí còn nghe rõ nhịp tim đập thành thích của cô ấy. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng nhấc tay cô ấy, rồi hôn lên mu bàn tay.

Phượng Hoàng hít sâu một hơi, cuối cùng lăn ra ngất ngay lập tức. Bây giờ tôi mới biết được vẻ đẹp trai của tôi còn có thể khiến người ta ngất được. Tôi bắt đầu đi ôm cô gái ngất trong tay. “Nam Cung Tội, lại đây đỡ em của anh đi!”

“.” Nam Cung Tội yên lặng tiến tới ôm Phượng Hoàng đi.

“Lại là cậu, Hoàng Tử!” Khuôn mặt vẫn bình thản của Phạm cuối cùng cũng nổi lên sóng lớn, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi nở nụ cười ác ý. “Sao vậy? Muốn gặp tôi đến thế cơ à?”

“Ai muốn gặp cậu.” Sự căm ghét tràn đầy trên mặt Phạm.

“Chao ôi! Sao lại thích nói ngược với lòng mình như vậy chứ?” Tôi cố ý làm bộ làm tịch bước tới gần Phạm, còn không quên trưng lên nụ cười mờ ám. “Muốn gặp tôi thì phải nói chứ, tôi bảo đảm lúc rảnh sẽ tới chăm sóc cho anh.”

“Biết đi.” Phạm lùi sau ba bước, còn không quên rút kiếm chỉ vào tôi.

Tôi cười khẩy, chống nạnh thờ ơ nói: “Anh thật sự muốn đánh với tôi sao?”

Nghe vậy, Phạm có vẻ hơi chần chừ. Hắn không thể quên nổi biểu hiện của Tinh Linh Đẫm Máu trên chiến trường, nhưng vì mặt mũi hắn làm sao chịu rút lui, kiếm trong tay vẫn kiên quyết chỉ thẳng vào tôi.

Sắc mặt tôi thay đổi, đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Dừng tiếp cận Dục Băng Phượng Hoàng nữa, anh nên biết, từ hôm nay trong lòng cô ấy sẽ không có anh nữa.”

Sắc mặt Phạm khó coi đến mức xanh lét, hắn giận dữ cùng cực cười mỉa mai rồi nói: “Tinh Linh Đẫm Máu, không phải cậu quan quá nhiều chuyện rồi sao? Chuyện tôi với Phượng Hoàng không phiền cậu hao tổn tâm trí.”

“Hừ, Nam Cung Tội là bạn của tôi, em của cậu ấy cũng chính là em của tôi. Làm sao tôi có thể trơ mắt nhìn Phượng Hoàng bị tên cầm thú nhà anh ăn cặn vết sạch.” Tôi hừ lạnh, rút Hắc Dao ra, rất hài lòng nhìn Phạm tái mặt, tôi càng nặng lời: “Muốn đánh hả? Bớt nói thừa, tôi luôn đi!”

Phạm tái mặt nhìn tôi, lại cố ý nhìn Nam Cung Tội bên cạnh. “Muốn hai đánh một sao?”

Tôi lạnh lùng đáp lại: “Bớt tìm lý do, anh thừa biết Nam Cung Tội sẽ không ra tay.”

“Cái này, rất khó để nói!” Phạm ác ý đáp trả, thu hồi kiếm.”Tôi không muốn bị hai người vây đánh!”

Tôi không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Phạm, dù sao tôi cũng không thật sự muốn đánh nhau với hắn ở giữa đường, lại còn vì cái lý do tranh giành con gái.

Phạm xoay người rồi đi trước, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh băng. “Tinh Linh Đẫm Máu, sẽ có một ngày, tôi trả lại cậu món nợ này.”

Tôi nhếch mày: “Tôi chờ anh.”

Haiz, chuyến đi thăm Nam Cung Tội này khiến tôi có thêm một em gái theo đuổi, hơn nữa chộc phải một kẻ địch có thể lực. Nếu Nam Cung Tội còn không chịu gia nhập với tôi, cho dù là bạn bè tôi cũng phải băm anh ta thành pa tê. Nghĩ đến đây, tôi nhìn Nam Cung Tội vẻ vẻ nguy hiểm. Anh ta vẫn nhìn tôi bằng vẻ vô tội và khó hiểu. “Nam Cung Tội, có gia nhập với tôi không?” Tôi nắm chặt cổ áo của anh ta.

“Hả?”

Trong nhà Nam Cung Tội.

“Thì ra là như thế, là vì chuyện phần thưởng lãnh địa!” Nam Cung Tội mỉm cười. “Thành của mọi người định đặt tên là gì?”

Tôi hút trà sữa trân châu, sau đó ngáy ngời. Tên thành?”

“Sao thế? Mọi người vẫn chưa quyết định sao?” Nam Cung Tội hơi giật mình.

Tôi nghiêng đầu nghĩ, nói không chừng những người khác đã quyết định rồi, chỉ quên nói cho tôi? “Chờ tôi hỏi một chút.”

“A Lang đại ca, thành chúng ta có tên không?”

“. Thôi chết, quên đặt tên rồi. Hoàng Tử em là lãnh chúa, em nghĩ một cái tên đi!” Giọng nói không chịu trách nhiệm của A Lang đại ca truyền tới. “Đặt tên xong thuận tiện đi đăng ký với Quản lý Đất đai trong thành. Vậy nhé.”

Thế này là thế nào. Tôi cau mày. “Họ bảo tôi tự đặt tên! Nam Cung Tội, hay là anh giúp tôi đặt tên đi.”

“. Trách nhiệm nặng nề này cứ để lãnh chúa cậu tự nghĩ thì tốt hơn!”

Tôi suy đi nghĩ lại, vò đầu bứt tai, đầm ngực giậm chân. Cuối cùng quỳ rạp xuống đất khóc. Hức ~ tôi không nghĩ ra! Tôi nhìn Nam Cung Tội bằng ánh mắt cầu xin ằng ặc nước.

“. Hay gọi là Vô Ngân Thành đi, tượng trưng cho tương lai vô hạn.” Nam Cung Tội suy xét, nói ra tên này.

“Tên rất hay!” Tôi cảm động xông lên cầm tay Nam Cung Tội, ánh mắt cảm động vô cùng, cất giọng nũng nịu. “Vì anh đã giúp mở đầu cho Vô Ngân Thành, vậy anh không được nửa đường chạy trốn nhé! Nhất định phải tham gia với chúng tôi, được không? Tội ~”

“. Tôi nghĩ chắc là có thể tham gia, tôi thì không sao cả, hơn nữa Phụng Hoàng trong đội chúng tôi nhất định sẽ theo cậu, chị của Phụng Hoàng cũng nhất định sẽ qua, ông xã của chị con bé là linh mục đội chúng tôi, em trai của ông xã của chị của con bé là đạo tặc của chúng tôi, còn lại một người chắc là cũng sẽ qua.”

“. Vậy quyết định như vậy đi, tôi, tôi còn phải đi tìm người khác, mọi người hãy tới Vô Ngân Thành tìm đồng đội của tôi nhé.” Nụ cười của tôi đã đông cứng trên mặt. Vừa nãy chẳng lẽ Tội có ý là: Nếu tôi phụ lòng Phụng Hoàng, chị gái, anh rể và em trai anh rể của cô ấy sẽ truy sát tôi? Haiz, phải sống những ngày sau này thế nào đây? Tôi cân nhắc bảo Gui thiết kế mật thất cho tôi trốn.

“Ừm! Không vấn đề.”

“Cảm ơn nhé, Tội.” Tôi cười vui vẻ, lại hoàn thành một nhiệm vụ.

Nam Cung Tội đâm vào ngực tôi một quyền. “Đừng khách sáo, bạn bè mà! Đi, đi đăng ký tên thành của mọi người, sau đó quay lại uống một chén.”

Tôi cười ngốc nghếch. Tôi thật sự phải uống rượu sao?

“Đây là đạo tặc duy nhất trong đoàn, Không Không.” Nam Cung Tội giới thiệu bạn nhậu anh ta gọi tới, đạo tặc nhỏ gầy Không Không.

“Xin chào, tôi là Hoàng Tử.” Tôi lễ phép chào.

“Đừng thấy Không Không nhỏ gầy như thế mà xem nhẹ, cậu ấy uống rượu ngàn chén không say, cậu phải cẩn thận đó, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội cười ha ha.

Tôi cũng cười ha ha theo Nam Cung Tội. Nhưng đáy lòng thì đang xoắn vặn! Trước giờ tôi chưa uống một chén rượu nào cả, trời ạ! Lần đầu tiên uống rượu đã phải cụng ly với hai thằng con trai rồi sao? Không khỏi cũng quá gây khó dễ cho tôi rồi! Hức ~ Mặc kệ, mọi chuyện thành ra thế nào cũng không liên quan đến tôi!

“Đầu tiên chúng tôi kính Hoàng Tử thành công giành được chức quán quân một chén, cạn chén!” Nam Cung Tội hô to.

“Cạn chén!” Không Không cũng nâng chén lớn tiếng.

“Cạn!” Tôi chỉ biết nói như vậy. Nói xong, tôi nhìn thứ trong chén ba giây, cắn răng, trút hết chén rượu vào miệng. Cay quá! Tôi ngấn nước mắt, chẳng lẽ phải từ từ trút hết cái thứ nào vào miệng sao? Không phải chứ? Tôi khóc không ra nước mắt.

Ba tiếng sau.

“Một chén nữa nào!” Tôi lắc lư cầm chén rượu, lớn tiếng hét lên.

“Ặc. Không được rồi, Hoàng Tử thật lợi hại, đừng uống nữa.” Không Không mềm nhũn nằm sấp trên bàn, kêu la. “Còn uống nữa sẽ mất mạng đấy.”

“Ha ha ha ha ha, uống không thắng tôi rồi!” Tôi tự cao tự đại cười, nhưng người thì chao đảo. “Cậu còn được mệnh danh là ngàn chén không say mà!”

“Cậu, cậu là vạn chén không say, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội mê man đã lâu đột nhiên tỉnh lại bật thốt câu này, anh ta day huyệt thái dương. “Đừng uống nữa, chúng ta về đi!”

“Oh.” Tôi có phần bất mãn trả lời.

Ba người chao đảo bước đi trên con đường trải đầy ánh trăng dịu êm. Ý nghĩ ưu sầu quần quanh trái tim tôi. Không thể nhịn được, tôi lập muốn tức rút đao trái bầy cảm xúc. Không nghĩ nhiều, rút Hắc Đao ra, ta múa may quay cuồng, nhảy nhót loạn xạ, kêu to hét lớn như lên cơn. Đến lúc một mồi, tôi đứng thờ hồn hên, bắt đầu nhớ lại tất cả những chiêu thức tôi đã học được. Cuối cùng, tôi bắt đầu múa, coi chiêu thức là điệu múa mà thể hiện nhuần nhuyễn. Được ánh trăng băng lạnh trong suốt tôn lên, chỉ nghe thấy tiếng rít vui sướng của Hắc Đao, tôi càng cảm thấy khoái chí, bất giác cười kiêu ngạo. Ánh trăng, đao phong, bóng dáng mảnh khảnh bay tới lui, còn có tiếng cười kiêu ngạo nhưng không lỗ mãng đặc biệt của tinh linh, đan thành khúc nhạc tuyệt mỹ vờn quanh Nguyệt Thành cổ kính. “Ha ha ha ha ha. . . Ha ha.” Tôi cười điên cuồng.

“Hay! Hay cho đao khách cuồng ngạo.” Nam Cung Tội hào sảng hét lớn: “Tôi muốn được lĩnh hội, Hoàng Tử!” Nói xong, rút kiếm ra, nhảy tới trước mặt tôi, đao kiếm lập tức giao nhau, tiếng leng keng như tiếng vọng sục sôi của khúc nhạc.

“Tôi cũng tới.” Không Không không nhịn được cũng rút chủy thủ ra, tiến vào trong vòng chiến như một con gió.

Tôi đá một chân về phía Không Không, đao tiếp tục chặn kiếm của Nam Cung Tội, tiếp theo lật người tránh đòn tấn công của họ. Ba người nô đùa trên đường như thể trẻ con buống binh, không ngừng tránh né, thỉnh thoảng cho đối phương một đao một kiếm, chơi như vậy không phải vui chết đi được sao. Cho đến khi trở lại trước cửa nhà Nam Cung Tội, tôi vẫy tay tạm biệt anh ta. Tôi nhìn sao giăng đầy trời, có khát vọng muốn chạy đến tận cùng thế giới! Tôi không khỏi nhắc chân bước tới một con đường mà tôi không hề hay biết. . .

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 3: TOÀN THỂ TẬP HỢP

“Thật là, mấy hôm rồi mà chẳng thấy tăm hơi Hoàng Tử đâu cả.” Tiểu Long Nữ kêu ca.

“Em cũng biết cậu ấy rất cầu thả mà, chắc là không chú ý thôi!” Sứ Lang thờ ơ nói. “Bấy rập thế nào rồi?”

“Mới bực được bốn phần mà thôi, lãnh địa này thật sự quá lớn.” Tiểu Long Nữ nhún mày.

Sứ Lang quay về phía bà xã. “Vũ Liên, kinh phí còn đủ không?”

Vũ Liên cũng nhún chặt lông mày. “Theo như bản kế hoạch mà Gui đưa ra, chỉ dùng tiền thưởng của Đại hội nhất định không đủ. Em định xây một nửa trước, sau đó mở thành, dùng thu nhập từ thuế để tiếp tục xây dựng.”

“Không thì bảo Gui điều chỉnh một chút có được không?” Sứ Lang lo lắng hỏi.

“Có thể chứ, nhưng em tin rằng nếu muốn quản lý thành phố này lâu dài, thậm chí nếu muốn thành phố trở thành trung tâm lớn nhất Đại Lục Trung Tâm thì không gì có thể hoàn mỹ hơn bản kế hoạch của Gui.” Mắt Vũ Liên tỏa ánh hào quang. “Em tin bây giờ vất vả một chút, tương lai sẽ không phải hối hận.”

“Em nói cũng phải. Em thật biết suy nghĩ sâu xa.” Sứ Lang dịu dàng trêu mếu nhìn vợ mình.

“Lang.” Vũ Liên yêu kiều xấu hổ khẽ lên tiếng, hai người nhìn nhau đắm đuối.

“. Em đi xem Doll và Gui thế nào rồi!” Tiểu Long Nữ ngượng ngập rời đi.

Tiểu Long Nữ rời khỏi công trình xây dựng mới thành hình, đi tới chỗ Doll đang cố gắng chỉ huy Khô Lâu xây tường, và Gui đang giám sát công nhân NPC và gamer còn lại. “Tình hình thế nào? Thuận lợi không?”

“Có phần chậm hơn kế hoạch.” Gui không quá hài lòng, trả lời. “Haiz. Nhưng cũng không có cách nào cả, bây giờ kinh phí không đủ, không thuê được thêm công nhân. Nếu không có Khô Lâu của Doll, e rằng phải xây mất mấy tháng.”

“Haiz. Nếu Hoàng Tử tìm được người ngay lúc này thì tốt quá. Ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được chút.” Tiểu Long Nữ ngồi xuống, tay chống cằm buồn rười rượi.

Doll đột nhiên chạy tới như điên, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ. “Anh Tà Linh tới rồi, cách anh chị Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều tới.”

Tà Linh vẫn dẫn đầu đội Đội Hắc Ám Tà Hoàng đi tới, dừng lại trước mặt Gui và Tiểu Long Nữ.

“Cậu tới rồi.” Gui nhếch mày, dường như không hề bất ngờ khi thấy Tà Linh.

“Hoàng Tử đâu?” Tà Linh nhăn mày.

“Còn chưa về!” Gui không vui trả lời.

“Vẫn ở chỗ Nam Cung Tội?” Tà Linh nổi gân xanh. “Thầy không quản sao?”

“Hoàng Tử cũng không phải là tù nhân của tôi, tôi lấy tư cách gì để cản chứ?” Gui nói với giọng điệu mỉa mai. “Hơn nữa chúng tôi cũng thật sự cần Nam Cung Tội.” Dù đúng là như vậy, nhưng Tà Linh ra sức trừng mắt nhìn Gui.

Doll vui vẻ kéo tay Minh Hoàng đang xì mặt và Vô Tình. “Thật tốt quá, Doll rất nhớ các anh chị! Anh Minh Hoàng và anh Vô Tình có nhớ em không?”

Về mặt bất mãn của Phong Vô Tình dịu xuống, cậu xoa đầu Doll, cười với cô bé. “Có, rất nhớ em! Nhưng mà không quá muốn gặp người nào đó.” Lúc cậu nói người nào đó, ra sức lờ mờ nữ đạo tặc ra về vô tội nào đó.

Mà về bất mãn của Minh Hoàng cũng bắt đầu trở thành vẻ khó xử, khi đón nhận đôi mắt to tròn trong suốt vô tội của Doll, cậu lập tức vứt bỏ vũ khí đầu hàng. “Được rồi, nhớ em được chưa?” Cậu nói với vẻ không tình nguyện.

“Anh Playboy, chị Hắc Bách Hợp.” Doll cười hi hi hôn lên má mỗi người.

Lúc này, Sứ Lang và Vũ Liên cũng bước ra từ tổng bộ lâm thời, vui mừng nghênh đón Đội Hắc Ám Tà Hoàng. “Các bạn tới rồi, thật sự tốt quá. Tôi còn đang lo không biết các bạn có bằng lòng tới giúp chúng tôi không!” Sứ Lang bắt tay Tà Linh.

“Bọn em đâu có thiếu phong độ như vậy. Miễn là thua quang minh chính đại, bọn em tuyệt đối không oán hận.” Phong Vô Tình khẽ phất quạt, nói với phong độ quân tử. Vậy rốt cuộc là ai uống rượu say nói phải giết toàn bộ Đội Phi Thường, nhất là Tiểu Long Nữ? Đội Hắc Ám Tà Hoàng không biết làm sao liếc nhìn Phong Vô Tình.

“Tóm lại, vô cùng cảm ơn các bạn đã đồng ý giúp chúng tôi. Thế này đã giảm nhẹ không ít gánh nặng của chúng tôi rồi.” Sứ Lang mỉm cười tươi rói.

Vũ Liên nhíu mày lắm bầm: “Nhưng từng này người vẫn quá ít, không biết Hoàng Tử có thể lôi kéo Tiểu đội Hoa Hồng và Nam Cung Tội đến không?”

“Đương nhiên có thể!” Một tiếng thét vang lên từ chỗ cổng thành chưa xây, khiến Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều ngẩng đầu nhìn. Tiếng móng ngựa phi nước đại truyền đến trong khói bụi mù mịt, dẫn đầu không phải ai khác mà chính là Nam Cung Tội. Anh cười ngựa đến trước mặt Đội Phi Thường, bỗng dừng ngựa lại, nhảy xuống, hơn một trăm năm mươi bạn đồng hành phía sau cũng nhảy khỏi ngựa. “Hoàng Tử còn chưa về sao?”

“Vẫn chưa.” Hai đội ngẩng người nhìn một trăm năm mươi người và một trăm năm mươi ngựa, trả lời đồng thanh.

“Ừm, vậy đành phải chờ cậu ấy trở về rồi giới thiệu lãnh chúa cho bạn bè của tôi biết. Bây giờ tôi giới thiệu trước, đây là Đoàn phiêu lưu của tôi — Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Trong đoàn hầu như đều là chiến sĩ, chỉ có vài linh mục và pháp sư. Là Đoàn phiêu lưu có sức tấn công vô cùng mạnh.” Nam Cung Tội khó giấu vẻ tự hào nhìn Đoàn phiêu lưu mà mình vất vả quản lý.

“Đoàn phiêu lưu đó!” Tiểu Long Nữ vô cùng cảm động nhìn đội hình hùng mạnh của Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. “Tôi biết ngay Hoàng Tử không may mắn một cách bình thường, ngay cả Đoàn phiêu lưu cũng kéo về được.” Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều bất giác gật đầu. Quả nhiên Hoàng Tử vô cùng may mắn.

Nam Cung Tội nghe vậy, chỉ cười thoáng qua. “Tôi tới chỉ bởi vì Hoàng Tử thật sự làm người ta kính nể, dù là cách đối đãi với bạn bè hay là bản lĩnh đều khiến tôi và Đoàn phiêu lưu của tôi kính nể không thôi. Chúng tôi đều rất vui vì có thể gia nhập Vô Ngân Thành các bạn.”

“Vô Ngân Thành. . . ?” Sứ Lang hơi ngẩn người.

“Ừm? Hoàng Tử còn chưa nói cho mọi người biết sao? Tôi giúp cậu ấy đặt cái tên Vô Ngân Thành này đấy, đã đăng ký luôn rồi.” Nam Cung Tội thấy hơi lạ.

“Vô Ngân Thành! Không thể tưởng được người biết tên thành cuối cùng lại là những người sở hữu thành. Rốt cuộc Hoàng Tử chạy đi đâu chơi rồi?”
Tiểu Long Nữ nổi điên.

Vũ Liên day huyệt thái dương, nói: “Hay là không dám đi tìm Tiểu đội Hoa Hồng, lại sợ chúng ta mắng nó, cho nên chơi trò mắt tích luôn phải không?”

“Chắc không phải như vậy đâu, không phải nó đã quen bị chúng ta mắng rồi sao?” Sừ Lang có phần lo lắng, nói: “Không phải bị Tiểu đội Hoa Hồng từ chối, cho nên đau lòng quá mà trốn luôn rồi chứ?”

“Không phải lại lạc đường, ngã xuống núi chứ?!” Gui tái mặt nói. Nói xong ngay cả Tà Linh cũng lộ vẻ lo lắng.

“Cái gì? Ngã xuống núi thật sao?” Dục Băng Phượng Hoàng bên cạnh Nam Cung Tội nghe xong, sắc mặt thay đổi, lo lắng hỏi.

“Cô là ai?” Gui và Tà Linh đồng thời quay đầu nhìn Phượng Hoàng, ánh mắt đều nguy hiểm híp lại.

Không đợi Phượng Hoàng trả lời, một đạo tặc tộc người đột nhiên lên tiếng: “Sao Hoàng Tử lại có thể ngu xuẩn mà ngã xuống núi chứ?”

“Cậu lại là ai?” Gui và Tà Linh lại liếc nhìn bằng ánh mắt nguy hiểm.

Nam Cung Tội lập tức lên tiếng giới thiệu: “Đây là ma pháp sư Dục Băng Phượng Hoàng trong đoàn tôi, còn đây là đạo tặc Không Không. Không Không từng uống rượu với Hoàng Tử và tôi. Và chị của Phượng Hoàng, Bạch Điều Lệ Nhân, là nữ chiến sĩ mạnh nhất trong đoàn tôi cũng là phó đoàn trưởng. Ông xã Song Ngoại của cô là áy linh mục trong đoàn.”

“Sao nghe có vẻ Hoàng Tử giống một kẻ hồ đồ thế?” Bạch Điều Lệ Nhân hơi bất mãn nói. Cô không muốn em gái Phượng Hoàng lại thích một kẻ kỳ quặc. Cô bất mãn quay về phía Không Không. “Không Không, cậu nói Hoàng Tử là người rất mạnh, cuồng ngạo lại giỏi giang hơn người, nhưng đối xử với phụ nữ thì vô cùng phong nhã, còn đối xử với bạn bè thì vô cùng phóng khoáng, xứng đáng là đàn ông, chị mới không dị nghị mà gia nhập Vô Ngân Thành. Bây giờ nghe họ nói vậy, sao lại có vẻ khác hẳn thế?”

Không Không vội vàng phản bác: “Em không biết tại sao họ lại nói Hoàng Tử như thế, nhưng tận mắt em nhìn thấy, Hoàng Tử thật sự giống như em nói, chính em đã uống rượu với cậu ấy, cũng giao thủ luôn rồi. Anh ấy vô cùng cuồng ngạo, tài giỏi đến mức khiến em và đoàn trưởng Nam Cung cũng không đánh bại được. Nhưng khi đối diện với phụ nữ thì luôn mỉm cười dịu dàng, điều này có thể hỏi Phượng Hoàng mà. Còn về phần bạn bè, ngày đó trên đầu trường mọi người cũng đều nhìn thấy rồi. Không phải cậu ấy còn chạy tới cứu đoàn trưởng khi vẫn là kẻ địch sao?”

“Là như vậy sao?” Bạch Điều Lệ Nhân hoài nghi nhìn về phía Đội Phi Thường.

“Đúng vậy, Hoàng Tử thật sự giống như các bạn nói, vừa nãy chúng tôi chỉ đùa chút để không khí bớt căng thẳng mà thôi, đừng để trong lòng nhé.” Sừ Lang trả lời vô cùng nghiêm túc. Anh cũng không nói dối, nói tóm lại, Hoàng Tử thật sự giống như mọi người miêu tả, còn những phần khác, mọi người cũng không hỏi. không cần nhắc đến làm gì!

“Nam Cung, thật sự như vậy sao?” Bạch Điều Lệ Nhân nghiêm túc nhìn chằm chằm Nam Cung Tội.

Nam Cung Tội gật đầu. “Ừ, hơn nữa cậu ấy mặc dù thoát nhìn cuồng ngạo, nhưng thật ra rất thoải mái, là người dễ gần.” Nam Cung Tội chần chừ một hồi, chắc là thế nhỉ? Mặc dù có lúc Hoàng Tử có những hành động quái lạ! Cái này không cần phải nói nhỉ.

Bạch Điều Lệ Nhân dịu xuống, cô áy náy nhìn về phía Đội Phi Thường. “Thật sự có lỗi, nghi ngờ lãnh chúa của mọi người. Nhưng chuyện này có liên quan đến toàn bộ Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội, không thể không cẩn thận một chút.” Còn có liên quan đến hạnh phúc cả đời của em gái khiến người ta lo lắng của cô. Phượng Hoàng luôn yêu những kẻ không đáng để yêu, khiến cô vô cùng lo lắng. . . Xem ra lần này cuối cùng cũng yêu đúng người, cô không khỏi nhẹ nhõm trong lòng.

“Có gì đâu, đây là điều nên làm mà.” Sừ Lang che đậy lương tâm, trả lời.

“Lúc nào chúng tôi có thể gặp lãnh chúa?” Bạch Điều Lệ Nhân hỏi.

“Cái này, lãnh chúa cậu ấy đang bận tầu bốn bề, chỉ hy vọng có thể tuyển thêm nhiều nhân lực cho Vô Ngân Thành, e rằng phải chờ một chút mới có giới thiệu cậu ấy cho mọi người biết được.” Bên ngoài, Vũ Liên trả lời không nhanh không chậm. Bên trong, lập tức mở kênh tổ đội nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngay lập tức PM Hoàng Tử, chưa PM lại thì không được ngừng, nếu bọn họ thấy được bộ dạng mơ màng của Hoàng Tử, chúng ta sẽ mất đi một đoàn phiêu lưu khó khăn lắm mới câu tới được đây.”

. Nói cũng phải, Đội Phi Thường vừa nghĩ tới đáng về Hoàng Tử hồ đồ cán ngón trò nghiêng đầu. Nếu như bị người của Kiếm Vô Tội nhìn thấy, như vậy sự tình chắc chắn gay to. Vừa nghĩ tới đây, mọi người lập tức điên cuồng PM Hoàng Tử.

“Thì ra là như vậy, thật sự vất vả cho lãnh chúa.” Bạch Điều Lệ Nhân hiểu chuyện gật đầu.

“Vậy chúng tôi sẽ nghiên cứu để sắp xếp chỗ cho mọi người, còn bố trí các chức vụ nữa.” Sừ Lang nói.

“Ừm, không vấn đề.” Bạch Điều Lệ Nhân trả lời.

Lúc đoàn người đang định tiến vào tổng bộ lâm thời, Doll đột nhiên nhìn thấy ở bên cổng thành có người vô cùng quen mắt. Doll hét lên: “A! Là đội của chị Hoa Hồng!”

Đội Phi Thường quay đầu vừa thấy, quả nhiên là người của Tiểu đội Hoa Hồng đang do dự bên cổng thành. Vừa thấy Đội Phi Thường nhận ra mình, họ có vẻ hơi ngượng ngùng.

Sử Lang lập tức đi về phía Tiểu đội Hoa Hồng. “Thật tốt quá, Hoàng Tử đã tìm mọi người rồi.”

“Hoàng Tử?” Đoạn Kiếm nghe vậy ngậy ra một chút.

“Không phải Hoàng Tử tìm mọi người, nhờ tới Vô Ngân Thành giúp đỡ sao?” Sử Lang tái mặt, nghi hoặc hỏi lại.

Tiểu đội Hoa Hồng ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Hoa Hồng chần chừ lên tiếng: “Bọn em không gặp Hoàng Tử, chỉ nghe nói mọi người được giải quân, muốn tới đây giải thích chuyện lần trước, nhân tiện xem mọi người có cần giúp gì không.”

“Thì ra là như thế, vậy rốt cuộc Hoàng Tử chạy đi đâu rồi.” Sử Lang đau đầu nói. Nhưng nghĩ đến phía sau còn có Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội, anh lập tức lớn tiếng nói một lần nữa: “Xem ra Hoàng Tử còn chưa tìm các bạn đã tự đến trước rồi, thật sự tốt quá. Chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của Tiểu đội Hoa Hồng!”

“Nhưng lần trước em đã trút giận lên Hoàng Tử, thật sự vô cùng xin lỗi.” Đoạn Kiếm áy náy. “Thực ra chuyện đó cậu ấy không có chút lỗi nào cả.”

“Em cũng không nên ép Hoàng Tử, còn. hôn cậu ấy.” Hoa Hồng đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu.

Tinh Thiên vươn đầu ra từ phía sau thân thể to lớn của Tiểu Cường. Cô ấy rung rung nước mắt: “Toàn bộ đều là lỗi của em, em không nên theo đuổi Hoàng Tử bằng cách không tốt đẹp như vậy. Em thật sự biết lỗi rồi, sau này không dám nữa.”

Vũ Liên dịu dàng xoa đầu Tinh Thiên, ôm cô ấy vào trong lòng. Tinh Thiên lập tức khóc thút tha thút thít. “Đừng lo, Hoàng Tử không hề trách mọi người đâu, cậu ấy rất muốn hòa giải với mọi người. Chờ cậu ấy trở về, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ khi được gặp mọi người.”

Nghe lời giải thích dịu dàng của Vũ Liên, Tiểu đội Hoa Hồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng mỉm cười.

“Hoa Hồng, Tinh Thiên, hai người vẫn thích Hoàng Tử sao?” Tiểu Long Nữ hơi lo lắng hỏi. Hai người này thật sự đã chuốc quá nhiều đau khổ vì Hoàng Tử, ngay cả Tiểu Long Nữ cũng phải đau lòng cho họ.

Tiểu đội Hoa Hồng đột nhiên nhìn Hoa Hồng với vẻ mờ ám, mà Hoa Hồng yêu kiều xấu hổ cúi thấp đầu. Đoạn Kiếm đứng bên cười rồi ôm lấy vai Hoa Hồng. “Hoa Hồng đã là bà xã của tôi, đương nhiên không hề thích Hoàng Tử nữa.”

“Cái này cũng không chắc lắm đâu!” Chuyên Buff Máu cười hi hi trêu Đoạn Kiếm, rồi bị Đoạn Kiếm nhìn khinh bỉ.

“Em sẽ không bỏ cuộc với Hoàng Tử đâu.” Tinh Thiên đột nhiên lệ chảy hai hàng thoát khỏi vòng ôm của Vũ Liên, hét lớn, khiến mọi người đều hoảng hốt. “Em biết cách em dùng trước kia là không tốt, bây giờ em sẽ cải thiện, em nhất định sẽ dùng sự kiên nhẫn và tình yêu sâu đậm của em để làm anh ấy cảm động.”

“Cô cũng thích Hoàng Tử?” Nghe vậy, Dục Băng Phượng Hoàng hồn hên chạy ra từ phía sau.

Tinh Thiên nhìn Phượng Hoàng, ngờ vực hỏi: “Cô nói cũng? Lẽ nào cô cũng thích Hoàng Tử.?”

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng tuyệt đối không bỏ cuộc.” Phượng Hoàng kiên định gằn từng tiếng. Nói xong, giữa Tinh Thiên và Phượng Hoàng có tia chớp giao nhau loẹt xoẹt.

Gui cất giọng lạnh băng không gì sánh được: “Hoàng Tử, là của tôi!”

Đúng lúc mọi người ngẩn ngơ nuốt câu nói của Gui, Tà Linh đã tức tối trừng mắt nhìn Gui. “Nói bậy, Hoàng Tử là của tôi!” Lại hai tia chớp khác giao nhau.

. Mọi người há mồm nhìn hai chàng trai đánh ghen vì một chàng trai khác, ngoại trừ Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã hiểu rõ mà cẩn thận trong lòng, Minh Hoàng lại càng méo miệng không cam lòng nhìn chăm chăm vào anh trai Tà Linh.

“Hoàng Tử cậu ta, cậu ta là.?” Bạch Điều Lệ Nhân nhìn sắc mặt đã trắng bệch của em gái Phượng Hoàng, hồn hên chất vấn Đội Phi Thường.

“Hoàng Tử không phải dân đồng tính đâu!” Tiểu Long Nữ nghiêm túc bảo đảm, cô nói sự thật mà! “Có điều cậu ấy thật sự quá điển trai, ngay cả đàn ông cũng không muốn bỏ qua cậu ấy mà thôi.” Vui quá đi, Tiểu Long Nữ cười thầm trong lòng. Cô không khỏi mong chờ lúc Hoàng Tử trở về nhìn thấy cục diện hỗn loạn này. He he he!

Phượng Hoàng và Tinh Thiên đều thở phào, sau đó trừng mắt nhìn hai tên đàn ông đồng tính, nói đồng thanh: “Tôi cảnh cáo các anh, đừng làm hỏng Hoàng Tử! Anh ấy là của tôi.” Sau đó lại bắt đầu lờm lờm nhau.

“Là của tôi mới đúng.” Hai chàng trai hét to xong, cũng gia nhập hàng ngũ lờm lờm người.

“Không tệ ~ Vừa vặn có thể lập một bàn mặt chược, còn có chung chủ đề tán gẫu nữa.” Tiểu Long Nữ cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: TINH VÀ VÂN

Vừa mở mắt ra, tôi không khỏi thở dài cảm thán: “Trời thật xanh.”

Tôi lười biếng nằm ườn một lúc, thưởng thức bầu trời xanh biếc trước mắt, cuối cùng oằn oại bò dậy. Tôi liếc nhìn xung quanh, sau đó ngẩn ngơ cắn ngón trỏ, nói: “Rốt cuộc đây là đâu?”

Oh, có hải âu kia. Tôi ngạc nhiên mừng rỡ nhìn cả đàn hải âu bay qua. Ếh? Đó là bướm à? Lần đầu tiên tôi thấy đó, lớn quá. Ở dưới chân tôi hình như gọi là boong tàu? Tôi ngơ ngác đi theo mạn tàu ra bên ngoài xem. Biển thật xanh, gió còn mang theo vị biển. Ha ha, thật thoải mái, tôi cười ngây ngô mười giây. Chờ chút! Tôi nhìn quanh quất. Trời ạ, xung quanh đều là biển xanh, mặt đất thân yêu sao lại không thấy! Tại sao tôi lại ở trên tàu? Tôi phải đi đâu đây?

Đừng lo lắng, đừng lo lắng. Tôi cố gắng bình tĩnh trở lại, nhất định là có nguyên nhân gì đó, thế nên tôi mới ở đây. Hồi tưởng lại, tôi nhớ tôi đã uống rượu với Nam Cung Tội và Không Không, rượu rất cay, rất khó uống. Sau đó thì sao? Tôi ôm đầu cố gắng nhớ lại, nhưng không thể nhớ nổi, rốt cuộc sau đó xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên tôi liếc thấy có người, vội vã xông tới, giữ chặt cánh tay người này không buông. “Anh ơi, cho hỏi chút, rốt cuộc tàu này đi đâu vậy?” Tôi đau khổ chường mặt hỏi.

“Đây là tàu Hải Dương Chi Tinh, là từ Đại Lục Trung Tâm hướng tới Đại Lục Phương Đông, sao cậu không biết vậy?” Nam thủy thủ ngơ vờ trả lời tôi.

Đại Lục Phương Đông? Tôi hoang mang. “Đại Lục Phương Đông, sao Cuộc Sống Thứ Hai lại có nhiều đại lục thế?”

“. Thế giới này tổng cộng có năm đại lục, đông tây nam bắc trung, đây là thường thức người người đều biết đấy!” Thủy thủ nhìn tôi với vẻ quái lạ.

Là như vậy à? “Vậy lúc trước tôi ở đâu?”

“Chiều theo hướng đi của thuyền này, chắc cậu từ Đại Lục Trung Tâm đến thì phải?”

Tôi ôm gáy cười ngây ngô. “Nói cũng đúng đấy!”

“Vậy tôi phải làm thế nào để quay về Đại Lục Trung Tâm?” Mặc dù đi tàu rất thú vị, nhưng nếu không mau đi tìm Tiểu đội Hoa Hồng, tôi nhất định sẽ bị Đội Phi Thường mắng chết mất.

“Cậu tới Đại Lục Phương Đông rồi lại đi thuyền về.”

“Vậy phải mất bao lâu mới tới Đại Lục Phương Đông được?”

“Còn năm ngày nữa! Không tám nhăm với cậu nữa, tôi phải đi làm việc đây.” Nói xong, thủy thủ vừa rời khỏi vừa lăm bắm. “Đúng là đồ kỳ cục, vé tàu đắt như vậy, chưa tới Đại Lục Phương Đông đã muốn quay về rồi. . .”

Sét đánh giữa trời quang! “Năm ngày, quay về phải mười ngày?” Tôi khóc không ra nước mắt, lần này không bị mắng chết mới là lạ.

Tôi thở dài. “Nói với đồng đội trước vậy!”

“Mọi người, tôi có việc muốn nói.” Sao không trả lời?

“Gọi Đội Phi Thường, gọi Đội Phi Thường. . .” Vẫn không trả lời? Không thể nào, bây giờ phải có người online mới đúng chứ? Tôi bối rối, vội vã kéo anh thủy thủ lại. “Đại ca ~ Tại sao tôi không PM người trong đội được?”

Thủy thủ bị kéo mạnh trở lại, bất đắc dĩ hỏi. “Đồng đội của cậu ở đâu?”

“Ở Đại Lục Trung Tâm.” Tôi ngoan ngoãn trả lời.

“Người không ở cùng đại lục không thể sử dụng mật ngữ, bao gồm cả kênh tổ đội. Nếu ở trên biển, chỉ có thể PM với người trên tàu.”

Tôi giật mình há hốc miệng. “Lần này xong đời thật rồi.”

Không còn cách nào khác, đành phải chờ đợi trên tàu, vừa bắt đầu còn có thể nhìn biển và trời xanh, sau này nhàm chán đến nỗi muốn phát điên. Anh

thủy thủ nói với tôi, bây giờ đang mưa ế hàng, rất ít người đi tàu, càng đừng nói đến tàu nhỏ neo từ lúc rạng sáng, cho nên trên tàu chỉ có mình tôi là gamer. Hu hu hu!

Tôi lặn ra trước, lặn về sau, lặn sang bên. Chán quá đi. Trời ơi, rốt cuộc tôi phải làm gì đây? Ngay cả anh thủy thủ NPC cũng bị tôi làm phiền không biết trốn đi đâu rồi, không có ai nói chuyện với tôi cả. Tôi ai oán vùi đầu giữa gối, viền mắt đỏ lên. “Hức, Tiểu Long Nữ, A Lang đại ca, Gui, Doll, chị Vũ Liên, em rất nhớ mọi người. Hức!” Bây giờ tôi mới biết, không có mọi người Đội Phi Thường, tôi cô đơn thế nào.

“Sao ma ma lại khóc?” Một giọng nói non nớt truyền ra từ trong túi.

Tôi ngẩn người, vội vàng mở túi ra. “Bánh ~ Bao ~ Thịt!”

Tôi lấy Bánh Bao Thịt ra, ôm chặt trong lòng, thuận tiện ra sức hôn, ra sức nheo, ra sức vuốt ve nó. “Ma ma quên mất còn có con.”

“Ma ma, Thịt Bao Bao đau.” Bị bàn tay to của tôi tàn sát bừa bãi, vỏ của Thịt Bao Bao đỏ hết cả lên. Theo thường lệ, Bánh Bao Thịt sợ đau lập tức rơi giọt nước mắt siêu lớn.

Ặc! Gay to! Tôi vội vã ngon ngọt an ủi Bánh Bao Thịt, nhưng hiệu quả có hạn, Bánh Bao Thịt vẫn bật hai vòi nước. Ặc! Gay to, e rằng tôi sẽ trở thành gamer đầu tiên thí nghiệm xem tàu của NPC có thể chìm hay không. Tôi nâng Bánh Bao, nghiêng đầu tự hỏi, ừm, tình hình chắc là không nát đến vậy đâu, ít nhất tôi biết bơi kiểu chó.

“Dù lãnh chúa còn bốn ba ở bên ngoài, thành này vẫn không thể không quản, chúng tôi xếp chức vị cho từng người trước, nếu Hoàng Tử trở về có gì bất mãn, có thể thay đổi lại.” Sứ Lang nhìn mọi người ở bên dưới, mặc dù không biết Hoàng Tử rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi, nhưng vẫn phải bố trí ổn thỏa cho mọi người trước! Chỉ hy vọng sẽ không có người không phục. Nghĩ đến đây, Sứ Lang không khỏi thở dài, rốt cuộc Hoàng Tử mất tích ở đâu vậy.

“Vậy cứ làm như thế đi.” Nam Cung Tội bình tĩnh nói.

“Bởi vì tôi không rõ sở trường của các bạn, cho nên tôi thu xếp cho những nhân tài mà tôi biết trước đã, nếu như thiếu ai, làm phiền các đội thông báo bổ sung.” Sứ Lang nổi tiếng nghiêm túc. “Nam Cung Tội, Đoạn Kiếm, Tà Linh và tôi ở bộ phận quân sự, Vũ Liên ở bộ phận tài chính, Gui quản lý việc kiến thiết dân sinh, Tiểu Long Nữ quản lý việc thiết lập lũy quanh thành, Doll và Tiểu Long Nữ ở bộ phận ngoại giao.”

Nam Cung Tội cười nhạt. “Tôi nghĩ tôi chỉ có thể phụ trách thao luyện bộ đội, còn về phương diện chính sách hoặc chiến thuật, tôi đều giao cho Bạch Điều. Cô ấy là cao thủ phương diện này.”

Bạch Điều Lệ Nhân nhủ mày. “Nhân tài có thể dẫn binh ra chiến trường và nhân tài có thể bày mưu tính kế, quyết sách có thể khác nhau đến ngàn dặm. Hay bộ phận quân sự chia thành hai tổ quyết sách và thực chiến, cũng chính là chia thành tướng quân và tham mưu, như vậy sẽ rõ ràng dễ hiểu hơn.”

Sứ Lang cân nhắc một hồi. “Bạn nói rất có lý, vậy làm như thế đi. Nam Cung, Đoạn Kiếm, Tà Linh các cậu là ba đại tướng quân, còn Bạch Điều và tôi là tham mưu tả hữu. Như vậy bộ phận quân sự còn câu hỏi gì nữa không?”

Thấy mọi người không có ý kiến, Sứ Lang nói tiếp: “Về phương diện tài chính, ngoại trừ Vũ Liên của đội tôi, tôi thật sự không biết còn có ai là nhân tài, xin hỏi trong các đội có cao thủ ở phương diện này không?”

“Đội em đề cử Hoa Hồng.” Tiểu đội Hoa Hồng đều cười hi hi nhìn về phía Hoa Hồng, Đoạn Kiếm bổ sung thêm “Hoa Hồng cũng không phải là cao thủ bình thường, cô ấy là nữ thần quản lý tài vụ đó!”

“Em cũng muốn gia nhập bộ phận tài chính, em cũng không phải là cao thủ quản lý tiền nong bình thường đâu.” Phượng Hoàng mỉm cười tự tin, mà người của Kiếm Vô Tội đều gật đầu lia lịa.

Sứ Lang vui mừng gật đầu. “Thật tốt quá, vậy bộ phận tài chính không cần để một mình Vũ Liên gánh vác nữa rồi.”

“Tiếp theo, về phương diện xây dựng, Gui và Tiểu Long Nữ, tôi hy vọng có đạo tặc có thể giúp Tiểu Long Nữ dựng lũy. Dù sao lãnh địa này thật sự quá lớn, chỉ dựa vào Tiểu Long Nữ e rằng rất khó khăn.” Sứ Lang nhìn những đạo tặc có mặt, Playboy, Không Không đều gật đầu với anh.

“Có người nào chuyên về thiết kế hoặc giám sát công trình không?” Sứ Lang nhíu mày hỏi.

Tinh Thiên bĩu môi, không cam nguyện nói: “Em, nhưng người ta không muốn làm với hần.” Cô trừng mắt lườm Gui.

Đoạn Kiếm nghiêm khắc nói: “Công việc là công việc, việc riêng là việc riêng, Tinh Thiên, em không thể lẫn lộn.”

“Xin lỗi, em sẽ giúp đỡ Gui thật tốt, vậy em sẽ vào bộ phận dân sinh.” Tinh Thiên áy náy nói.

“Vậy còn lại ngoại giao, có ai muốn giúp Doll và Tiểu Long Nữ không?” Sứ Lang hỏi.

Tiểu Long Nữ mỉm cười trả lời. “Em tiến cử Phong Vô Tình.”

Phong Vô Tình hừ một tiếng. “Tại sao tôi phải vào bộ phận ngoại giao? Đặc biệt trong đó còn có cô.”

“Ôi chào, lẽ nào, đường đường Phong Vô Tình đại hiệp lại có thể công tư bất phân sao? Buông thả không thêm chăm chút cho khả năng nghiền ngẫm từng chữ một của bản thân, để cho nó mọc lên à?” Tiểu Long Nữ nói với giọng điệu mỉa mai đến cực điểm. “Hay là, sợ công trạng không vượt qua tôi, cho nên đơn giản không dám gia nhập?”

Phong Vô Tình hận đến mức ngứa răng. “Tôi mà thua cô á? Tôi lập tức gia nhập bộ phận ngoại giao, nhìn xem ai mới là cao thủ ngoại giao đích thực.”

Hiệp này, Tiểu Long Nữ thắng! Mọi người nghĩ.

“Vây bố trí như vậy đã nhé!” Sừu Lang hài lòng viết bảng bố trí nhân viên. “Tiếp theo, phải nói về chuyện Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Mặc dù trước mắt có hệ thống bảo vệ thành, nhưng không lâu sau, chúng ta sẽ phải tự gánh vác trách nhiệm này. Mà mọi người đều biết, những người nhìn thành chúng ta chăm chăm như hổ đói nhiều như lông trâu, cho nên chúng ta phải ngay lập tức tăng cường nhân lực của đoàn phiêu lưu, còn phải xác định chuyện quản lý.”

Sừu Lang nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tội. “Tôi nói thẳng luôn nhé, một thành không thể có hai chủ, mà chuyện quân sự của chúng ta gần như đều dựa vào Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Nam Cung, cậu xác định đồng ý để đoàn phiêu lưu của mình phục tùng Hoàng Tử, cậu đồng ý ở dưới Hoàng Tử chứ?”

Nam Cung Tội nhìn thẳng vào Sừu Lang bằng ánh mắt kiên định, anh nói từng từ từng từ: “Nếu Hoàng Tử ở đây, tôi có thể quỳ xuống trước cậu ấy để thể hiện lòng trung thành trước mặt tất cả mọi người của Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội.”

“Tôi không phải một thủ lĩnh tốt thật sự, tôi cũng biết tôi không có vẻ cao ngạo thật sự của vương giả.” Nam Cung Tội nói chậm rãi. “Thay vì để Kiếm Vô Tội chỉ làm một đoàn phiêu lưu bình bình dưới tay mình, tôi thà rằng tìm một thủ lĩnh tốt hơn để lãnh đạo họ. Mà bây giờ, tôi tìm thấy rồi.”

“Không biết tạo sao tooi lại cảm thấy nụ cười kiêu ngạo của Hoàng Tử luôn khiến mọi người cảm thấy vô cùng thoải mái.” Đoạn Kiếm cười. “Tôi vô cùng muốn thấy, cậu ấy đứng trên tường thành cao chót vót, cười ngạo mạn.”

Legolas lạnh lùng nói: “Vậy sao? Thật ra tôi cảm thấy Hoàng Tử hơi ngốc nghếch. Chỉ cần là bạn bè thì đều đối xử chân thành, ngay cả mạng cũng có thể không cần.” Sau khi nói những lời này, Legolas mỉm cười.

“Cậu ấy múa đao, mới thực sự là cảnh đẹp ý vui.” Không Không lắc đầu tán dương.

Phong Vô Tình ngượng ngập nói: “Mặc dù hồi trước hơi quá đáng với cậu ta, nhưng cậu ta thật sự không kém cỏi.”

“Được rồi, mọi người dừng ca ngợi Hoàng Tử tiếp nữa, nếu không tôi thấy dù cậu ta không ở đây, mộng cũng sẽ kiêu ngạo mà chổng lên đấy.” Tiểu Long Nữ cắt đứt lời ca ngợi của mọi người. Haiz! Cô đau đầu nghĩ, nếu Hoàng Tử không trở về trong dáng vẻ như vậy, e rằng mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn.

Sừu Lang cũng dở khóc dở cười. “Tóm lại, trước lúc Hoàng Tử trở về, chúng ta hãy đưa Vô Ngân Thành vào quỹ đạo nhé!”

“Không vấn đề!” Mọi người tràn trề tin tưởng, chuẩn bị thể hiện bản lĩnh trước mặt lãnh chúa ngạo mạn, mạnh mẽ, lại nghĩa khí.

Tôi quỳ rạp trên sàn tàu ra sức chà, chà, chà sàn tàu, hu hu hu.

“Làm sao mình biết được vé tàu lại đắt như vậy. Không ngờ phải tốn năm nghìn pha lê ba vàng, trên người mình cũng chỉ có năm nghìn pha lê ba vàng cộng thêm mười đồng. Ai mà biết không đủ tiền bữa tối, lại còn bắt mình – gamer duy nhất trên tàu này – đi chà sàn tàu để trả nợ, thật nhân tâm quá.” Tôi vừa chà vừa lầm nhảm: “Ôi chào, Bánh Bao Thịt sao con lại không có cánh tay dài chứ, nếu không đã có thể giúp ma ma chà sàn tàu rồi.”

Bánh Bao Thịt ngoan ngoãn ngồi trên đầu tôi, từ lúc đầu đã hoàn toàn không biết tôi đang lầm nhảm cái gì, đành phải trả lời. “Dạ, ma ma.”

Chà này, chà này. Từ từ, không có tiền? Vậy vé tàu trở về, hình như cũng cần phải mua? CHẾT TOI RỒI!

Người tôi mềm nhũn, năm nghìn pha lê, đó số tiền tôi dành dụm từ lúc bắt đầu game cho đến bây giờ. Mặc dù có chút tiền cống hiến cho đội ngũ, nhưng phải kiếm năm nghìn pha lê, vẫn cần rất nhiều thời gian. Làm sao bây giờ? Vậy không phải tôi phải mất rất nhiều thời gian mới trở về được sao, lại không PM được cho đồng đội, mọi người sẽ lo lắng cho tôi.

“Ê, tôi Đại Lục Phương Đông rồi đó.” Anh thủy thủ hô to.

Tôi hoang mang nhìn anh thủy thủ. “Đại ca, vé tàu ngoài cách mua, còn có cách nào khác không?”

“Không có!”

Tôi hoang mang bị đuổi khỏi thuyền, hoang mang đứng ở bến cảng xa lạ, chỉ có ánh mắt kinh ngạc xung quanh vẫn quen thuộc như vậy. Xem ra khuôn mặt này của tôi cũng sẽ nổi tiếng ở Đại Lục Phương Đông, chẳng lẽ tôi phải đi bán thân kiếm tiền sao?

“Ồng ọc. . .” Đói bụng quá, tôi muốn ăn cơm. Tôi ôm chặt bụng, nghĩ đến trên người không một xu dính túi mà nhũn cả người. Tôi thấy chưa bán được

thân đã chết đói trước rồi!

Không chịu được tiếng kêu gào liên tục của bụng, tôi quyết định: “Đi săn!” Nhưng rừng ở đâu nhỉ.

Suy đi xét lại một hồi, tôi nghĩ chỗ nào có cây thì đó chính là rừng. Tôi đói đến mức sắp biến thành xác chết, không thể chờ được mà xông vào rừng. Quả nhiên nhìn thấy những bé sói con dễ thương.

“Bánh Bao Thịt, không có bánh bao cho con ăn, miễn cưỡng ăn chút thịt sói đi!” Tôi vừa ăn thịt sói như hồ điệp, vừa cho miếng thịt vào cái miệng nhỏ nhắn của Bánh Bao Thịt.

Bánh Bao Thịt ngấn nước mắt, chán nản nhai thịt sói. “Khó ăn lắm, ma ma.”

“VẬY Ạ? Ma ma lại thấy rất ngon a!” Lúc đói sắp chết, cái gì cũng ngon cả. Tôi vừa lòng thỏa ý gặm hết chỗ thịt sói dai như rẻ rách, thoải mái xoa bụng nằm trên thảm cỏ ven hồ.

Rốt cuộc phải làm thế nào để liên lạc với đồng đội đây? Tôi đau đầu nghĩ ngợi. Tiếc rằng không có Tiểu Long Nữ có thể giúp tôi giải đáp, lúc này mới phát hiện cô ấy vốn dĩ rất hữu dụng. “Cuối cùng phải dựa hoàn toàn vào bản thân sao?” Tôi đau lòng nói.

Tôi nhìn mây trôi trên trời mà ngây người, mà cô đơn, mà không biết phải làm sao. Nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Minh không thích cảm giác rời xa mọi người.”

Mở mắt ra. “Tôi muốn trở về!” Tôi nhảy lên, nhìn trời mà hét to.

“Phải đi tàu à ma ma?” Bánh Bao Thịt vui vẻ hỏi.

“. Ừm, chờ ma ma kiếm được năm nghìn pha lê là có thể đi tàu.” Đầu tiên, phải đi đánh quái kiếm tiền trước đã, còn về bán thân. khi nào bắt đắC dĩ thì nói sau!

Đi đánh quái mạnh một chút, kiếm tiền cũng nhanh hơn. Tôi moi móc túi, bên trong còn chút dược thủy trị liệu. Tôi yên tâm mà đi sâu vào rừng, khi xung quanh càng lúc càng âm u, tay trái của tôi cũng cảnh giới mà đặt trên đao, để có thể rút đao ra bất cứ lúc nào.

Có động tĩnh! Tôi dừng chân, nhìn đồng không mông quạnh không có cây cối ở phía trước, không ngoài dự liệu, phát hiện ra rất nhiều quái. Tôi mỉm cười, rút Hắc Đao ra, xem ra ngày trở về với đội không còn xa nữa.

Ngày hôm sau. . .

Tôi vòng một vòng giết chết hai con quái, rồi thu đao lại. “Đây là con quái thứ bao nhiêu rồi?”

“Con quái thứ 505.” Bánh Bao Thịt hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, trả lời.

Tôi thở ra một hơi. “Bao nhiêu vàng?”

Bánh Bao Thịt xoay lại thân hình mập mạp trắng trẻo, ra sức chui vào trong túi, sau một hồi, thân hình mập mạp trắng trẻo lại chui ra ngoài. “135 kim tệ, ma ma.”

“Ừm, mình cũng đã quen với hình thái quái vật Đại Lục Phương Đông rồi, hơn nữa cũng có tiền mua dược liệu và dược thủy, chắc là có thể vào sâu hơn chút.” Tôi nhìn dốc đứng ở phía xa, tới đó tìm quái cấp cao hơn? Tỉ lệ rút bảo vật của quái cấp cao tương đối cao, nếu đánh được mấy món tốt, nói không chừng có thể lập tức quay về.

“Được rồi, Bánh Bao Thịt chuẩn bị đi, chờ sau khi phát tán hương vị, chúng ta sẽ gặp được BOSS!” Hứng thú dào dạt.

“Xong rồi, Thịt Bao Bao chuẩn bị xong rồi!” Khuôn mặt nhỏ bé của Bánh Bao Thịt tràn trề sự kiên quyết ngậy thơ. Dễ thương quá!

Tôi đặt Bánh Bao Thịt lên đầu xong, bắt đầu đi từng bước về phía sơn cốc vô danh, càng đi xung quanh càng tối, thì thoảng gió lạnh còn thổi từng cơn. Lạnh quá, tôi lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập, bắt đắC dĩ đành phải moi túi lấy ra áo choàng rất lâu không dùng mặc vào. Ấm rồi, tôi tiếp tục thẳng tiến tới mục tiêu.

“Cứu mạng.” Một tiếng kêu cứu đột nhiên truyền tới, tôi sững sốt một lúc lâu, rồi mới nhấc chân chạy đi cứu người.

Vừa xông tới hiện trường, tôi liền nhìn thấy một cô gái bị tầm năm sáu con Khô Lâu Rực Lửa đuổi theo. Quái lạ, cảnh tượng này sao lại quen mắt thế nhỉ? Tôi dừng lại tự hỏi, lẽ nào lại là một pháp sư vong linh sợ Khô Lâu của mình?

“Tĩnh, gắng lên, tôi uống chút thủy rồi lập tức cứu bà.” Một giọng nam truyền tới từ phía sau cô gái.

Cô gái khóc thét. “Mau lên, Vân, tôi chết mất.”

Tĩnh? Vân? Hai cái tên này sao lại quen tai thế nhỉ? Tôi lại tự hỏi một lần nữa.

Lúc này, cô gái hình như nhìn thấy tôi, cô hô to với tôi. “Cứu mạng, làm ơn đánh Khô Lâu giúp với.”

Khuôn mặt của cô gái kia là, Lục Tinh. Bạn thân trong đời thật của tôi. Trời ạ, Vân? Lẽ nào là Cổ Vân Phi? Tôi ngẩng đầu nhìn cậu nhóc ở phía sau. Quả nhiên là vậy! Thật sự là Vân. Tôi kinh ngạc đến mức sững sờ tại trận, thì ra Tinh và Vân ở Đại Lục Phương Đông, còn run rui đụng trúng tôi. Quả nhiên tôi không “may mắn” bình thường.

“Cầu xin anh, cứu em được không?” Lục Tinh rung rung nước mắt, ra vẻ nhu nhược xông đến trước mặt tôi.

“Oh.” Tôi đỡ đỡ trả lời xong, kéo Tinh ra đằng sau, rút Hắc Dao, cúi người chém đứt hai chân con Khô Lâu cầm đầu, tiếp theo đấu với con thứ hai, tôi chém nó thành hai đoạn, lúc này mới quay lại chém vỡ đầu con thứ nhất. Nhờ Doll mà việc đối phó với Khô Lâu Rực Lửa đã gần như trở thành phản xạ tự nhiên rồi, động tác ngay tức thì, hai ba chiêu đã giải quyết được một con Khô Lâu. Trước khi Vân chạy tới cứu viện, tôi đã ung dung giải quyết xong năm con Khô Lâu Rực Lửa.

“Wow, mạnh thật đấy.” Vân tròn mắt há mồm nhìn tôi.

“.” Tôi có nên đáp lời không? Liệu có bị họ phát hiện ra tôi là Phong Lam không? Tôi hơi do dự.

“Anh thật sự rất mạnh, không như hai người yếu đuối bọn em. . .” Tinh tỏ vẻ ai oán, còn thờ dài.

“.” Tinh, bà hãy thu hồi dáng vẻ nhu nhược lừa người chết không đền mạng kia ngay đi. Chiều này đối với tôi, cũng chính là đứa bạn thân Phong Lam của bà, tuyệt đối không có hiệu quả đâu! Tôi cười he he, tôi đã quá rõ đứa bạn Tinh của mình rồi. Mặc dù thoát nhìn Tinh có vẻ mỏng manh đáng thương như Lâm Đại Ngọc, nhưng. trên thực tế, lại là cao thủ Taekwondo đá khắp nơi, có đôi chân vô địch thiên hạ.

Lúc này Vân cũng thăm thờ dài. “Đều tại “người bạn” cấp độ quá thấp này, rõ ràng không có cách nào bảo vệ bà.”

“Đừng nói như vậy, Vân, ông đồng ý kéo tôi đi luyện công, tôi đã rất cảm kích rồi.” Tinh vô cùng “cảm kích” nhìn Vân. “Haiz, thật hy vọng có cao thủ có thể kéo chúng ta đi luyện công.”

“Đáng tiếc, làm sao cao thủ lại có thể đồng ý kéo chúng ta, vốn là những kẻ không quen biết đây?” Ánh mắt Vân âm đạm.

“.”

Tinh lại tỏ vẻ thẹn thùng nhìn tôi. “Vị “cao thủ” đại ca này, cảm tạ ơn cứu mạng của anh, em là Lục Tinh, đây là “người bạn” Vân Phi của em, xin hỏi quý tính đại danh của đại ca là gì?”

“.” Bị Tinh làm nũng, tôi còn thật sự có cảm giác da đầu tê liệt, nếu cô ấy làm nũng với ai, kết cục của người này luôn thảm thiết bị nuốt không nhả xương.

Thấy tôi mãi không trả lời, mắt Tinh lập tức có sương mù bao phủ. “Lẽ nào, ngay cả tên đại ca cũng không muốn cho Tinh biết sao?”

Làm sao bây giờ? Tôi hoảng loạn nghĩ, phải nói tôi là Hoàng Tử ư? Nhưng, hình như Vân biết Hoàng Tử rất rõ, chắc chắn so với bản thân mình, cậu ấy còn biết rõ tôi ở Đại Lục Trung Tâm. Tôi phải giải thích nguyên nhân tôi xuất hiện ở Đại Lục Phương Đông thế nào đây. Nhất là, nguyên nhân này ngay cả tôi cũng không biết!

“Tinh, nếu đại ca không muốn nói tên cho chúng ta, chắc là thấy hai kẻ nhỏ nhoi chúng ta chướng mắt rồi, cậu cũng đừng miễn cưỡng đại ca nữa!” Vân cảm phần, nói.

Vậy thì đừng gọi tôi là đại ca nữa. Tôi bất đắc dĩ nghĩ.

“Nhưng mà, haiz! Tôi tưởng chúng ta thật sự có thể có một đại ca võ công cao cường, hào khí ngất trời, nghĩa bạc vân thiên, sau đó đại ca và tôi sẽ.” Tinh ngưỡng mộ mà đỏ hết cả mặt, bỗng nhiên giọng nói lại nghẹn ngào và vô cùng thất vọng. “Nếu. . . Nếu đại ca khinh thường Tinh như vậy, vậy, vậy. . .”

“Tinh, bà cũng đừng thất vọng, tôi tin đại ca không có ý đầu. Chắc chắn anh ấy có việc, nếu không làm sao lại nhẫn tâm bỏ lại chúng ta. Đặc biệt là “cô gái” dễ thương như cậu đây!” Vân thì nói, còn Tinh ở một bên không quên tỏ vẻ thiếu nữ yếu ớt nhu nhược.

Tôi nhò nhò hôi lạnh. Cuối cùng cũng hiểu được hai đứa muốn làm gì, thì ra là muốn dùng mỹ nhân kế khiến “cao thủ đại ca” tôi đồng ý kéo hai đứa đi luyện công!

Bởi vì giao tình bạn bè, theo lý mà nói, tôi phải kéo hai đứa đi luyện công. Nhưng, tình hình hiện tại rất đặc biệt, tôi chẳng những sợ bị chúng nó phát hiện ra tôi là Phong Lam, còn sợ bị chúng nó biết tôi là Hoàng Tử. Như vậy rốt cuộc phải kéo chúng nó thế nào đây? Tôi không biết phải làm sao mà thờ dài.

“Sao đại ca lại thờ dài?” Tinh quan tâm hỏi.

Tôi nhìn ánh mắt quan tâm của Tinh, mặc dù không biết bây giờ cô ấy có thực sự quan tâm hay giả vờ, nhưng vẫn hơi cảm động. Bỏ đi, kéo chúng nó thôi! Dù sao từ lúc chơi Cuộc Sống Thứ Hai tới nay, tôi cũng không quan tâm tới chúng nó, mà chúng nó cũng không trách móc tôi, nếu lại từ chối, tôi sợ tôi sẽ áy náy mất.

Lòng đã quyết, tôi khụ hai tiếng, thể hiện dáng điệu “cao thủ đại ca”. “Chớ hỏi tên ta, chớ cản việc của ta, muốn theo ta thì đi!”

“Wa. . . Đúng là một cao nhân a!” Tôi vênh tai, nghe Văn lẩm bẩm.

Tôi bước đi, đột nhiên nhớ tới, tôi vẫn chưa biết nghề nghiệp và cấp độ của chúng nó, thế này phải kéo thế nào đây? Tôi ném ra hai câu hỏi cho hai người theo sát tôi. “Cấp độ? Nghề nghiệp?”

Văn vui vẻ giới thiệu. “Đại ca, em là Văn Phi, cấp độ 45, nghề nghiệp là kết giới sư, em là tộc người.”

“Em là Lục Tinh, cấp độ 30, nghề nghiệp là đạo sĩ, cũng là tộc người.” Tinh xấu hổ trả lời tôi.

Đạo sĩ? Kết giới sư? Đây là nghề nghiệp gì, sao từ trước tới giờ tôi vẫn chưa từng nghe? Tôi dừng bước, gãi mặt, đành phải không ngại học hỏi kẻ dưới. “Giải thích đặc tính nghề nghiệp của hai đứa đi.”

Văn cười hi hi trả lời. “Kết giới sư tương đối hiếm, đại ca có thể không biết nhiều! Kết giới sư cũng như tên gọi của mình, công việc chủ yếu là tạo kết giới. Kết giới có rất nhiều công dụng. Ví dụ cơ bản nhất là Kết Giới Bình Diện, có thể ngăn cản công kích từ bên ngoài, thậm chí có thể phản xạ công kích như Kính Xạ Thuật. Hoặc là em cũng có thể tạo một Kết Giới Lập Thể, có thể khiến người hoặc quái vật trong kết giới sinh ra các trạng thái đặc biệt, đi kèm với nó em có Kết Giới Hư Nhược, có thể khiến quái vật trở nên yếu ớt, Kết Giới Hoàn Mạn có thể khiến quái vật cử động chậm chạp.”

Tôi gật đầu, rất giống với Gui, là nghề nghiệp phụ trợ. “Kỹ năng công kích?”

“Kết giới sư không có kỹ năng công kích.” Văn vẫn cười hi hi.

Không có kỹ năng công kích? Tôi sững sốt, thảo nào Văn lại luyện chậm như vậy, không có kỹ năng công kích thì không thể luyện một mình! Kỳ lạ, không thể luyện một mình? Vậy Văn phải có đội ngũ chứ! Chưa từng nghe nói. Tôi nhủ mảy. “Cậu không cần quay về đội ngũ à?”

“Em không có đội ngũ.” Văn ngượng ngùng cười hai tiếng. “Bởi vì mọi người không hiểu nhiều về kết giới sư, vừa nghe chỉ dùng vòng bảo vệ, họ đã chọn ma pháp sư còn hơn. Hơn nữa cấp độ của em không cao, tác dụng của kết giới cũng có hạn, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tìm được đội ngũ.”

Thảo nào kẻ cuồng luyện công như Văn mà bây giờ mới chỉ tới cấp 45. Cấp 45 này thật sự không biết là phải tốn bao nhiêu công sức mới luyện được. Nghĩ đến việc chưa hề giúp đỡ bạn mình, lòng tôi lại thêm nặng trĩu. Sau khi biết rồi, phải giúp Văn thật nhiều, tôi nghĩ.

“Nghề nghiệp đạo sĩ này, đại ca chắc là cũng biết tương đối rồi!” Tinh mỉm cười nói. “Chủ yếu là dùng phù chú triển khai các loại pháp thuật.”

Đạo sĩ? Tôi còn tưởng là cầm chuông chỉ huy cương thi. Nghe Tinh nói như vậy, hình như cũng gần giống ma pháp sư thì phải? Tôi nghĩ hoặc bước đi, nhưng, biết rằng Tinh có thể triển khai pháp thuật, mà Văn cũng không khác nghề nghiệp phụ trợ lắm, tôi cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ nghĩ xem phải đánh quái vật gì có lợi nhất? Thật gay go, tôi cũng không quá quen với Đại Lục Phương Đông, rốt cuộc phải đánh quái vật gì đây?

Lúc này, nụ cười của Văn đột nhiên trở nên vô cùng nịnh bợ. “Đại ca, không biết em có thể đề xuất nơi đánh quái tốt không?”

Tôi dừng bước, đề xuất của Văn thật ra lại giải quyết rắc rối của tôi. “Nói.”

“Chúng ta có thể đi đánh Quỷ Tử, quái vật này kinh nghiệm cao, tỉ lệ rớt bảo vật cao, hơn nữa còn có nhiệm vụ có thể làm, là quái vật rất tốt không thể thiếu khi thăng cấp, đánh lấy trang bị, kiếm tiền!” Văn hào hứng nói, sau đó lại tỏ vẻ ngượng ngùng. “Nhưng cao thủ như đại ca, chắc là không thiếu tiền dùng nhỉ!”

Tôi có thể không thiếu tiền, nhưng, thiếu một tấm vé tàu năm nghìn pha lê.

“Không biết đến bao giờ mới có thể kiếm đủ tiền, vé tàu đi Đại Lục Trung Tâm sao lại đắt như vậy!” Tinh bắt đầu đi thò dãi.

Tôi gật mình, làm sao Tinh biết tôi muốn kiếm tiền mua vé tàu?

Văn và Tinh đều tỏ vẻ ngượng ngùng, Văn lên tiếng: “Đại ca, thật ra bọn em đang gom tiền, muốn mua vé tàu đi Đại Lục Trung Tâm, đang định tới đó tìm bạn.”

Thì ra là tôi hiểu nhầm, xem ra Văn và Tinh thật sự định đi tìm thầy Mẫn Cư Văn, định gặp Hoàng Tử. . . Gặp tôi à? “Không cần đi nữa, tôi tự chạy tới cho các cậu gặp rồi.” Tôi không nhịn được lẩm bẩm hai câu.

“Gi cơ?” Văn tai thính nghĩ hoặc hỏi.

Tôi vội vã ho khan hai tiếng. “Không có gì.”

“Oh?” Ánh mắt Tinh tràn đầy hoài nghi.

“Mau đi đánh Ngụy Thiên Sứ đi!” Tôi vội vã chuyển đề tài. “Đi nhận nhiệm vụ trước!”

“Được, đại ca.” Văn vui vẻ trả lời tôi, nhưng, đối với đứa bạn Văn, dù tầm mắt của tôi bị áo choàng che khuất vẫn có thể nhìn ra, nụ cười xán lạn quá đáng kia, tuyệt đối có vấn đề, tôi có dự cảm xấu. Tôi sẽ không chết dưới tay bạn thân chứ?

Tôi im lặng đứng ngoài Công hội Đội phiêu lưu Bạch Hồ Thành, chờ hai người đi nhận nhiệm vụ. May là Công hội Đội phiêu lưu có treo bản đồ Đại Lục Phương Đông ở ngoài, cuối cùng tôi cũng có thể biết đại lục mà chân mình giẫm lên rốt cuộc có đặc tính gì. Mặc dù có xem hay không xem cũng không khác nhau là mấy, tôi muốn đi Nguyệt Thành mà lại lạc đường đến Tinh Thành, vậy còn trông cậy vào một tấm bản đồ có thể khiến tôi phiêu du khắp Đại Lục Phương Đông ư?

Tôi ngẩng đầu nhìn tấm bản đồ kia. Đại Lục Phương Đông, cũng như tên gọi, chính là đại lục ở phía đông Đại Lục Trung Tâm, có bốn thành thị thuộc hệ thống, chiếu theo đông — Thanh Long, tây — Bạch Hồ, nam — Chu Tước, bắc — Huyền Vũ mà sắp đặt, rất có hơi hướm phương đông, thảo nào ngay cả nghề nghiệp cũng đậm nét phương đông, ngay cả thức ăn cũng rất Trung Quốc! Dưới mũ áo choàng, miệng tôi đang mãi gặm bánh bao hấp tôi(1) vừa mới mua, chờ lát đi mua vằn thắn dầu ớt đỏ(2) là được, tôi thâm tính toán.

(1) Một loại bánh bao nhỏ của Trung Quốc, có xuất xứ từ vùng ngoại ô Thượng Hải. Bánh có nhân làm từ hỗn hợp thịt lợn, cua và trứng cá. Ảnh 1

(2) Đây là một loại vằn thắn của Tứ Xuyên, tiếng Anh là Sichuan Red Oil Wontons hay Red Oil Chao Shou. Ảnh 2

“Đại ca, bọn em nhận nhiệm vụ xong rồi.” Giọng nói to của Vân truyền tới.

Ặc, vằn thắn dầu ớt đỏ đáng yêu của tôi vẫn chưa kịp mua, đáng ghét!

“Đề cảm tạ sự giúp đỡ của đại ca, Vân Phi và Lục Tinh mời đại ca một bữa nhé?” Vân thành khẩn hỏi tôi, mà tôi, dĩ nhiên là cầu còn không được rồi. Oh. . . vằn thắn dầu ớt đỏ của tôi, tôi tới đây.

Dọc theo đường đi. . .

“Đại ca, ăn ở Trung Hoa lâu được không?”

“Đại ca, anh thật sự không thể nói tên của anh sao? Vậy nếu chúng ta lạc đường thì phải làm sao bây giờ?”

“Đại ca, áo choàng này của anh thật sự rất phong cách, em nghĩ dáng người của anh chắc rất đẹp nhỉ? Không thể để em nhìn lướt qua phong thái sao?”

“Đại ca, em có thể hỏi chủng tộc của đại ca rốt cuộc là gì không? Nếu là chiến sĩ mạnh như thế, vậy chắc là tộc người nhỉ? Không phải là người thú chứ? Thoạt nhìn không đủ lớn mạnh, chắc là không phải vậy đâu.”

“Sắp tới Trung Hoa lâu rồi, đại ca đã ăn ở Trung Hoa lâu bao giờ chưa? Nếu chưa, vậy căn cứ của đại ca chắc không phải là Bạch Hồ Thành nhỉ?”

Từ đầu đến cuối, tôi không nói nửa câu.

“Tới Trung Hoa lâu rồi, đại ca.” Tinh cười chỉ một hồng lâu cổ kính. “Rượu và thức ăn của Trung Hoa lâu đều rất ngon. Nhất là rượu, rượu Thanh Túy U Huân nổi danh Bạch Hồ Thành đó! Đại ca không ngại hãy gọi một chút thức ăn để no bụng đã, sau đó gọi một ít đồ nhắm rượu cùng với Thanh Túy U Huân.”

“Đúng đúng đúng, hiếm lắm mới gặp được một đại ca tốt, hôm nay phải nâng một chén với đại ca mới được.” Vân cười to.

“.” Uống rượu? Nếu tôi lúc tôi tỉnh lại một lần nữa, phát hiện mình ở Đại Lục Phương Tây thì phải làm sao bây giờ?

Nhìn thực đơn, tôi không thể chờ đợi được mà gọi vằn thắn dầu ớt đỏ của tôi, cộng thêm một đồng thức ăn mà chỉ nhìn tên đã thấy ngon vô cùng. Cuối cùng không cam lòng buông thực đơn, chờ thức ăn dễ thương của tôi bùng lên bản.

Vân dặn hầu bàn. “Những món này, mang thêm hai hũ Thanh Túy U Huân.”

Tôi nhìn thức ăn bùng lên từng đĩa một với ánh mắt chờ mong, mặc dù chưa thấy vằn thắn dầu ớt đỏ dễ thương của tôi, nhưng ăn món khác trước cũng được. Tay tôi cầm thìa lên, một miếng thức ăn thơm phưng phức đã được đưa vào trong miệng đầy nước miếng. May là có mũ áo choàng che, nếu không hình tượng cao thủ đại ca của tôi đã bị hủy sạch sành sanh rồi.

Vân cầm lấy chén rượu trước mặt tôi, một hũ Thanh Túy U Huân lớn rót ồng ộc vào chén. “Đại ca, uống một chén đi?”

Tôi chẳng muốn đề ý đến cậu ấy, thức ăn ngon của tôi ở đây, bạn thân có là gì? Móng vuốt sói của tôi lại vuron tới món ngân ti quyền(3) một lần nữa. . . .

(3) Một món ăn truyền thống của Bắc Kinh, bột nhào được cắt thành những sợi mảnh như mì sau đó cuốn lại thành hình rồi đem hấp. Ảnh 3

“Ma ma, Thịt Bao Bao cũng muốn ăn.” Trên đầu tôi vang tiếng trẻ con non nớt của Bánh Bao Thịt.

Tinh và Vân hoang mang nhìn ngó xung quanh xem âm thanh phát ra từ đâu. Tôi bất động, suýt nữa quên mất sự tồn tại của Bánh Bao Thịt. Xem ra Bánh Bao Thịt ngủ trên đầu tôi, nên mới mới lên tiếng như vậy! Tôi vồ lấy ngân ti quyền, rồi tóm Bánh Bao Thịt trên đầu đặt lên đùi, sau đó nét ngân ti quyền còn to hơn Bánh Bao Thịt vào mồm nó, cuối cùng nhét Bánh Bao Thịt vào trong túi, như vậy cuối cùng cũng yên bình, tôi thờ phào.

Đương nhiên, hết thấy đều tiến hành dưới lớp áo choàng. Áo choàng, mảy đúng là công cụ để nuôi trộm pet, giữ gìn hình tượng!

“Quái, vừa nãy hình như nghe thấy tiếng trẻ con mà?” Tinh cau mày.

Nghe vậy, tôi cúi đầu khổ sở ăn.

Tinh và Vân thấy vậy, cũng không làm phiền tôi, cầm đũa lên ăn.

“Đây không phải là Tiểu Tinh sao?” Một giọng nói khá ngứa tai truyền tới. Ai mà vô duyên như thế, làm phiền tôi ăn cơm? Tôi nhú mồm ngẩng đầu nhìn.

Trời ạ, thật kinh điển, một công tử bột thật kinh điển, cả người là áo giáp vàng lấp lánh, có chút giống Phạm, nhưng lại không có vẻ cao nhả thần thành của Phạm. Càng khoa trương hơn chính là, trên đầu hắn còn đeo mũ sắt gắn vô số đá quý lấp lánh, thêm vào áo choàng đồ rực thêu rồng ở mặt ngoài. . . . Chi có một từ — tục! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể tục đến mức trời đất kinh hãi quỷ thần phát khóc. Tôi có mặc vàng thoi lên người cũng không thể tạo được hiệu quả gây cười như vậy. Đáng tiếc người này cũng được coi là thanh tú, nhưng lại ăn mặc như vậy, chỉ cảm thấy tục không đỡ được. Haiz! Tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhìn nữa, tôi sợ thị lực và khiếu thẩm mỹ của tôi sẽ hằn lại vết thương không thể xóa nhòa.

Lục Tinh nhăn nhó nhìn công tử bột, Vân cũng có thái độ khác thường, không liên tưởng nữa, mà trung lên vẻ mặt lạnh lùng, ăn thức ăn, không nói một lời.

“Tiểu Tinh, sao đến Trung Hoa lâu ăn cơm mà không nói một tiếng? Thằng hầu bàn khôn nạn không thu tiền của bà chủ em đây chứ? Nếu vậy, anh phải nể cho chúng một trận.” Công tử bột nói xong, mọi người phía sau hắn đều cười mờ ám.

Bà chủ? Tinh mở nhà hàng này lúc nào thế? Sao tôi không thấy cô ấy nói? Tôi ngờ vực, gặm chân gà của tôi.

“Hoàng Uy, anh đừng quá đáng như vậy, ai là bà chủ chứ!” Tinh đập bàn đứng lên, vẻ mặt giận dữ.

Hoàng Uy? Tên này nghe cũng được, nhưng dính tới con người liên. . . , tiếp tục ăn bánh khoai sọ của tôi.

“Đương nhiên là em rồi, Tiểu Tinh. Trung Hoa lâu này là của anh, em lại là bà xã thân yêu của anh, đương nhiên em là bà chủ của Trung Hoa lâu rồi!” Hoàng Uy háo sắc liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tinh.

Cuối cùng Vân không nhịn được nữa, giọng nói kiềm chế con giận của cậu ấy vang lên: “Tinh không phải bà xã của anh, anh đừng nói hươu nói vượn, rõ ràng là tên hóa sắc chết tiệt nhà anh quán lấy Tinh không buông.”

Nụ cười của Hoàng Uy biến mất, thay vào đó chính là khuôn mặt khinh thường, mặc dù tôi cảm thấy khá giống khuôn mặt người phải cút chó. “Tên rác rưởi nhà mày còn dám đi cùng với Tinh, tao đã nói với mày rằng tao gặp mày một lần sẽ giết một lần. Mày không hiểu hay thích bị giết hả?”

Êh? Đĩa thức ăn hầu bàn đang bung lên không phải là vẩn thần dầu ớt đỏ tôi thích nhất sao? Tôi nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào vào màu đỏ xinh đẹp mê người của đĩa vẩn thần dầu ớt đỏ thơm phức, vô cùng cảm động. Mà rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Bởi vì bây giờ tôi chỉ dùng ruột để suy nghĩ, không hề hay biết.

“Thì sao chứ? Cho dù anh muốn giết tôi, Tinh vẫn đi cùng tôi, mà không phải là anh!” Vân nở nụ cười không sợ chết.

Hoàng Uy thay đổi sắc mặt, điển tiết găm lên. “Mẹ mày, đừng ngang bướng như vậy, cứ chờ xem tao đánh mày thành nửa thức ăn này.” Tay phải hắn giành lấy món ăn trên tay hầu bàn, đồ cả đĩa xuống đất, giẫm chân lên.

Tôi trơ mắt nhìn vẩn thần dầu ớt đỏ sắp bung tới trước mặt tôi, đột nhiên bị một bàn tay giành lấy từ tay hầu bàn, tiếp theo, vẩn thần đỏ xinh đẹp rơi xuống từ giữa không trung, hòa với với những mảnh đĩa vỡ rải rác trên mặt đất. Lúc này, một cái chân chết tiệt khác lại giẫm, còn xoay xoay vài lần, vẩn thần dầu ớt đỏ của tôi lòi ruột ra khỏi bụng, ngọc nát hương tàn. . . Bởi vì kích thích quá lớn, tôi đứng đần ra, vẩn thần dầu ớt đỏ của tôi. . . không còn nữa?

“Hừ, anh đừng tưởng tôi dễ bắt nạt như vậy, tôi có đại ca rồi.” Vân tràn trề tin tưởng nhìn về phía tôi.

“Đại ca? Ha ha ha, lại là gì nữa?” Hoàng Uy khinh thường nhìn qua, hắn vẩy vẩy tay, năm sáu đứa tiểu đệ phía sau lập tức xắn tay áo. “Thật ra tao có rất nhiều tiểu đệ, xem đại ca của mày có thể chịu được mấy quyền của tiểu đệ tao?”

Sắc mặt của Tinh và Vân vô cùng khó coi, Tinh lạnh lùng lên tiếng. “Hoàng Uy, tôi không cho phép anh động vào họ.”

“Vậy được, em ngoan ngoãn làm bà xã của anh, sau đó. . . he he.” Hoàng Uy nở nụ cười ti tiện.

Đột nhiên, tôi nhảy lên, hai chân nhẹ nhàng đặt lên bàn, nhảy tới phía Hoàng Uy. Hắc Dao được tôi rút giữa không trung, ánh đao lập tức lóe lên! Tôi chạm đất phía sau Hoàng Uy.

“Vô si!” Tôi lạnh lùng bỏ lại một câu. Phải biết rằng để làm được một đĩa vẩn thần dầu ớt đỏ là một việc không hề dễ dàng, sao có thể lãng phí đồ ăn như vậy? Hơn nữa đồ ăn đó lại là của tôi! Cái loại người này, trời không trừng phạt hắn, thì tôi phải trừng phạt!

Tất cả mọi người đều ngây người, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng lúc này, cổ họng Hoàng Uy đột nhiên trượt sang bên cạnh. Đầu tiên là một tia máu chậm rãi chảy ra, mọi người đồng thời kinh ngạc trợn mắt, một cột máu phun lên trời, đầu của Hoàng Uy cũng theo dòng máu mà buộc phải rời khỏi người, lăn lóc dưới đất mấy vòng. Cuối cùng, hắn biến thành ánh sáng trắng bay đi, chỉ để lại vết máu đỏ tươi đầy đất.

“Làm sao có thể?” Vân lẩm bẩm. “Rõ ràng Hoàng Uy đội mũ sắt và mặc áo giáp, làm sao đầu và người mỗi thứ một nơi dễ dàng như vậy?”

Tôi hậm hực nhìn tàn thi của văn thần đầu ớt đỏ dưới đất, trong lòng vô cùng khó chịu, cảm giác hy vọng đã lâu lại không đạt được thật sự KHIẾN NGƯỜI KHÓ CHỊU! Tôi nhắc Hắc Dao, hướng về phía năm tiểu đệ của Hoàng Uy, cất giọng lạnh lùng tàn nhẫn hiếm hoi. “Mười giây, biến đi, nếu không thì chết!”

Đám tiểu đệ sùng sốt, ánh mắt nhìn tôi có vẻ không cam lòng nhưng lại không dám tiến lên, không ai dám động đậy.

“Hừ!” Tôi hừ lạnh một tiếng, hai chân lập tức trượt đến trước mặt tiểu đệ gần tôi nhất, dùng kỹ năng nổi tiếng của tôi — Cứu Đầu Long Thiêm. Tốc độ nhanh chóng của mười phát liên kích mang theo ngọn lửa, tạo nên những đường lửa đỏ xinh đẹp giữa không trung. Một đao cuối cùng, tôi chém thẳng xuống, rồi chậm rãi đứng dậy, thu đao, quay người trở lại chỗ ngồi. Mà cùng lúc tôi xoay người, tiểu đệ xui xẻo kia cũng biến thành ánh sáng trắng bay đi.

Từ đầu đến cuối, không ai phản ứng lại. Cho đến lúc tôi trở lại chỗ ngồi, đám tiểu đệ còn lại cuối cùng cũng bắt đầu tháo chạy. Tôi hài lòng tiếp tục cầm đũa, giải quyết thức ăn còn thừa trên bàn.

Trải qua một hồi, hồn của Tinh và Vân mới bay về với thân xác. Hai đứa nom nớp lo sợ ngồi xuống, không dám động đũa, chỉ mở to hai mắt nhìn tôi.

“Vân, Tinh, đại ca có việc phải nhờ hai đứa.” Một lúc sau, tôi đặt đũa xuống, cất giọng nghiêm túc.

Vân nuốt nước bọt, Tinh có vẻ hơi hoảng loạn, hai đứa đồng thanh. “Chuyện gì vậy, đại ca?”

“Tôi có thể gọi thêm một đĩa văn thần đầu ớt đỏ không?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: QUỶ VƯƠNG KENSHIN

Tôi còi máy chơi game, có phần không biết phải làm sao. Không thể ngờ rằng tôi lại trở thành đại ca của Tinh và Vân, nếu như chúng nó biết được, tôi nhất định sẽ chết rất khó coi.

Tôi đứng dậy chuẩn bị bữa sáng, nhưng trong lòng lại vô cùng bức bối. Đã qua sáu bảy ngày rồi, vẫn không có cách nào để liên lạc với thành viên Đội Phi Thường. Haiz! Thật ra muốn giải quyết thì cũng không thiếu cách, đơn giản nhất là nói với thằng em tôi, nhưng không may là không thể nói được. . . .

“Reng . . . reng reng . . .”

Mới sớm vậy mà ai gọi điện thoại thế? Tôi ngờ vực, vội đi nghe điện thoại. “A lô?”

“Tiểu Lam? Em không sao chứ?” Giọng nói lo lắng của anh Trác truyền tới.

“Em không sao. Thật tốt quá, cuối cùng có thể liên lạc với mọi người rồi.” Tôi vô cùng cảm động. Vậy mà tôi quên mất có thể nói cho anh Trác.

“Tiểu Lam, rốt cuộc em chạy đi đâu thế?” Giọng nói của anh Trác rõ ràng đã yên tâm trở lại.

“Em . . . em ở Đại Lục Phương Đông.” Tôi càng nói càng nhỏ tiếng.

“Đại Lục Phương Đông?” Anh Trác hơi sùng sốt. “Em đến đó làm gì?”

“Không biết, sau khi em uống rượu với Nam Cung Tội, tỉnh lại đã thấy mình ở đó rồi!” Tôi tủi thân nói. “Hơn nữa không cùng đại lục thì không thể nhắn tin cho nhau, nên em không liên lạc với mọi người được.”

Giọng của anh Trác hình như có vẻ đang kiểm chế cơn giận? “Em uống rượu với Nam Cung Tội, uống đến bất tỉnh nhân sự? Em là con gái, sao lại biết biết phải tự bảo vệ bản thân như vậy?”

“Ặc. Ở trong game em là con trai mà!” Tôi gãi mặt. Chắc Nam Cung Tội và Không Không không làm chuyện đó với đàn ông đâu nhỉ? Hơn nữa trong game có thể bị cưỡng X sao? Ủm Vấn đề đáng để hỏi Tiểu Long Nữ.

“Nhưng vẫn không được, dù sao em cũng là con gái.” Anh Trác vẫn khẳng khái.

“Oh Không như vậy nữa đâu, em cũng không thích uống rượu!” Chẳng biết có phải không? Tôi nhớ rằng rượu rất khó uống, nhưng về sau tại sao tôi lại uống đến mức say không còn biết gì? Quái lạ!

Giọng anh Trác dịu lại: “Mà em cũng nên trở về Đại Lục Trung Tâm đi, đừng chơi ở Đại Lục Phương Đông nữa, tất cả mọi người đều chờ em ở Vô Ngã Thành, nhất là Nam Cung Tội còn mang theo cả một đoàn phiêu lưu tới, họ rất mong chờ có thể gặp em.”

“Nhưng em không về được, em không có tiền mua vé tàu.” Tôi khốn khổ ca thán với anh Trác.

“Cần bao nhiêu tiền?”

“Năm nghìn pha lê.”

“. Đêm nay lúc online anh sẽ hỏi Tiểu Long Nữ có cách nào để gửi tiền cho em không.” Anh Trác có phần lo lắng nói: “Nhưng tài chính của Vô Ngã Thành hơi hạn hẹp, không biết Vũ Liên có chịu chi tiền hay không?”

“Ặc. . . Vậy em tự kiếm tiền cũng được.” Tôi có phần ngượng ngùng, lãnh chúa tôi đây chưa làm được việc gì đã làm vật cản trở rồi.

“Anh sẽ nói với họ. Em nhận nhiệm vụ cao cấp trước đi, dựa vào năng lực của em, em có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ cấp B rồi, nhiệm vụ cấp B sẽ nhận được trăm vàng đến nghìn vàng.” Anh Trác gợi ý, sau đó lại lo lắng nói: “Nhưng độ khó hơi cao, em phải xác định mình không gặp nguy hiểm mới có thể đi làm!” (Chú thích của tác giả: Công hội Người phiêu lưu đưa ra các nhiệm vụ khác nhau cho gamer. Mức độ khó khác nhau thì phần thưởng cũng khác nhau, độ khó của nhiệm vụ xếp từ cao xuống thấp: X, S, A, B, C, D, E, F, G.)

“Vâng, em biết rồi.”

“Chị, bữa sáng của tôi đâu?” Giọng nói bất mãn của Dương Danh truyền tới sau lưng tôi.

Tôi giật bản cả mình, vội vã nói: “Anh Trác, như vậy nhé, bye bye.”

Cúp điện thoại, tôi quay đầu nhìn Dương Danh, sau khi xác định trên mặt nó ngoại trừ bất mãn, không có vẻ kì quái nào khác, tôi thở phào. “Bây giờ đi làm đây.”

Tà Linh sa sầm mặt tiến vào phòng họp bí mật tạm thời của Đội Phi Thường — nhà tù, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng ở bên trong nằm rồi lại nằm, ngủ rồi lại ngủ, dòn sức ăn rồi lại dòn sức ăn, không hề mang dáng vẻ của đội ngũ thống lĩnh cao nhất trong thành chút nào. Tà Linh ghìmi giọng nói: “Tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói Đội Phi Thường.”

Sứ Lang lưu luyến buông Vũ Liên ra, đập đập Gui đang vui mình trong các bản thiết kế, nhắc Doll ra khỏi đồng đồ ăn vặt, cuối cùng lay tỉnh Tiểu Long Nữ đang ngủ chảy nước miếng, “Chuyện quan trọng gì vậy?”

“Tôi biết Hoàng Tử ở đâu.” Tà Linh nói, còn khiêu khích nhìn Gui. Anh hài lòng nhìn Gui tái mặt.

“Vậy rốt cuộc cái tên đó chạy đi đâu vậy?” Tiểu Long Nữ bất mãn cầu nhàu. “Chúng ta ở đây làm đến mức thừa sống thiếu chết, cậu ta là thành chủ mà lại vui vẻ dạo chơi bên ngoài.”

“Cậu ấy ở Đại Lục Phương Đông.” Tà Linh bình tĩnh nói.

Đội Phi Thường trợn mắt, mà Đội Hắc Ám Tà Hoàng ở bên đang nhao nhao cũng yên tĩnh trở lại. Trong thoáng chốc, nhà tù yên tĩnh đến mức tiếng nghe rõ tiếng lửa bập bùng của Hỏa Hoàng.

Cuối cùng, Gui tràn đầy vẻ quan tâm và lo lắng hỏi. “Tại sao cậu ấy lại ở Đại Lục Phương Đông? Tại sao không trở về?”

“Cậu ấy cũng không biết vì sao lại tới đó, có thể liên quan đến việc uống say. Còn cậu ấy không trở về là vì.”

“Tôi nghĩ tôi biết vì sao cậu ta không về rồi.” Tiểu Long Nữ bắt đầu nói. “Một tấm vé tàu đến Đại Lục Phương Đông mất năm nghìn pha lê, trở về cũng mất năm nghìn pha lê, tôi nhớ số tiền trên người Hoàng Tử cũng khoảng đó, chắc mua vé xong thì nhẵn túi.”

“Cái gì? 5000 pha lê?” Nụ cười trên khuôn mặt Vũ Liên vô cùng buốt giá, khiến thành viên hai đội không đành lòng được mà bị ai ba giây vì Hoàng Tử.

Tà Linh cũng phải tránh nụ cười khùng bố của Vũ Liên, anh nhìn Tiểu Long Nữ. “Tiểu Long Nữ, có cách nào gửi tiền cho Hoàng Tử không?”

Tiểu Long Nữ nhò mò hôi lạnh, tránh nụ cười càng lúc càng lạnh của Vũ Liên, trả lời gượng gạo. “Vốn dĩ các gamer có thể chuyển tiền cho nhau, giữa những gamer ở các đại lục khác nhau, ngay cả PM cũng không được, đương nhiên cũng không thể chuyển tiền.”

“Cái gì? Vậy Hoàng Tử phải làm sao bây giờ?” Gui cực kì hoảng sợ, nghĩ đến Hoàng Tử ở hoang mạc nơi đại lục xa xôi, không một xu dính túi, đói khổ lạnh lẽo, không mảnh vải che thân, cuối cùng phoi xác trên đường.

(Bạch Hổ Thành – Đại Lục Phương Đông: Ừm, vẫn thần dầu ớt đỏ, ngon lắm! Tôi đánh chén bữa sáng Vân và Tinh hiếu kính.)

“Đành phải bảo Hoàng Tử tự kiếm tiền mua vé tàu vậy.” Tiểu Long Nữ vươn vai, thờ ơ bỏ về ngủ tiếp.

“Ừm . . .” Sưu Lang vò lông đầu. “Dù sao thằng nhóc đó bây giờ có ở đây hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Vô Ngân Thành. Kiếm Vô Tội đã ổn định ở Vô Ngân Thành rồi, họ không thể đi được nữa, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng Tử không trở về cũng không khác gì.”

Vũ Liên mỉm cười. “Một hào cũng không cho!”

“Doll rất nhớ anh Hoàng Tử.” Doll nhú mày, sau đó khước mắt nhìn đến đồ ăn vặt. “. . . Anh Hoàng Tử sẽ giành đồ ăn với Doll, quên đi.” Doll lại bỏ trở lại với đồ ăn vặt.

“Chờ đã, Hoàng Tử đang bơ vợ không nơi nương tựa ngoài kia, lại không một xu dính túi, chúng ta phải đi cứu cậu ấy!” Gui tái mặt hét lên với những đồng đội không có trách nhiệm.

“Không được đi đâu hết, ngoan ngoãn về bàn thiết kế đi.” Mọi người đồng thanh.

“.” Tà Linh không biết làm sao. Xem ra tạm thời Tiểu Lam không trở về được. Cũng tốt, Gui kia sẽ không gặp được Hoàng Tử, nhưng anh lại có thể nói chuyện qua điện thoại với Tiểu Lam. Tốt lắm! Tà Linh nhếch khóe miệng.

Tôi khoanh tay trước ngực, đứng bên quan sát quái vật tôi phải đánh, Quỷ Tử.

Quỷ Tử nhìn rất giống oni trong truyền thuyết Nhật Bản, mặt mũi hung tợn, trên đầu có sừng ngắn, còn mang theo thanh Katana ngắn, nơi sinh trưởng là hang động lạnh lẽo lại sâu thẳm. Nếu không có Tinh và Vân dẫn đường, chắc cả đời tôi cũng đừng nghĩ đến việc thoát khỏi động chín khúc quanh murì tám ngã rẽ này. Tôi thấy tôi phải cẩn thận không để lạc mất hai đứa, nếu không hậu quả còn thảm hơn việc vô duyên vô cớ chạy tới Đại Lục Phương Đông.

Sau khi Vân đứng yên bất động “Lâu” đến vài phút, cuối cùng không nhịn được lên tiếng. “Đại ca, bao giờ chúng ta mới bắt đầu đánh được? Không mau đánh lấy sừng quỷ, nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành được!”

Tôi bất đắc dĩ, tôi không hề hiểu về thể loại quái vật này, hơn nữa bên người cũng không phải là Đội Phi Thường bình thường vẫn phối hợp, thậm chí còn không có linh mục, nếu mạo hiểm ra tay, e rằng tôi sẽ gia nhập hàng ngũ Quỷ Tử ngay và luôn. Nhưng, vẫn phải ra tay. Tôi đành phải yên lặng cầu nguyện mong sao quái này không quá mạnh. “Vân, Tinh, hai đứa lùi ra xa chút đi.”

Dẫn dò hậu sự xong. Là dẫn dò Vân và Tinh xong, tôi quan sát cẩn thận, tìm một Quỷ Tử lạc đàn. Tôi nhón bước, lén la lén lút ra phía sau nó, đâm mạnh một đao vào tim nó. Tiếc rằng độ nhạy cảm của Quỷ Tử hình như hơi cao, nó xoay người, đao này chỉ đâm vào vai nó, chất nhầy màu xanh phun ra ào ào. Quỷ Tử bị đau phần nộ rút thanh Katana ngắn ra, lưỡi kiếm chém về phía mặt tôi. Tôi lập tức khom người tránh Katana của Quỷ Tử. Ý tưởng vừa lướt qua, dứt khoát biến thành một cú lộn nhào về phía sau, hai chân đá vào mặt Quỷ Tử, khiến nó bay về phía sau. Cú lộn vừa chạm đất, lập tức bay qua chỗ Quỷ Tử, Hắc Đao lại chém tới Quỷ Tử, chặt cánh tay nó.

Quỷ Tử khóc thét lên, nó mất đi tay phải và vũ khí, không ngờ lại há mồm định cắn tôi. Tay trái tôi bóp chặt lấy cổ nó, Hắc Đao trong tay phải đồng thời đâm vào tim nó. Lúc tôi đang định thở phào, Quỷ Tử lại cắn tay trái của tôi, tôi khó chịu hừ một tiếng, chẳng lẽ điểm trí mạng của Quỷ Tử này không ở tim?

“Đại ca, chém đầu, phải chém đứt đầu của nó mới được!” Vân lo lắng gào lên.

Thì ra là như thế, lúc tôi hiểu ra, trên cổ của Quỷ Tử đã không còn đầu rồi. Tôi vội vã vứt bỏ thi thể phun máu kia, nếu không ném, có lẽ tôi sẽ trở thành cái lọ đựng dầu xanh mất.

“Đại ca thật sự dũng mãnh hơn người, tư thế oai hùng của đại ca khiến em cảm động sâu đậm, cú lộn nhào về phía sau của đại ca thật sự là trước nay không ai bằng, sau này không ai sánh, trong ưu nhã lại có vẻ quyết liệt. Haiz! Em thật sự bái phục. Nhưng mà đại ca có thể làm phiền anh cắt lấy sừng Quỷ Tử được không? Để em còn hoàn thành nhiệm vụ.”

Ồi giờ, muốn tôi cắt sừng thì nói thẳng luôn đi, nói nhảm rõ lắm, nói đến mức da đầu tôi tê rần luôn rồi. Tê rần thì tê rần, nhưng sừng thì vẫn phải cắt. Tôi nâng đao chém, ném cái sừng mini đáng yêu kia cho Vân.

Đã biết được sức mạnh của Quỷ Tử, thuộc phạm vi tôi có thể ứng dụng ứng phó. Tôi yên tâm bắt đầu vạch ra kế hoạch giúp Vân và Tinh thăng cấp, sau một lúc suy nghĩ, tôi dẫn Tinh và Vân tới một hốc đá, bảo hai đứa đứng ở bên trong. “Tôi phụ trách dẫn Quỷ Tử đến. Tiếp theo, Tinh, tôi sẽ không để Quỷ Tử làm cô bị thương, cô yên tâm sử dụng pháp thuật. Vân, cậu hãy giúp đỡ tạo Hoàn Mạn Kết Giới.”

Nhìn hang động sâu hoắm, tôi nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu. Mở mắt ra, nở nụ cười hờ hững. Quỷ Tử, tôi đến đây.

Đầu tiên tôi dẫn một con Quỷ Tử tới, thoải mái đưa đao qua lại với thanh Katana của nó. Lúc này, Tinh lấy ra một lá phù, tôi tò mò lén lút nhìn về phía sau, chỉ thấy cô ấy dùng tay vẽ mấy nét lên lá phù, rồi ném phù ra, quát lên: “Tam muội chân hòa, đi!”

Không ngờ lá phù đồ lại bay thẳng tới hướng Quỷ Tử, tôi thấy hình như Quỷ Tử có ý đồ muốn trốn, ánh đao lướt mạnh qua, khiến nó không thể động đậy. Cuối cùng lá phù đồ bay tới trước mặt Quỷ Tử, trong nháy mắt hóa thành ba ngọn lửa màu trắng bao vây Quỷ Tử. Quỷ Tử bị lửa thiêu kêu rên không thôi. Nó không cam lòng đột nhiên lao thẳng về phía Tinh. Đáng tiếc, tôi đá một phát liền khiến nó trở lại chỗ cũ.

“Tam muội chân hỏa, đi!” Thấy lửa sắp tắt, Tinh lại ném ra một lá phù nữa.

Lần này, tôi hài lòng nhìn lửa thiêu cháy Quỷ Tử.

“A.” Vân đột nhiên kêu lên: “Đại ca, sừng quỷ!”

Tôi nghe vậy, lập tức thuận tay tước cất sừng của Quỷ Tử. Sau đó nhìn Quỷ Tử hóa thành tro bụi. Xem ra một lần có thể dẫn tới nhiều hơn chút, tôi hạ quyết tâm.

Thế là, số lượng Quỷ Tử từ một con, hai con, cuối cùng là ba con. Tôi nhận thấy như vậy đã đủ rồi, nhiều hơn nữa thì sẽ không đủ chỗ để tôi múa may quay cuồng. Tôi cứ thế mà dây dưa với ba con Quỷ Tử, tha hồ luyện tập phòng thủ. Lúc mới bắt đầu tay chân còn luống cuống, về sau vững vàng đến mức trôi chảy, tôi càng lúc càng thành thạo phòng thủ. Cách này khác hẳn hình thức tấn công loạn xạ lúc trước của tôi, là cách huấn luyện không tệ. Nhưng thật hy vọng quái mạnh hơn, tôi bắt đầu nghĩ.

Dẫn xong tầm mười lượt quái, tôi thở dài một hơi, hồ hững nói: “Nghỉ ngơi một chút.”

Tinh có vẻ hồ thẹn. “Thật sự xin lỗi, đại ca. Tinh quên mất đại ca cũng cần nghỉ ngơi.”

“Không sao.” Tôi ngồi xuống, hồi phục thể lực.

“Wa, thắng hai cấp, ngay cả nhiệm vụ đánh sừng quỷ cũng hoàn thành rồi.” Mắt Vân phát sáng lấp lánh.

Tôi có phần không muốn đánh Quỷ Tử tiếp nữa. Quái vật này không giúp ích gì cho tôi, mặc dù tôi chủ yếu là giúp Vân và Tinh, nhưng có thể đánh quái cấp cao hơn, đối với chúng nó chỉ có lợi chứ không có hại. Nghĩ đến đây, tôi lên tiếng hỏi. “Có quái nào mạnh hơn có thể đánh không?”

Ánh mắt của Tinh và Vân đột nhiên phát sáng, Vân càng vội vàng lên tiếng. “Đương nhiên có, đại ca, hay là chúng ta đi đánh Quỷ Nương đi? Giá trị của sừng Quỷ Nương cao hơn sừng Quỷ Tử.”

Tôi lại lên tiếng. “Đặc trưng của quái vật?”

Vấn đề này hỏi kẻ cuồng game Vân là không còn gì thích hợp hơn. Cậu ấy lập tức nói năng đinh đạc: “Quỷ Nương có không ít điểm chung với Quỷ Tử, nhưng cấp độ của Quỷ Nương cao hơn Quỷ Tử. Điểm yếu của chúng nó đều giống nhau là ở đầu, nhưng vũ khí của Quỷ Nương là móng tay dài sắc nhọn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn Quỷ Tử một chút. Nhưng dựa vào tốc độ của đại ca mà nói, chỉ cần quen với cách tấn công của Quỷ Nương, thì chắc chắn không thành vấn đề.”

Tôi gật đầu. “Vậy đánh à đi.”

Tôi đứng dậy, khởi động gân cốt. “Đẫn đường.”

Quỷ Nương có mái tóc dài vô cùng, làn da xanh nhạt, khoác lên trang phục cổ đại Trung Quốc, móng tay dài trên hai tay phát ra tia sáng sắc bén. Tôi tiến lên một bước dài, bắt đầu giao chiến với nó.

Kẻ cuồng game Vân nói quả nhiên không sai, Quỷ Nương thực sự có tính thách thức hơn Quỷ Tử. Tính nhạy bén của nó cao hơn Quỷ Tử nhiều, rất khó để tôi đâm trúng điểm yếu của nó. Hơn nữa tốc độ của nó lại rất nhanh, lúc đầu thậm chí còn khiến tôi né tránh chật vật. Đáng tiếc. . . Tôi khẽ cười. Các thức tấn công duy nhất của Quỷ Nương chỉ có đâm. Tôi cần chuẩn bị thời cơ, lúc Quỷ Nương vươn tay ra định chọc thủng người tôi, tôi hoàn toàn bất động, căn chuẩn lúc tay con quỷ đó chạm vào tôi mà chém phăng. Quỷ Nương mất đi một cánh tay lại càng chẳng đáng sợ hãi, tôi lại dùng lại cách cũ giải quyết Quỷ Nương. . . Mặc dù lần thứ hai dùng hơi thất bại, trên người có thêm cái lỗ “nhỏ”.

Tôi vẫn bình thản, lên lút trút hồng thủy, điềm nhiên như không trở lại bên cạnh hai người.

Ánh mắt Vân tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Đại ca thật là mạnh, em biết ngay đối với đại ca nhất định không là gì mà. Đại ca, bọn em ở đây chờ anh dẫn quái tới.”

“Ừm.” Lại có thể luyện công với quái mạnh hơn rồi, tôi tràn trề hạnh phúc đi dẫn Quỷ Nương.

“Đại ca thật là mạnh, mới ba ngày thôi, Lục Tinh đã thắng 5 cấp, em cũng thắng 2 cấp, quả nhiên đánh quái cấp càng cao thắng cấp càng nhanh. Đại ca tiếp theo đánh cái gì thì tốt đây?” Vân hi hi gọi một đĩa văn thần đầu ớt đó.

Tôi nhíu mày, nhưng vẫn nhận đĩa văn thần đó. Nghĩ thầm rằng hình như tôi phải bắt đầu kiếm chút tiền chuẩn bị trở về rồi. Mặc dù theo truyền đạt của anh Trác, A Lang đại ca nói hiện giờ Vô Ngân Thành không có tôi cũng chẳng khác gì.

Tôi hồ hững nói: “Tôi không thể nán lại thêm được nữa.”

Vân và Tinh đều có vẻ mặt hoang mang. “Đại ca phải đi à?”

“Không phải, tôi phải kiếm tiền, tôi phải kiếm năm nghìn pha lê.” Tôi nuốt một miếng vẫn thẩn rồi nói.

“Kiếm tiền? Sao cơ, đại ca thiếu tiền ư? Nhưng sao tiền nhiệm vụ lúc trước anh đều cho bọn em hết sao?” Vân đột nhiên ngậm miệng, hơi nhú mồm nói: “Đại ca, anh thiếu tiền sao lại cho bọn em hết?”

Tôi im lặng. Không phải Vân vẫn điên cuồng gọi tôi đại ca đại ca ư? Làm sao tôi có thể không biết xấu hổ giành tiền của chúng nó được?

“Đại ca, mặc dù bọn em không có năm nghìn pha lê, nhưng anh cầm trước chỗ này đi!” Tinh lấy ra một túi tiền đẩy đến trước mặt tôi.

Tôi thờ dãi, thấy trang bị vũ khí của Vân và Tinh cũng nên đổi rồi, làm sao tôi có thể lấy tiền của chúng nó được? “Không cần, tôi tự đi kiếm cũng được.”

“Nhưng đại ca anh thật sự phải rời khỏi bọn em sao?” Vân thất vọng và lưu luyến. “Bọn em lại không biết tên của anh, ngay cả dáng vẻ của anh cũng không biết, như vậy sau khi chia tay, chỉ sợ sẽ là vĩnh biệt, đại ca!”

Mặc dù không phải là vĩnh biệt, nhưng phải chờ tới khi Tinh và Vân kiếm được một vạn pha lê, sau đó tới Vô Ngân Thành tìm tôi, chắc rằng không thể hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn. Tôi rất hi vọng có thể giúp chúng nó đến khi kiếm được về tàu, nhưng mọi người Đội Phi Thường còn đang đợi tôi! Lê nào thật sự không có cách nào vẹn cả đôi đường sao?

Dường như Tinh đang cố lấy dũng khí. “Đại ca, lúc trước em có thấy một nhiệm vụ cấp A, tiền thưởng rất cao, hơn nữa nội dung hình như cũng không quá khó, đi lấy dây buộc tóc của Quý Vương. Quý Vương cùng loại quái vật với Quý Tử, Quý Nương, chắc độ khó không hề hấn gì tới đại ca. Huống hồ, cho dù không đánh được, cũng có thể cướp dây buộc tóc rồi bỏ chạy.”

Nghe cũng không tệ thì phải? Tôi nghĩ, nếu như có thể cùng Tinh và Vân đi thuyền quay về Đại Lục Trung Tâm, vậy tôi sẽ không phải trải qua quãng thời gian nhàm chán muốn sụp đổ như trên đường tới đây nữa nhỉ? “Được, đi nhận nhiệm vụ.”

“Đại ca muôn năm!” Vân cao hứng hoan hô.

Dưới chỉ dẫn của Tinh và Vân, tôi lại quay về hang quý.

“Đại ca, lần này chúng ta phải dành chút sức để tìm đó. Quý Vương lang thang ở tít sâu trong hang động, không dễ tìm đâu.” Vân có chút lo lắng nói.

“Ừm, tìm đi.”

Tôi và Tinh, Vân đi vào trong hang động sâu thẳm, mau chóng tới điểm luyện công lần trước. Tôi dừng bước, lấy một ít gân cốt của Quý Nương và Quý Tử. Rồi bắt đầu đi tới nơi sâu hơn chưa từng đặt chân tới. Dọc đường đi đuổi theo đám Quý Tử, Quý Nương, tôi vẫn như thường lệ mà cản chúng lại, để Tinh và Vân luyện công thêm chút.

Không biết đã đi bao lâu, tôi bảo Tinh và Vân dừng lại nghỉ ngơi, nhân lúc đó cúng tế Ngũ Tạng Miếu. Tôi điên cuồng gặm bánh nướng, quẩy và sữa đậu nành của Đại Lục Phương Đông.

“Đại ca, tại sao anh đối xử với bọn em tốt như vậy?” Vân vừa ăn vừa nhàn nhã hỏi.

Nói thừa, nếu không tình bạn của chúng ta là giả sao? Nhưng lời này không thể nói ra, tôi đành phải tiếp tục khoác lên phong độ đại ca. “Cô cậu gọi tôi gì?”

“Đại ca.” Vân nói đến đây, phì cười một tiếng. “Đại ca hào sảng như vậy, cũng chỉ vì một câu đại ca này ư?”

“Như vậy, không phải có phần không xứng sao?” Tinh nhìn tôi, trong mắt là sự đấu tranh? Chắc tôi nhìn lầm. “Anh không lo rằng giúp bọn em chỉ tốn thời gian, có thể giúp xong, chúng ta mỗi người một ngã, về sau không nhớ anh nữa sao?”

Tôi chỉ hờ hững nói: “Tôi chỉ hối hận vì những việc mình không làm. Một khi đã quyết, tuyệt đối không hối hận.”

Tinh và Vân đều không nói tiếp, không khí đột nhiên có phần nặng nề? Tôi ngờ vực, tôi nói sai gì à? Chẳng hiểu mô tê gì cả, tôi gặm quẩy của tôi thì tốt hơn.

“A. . .” Tinh đột nhiên kêu lên một tiếng. Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Tinh đụng phải vách đá. Tôi nhìn chăm chăm về phía tên đầu sỏ, vừa thấy, tôi lập tức phi thân đẩy Vân ra.

Một thanh Katana tiêu chuẩn đâm vào ngực tôi. Tôi xoay người giữa không trung, nhào xuống đất, rồi lập tức lộn về phía sau trở lại bên cạnh Tinh và Vân. Tôi chịu đựng cơn đau, tay trái ôm chặt lấy miệng vết thương chảy máu ròng ròng, nhưng không dám lấy hồng thủy ra uống. Bởi vì tôi biết, một khi tôi lấy hồng thủy ra, Himura Kenshin đối diện với ánh mắt lãnh đạm nhất định sẽ thừa dịp công kích.

Đúng vậy! Người đối diện mang mái tóc đỏ, một vết sẹo hình chữ thập, trang phục lăng nhân (1), chắc chắn đây là Bạt Dao Trai (2). Không thể tưởng

tượng được cuối cùng tôi cũng gặp chính chủ của Cừu Đầu Long Thiểm mà tôi lấy trộm, cậu ta không tố cáo tôi vì phạm bản quyền chứ? Tôi nhò một giọt mồ hôi lạnh.

(1) Lăng nhân – Rōnin: Những samurai không còn chủ tướng trong thời kì Phong kiến ở Nhật Bản

(2) Bạt Dao Trai – Battōsai: Đây là danh hiệu của Himura Kenshin, người rút kiếm ra với tốc độ nhanh như chớp

Vân đồn Tinh dậy, hét to với tôi. “Đại ca, hẳn chính là Quý Vương, anh phải cẩn thận đấy!”

Cái gì? Bạt Dao Trai là quý vương? Lẽ nào Quý Vương tôi giết lúc trước là Kaoru (3) sao? Ặc. Quên đi, còn nói tiếp, tất cả mọi người đều không biết tôi đang làm nhằm gì nữa mất. Bây giờ quan trọng nhất là, tôi cảm thấy quái trước mắt vô cùng, vô cùng khó đối phó. Cậu ta lại còn có thể đá bay Tinh mà tôi không hề hay biết. Còn nữa, đứng trước người luôn lấy tốc độ làm trọng như tôi mà cậu ta có thể làm tôi bị thương, có nghĩa là tốc độ của cậu ta có thể tương xứng với tôi, hoặc còn nhanh hơn tôi? Tôi nặng nề nghĩ, bởi vì tốc độ là vũ khí sắc bén nhất của tôi.

(3) Kamiya Kaoru: Là vợ của Himura Kenshin trong bộ manga Rurouni Kenshin của Nobuhiro Watsuki

Không khí lắng đọng, nhưng Bạt Dao Trai vẫn không có dấu hiệu lại đây, chỉ đứng yên tại chỗ lạnh lùng giáp mặt với tôi. Cuối cùng, cậu ta hơi hơi hé miệng nói: “Tinh linh, tại sao bước vào chỗ của tôi, cậu cũng biết hang quý không hoan nghênh cậu?”

Tôi thầm giật mình, cậu ta còn có thể biết tôi là tinh linh? Quái vật trí năng hóa? Cái này, lần đầu tiên tôi gặp được. . . Khoan đã! Quái vật trí năng hóa? Vậy ít nhất cũng phải là BOSS. Tôi nuốt nước bọt, không phải chứ?

Nếu thành viên Đội Phi Thường của tôi ở đây, chắc chắn tôi sẽ hiên ngang mà nói: Lên đi! Quái có não nhà cậu. Nhưng hiện thức tàn khốc, ngay cả linh mục buff máu cũng không có, dù có muốn hiên ngang đi nữa vẫn phải co rúm người lại. Tức chết tôi mất, tại sao gần đây tôi lại đen đui đến mức ngay cả kiếm tiền cũng gặp phải BOSS trí năng hóa chứ?

“Tinh linh, rốt cuộc cậu tới đây làm gì?” Bạt Dao Trai đột nhiên tò mò nhìn tôi. “Đại Lục Phương Đông có rất ít tinh linh, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tinh linh.”

Thì ra là như thế, cho nên chưa bắt đầu đã muốn tiêu diệt tôi.

Tinh và Vân lúc này mới phản ứng lại. “Tinh linh? Đại ca?”

“Tôi đến mượn đồ của cậu.” Tôi vẫn cứ nói ra, dù sao tỉ lệ đánh thắng cậu ta và mượn được đồ của cậu ta hình như chẳng khác nhau là mấy. Từ vô hạn tiến tới không.

“Đây buộc tóc?” Bạt Dao Trai lại có thể tự chỉ vào dây buộc tóc của mình, còn cười. “Rất nhiều người tới đánh với tôi, chỉ bởi vì dây buộc tóc tả tơi này. Rốt cuộc dây buộc tóc này có tác dụng gì?”

Nghĩa là, rất nhiều người đều thất bại? Thế này thì quái trí năng hóa rốt cuộc mạnh đến mức nào? Chân tay tôi mềm nhũn. “À, có người ủy thác.”

“Ai?” Bạt Dao Trai lại có thể biểu lộ vẻ nghiêm túc.

Làm sao mà tôi biết là ai? “Đó là, cậu ấy, cô ấy là Kaoru.” Tôi nói bậy.

“Kaoru?” Bạt Dao Trai dường như giật mình thảng thốt. “Là cô ấy sao? Thì ra là như thế.”

. Không phải chứ? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi sững sốt, tôi không may mắn đến vậy chứ? Thật ra nhiệm vụ này không cần phải đánh con quái trí năng hóa? Lẽ nào lập trình viên game vừa hay lại là độc giả trung thành của manga Kenshin giống như tôi?

“Cậu hãy cho tôi biết, Kaoru có nói gì không?” Bạt Dao Trai chăm chú nhìn tôi.

Nói cái gì? Chẳng lẽ nhiệm vụ này còn có nhiệm vụ trước nữa sao? Thảm rồi, tôi kiên trì đến cùng, chơi trò đoán thử xem! “Cô ấy muốn tôi nói. . . nói cô ấy sẽ mãi mãi chờ cậu.”

Ánh mắt Bạt Dao Trai buồn bã. “Cô gái ngốc nghếch này.” Cậu ta vươn tay cời dây buộc tóc.

“Hãy nói với cô ấy, đừng chờ tôi nữa, tôi đã không còn đường lui rồi.” Cậu ta mỉm cười đơn độc, đưa dây buộc tóc cho tôi – kẻ đang trùng lớn hai mắt, nghi ngờ về mức độ may mắn quá thể đáng của mình.

Tôi cúi đầu nhìn dây buộc tóc đầy vết máu loang lổ trong tay, rồi nhìn về mặt bị thương của Kenshin, nội tâm dường như có thứ gì đó nổ tung. Từ “quái trí năng hóa” này đột nhiên biến mất khỏi lòng tôi, tôi đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt chính là kiếm khách cô đơn, bị giam giữ mà không thể đoàn tụ với người thương, hơn nữa lại còn là Kenshin mà tôi thích nhất nữa. Tôi hỏi: “Tại sao? Tại sao cậu không còn đường lui? Tại sao phải ở đây làm Quý Vương mà không trở về bên Kaoru?”

Kenshin nhìn tôi một hồi, cuối cùng thở dài, nói: “Cậu không cần biết, chỉ cần chuyển câu nói này cho Kaoru là được.”

Tôi vẫn muốn hỏi, nhưng Kenshin đã nhảy về phía sau, mau chóng tót lên vách đá rồi đi.

Trong lòng nặng trĩu. Tôi nghĩ, cậu ta chỉ là quái trí năng hóa, cậu ta chỉ là quái trí năng hóa. Nhưng sự áy náy ép chặt vào lòng tôi, dây buộc tóc này và câu nói kia không bao giờ có thể tới tay Kaoru, mà kẻ đầu sỏ, lại chính là tôi.

Vân, lúc này đã đỡ Tinh đứng dậy. “Đại ca, tốt quá rồi. Thì ra nhiệm vụ này lại hoàn thành như vậy, chúng ta có thể trở về lĩnh thưởng rồi.”

“Không, tôi muốn đi tìm Kaoru.” Tôi nắm chặt dây buộc tóc, hạ quyết tâm, mà tôi sẽ không hối hận.

“Đại ca, nhưng.” Tinh tái mặt.

Tôi vẫy tay, chuyện này không cần bàn bạc nữa. Bởi vì tôi biết, nếu tôi không làm, tôi sẽ hối hận cả đời, mà tôi đã làm, dù kết quả ra sao, tôi cũng không hối hận.

Vân và Tinh đều yên lặng, cuối cùng Vân nói: “Được rồi, nếu đại ca quyết định như vậy, bọn em sẽ cùng đi tìm Kaoru.”

Tôi gạt đầu, giao dây buộc tóc cho Vân, sau đó ba người chúng tôi lặng lẽ bước đi. Tôi không ngừng nghĩ tới biểu hiện vừa nãy của Kenshin. Rốt cuộc quái trí năng hóa có cảm xúc hay không? Không thể nào nhỉ? Tôi lắc đầu, cảm thấy hơi buồn cười. Vậy còn Bánh Bao Thịt? Tự nhiên tôi đặt tay lên túi, Bánh Bao Thịt có cảm xúc không? Nó biết gọi tôi ma ma, biết khóc khi không thấy tôi đâu, biết vui vẻ khi được tôi vuốt ve, nó có cảm xúc không? Tôi không muốn nói không, không hề muốn.

“Đại ca, anh mau tới nhìn xem, dưới này có thứ gì đó!” Vân ở phía trước, quỳ gối bên một vách đá kêu lên.

Tôi nghi hoặc, đi về phía Vân, đứng ở vách đá nhìn xuống. “Đen ngòm thôi mà?”

Tôi thấy mắt cá chân bị nắm, kinh ngạc nhìn lại, Vân đang nắm mắt cá chân của tôi. Lúc tôi đang định hỏi cậu ấy làm cái gì, bỗng cảm thấy một đẩy mạnh từ phía sau. Bị Vân giữ chặt mắt cá chân, tôi không thể nhúc nhích, chỉ nghiêng về phía trước, hai chân treo lơ lửng. Cuối cùng, lúc rơi xuống, tôi chỉ có thể xoay người nhìn thấy ánh mắt cực kì phức tạp của Vân và Tinh.

Vân nhắm hai mắt lăm bầm: “Tại sao? Tại sao anh không chịu đi đổi lấy tiền thưởng? Tại sao anh lại phải giao dây buộc tóc cho em? Tại sao anh lại tin tưởng bọn em như vậy?”

“Lần này đại ca sẽ hối hận!” Tinh nhú mày cười khở.

Đầu tôi trống rỗng, sau đó nổi lên một ý nghĩ — vách đá này sâu như vậy, tôi có thể sẽ chết luôn, sẽ không lay lắt trên mặt đất thừa sống thiếu chết.

“Ừm.” Tôi ngã theo hình chữ đại, va chạm với mặt nước. Mẹ ơi. Đau quá. Tôi nhắm mắt, vùng vẫy nghiêng răng mở miệng, lại nuốt vào vài ngụm nước lạnh băng, con lạnh khiến tôi run lên. Tôi gắng gượng, định bơi lên, áo choàng ngâm nước nặng vô cùng. Tôi luống cuống cởi bỏ áo choàng, gồng mình muốn bơi lên trên. Nhưng ý thức dần dần mơ hồ, hức, không thể tưởng tượng được chơi game còn có thể trải nghiệm nhiều kiểu chết như thế này.

Đột nhiên, bên bờ vực cái chết, tôi phát hiện có người ôm lấy thắt lưng của tôi, lôi tôi lên. Là Tinh và Vân tới cứu tôi ư? Vậy ư?

Tôi gắng mở hai mắt, ngăn người nhìn một chàng trai đang hôn tôi? Sừng sốt mấy giây, tôi mới vội vã đẩy cậu ta ra. “Kenshin?” Tôi kinh ngạc phát hiện, người trước mắt vậy mà lại là Kenshin vừa mới chia tay.

“Cậu khá hơn chưa?” Mặc dù là quan tâm, nhưng Kenshin vẫn nói bằng giọng điệu lạnh lùng.

Tôi chỉ ngơ ngác hỏi: “Cậu vừa hô hấp nhân tạo cho tôi à?”

“Ừm.”

Tôi nghiêng đầu nghĩ, vậy không tính là nụ hôn đầu của tôi được. Không phải, nụ hôn đầu của tôi đã trao cho chị họ rồi. Hức ~ Có hiểu làm gì không đây, nụ hôn đầu trao cho chị họ, nụ hôn thứ hai trao cho NPC? Haiz! Nụ hôn đáng thương của tôi đúng là lắm tai nhiều nạn.

“Cậu bị bạn phản bội?” Kenshin lạnh lùng đứng dậy.

“Hình như vậy.” Tôi khó chịu cắt lời. Không ngờ Tinh và Vân lại hại tôi như vậy, mặc dù chúng nó không biết là tôi, nhưng cũng không thể hại người! Mặc dù, tôi cũng hiểu được tâm trạng muốn đến Đại Lục Trung Tâm càng sớm càng tốt của chúng nó.

“Cậu hối hận rồi, hối hận vì đã tin tưởng họ.” Ánh mắt của Kenshin lạnh băng vô cùng.

Tôi đứng dậy, gạt mặt. “Không, tôi không hối hận, dù thế nào đi nữa, tôi vẫn giúp họ, may là họ không biết tên và mặt của tôi, như vậy sau này gặp được tôi, họ cũng không cảm thấy áy náy. Cứ để đại ca này biến mất luôn đi, cũng là kết quả không tệ.”

Kenshin nhìn thẳng vào tôi, cuối cùng thờ dài một hơi. “Tôi không hiểu cậu suy nghĩ cái gì nữa.”

“Ồ, việc này cũng khá phức tạp.”

Kenshin có chút khó khăn nói: “Tôi phải dẫn cậu đi gặp một người.”

“Ờ? Tại sao?” Tôi tò mò nghĩ. Là ai vậy? Không phải là Kaoru chứ?

“Đây là nhiệm vụ, nhiệm vụ ản.” Kenshin bí ai nhìn tôi. “Mà tôi không thể không tuân theo.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Kenshin, hình như đây không phải lời mà một NPC nên nói? Tôi nuốt nước bọt. Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ cậu ta thật sự đã có cảm xúc? Tôi buột miệng nói ra. “Rốt cuộc cậu có phải là NPC không?”

“Tôi là NPC, đúng không?” Kenshin nhìn tôi bằng ánh mắt mơ hồ lại đau khổ.

Tôi nhỏ mồ hôi lạnh, có lẽ không phải như vậy, có lẽ cậu ta thật sự có cảm xúc và ý thức. Tôi chưa bao giờ thấy NPC lại có cảm xúc bị thương đau khổ như vậy. “Cậu có ý thức?”

Kenshin trầm lắng một hồi, hồ hững nói: “Tôi không biết, có một ngày trong lúc đánh nhau với gamer, đột nhiên cảm thấy sự tình rất quái lạ, tôi không biết mình rốt cuộc đang làm gì, hình như tôi phải đi tìm một người, tìm Kaoru. Nhưng, tôi nghe gamer nói chuyện, càng lúc càng thấy rằng mọi chuyện không phải như tôi nghĩ. Tôi là NPC, mà tôi tìm kiếm rất lâu, mới biết được ý nghĩa thật sự của NPC. Từ lúc đó trở đi, tôi không biết bản thân mình rốt cuộc là thứ gì nữa.”

“Cậu là Kenshin.” Tôi buột miệng thốt lên. “Cậu thật sự muốn gặp Kaoru sao? Hay là chúng ta có thể cùng đi tìm?”

“Tôi đã biết, tôi chỉ gặp được bia mộ của Kaoru, tình tiết này đã được sắp đặt trước, tôi không bao giờ gặp được cô ấy.” Kenshin cười cay đắng.

“Cho dù gặp được thì sao chứ? Chuyện giữa cô ấy và tôi có thật sự xảy ra không? Thật sự đã cùng sống với nhau sao? Sau đó, tôi bị Hắc Ám Ma Thần khiên chiến, không may thất bại bị nhốt ở đây, còn Kaoru lại bị nhốt ở Tuyết Thôn, hai người không bao giờ gặp lại nhau nữa. Vốn dĩ, điều duy nhất tôi muốn là được gặp Kaoru, nhưng sau này tôi dần dần hiểu được, toàn bộ chuyện này đều là trò bịp.”

Tôi im lặng, trò bịp? Tôi chưa từng nghĩ rằng, những con người như chúng tôi, lại sắp đặt cho NPC một cuộc đời tàn khốc đến mức nào.

“Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn phải thực hiện nhiệm vụ ản của hệ thống. Tôi phải dẫn cậu đi gặp một người, nhưng tôi mong cậu đừng làm cậu ấy bị thương, có thể không, tinh linh?” Ánh mắt của Kenshin gần như là cầu xin.

Tôi cười toe toét. “Gọi tôi là Hoàng Tử, cậu yên tâm đi, bạn của Kenshin cũng chính là bạn của tôi.”

“Cậu ấy tên là gì thế?” Tôi vừa hỏi, vừa tò mò nhìn ngó xung quanh, vô cùng tò mò với hành lang trắng tinh này. Dựa vào cảm giác mà tôi có đối với Kenshin, tôi tin chúng tôi chắc sẽ đi tới một nơi giống Long Cung hoặc là điện thờ gì đó.

“Tên gốc là Lantis ·Ilanyushenlin, nhưng cậu ấy muốn tôi gọi là Sunshine.” Kenshin vừa dẫn đường, vừa trả lời câu hỏi của tôi.

Lantis ·Ilanyushenlin? Cái tên ngu ngốc này rốt cuộc là do tên lập trình viên ngu ngốc nào nghĩ ra vậy. Tôi thấy chắc chắn anh ta lật bừa từ điển tìm vài chữ từng rồi ghép vào với nhau. “Tên Sunshine này hay hơn nhiều, cậu ta là nam hả?”

“Phần lớn là thế.”

A? Vậy phần nhỏ kia là cái gì?

“Đến rồi.” Kenshin đột nhiên quay người lại, mà lúc này tôi cũng chú ý tới cánh cửa trắng tinh trước mắt, ở giữa khảm một viên ruby to đùng, viên ruby kia không biết có thể mua được mấy tấm vé tàu? Tôi âm thầm chảy nước miếng, cố dằn lại xúc động muốn trèo lên chiếm lấy.

“Mong rằng cậu đừng làm cậu ấy bị thương, mặc dù nội dung nhiệm vụ yêu cầu cậu đánh nhau, nhưng cậu không cần ra tay. Sunshine đã không bị nhiệm vụ không chế nữa rồi.”

“Oh, tôi biết rồi.” Tôi gật đầu, vui vẻ nghĩ. May là không cần đánh, ngay cả Kenshin tôi còn không đánh được, huống chi là nhiệm vụ ản biến thái đó. (Chẳng những phải biết Kenshin và Kaoru, ngoài trả lời chính xác, còn phải ăn no không có việc gì làm ngã xuống vách đá. Nhiệm vụ này không biến thái, thì cái gì mới gọi là biến thái?)

Lúc này, tôi không hề nghĩ đến chuyện NPC không bị nhiệm vụ không chế lại đại diện cho một chuyện vô cùng nghiêm trọng!

Kenshin mở cánh cửa, một tia sáng màu vàng êm dịu chiếu ra. Tôi dùng tay che hai mắt, chỉ thấy bên trong hình như có một bóng người. Tôi theo Kenshin bước vào.

“Sunshine, đây là Hoàng Tử, là tinh linh đã thông qua nhiệm vụ ản.” Kenshin nhếch khóe miệng.

“Oh? Thật sao?” Bóng người vốn dĩ đang nằm uể oải trên ghế dài đi tới phía tôi.

Tôi dần dần nhìn rõ bóng người đó. Sốc nặng. Tinh linh đen? Chỉ thấy màu da của cậu ta đen như tinh linh đen, nhưng không có mái tóc trắng, mà là mái tóc dài màu tím bạc được buộc cao kiểu đuôi ngựa, cộng thêm đôi mắt xanh ngọc bích. Trên người mặc áo và váy, chân váy dài lết đất, chân không mang giày, chỉ quấn vải.

Tôi há hốc, có hiểu lắm gì không? Không phải nói Đại Lục Phương Đông rất ít tinh linh sao? Sao nhiệm vụ ẩn lại có thể là tinh linh đen? Ặc, tôi bỗng nhìn ra tai cậu ấy có kiểu bình thường của loài người, rốt cuộc là sao đây?

“Xin chào Hoàng Tử, tôi là Sunshine.” Sunshine ưu nhã vái chào tôi.

Tôi nhú mày nhìn, cố đoán xem lập trình viên rốt cuộc nghĩ gì. Hoàng tử Ả Rập? Tôi đột nhiên nhớ tới, trang phục và màu da này không phải phong cách Ả Rập sao? Thì ra, thì ra lập trình viên muốn tạo ra phong cách Ả Rập. Tôi bùng tình ngộ, không phải tinh linh đen, là người Ả RẬP.

“Hoàng Tử?” Sunshine tò mò nhìn tôi.

Tôi quay về hiện thực, vui vẻ chào hỏi người bạn mới. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người Ả Rập, mặc dù là NPC. “Xin chào, rất vui được gặp cậu, Sunshine.”

Sunshine và Kenshin đều khẽ cười, Sunshine không thể chờ được hỏi tình hình bên ngoài.

Bởi vì tôi không quen với Đại Lục Phương Đông, tôi đành phải kể lại tình huống tại sao tôi lại tới Đại Lục Phương Đông trước, sau đó mới bắt đầu miêu tả hết thấy về Đại Lục Trung Tâm. Bao gồm những người bạn Đội Phi Thường dễ thương của tôi và Vô Ngân Thành không biết hoàn thành xong chưa.

“Tôi thật sự muốn đi xem Đại Lục Trung Tâm.” Sunshine hơi nhú mày. “Rất muốn xem thế giới ngoài kia, rất muốn xem ánh sáng mặt trời thật sự.”

Ánh sáng mặt trời? Thì ra là như vậy, cho nên cậu ta tự gọi mình là Sunshine sao? Bởi vì cậu ta khao khát có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời thật sự. Tôi hạ quyết tâm “Hai người đi cùng tôi đi, quay về Đại Lục Trung Tâm với tôi, tôi sẽ không nói ra thân phận của hai người, hai người có thể vờ làm gamer bình thường, nhất định không có vấn đề gì.”

“Thật sao? Cậu thật sự muốn dẫn chúng tôi đi?” Sunshine cười lên.

“Đúng vậy.” Tôi cũng cười, nhưng lại nghĩ tới một vấn đề. “Nhưng mà hai người không có tôi cũng có thể đi mà? Tại sao không đi?”

Kenshin cười khỏ. “Không được, tôi từng thử rồi. Nhiệm vụ ẩn chưa bắt đầu, nếu tôi tự tiện rời khỏi hang quý, sẽ bị hệ thống ép buộc truyền tống trở lại. Còn Sunshine không thể bước ra khỏi cung điện này.”

“Vậy bây giờ có thể đi không?”

“Không được.” Sunshine nhú mày, thờ dãi. “Cậu phải hoàn thành tâm nguyện của Kenshin mới được.”

Tôi quay về phía Kenshin. “Tâm nguyện của cậu? Tâm nguyện của cậu nhiều quá đó.”

“Đó là quy định của hệ thống.” Kenshin bắt đầu nói: “Nhiệm vụ ẩn này là, cậu phải nói với tôi tên của người ủy thác Kaoru, tôi mới giao dây buộc tóc cho cậu. Sau khi lấy được dây buộc tóc của tôi, cậu không thể giao cho Công hội Người phiêu lưu, mà phải giao cho Kaoru đã lâm bệnh nặng. Kaoru cầu xin cậu dẫn tôi đi gặp cô ấy, sau đó cậu trở về hang quý, cho tôi biết tin Kaoru sắp qua đời, tôi theo cậu đi gặp Kaoru. Sau khi thấy mộ Kaoru, cậu cùng tôi đi tìm kẻ thù của tôi rồi báo thù, Sau khi hoàn thành, tôi sẽ biến thành pet hình người của cậu.”

Thì ra là như vậy, nhưng có bao nhiêu người biết được phải lấy dây buộc tóc như vậy? Lấy được rồi, còn phải bỏ tiền thưởng cao ngất, lại đưa dây buộc tóc rất khó khăn mới lấy được cho một NPC khác? Còn phải đồng ý trở về dẫn Kenshin đi tìm Kaoru. Càng hài hước chính là, còn phải giúp NPC báo thù? Tôi nhò mồ hôi lạnh, âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của lập trình viên thiết kế nhiệm vụ biến thái này. “Thảo nào chưa có ai hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Ừm, mà nhiệm vụ của Sunshine còn khó hơn chút.” Kenshin vô tình nói. “Sau khi có được tôi, cậu phải rớt xuống vách đá, tôi sẽ cứu cậu, sau đó dẫn cậu đi tìm Sunshine. Tiếp theo, cậu phải đáp được tên họ đầy đủ của Sunshine, nếu không sẽ bị Sunshine giết. Sau đó mãi mãi mất đi cơ hội hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Lantis ·Ilanyushenlin? Tên này, tôi đoán đến ngày tận thế cũng không đoán trúng.” Tôi sụp đổ!

“Tên của tôi phải hoàn thành nhiệm vụ khác mới nhìn thấy được, hình như là khắc ở trên bia đá tiền tri của núi Trầm Lam, đỉnh núi cao nhất thế giới.” Sunshine chuyển ánh mắt, bất mãn nói: “Nhưng tôi không thích cái tên đó.”

“Nhiệm vụ này không định để người hoàn thành thì phải? Cần tình cờ đến mức nào mới có thể làm được chứ?” Tôi vô cùng nghi ngờ, nhiệm vụ này nếu không phải nhờ Kenshin và Sunshine có ý thức, e rằng đến lúc Cuộc Sống Thứ Hai đóng cửa cũng chưa chắc có người hoàn thành được phải không?

Kenshin cười khỏ. “Chắc cũng không định để gamer hoàn thành phải không? Ý tôi là, cho tới bây giờ còn chưa có gamer nào đánh bại được tôi. Nếu tôi biến thành pet hình người của ai, vậy giá trị sẽ rất cao.”

Nói cũng phải, tôi nuốt nước bọt. Nếu đã có Kenshin, vậy tôi còn sợ ai? Ngay cả Tiểu Long Nữ cũng không thể bắt nạt tôi. “Vậy còn Sunshine? Không

phải cũng biến thành pet hình người chứ?”

Sunshine cười ưu nhã. “Ừm, tôi cũng vậy. Cho nên cậu hoàn thành nhiệm vụ xong, tôi mới có thể đi ra ngoài.”

“Yeah, muôn năm ~ Chẳng những có thêm hai người bạn, mà còn là người bạn siêu mạnh nữa!” Tôi vui vẻ nhảy tung tung.

“Bạn ư?” Kenshin và Sunshine đều mỉm cười, quả nhiên họ không chọn làm người.

“Nhưng cậu phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ trước đã, nếu không sẽ khiến hệ thống nghi ngờ.” Kenshin cắt đứt tiếng hoan hô của tôi.

“Oh, bình tĩnh đi, có cậu rồi tôi còn sợ không hoàn thành được sao?” Tôi không sợ trời không sợ đất, nói.

Kenshin dẫn đầu, tiếp tục giải thích việc chúng tôi cần làm. “Ừm, vậy chúng ta đi tìm phần mộ của Kaoru trước, hình như là ở tận cùng phía bắc của Tuyết Thôn, sau đó đi tìm Hắc Ám Ma Thần bảo thủ. Tiếp theo đi nhận nhiệm vụ nhà tiên tri, đi tìm ba nhà tiên tri tàn mất khắp các nơi, mỗi nhà tiên tri sẽ đưa cho cậu một mảnh bản đồ bằng đá nhỏ, ghép lại là có thể đi lấy đá tiên tri ở đỉnh núi Trạm Lam cao nhất. Lấy được đá tiên tri, giao cho nhà tiên tri, nhà tiên tri sẽ nói lời tiên đoán, quý đang chờ đợi người yêu, người yêu cũng đang khổ sở chờ quý, chỉ ở nơi sâu thẳm nhất mới có hi vọng.”

“Tiên đoán quý gì vậy.” Tôi nghi hoặc. Người nào nhận được lời tiên tri đó chắc sẽ học máu nhĩ? Khó khăn lắm mới leo lên được núi cao, nhưng lại nhận được lời tiên tri kì quái.

Sunshine giải thích: “Chủ yếu là ám chỉ, phải hoàn thành tâm nguyện của Quý Vương Kenshin trước, sau đó nhảy xuống vách đá, mới có thể gặp được tôi.”

Thằng nào nghĩ ra được không bằng đi mua xổ số, bảo đảm trúng giải độc đắc! Khóe miệng tôi giật giật.

“Được rồi, nghe hình như cũng không khó lắm, tôi dẫn Kenshin đi tìm Kaoru đây. Sunshine cậu chờ tin tốt của chúng tôi nhé!” Tôi tràn đầy tự tin đích bảo đảm với Sunshine. Tôi nghĩ, có Kenshin ở đây, Hắc Ám Ma Thần có gì đáng sợ chứ? Chẳng qua chỉ là đi tìm mấy người, leo núi mà thôi, nhẹ nhàng thoải mái là có thể dẫn Kenshin và Sunshine đi rồi. Chuyện có lợi như thế này, có đứá ngốc mới không làm.

“Được, tôi chờ hai người trở về.” Sunshine tin tưởng nhìn tôi.

Ý chí chiến đấu dâng trào, tôi kéo tay Kenshin. “Đi, Kenshin, chúng ta mau làm xong nhiệm vụ, là có thể trở về đón Sunshine quay về Đại Lục Trung Tâm rồi.”

Tôi vừa kéo Kenshin, vừa vẫy tay với Sunshine, bước ra khỏi cánh cửa lớn màu trắng lúc nãy.

“Cố lên, Hoàng Tử, nguyện thánh Allah chúc phúc cho các cậu.” Sunshine cầu nguyện cho chúng tôi.

Kéo Kenshin, chúng tôi trở lại hang quý. Có Kenshin là người địa phương, chúng tôi ung dung ra khỏi hang quý. Lâu rồi không thấy bầu trời, tôi thoải mái kéo dẫn gân cốt. Xong xuôi, lại phát hiện Kenshin đang ngẩn ngơ nhìn xung quanh. Khó lắm mới thấy được bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, tôi không nhịn được mà cười thầm. Kenshin lập tức kìm nén, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Tôi đột nhiên nghĩ ra. “Đúng rồi, dáng vẻ này của cậu đi tới đi lui hình như cũng không tốt lắm, có thể sẽ bị rất nhiều người nhận ra cậu rất giống Bạt Dao Trail!” Mặc dù không phải ai cũng thích manga cổ xưa như tôi. Ấc, lập trình viên nhầm chán là ngoại lệ.

“Vậy sao? Chỉ cần nói tôi là pet của cậu không phải là được rồi sao?” Kenshin thờ ơ nói.

Tôi bất mãn nhìn cậu ta. “Nhưng cậu không phải pet của tôi, cậu là bạn của tôi.”

Kenshin nhìn tôi, mặc dù trên khuôn mặt vẫn lạnh lùng, nhưng tôi nhìn thấy trong mắt cậu có nét cười. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cậu chờ chút.” Tôi chộp lấy túi, bới loạn một lúc, cuối cùng lôi ra một bộ đồ tân thủ tôi giữ lại làm kỉ niệm, may là lúc đó không bán. “Mặc cái này đi! Rồi buông tóc ra, làm như vậy sẽ không giống nữa.”

Kenshin nhận lấy quần áo, cởi đồ rônin ngay tại trận. Ấc, tôi có nên tránh đi không? Mắt tôi nhìn lên, thỉnh thoảng tò mò nhìn lên một chút, nhưng tôi xin thề, ngoài bờ vai không tính là rộng, cánh tay gầy gò, cơ bụng sáu múi và đôi chân thon dài của cậu ta ra, tôi chẳng nhìn thấy cái gì cả!

Thấy cậu ta đã mặc quần áo xong xuôi. . . À, là Kenshin nói rằng cậu ta đã mặc quần áo xong xuôi, tôi xé một sợi dây từ bộ đồ cậu ta vừa cởi, buộc thành đai trên đầu.

Được lắm, tôi hài lòng nhìn. Mặc đồ tân thủ, cậu ta rất giống cậu bé Kenshin mới lớn, như vậy thoát nhìn cũng không khác gamer khác là mấy, thậm chí còn thật sự rất giống tân thủ.

“Tôi vẫn gọi cậu Kenshin nhé? Chắc chẳng sao đâu.”

“Ừm”

“Xuất phát thôi, để Sunshine khỏi phải chờ lâu.” Đi tìm phần mộ của Kaoru, đương nhiên, tôi không quên đeo lên mặt nạ ca kịch dễ thương của tôi.

“Nhưng, Tuyết Thôn nghe có vẻ rất lạnh?” Tôi lo lắng.

“Chưa từng đến, không biết.” Kenshin nói nhẹ tênh.

“Bạn có sợ lạnh không?” Tôi tò mò hỏi.

“Không biết, chắc là không sợ.” Mày Kenshin nhú lại, dường như không cảm thấy bản thân sẽ sợ lạnh.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 6: HẮC ÁM MA THẦN

Không sợ lạnh? Vậy rốt cuộc bây giờ ai đang ôm ghì lấy tôi để sưởi ấm đây? Tôi run cầm cập, chậm chậm bước từng bước lên phía trước một cách khó khăn, còn phải nửa lời nửa kéo Kenshin đang ôm ghì lấy tôi, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái.

Từ trạm truyền tống của Bạch Hồ Thành, Kenshin và tôi được truyền tống tới Huyền Vũ Thành ở phía bắc, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ giảm mạnh, thế là tôi mua hai chiếc áo choàng nhung, rồi vội vã tiến về Tuyết Thôn. Càng đi tôi càng hiểu rõ vận mệnh của mình gặp ghềnh tới mức nào. Tại sao? Tại sao? Tại sao lại có bão tuyết?

Mẹ ơi, thật sự là lạnh đủ rồi. Tôi gần như móc tất cả những thứ có thể mặc trong túi ra che người bịt mặt, nhưng vẫn lạnh đến mức tôi cảm thấy nếu tôi nhỏ nước miếng, có lẽ sẽ rơi xuống đất sẽ đóng thành băng, hà hơi sẽ đóng băng lên mặt luôn.

Mà tình hình Kenshin ở bên cạnh còn thảm hơn tôi. Cậu ta đã đặt chân đến Tuyết Thôn từ trước, thế mà vừa bắt đầu đã run rẩy không ngừng, mặc thêm bộ đồ lông nhừ của mình rồi mà vẫn không tốt hơn. Cuối cùng cậu ta dựa hẳn lên người tôi sưởi ấm. Xem ra, dưới cái lạnh khủng bố như thế này, ngay cả kiếm khách số một cũng không thể không bại trận!

“Ken. . . shin, rốt cuộc đã tới....chưa?” Tôi khó khăn thốt nên lời này.

“Sắp. tới rồi.” Sắc mặt Kenshin như băng. Ê, tốt xấu gì cậu cũng mở mắt ra nhìn đường đi chứ?

Trong cơn bão tuyết dữ dội, trước mắt tôi gần như trắng xóa, chỉ biết nhìn la bàn mà bước về phía trước, hy vọng Thượng Đế, Phật Tổ cùng Allah sẽ thấy tôi gắng sức cứu người. . . . cứu NPC như thế này, sẽ nhớ mà phù hộ cho tôi.

“A ~” Tôi bị vấp, ngã tại trận, in thành hình chữ đại trên mặt tuyết, mà cái tên khốn kiếp Kenshin còn nằm đè lên người tôi.

“Ken. Shin! Nếu cậu không đứng dậy, tôi sẽ ném cậu về hang quý ở cùng Sunshine cả đời đấy.”

“.” Kenshin lạnh mặt, tâm không cam tình không nguyện bò lên khỏi “Lò sưởi”.

Bớt đi sức nặng của một người, tôi ai oán chậm rãi bò lên. Cho dù tôi có ba lòng hai ý, đông bái thần tây bái Phật không có việc gì còn niệm niệm kinh Co-ran, đó cũng bởi vì có bái có thiêng, thành tâm bái nhiều thiêng nhiều, các vị có cần thiết phải trừng phạt tôi như vậy không? Ngay cả mặt tuyết trắng không không có vật gì cũng làm tôi vấp được sao?

Kenshin nhú mày nhìn mặt đất. “Hình như cậu bị vấp vào hòn đá.”

Tôi vội vàng nhìn lại, kỳ lạ, hình dạng của khối đá kia sao lại rất giống. . . bia mộ? Tôi lại có thể giẫm lên một bia mộ? Trời ạ, anh quý thân mến, tôi không cố ý giẫm lên cửa lớn nhà anh đâu, buổi tối đừng tìm tôi báo thù nhé. Không đúng, đây là thế giới trong game, không phải người chết có thể sống lại sao? Sao lại cần bia mộ. bia mộ?

“Phần mộ của Kaoru?” Tôi kinh ngạc hô lên.

“Gạt tuyết trước bia mộ ra.” Tôi nói xong, lập tức lấy Hắc Dao làm xẻng, bắt đầu xúc tuyết.

Mặc dù làm việc này dưới bão tuyết vô cùng tốn sức, nhưng hai người chúng tôi vẫn gắng sức xúc tuyết, nhưng xúc lên một cân tuyết, thì lại rơi xuống trăm cân tuyết. Tôi và Kenshin cố gắng một lúc lâu vẫn không nhìn thấy chữ trên bia mộ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ánh mắt của Kenshin cũng càng lúc càng lo lắng và tuyệt vọng. Thấy cậu ta như vậy, tôi lại càng gắng hết sức bình sinh mà đào, nhưng chỉ tốn sức.

Cuối cùng, tôi mệt đến mức không còn sức đào tiếp, đành nhìn Kenshin đào điên cuồng, tôi càng nhìn lại càng cảm thấy thương xót, cho dù Kenshin biết câu chuyện kia do hệ thống sắp đặt, không xảy ra thật nhưng vẫn không thể quên Kaoru sao?

Kenshin đào mãi xúc mãi vẫn không hết tuyết, động tác của cậu ta càng lúc càng cuồng loạn, máu tóc vốn dĩ chỉnh tề đã rối tung cả lên. Nhưng tuyết vẫn rơi không ngừng.

“Kaoru.” Cuối cùng Kenshin cũng buông kiếm, ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng, trên mặt là những giọt lệ lạnh băng.

Tuyết ngừng rơi.

Tầng mây dần dần tan đi, ánh mặt xuyên qua đám mây chiếu lên bia mộ của Kaoru, tuyết trong phạm vi nhỏ nhỏ đó bắt đầu tan chảy.

“Mãi mãi đợi ái phu. Kaoru yên giấc ngàn thu.”

Kenshin loạng choạng đến trước bia mộ, quỳ phịch xuống. “Kaoru.”

Tôi đứng dậy, yên lặng bước tới sau lưng Kenshin, nhìn bia mộ kia. Mặc dù đã sớm biết kết cục ra sao, nhưng lúc thật sự nhìn thấy trong lòng vẫn thương xót vô ngần. Nói tôi thương xót vì Kaoru đã chết, thà rằng nói tôi thương cho Kenshin không tránh khỏi vận mệnh mà hệ thống dựng lên.

“Có phải tôi không nên đến không? Nếu tôi không đến, Kaoru sẽ không bao giờ phải chết.” Kenshin đắm xuống đất, hô to.

“Đau khổ chờ đợi mãi mãi, có lẽ cô ấy thà rằng nằm trong nấm mồ, chờ cậu tới gặp cô ấy.” Tôi nói chậm chậm: “Cũng như cậu, cho dù biết chỉ có thể thấy nấm mồ của cô ấy, vẫn muốn đi tìm cô ấy.”

Kenshin ngẩn ngơ một lúc lâu mới nở nụ cười khổ sở. “Có lẽ như vậy.”

“Đi báo thù đi, cho dù kẻ thù này không có thật, nhưng hãy hóa bi thương của cậu thành động lực chiến đấu, biến nỗi khổ của cậu thành nguồn sinh lực để vung kiếm, đi chiến đấu, đi trút giận.” Mắt tôi bùng lên ngọn lửa quyết chiến.

Mắt Kenshin cũng tuôn ra ánh lửa. “Đi.” Nói xong, không hề ngoảnh đầu lại, không sợ lạnh xoay người lên đường.

Quả nhiên cũng là phần tử hiếu chiến. Tôi mỉm cười, tìm được người có cùng sở thích rồi.

“Kenshin, Hắc Ám Ma Thần ở đâu vậy? Mặc dù bão tuyết đã ngừng, nhưng tôi mệt quá rồi. Nếu mà quá xa, ngày mai chúng tôi đi có được không?” Tôi nhìn Kenshin bằng ánh mắt ai oán, bất đắc dĩ, mệt mỏi nhất của tôi. Đáng tiếc, Kenshin không hề giống Gui.

“Ồ son động lưng chừng núi ngay kia thôi, đi mau.” Kenshin chỉ son động có phần xa lại không quá xa kia, lạnh lùng thúc giục tôi đi mau.

“Được rồi, được rồi.”

Tôi ai oán theo sau Kenshin trèo lên núi tuyết. Càng tới gần son động, lòng tôi lại càng lo lắng bất an, bởi vì tôi càng nhìn rõ tượng đá khổng lồ khủng bố trước son động. Ngoài ra tôi cũng phát hiện ra cái cửa to lớn của son động này gần như có thể nhét vừa năm người tôi chồng lên nhau, năm người. Cao gần tới 9m thì phải? Nghĩ đến đây, tôi nuốt nước bọt. Không phải chứ? Chắc chi là động lớn, không thể nào có quái vật cao lớn như vậy chứ?

“Kenshin, cậu có biết Hắc Ám Ma Thần có hình dạng thế nào không?” Tôi nom nớp lo sợ hỏi.

Kenshin không quay đầu, vừa gấp rút lên đường vừa quay về phía tôi. “Dáng vẻ hệ thống cung cấp cho tôi là khổng lồ lực lưỡng, mặc áo choàng đen, trên đầu có một cái sừng, cầm Hắc Ám Ma Kiếm to lớn vô cùng.”

“Nghe có vẻ rất khủng bố!” Tính từ khổng lồ, lực lưỡng, thêm vào cửa son động lớn như vậy. Tôi đột nhiên cảm thấy người giò như Kenshin và Sunshine cũng không thể giải quyết nó dễ dàng.

“Tối rồi.” Kenshin đột nhiên dừng lại.

“Phải vào sao? Tôi tìm xem có cái gì có thể đánh dấu trước đã, tránh cho chúng ta bị lạc đường trong son động.” Tôi vội vã lục tìm trong túi.

Kenshin đứng thẳng trước cửa động, đột nhiên thét lên: “Hắc Ám Ma Thần, ta Kenshin tới tìm ngươi đòi nợ.”

Tôi sững sốt, nhìn theo Kenshin đi về phía hang động đen ngòm vô đáy, nhưng mà hết thấy đều rất yên tĩnh, dường như ngay cả gió và tuyết cũng không dám phát ra tiếng động. Nổi bất an tràn ngập trong lòng tôi, lập tức rút Hắc Dao ra. Trong sự tĩnh lặng, tiếng rút đao vô cùng rõ rệt.

Một viên đá nhỏ đột nhiên rơi xuống từ đỉnh son động. Tiếp theo trời đất đột ngột rung chuyển, gió lớn lùa ra từ son động. Tôi gần như không thể giữ vững thân mình, hang động vốn dĩ đen ngòm nhưng bây giờ lại bao trùm màu xanh lục quý dị.

Tôi biết cuộc chiến sắp sửa bắt đầu, mà đối thủ lần này có lẽ là kẻ mạnh nhất mà tôi từng gặp. Tôi kiên định đứng cạnh Kenshin, ngạo mạn nhìn về phía son động.

Cuối cùng, Hắc Ám Ma Thần đã xuất hiện .

Tôi nặng nề lên tiếng, “Kenshin, mặc dù nói lớn nhỏ và sức mạnh không nhất thiết có liên quan trực tiếp, nhưng cậu có cảm thấy Hắc Ám Ma Thần rất có khả năng không nhìn thấy chúng ta mà không cẩn thận giẫm chết chúng ta luôn không?”

“” Kenshin ngẩng cao đầu nhìn Hắc Ám Ma Thần trước mắt, không nói gì.

Mẹ ơi, nó thật sự nhấc chân rồi. Tôi vội vàng kéo Kenshin chạy ra xa. Nói đùa, ai có cách nào đánh với quái vật phải cúi đầu mới chui ra khỏi cửa son động cao 9 m này chứ?

“Không được, tôi phải báo thù cho Kaoru.” Kenshin giãy khỏi tay tôi, vẫn cứ xông tới chỗ Hắc Ám Ma Thần.

Thấy Kenshin xông tới chỗ Hắc Ám Ma Thần, tôi chỉ cười khổ rồi bất chấp khó khăn quay lại, tôi vừa chạy vừa hô: “Kenshin cẩn thận chút, đừng so đo sức mạnh với nó.”

Dường như Kenshin bị tai không thém nghe, chỉ xông bừa vào Hắc Ám Ma Thần. Sau khi cậu ta xông đến trước mặt Ma Thần, lập tức nhảy lên đầu gối nó, rồi lại đập lên cơ thể nó, lấy đà nhảy tới mặt Ma Thần, rút kiếm ra trong nháy mắt. Khi kiếm sắp sửa chém tới mặt Ma Thần, bàn tay to đùng của nó đã vung tới bên Kenshin. Kenshin đành nhảy về phía sau, tránh bàn tay to đùng có thể sẽ đưa cậu ta tới miền đất chết.

“Kenshin, tôi sẽ thu hút sự chú ý của nó, cậu đánh lên từ phía sau.” Tôi hét lên, lập tức đem đâm dao xuống bàn chân của Hắc Ám Ma Thần.

Keng một tiếng, sao lúc dao đâm vào lòng bàn chân lại truyền tới tiếng sắt thép va chạm? Tôi cúi đầu nhìn, nuốt hai ngụm nước bọt, không ngờ rằng thậm chí tôi còn không làm xước da Ma Thần được. Thử lại một lần nữa, tôi dùng hết sức đâm dao xuống. Keng!

“Không thể ngờ Hắc Dao của tôi lại không thể đối phó được với Ma Thần, phải rèn lại mới được.” Tôi chìm sâu trong cảm giác thất bại, cô đơn cảm Hắc Dao, phía sau còn cuộn lên mấy chiếc lá rơi.

“Hoàng Tử, mau tránh ra!” Tiếng gầm của Kenshin truyền tới.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cái thứ gọi là Hắc Ám Ma Kiếm hướng tới chỗ tôi như chiếc máy bay đâm sầm xuống đất. Tôi nhanh chóng phi người sang bên né tránh, nhưng máy bay. Ma Kiếm lại chém ngang về phía tôi. Trời ạ. Tôi nhỏ như thế này mà nó lại có thể chém ngang tôi? Chuyện này không hợp lý lắm thì phải? Tên lập trình viên ngu ngốc. Tôi chặt vật gục xuống thành hình chữ đại, khó khăn lắm mới tránh được thanh Ma Kiếm kia.

Tôi nhanh chóng bò dậy, lập tức co chân chạy trốn mất dạng. . . Không, là thu hút sự chú ý của Ma Thần, để Kenshin có thời gian đánh lên từ phía sau! Lúc chạy trốn, tôi khóc không ra nước mắt, cảm thấy từng bước chân rung trời động đất của Ma Thần, máy bay Ma Kiếm kia hết ba lại năm lần vung loạn sau lưng tôi. Không biết tôi sẽ bị giẫm nát bét hay bị chém thành pa tê đây?

“Kenshin, cậu mau đánh lên đi. Nếu tôi biến thành pa tê hoặc một đồng nát bét, đảm bảo sẽ đến hang quỷ làm phiền cậu đến chết!” Tôi đau buồn hét lên.

“Tôi chém rồi, không có tác dụng.” Kenshin phẫn hận hét.

“Cái gì?” Tôi cực kì hoảng sợ, lẽ nào tôi phải chết ở đây sao? Nhưng tôi không muốn chết thảm như vậy. “Kenshin, bên nào có vách núi?”

Kenshin vốn đang buồn bã lập tức phản chấn trở lại. “Ờ trái, ờ trái đi thẳng là có.”

Ờ trái? Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện, động từ ờ trái lại khó thực hiện đến vậy. “Kenshin, tôi không có cách nào ờ trái cả.” Tôi sẽ biến thành pa tê mất.

“Ma Thần, kẻ thù của ngươi là ta.” Tiếng gầm giận dữ của Kenshin vọng tới từ phía sau. Vừa nói câu này, Hắc Ám Ma Thần vốn dĩ ở phía sau tôi truy đuổi không ngừng lại chuyển hướng đuổi theo đánh Kenshin.

Thấy Kenshin chạy tới vách núi, tôi lập tức chạy theo, vừa chạy vừa nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào để Ma Thần ngã xuống vách núi? Ngáng chân nó? Tôi thấy, chắc tôi sẽ lập tức bị nó giẫm bẹp, hơn nữa nó còn không cảm thấy sự tồn tại của tôi!

“Kenshin, cậu định làm thế nào để nó ngoan ngoãn ngã xuống vách núi?” Không nghĩ được, tôi đành phải gào gào với Kenshin ở phía trước.

“Hoàng Tử, giúp tôi dẫn nó tới bên vách núi, càng gần càng tốt.” Không đầu không não bỏ lại một câu, Kenshin dừng chân, tránh né bảo kiếm máy bay của Ma Thần, chờ tôi tới “Thay ca”.

“Tôi có thể từ chối không?” Mắt tôi long lanh nước.

“Không thể.” Kenshin lạnh lùng bỏ lại một câu.

Hức ~ tôi bất chấp khó khăn, lập tức phi người chém đầu gối Ma Thần, như thường lệ vẫn keng một tiếng. Tôi xoay người phi nước đại về phía vách núi, trong lòng chỉ cầu nguyện Kenshin thật sự có đối sách.

Ma Thần theo sát phía sau tôi, thời gian chiến đấu càng lúc càng dài, tôi dần dần hơi đuối sức, vài lần tránh được lưỡi kiếm, nhưng vẫn bị sức gió theo thanh kiếm làm cho ứa máu. Một môi cộng thêm đau đớn, tôi dần dần cảm thấy chóng đờ hết nổi, nhưng gắng gượng để không chết, Sunshine còn đang đợi tôi hoàn thành nhiệm vụ, tôi còn phải đưa cậu ta trở về Đại Lục Trung Tâm mà!

Bỏ cuộc? Tôi chưa từng nghe thấy từ này!

Cuối cùng cũng tới vách núi, tôi suýt nữa khóc ra nước mắt. Không ngờ vách núi làm tôi ngã hai lần này lại trở thành vật cứu mạng của tôi, thế sự thật khó lường.

Dù thế nào đi nữa, vách núi đã ở trước mắt rồi, tôi vội vã gân cổ gào với Kenshin. “Kenshin, tới vách núi rồi, cậu có cách gì thì mau lòi ra đi, nếu không tôi cũng sắp chơi trò nhảy tự do hai người với Ma Thần rồi.”

Kenshin chỉ theo phía sau tôi, khuôn mặt trầm tĩnh gọn lên biểu cảm gió mưa chuẩn bị tới, tay phải đặt ở chuôi kiếm chuẩn bị. Thời cơ! Cậu ta đang đợi thời cơ tốt nhất để giải quyết kẻ thù cậu ta hận nhất.

Ặc, nghe nói tôi chỉ còn cách vận mệnh ngã xuống núi lần thứ ba 3 cm. Tôi quay đầu nhìn vách núi thâm sâu khó lường, lại nhìn Ma Thần to lớn trước mắt. Kỳ lạ! Tại sao tôi luôn phải chọn lựa giữa hai vận mệnh ngã chết và bị giẫm chết? Lần sau có thể đổi trò khác được không? Lúc tôi bó tay chịu trói mà trừng nhau với Ma Thần, khoe mắt tôi thấy có bóng hình vọt tới độ cao xấp xỉ chiều cao của Ma Thần. Mặc dù có nhờ mấy cái cây bên cạnh, nhưng lực bật nhảy của Kenshin vẫn vô cùng đáng sợ. Tôi âm thầm bội phục.

“Phá Không Trăm!” Kenshin uy mãnh gầm lên một tiếng, nhanh chóng rút kiếm ra chém xuống đầu Ma Thần, hình như cái này là Bạt Dao Thuật? Chỉ thấy đồng tóc của Ma Thần bị sức gió của kiếm thổi bay. Tiếp theo, là một tiếng keng ~ ỉnh tai.

Mặc dù không biết Ma Thần có bị thương hay không, nhưng ít nhất sức lực của Kenshin đã khiến Ma Thần bắt đầu đổ nghiêng về phía trước, rơi xuống vách núi là chuyện sớm muộn mà thôi. Tôi lại âm thầm bội phục Kenshin một lần nữa. Nhưng, sao trời lại đột nhiên tối sầm lại? Tôi ngẩng đầu nhìn, trọn mắt há miệng nhìn tòa nhà lớn. . . Hắc Ám Ma Thần đổ sụp xuống phía tôi!

Trời ạ, Ma Thần này cũng nên giảm béo đi! Thể tích lớn như vậy, hại tao không tìm thấy chỗ để trốn. Mẹ ơi! Tôi mang theo bộ mặt khóc tang, ai oán ngã xuống vách núi lần thứ ba. . .

“AAAAA. . . AAAAA.” Tôi hét ầm ĩ, nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau dữ dội khi rơi xuống đất. “AAAAA. . .”

“Cậu có thể ngậm mồm lại được không?” Giọng nói lạnh lùng của Kenshin truyền tới từ phía trên.

“A.?” Tôi ngẩng đầu nhìn, mặt Kenshin xuất hiện trước mắt. Tôi ngây người, nhìn sợi vải màu đỏ trong tay Kenshin quấn chặt giữa thắt lưng tôi, còn có. Bởi vì cậu ta thiếu thắt lưng mà quấn tụt xuống đầu gối. (>”

“Kenshin, mặc khó có thoải mái không?” Tôi nghiêm túc hỏi, kể từ lần trước “không cẩn thận” nhìn thấy, tôi liền rất muốn hỏi.

“Khó là cái gì?” Kenshin nhú mày.

“Chính là mảnh vải che ở vị trí quan trọng của cậu đó.”

Kenshin cúi đầu ngờ vực nhìn mảnh vải kia. “Cậu không mặc cái này sao?”

“Không, tôi mặc quần đùi.” Tôi trịnh trọng phủ nhận, tôi không đời nào mặc khó.

“Khác nhau thế nào?”

“Ờm, tôi thật sự rất sẵn lòng thảo luận sự khác nhau giữa khó và quần đùi với cậu, nhưng mà. . .” Tôi nhú mày. “Cậu biết đấy, treo người giữa không trung thảo luận về vấn đề quần lót thật sự không vệ sinh cho lắm, hơn nữa, hai chân tôi không thể đặt vững chãi trên mặt đất, thật sự khiến tôi không quen.”

Tôi đảo mắt. “Cho nên, cậu có thể kéo tôi lên trước không? Tôi bảo đảm sẽ phân tích phân loại tất cả các loại quần lót rồi giải thích hẳn hoi với cậu.”

Tôi trèo lên, ngồi sụp xuống đất, có phần không dám tin tôi có thể thoát chết từ tay vách núi.

“Kenshin.” Tôi lười biếng nói.

Chủ nhân: Hoàng Tử

Tên pet: Kenshin

Cấp độ: 100

HP: 10000

MP: 1500

Đặc tính cơ bản:

Sức mạnh: 300

Thể chất: 150

Nhanh nhẹn: 150

Trí lực: 50

Tinh thần: 50

Ngộ tính: 0

Kỹ năng: Bạt Dao Thuật, Liên Trảm, Phá Không Trảm, Long Tường Thiểm, Không Gian Phá, Khinh Thân Pháp, Bán Không Được, Thuần Gian Bạo Phát.

Đặc thù: Pet nhiệm vụ, không thể thăng cấp, không thể học kỹ năng mới.

“Cậu cấp 100 còn chưa tính, những chỉ số này cũng quá khủng bố rồi, thảo nào mạnh như vậy.” Tôi ghen tỵ nhìn những chỉ số này.

“Nhưng không thể thăng cấp thật sự quá đáng tiếc. Hệ thống này cũng quá dễ tiện, tôi phải tốn bao công bao sức mới đạt được cậu đó.” Tôi không nhận được lắm bầm phần nản.

Kenshin lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, hờ hững nói: “Chạy có mấy bước cũng được coi là tốn bao công bao sức?”

Nghe vậy, tôi lập tức nhảy lên lý luận. “Cái gì mà chạy mấy bước! Tôi chạy tới từ Đại Lục Trung Tâm ngàn dặm xa xôi, còn phải khổ sở kéo Tinh và Vân nhiều ngày như vậy mới có thể bị chúng nó hãm hại rơi xuống vách đá. Hơn nữa, còn mạo hiểm dưới bão tuyết tới Tuyết Thôn, còn bị ném ngã.
. Ê, Kenshin cậu đừng đi. Tôi còn chưa nói xong. Cậu còn dám nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy? Cậu biết không? Tôi chính là chủ nhân của cậu đây. Ê, đừng không để ý tới tôi như vậy!”

“Tiếp theo, phải làm sao bây giờ?” Tôi và Kenshin thoáng cái đã trở về Bạch Hồ Thành ở phía tây. Tôi thật sự không nhớ nổi tiếp theo phải làm gì mới có thể cứu được Sunshine còn bị vậy ở hang quý?

“Đi Công hội Người phiêu lưu, nhận nhiệm vụ nhà tiên tri.”

“Ồ.” Tôi hiểu rồi.

Tiếp theo, tôi không thể đợi được mà tiến vào Công hội Người phiêu lưu, muốn làm xong nhiệm vụ ngay lập, sau đó đưa Kenshin siêu khủng và Sunshine cao nhả cùng quay về Đại Lục Trung Tâm. Haiz, nhớ mọi người Đội Phi Thường quá.

Nhận nhiệm vụ xong xuôi, nhìn tờ giấy trong tay kia, tôi cảm thấy tôi sắp ngất mắt. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao bản đồ Công hội Người phiêu lưu giao cho tôi lại chỉ chỗ của ba nhà tiên tri tại ba điểm xếp thành hình tam giác trên toàn Đại Lục Phương Đông? Cái này, cho dù tôi không mù đường, chắc cũng phải tốn hết sức mới tìm được phải không?

Không sao cả. Tinh thần tôi phấn chấn trở lại, bên cạnh còn có Kenshin, tôi sợ cái gì? “Kenshin, chắc cậu tìm bùa cũng thấy ba nhà tiên tri nhỉ?”

Kenshin chậm rãi quay đầu, vẫn trưng lên khuôn mặt lạnh lùng đó. “Ngoài Tuyết Thôn mà Kaoru ở, những nơi khác không biết!”

. Xem ra nhiệm vụ này rất có khả năng bởi vì hai kẻ đại mù đường, mà khiến cho độ khó tăng lên ba cấp. Tôi thở dài, cam chịu số phận bắt đầu mất to trường mất nhỏ với tấm bản đồ. Bắt đầu từ chỗ gần nhất đi! Điểm gần nhất hình như là bên trái phía dưới, thoát nhìn, hình như ở ngay bên trái góc dưới Bạch Hồ Thành.

“Dù sao đi nữa, chắc đi về phía bên trái đằng kia là đúng rồi.” Tôi dứt khoát quyết định nhắc bước đi về phía trước.

“Hoàng Tử.” Kenshin vẫn yên lặng theo sau đột nhiên gọi tên tôi.

Tôi vẫn bước chân đi tiếp, chỉ hơi quay đầu hỏi. “Gi thế?”

“Cậu vẫn chưa nói với tôi chuyện quần lót.” Kenshin vô cùng nghiêm túc

“Ặc, quần lót. . .” Tôi chỉ biết đồ lót có quần lọt khe, quần ghen, quần ren, quần không viền. Không biết con trai ngoài quần đùi và quần tam giác còn có loại nào khác không? Hức ~ Làm sao tôi biết được. Tôi không thể giới thiệu quần lót ren với Kenshin nhỉ? Gay to. Tôi thật sự không nghĩ ra phải làm thế nào cả. Kenshin mặc quần lót ren. . . Pfff! Ừm, đáng cân nhắc đấy.

“Không cần nói.” Kenshin đột nhiên nói câu này.

Tôi thất vọng đầy cõi lòng, cầu xin bằng ánh mắt phát sáng lấp lánh. “Tại sao? Tôi rất muốn thảo luận với cậu về vấn đề này mà. Tôi nói với cậu nhé ~ được không?”

Ánh mắt lạnh lùng của Kenshin liếc về phía này. “Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của cậu, tôi đột nhiên không muốn biết.”

“.....” Tôi gãi mặt, thì ra tôi cười quá lộ liễu. Lần sau phải nhớ không được cười linh tinh. Kế hoạch Kenshin mặc quần lót ren thất bại. . . Tôi hơi tiếc.

“Là biển?” Kenshin đột nhiên dừng lại, ngậy người nhìn biển, tựa như chưa bao giờ thấy cảnh tượng này. Mặt cậu ta chưa đựng vẻ xúc động và vui mừng kinh ngạc.

Cảm nhận của tôi đối với biển không tốt như vậy. Lúc trước tôi bị nhốt trên biển, nhàm chán đến mức phải nói chuyện với một cái bánh bao, cuối cùng còn bôi vôi mắc nợ mà bị bắt cọ sạch phần hải âu trên boong thuyền. Đúng là một câu chuyện mà tôi không muốn nhớ lại.

Kenshin hơi do dự hỏi, còn có chút ngượng ngùng. “Chúng ta có thể tới gần một chút xem không?”

Tôi cười, để lộ hàm răng trắng tinh. “Đương nhiên có thể.”

Dù Kenshin vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng rõ ràng bước chân đã trở nên gấp rút. Tôi cũng cười đi theo sau. Không thể ngờ Kenshin lạnh lùng cũng biết ngượng!

Kenshin dừng lại trước một màu xanh thẳm. Tôi im lặng đứng cạnh cậu ta, lên tiếng: “Rất đẹp nhỉ. Đợi cứu được Sunshine xong, chúng ta sẽ cùng nhau đến Đại Lục Trung Tâm. Chắc chắn hai người các cậu còn có thể thấy nhiều cảnh đẹp hơn.”

“Ừm.” Khuôn mặt lạnh lùng của Kenshin cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười hờ hững.

Tôi nhìn quanh, cảm thấy hình như chỗ này hơi quen? Tôi nhìn trái, đập vào mắt chính là một con thuyền vô cùng quen thuộc, còn có bến cảng vô cùng quen thuộc. Sao lại tới cảng được? Tôi cầm bản đồ đối chiếu, phát hiện tôi đi trật một góc 45o. Gay go to rồi! Ngay cả điểm gần nhất cũng không tới được, rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới tìm được ba nhà tiên tri đây?

“Haiz, không tìm thấy đường.” Tôi nhủ chặt lông mày.

Kenshin thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn biển, kiến nghị. “Bên kia có rất nhiều người, đi hỏi đường xem sao?”

“Rất nhiều người?” Tôi quay đầu nhìn, thật sự không ít người, hình như quây lại xem cái gì đấy? Thú vị. Tôi cực kỳ hứng thú kéo Kenshin đi về phía đám đông. “Đi. Chúng ta đi hóng chuyện.”

“Hóng chuyện? Thú vị hơn biển không?”

“Ặc. . . Mỗi người một ý thôi.”

Thật sự là hơi nhiều người, hơn nữa không khí hình như hơi căng? Tôi nhìn đám đông xung quanh đều xoa đám bóp tay, vẻ mặt căng gợn, thậm chí còn rút vũ khí. Đang xảy ra chuyện gì vậy? Tôi thò đầu vào, muốn hóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tên ác bá Hoàng Uy.” Người cạnh tôi đột nhiên thốt ra câu nói này, giọng điệu còn mang theo sự run rẩy.

“Hoàng Uy?” Tên này nghe rất quen.

“Lục Tinh, rốt cuộc em có làm bà xã của anh không? Anh cho em biết, anh đã bỏ trí tay chân ở mọi điểm hội sinh rồi. Nếu em nói không, anh sẽ chém thẳng nhóc này về cấp 1.” Một giọng nói ngứa tai quen thuộc vọng ra từ trong đám người.

Tôi vừa nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống. Được lắm Hoàng Uy, không ngờ lại ức hiếp bạn thân của tôi, còn bức hôn? Đúng là không coi tôi ra gì cả.

Tôi lấy hết sức đẩy đám người hèn nhát ở phía trước, thấy sắc mặt tái nhợt của Tinh và Vân khi bị mấy kẻ hành hạ. Tôi vô cùng tức giận, cất giọng lạnh tanh. “Nếu cô ấy lấy người, ta sẽ nuốt dao của mình.”

Mọi người đều liếc nhìn tôi, Vân kích động kinh ngạc hô lên: “Tinh linh? Đại ca là tinh linh. Đại ca, là anh sao?”

Tôi mỉm cười. “Không phải là anh, còn có tinh linh nào rong chơi ở Đại Lục Phương Đông sao?”

“Đại ca.” Sắc mặt tái nhợt của Tinh vô cùng phức tạp, cô ấy do dự kêu lên một tiếng.

Tôi nhìn Hoàng Uy lấp lánh ánh vàng, tục đến cùng cực, nói bằng giọng trầm tĩnh tràn đầy tức giận: “Hoàng Uy ư? Xem ra người vẫn chưa rút được gì từ bài học lần trước.”

“Mày. . .” Khuôn mặt của Hoàng Uy tràn ngập vẻ giận dữ những cũng phảng phất nỗi sợ hãi.

“Mẹ mày, mày đừng tưởng tao sợ mày. Lần trước mày đánh lên ông, lần này không đơn giản như vậy đâu. Chúng bay xông lên cho tao, chém chết nó sẽ có thưởng lớn.” Hoàng Uy gào lên với tôi.

“Kenshin, bắt đầu đánh đi.” Tôi nở nụ cười hờ hững, nói với Kenshin bên cạnh, đẩy lòng lại tràn ngập niềm hưng phấn. Hắc Ám Ma Thần khiến tôi phải nín nhịn nhiều như vậy, bây giờ cuối cùng gặp được người có thể bắt nạt, bỏ qua thế nào được!

Kenshin chỉ trưng lên bộ mặt lạnh lùng, gật đầu.

Tôi rút Hắc Dao, nhìn Hoàng Uy lùi ra sau đám đàn em, tôi cười lạnh lùng. Tránh ở phía sau có tác dụng sao? Tôi và Kenshin đồng thời phi người lên trên, chẳng hề sợ hãi tám gã đại hán. Bóng dáng hai người chúng tôi vọt giữa đao kiếm, Hắc Dao và kiếm của Kenshin càng nhanh đến mức chỉ thấy bóng đen và ánh bạc lóe lên, cũng như tia máu máu bắn ra.

Tôi sáng khoái không ngừng bay nhảy né tránh, không hề bận tâm tới tám gã đại hán. Lần trước một mình tôi cũng dám chống lại chúng, huống chi bây giờ đã có Kenshin hùng hổ cấp 100 bên cạnh. Nói như vậy có lẽ hơi làm nhục người ta chút, nhưng mà tôi chỉ coi trận chiến này là trò chơi giải quyết ngứa ngáy.

Giao hai người còn lại cho Kenshin giải quyết, tôi mỉm cười đi về phía Hoàng Uy. “Hoàng Uy, nghe rõ cho tôi, đừng để tôi thấy anh ức hiếp hai người gọi tôi là đại ca kia một lần nữa, nếu không, dù cho anh mang theo bao nhiêu phế vật bên người, đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là ruồi nhặng bay loạn mà thôi.”

“Còn anh ư? Tôi tuyệt đối không hề bỏ lỡ mà giết luôn.” Tôi nâng đao, hất thanh đao hoàng kim có vẻ hào nhoáng nhưng vô dụng trong tay Hoàng Uy ra xa.

Cửu Đầu Long Thiểm!

Tôi cười kiêu ngạo ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng trắng bay đi. Sau một hồi thôi không cười nữa, tôi nhìn về phía Kenshin đã dọn dẹp xong hai người, thăm giật mình. Ấy, hình như vừa nãy tôi dùng chiêu thức của Kenshin trước mặt cậu ta? Nhưng mà. . . Trong số kỹ năng của Kenshin hình như không có Cửu Đầu Long Thiểm thì phải. Chắc không sao đâu? Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Hai đứa không sao chứ?” Tôi lo lắng nhìn Vân và Tinh. May thay, hai người ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng không có dấu hiệu bị thương.

“Đại ca. . .” Vân tiến lên trước, khuôn mặt tràn ngập vẻ hối lỗi. Tới khi đến trước mặt tôi, nó chột khụy gối. “Em xin lỗi, đại ca.”

Mất tôi lỗi ra, tên Vân sợ mất mặt đến chết này lại có thể quỳ gối trước mặt mọi người?

“Đại ca, bọn em lừa anh nhiều như vậy, tại sao còn giúp bọn em nữa?” Tinh cũng tiến lên, mặt nó tràn đầy vẻ do dự.

Tôi nhún vai. “Anh đã nói rồi, chỉ hối hận vì những việc mình không làm. Một khi đã quyết, tuyệt đối không hối hận. Anh đã quyết định giúp hai đứa, sẽ giúp tới cùng.”

“Đại ca.” Vân và Tinh đồng thanh nói, hình như hai đứa đã hạ quyết tâm. “Cầu xin anh cho bọn em đi theo với.”

“Hừ?” Tôi nhíu mày. “Hai đứa chắc cũng có đủ tiền đến Đại Lục Trung Tâm rồi, hai đứa không cần lo cho anh, đi trước đi, anh còn chút việc phải làm.”

Sắc mặt hai người đột nhiên trắng xanh, Vân run rẩy nói. “Đại ca không chịu để bọn em đi theo sao? Em có thể thề, bọn em tuyệt đối không hại anh lần nữa.”

“Không phải như vậy. . .” Tôi nhíu chặt lông mày, có cần cho hai đứa theo không? Tôi hơi do dự. Theo lý mà nói, để hai đứa đi theo cũng là chuyện tốt. Dù sao cảm giác về phương hướng của Vân và Tinh tốt hơn tôi rất nhiều. Nhưng như vậy cũng phải nói rõ chuyện của Kenshin và Sunshine cho chúng nó.

“Quý Vương?” Tinh đột nhiên ngẩng người nhìn Kenshin, nhẹ nhàng thốt ra câu này.

Vân cũng quay đầu nhìn Kenshin, mang vẻ không thể tin nổi.

Sắc mặt tôi hơi thay đổi, vội nói: “Đừng nói gì cả, đi theo anh trước đã.”

Tinh và Vân dẫn tôi và Kenshin tới phòng riêng của nhà hàng nào đó. Hai đứa chúng nó lập tức ngồi xuống, bốn mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng của Kenshin. Tôi hơi buồn cười, cố ý chậm rãi cầm lấy thực đơn, chậm rãi gọi từng món, ngoảnh mặt làm ngơ với vẻ lo lắng của hai đứa. Pfff! Tôi nhịn cười tới mức sắp nội thương, không thể ngờ, tôi có thể chinh hai đứa trong game như vậy. Trước kia lần nào cũng là hai đứa liên hợp bắt nạt tôi.

“Cuối cùng, là món.” Tôi do dự, ăn gì đây nhỉ?

“Văn thần dầu ớt đỏ, phải không? Đại ca.” Vân cười hi hi tiếp lời. “Em cũng thích ăn văn thần dầu ớt đỏ rồi. Khẩu vị của đại ca quả nhiên là tuyệt nhất!”

Tôi nhíu mày. Đối với vấn đề đồ ăn, không phải tôi muốn nói, tôi dám bảo đảm ít nhất mình cũng là đứa sành ăn nhất trong đám bạn. Mọi lần đi ra ngoài

không phải toàn do tôi quyết định đi đâu ăn và chọn đồ ăn sao? “Vậy vắn thần dầu ớt đồ đi.”

Phục vụ vừa bước ra khỏi phòng riêng, Tinh và Vân lập tức nhìn chăm chú Kenshin đến chết, ánh mắt rõ ràng chết cũng không bỏ qua.

Tôi thở dài, trở nên nghiêm túc. “Tinh, Vân, bây giờ anh phải nói với hai đứa một chuyện vô cùng quan trọng. Anh muốn hai đứa đảm bảo rằng không cho bất kỳ ai biết chuyện này. Hơn nữa từ nay trở đi không nhắc lại chuyện này nữa.”

Tinh và Vân kiên định liếc mắt nhìn nhau. Vân dứt khoát nói: “Đại ca, em dám thề từ này trở đi sẽ nghe theo đại ca. Nếu đại ca bảo bọn em không được nói, vậy bọn em không dám hé một lời.”

“Nếu đại ca lo lắng, vậy không cần giải thích với bọn em. Bọn em không dị nghị gì cả.” Tinh cũng nói như vậy.

Tôi dùng ánh mắt dò hỏi Kenshin, dù sao đây cũng là bí mật của cậu ta, tôi không nên quyết định hộ cậu ta.

“Nói đi, tôi không mong họ coi tôi là NPC bình thường.” Kenshin thản nhiên nói.

Tinh và Vân dờ ra ba giây, Vân lấp ba lấp bắp hỏi. “Cậu, cậu. . . có ý thức? Không thể nào? Tinh tiết trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng lại có thể hiện rõ mồn một trước mắt?”

“Sự tình chính là vậy.” Tôi gãi mặt. Không thể ngờ trí thông minh của Vân còn cao hơn tôi, chỉ như vậy đã biết sự tình rồi. “Hơn nữa có ý thức không chỉ Kenshin, còn có một người khác, tên là Sunshine. Bây giờ anh đang nghĩ cách cứu Sunshine ra.”

“Còn một người khác?” Vân và Tinh đều sùng sốt.

“Ừm, anh phải hoàn thành một nhiệm vụ khác mới có thể cứu Sunshine ra khỏi hang quỷ.” Tôi nhú mày. “Có chuyện này phải nhờ hai đứa rồi, anh không hiểu bản đồ nhiệm vụ được giao.”

“Đưa em xem nào.” Không hổ là Tinh, sau khi kinh ngạc lập tức hỏi phục nguyên trạng, bình tĩnh kêu tôi cho xem bản đồ.

Tôi lấy bản đồ làm tôi rối rắm kia ra, đưa cho Tinh. Tinh nhú mày nhìn bản đồ, rồi lấy thước đo góc ra đo đạc góc độ. Chuyên nghiệp quá. Tôi thâm bội phục, thảo nào chúng nó không bị lạc đường. Tôi phải học hỏi mới được, nhưng mà thước đo góc dùng thế nào?

“Từ cảng đi về phía 20° đông đông nam tầm 15 km là tới.” Tinh vừa nói vừa thu thước đo góc lại.

“Ồ. . .” Tôi vừa gặm thức ăn vừa thờ ơ trả lời. Dù sao vừa nãy Tinh và Vân đều nói đi theo tôi. Có hai đứa dẫn đường, tôi chẳng phải lo đông đông nam gì đó nữa rồi.

Tôi cầm lấy bánh bao thịt trên bàn, nhìn nó sùng sốt một hồi, hình như rất nhiều ngày tôi không cho Bánh Bao Thịt ăn? Mồ hôi lạnh ứa ra. Thảm rồi! Đành phải mặc kệ Tinh và Vân vẫn còn ở đây, vội vã cho tay vào trong túi, ôm Bánh Bao Thịt ra.

“Ma ma ~” Rõ ràng Bánh Bao Thịt đã khóc đến mức sưng đỏ cả mắt, nhưng thấy tôi, nó vẫn có vẻ vui mừng. “Thịt Bao Bao rất nhớ ma ma. Bụng Thịt Bao Bao cũng đói lắm rồi ~”

Tôi thật sự đau lòng không nói lên lời, cũng vô cùng hối hận. Tôi lại quên mất không cho nó ăn. Tôi vội vã cầm bánh bao thịt dùng để ăn trong tay cho Bánh Bao Thịt ăn, vừa cho nó ăn vừa xin lỗi: “Xin lỗi, Bánh Bao Thịt. Ma ma quên mất, hại con đói lâu như vậy.”

“Hu ~ hu ~” Miệng Bánh Bao Thịt bị đút đầy thức ăn, nhưng đôi mắt to vẫn vô cùng vẻ nhìn tôi.

Nhìn Bánh Bao Thịt ăn vui vẻ, tôi yên tâm cầm đĩa chuẩn bị nhồi đầy bụng mình, nhưng lại đón nhận ba cặp mắt ngẩn ngơ.

“Bánh bao thịt mọc mắt. . .” Vân tròn mắt há mồm.

“Banh bao thịt biết nói.” Tinh nuốt nước bọt.

“.” Kenshin không nói lời nào.

Tôi cười gượng hai tiếng. “Đây là pet của anh, tên là Bánh Bao Thịt. Bánh Bao Thịt chào mọi người đi.”

Bánh Bao Thịt nuốt bánh bao thịt to đùng vào trong miệng, vui vẻ nhảy lên bàn, kêu: “Xin chào mọi người, tên Thịt Bao Bao là Bánh Bao Thịt, là pet của ma ma.”

“Ma ma?” Ba cặp mắt ngơ vờ lại nhìn tôi.

“Bánh Bao Thịt không giỏi phân biệt giới tính lắm, toàn gọi anh là ma ma.” Tôi toát mồ hôi. Lời này là nói dối, có lẽ cả thế giới không ai phân biệt giới tính giỏi như Bánh Bao Thịt.

“Pet của đại ca thật sự đặc biệt.” Vân nở nụ cười bất đắc dĩ.

Ừm, tôi nghĩ, pet đầu tiên là Bánh Bao Thịt mọc mắt, thứ hai nhân vật manga Kenshin có ý thức, tương lai cứu được Sunshine xong, pet thứ ba không phải là hoàng tử Ả Rập có ý thức sao? Thật sự rất đặc biệt. Toát mồ hôi!

“Thì ra Thịt Bao Bao thích ăn bánh bao thịt, thật sự rất đặc biệt.” Vân nói với Bánh Bao Thịt “ngồi” trên đầu nó.

“Bánh bao thịt ngon!” Bánh Bao Thịt vui vẻ nhảy cẫng lên.

“Bánh bao thịt rất ngon. Vậy Thịt Bao Bao bắt đầu biết nói từ lúc nào vậy?”

“Sau khi đánh nhau với chim lửa.”

“Chim lửa là thứ gì?”

“Là pet của Gui Gui.”

“Gui Gui lại là thứ gì?”

“Gui Gui là . . .” Bánh Bao Thịt nghiêng đầu vắt óc nghĩ ngợi. “Là thứ giống ma ma.”

“Ồ. . . Cũng là chiến sĩ tinh linh.” Vân chợt ngộ ra. “Vậy.”

“.” Tôi không nói gì.

Trên đường đi tới chỗ nhà tiên tri đầu tiên, hai người và một NPC không nói gì nghe cuộc đối thoại không náo của một người và một chiếc bánh bao. Xem ra Vân và Bánh Bao Thịt khá ăn khớp với nhau. Miệng hai “người” đều không dừng được, vừa hay cùng nói liên miên không ngắt!

“Tinh, còn bao xa nữa?” Tôi bắt đầu đi hỏi, nghe hai “người” kia nói tiếp, tôi sợ tôi sẽ mắc chứng suy nhược tinh thần mất.

Tay trái Tinh cầm bản đồ, tay phải cầm la bàn. “Ồ quanh quanh đây thôi, đại ca.”

“Ồ, vậy tìm xung quanh đi.”

Bang! Chân tôi bị cản lại, hình như gặp vật cản gì đó? Cúi đầu nhìn. Không ngờ tôi lại đá cái bát của lão ăn xin ven đường ra xa 5 m. Tôi há hốc miệng. Trời ạ! Tôi làm chuyện tốt gì thế này? Tôi vội vã nhặt bát trả lại, xin lỗi tới tấp. “Xin lỗi bác, bát của bác đây ạ.”

Thấy bác ăn xin hình như không có phản ứng gì, tôi ngẫm nghĩ, cho tay vào trong túi lấy ra mấy đồng vàng, bỏ vào trong bát của bác ăn xin. “Thưa bác, cháu gửi bác chỗ vàng này, ngại quá, lật úp bát của bác rồi.”

Sự tình giải quyết xong, lúc tôi đang định nhấc bước đi về phía trước, lại thấy khuôn mặt kinh ngạc của Tinh và Vân. “Sao thế?” Tôi sờ mặt, vẫn còn mặt nạ mà! Sao hai đứa lại nhìn tôi chăm chú như vậy?

“Không có gì, chỉ là thái độ đại ca đối với NPC thật sự rất đặc biệt.” Vân hơi kinh ngạc.

Tinh hít sâu một hơi rồi nói: “Thảo nào, thảo nào hội Kenshin lại chọn anh tháo gỡ nhiệm vụ của họ.”

“.” Khuôn mặt không biểu tình của Kenshin giật giật hai phát. Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nghe nói nguyên nhân họ chọn tôi hình như là bởi vì chưa có ai ngã xuống vách đá.

Nhưng vẫn phải giữ thể diện. Tôi khụ hai tiếng, cố tình nghiêm khắc nói. “Kenshin làm gì có nhiệm vụ nào cần anh giải quyết. Hai đứa đang nói bậy gì thế?”

Tinh và Vân có vẻ hoảng loạn. “Xin lỗi, đại ca. Bọn em chưa nói gì cả.”

Tôi gật đầu, giọng điệu cũng mềm đi. “Mau tìm xem nhà tiên tri ở đâu đi.”

“Vâng, đại ca.”

Giọng nói trầm tĩnh của bác ăn xin quỳ dưới đất vang lên. “Các người tìm nhà tiên tri có việc gì không?”

Chúng tôi quay đầu nhìn bác ăn xin dưới đất, tôi hơi do dự hỏi. “Chúng cháu muốn biết nội dung của tấm bia tiên tri trên Trạm Lam sơn, đỉnh núi cao nhất thế giới.”

Bác ăn xin thẳm thờ dài một tiếng, chậm rãi đứng lên. “Xem ra vẫn không trốn được! Ta chính là một trong ba nhà tiên tri.”

“A?” Chúng tôi sững sốt, có nhầm không? Làm nhà tiên tri mà nghèo như vậy sao, nghèo đến mức phải xin cơm ven đường?

“Tiểu huynh đệ, thấy người là người tốt, ta sẽ không giằng vờ người. Vốn dĩ còn phải bảo người làm việc chứng tỏ mình là chính nhân quân tử.” Nhà tiên đoán cười điềm đạm. “Bây giờ, ta sẽ giao mảnh vỡ bản đồ Trạm Lam sơn cho người không điều kiện.”

Tôi ngần ngợ nhận bản đồ, đơn giản như vậy đã lấy được mảnh vỡ bản đồ đầu tiên rồi?

“Xin hỏi nhà tiên tri, vốn dĩ ông muốn bảo chúng tôi làm gì?” Tinh hoài nghi hoặc.

“Khiêu khích Mãnh Hồ trại trên Hồ Sơn, giết ba đại đương gia.” Nhà tiên tri thần nhiên nói.

Tinh và Vân vô cùng không phong độ mà há hốc miệng. “Mãnh Hồ trại Đây chính là khu vực nguy hiểm không kém hang quỷ, hơn nữa còn phải giết ba đại boss?”

Sau một hồi, Vân cuối cùng cũng ngậm miệng lại, sau đó ngưỡng mộ nhìn tôi. “Đại ca, em thật sự rất ngưỡng mộ anh. Sau này em nhất định phải học cách đối nhân xử thế của anh, có lòng dạ hành y cứu thế vĩ đại.”

Ê, đừng dùng thành ngữ loạn xạ như vậy có được không. Hành y cứu thế gì chứ?! Ông còn học văn học như tôi nữa chứ. Tôi gãi mặt, không thể ngờ một hành động nhỏ nhoi lại bớt đi phiền hà lớn. Thật sự bất ngờ. Nhưng cũng tốt, như vậy ngày quay trở lại Đại Lục Trung Tâm gặp Đội Phi Thường lại càng gần hơn nữa.

Tôi quay người về phía bác tiên tri ăn xin. “Cảm ơn mảnh vỡ của bác. Vậy chúng cháu đi tìm nhà tiên tri thứ hai ngay đây.”

Nhà tiên tri mỉm cười. “Đúng là thằng nhóc lễ phép. Vậy ta sẽ lại tiết lộ cho người. Nhà tiên tri phía bắc thường xuất hiện tại chỗ có gà vịt cá thịt rau xanh củ cải.” Nói xong, nhà tiên tri lại quỳ xuống, tiếp tục làm người ăn xin.

“Chợ bán thức ăn à?” Tôi gãi mặt. Vị trí của các nhà tiên tri thật sự quái lạ. Tôi còn tưởng bọn họ đều trốn ở núi cao xa, nơi chỉ có thể làm bạn với chim thú. “Vậy chúng ta đến Huyền Vũ Thành đi tìm nhà tiên tri phía bắc đi!”

“Vâng, đại ca.” Tinh và Vân lại có vẻ càng thêm ngưỡng mộ.

“Xem ra nhiệm vụ này đơn giản hơn tưởng tượng của mình.” Vậy ư? Tôi tràn trề tin tưởng mà nghĩ, Đội Phi Thường, em sắp về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: CUỘC CHIẾN BẮT ĐẦU

“Vũ Liên, còn thiếu rất nhiều tiền sao?” Sứ Lang đau lòng nhìn bà xã nhũ mày đã vài ngày rồi.

“Rất nhiều, rất nhiều.” Vũ Liên nhũ chặt mày, vội thảo luận bảng thu chi tài chính với Dục Băng Phượng Hoàng, sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi.

“Không được, nếu không kiếm thêm nguồn thu nhập thì không thể trụ nổi.” Dục Băng Phượng Hoàng bộp một phát thả tài liệu xuống, day huyệt thái dương, buồn bã nói.

“Nhưng những người có thể kiếm tiền đều đã phải đi kiếm tiền hết rồi. Hai tuần nữa bảo vệ mà hệ thống phái tới sẽ bị thu hồi. Khi đó, đoàn Kiếm Vô Tội ở bên ngoài kiếm tiền nhất định phải trở về bảo vệ Vô Ngân Thành. Đến lúc đó, tài chính sẽ càng khó khăn.” Vũ Liên cũng lo âu nói.

“Khi đó không phải thành sẽ có gamer tới tiêu tiền sao?” Sứ Lang hỏi.

“Không, thành mới bắt đầu hoạt động, chắc chắn sẽ thiếu hụt. Chỉ riêng người bán hàng trong cửa hàng, đội trị an duy trì trị an, quân đội cũng còn quá ít người. Cho nên nhất định phải tiếp tục gia tăng nhân viên, mà chi phí cho việc này cũng ghê người lắm rồi, chứ đừng nói đến việc phải tiếp tục xây dựng thành. Bây giờ nếu không có một vạn pha lê thì không thể làm gì nên hồn cả.” Phượng Hoàng phân tích.

Sứ Lang nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Bản thiết kế của Gui hình như gần xong rồi, sai cậu ấy đến ba thành Nhật Nguyệt Tinh hát kiếm tiền được không?”

“Ừm ừm” Vũ Liên nghiêm túc viết phương pháp gia tăng tài chính.

“Tiểu Long Nữ, em lừa được bao nhiêu tiền rồi?” Sứ Lang hỏi Tiểu Long Nữ đang nhàn hạ ngồi một bên.

“Mười mấy vạn pha lê em lừa đã dùng hết từ lâu rồi.” Tiểu Long Nữ liếc mắt nhìn Sứ Lang. “Bây giờ em đang bị truy nã, Nhật Nguyệt Tinh Thành đều gần như biết mặt và thủ đoạn của em rồi, không lừa được nữa.”

“Thật đáng tiếc.”

“Nếu Hoàng Từ ở đây, chắc là có thể đi hát cùng Gui.” Tiểu Long Nữ nhủ mảy. “Giọng cậu ta cũng được, thêm vào khuôn mặt kia, nhất định có thể kiếm được khối tiền.”

“Hoàng Từ hát rất hay sao?” Phụng Hoàng say mê tưởng tượng. . . .

“VẬY chờ Hoàng Từ trở về bảo nó đi hát kiếm tiền là được. Dựa vào năng lực của Hoàng Từ, nghiêm túc nhận nhiệm vụ, kiếm tiền, bán thêm một ít bảo vật nhỏ, chắc cũng kiếm về được đủ số tiền!” Vũ Liên bàn tính.

“Vấn đề là cái tên đó có nghiêm túc kiếm tiền không?” Tiểu Long Nữ không tán thành lắm.

. Đây lại là vấn đề lớn khác!

“Không hay rồi.” Nam Cung Tội chậm rãi bước tới, sắc mặt trĩu nặng.

“Anh có thể đừng mở đầu bằng câu rung động như thế không? Chúng tôi đều biết tình hình không tốt.” Tiểu Long Nữ đảo mắt nhìn Nam Cung Tội.

Nam Cung Tội không ngó ngang tới Tiểu Long Nữ, chỉ giận dữ nói: “Phạm đang chiêu binh mãi mã, đội bảo vệ của hệ thống biến mất sẽ tấn công Vô Ngân Thành.”

“Phạm?” Phụng Hoàng nghe đến tên người yêu cũ thì nhủ mảy, tâm trạng hỗn tạp.

“Đúng là họa vô đơn chí.” Mặt chị Vũ Liên sa sầm. “Lại phải nuôi thêm binh mã.”

“Hoàng Từ còn chưa trở về sao?” Nam Cung Tội bình tĩnh hỏi.

“Ồm, cái này. . .” Mọi người Đội Phi Thường đều ấp úng.

Nam Cung Tội quay về phía Dục Băng Phụng Hoàng, nói nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Phụng Hoàng, em ra ngoài trước, anh có việc muốn nói với thành viên Đội Phi Thường.”

Phụng Hoàng tuy không muốn nhưng cũng biết chùng mực, ồ một tiếng rồi ngoan ngoãn đi ra.

Nam Cung Tội thấy Phụng Hoàng đóng cửa phòng xong, xoay người đối mặt với Đội Phi Thường. “Nói đi, rốt cuộc Hoàng Từ đã xảy ra chuyện gì?”

Gian phòng tĩnh lặng.

“Tôi biết mặc dù Hoàng Từ rất mạnh, trọng tình trọng nghĩa, nhưng lại rất lơ mơ, hơi ngốc, mà còn mù đường nữa.” Nam Cung Tội vô cùng bình tĩnh nói.

“Sao không nói sớm~” Mọi người đều thờ phào.

“Anh đã biết tính tình của Hoàng Từ thế nào rồi mà không nói sớm, hại chúng tôi căng thẳng gần chết.” Tiểu Long Nữ ôm ngực, ra vẻ hoảng hốt.

“Rốt cuộc Hoàng Từ đang ở đâu?” Nam Cung Tội không ngại phiền phức hỏi thêm lần nữa.

“Ở Đại Lục Phương Đông.” Không đắn đo, Sứ Lang nói thẳng không che đậy.

Nam Cung Tội nhủ mảy, khó hiểu hỏi: “Ở đó làm gì?”

“Kết quả của mù đường và say rượu.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ ảm đạm.

“.” Cho dù biết tình hình thật sự của Hoàng Từ, Nam Cung Tội cũng không thể không ngăn người. “Bao giờ mới về?”

“Không biết.” Tiểu Long Nữ thành thật nói.

“Hình như các người hơi thờ ơ với Hoàng Từ.” Nam Cung Tội có vẻ thờ ơ nhưng giọng điệu hơi bất mãn.

“Không phải thờ ơ, chỉ không muốn giam cầm cậu ta sớm như vậy.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nói.

Nam Cung Tội mang ánh mắt khó hiểu.

“Sau này cậu sẽ hiểu.” Vũ Liên cười.

Gui bước vào phòng, mở đầu chính là câu. “Không hay rồi.”

Vài ánh mắt khinh bỉ lập tức bắn tới, Tiểu Long Nữ lười biếng lên tiếng. “Lại là cái gì không hay đây?”

“Tà Linh nói, Hoàng Tử có thể phải về muộn.” Gui buồn bã.

“Cái tên kia đang làm gì thế không biết?” Mặt Tiểu Long Nữ bỗng nổi gân xanh.

Tà Linh đi vào ngay sau đó nhủ chặt mày. “Cậu ấy không chịu nói, nhưng hình như có vẻ rất quan trọng. Cậu ấy nói sẽ trở về nhanh nhất có thể.”

“Trở về nhanh nhất có thể? Người ta sắp đánh tới dưới thành rồi, cậu ta là Thành chủ còn dạo phố ở Đại Lục Phương Đông?” Tiểu Long Nữ đứng bật dậy. “Không được, Tà Linh, cậu nói cho cậu ta biết, dù cậu ta đang làm gì cũng phải lên thuyền trở về trong vòng ba ngày, nếu không người ta công thành mà Thành chủ lại không có mặt thì phải dựa vào cái gì để đánh đây.”

“Tôi sẽ nói cho cậu ấy.” Tà Linh gật đầu, nhưng thấy không đúng lắm thì lại thêm một câu. “Còn cậu ấy làm thế nào thì tôi không thể đoán nổi.”

“Việc cái tên kia sẽ làm ngay cả bản thân cậu ta còn không đoán được chứ đừng nói là cậu.” Tiểu Long Nữ day huyệt thái dương của mình, đau đầu nói. “Chỉ mong rằng cậu ta có thể trở về trước khi Phạm công thành, dù sao Hoàng Tử vẫn là trái tim của Vô Ngân Thành.”

Tôi cười he he, không ngờ lại có thể thu thập mảnh vỡ bản đồ dễ dàng như thế. Chẳng qua chỉ trả lời mấy câu hỏi của nhà tiên tri phía bắc trong chợ thức ăn, còn chơi xúc xắc so lớn nhỏ với nhà tiên tri phía đông trong sông bạc. Ba mảnh vỡ ngon lành tới tay tôi, nhiệm vụ này cũng đơn giản thôi!

“Tại sao anh lại có thể phân biệt được hai mươi loại rau củ và mười loại thịt cá khác nhau vậy? Còn viết được tên nữa?” Vân buồn bã nói. Cậu cảm thấy đồng thịt cá kia giống nhau như đúc, ngay cả hương vị còn chẳng khác nhau là mấy.

“Tại sao lại có người chơi so lớn nhỏ mà thắng mười lần liên tiếp?” Tinh nhỏ mồ hôi lạnh, thế này thì đúng là may không thể may hơn được nữa.

“Kenshin, bản đồ này ghép lại khó quá. Cậu thử ghép lại rồi đưa Tinh xem thử đi.” Tôi lúng ta lúng túng một hồi vẫn không làm rõ được ba mảnh này rốt cuộc là phải ghép kiểu gì, liền ném cho Kenshin giải quyết.

Mà người này lại có thể không ghép nổi ba mảnh bản đồ. Đầu óc Tinh và Vân trống rỗng, khoảng cách không lớn đến mức này chứ?

Kenshin cầm lấy bản đồ, đặt lên trên bàn, đang lúc chuẩn ra tay ghép lại.

“Wa, Kenshin cậu đã ghép xong rồi ư? Nhanh quá!” Tôi nhìn bản đồ đã hợp lại thành một miếng hoàn chỉnh trên bàn, vội vã báo Tinh tới xem: “Tinh, em mau xem đây là đầu đi.”

“.” Kenshin nhìn bản đồ đã ghép xong, nhủ mày, vẫn không nói gì cả.

“Có lẽ em đã biết ở đâu rồi.” Tinh có vẻ suy nghĩ gì đó.

“Vây tốt quá rồi. Chúng ta mau xuất phát thôi.” Tôi nhủ mày. Nghe anh Trác nói, hình như tôi chỉ còn ba ngày để hoàn thành nhiệm vụ đưa Sunshine đi, không thể không nhanh chóng được.

“Cao quá.” Tôi đứng ở dưới chân núi nhìn Trạm Lam sơn cao chót vót chọc thủng tầng mây, không nhìn thấy đỉnh. Chợt cảm thấy có điềm gở, nhưng với khả năng của tôi và Kenshin, leo núi chắc không phải là việc khó? Đúng không nhỉ.

Tôi quay về phía Tinh và Vân. “Hai đứa không phải chiến sĩ, phải leo ngọn núi này e rằng hơi khó. Hai đứa vào lều bên kia chờ anh và Kenshin nhé.”

“Vâng, đại ca.” Tinh và Vân đều gật đầu.

“Kenshin, chúng ta đi thôi.” Tôi thấy Kenshin gật đầu với tôi, nhắc chân chuẩn bị leo ngọn núi này, nhưng mà. Tôi đột nhiên quay đầu lại nói với Vân: “Ê, trả Bánh Bao Thịt trả lại cho anh.”

Vân vô cùng kinh ngạc và thất vọng, lại còn ừ rừ và lưu luyến. Nó đâm lẹ đưa Bánh Bao Thịt cho tôi. “Thịt Bao Bao phải mau chóng trở về đó, nếu không thì Vân Vân chán lắm.”

“Thịt Bao Bao sẽ mau chóng trở về, đừng khóc nữa, Vân Vân.” Đôi mắt to của Bánh Bao Thịt cũng tràn đầy nước mắt.

Trong không khí tràn ngập bi thương khi tình yêu chia xa cách trở, một người một bánh bao nhìn nhau ai oán, tựa như lúa đôi bị bắt chia ly. Thành thạo còn nhìn tôi với ánh mắt cầu xin tha thứ, cứ như đang cầu xin tôi – hung thủ vô tình vô lệ không tâm không can nhẫn tâm chia đôi rẽ lúa – rũ lòng từ bi buông tha cho chúng nó. Tôi đạ ngục đi! Tôi cốc mạnh lên đầu Vân một phát.

“Đi thôi, Bánh Bao Thịt.” Tôi nổi hai sợi gân xanh, xoay người bước đi.

“Vâng ạ, ma ma.” Bánh Bao Thịt dồi dào sức sống nhảy tới, trong mắt tràn đầy vui vẻ, chỉ để lại Vân ai oán ở phía sau như một oán phụ.

“Rồi, leo núi thôi.” Nhìn Trạm Lam sơn cao vót chọc thủng tầng mây, thứ tôi nhìn thấy không phải là mây mù lượn lờ, mà là khuôn mặt của thành viên

Đội Phi Thường.

“Còn bao lâu nữa?” Nam Cung Tội bình tĩnh hỏi Không Không và Tiểu Long Nữ.

“Trong vòng nửa ngày nhất định sẽ đánh tới.” Không Không cảm phần nói.

Tiểu Long Nữ sa sầm mặt phân tích. “Số người Phạm mang theo khoảng bảy trăm, chiến sĩ chiếm hai phần ba, còn lại gần như đều là ma pháp sư và linh mục, chiến lực rất cao, không dễ đối phó.”

Nam Cung Tội cẩn thận tính toán thế lực phe mình, có khoảng hai trăm chiến sĩ, năm mươi cung thủ, năm mươi ma pháp sư, hai mươi linh mục, hai mươi đạo tặc. Ừm, nếu đối thủ không phải là Phạm mà anh hận nhất, có thể anh sẽ đầu hàng ngay và luôn.

Nam Cung Tội không thể ngăn tiếng thở dài. Dù thế nào cũng phải bảo vệ Vô Ngân Thành vì Hoàng Tử, huống chi đoàn phiêu lưu Kiếm Vô tội cũng đổ bao nhiêu tâm huyết vào đây. “Bạch Điều, em chủ trì hội nghị đi.”

Bạch Điều bố trí cho mọi người cũng nhíu mày, tình hình thật sự không quá tốt, nhưng người ta nói thủ thành dễ dàng, công thành khó, chỉ cần có kế sách thỏa đáng, cô tin rằng muốn đánh gục Vô Ngân Thành cũng không phải là chuyện dễ dàng. “Các tổ báo cáo tình hình.”

“Tôi đã gắn chặt toàn bộ ba cổng đông tây nam vào tường thành rồi, không thể phá nổi. Ngoài cửa bắc ra, Phạm chỉ còn cách leo tường thành mới có thể tiến vào Vô Ngân Thành. Nhưng trên tường cũng đã đặt dầu sôi, chỉ sợ số người của Phạm nhiều đến mức dầu của chúng ta không đủ mà thôi.” Vừa nói, lông mày Gui cũng nhíu chặt lại. “Cửa thành vừa mới xây xong. Haiz, đánh xong trận này, chỉ riêng chi phí mở lại ba cửa thành và xây dựng lại cũng quá đáng sợ rồi.”

Tinh Thiên trái ngược với hình tượng tùy hứng bình thường, cô đeo cặp kính đen, tay phải cầm một đồng giấy tờ dài đến đất, còn tay trái lại cầm một chiếc bàn tính. Cô phân tích tỉ mỉ: “May là chúng ta đủ tiền để xây thành, độ vững chãi của tường thành có thừa. Với sức tấn công của năm trăm người. . . . cũng phải 1 tháng 15 ngày 3 tiếng 46 phút mới làm tường thành của chúng ta đổ được. Nhưng trong game mà nói, tôi nghĩ không ai có thể dùng máy chơi game trong lúc ngủ liền một tháng mà không xảy ra chuyện. Ngay cả độ vững chãi của công thành cũng vô cùng hoàn hảo, cho dù bị ma pháp tấn công, ít nhất cũng có thể trụ được vài ngày.”

Vũ Liên thở dài một hơi, day huyết thái dương nói: “Haiz ~ Tiền cho ba cổng thành phải phải lấy đâu ra đây! Haiz, Phượng Hoàng em báo cáo đi, chị phải đi uống chén trà trấn định.”

Phượng Hoàng vội vã lên tiếng: “Bởi vì cung thủ chúng ta thiếu nghiêm trọng, cho nên mỗi chiến sĩ đều được bố trí cung thép trung cấp và mũi tên, mặc dù lực xa không bằng cung thủ, nhưng lấy sức mạnh bù lại, chắc có thể đứng trên tường thành dùng cung để tấn công kẻ thù. Mặc dù gia tăng gánh nặng tài chính.” Phượng Hoàng nói đến đây, bản thân cũng sửng sốt một lúc.

“Phượng diện đồ tiếp tế thì sao?” Bạch Điều Lệ Nhân cẩn thận hỏi, dù tình hình tài chính thế nào đi nữa, đồ tiếp tế nhất định phải có. Nếu ngay cả đồ tiếp tế cũng thiếu, vậy phải lấy ít tháng nhiều thế nào đây.

“Đều dựa trên danh sách đồ cần mua của tổ quân sự.” Vừa nhận được danh sách đồ tiếp tế cần mua như mảnh vải bó chân của bà già, vừa thối lại vừa dài kia, Phượng Hoàng suýt nữa ôm Vũ Liên khóc lóc thảm thương, nhưng hiện thực ép buộc (Thật sự là bị ép buộc bởi uy quyền của Bạch Điều), đành phải ép Tiểu Long Nữ đi câu thêm vài con cá nữa. “Tình hình ma pháp sư thế nào?”

Hoa Hồng dịu dàng mà kiên định nói: “Tôi đã thông báo cho ma pháp sư, nhiệm vụ chủ yếu của họ là dựng vòng bảo vệ, phòng ngừa ma pháp sư của Phạm phá hoại công thành. Nhưng tôi nghĩ số lượng ma pháp sư có lẽ không đủ đối với ma pháp sư của Phạm. Nhưng tôi đảm bảo đảm ma pháp sư của chúng ta đều được huấn luyện tốt nhất.”

Bạch Điều cứng rắn nói. “Có phải uống lam thủy như nước là cũng phải cố gắng gượng.”

Hoa Hồng và Phượng Hoàng đều thở dài, nhưng vẫn trả lời. “Vâng.”

“Bộ ngoại giao, có quân viện trợ không?” Mặc dù không ôm bao nhiêu hy vọng, Bạch Điều Lệ Nhân vẫn hỏi.

Phong Vô Tình phe phẩy quạt lông, lắc đầu thở dài. “Quân viện trợ sao có thể mời tới dễ như vậy, Vô Ngân Thành hiện tại đã không còn gì để vơ vét, sẽ có bao nhiêu người chịu tới làm quân viện trợ chứ?”

Tiểu Long Nữ nổi gân xanh. “Khốn kiếp, lúc tôi bị tổ tài chính tóm đi làm việc cực nhọc, cậu làm trò gì ở bộ ngoại giao thế hả? Ngay cả quân viện trợ cũng không tìm được.”

Phong Vô Tình lạnh lùng đáp trả. “Làm việc cực nhọc? Có mà làm hồ ly tinh!”

“Cậu!” Tiểu Long Nữ chuẩn bị bóp cổ Phong Vô Tình, nhưng bị Sứu Lang tóm gáy, không thể bóp chết cậu ta.

Sắc mặt vốn dĩ lạnh lùng của Phong Vô Tình biến đổi, nhẹ nhàng nở nụ cười. “Quân viện trợ không được bao nhiêu, chỉ tìm được một trăm hai mươi chiến sĩ, ba mươi ma pháp sư và mười linh mục mà thôi!” Đáng tiếc bà chị có chết cũng không chịu bằng lòng giúp đỡ, nếu không chắc chắn có rất nhiều anh rể tới giúp. Đúng là bà chị không có nghĩa khí, giúp thủ thành cũng không chịu.

Miệng Tiểu Long Nữ lập tức biến thành hình chữ O, ngón tay run rẩy của cô chỉ vào Phong Vô Tinh. “Sao, sao cậu có thể tìm được nhiều người như vậy?”

Phong Vô Tinh sờ mũi, thành thật thừa nhận. “Ba mẹ tôi cũng chơi game, hơn nữa mẹ tôi còn là tác giả. Mẹ tôi triệu tập độc giả trung thành của bà tới trợ giúp.”

“Đồ lười biếng.” Tiểu Long Nữ khinh thường đáp.

“Cô.”

“Chuyện bấy rập thu xếp thế nào rồi?” Không ngó ngang tới cuộc đấu khẩu của hai người, Bạch Điều quay sang hỏi đạo tặc Không Không.

Không Không gật đầu. “Lúc trước em đã triệu tập đạo tặc, chôn vô số bẫy xung quanh Vô Ngân Thành, chỉ để lại mấy lối đi nhỏ. Hừ, cái tên Phạm éo là kia nếu dám tới gần Vô Ngân Thành, em đảm bảo hắn không bị nổ lên trời thì cũng bị chôn sống.”

“Tiếp theo, là tổ quân sự quan trọng nhất.” Bạch Điều quay về phía bốn người Nam Cung Tội, Tà Linh, Đoàn Kiếm và Sứ Lang.

“Từ lúc Kiếm Vô Tội tới Vô Ngân Thành, đã gắng sức tăng cường sức mạnh. Mặc dù mức độ ăn ý và sức lực của thành viên gia nhập sau không thể so sánh với thành viên gốc của Kiếm Vô Tội, nhưng một tháng này cũng có tiến triển lớn. Cấp độ trung bình khoảng 50, cũng không đến nỗi nào.” Nam Cung Tội báo cáo hết mình.

Sứ Lang nói năng đĩnh đạc. “Tôi bố trí nhân sự thêm vào của Vô Tinh ở cửa bắc, để ngừa cổng thành bị công phá. Một trăm người này có thể chống đỡ chờ những người khác tới giúp, số người còn lại canh giữ trên tường thành, dùng cung tên và ma pháp để tấn công từ xa, ngăn cản kẻ thù tiến về phía trước. Còn Đội Phi Thường, Đội Hắc Âm Tà Hoàng và khoảng năm mươi cao thủ được tuyển chọn phụ trách canh giữ tháp trung ương.”

Đoàn Kiếm liếc nhìn Legolas, sau đó gật đầu với cậu ta. “Tôi và Legolas đã dạy chiến sĩ học Cung Tiễn Thuật sơ cấp. Mặc dù độ chuẩn xác và sức lực không thể sánh với cung thủ, nhưng ít nhất giương cung bắn tên cũng không thành vấn đề.”

“Tôi dựa theo những nhân tố như độ ăn ý và sự phối hợp, chia mọi người thành tổ nhỏ, sẽ có ích hơn cho giáp lá cà.” Tà Linh nghiêm túc báo cáo tiến độ của mình.

Thấy tất cả các tổ đều báo cáo xong, Bạch Điều cũng lên tiếng nói rõ cách chiến đấu lần này. “Đầu tiên, tôi muốn nói trước, trong lúc chiến đấu, điểm hồi sinh của Vô Ngân Thành phải đóng lại, nếu không kẻ thù từ vong sẽ có thể đến điểm hồi sinh để hồi sinh, rất nguy hiểm cho chúng ta. Mặc dù đóng điểm hồi sinh, người của chúng ta cũng không thể trở về được, nhưng đây là việc phải làm, mọi người có hiểu không?”

Mọi người gật đầu.

Bạch Điều tiếp tục giải thích. “Còn có một điểm mọi người phải nhớ. Chúng ta là phe thủ thành, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là bảo vệ cho thành trì này. Dù thế nào đi nữa, nhất định phải bảo vệ bảo thạch trong tháp trung ương của Vô Ngân Thành. Một khi bảo thạch Vô Ngân Thành vỡ nát, Vô Ngân Thành sẽ không thuộc về chúng ta nữa. Chắc mọi người cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng, cho nên, liều chết cũng phải bảo vệ bảo thạch.”

(Chú thích của tác giả: Trong thành của gamer có một tòa tháp trung ương, trong tháp là bảo thạch của thành. Bình thường tháp trung ương không thể mở ra, nhưng trong lúc công thành chiến, có thể dùng vũ lực phá mở. Bảo thạch của thành một khi bị vỡ, thành sẽ vào tay kẻ đánh vỡ bảo thạch, Thành chủ cũ sẽ bị mất thành này.)

“Liều chết canh giữ bảo thạch.” Tất cả mọi người hô lên.

Cuối cùng, Bạch Điều không thể không đưa ra câu hỏi này, mặc dù Tội vẫn bảo cô đừng hỏi nữa. “Thành chủ có trở về không?”

Mọi người nhìn về phía thành viên Đội Phi Thường, mà Đội Phi Thường lại nhìn về phía Tà Linh, Tà Linh chỉ trả lời một câu. “Tôi không biết.”

Giọng nói của Bạch Điều mang vẻ bất mãn vô cùng. “Thành chủ cả tháng vẫn chưa lộ mặt cũng chẳng sao, nhưng lúc có người công thành mà vẫn không ra trận. Nói thế nào cũng thấy quá đáng phải không?”

“Hoàng Tử sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.” Tiểu Long Nữ kiên định nhìn Bạch Điều.

Bạch Điều cũng nhìn thẳng vào Tiểu Long Nữ. “Hy vọng như vậy.”

Hy vọng như vậy. Ánh mắt kiên định không dời, nhưng lưng Tiểu Long Nữ đã mướt mồ hôi lạnh, cầu trời phù hộ cho cái tên Hoàng Tử kia đừng lạc đường nữa!

“Vậy có khoảng một nghìn người.” Mặc dù là Bạch Điều Lệ Nhân bình tĩnh lại không sợ sệt, sắc mặt cũng không thể không tái nhợt nhìn đội hình chỉnh tề với số lượng kinh người trước mắt này, áo giáp và vũ khí hoàn mỹ phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xe công thành to đùng, còn có gần mười loại thang gỗ dùng để leo tường thành. Trời ạ, kích thích mà lớn hơn một chút, chắc cô sẽ nhảy xuống tường thành luôn mất.

Sắc mặt mọi người cũng không khá hơn, chỉ có Nam Cung Tội thản nhiên nói một câu. “Gắng lên. Tôi không muốn để Hoàng Từ thất vọng.”

Tà Linh nhủ mảy. “Tôi tuyệt đối không để cô ấy lộ ra ánh mắt thất vọng.” (Vì anh ấy và cô ấy của Tiếng Trung phát âm giống nhau nên người nghe sẽ không nhận ra ngôi xưng ở đây có vấn đề.)

“Biểu tình thất vọng không thích hợp với Hoàng Từ.” Gui lạnh lùng nói.

Nam Cung Tội đi tới chỗ dễ thấy nhất. Hắn rút mạnh kiếm ra, tiếng kiếm làm dịu tâm trạng kích động của mọi người. Nam Cung Tội nhìn quanh một vòng, cất tiếng trầm khàn. “Vì Vô Ngân Thành của chúng ta, thề chết chiến đấu.”

“Thề chết chiến đấu ~” Chiến sĩ điên cuồng gào lên theo sau.

Nam Cung Tội nhìn Phạm cũng đang nhìn anh từ đằng xa, lẩm bẩm. “Tới đi, Phạm, chấm dứt thôi.”

“Đội cung thủ cầm sẵn tên, ở sau khe tường chờ mệnh lệnh, chuẩn bị bắn lượt tên đầu tiên.” Legolas dẫn đầu đội cung thủ.

“Tổ chiến sĩ đặt dầu sôi vào vị trí. Dùng cung tên tấn công trước, nếu có người leo lên tường thành, lập tức đổ dầu nóng. Ngoài ra, bảo vệ cho cung thủ và ma pháp sư.” Tà Linh bình tĩnh mà nhanh chóng hạ lệnh.

“Ma pháp sư dựng vòng bảo vệ!” Vũ Liên và các ma pháp sư lập tức đứng ở vị trí trong thành, hợp lực thi triển vòng bảo vệ đủ để bao Vô Ngân Thành lại.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng!

“Hoàng Từ, ta sẽ kéo người khỏi vị trí Thành chủ Vô Ngân Thành.” Phạm vẫn mỉm cười dịu dàng thờ ơ, chỉ có người thân quen của hắn mới có thể hiểu được trong mắt của hắn là sự u ám và ánh lửa thù hận.

“Mọi người chuẩn bị tấn công, để Vô Ngân Thành về tay chúng ta.” Bóng dáng Phạm như thể thiên tướng thần binh, lãnh đạo ngàn người tiến vào Vô Ngân Thành.

“Mau, mau, dùng dầu nóng ngăn cản họ leo lên.” Tà Linh điên cuồng chạy điên cuồng hét lên. “Vũ Liên, mau bảo ma pháp sư phá hoại thang leo tường.”

Vũ Liên vội vàng trả lời. “Được, Phụng Hoàng em ở vòng phòng hộ bên này chỉ huy, tổ ma pháp sư số một và Minh Hoàng đi theo tôi.”

“Chết tiệt, người phe mình ít quá.” Không thể ngờ Phạm lại có nhiều cao thủ đỡ bỏ bấy rập như vậy. Bấy rập chỉ để vớt không, Nam Cung Tội không khỏi trầm mắng. Nhìn kẻ thù trèo tường chỉ chít như kiến, anh chỉ có thể nén nổi hoang mang trong lòng, điềm tĩnh bảo mọi người giữ vững. Bản thân thì ra sức giương cung bắn tên, chỉ hy vọng có thể bắn nhiều kẻ thù hơn chút. Thình thoảng ngẩng đầu nhìn xa, phảng phất có thể nhìn thấy khuôn mặt tĩnh lặng của Phạm, chỉ có một nụ cười như thể thành đã nằm trong túi.

“Tội, công sắp bị phá rồi.” Sưu Lang cố gắng dằn nổi hoang mang trong lòng.

“Cái gì?!” Nam Cung Tội không khỏi kinh ngạc hô lên. “Ma pháp sư không giải quyết được kẻ địch trước cổng thành sao?”

“Có, có lẽ số lượng ma pháp sư của đối phương quá nhiều. . . Tôi cũng không biết tại sao cổng thành lại bị hủy hoại nhanh như thế, có lẽ là Gui và Tinh Thiên tính toán sai?” Sưu Lang nhủ mảy. “Tóm lại, bây giờ nên điều nhân sự đi thủ cổng thành.”

“Nhưng người trên tường thành phải chống lại những kẻ trèo tường đã khó khăn rồi, không điều người đi thủ cổng thành được.” Nam Cung Tội hoảng loạn, lẽ nào phải điều người canh giữ ở tháp trung ương tới sao? Không được, tháp trung ương quá quan trọng, không thể để thiếu người. Nhưng nếu cổng thành bị phá, vậy hậu quả cũng không dám tưởng tượng.

Thấy sắc mặt Nam Cung Tội càng lúc càng trầm nặng, Sưu Lang có thể hiểu được, dù sao anh cũng không nghĩ ra cách nào khả thi, hỏi Tội cũng chỉ mong có kì tích xuất hiện, mong có cách nào đó. “Tội. . . Có cách gì không?”

“.” Nam Cung Tội ngửa mặt nhìn trời, không khỏi thờ dài một hơi. “Nếu có thể cho tôi thời gian một tháng hoặc kinh phí gấp đôi, quân sự của Vô Ngân Thành sẽ không trong tình trạng này.”

Nghe vậy, Sưu Lang chỉ biết vò lòng đầu. “Hy vọng thắng nhóc Hoàng Từ kia có thể trở về kịp thời.”

Nam Cung Tội cười khỏ. “Cho dù Hoàng Từ trở về cũng chỉ thêm vài người, có gì khác đâu chứ?”

“Không biết.” Sưu Lang gãi mặt. “Nhưng. . . bản thân Hoàng Từ đã là kì tích rồi.”

Nam Cung Tội khó hiểu nhủ mảy, nghi ngờ nhìn Sưu Lang.

Sưu Lang cười cười. “Lúc đó chẳng phải cậu cũng vì kì tích của Hoàng Từ mới tới Vô Ngân Thành sao?”

Nam Cung Tội cười lắc đầu. “Haiz, lần này không thể dựa vào kì tích nữa rồi.”

Tà Linh từ bên đi tới, lộ vẻ trầm tĩnh dị thường giữa chiến trận hỗn loạn. “Hết dầu rồi, tường thành thủ không được, cổng thành cũng sắp mất. Tội kiến nghị quay về thủ tháp trung ương.”

Tà Linh và Sừu Lang đều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Nam Cung Tội chăm chú.

Tim Nam Cung Tội như bị cắt ngang. “Tất cả nhân viên vật tư quay về thủ tháp trung ương!”

Nhận được mệnh lệnh, các tổ nhỏ đều không cam lòng quay về thủ tháp trung ương. Lúc này, lợi ích của phân tổ huấn luyện liền xuất hiện, người trong tổ nhỏ vô cùng ăn ý. Cung thủ và ma pháp sư ở sau điện dưới sự yểm hộ của chiến sĩ, còn có thể vừa tấn công kẻ thù vừa rút lui, cũng loại bỏ được không ít kẻ thù. Mà các tổ nhỏ cũng tận dụng khả năng yểm hộ cho nhau, không ngừng trợ giúp những tổ nhỏ lâm vào khó khăn khác. Ngay dưới tình hình vừa đánh vừa lui thế này, chiến sĩ của Vô Ngân Thành lui đến phía quảng trường trước tháp trung ương, liều chết chiến với kẻ thù tiến tới cướp đoạt Vô Ngân Thành.

“Cung thủ bắn đi.” Không biết Nam Cung Tội đã đưa ra lệnh bắn tập thể lần thứ bao nhiêu, ánh sáng trắng trên trời như thể pháo hoa, nhưng vẫn không giết được bao nhiêu. Một ngàn người? E rằng không hết được, lòng anh trĩu nặng.

“Ngươi nên đầu hàng đi, Nam Cung Tội, có lẽ ta sẽ nghĩ lại cho ngươi một chức vị nho nhỏ để làm.” Khuôn mặt Phạm mang nụ cười giận dữ.

“Hừ!” Nam Cung Tội chỉ cười lạnh một tiếng, mặc dù nhân số của Phạm vượt xa Vô Ngân Thành, nhưng là dù sao hắn cũng là phe công thành, chỉ riêng đồng dầu sôi kia đã khiến hắn tổn thất không biết bao nhiêu người rồi. Hơn nữa Kiếm Vô Tội đã huấn luyện được cao thủ chuyên đánh trận lớn rất nhiều lần, tình thế không hẳn bất lợi cho phe mình. Nghĩ đến đây, Nam Cung Tội cũng phần chần chừ.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Phạm lạnh lùng nói. “Giết!”

Nghi hoặc trong lòng Nam Cung Tội vừa dâng lên, đột nhiên bị đánh ngã xuống đất, đồng thời trên vai thấy lạnh lạnh, cơn đau lập tức truyền tới. Anh quay đầu liền thấy người đánh ngã anh là Tiểu Long Nữ, mà Bạch Điều nhìn Phụng Hoàng bằng ánh mắt khó tin. Phụng Hoàng gần như không dám nhìn Phạm. “Haiz, Phụng Hoàng em” Nam Cung Tội thở dài.

“Phụng Hoàng, em làm gì thế?” Bạch Điều không dám tin nhìn em gái mình, vậy mà Phụng Hoàng lại muốn giết Nam Cung Tội? Hơn nữa không phải Phạm đã nói cô ấy quay sang thích Hoàng Tử rồi sao?

“Em . . .” Thấy Nam Cung Tội chưa chết, Phụng Hoàng cũng hoảng loạn, nhưng sau khi nhìn về phía Phạm, tim cô bị cắt ngang, lại tung ma pháp về phía Nam Cung Tội.

“Cô tưởng tôi là người chết hả?” Tiểu Long Nữ không chút hoang mang đá ngã Phụng Hoàng, còn ung dung giẫm lên cô ta.

Nam Cung Tội không thể cất một lời, trái tim lạnh băng, Phụng Hoàng, em gái nuôi mà anh đối đãi chân thành, dù cô ấy có phạm biết bao lỗi làm anh đau khổ, dung túng cô, chỉ lo cô sẽ áy náy, sẽ đau lòng. Không ngờ kết quả cuối cùng vẫn là vậy.

“Tội. . .” Bạch Điều áy náy nhìn Nam Cung Tội lòng đã nguội lạnh, còn em gái vội vã vui mặt xuống đất, cô chỉ có thể thở dài. Chắc lẽ em gái cứ phải vì tình yêu mà hi sinh hết thảy sao? Lại còn làm gián điệp.

“Cổng thành là cô động tay động chân phải không?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Gui lại vô cùng quả quyết. Anh không thể tính sai được, nếu không có ai động tay động chân, cổng thành không thể bị hủy hoại sớm như vậy.

Nghe vậy, dưới ánh mắt đau lòng bùng tỉnh của mọi người, mặt Phụng Hoàng càng vui sâu hơn.

Tất cả đều gắng sức bảo vệ thành, nhưng không ngờ lại có gián điệp, hơn nữa lại là người thân cận như vậy. Người Vô Ngân Thành bên này chìm vào thoái trào, Phạm thừa cơ tấn công dữ dội. Vô Ngân Thành dường như sắp lâm vào nguy hiểm, xung quanh tháp bên ta đã bắt đầu xuất hiện chỗ hở, hội Nam Cung Tội vô cùng áy náy, không khí chán nản.

Khác với bình thường, Phạm tiên phong xông lên phía trước, mọi người Vô Ngân Thành chán nản lại để kẻ thù xông thẳng tới trước mặt Nam Cung Tội. “Nam Cung Tội, ngươi vẫn thất bại.” Phạm nhẹ nhàng nói, khuôn mặt mang theo nụ cười vừa lòng thỏa ý.

Nam Cung Tội nhìn Phạm bằng đôi mắt u ám, cất giọng khàn khàn. “Ngươi muốn trả thù thế nào cũng được, chỉ cần buông tha Phụng Hoàng!”

Phạm cười như điên. “Buông tha Phụng Hoàng? Ha ha ha, cô ta không muốn ta buông tha cho cô ta đâu. Còn ngươi, Nam Cung Tội, ta tuyệt đối sẽ.”

“AAAA ~ người phía dưới tránh ra!” Một tiếng hét thê thảm truyền tới từ trên trời, hình như giọng nói này rất quen thuộc?

Bang!

Mẹ nó, sớm biết vậy đã không tùy tiện đứng lên, quả nhiên ngồi máy bay chính là ngồi máy bay, đừng có không việc gì mà “Đứng” máy bay. Ngồi thảm

bay cũng vậy! Tôi khóc không ra nước mắt, cảm thấy toàn thân như muốn vỡ ra. Tôi nhìn lên trời, mọi người ngồi trên thảm bay, Kenshin và Sunshine vẫn thong dong uống trà, Tinh và Vân tròn mắt há mồm nhìn tôi ngã mấy bay. . . Không, là ngã khỏi thảm.

Oh, thuận tiện nói rõ một chút, thảm bay là đặc sản Ả Rập, đương nhiên là bảo bối của hoàng tử Ả Rập, Sunshine. Cũng nhờ tấm thảm bay này, tôi mới có thể trở về Vô Ngân Thành nhanh chóng như vậy.

Tôi mang tấm thân cơ rít đau đớn, chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy mọi người Vô Ngân Thành đều đang nhìn tôi, tôi chậm rãi nói. “Hô ~ may là mặt đất mềm, suýt nữa ngã chết.”

Mọi người đều ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên tập trung nhìn dưới chân tôi. Tôi nghi hoặc hồi lâu, nhìn xuống dưới chân. Ặc, thì ra là dè chết một cái bánh nhân thịt, bánh nhân thịt này hình như còn rất quen thuộc? Tôi tóm lấy tóc ông anh bánh thịt kia, nhắc lên mới thấy, Phạm? Tôi gãi đầu, thì ra là hấn. Hô ~ lương tâm của tôi cuối cùng cũng yên ổn trở lại, loại người này dè chết cũng chẳng sao.

“Hoàng Tử!” Phạm vừa học máu vừa nghiêng răng nghiêng lợi trừng tôi.

“Lại là nguoi!” Tôi tranh nói trước. “Câu thoại này ta nghe chán rồi, đổi đi.”

“Đừng trừng ta như vậy, ta cũng không biết tại sao lại hại nguoi mãi như vậy nữa, có thể là bát tự* không hợp?” Tôi nghiêng đầu nghĩ, hình như tôi luôn khắc Phạm thì phải? Có thể là bởi vì hấn gọi là “Com”**, trời sinh phải bị tôi nấu?

(*Bát tự: Can chi của giờ, ngày, tháng, năm sinh dùng để bói toán)

(**Com và Phạm phát âm giống nhau)

“Đứng rồi, nguoi đến Vô Ngân Thành làm gì? Ngắm cảnh à? Thành mở sớm như vậy à?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“.” Mọi người tiếp tục không nói gì.

Tiểu Long Nữ nhìn tôi đầy khinh bỉ, hỏn hển hét to. “Hấn tôi công thành đó.”

“Thành chủ ngu ngốc cuối cùng cũng tìm được đường trở về rồi.” Minh Hoàng lúc nào cũng miệng chó không thể khạc ra ngà voi, đứng bên lành lạnh thét lên.

“Oh!” Ánh mắt tôi trầm xuống. Dám tới tấn công thành của chúng tôi? Gan to đấy! Tôi đâm một quyền ngay tại trận, khiến Phạm ngã xuống đất. Thấy hấn thò tay vào trong túi lấy được thủy uống, tôi nhử mảy, dùng chân giẫm lên mu bàn tay hấn.

“Đồ dè tiện, có gan thì solo với ta.” Phạm thấy mạng mình rất có thể không giữ được, vội vã hét to.

Tôi nở nụ cười đậm máu, nhẹ nhàng lên tiếng. “Solo? Không vấn đề, chờ ta dọn dẹp đồng bọn của nguoi trước đã.”

Tôi nhìn quân đoàn của Phạm, đột nhiên nhớ tới lúc anh Trác gọi điện thoại tới nói, Tiểu Long Nữ muốn tôi trở về nhớ phải khoác lên dáng vẻ Tinh Linh Đẫm Máu. Haiz! Có phần không muốn lắm, nhưng lời Tiểu Long Nữ nói có thể vận lại sao? Tôi cam chịu số phận. Rút Hắc Dao rồi nhẹ nhàng liếm lưỡi đao, còn không quên mỉm cười. “Có thể giết nhiều người như vậy, thật tốt!”

Tôi hải lòng nhìn kẻ thù có tròng lớn mắt, có nuốt nước bọt. . . Ể, người bên kia, có cần thiết phải tiểu ra quần không? Tôi có khủng bố thế không? Tôi mới chỉ hai mươi tuổi, xinh đẹp động lòng người, xinh xắn đáng yêu.

“Hoàng Tử, không khí Vô Ngân Thành bên này không hay lắm, cậu giải quyết đi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên PM cắt đứt màn tự luyện của tôi. Cô ấy rất hiếm dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy, xem ra chuyện không nhỏ.

“Tại sao không hay?”

“Phượng Hoàng thích cậu là giả, mục đích là làm gián điệp. Cô ta phá hoại công thành, còn suýt nữa giết Nam Cung Tội.” Giọng điệu của Tiểu Long Nữ nặng nề. “Hoàng Tử, nếu cậu làm được, hãy đánh Phạm cho thảm một chút, xem Phượng Hoàng có thể hồi tâm chuyển ý thật sự thích cậu hay không.”

Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Phượng Hoàng. Vận đào hoa của cô “Tốt” gần bằng tôi rồi đấy. Không yêu tên hoa hoa công tử ẻo là thì lại yêu phải nhân yêu là tôi đây? Nhưng như trước, lời Tiểu Long Nữ nói không thể vận lại.

Tôi nhìn về phía Nam Cung Tội, quả nhiên anh ta mang dáng vẻ thừa sống thiếu chết, khiến tôi thấy rất không thuận mắt. Sau đó, tôi dùng gót chân phẩy hai tay của Phạm để hấn khỏi uống trộm được thủy. Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tôi đi đến trước người Nam Cung Tội vung một quyền. Nam Cung Tội không hề phòng bị bị tôi đâm ngã xuống đất, hấn ngay người nhìn tôi.

Tôi nhử mảy. “Chuyện em gái anh tôi sẽ giải quyết sau, anh và tôi giết người trút hận trước đã!”

Nam Cung Tội đứng dậy cười khỏ, chuyện tình cảm này Hoàng Tử có biện pháp gì sao? Nhưng giết người của Phạm trút giận trước đã, thực ra anh rất sẵn lòng. “Ừm.”

“Phía trên uống trà xong chưa? Còn không xuống đây? Bắt đầu đánh thôi!” Tôi lười biếng nói.

Thảm bay chậm rãi hạ xuống. Sunshine, Tinh và Vân đều lui về phía sau. Thân là chiến sĩ, Kenshin, tôi, Tội, Đoạn Kiếm, và Tà Linh đều sóng vai đứng trước, tôi mỉm cười nói:

“Game start!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8: NGOẠI TRUYỆN: THẺ MÃI ĐI THEO

“Lần này, đại ca chắc sẽ hối hận nhỉ?” Lục Tinh cười cay đắng.

“Chúng ta đã nói bóng gió với đại ca rồi.” Vân Phi nói với giọng điệu phản bác.

“Đúng vậy, chúng ta đã nói bóng gió rồi, nhưng anh ấy vẫn tin tưởng chúng ta.” Lục Tinh đột nhiên hét lớn với vách núi. “Đại ca, tại sao anh lại ngu ngốc như vậy?”

Vân cũng không nhận được mà cất tiếng quát trách với vực sâu đen ngòm. “Đúng là ngu ngốc, không hề biết gì cả. Từ vụ Khô Lâu truy sát chúng tôi đã sắp xếp rồi. Chúng tôi đã thấy anh đánh quái mấy ngày trước. Nhìn thấy anh rất mạnh, muốn anh kéo chúng tôi đi thăng cấp, mới cố ý để Hòa Diễm Khô Lâu truy sát, sao anh lại không biết chứ? Sao lại không nghĩ được Tinh chỉ biết dùng tam muội chân hỏa thì không thể nào đi đánh Hòa Diễm Khô Lâu cùng đặc tính.”

“Rõ ràng tôi có thù với ông chủ của Trung Hoa lâu, sao lại có thể tới chỗ đó ăn cơm chứ? Không dùng não cũng biết, tôi chỉ muốn anh giúp tôi giải quyết tên khốn Hoàng Uy kia.” Sắc mặt Tinh u ám.

“Biết rõ nhiệm vụ dây buộc tóc này chưa có ai hoàn thành, thậm chí không ai có thể sống sót khi làm nhiệm vụ, nhưng nhìn thấy tiền thưởng một vạn pha lê kia, chúng tôi vẫn dẫn anh tới chịu chết, muốn liều xem có cơ hội nào không. Nhưng thậm chí anh còn không nghe ngóng nội dung nhiệm vụ, cứ như vậy mà theo chúng tôi?” Vân Phi tỏ vẻ coi thường.

“Anh thấy thực lực của Quý Vương nhưng vẫn không nghi ngờ chúng tôi, lại còn giao dây buộc tóc cho Vân như vậy? Thậm chí còn đến bên vách núi? Lúc Vân tóm mất cá chân của anh, anh còn tỏ vẻ khó hiểu.” Tinh cười ha ha. “Trên đời này, sao lại có người ngây thơ như thế, ngu xuẩn như thế?”

Hai người hết xong, lồng ngực thiếu oxy phập phồng không ngừng, dường như trút hết tất cả phiền muộn trong lòng. Về mặt của hai người y hệt nhau, đều hoang mang trống rỗng.

Một lúc lâu sau, Tinh hờ hững lên tiếng. “Đi thôi, Đại Lục Trung Tâm còn đang đợi chúng ta. Đừng quên Tiểu Lam cũng ở đó.”

“Ừm.” Vân nhìn thoáng qua vách núi lần cuối, tâm trạng phức tạp ngay cả chính cậu cũng không biết rốt cuộc là cảm xúc gì.

“Mua vé rồi, lúc chờ thuyền, thuận tiện ăn chút gì đi.” Lục Tinh vẫn tỏ vẻ lửng lơ.

“Ừm.” Vân Phi nhún mày. “Đi nhanh như vậy sao? Tôi còn hơi lưu luyến Đại Lục Phương Đông.”

“Đừng ngốc.” Lục Tinh khề quát. “Đừng quên, đại ca nhất định sẽ trở về Bạch Hồ Thành, trong quãng thời gian ngắn ngủi chúng ta đợi thuyền không gặp anh ấy đã phải tạ trời tạ đất rồi, ông còn muốn tiếp tục trì hoãn sao?”

Vân Phi im lặng không nói gì, chỉ theo Tinh bước vào một quán cơm tầm thường.

“Ông chủ, hai đĩa mì xào, một đĩa rau xanh, thêm một canh cá.” Vân nhìn thực đơn, giúp Tinh thờ ơ với thức ăn chọn món như thường lệ.

“Vâng, quý khách, có ngay đây.” NPC mặc đồ tiểu nhị lập tức mỉm cười đi sai bảo nhà bếp.

Vân Phi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vã hô to. “Đúng rồi, quên mất vẫn thiếu dầu ớt đỏ. Tiểu nhị, thêm một đĩa.” Thét lên một nửa, sắc mặt Vân Phi tái mét.

“Thêm một đĩa gì?” Tiểu nhị hết mình quay về hỏi.

Lục Tinh nhìn Vân Phi trầm lặng, chỉ hờ hững lên tiếng: “Một đĩa thịt xé xào.”

“Vâng, có ngay.”

Vân Phi vẫn trầm lặng đến khi đồ ăn được bung lên, cầm đũa gấp thức ăn, nhưng phát hiện bản thân không muốn ăn gì cả, bụng dạ nặng nề như nhét một khối đá, tràn ngập nỗi buồn không sao tả xiết. Cuối cùng cậu thở dài, đặt đũa xuống nhìn Tinh ăn từng miếng mì xào. “Tinh, tôi không thích như vậy.”

“Ông tưởng tôi thích sao?” Lục Tinh cũng buông đũa, vẻ mặt cứng ngắc. “Huống chi không phải kế hoạch này từ đầu đến cuối đều do ông vạch ra sao?”

“Nhưng tôi không ngờ đối tượng của kế hoạch này chỉ có một người. Tôi tưởng rằng không ai sẽ giúp chúng ta đến lần thứ hai.” Vân Phi tuyệt vọng nói. “Tại sao trên đời lại có người ngốc nghếch như đại ca chứ?”

“Anh ta quá ngốc nên mới bị chúng ta lừa. Cũng tốt, lần này cho đại ca một bài học, để anh ta không bị lừa nữa.” Lục Tinh thản nhiên nói, nói xong lại cầm đũa gấp đồ ăn vào miệng, thể hiện không muốn nói thêm nữa.

Vân cũng chỉ biết thở dài. Cậu nhìn ra ngoài quán cơm, dường như rất chờ mong người nào đột nhiên lao vào.

Ngoài cửa thật sự xuất hiện bóng người, trên khuôn mặt Vân Phi tràn đầy kinh ngạc, lại có chút lo lắng. Đại ca lần này rốt cuộc có thể tha thứ cho bọn hắn hay không? Hy vọng đại ca ngốc đến mức tiếp tục tha thứ cho họ. Cậu thầm hy vọng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy hai kẻ gian phu dâm phụ các người. Lần này, chắc không có cái tên mặc áo choàng tới làm loạn nhỉ?!” Bóng người bước vào từ ngoài cửa, giọng nói tàn nhẫn của Hoàng Uy đã đủ để Vân Phi và Lục Tinh biết kẻ nào đang đến.

“Hoàng Uy.” Lục Tinh tái mặt.

“Đúng vậy, chính là anh, ông xã của em đây, Tinh Tinh tiểu bảo bối.” Hoàng Uy cười đậm đàng nhìn Lục Tinh.

Thấy bạn thân bị cản trở, Vân Phi làm sao có thể nhịn được. “Hoàng Uy, anh đừng tưởng chúng tôi vẫn là Ngô hạ A Mông (Chỉ người có học thức thấp), bây giờ chúng tôi không dễ ức hiếp như vậy nữa đâu.”

“Một kết giới sư muốn đối kháng với đàn em của tao kiểu gì chứ?” Hoàng Uy lạnh lùng nhìn Vân Phi. “Lại có thể ngu đến mức chọn nghề nghiệp vô dụng như kết giới sư.”

“Mày nói gì?!” Vân Phi cực kỳ giận dữ. Cậu hận nhất là kẻ đối xử không công bằng với kết giới sư, những người này đâu biết kết giới sư có ích thế nào trong việc thủ thành, cậu chỉ chưa gặp được người đánh giá đúng cậu mà thôi.

“Tao nói mày là đồ vô dụng, mẹ mày cách xa bà xã của tao ra chút.” Hoàng Uy rút Hoàng Kim Đao phát sáng lấp lánh, không hề lưu tình chém về phía Vân Phi.

“Vân!” Lục Tinh đẩy Vân Phi ra, Hoàng Kim Đao vô tình đâm vào người Tinh. Tinh khó chịu hừ một tiếng, không cam lòng nhìn Hoàng Uy, rồi biến thành ánh sáng trắng bay đi.

“Tinh. . .” Vân Phi nhìn ánh sáng trắng, gào thét điên cuồng.

“Mẹ, chém nhầm người.” Hoàng Uy nhìn Vân Phi với vẻ nham hiểm. “Nhóc con, tao biết chúng mày muốn chạy trốn, cũng biết chúng mày mua vé tàu. Nhưng tao cảnh cáo mày, mày muốn chạy thì cút một mình đi, Lục Tinh không thể rời khỏi Đại Lục Phương Đông, không thể thoát khỏi lòng bàn tay của tao.”

“Hừ, vé tàu có hiệu lực vĩnh viễn, không đáp được chuyến này, bọn tao còn có thể đáp chuyến sau.” Vân Phi lạnh lùng nhìn Hoàng Uy. “Tao không tin mày có khả năng thay đổi quy tắc của Cuộc Sống Thứ Hai.”

Hoàng Uy cười ha ha. “Tao không thể thay đổi quy tắc, nhưng tao có thể sắp xếp tay chân ở cảng 24 giờ ngăn cản chúng mày, thấy một lần giết một lần, tao xem chúng mày có bao nhiêu cấp để người của tao giết.”

Sắc mặt Vân trắng bệch. “Mày. . .”

“Nhóc, mày đừng hòng mang Lục Tinh đi trốn, cũng đừng nghĩ tới việc tiếp cận Lục Tinh, nếu không tao sẽ chăm sóc mày cẩn thận.” Hoàng Uy xoay người sai bảo đàn em ở phía sau. “Đánh thẳng nhóc này thật mạnh cho tao, lúc sắp chết thì buff máu đánh tiếp, đừng để hắn dùng cái chết đào tẩu, đánh tới lúc hắn không dám tới gần Lục Tinh nữa thì thôi.”

“Hoàng Uy, tao cho mày biết, nhất định tao sẽ đưa Tinh tới Đại Lục Trung Tâm, nhất định!” Vân Phi giận dữ gầm lên, đáng tiếc, đối diện với mấy chiến sĩ, kết giới sư chỉ có thể bó tay chịu trời.

“Chết tiệt!” Cổ Vân Phi chợt vật trở offline, ngay lúc đó liền phát hiện tiếng điện thoại reo lên không ngừng.

Vân Phi ấn nút nhận điện, khuôn mặt lo lắng của Lục Tinh lập tức xuất hiện trên màn hình. “Vân, ông không sao chứ? Sao không bay về luôn?”

“Còn nói nữa, tên Hoàng Uy khốn kia đánh tôi bầm dập, còn sắp xếp lính mục buff máu không để tôi chết. Sau này không chịu nổi nữa, mới offline.” Vân Phi không khỏi sờ mặt, vừa nãy ở trong game khuôn mặt đã bị đánh sưng vù méo mó.

Lục Tinh tái mặt. “Ông còn làm gì mà không offline sớm, còn để hấn đánh. Ông, ông, ông bị ngu hả?”

“Không cam lòng thôi!” Vân Phi xấu hổ nói.

“Mặc kệ Hoàng Uy, tôi thấy ngày mai chúng ta online, lập tức tới cảng đón thuyền rồi đi, nếu không thật sự gặp được đại ca, kết cục cũng không tốt hơn là bao.” Lục Tinh lo lắng nói.

“Hoàng Uy nói sẽ phái người canh ở cảng 24 giờ.” Vân Phi thở dài.

“Cái gì?” Sắc mặt Lục Tinh càng trắng bệch.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Vân Phi vô cùng lo lắng.

Lục Tinh hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại. “Vài ngày sau tới xem sao, Hoàng Uy không thể phái người chờ ở đó mãi được.”

“Hy vọng như thế.” Nhưng cậu cảm thấy, sự cuồng nhiệt của Hoàng Uy đối với Tinh hình như còn rất sâu đậm.

“Hoàng Uy, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Lục Tinh cảm phiền. Người này rốt cuộc muốn làm loạn đến lúc nào, lại có thể canh giữ ở cảng nhiều ngày như thế.

“Anh muốn em làm bà xã của anh.” Hoàng Uy hip mắt cười trả lời.

“Đừng nằm mơ.” Vân Phi gầm lên giận dữ. “Thế loại lưu manh như mày, Tinh vốn dĩ thấy đã chướng mắt, mày tình lại đi.”

Khuôn mặt Hoàng Uy tỏ vẻ ghê tởm, nhìn Vân Phi như nhìn đồng phân. “Thằng nhóc này đúng là muốn ăn đòn, còn lẻo đẻo theo Tinh của tao. Chúng bay đánh thật mạnh cho tao.”

“Hoàng Uy, anh dừng tay lại!” Lục Tinh cực kì hoảng sợ.

“Muốn anh dừng tay cũng được, làm bà xã của anh, Lục Tinh.” Hoàng Uy nói với giọng âm u lạnh lẽo. “Tuyệt đối đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Tinh, anh đã mềm mỏng lâu lắm rồi.”

“Tinh, đừng nghe lời hấn.” Vân Phi bị mấy người vây lại, thấy sắp lại bị đánh một trận, nhưng cậu vẫn ngăn cản Tinh.

Thấy Vân Phi bị vây lại, Lục Tinh hơi do dự, hốc mắt ngấn nước, yếu ớt đáng thương. “Tại sao anh phải bức tôi như vậy, chuyện tình yêu sao có thể ép buộc được?”

Sắc mặt Hoàng Uy cứng đờ. “Anh nói có thể là có thể. Theo anh có gì không tốt chứ? Anh cho em ăn, cho em mặc, cho rất nhiều tiền tiêu. Em còn có gì bất mãn nữa?”

Lục Tinh đau thương khổ sở, nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào. “Cho tôi nhiều tiền tiêu, lẽ nào đây chính là yêu sao? Đây không phải thứ tôi muốn.”

Lúc này, đám đông ở cảng dần dần đông lên, người hóng chuyện cũng nhiều, thấy một cô gái như hoa như ngọc bị bức hôn đến mức ứa nước mắt, rất nhiều giọng nói quở trách vang lên, cũng có người không thể nhìn nổi nữa bắt đầu xoa bóp tay, không khí bắt đầu không khống chế được.

Sắc mặt Hoàng Uy trầm xuống, xoay người la hét với đám người. “Mẹ, chúng mày phản nản cái con khỉ, còn phản nản tao chém cha chúng mày luôn.”

Nghe vậy, đám người lập tức om sòm, rất nhiều người càng giận dữ gầm lên: “Mẹ, cướp hôn còn khốn như vậy.”, “Chém tao? Xem ông chém các mày trước.”, “Thật quá đáng, sao lại có thể bức con gái như vậy!”, “Thật đáng thương, cô bé kia khóc rồi.”

Đối diện với sự giận dữ của đám đông, Hoàng Uy không hề cúi đầu, còn hung hăng hơn. “Mẹ, ý vào nhiều người đứng không! Đừng tưởng Hoàng Uy tao chỉ có vài người thế này, chờ tao kêu mấy chục người tới dọn sạch chúng mày, xem chúng mày còn kêu cái gì.”

“Tên ác bá Hoàng Uy?” Trong đám người có tiếng hô kinh ngạc, chỉ cần là người đã từng ở Bạch Hồ Thành, đều đã nghe qua tên ác bá Hoàng Uy của Bạch Hồ Thành, dẫn theo tám tên đàn em ý thể hiếp người, thích dùng tiền ép người, thấy khó chịu liền chém bay gamer, thấy mỹ nữ liền trêu ghẹo. Hoàng Uy làm vô số việc ác, nhưng vì tiền, người chịu làm việc cho Hoàng Uy vẫn quá nhiều. Ý vào đồng chí chiến sĩ kia, đến nay không có ai dám chống đối Hoàng Uy.

Biết rõ ác bá trước mắt là Hoàng Uy, mọi người đã chuẩn bị ra tay liền trở nên do dự. Dù sao uy quyền của Hoàng Uy ở Bạch Hồ Thành đã cắm rễ sâu trong lòng họ, không ai muốn làm chuyện khiến bản thân không sống nổi ở Bạch Hồ Thành.

Vân Phi và Lục Tinh vốn dĩ chờ mong mọi người trên đường thấy bất bình, rút đao tương trợ, không ngờ một câu tên ác bá Hoàng Uy làm họ sợ hãi. Sắc

mặt hai người lại trầm xuống.

“Quả nhiên, chỉ có kẻ ngu ngốc như đại ca mới làm chuyện ngu ngốc trên đường thấy chuyện bất bình chẳng tha.” Vân Phi cười châm biếm, sau đó lại u sầu. Xem ra lúc cậu và Tinh rời Đại Lục Trung Tâm đi gặp Tiểu Lam còn rất xa, rất xa.

“” Nước mắt của Lục Tinh đã ngừng rơi, không dám ngẩng đầu nhìn mọi người. Cô chỉ thờ dãi bất đắc dĩ, xem ra cô và Vân phải biến mất khỏi Cuộc Sống Thứ Hai một thời gian rồi.

Hoàng Uy hải lòng nhìn mọi người đã yên ắng trở lại, rồi quay về phía Vân Phi và Lục Tinh. “Lục Tinh, rốt cuộc em có làm bà xã của anh không? Anh cho em biết, anh đã bố trí tay chân ở mọi điểm hồi sinh rồi. Nếu em nói không, anh sẽ chém thẳng nhóc này về cấp 1.”

Sắc mặt Vân Phi và Lục Tinh đều trắng bệch. Lục Tinh hơi hé miệng, nhưng không nói nên lời.

“Nếu cô ấy lấy anh, tôi sẽ nuốt dao của mình.” Một giọng nói quen thuộc truyền tới, tim Vân và Tinh đập thình thịch, đại ca?

Vân mừng như điên nhìn về phía phát ra giọng nói. Lúc này, người đó cũng đi ra từ trong đám đông, đó là một tinh linh tróc trắng đeo mặt nạ. Vân kích động kinh ngạc hô lên. “Tinh linh? Đại ca là tinh linh. Đại ca, là anh sao?”

Tinh linh mỉm cười: “Không phải là anh, còn có tinh linh nào rong chơi ở Đại Lục Phương Đông sao?” Chỉ có anh ấy, tinh linh với “Kỹ năng lạc đường” có thể đạt cấp 100 mới có thể lang thang ở đây.

“Đại ca.” Sắc mặt Tinh vô cùng phức tạp.

Tinh linh nhìn về phía Hoàng Uy, nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói hờ hững lại mang sức uy hiếp gió mưa sắp sửa ập tới. “Hoàng Uy ư? Xem ra người vẫn chưa rút được gì từ bài học lần trước.”

“Mày. . .” Hoàng Uy tức giận, nhưng không thể quên nỗi lần trước người này cho hắn một cú shock. Hắn biết Vân Phi và Lục Tinh đã không đi cùng người này nữa, mới tới gần hai người, không thể ngờ vẫn gặp hung thần dữ tợn mà hắn không muốn chọc vào này.

“Mẹ mày, mày đừng tưởng tao sợ mày. Lần trước mày đánh lên ông, lần này không đơn giản như vậy đâu. Chúng bay xông lên cho tao, chém chết nó sẽ có thưởng lớn.” Đối mặt với mọi người, Hoàng Uy sao lại chịu để mất mặt, huống chi lần trước tinh linh này đột nhiên đánh lên, làm hắn chết trước mới thắng được. Lần này hắn đã có chuẩn bị, đương nhiên thù này không báo không được.

“Kenshin, bắt đầu đánh đi.” Tinh linh nở nụ cười hờ hững, nói với chiến sĩ tóc đỏ giống tân thủ đứng bên, chiến sĩ tóc đỏ chỉ lạnh mặt, gật đầu.

Hai bóng người bay nhanh về phía Hoàng Uy.

“Đại ca.” Vân Phi giật thót, không thể ngờ đại ca lại không nói gì đã giúp họ. Tại sao đại ca đối xử với họ tốt như vậy? Thậm chí sau khi cậu và Tinh tận tay đẩy đại ca xuống vực, cướp mất dây buộc tóc, dự định bỏ trốn, đại ca vẫn không hề chùn bước giúp họ. Đại ca này thực sự rất ngu ngốc, mặc dù nghĩ vậy nhưng Vân vẫn cảm cảm động.

“Tinh, chúng ta tới Đại Lục Trung Tâm với đại ca được không?” Vân bình tĩnh đích hỏi Tinh, nhưng lại nói với giọng trần thuật. “Sau khi tới Đại Lục Trung Tâm gặp Tiểu Lam, tôi muốn theo đại ca, không muốn đi tìm thầy và Hoàng Từ nữa.”

“Ừm.” Nhìn hai bóng người giao đấu với Hoàng Uy, Tinh trả lời không hề do dự. Cô cũng biết, không theo người như đại ca mới là đứa ngu ngốc thật sự.

Tinh linh và chiến sĩ tóc đỏ chém sạch sành sanh tám gã đại hán và Hoàng Uy. Tinh linh ngửa mặt lên trời cười dài. Đáng vẻ ngạo mạn kia khiến đám người xung quanh hoảng hốt.

“Đại ca, bọn em quyết định đi cùng anh.” Vân Phi và Lục Tinh lóe lên ánh mắt kiên định, bên miệng là ý cười vô tận.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 1: VÔ NGÂN BẤT BẠI

“Mặc kệ ta, mau bắn chúng đi.” Phạm bị tôi giao cho Sư Lang đại ca giẫm dưới chân, rống lên.

Tôi nhú mày, đang định mở lời.

“Vòng bảo vệ của ma pháp sư đã dựng lên rồi, cung tiễn là đòn tấn công ở cự ly xa thì có tác dụng gì chứ.” Đoạn Kiếm ngờ vực nói. “Chẳng lẽ Phạm

tức đến mức mất lý trí luôn rồi? Sao lại ra lệnh kiểu này?”

“Muốn ra lệnh chẳng công khai, tại sao không dùng mật ngữ?” Tà Linh thân nhiên phân tích: “Hắn ắt phải dùng mật ngữ ra lệnh khác rồi, dựa theo tình hình hiện tại thì thấy, có lẽ lệnh là tiến đánh. Lúc tiến đánh thì lợi dụng đạo tặc hoặc chiến sĩ có độ nhanh nhẹn cao để giải cứu Phạm.”

“Đúng vậy, chúng ta đừng để ý đến hắn, bây giờ lập tức dựng trận tuyến phòng ngự.” Một bà cô oai phong lẫm liệt tiến lên trước. Cô ta có vẻ đang muốn ra lệnh, nhưng lại do dự một hồi, sau đó nhìn về phía tôi. “Thành chủ, bây giờ chúng ta có thể dựng trận tuyến phòng ngự không?”

Tôi mỉm cười nhìn cô ta. Cô gái này ngẫu hết sẩy, nhưng rốt cuộc cô ta là ai nhỉ? Tôi nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời đầy trách nhiệm. “Đương nhiên có thể, nhưng phiền bạn bảo ma pháp sư hạ vòng bảo vệ, dùng đại hình ma pháp tấn công kẻ thù ở phía sau, hoặc dùng tiểu hình ma pháp giúp phe mình phòng thủ.”

Cô ấy ngây người, lập tức lên tiếng: “Không được, nếu bên địch sử dụng ma pháp hoặc cung tiễn để đối phó với chúng ta thì sao? Trận hình dày đặc thế này thì thương vong sẽ rất thảm khốc.”

“Tin tôi đi, không sao đâu.” Tôi kiên định nhìn cô ấy. “Bây giờ không có thời gian giải thích, mong bạn làm theo lời tôi nói.”

Bạch Điều vẫn do dự, cô ấy liếc nhìn Tôi xin giúp đỡ. Nam Cung Tôi không hề ngập ngừng, anh ta nói như lẽ đương nhiên. “Làm như Thành chủ.”

“Hoàng Tử, em đứng ra sau đi.” Tà Linh khẽ nói. “Em là Thành chủ, nhiệm vụ là chỉ huy mọi người và làm trụ cột tinh thần của mọi người, tiền tuyến không phải là nơi em nên đến.”

Mặt tôi xị xuống. Nhưng người ta cũng muốn đánh nhau mà! Tôi nhìn Tà Linh bằng đôi mắt ngây thơ vô số tội, đáng tiếc lần này tỏ vẻ đáng thương cũng không có tác dụng. Về mặt của Tà Linh vô cùng kiên định, không hề dao động chút nào. Tôi đành sờ mũi ngoan ngoãn nghe lời. “Em ra sau đứng đây. Kenshin nhớ phải giúp tôi bảo vệ mọi người nhé.” Tôi rầu rĩ quăng một câu cho Kenshin.

Tôi đứng trước đội quân ma pháp sư. Thấy kẻ thù đã dàn trận tấn công, Bạch Điều cũng ra lệnh phòng thủ. Hai phe dường như chỉ chờ thông báo bắt đầu, sẽ triển khai trận chiến khốc liệt.

“Hoàng Tử, thật sự phải hạ vòng bảo vệ sao?” Đám Hoa Hồng hơi do dự hỏi.

Tôi khoát tay, ánh mắt chăm chú nhìn tình thế căng thẳng phía trước. “Đừng! Mọi người yên tâm dùng ma pháp tấn công là được.”

Đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, tôi quay về phía Sunshine hỏi. “Sunshine cậu có thể dùng cái chiêu ma pháp đuổi người mà cậu nói cho tôi biết không?”

Sunshine khẽ cười ưu nhã. “Tỏa Định Quang Thúc (Chùm sáng khóa địch) à? Có thể, nhưng mà thời gian khóa địch rất lâu.”

“Ừm, cậu từ từ niệm đi, trước khi trận chiến kết thúc niệm xong là được.” Tôi gật đầu xong, lại nhìn về phía trước. Sao mà mãi chưa bắt đầu vậy? Tôi sắp ngủ gục rồi. Vô cùng bất mãn, tôi uể oải hét với Kenshin. “Kenshin, cậu đang ngủ à? Còn không mau bắt đầu đi.”

Kenshin lạnh lùng quay đầu liếc mắt nhìn (lườm?) tôi, chậm rãi rút kiếm ra, sau đó đột nhiên biến mất. Lúc mọi người đang sửng sốt. bên địch đột nhiên vang tiếng kêu thảm thiết, những người khác cũng kêu rên không ngừng. Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ không ngừng bay tới nhảy đi, đi tới đâu ruột trời ra khỏi bụng tới đấy, thân nằm khắp chốn, máu chảy thành sông. Haiz! Kenshin cậu có thể đừng phanh ngực mở bụng kẻ địch như vậy được không? Giẫm lên ruột rất dễ trượt chân đó! Cậu phải suy nghĩ cho phe mình chứ.

Mà một lúc lâu sau kẻ địch mới phản ứng, cuối cùng cũng bắt đầu truy kích Kenshin. Tôi phồng mũi. Ngay cả tôi cũng không đuổi kịp được Kenshin cấp 100, làm sao lại để các người tóm được? Nếu các người tóm được một góc áo của Kenshin cũng đã đủ ấn tượng rồi.

“Mọi người mau lên, tiến hành theo kế hoạch, đừng để bị hắn quấy nhiễu.” Một chiến sĩ nhìn cũng khá đẹp trai thấy tình thế dị thường, ra sức gào lên.

Dưới tiếng gào của người này, phe địch đột nhiên xông tới Vô Ngân Thành, trước khi tiếp cận tuyến phòng thủ, hỏa cầu, băng chùy, phong nhận và cả địa ngục chỉ nha đều bay tới chào hỏi kẻ địch, thổi tung họ ngay tại trận. Sau đó, lúc tôi chưa kịp vỗ tay khen hay, lại thêm một loạt các đòn tấn công ma pháp, nhanh đến mức ngay cả thời gian thờ dốc cũng không có. Tôi ngờ vực nhìn sang đội quân ma pháp sư, oh ~ thì ra là lần lượt ra trận, hơn nữa rất ăn ý, niệm chú, phát động, đổi người tất cả đều rõ ràng có trình tự, gần như không rối loạn.

“Tấn công ma pháp? Chúng hạ vòng phòng hộ rồi, mau lên, ma pháp sư tấn công!” Bên địch lại vội vã gào lên.

Sau đó, dưới ánh mặt sợ hãi của bên tôi, tôi thường thức đủ thể loại ma pháp cộng thêm mùi tất thối không biết từ đâu ra ném về phía mình. Haiz! Thành chủ chính là Thành chủ, mười ma pháp thì có tới tám nhắm vào tôi. Tôi nhủ mấy không để ý lắm, nhưng Gui ở bên đột nhiên dùng thân chắn trước mặt tôi, còn ôm chặt lấy tôi. Tôi nổi gân xanh, mỉm cười. Gui, vốn dĩ anh giúp tôi chặn đòn, tôi rất cảm động, nhưng nỗi cảm động này không thể vượt qua được sự tức giận khi anh lên ôm tôi. Tôi hung hăng nheo má Gui.

“A.” Không ngoài dự đoán của tôi, vô số tiếng kêu rên vang lên.

“Chuyện, chuyện này là thế nào?” Gui vốn dĩ đã lên tinh thần chuẩn bị làm nệm thịt, quên mất đau đớn khi bị tôi nheo, chỉ ngẩn ngơ nhìn ma pháp rơi xuống đầu đột nhiên bay trở về, dồn hết lên đám ma pháp sư bên địch.

“Làm tốt lắm, Vân.” Tôi khen ngợi Vân đứng không xa, nó cũng ra hiệu V với tôi.

Đối mặt với ánh mắt kinh hãi của phe địch lẫn phe ta, tôi không chút hoang mang giải thích. “Kết Giới Phản Đạn, là sở trường của nghề nghiệp quái gờ số một — Kết giới sư. Trong số người tôi mang về không khéo còn có kết giới sư, Cổ Vân Phi.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vân, đúng lúc Vân đang tỏ vẻ hăm hở không ai bì nổi. . . Gui nhìn Vân, khẽ cười cười, nói một câu: “Vân Phi, bài kiểm tra giữa kì môn lịch sử văn học của em chỉ đạt điểm C, bài thi cuối kỳ phải cố lên. Học tập Lục Tinh nhiều chút đi, điểm của em ấy là A+ đó.”

Vân nghe vậy, vui mừng quá đỗi, nó lẩm bẩm “Được điểm C cơ á, em tưởng thành tích kiểm tra lần này khẳng định cũng phải tới gần cỡ ngực của Thiên Tâm— F chứ.”

Không biết điểm kiểm tra của tôi là bao nhiêu? Muốn hỏi quá. Tôi ra sức không chế cái miệng mình để không lỡ lời. “Mau dựng Kết Giới Phản Đạn của cậu đi.” Không thể hỏi, khiến tôi bất mãn ra lệnh cho Vân.

Vân khoa trương cúi đầu 90o. “Vâng, đại ca.”

Tình hình chiến trận hơi ngượng đi, bên địch ngần ngại không biết phải làm sao. Tôi không nhịn được cười ha ha, chậm rãi đi đến bên cạnh Legolas. “Còn bao nhiêu cung và tên còn thừa?”

Legolas sừng sốt, đưa cho tôi một bộ cung tên. Tôi vẫy tay gọi Tinh lại. Tôi giương cung cài tên, còn Tinh cũng tự động gắn phù lên đầu mũi tên, tôi kéo day, rồi bắn tên. trúng vai tên quý xui xẻo nào đó, sau đó lá phù nổ tung, thuận tiện tiễn mấy quý xui xẻo bên cạnh lên Tây Thiên gặp Như Lai.

Lúc tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tôi nở nụ cười khê như thường lệ, nhưng trong lòng. Shit! Bắn trật rồi! Định bắn chiến sĩ có vẻ quá yếu nước đến mức chần chừ nhìn ở bên trái kia, sao lại bắn sang bên phải? Tôi nhú chặt mày, lại giương cung cài tên, bắn thêm một mũi. Ui cha! Sao vẫn bắn trật? Bực mình rồi đây! Tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể giương cung kéo tên, ra sức bắn tên, gần như khiến Tinh không kịp gắn phù lên tên trong ồng.

Cuối cùng, toàn bộ hàng người phía trước đã ngã xuống, chỉ còn lại chiến sĩ yếu nước kia, hấn nhừ chân nhìn tôi.

Hừ, lần này nhất định trúng. Tôi lại ngắm bắn, giương cung, bắn tên.

“.” Kenshin vùng kiếm, gạt mũi tên bắn trật lao về phía cậu ta, nhưng bất ngờ lại trúng chiến sĩ yếu nước tôi muốn bắn.

SHIT! Tôi thảm mắng một câu. May là tôi không chọn làm cung thủ. Sau đó tôi nở nụ cười vô tội với Kenshin, còn cậu ta không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn tôi.

“Thần xạ thủ.” Thấy tiếng hô ngưỡng mộ của phe mình và ánh mắt sợ sệt của phe địch, tôi gãi mặt. Cái này. . . đúng là hiểu lầm mỹ lệ.

Bên địch hình như đã lâm vào cục diện bế tắc. Cũng đúng thôi, vừa không thể sử dụng ma pháp và cung tiễn, sợ bị bật trở về, xông lên thì lại phải đồng thời đối mặt với chiến sĩ và ma pháp sư. Mặc dù nhân số của chúng hơn phe ta thì sao chứ? Nhìn đại cục dường như đã định, tôi cũng bắt đầu cảm thấy nhàm chán, lấy hạt dưa trong túi ra cắn.

“Ê, Hoàng Tử, còn đang đánh nhau đó, cậu cũng quá rảnh nhì?” Tiểu Long Nữ đầu nổi gân xanh nhìn tôi.

Tôi cắn hạt dưa, đang định giải thích tôi rất nhàm chán, một chùm sáng rất lớn chọt vọt lên trời từ đằng sau tôi. Tôi nhìn theo ánh sáng, lúc cắn đến hạt dưa thứ hai, chùm sáng này tách làm một trăm tia sáng giữ không trung, rồi một trăm tia sáng lao xuống đất. Sau khi chùm sáng giết người bên địch, mọi người cuối cùng hiểu được đây là gì. Tòa Định Quang Thúc, giống như đạn đạo truy tìm mục tiêu, khác với đạn đạo chỉ có thể nhắm một mục tiêu, Tòa Định Quang Thúc lại có thể nhắm một trăm người. Nhưng nhược điểm ngoài thời gian niệm chú đủ để ngủ gục, ma pháp sư còn phải dùng mắt nhìn từng kẻ địch một, mới có thể khóa địch. Chiều này ngoại trừ mang lợi ích lớn trong lúc công – thủ thành, trong những trường hợp khác thì lại không hữu dụng lắm. Có đặc trưng giống với Vân – kết giới sư – chỉ lúc thủ thành mới có lợi ích lớn.

Một chiều này giết chết một trăm người bên địch, chúng lại càng nản lòng nhụt chí, rất nhiều người thậm chí đã bó tay chịu trói. Tôi nhìn thấy một anh chàng tóc xanh mắt lam thét lên một tiếng, “Dừng tay.”

Bên địch hoàn toàn dừng lại, bên tôi nhìn về phía phía tôi. Oh? Đổi thành tôi nói rồi hả? Nhưng miệng tôi đầy hạt dưa. Tôi đành phải tiêu sái giờ tay phải ra hiệu dừng lại, bên tôi cũng lập tức dừng lại.

Anh chàng tóc xanh mắt lam kia hít sâu một hơi, nói. “Đầu hàng.”

“Khôi, không được đầu hàng.” Phạm đột nhiên gầm lên giận dữ.

Anh chàng tên Khôi kia buồn bã nhìn Phạm. “Phạm, thôi đi, đừng khiến anh em mất cấp độ vô ích.”

“Dù thế nào đi nữa cũng không được phép đầu hàng.” Phạm hung dữ nhìn tôi.

Tôi lặng lẽ nuốt hạt dưa trong miệng, quay đầu nhìn A Lang đại ca. A Lang đại ca lập tức giẫm mạnh lên ngực Phạm. Tôi hài lòng nhìn Phạm học máu không nói nên lời, sau đó tôi quay đầu nhìn Khôi. “Đầu hàng? Không hối hận chứ? Anh còn người để đánh mà.”

Khôi cười khỏ. “Đánh ư? Từ lúc cậu rơi từ trên trời xuống, tôi đã biết phe mình bắt đầu yếu thế. Đến khi thăng nhóc có tốc độ như ma kia bắt đầu đồ

sát người chúng tôi, trong lòng tôi đã lờ mờ đoán được kết quả. Cũng như tôi biết Kết Giới Phán Đạn, tôi cũng chỉ có thể chờ mong kì tích xuất hiện. Nhưng điều thật sự khiến tôi bỏ cuộc chính là, cậu cầm cung tên bắn từng người chúng tôi như chơi game bắn nhau, rồi lại còn lấy hạt dưa ra ăn. Tôi chợt hiểu cậu hoàn toàn không coi chúng tôi ra gì, toàn bộ chuyện này đối với cậu chỉ là trò chơi.”

“GAME START, đúng là GAME START.” Khôi cười cay đắng.

Nghe xong lời Khôi nói, tôi ngửa mặt lên trời cười dài. “Anh rất thú vị, có hứng thú gia nhập Vô Ngân Thành không?”

Khôi sừng sốt, sau đó trả lời. “Tôi đã nhập đoàn phiêu lưu Thần Thánh của Phạm rồi.”

Tôi cười ác ý. “Anh không gia nhập Vô Ngân Thành, tôi sẽ giết sạch người của anh, còn ra lệnh truy nã với đoàn phiêu lưu Thần Thánh.”

Khôi lộ vẻ tức giận.

Tôi không ngó ngàng đến sự tức giận của anh ta, thân nhiên thét lên. “Người của Đoàn phiêu lưu Thần Thánh gia nhập Vô Ngân Thành sẽ được coi là bạn; những người không gia nhập, từ nay trở đi không được phép bước chân vào Vô Ngân Thành, bị Vô Ngân Thành truy nã cả đời.”

Bên địch bắt đầu xì xào, có không ít người tức giận phẫn nộ. Thấy tình hình này, tôi cười nhạt. “Tức gì chứ? Tôi chỉ giúp các người tìm lý do thoát khỏi Đoàn phiêu lưu Thần Thánh mà thôi.”

“” Khôi và vô số người của Thần Thánh đều im lặng, vẻ mặt đắn đo.

Có dẫn đo chúng tôi thật ra họ cũng rất muốn gia nhập Vô Ngân Thành, chỉ đắn đo bởi vì cái thứ nghĩa khí, cốt khí, mặt mũi nặng nề cân không đáng bao nhiêu tiền gì đó v.v. . . . Cho nên, không đợi họ nói sẽ nhập, tôi nhướng mày, tự ý nói với Nam Cung Tội. “Tội, anh đi hỏi Khôi xem Thần Thánh có bao nhiêu người tất cả, thương lượng xem thu xếp cho người vào Vô Ngân Thành thế nào.”

Tội gật đầu với tôi, đi đến trước mặt Khôi. Khôi cười khổ, không hề đắn đo, chuyên tâm thương lượng cùng Tội.

Tôi nở nụ cười vô cùng ác ý, ngồi xổm nhìn ánh mắt đầy phẫn hận của Phạm. “Phạm à Phạm ơi, người nói xem ta phải xử trí người thế nào đây?”

Tôi ra vẻ do dự đi tới đi lui. “Solo người cũng không đánh thắng được ta, gây chiến thì người lại thua rồi, lần này phải làm sao cho phải đây?”

Lúc này, Khôi đã bước tới, vẻ mặt anh ta tràn ngập vẻ khẩn cầu, không đành lòng nhìn lão đại tiền nhiệm Phạm. “Hoàng Tử, cậu có thể bỏ qua cho Phạm không?”

“Bỏ qua cho Phạm?” Tôi khẽ nói, sau đó nhún chặt mày.

“Cầu xin anh, Hoàng Tử, bỏ qua cho Phạm đi.” Phượng Hoàng vẫn yên lặng đột nhiên ngẩng đầu lên cầu xin tôi.

Tôi thờ dãi, nói lời thâm trầm: “Nếu tôi bỏ qua cho Phạm, bạn có thể bỏ qua cho mình được không?”

Phượng Hoàng cúi gằm, không nói nửa câu, chỉ rơi nước mắt không ngừng, thấy vậy lòng tôi cũng đau . . . Ấc, là vì cùng là con gái, cho nên cảm thấy đau đốn lầy, mọi người đừng nghĩ linh tinh. Tôi vẫn thích soái ca.

“Thôi được rồi, A Lang đại ca, anh giúp Phạm trị liệu xong rồi để hần đi.” Tôi cũng không biết phải làm sao. Thật là, tôi rất muốn thử thập đại khổ hình của Mãn Thanh!

Trị liệu xong, Phạm bình tĩnh đứng dậy, ánh mắt bình lặng đến mức khiến người ta kinh hồn khiếp vía. “Người đứng là đối thủ đáng gờm, Hoàng Tử. Ta, Phạm, bảo đảm với người, ta sẽ trở lại, lần sau ta sẽ quang minh chính đại đánh bại người.”

Tôi nhướng mày. “Ta sẽ chờ người ở Vô Ngân Thành.”

Phạm nhìn tôi lần cuối, cô đơn rời khỏi Vô Ngân Thành.

“Tà Linh, Đoàn Kiếm, chúng ta dẫn anh em còn lại sửa sang lại Vô Ngân Thành đi, loạn xì ngầu chẳng ra đâu với với đâu cả!” Nhìn theo Phạm rời khỏi công thành, tôi đột nhiên phát hiện công thành xiêu xiêu vẹo vẹo, trái với mỹ đức ngăn nắp trong công việc quản gia của mình, không nhận được muốn ra tay sửa sang

Thế là, trận công thành ào ạt khiến trời đất kinh hãi quỷ thần khóc thét kết thúc qua loa trong tiếng dõ hò chuyển gạch, khiêng củi của chúng tôi.

“Trận này tiêu tốn vô số tiền của và còn khiến anh em giáng cấp, lại có kết thúc hơi hợt như vậy sao? Ai gánh tổn thất tài chính đây ~~~” Chị Vũ Liên khóc không ra nước mắt, gục trong lòng A Lang đại ca bị thương không thôi.

“Ừm, thu nhận toàn bộ Đoàn phiêu lưu Thần Thánh, sức mạnh quân sự tăng lên rất nhiều, tôi nghĩ trong thời gian ngắn sẽ không có người dám tới tấn công.” Bạch Điều Lệ Nhân lại có vẻ khá vui mừng

“Lại phải thiết kế xây dựng công thành một lần nữa.” Gui giương mắt nhìn bốn công lớn ọp ẹp, vô cùng thương tiếc.

“Không biết Vũ Liên chịu cấp bao nhiêu tiền?” Tình Thiên cũng thương tiếc, chiến tranh của tổ dân sinh và tổ tài chính bây giờ mới bắt đầu.

“Tất cả bầy rập đều vớt phí. . . .” Mặt Tiểu Long Nữ trắng bệch, mấy ngàn cái đấy!

“Hoàng Tử, anh cuối cùng cũng trở về rồi?.” Nam Cung Tội hỏi một câu.

“Đúng vậy, có nhớ tôi không?” Tôi cười toe toét.

Tội nghĩ rồi trả lời. “Còn rất nhớ là đằng khác, nhất là lúc gần tới chiến tranh lại càng nhớ.”

“Là ai nói rất nhớ Hoàng Tử?” Ba người Tà Linh, Gui và Tình Thiên ở ba góc xa xôi cùng quay đầu hết to, ánh mắt mang vẻ: Kẻ nào không muốn sống dám tới gia nhập hàng ngũ tranh giành Hoàng Tử?

Mặt Tội ngây ra, thậm chí tôi còn thấy anh ta nhỏ một giọt mồ hôi lạnh. . . . Anh ta chậm rãi quay đầu. “Tôi nói, hoan nghênh Thành chủ trở về Vô Ngân Thành!”

“Hoan nghênh Thành chủ trở về Vô Ngân Thành.” Không biết người nào đột nhiên gào lên, tôi rất hoài nghi là tên nhóc Không Không kia.

“Hoan nghênh Thành chủ trở về Vô Ngân Thành!” Mọi người vui vẻ hét lên. Chiến tranh kết thúc quá đột nhiên, mọi người còn chưa phản ứng lại, bây giờ cuối cùng cũng bộc phát, bộc phát niềm vui vì đã bảo vệ được thành.

Tôi cũng cười điên cuồng, giơ cao Hắc Dao, hét lên một tiếng. “Vô Ngân bất bại!”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 2: NỤ HÔN KIỂU PHÁP

“Hoàng Tử, những người cậu mang về không vừa đâu nhỉ?” Tiểu Long Nữ nhìn tôi với vẻ ngờ vực. “Rốt cuộc cậu tìm thấy họ ở đâu vậy?”

Tôi nhún vai. “Tình và Vân là bạn cùng lớp của tôi, chỉ trùng hợp mà gặp được thôi. Hơn nữa chúng nó cũng vừa mới biết được tôi chính là Hoàng Tử. Còn Kenshin và Sunshine. . .” Tôi hơi do dự, có nên nói hay không?

“Là NPC của nhiệm vụ ẩn phải không?” Tiểu Long Nữ không hề do dự nói.

“Sao bà biết?” Tôi kinh ngạc.

Tiểu Long Nữ ngậy người một hồi? Rồi cô ấy không vui nói. “Tốt xấu gì tôi cũng là GM ẩn đấy, được chưa?!”

“Oh. . .” Tôi gãi mặt, không phải nói GM ẩn không khác gì gamer sao? Nên tôi mới tưởng Tiểu Long Nữ không biết thôi!

Tiểu Long Nữ thở dài một hơi, cô không dám tin lúc đầu nói: “Cậu may mắn như chó ý, ngay cả nhiệm vụ ẩn biến thái số một mà cũng có thể làm được. Lantis và Kenshin cũng chỉ làm ra cho vui rồi, không ngờ lại có người làm được.”

“Ồm, thật ra cũng có nguyên nhân.” Có nên cho Tiểu Long Nữ biết chuyện Kenshin và Sunshine đã hình thành ý thức không nhỉ? Tôi hơi chần chừ, dù sao Tiểu Long Nữ cũng là người trong công ty game, ai biết có ấy có báo chuyện này lên trên không?

“Nhưng tốt nhất cậu nên nói với mọi người biết chúng là pet hình người của cậu, nếu không tôi thấy nghĩ sẽ có nhiều người coi chúng nó là gamer đấy.” Tiểu Long Nữ cắn dận.

“Không, không thể nói.” Tôi vội vã xua tay.

Tiểu Long Nữ hoài nghi. “Tại sao?”

“À, bởi vì họ có ý thức, tôi không định xem họ là pet hình người, mà hy vọng họ có thể giống như gamer bình thường.” Tôi giải thích trong một hơi.

“Có ý thức?” Tiểu Long Nữ tái mặt.

Quả nhiên việc này vẫn rất đáng sợ, tôi nghiêm túc hít sâu một hơi rồi nói. “Tiểu Long Nữ, bà có thể đừng nói không? Đừng nói cho người khác biết được không? Nhất là người của công ty game, nếu không Sunshine và Kenshin sẽ gặp nguy hiểm đấy, tôi không muốn thấy họ bị xóa bỏ, cầu xin bà đó.”

Về mặt nghiêm túc của Tiểu Long Nữ kéo dài một hồi, tim tôi cũng treo tít lên cao. Cuối cùng cũng bùng nổ, cô ấy phì cười một tiếng, xua tay nói. “Yên tâm đi, tôi không nói gì đâu. Hiếm lắm mới có NPC có ý thức, chuyện thú vị thế này, sao tôi có thể nói cho công ty để họ phá hoại niềm vui được chứ?”

Tôi không nói gì, công ty nhà ai thuê Tiểu Long Nữ đúng là bất hạnh ba đời.

Cửa “uỳnh” một tiếng bị mở ra. Tôi và Tiểu Long Nữ đều nhìn ra cửa. Một bóng dáng xinh xắn quen thuộc nhào vào lòng tôi, bên tai lập tức vang lên: “Hoàng Tử, cuối cùng anh cũng về rồi, em nhớ anh lắm!”

Tôi dần mặt cúi đầu nhìn, Tinh Thiên này đúng là con gái đánh mãi không chết, đuôi mãi không lui. Sau đó, một mái đầu màu đen vô cùng quen thuộc ngã vào lưng tôi. Tôi lại dần mặt ra nhìn, người ôm tôi từ phía sau với sức lực còn mạnh hơn Tinh Thiên, chính là Gui có tiếng là da mặt dày đến mức đạn hạt nhân cũng không xuyên thủng, nhìn thôi bằng ánh mắt đắm lệ. “Hoàng Tử điện hạ, cuối cùng cậu cũng về rồi, tôi lo cho cậu quá.”

Càng lộn xộn chính là, Tà Linh đứng trước mặt tôi, trên đầu nổi đầy gân xanh đã rút té kiếm. Sau đó, tôi dần mặt nhìn Tà Linh đập Tinh Thiên và Gui mỗi người một phát, đá họ khỏi người tôi, rồi bắt đầu choảng hai người. Hai người bị choảng không cam lòng, bất ngờ trở thành người một phe, Tinh Thiên phụ trách cản Tà Linh, Gui ở phía sau bắn tên lên. Thế mà cũng chọc thủng mấy cái lỗ trên người Tà Linh.

“Không ngăn cản họ sao?” Tiểu Long Nữ lạnh lùng hỏi.

“Có kịch hay để xem, cản làm gì chứ?” Tôi cũng lạnh lùng trả lời.

Lúc này, té kiếm của Tà Linh bị Tinh Thiên đánh bay, suýt qua má tôi, khuôn mặt tôi xước một vết. Ba người dừng tay đau lòng nhìn tôi, tôi dùng tay lau máu, khẽ cười. “Đánh tôi à? Thú vị đây!”

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ vừa cắn hạt dưa vừa nhìn tôi đập ba người, vừa nói với tôi. “Hoàng Tử, cậu thuận tiện chấp nhận cả Phượng Hoàng luôn được không? Nếu không cô ta suốt ngày nhắc đến Phạm Nam Cung Tội cũng đau lòng, Bạch Điều cũng mệt mỏi.”

“Ai là Bạch Điều?” Tay phải tôi đang đập Gui, chân phải giẫm lên Tà Linh, tay trái còn mài cù Tinh Thiên.

“Oh, cậu vẫn chưa biết. Để tôi kể những chuyện xảy ra khi cậu không có mặt cho cậu nghe!”

Tiểu Long Nữ kể đầu đuôi ngọn ngành những việc đã xảy ra.

“Cái gì? Hoa Hồng và Đoạn Kiếm yêu nhau à?” Tôi cực kỳ hoảng sợ. Không phải gửi hồng bao chứ? Không phải chứ? Gần đây mẹ chạy ra ngoài chơi suốt, bản thảo thì không viết, tiền nong túng thiếu. Vậy lấy tiền đâu ra để nhét vào hồng bao đây? Nghĩ đến đây, tôi xuống tay nặng hơn chút.

“Cậu ghen đấy à?” Tiểu Long Nữ nhún mày.

Lúc này, ba người thừa sống thiếu chết trên mặt đất đột nhiên bật dậy, lo lắng nhìn tôi, tôi bực mình nói. “Sao lại có thể?!”

“Vậy là tốt rồi.” Một tiếng thở phào truyền tới từ bên cạnh, tôi quay đầu nhìn, không ngờ lại là Đoạn Kiếm, còn có Hoa Hồng. Và tất cả mọi người.

“Mọi người đến lúc nào thế?” Tôi ngốc nghếch hỏi.

“Lúc cậu đánh người thì lục tục kéo vào.” Tiểu Long Nữ nhún vai.

Tôi ngu ngơ cười với mọi người. “À, chào mọi người.”

Vân đột nhiên cười khúc khích. Ê, có nhầm lẫn gì không? Khúc khích là cách cười của con gái, đàn ông đàn ông cười khúc khích thế thì ra thế thống gì! “Sao đại ca càng lúc càng ngốc thế? Lúc đầu rõ là oai phong.”

Tôi bay tới đá ~ Dám bóc mẽ tôi, đi chết đi! Đá xong, tôi chỉnh lại quần áo, chỉ bốn người giới thiệu với mọi người. “Đây là Cổ Vân Phi, kết giới sư, Lục Tinh là đạo sĩ, Sunshine là ma pháp sư, Kenshin là chiến sĩ.”

Vân bị đá lăn ra đất, tỏ vẻ tủi thân, nằm như kiêu mỹ nhân ngư, chỉ khác là trên đầu không có đèn phát sáng. “Chào mọi người, em là Cổ Vân Phi luôn bị đại ca bắt nạt.”

“Em là Lục Tinh, rất vui được gặp mọi người.” Tinh ra điều tiêu thư khuê tú lừa chết người không đèn mạng.

“Tôi là Sunshine, mong được chỉ giáo nhiều hơn.” Sunshine ưu nhã lại ôn hòa khẽ cười.

“Kenshin.” Kenshin nói ngắn gọn.

Thấy bốn người đều tự giới thiệu xong, tôi có nên giới thiệu những người ở đây cho bốn người biết không? Nhưng. . . Tôi đếm số lượng người, lập tức gạt bỏ ý nghĩ này, không trách nhiệm bỏ lại một câu. “Mọi người từ từ làm quen với nhau nhé.”

“Hoàng Tử, những người em dẫn về lần này đều có thực lực!” A Lang đại ca vui vẻ xoa đầu tôi.

“Đương nhiên có thực lực, em đã phải bỏ ra biết bao tâm huyết đấy!” Tôi cảm thán nhìn xa, nhớ lại những năm tháng kia.

Lúc đó tôi vất vả khổ sở leo lên đỉnh núi cao nhất — núi Trầm Lam, phát hiện ra ba ông già tiên tri đáng chết kia lại đứng trước bia đá nói: “Lại đây! Tiểu tử, đánh bại bọn ta ngươi có thể làm đại ma vương.” A không phải, là đánh bại họ, họ liền đưa cho tôi một cục phân. Mặt tôi đầy vạch đen nhìn cục phân kia, nghĩ thầm tôi cần phân để làm gì chứ? Tôi cũng không phải cây, đâu cần bón phân?

“Nhiệm vụ này chủ yếu là đoạt lấy đại hoàn đan, tẩm bia đá và tiên tri là phụ.” Kenshin chậm rãi giải thích, thấy tôi khinh bỉ nhìn cục “đại hoàn đan” kia, Kenshin lại bổ sung. “Ăn đại hoàn đan, trong vòng ba ngày, tốc độ luyện công gia tăng gấp mười.”

“Oh? Như vậy không tệ.” Tôi khẽ cười nhìn ba ông già, tư tưởng kính lão đắc thọ đã tạm thời bị tôi ném ra sau đầu.

Tôi và Kenshin bùm bùm chát chát đánh ba ông già một trận toi đời, sau đó mang cục phân và tẩm bia đá xuống núi, tìm thấy hai người đang nướng thịt.

“Hai đứa chia cục phân này ra mà ăn, sau đó chúng ta tới hang quý luyện công.” Tôi cướp lấy chỗ thịt thơm phưng phức vừa nướng xong, sau đó không để ý về mặt kinh hãi của hai đứa chúng nó, nhét vào miệng chúng nó mỗi đứa một nửa cục phân. Thấy hai đứa lăn ra ngất, tôi và Kenshin đành phải công chúng nó về hang quý.

Sau khi trở lại hang quý, tôi vùng vẫy trước vách đá nửa ngày, cuối cùng Kenshin không chịu được nữa mà đá xuống. Cứu Sunshine xong, chúng tôi trở về hang quý giúp Tinh và Vân luyện công. Nhờ đại hoàn đan, trong vòng ba ngày hai đứa thăng gần 15 cấp. Sau đó chúng tôi mới dùng thâm bay của Sunshine vội vã quay về Vô Ngân Thành. Trong lúc đó, bởi vì sợ không đến kịp, tôi còn uy hiếp tẩm thâm bay kia, ép nó bay siêu tốc. . . Nếu không, tôi sẽ biến nó thành thâm chùi chân đặt trước cổng Vô Ngân Thành cho mọi người giẫm đạp.

Haiz! Hai đứa bạn thân và hai NPC có ý thức này tiêu tốn không ít sức lực của tôi! Nhưng mà, cuối cùng cũng khổ tận cam lai (*).

* Khó khăn qua đi, điều tốt đẹp sẽ tới

Tôi thu hồi ánh mắt xa xăm, lúc quay lại nhìn mọi người, đột nhiên phát hiện tất cả đều có vẻ sầu não không biết phải làm sao. Tôi nhìn theo ánh mắt của mọi người. Dục Băng Phượng Hoàng! Haiz, tôi thờ dài. Đã hứa với Nam Cung Tội sẽ lo chuyện của con bé này, Tiểu Long Nữ cũng bảo tôi chấp nhận Phượng Hoàng. Đúng là tai kiếp khó thoát.

“Phượng Hoàng.” Tôi tỏ vẻ u buồn, đi về phía Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng hoảng loạn hét lên. “Đừng lại đây!”

Tôi dừng bước, nhẹ nhàng nói một câu. “Tôi không biết bạn ghét tôi như vậy.”

“Không, không phải, nhưng mà anh.” Phượng Hoàng nói lung tung một hồi, sau đó lại rơi nước mắt.

Tôi làm cho Phượng Hoàng khóc mất rồi, chân tay cũng loạn lên, bây giờ phải làm sao đây? Trong lúc hoảng loạn, hình như tôi nghe thấy mặt ngữ của Tiểu Long Nữ: “Đi ôm cô ấy đi, đầu heo.”

Hơ ~ Nói thì dễ lắm. Nhưng thấy Phượng Hoàng khóc lóc thảm thiết như vậy, tôi thậm chí thờ dài, nhẹ nhàng ôm lấy Phượng Hoàng, khẽ an ủi. “Không sao rồi, đừng khóc nữa, không ai trách bạn đâu.”

Bị tôi ôm, lúc đầu Phượng Hoàng còn giãy giụa một lúc, nhưng cô ấy càng giãy tôi ôm càng chặt. Cuối cùng, cô ấy vui mừng trong vòng tay của tôi khóc òa lên.

“Em xin lỗi, em không cố ý. Bởi vì Phạm anh ấy, anh ấy cầu xin em, em không thể quên anh ấy.” Phượng Hoàng gục trong lòng tôi sụt sùi nói không thành tiếng.

Có phải tôi quá nhân từ với Phạm rồi không? Cứ thế mà thả hân đi. Haiz, xem ra tôi thật sự càng lúc càng không khát máu. Lần sau nhất định sẽ cải thiện!

“Không sao, bây giờ bắt đầu quên cũng được. Nếu nhớ tới hân, bạn tới ôm tôi là được.” Vừa nói, tôi vừa vuốt mái tóc dài của Phượng Hoàng. Tôi bắt đầu hiểu được tại sao con trai lại thích con gái tóc dài như vậy, vuốt mái tóc dài mềm mại lại thơm tho thật sự rất thích.

“Hoàng Tử. . .” Phượng Hoàng xấu hổ vùi mặt trong ngực tôi, chỉ để lộ hai tai đỏ rực.

“Hử?” Tôi nhắc mũi khoi mái tóc đẹp của Phượng Hoàng. Không ngẩng lên còn tốt, vừa ngẩng lên đã thấy ba oán linh. Gui bị A Lang đại ca nhắc lên trên không, hai chân đá loạn xạ giữa không trung; Tà Linh bị Tội và Bạch Điều tóm lấy, trong mắt đầy tơ máu; Tinh Thiên bị Hoa Hồng và Đoạn Kiếm giữ chặt, tức giận phồng hết cả má.

Tôi nhỏ mồ hôi lạnh, thân mình hơi cứng ngắc, hiển nhiên Phượng Hoàng cũng phát hiện ra. Cô ấy xấu hổ ngẩng đầu lên, sau đó cũng thấy ba oán linh. Sắc mặt cô ấy biến đổi, nhìn tôi với vẻ kiên định.Ặc. . . Đột nhiên tôi lại có dự cảm xấu, hơn nữa dự cảm của tôi luôn luôn là tốt không lành mà xấu lại lành.

“Hoàng Tử, nếu anh thật sự chấp nhận em thì hãy hôn em đi.” Phượng Hoàng nhắm mắt, mặt nâng cao lên, đáng vẻ mặc anh cướp đoạt.

Ồmm . . . Quả nhiên dự cảm lại ứng nghiệm. Muốn tôi hôn cô ấy cũng chẳng sao, dù sao cũng trải qua đủ loại kích thích rồi — nữ thì tôi đã hôn chị họ, nam thì tôi hôn NPC Kenshin trong game. Còn gì dọa được tôi nữa? Nhưng bây giờ tôi phải hôn trước mặt ba oán linh, chắc chắn về sau không có ngày nào yên ổn. Gui sẽ khóc tới lúc Trường Thành đỏ xuống cho tôi xem, Tà Linh làm nhảm chuyện trinh tiết của con gái cho tôi nghe, Tình Thiên sẽ phát điên, nói không chừng còn tìm Phượng Hoàng solo.

Trong lúc tôi do dự không quyết, Phượng Hoàng đã mở mắt ra. Mắt cô ấy đầy nước, nhưng lại giữ không cho nước mắt rơi xuống, đúng là. . . khiến người đau lòng!

Lập tức quyết định, tôi không do dự nữa, nâng lên khuôn mặt kinh ngạc của Phượng Hoàng, kiên quyết hôn cô ấy. . .

“Hôn sâu, Hoàng Tử làm phát hôn sâu đi, mới có thể mê hoặc Phượng Hoàng triệt để.” Tiểu Long Nữ vô cùng hưng phấn, đứng bên vẫy cò cổ vũ.

Hôn sâu? Hôn sâu là gì thế? Hôn môi với sâu à? Tôi khó hiểu!

“Đưa lưỡi của cậu vào miệng của Phượng Hoàng di chuyển qua lại gọi là hôn sâu.” Tiếng nói của Tiểu Long Nữ vang lên trong kênh mắt ngữ.

Oh. . . Tôi làm theo, đưa đầu lưỡi vào trong miệng của Phượng Hoàng rồi di chuyển qua lại. Cuối cùng, lúc sắp không thở nổi, tôi cũng dừng nụ hôn sâu này lại. Sau đó liếm môi mình, nghĩ thầm Phượng Hoàng ăn kẹo sao? Sao miệng ngọt vậy?

“Thật kích thích.” Tiểu Long Nữ ngậy người nói, tôi liếc mắt nhìn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ cho dù bà có muốn thử, cũng đừng mang về mặt nóng lòng muốn thử chứ. Rút rề một chút có được không?

Tôi cúi đầu xem Phượng Hoàng thế nào rồi, chỉ thấy hai mắt của cô ấy đã biến thành hai hình trái tim to đùng, cả người mềm oặt dựa vào sự chống đỡ của hai cánh tay tôi. Có cần đến mức này không? Tôi chỉ cảm thấy hơi tê tê ngọt ngọt thôi mà? Tôi gãi mặt, mặc kệ, dù sao chỉ cần dẫn dụ Phượng Hoàng khỏi chỗ Phạm là được rồi, bây giờ còn phải giải quyết cái nhóm ba oán linh kia nữa!

Tôi giao Phượng Hoàng nửa hôn mê cho Bạch Điều, rồi mới đi đến chỗ nhóm ba oán linh đã kinh ngạc đến mức hóa thành tượng thạch cao. Đầu tiên tôi đi tới bên Tình Thiên cười với cô ấy. Tình Thiên cũng không kiềm chế được mà cười lại, sau đó. Tôi làm theo cách cũ, ra sức hôn Tình Thiên. Thấy trong tay lại có thêm một cô gái mất biến thành hai trái tim to đùng. Chết cha, sao tự dưng tôi lại thế thú vị thế này?!

Tôi ném Tình Thiên cho Hoa Hồng xong, quay đầu nhìn hai người con trai. Tôi nhủ mày, mặc dù tôi không ngại hôn con gái, nhưng mà nếu hôn con trai. Tốt xấu gì tôi cũng là thiếu nữ yếu điệu, làm như vậy hình như không hay lắm? Mặc dù tôi rất muốn so sánh xem hôn con gái dễ chịu hơn hay hôn con trai dễ chịu hơn.

“Hoàng Tử điện hạ.” Hai mắt Gui đã thành thác nước, giọng nói vô cùng thảm thiết.

Tôi đang suy nghĩ, hôn Gui một chút cũng được, anh ta đáng thương như vậy mà. Lúc tôi đang nhắc bước định tiến về phía Gui, còn Gui cũng lộ vẻ mừng như điên.

“Không được hôn hần, hôn con gái còn bỏ qua được, nhưng KHÔNG ĐƯỢC PHÉP hôn Gui!” Lửa giận trên người Tà Linh gần như hóa thành lửa thật. Tôi dừng bước, suy nghĩ vì an toàn tính mạng của tôi, tôi đành phải nhún vai với Gui.

“Tà Linh, rốt cuộc tôi có thù oán với cậu?” Mắt Gui tràn ngập bi phẫn.

“Huyết hải thâm thù!” Tà Linh cũng ra sức trừng lại.

Tôi xoay người, không để ý đến hai người đã lao vào vật nhau nữa. Vươn vai xong, chợt phát hiện. . . bụng đói. “Tiểu Long Nữ, tôi đói.”

Tiểu Long Nữ như kiểu chị đây biết thừa. “Đã chuẩn bị xong cơm rồi. Cũng vừa lúc cậu có thể làm quen với những người cậu không quen, như là Bạch Điều, Song Ngoại ông xã của Bạch Điều, và cả ba mẹ của Phong Vô Tình. . . .”

“BA MẸ của Phong Vô Tình?” Tôi nhấn giọng ở hai chữ ba mẹ. Sao tôi lại nhớ hình như Phong Vô Tình sinh ra từ trong cùng một bụng với tôi?

“Đúng vậy, lần này thủ thành, BA MẸ của Phong Vô Tình cũng tốn không ít sức lực, hơn nữa họ cũng quyết định gia nhập Vô Ngân Thành rồi.” Tiểu Long Nữ cố ý học tôi nhấn mạnh hai từ ba mẹ.

“.” Bà vai tôi lập tức sụp xuống, vừa mới thu xếp xong một phong ba, một phong ba khác lại nổi lên. Tôi thật sự nghi ngờ có phải năm nay đã quên làm lễ An Thái Tuế rồi không?

Tôi theo Tiểu Long Nữ đi đến nhà ăn. Sau đó bắt đầu toát mồ hôi. Bây giờ có người kết hôn sao? Sao lại làm giống như tiệc cưới vậy?! Chỉ thấy chỗ này giăng đèn kết hoa, lấy màu đỏ làm tông màu chủ đạo. Sau đó đặt tám mươi chiếc bàn tròn, tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ trên bàn tròn, rồi hưng phấn mở to mắt nhìn tôi đến. Đột nhiên lại có cảm giác tôi và Tiểu Long Nữ là cô dâu chú rể được người người chờ mong. Tôi quay đầu muốn nhìn xem trên bức tường phía lưng tôi có dán chữ hỷ (囍) hay không?

Huyết tinh. (=Đắm máu, nickname của Hoàng Tử đó ~~~) Đây là thứ mà tôi thấy. Hai chữ huyết tinh này không biết dùng sơn hay máu thật để

viết. Thậm chí vừa mới viết xong, còn nhỏ giọt!

“Thành chủ, ngài có muốn xem qua tổ chức vận hành, thu chi tài chính của toàn thành trước không?” Một người hơi lạ mặt . . . Chắc là Bạch Điều mà Tiểu Long Nữ nói nhỉ? Cô ấy đang cầm một tập tài liệu rất dày chần trước bàn ăn dễ thương của tôi, về mặt kính cẩn mà không nhún nhường, chậm rãi nói.

“Ăn com trước đi!” Tôi vung tay, không có chuyện gì có thể sánh với thức ăn đáng yêu của tôi.

Bạch Điều nghe xong, cũng thu hồi tài liệu trên tay, cô ấy lại lên tiếng. “Vâng, xin ngài tuyên bố dọn com!”

Tôi sờ mũi, không quen với kiểu xưng hô lịch thiệp này. “Vâng, dọn com đi.”

Mọi người đang yên tĩnh bắt đầu lục tục di chuyển. Tôi cũng không chờ được mà ngồi xuống, chuẩn bị thưởng thức mỹ thực. Com trắng, ruốc thịt và canh trứng. Tôi từng mất nhìn, vẫn là ba cái thứ đó. Không phải chứ, lẽ nào là món khai vị? “Tiểu Long Nữ, cái này là”

“Món ăn chính.” Đường như biết tôi đang nghĩ gì, Tiểu Long Nữ trả lời không hề do dự.

“Cái này. . .” Khóe miệng tôi giật giật. Tôi có nghe anh Trác nói, kinh tế Vô Ngân Thành hình như không tốt lắm, nhưng có đến mức này không?

“Sao nào? Ai đó tốn năm nghìn pha lê đi thuyền tới Đại Lục Phương Đông, không hài lòng với đồ ăn sao?” Giọng nói dịu dàng của Vũ Liên vang lên, nhưng tôi thấy giống như rơi xuống hầm băng, run rẩy không ngừng.

“Món này đúng là mỹ vị nhân gian a, lâu lắm rồi không ăn thức ăn tốt cho sức khỏe như vậy.” Để chứng tỏ, tôi còn bung bát com lên, và lấy và để.

Chị Vũ Liên lại khẽ cười. “Hoàng Tử, chuyến du lịch này chắc ăn uống cũng không tệ nhỉ?”

Không tệ. Tôi túa mồ hôi, đột nhiên nhớ tới có thứ có thể cứu mạng. Tôi quờ túi lờ ra một viên ruby sáng chói (Có nhớ không? Chính là viên ruby ở trên cửa lớn nhà ai đó. . . Trước khi rời đi bị tôi chôm mất), run rẩy trình lên. “Chị dâu, đây là một chút tâm lòng của em, mong chị vui lòng nhận cho.”

Chị Vũ Liên ra hiệu cho Phương Hoàng nhận lấy, mà Phương Hoàng lại có thể. . . ngửi ruby rồi nói. “3000 pha lê.”

Ê, cô là phượng hoàng, không phải là chó đâu. . . mà lại ngửi như vậy.

Chị Vũ Liên lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ vội vã buông đĩa, nghiêm chỉnh nói: “Hoàng Tử, bởi vì kinh tế túng quẫn, cho nên quyết định phải cậu ra ngoài kiếm tiền.”

Tôi chỉ mũi mình, về mặt ngạc nhiên. Tôi? Kiếm tiền? Tiền thì đúng hơn. Không thể nào! Thật sự muốn tôi đi làm cái thứ giống như trai bao sao? Tôi trắng mặt hỏi. “Kiếm thế nào?”

Doll đột nhiên cười xán lạn nói. “Anh Hoàng Tử đẹp như vậy.”

Tiểu Long Nữ gật đầu. “Tinh Linh Đắm Máu lại nổi tiếng như vậy.”

Xong rồi, xong rồi, thật sự định bắt tôi đi làm trai bao sao? Việc làm thêm đầu tiên của tôi là bán thân sao? Không được, tuyệt đối không được. Việc này nếu truyền ra ngoài, thiếu nữ tôi đây phải làm người thế nào? Tuyệt đối không được. Nhưng mà, tôi nhìn nụ cười càng lúc càng đậm của chị Vũ Liên. Ặc, cũng lắm là làm tiếp tân, bán nụ cười không bán thân tôi còn có thể nhận. Lại nhìn mặt cười của chị Vũ Liên. Ặc, nhiều nhất, nhiều nhất, tôi có thể chấp nhận bán thân cho “Mỹ nữ”.

“Nghe Tiểu Long Nữ nói, em hát hay lắm à?” A Lang đại ca đột nhiên hỏi một câu không ăn nhập.

Tôi sững sốt, tôi hát rất hay? Tôi quay về phía Tiểu Long Nữ, nhìn cô ấy với vẻ ngờ vực.

“Không phải cậu hát It’s my life cho tôi nghe rồi sao?” Tiểu Long Nữ nhướn mày. “Tôi dám bảo đảm, ít nhất cậu cũng tương đương với ca sĩ hát bài đó.”

“Hoàng Tử, cậu hát đi, tôi giúp cậu đệm nhạc!” Gui nghiêm túc nhắc cổ cầm lên thử vài âm.

Dùng Cổ Cầm hát nhạc rock? Hình như không hay lắm? Tôi sợ nếu không phải là ca sĩ gốc sẽ đội mồ lên máng người, thì cổ cầm sẽ tự nứt ra. Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người, tôi lại quá ngượng để nói không, đành phải thương lượng với Gui. “Đổi một bài trữ tình hơn đi. Bài kia không phù hợp với cổ cầm nói.”

“Bài nào?” Gui hỏi.

Tôi nói không hề suy nghĩ. “Giấc mộng muốn bay”

Lúc Gui gảy âm đầu tiên, dường như tôi cũng đắm chìm trong cảm xúc của ca khúc. Tôi hé miệng hát:

Giấc mộng muốn bay.

Dùng cánh bay đã không còn kì lạ nữa. Lòng vũ quá mềm mại.

Mơ ước quá sâu quá nặng, cất cánh bay đường như gian nan vô cùng.

Tôi nhún, tôi nhảy, tôi thử sức.

Tôi ngã, tôi đau, lòng tôi xót.

Vượt qua trái tim, qua gian khổ, nhưng không qua được tình cảm.

Bước một bước cuối cùng. Tôn thương chính mình, tôn thương người khác, nhưng không thể tôn thương vĩnh hằng.

Truyền thuyết được viết nên từ nỗi bi thương sâu khổ.

Cảm động bởi vậy, muốn bay, chỉ muốn bay.

Giấc mộng muốn bay.

Chém by Ngự Ngã

Tôi ngừng tiếng hát, hít sâu một hơi, bước khỏi ca khúc. Lúc tôi mở mắt, chỉ thấy tất cả mọi người đều như đang đắm chìm. Tôi gãi mặt, tôi hát có hay vậy không?

Chị Vũ Liên là người đầu tiên mở mắt. Đôi mắt chị ấy chói lóa, nói ngắn gọn. “Phát tài rồi!”

“Ặc?” Có ý gì? Sao tôi lại có dự cảm xấu? Hơn nữa lúc tôi không cẩn thận nhìn sang trái chỗ ba mẹ tôi đang ngồi, thấy hai người đang suy nghĩ gì đó, tôi lại giật thót.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 3: ĐOÀN HÁT RONG

“Muốn tôi đi làm ca sĩ, tổ chức concert?” Đầu tôi hơi choáng váng. Mọi người đang nghĩ gì vậy? Không phải tôi là thành chủ sao? Sao lại biến thành ca sĩ rồi?

“Đúng vậy, cậu tự nhìn chính mình đi.” Tiểu Long Nữ kiên quyết giơ gương cho tôi xem. “Cậu nhìn khuôn mặt siêu đẹp trai, dáng người cao gầy cân đối, tư thái cao quý lạnh lùng của cậu đi (Miễn là cậu không mở miệng). Thêm vào giọng hát đầy nội lực của cậu, cậu không đi bán th. bán đĩa nhạc, không phải quá phí của trời sao?”

Tôi nhìn Tiểu Long Nữ, nghi ngờ không biết có phải cô ấy nói âm mở đầu của chữ “Thân” hay không? “Đây là game online, có ai làm ca sĩ trong game đâu cơ chứ, còn tổ chức concert nữa?”

“Còn phải chụp photobook.” Tiểu Long Nữ bổ sung. Thấy mặt tôi trắng bệch, cô ấy nói tiếp. “Yên tâm, sẽ không để cậu lộ toàn bộ ba điểm đầu, cùng lắm chỉ lộ một chút xiu xiu.”

“Một chút xiu xiu?” Tôi ngờ vực. “Thật sự chỉ một chút xiu xiu?”

“Đúng vậy, một chút xiu xiu!” Tiểu Long Nữ cười chân thành. Mặc dù sau này tôi mới biết được cái gọi là “Một chút xiu xiu” của Tiểu Long Nữ có hai chữ xiu, cho nên lộ hai điểm gọi là lộ chút xiu xiu*. Tiểu Long Nữ, rốt cuộc ai dạy bà môn ngữ văn vậy?

* Ở Trung Quốc, lộ ba điểm (点) tức là lộ ba chỗ quan trọng không tiện nói >”

“Khoang đã, chuyện này không quan trọng, quan trọng là trong game thì làm ca sĩ kiểu gì? Tôi có phải thi nhân lãng du đâu.” Tôi kháng nghị dứt khoát.

Tiểu Long Nữ đột nhiên nhướn mày nói. “Cậu bắt đầu để ý trong game có thể làm gì và không thể làm gì từ lúc nào vậy? Chỉ cần muốn liền làm, đây không phải là phong cách của cậu sao? Quan trọng là, rốt cuộc cậu có muốn hay không mà thôi.”

Tôi sững sờ, hình như. . . lúc trước tôi là kẻ muốn là làm thì phải? Ca sĩ, tôi nghiêng đầu nghĩ, nghe cũng thú vị. Cuối cùng tôi cười ha ha. “Vậy làm đi, làm ca sĩ cũng có vẻ hay ho.”

“Vậy tốt quá rồi. Để tôi nghĩ xem, đầu tiên phải tới ba thành Nhật Nguyệt Tinh làm nghệ sĩ đường phố, tạo dựng tiếng tăm và thanh thế.” Tiểu Long Nữ đang nói thì nhìn thấy nụ cười xán lạn của chị Vũ Liên, vội vả bổ sung một câu. “Thuận tiện kiếm tiền.”

Thấy nụ cười của chị dâu dịu xuống, Tiểu Long Nữ hít một hơi rồi nói tiếp. “Cuối cùng, đến khi thanh thế đã vang dội, trở lại Vô Ngân Thành tổ chức concert, một mặt có thể kiếm tiền, mặt khác có thể lôi kéo mọi người tới Vô Ngân Thành, một mũi tên trúng hai đích.”

Tôi nghĩ rồi đưa ra câu hỏi. “Vậy tôi mang theo Gui để đệm nhạc không?”

Nghe vậy, mắt của Gui lập tức phát sáng. “Tôi có thể đi cùng Hoàng Tử điện hạ sao?”

“Không chỉ Gui, tôi nghĩ còn phải tìm mấy người nữa, tạo một ban nhạc, dù sao Cuộc Sống Thứ Hai cũng không có thiết bị âm thanh.” Tiểu Long Nữ hơi do dự. “Không biết thợ thủ công trong Cuộc Sống Thứ Hai có thể làm được mấy thứ như trống không nhỉ?”

“Trống thì tôi không biết, nhưng đàn ghi-ta thì có thể.” Tinh Thiên đột nhiên thốt ra một câu, còn cho tay vào trong túi rút ra một chiếc đàn ghi-ta. “Tôi có một chiếc.”

“Bạn biết chơi đàn ghi-ta à?” Mắt Tiểu Long Nữ lóe sáng.

Tinh Thiên ngẩng cao đầu. “Đương nhiên, tôi học mười năm rồi đó, đàn cũng được.”

“Tốt quá rồi, ban nhạc lại có thêm một người rồi.” Tiểu Long Nữ vui mừng đặt bút viết.

Tôi vừa ăn cơm trộn ruốc thịt chan canh trứng, vừa tự hỏi không biết có ai đệm nhạc bằng cổ cầm và đàn ghi-ta không? Mặc kệ, dù sao tôi cũng chỉ phụ trách phần hát, những việc khác giao hết cho Tiểu Long Nữ! Ừm. Cháo trắng trứng ruốc ăn cũng được.

“Tôi cũng phải đi.” Tà Linh lạnh lùng nói, hai mắt trừng Gui. “Tôi không thể để Gui ở một mình với Hoàng Tử.”

“Cậu. . .” Gui tức giận siết chặt tay.

“Cậu biết chơi nhạc cụ gì?” Tiểu Long Nữ vô cùng hào hứng hỏi. Về mặt chỉ sợ thiên hạ không loạn của cô ấy hiển hiện rõ ràng.

“Tiểu.” Tà Linh trả lời ngắn gọn.

Oh. . . Tốt quá rồi, cô cảm hòa với ghi-ta thêm cả tiêu nữa? Có thể sánh với cái đồng thập cầm trong cái bát tôi đang cầm trên tay rồi.

“Còn tôi nữa.” Thấy nhóm bốn người si mê Hoàng Tử đã vào ba người, Phụng Hoàng cũng vội vả nói.

“Bạn biết chơi gì?”

“Em biết đánh trống, hơn nữa cũng được mười năm rồi.” Phụng Hoàng nói rất tự tin, khiến Tinh Thiên lão đại ở bên không vui. “Em sẽ tìm thợ thủ công giúp em làm trống ngay, nhất định có thể làm được.”

“Rồi, Gui biết gảy cổ cầm, Tà Linh biết thổi tiêu, Tinh Thiên biết chơi ghi-ta, Phụng Hoàng biết đánh trống.” Tiểu Long Nữ viết xong, nhú mồm nói. “Vậy chia làm hai tổ đi. Nam phụ trách nhạc trữ tình, nữ phụ trách nhạc rock.”

Tôi thờ dãi, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm. “Thời đại thật sự đã đổi thay, nam đi theo con đường thanh nhã, nữ lại yêu nhạc rock, xem ra tôi đã già rồi.”

Tiểu Long Nữ đập đầu tôi một phát, sau đó PM tôi. “Cho nên cái đồ chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ nhà cậu phải hát cả hai loại nhạc.”

Đau quá! Tôi nén nước mắt, bủn xỉn không cam tâm mà nói. “Hát thì hát thôi! Còn đánh vào đầu tôi nữa sẽ bị ngu đi đấy.”

“He he he, thành viên nhóm nhạc Vô Ngân quyết định như vậy nhé. Bây giờ Gui lập tức đi viết nhạc, phở lòi, Tà Linh đi biên đạo bước nhảy, Hoàng Tử ghi nhớ ca từ, Tinh Thiên, Phụng Hoàng chúng ta đi chuẩn bị trang phục biểu diễn.” Tiểu Long Nữ hai mắt lóe sáng kéo Tinh Thiên và Phụng Hoàng, biến mất không để lại dấu vết trong nháy mắt.

“Gui. . . Anh biết soạn nhạc à?” Sao tôi lại không biết Gui còn biết soạn nhạc nhỉ?

Gui buồn bã. “Tôi? Chưa bao giờ soạn nhạc cả.”

Tôi và Gui im lặng hồi lâu. Tôi ôm hy vọng một trên một vạn quay đầu hỏi Tà Linh. “Anh biết nhảy à?”

“Biết.” Tà Linh trả lời. Cuối cùng tôi cũng thấy một tia hy vọng lóe lên. “Đã từng múa dân gian.”

Lúc này tâm trạng của tôi lạnh như cá đông trong tủ lạnh cứng đến mức có thể cầm đi giết người.

Tiểu Long Nữ đột nhiên thò đầu trở lại. “Làm không tốt thì đá luôn ra khỏi ban nhạc Vô Ngân, ngoài Hoàng Tử ra. Nếu Hoàng Tử làm không tốt, ba bữa chỉ có thể ăn cơm trắng.” Nói xong, rút đầu về.

Tôi nổi hai sợi gân xanh. Nếu lúc này tâm trạng của tôi là cá đông lạnh, thì bây giờ là núi lửa bùng nổ. Tiểu Long Nữ đáng chết, lúc nào cũng lấy thức ăn ra uy hiếp tôi, đừng để tôi tóm được nhược điểm của bà, bằng không tôi nhất định sẽ @#^&%!* (Thủ đoạn này quá bạo lực, để tránh cho tác giả bị Văn phòng Thông tin Chính phủ bắt giữ mà không thể viết văn, nên đã lược bớt!)

Mấy ngày sau chỉ thấy một giảng viên lịch sử văn học chăm chú nhìn sách giáo khoa nhạc tiểu học trong giờ dạy lịch sử văn học. Càng khủng khiếp là còn có thể dạy văn rõ ràng mạch lạc. Ê! Thiên tài cũng đừng đến mức như vậy chứ. Ngoài ra, trong lúc làm thí nghiệm, có nghiên cứu sinh đẹp trai lạnh lùng nào đó đột nhiên nhảy hip-hop, waltz, thậm chí còn cả ca từ hí (*), bị người ta nghi ngờ rằng làm thí nghiệm dẫn đến hội chứng tiểu não không phối hợp, đang đi vào quá trình điều tra.

* Một loại kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến

Còn về phần tôi, bởi vì chưa có bài hát, cho nên bị bắt đi luyện thanh, “Đô rê mi pha son la si. . .” không ngừng. Còn luôn bị ba người Tiểu Long Nữ, Tinh Thiên và Phụng Hoàng tóm đi đo đạc, không thì chốc chốc thay một bộ áo, lát lát lại mặc một chiếc quần. Vẫn là con gái, tôi rất thích chọn quần áo, nhưng sau mỗi lần thay đồ đều phải đối mặt với ánh mắt dâm dề của ba đứa con gái nên tôi không thể đỡ nổi nữa. Hơn nữa lúc tôi phát hiện vài quần áo càng lúc càng ít. liền chạy trốn chết.

Nhưng lúc tôi tháo chạy, và kế hoạch ép Tà Linh mặc đồ của họ cũng thất bại, liền tóm Gui nhu nhược đi mặc quần bơi. Cái gì? Sao mà tôi biết được? Nói thừa, cảnh ngon mắt như vậy tôi lại để lỡ sao?

Tóm lại, ban nhạc Vô Ngân dần dần đi vào quỹ đạo. Mà bài hát, điệu nhảy và trang phục biểu diễn đầu tiên cũng xuất hiện.

Lần đầu tiên hát thử, mở màn ngay tại quảng trường Vô Ngân Thành.

Tôi mặc bộ đồ đồ đen, quần áo bó sát để lộ nửa vai và cánh tay cùng với bốt cao, thoát nhìn gọi cảm mà lạnh lùng xa lạ. Phía sau là hai mỹ nữ gợi cảm mặc váy mini và quần short cùng tông màu với tôi. Tinh Thiên đi bốt thấp cổ hoạt bát và xinh xắn như ngọn lửa. Còn Phụng Hoàng đi giày cao gót xinh đẹp và tao nhã như băng. Hai người theo sau tôi bước lên sân khấu.

Nhìn ánh mắt khát khao chờ mong của khán giả, lòng tôi trào trỗi ý nghĩ muốn hát thật lớn, hát thật đặc biệt để thỏa mãn chính mình và họ. Tôi nhắm mắt, nghĩ về bài hát đầu tiên mà Gui viết, đắm chìm trong ca từ của bài hát kia mà tâm trạng trào dâng gọn chút lo lắng, giống như thiêu thân lao vào lửa:

Em cười, em khóc, mọi cử chỉ của em đều là Kinh Thánh quý giá mà anh ghi tạc.

Niềm vui của anh, nỗi buồn của anh, cuộc sống của anh, vì em mà vứt bỏ tự do, muốn theo sát bên em

Em là lửa, em là gió, em là tơ lưới của ác ma, là cám dỗ của thiên sứ.

Nhạc và lời: A Tín (Mayday)

Tôi hát, cùng với tiếng trống mạnh mẽ của Phụng Hoàng và tiếng ghi-ta hoang dã của Tinh Thiên, nhảy điệu nhảy yêu điên cuồng đã mà Tà Linh hét lòng biên đạo, bản thân phảng phất như thiêu thân lao vào lửa, hát khúc ca cuối đời, hiến dâng tình yêu không tiếc mình lao vào lửa.

Tôi hát xong, khán giả đều say mê, xem ra tôi hát cũng hay đấy chứ! Tôi vui vẻ nghĩ.

“Bài này không hát hay bằng Giác mộng muốn bay!” Tiểu Long Nữ nhũ mày.

Câu nói này như chiếc búa sắt lớn đập vào đầu tôi, tôi rung rung nước mắt nhìn Tiểu Long Nữ, than vãn. “Sao lại thế? Bài này tôi tập lâu lắm đó!”

“Có thể là vì thiếu cảm xúc.” Tiểu Long Nữ nhìn Gui. “Rõ ràng là Hoàng Tử chưa từng nếm vị tình yêu, nhất là đau khổ của tình yêu đơn phương.”

Tiểu Long Nữ càng nói, sắc mặt Gui càng âm trầm, cuối cùng anh ta hé miệng, hát bài hát đó.

Cùng một bài mà ý cảnh lại khác hẳn như vậy, tôi đã hiểu cảm xúc thiếu sót mà Tiểu Long Nữ nói. Không ngờ giọng hát của Gui lại có thể phức tạp như thế, bi thương nhưng không hề chùn bước, thống khổ nhưng lại ngọt ngào. Đặc biệt mắt anh ta cứ nhìn tôi chăm chú, tôi gần như, gần như không dám nhìn thẳng vào anh ta. Tôi sợ không cẩn thận. chọc giận Tà Linh ở bên cạnh với ánh mắt đã rớt xuống dưới nhiệt độ đông lạnh, chỉ cần Gui cử động thêm một bước, sẽ bắt đầu làm bánh bao nhân thịt người.

Hơn nữa, ở phía sau tôi còn có hai cô gái cũng rất muốn làm bánh bao nhân thịt người. Đùa gì vậy? Chỉ có tôi mới có thể đánh đập làm nhục Gui, những người khác đừng hòng!

Nghĩ tới đây, hình như lâu lắm rồi tôi không đập Gui thì phải? Tôi nở nụ cười dịu dàng, nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất. “Gui, anh lại dạy tôi hát thế nào đi.”

“Được, Hoàng Tử điện hạ.” Gui cảm động chạy tới chỗ tôi. Tôi cũng vô cùng vui vẻ nhìn anh ta chạy tới trước mặt tôi, sau đó tôi vác anh ta bằng một tay, quăng lại một câu: “Tôi đi luyện hát.” Rồi lôi Gui vào một căn phòng nào đó. He he he!

“Tóm lại, nên luyện hát thêm. Chậm nhất là sau một tuần sẽ đá mọi người đến ba thành Nhật Nguyệt Tinh đi hát rong, đừng làm mất mặt Vô Ngân Thành.” Tiểu Long Nữ cảnh cáo.

“Rõ!” Mọi người trả lời đồng thanh.

Một ngày nào đó sau khi luyện hát xong, đột nhiên tôi cảm thấy hình như mình đã ngó lơ bốn người nào đó. Không biết bây giờ họ thế nào? Lương tâm hơi bất an, tôi PM họ.

“Tĩnh, Vân? Hai đứa ở đâu?” Tôi nói với giọng lo lắng.

Vân lập tức hưng phấn nói. “Đang chọn nhà.”

“Chọn nhà?” Tôi ngẩn người.

“Đúng vậy, là người của Vô Ngân Thành, Gui nói bọn em mua nhà ở đây có thể được giảm giá một nửa!” Vân vui vẻ nói.

“Bán vé tàu không dùng tới, thêm chút tiền tiết kiệm, bọn em có thể mua được căn nhà nhỏ không tồi!” Tĩnh cũng không kìm được mà nói với giọng tung bưng. “Thế nên phải chọn nhà ngay, không thì tới lúc Vô Ngân Thành chính thức mở cửa, sẽ có rất nhiều người tranh giành.”

“Oh, oh, oh, vậy anh có phải chọn nhà ngay không?” Tôi lo lắng hỏi. Nhưng tiền trên người đã bị chị Vũ Liên bóc lột hết sạch rồi. Hức ~ Không mua được nhà, lẽ nào thân là thành chủ mà tôi lại phải lưu lạc góc đường sao?

Vân trả lời với giọng điệu cô quái. “Đại ca, chắc anh phải ở trong cung điện chứ? Mua nhà làm gì?”

Tĩnh dờ khóc dờ cười nói. “Đại ca, những thành viên chủ chốt của Vô Ngân Thành như Đội Phi Thường, Đội Hắc Âm Tà Hoàng, Tiểu đội Hoa Hồng và Nam Cung Tội đều ở trong cung điện, anh là Thành chủ đó, không thể nào bắt anh phải bỏ tiền túi ở ngoài chứ?”

“Oh, thì ra là như vậy.” Tôi bừng tỉnh ngộ, nói tiếp. “Vậy hai đứa chọn xong, nhớ báo để anh tới chơi nhé.”

“Đương nhiên rồi.” Vân trả lời.

Tôi đột nhiên nhớ ra. “Đúng rồi, hai đứa có biết Sunshine và Kenshin ở đâu không?”

“Hình như thường ngồi trong tửu lâu Vô Ngân.” Tĩnh ngẫm nghĩ. “Không thì đi dạo khắp Vô Ngân Thành.”

“Vậy anh đi tìm họ đây.” Tôi bắt đầu đau đầu. Tĩnh và Vân đi chọn nhà, vậy còn Kenshin và Sunshine? Họ phải ở đâu đây? Tôi cũng không dư dả để giúp họ mua nhà. Tôi gãi mặt, cũng lăm lăm ở chung phòng với tôi! Dù sao chắc tôi cũng không hay dùng tới phòng.

Tôi vội vã chạy tới tửu lâu Vô Ngân, không tốn sức mà tìm ra hai người đang thưởng trà. Tôi ngồi xuống, cướp trà trên tay Kenshin uống một hơi, sau đó thông thả lên tiếng. “Mấy ngày nay hai cậu sống thế nào?”

Kenshin trừng mắt nhìn trà trong tay tôi, không nói nửa câu lấy chén trà khác, tự rót cho mình, còn Sunshine cười trả lời tôi. “Sống rất tốt. Ngao du khắp nơi trong thành, quan sát mọi người, còn ở đây uống trà nữa.”

“Có vẻ chán quá!” Tôi thấy hơi tội lỗi, mang người ta tới rồi không ngó ngàng tới họ. “Hay là các cậu theo tôi đi lưu diễn đi? Như vậy các cậu cũng có thể thấy những thành khác.”

“Lưu diễn?” Sunshine khó hiểu.

Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu. “Nói lưu diễn cho hay thôi, thật ra là tới ba thành làm nghệ sĩ đường phố.”

“Nghệ sĩ đường phố?” Sunshine lại tò về khó hiểu.

“Là hát trên đường đó.” Tôi lại giải thích.

“Tại sao lại phải hát trên đường?” Sunshine mỉm cười ưu nhã hỏi tôi.

“Để kiếm tiền.” Hơ, sao tôi lại có cảm giác gặp được một Thịt Bao Bao khác.

“Kiếm tiền để làm gì?” Sunshine không biết mệt mỏi lại tiếp tục đặt câu hỏi.

Tôi liếc nhìn Kenshin thảnh thơi ở một bên. “Vấn, vấn đề này cậu hỏi Kenshin đi, tôi cũng không biết nhiều.”

Sunshine nhú mày. “Lúc tôi hỏi, Kenshin chẳng bao giờ trả lời.”

Tôi nhìn Kenshin ngồi im bên cạnh, cuối cùng cũng hiểu được vì sao cậu ta ít lời như thế. Nếu tôi sống một mình với Sunshine mấy tháng, tôi nghĩ ngay cả bà tám như tôi cũng sẽ hiểu được đạo lý im lặng là vàng. Tôi bắt đầu nghĩ, nếu tôi quăng Vân ồn ào và cậu bé hiểu kì Sunshine vào một chỗ, chắc hai đứa sống với nhau rất vui vẻ.

“Dù sao các cậu cứ đi lưu diễn cùng tôi đi.” Tôi chuyển chủ đề.

Sunshine lại mỉm cười dịu dàng, “Được.”

“Hai người kia hình như rất muốn qua đây nói chuyện với cậu.” Kenshin đột nhiên lên tiếng, chỉ bên phải đằng sau tôi.

“Hó?” Tôi quay đầu nhìn, sau đó cổ cứng đờ, chuyển động khó khăn. Bởi vì đập vào mắt tôi hình như là hai ông bà già không ra gì, cả ngày chỉ biết vui chơi, cơm thì không nấu, bản thảo cũng chẳng viết.

Ba mẹ vừa thấy tôi quay đầu liền vô cùng hưng phấn, ra sức vỗ tay với tôi, còn vội vàng chạy tới. Mẹ tôi hưng phấn lên tiếng, “Xin chào Thành chủ, không biết Thành chủ còn nhớ chúng tôi không? Chúng ta từng gặp nhau ở Đại hội Người phiêu lưu, hơn nữa con trai chúng tôi chính là Phong Vô Tình của Đội Hắc Ám Tà Hoàng.”

Có chứ, con gái của mẹ là thành chủ Vô Ngân Thành mà, sao con lại không nhớ ba mẹ của mình được? Tôi bất đắc dĩ nghĩ, nhưng mỉm cười hàn huyên. “Đương nhiên là nhớ, hai vị là Ông Xã Thân Yêu và Bà Xã Thân Yêu nhỉ?”

“Ông xã, thành chủ thực sự nhớ chúng ta đó!” Mẹ tôi cảm động nói.

“Anh nói rồi mà, sao thành chủ lại không nhớ chúng ta được? Nhớ lại ngày công thành đó, thành chủ hăng hái tới mức nào, không ai bì nổi, tựa như thần thánh giáng thế, kẻ địch sợ hãi tề ra quân, lập tức quy gối đầu hàng. Thành chủ như vậy, sao lại không nhớ chúng ta chứ?” Ba tôi kích động nói còn đập mạnh xuống bàn một phát.

“Đừng, đừng kích động.” Tôi vội nói. Thần thánh giáng thế? Thật ra tôi rất muốn biết cái lúc thần thánh giáng thế đó có phải là lúc tôi ngã thảm không.

Ba ngượng ngùng gãi đầu. “Xin lỗi, là tôi quá kích động, nhưng mà thành chủ thật sự rất uy phong, khiến tôi và bà xã của tôi không thể không cúi đầu nhận thua, ngay cả ngày trước bị đánh thua không cam tâm cũng quên sạch sành sanh rồi.”

Quên là tốt rồi, quên là tốt rồi, tôi thờ phào.

“Hơn nữa thành chủ chẳng những giỏi võ nghệ, mà còn hát hay vô cùng.” Mẹ nhìn tôi cười rạng rỡ.

“Nào có, nào có.” Tôi cười gượng.

“Nhưng mà Tiểu Lam, không phải con thích It’s my life nhất sao? Sao lại không hát bài đó, mà lại hát Giác mộng muốn bay con thích thứ gì?” Mẹ nghi hoặc hỏi.

“À, bởi vì cô cầm chơi nhạc rock không hợp, cho nên đổi bài trữ tình hơn.” Tôi cười trả lời.

“Thì ra là như vậy!” Ba người chúng tôi đều cười ha ha, ba khuôn mặt cười giống nhau đến bất ngờ.

“Hoàng Tử, nữ danh của cậu là Tiểu Lam à?” Kenshin ngồi bên cạnh vô ý nhắc tới.

Nụ cười của tôi đột ngột cứng đờ, cuối cùng cũng phát hiện ra ba mẹ tôi đang nói gì. Tôi mở to mắt, mồ hôi lạnh chảy điên cuồng, khó khăn nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn hai người đang cười.

“Các vị, tôi, không phải.” Tôi nói năng lộn xộn.

“Đừng chối nữa, Tiểu Lam, con tưởng ba mẹ là Dương Danh tổ chức nhận dạng người trong đại não bẩm sinh có chỗ thiếu hụt sao?” Tiếng mẹ truyền tới từ kênh mặt ngừ.

“Sao ba mẹ phát hiện ra được?” Tôi nản lòng hỏi.

“Rất đơn giản. Thứ nhất, Dương Danh nói con làm nhân viên ở Cuộc Sống Thứ Hai (Thằng em thối, tính giả dãi phát thanh của mày cũng nhiều quá rồi!). Thứ hai, rõ ràng Linh Bán thích Tiểu Lam, nhưng ở trong game lại quấn lấy Hoàng Tử. Dựa vào đầu óc của thằng nhóc kia, tỉ lệ một chân đạp hai thuyền thấp hơn cả không, cho nên điều có khả năng nhất chính là Hoàng Tử và Tiểu Lam là cùng một người. Thứ ba, Tiểu Lam con ngày nào cũng gào rú hai bài kia, ai còn không nhận ra giọng hát của con chứ?Ặc. . . ngoại trừ thằng Dương Danh dốt nát kia.” Ba đắc ý phân tích.

Tôi sững sờ hồi lâu, cuối cùng chỉ hỏi một câu. “Ba nói gì? Anh Trác thích con? Không phải anh ấy thích Dương Danh sao?”

Ba mẹ cũng sững sờ rất lâu. “Linh Bán thích Dương Danh? Sao có thể? Không phải nó vẫn quấn lấy con sao?”

“Anh Trác chỉ muốn bảo vệ con?” Tôi ngu ngơ nói. Theo như suy luận lúc trước của tôi, anh Trác không phải giành em tôi với Gui sao?? Kì lạ. . . Vậy tại sao trong game hai người lại quấn lấy tôi mà không phải Phong Vô Tình?

Ba mẹ tôi sững sờ. Sau đó mẹ tôi nhào vào lòng ba tôi khóc lóc kêu than. “Ông xã ~ Tại sao con chúng ta đều thiếu dây chằng thế này?”

“Haiz, nhất định là trước khi sinh con quên đi bài Tống Tử nương nương.” Ba lắc đầu thờ dài.

“Rốt cuộc là thế nào?” Tôi nghiêng đầu cắn ngón tay suy nghĩ.

“Đương nhiên không phải!” Ba mẹ đồng thanh rống lên, mẹ nhéo tai tôi (Ui cha, đau quá!) nói. “Con đừng có phụ sự si tình của người ta, Linh Bân thích con tám năm rồi đó, hơn nữa nó lại là sinh viên xuất sắc, còn đẹp trai như vậy, con không lấy nó về. gả cho nó, con còn muốn gả cho ai?”

Tôi giành lại tai của mình, ai oán xoa tai. “Anh Trác thích con tám năm? Vậy. . .” Tôi đột nhiên nhớ ra, nội dung cuộc tranh cãi lúc trước của anh Trác và Gui, chẳng lẽ người đó không phải là Dương Danh mà là tôi?!

“Nói, con rốt cuộc có lấy Linh Bân về cho mẹ bỏ mắt không?” Mẹ lại giành lấy cái tai đáng thương của tôi.

Cuối cùng mẹ cũng lộ rõ bản tính, tôi không còn đường trở lại. “Nhưng, nhưng, con không biết có thích anh Trác hay không nữa! Hơn nữa nếu con cưới anh Trác, Gui nhất định sẽ khóc đổ Trường Thành cho con xem.”

“Gui?” Mẹ chớp đôi mắt to vô tội. “Có phải thi nhân lãng du đẹp trai khiến người muốn cắn không?”

“Ừm, hơn nữa đó là giảng viên đại học của con đó!” Ê! Mẹ, đứng trước mặt chồng mình mà nói muốn cắn đàn ông khác, không hay lắm đâu! Mặc dù hình như ba đã quen với sở thích yêu mỹ nam của mẹ.

“Giảng viên đại học? Thật sao?” Mẹ để lộ vẻ mặt đói khát, sau đó lại chớp mắt nhìn tôi. “Cậu ta cũng rất đẹp trai, mà kiểu đẹp trai không giống Linh Bân. Nhưng mà cả hai người đều là phiếu ăn tuần mỹ trường kỳ. Oh ha ha, không tệ không tệ, Tiểu Lam, con tùy ý chọn một người đi, mẹ không có ý kiến.”

Mẹ chỉ cần có giai đẹp ngắm là được, làm gì có ý kiến gì. Tôi thở dài! Vừa nghĩ tới còn phải cùng hai nam hai nữ ra ngoài hát rong, hơn nữa đều là người ái mộ tôi. Lần này, sự tình thật phức tạp.

“Tóm lại, mẹ đừng nói chuyện của con với người khác.” Mặt tôi hung dữ. “Ngay cả Dương Danh cũng không được phép, nếu nói, con sẽ cưới một kẻ xấu xí để ô nhiễm mắt mẹ đó.”

Mẹ tôi kinh hoàng. “Đừng, đừng! Mẹ thề không nói một lời, Tiểu Lam con phải nhớ chọn một trong số hai giai đẹp kia nhé.”

Tôi ưỡn oai gât đầu, phải chọn ai đây? Quên đi, cứ thuận theo tự nhiên.

Còn về việc ba tôi có nói ra không. Chưa từng nghe “Phụ xướng phụ tùy” sao? Lời mẹ tôi nói, cũng chính là lời ba tôi nói, đã hiểu!

Lại giành trà của Kenshin để uống, tôi cố ý xem nhẹ về mặt “Tôi có chuyện muốn hỏi” của Sunshine, day huyệt thái dương của mình. Haiz, hình như càng lúc càng lớn chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4: CHUYỆN CẢ ĐỜI CỦA BÁNH BAO THỊT

“Điểm danh: Hoàng Tử, Gui, Tà Linh, Tinh Thiên, Phụng Hoàng, Sunshine, Kenshin.” Tiểu Long Nữ vừa nói vừa đếm số người. “Xem ra đều có mặt rồi, vậy tôi bắt đầu nói đây. Hôm nay chính là ngày các cậu bắt đầu đi hát rong, theo như kết quả suy nghĩ sâu xa của tôi, bắt đầu từ Tinh Thành, rồi tới Nguyệt Thành, cuối cùng là Nhật Thành, đi diễn theo trình tự như vậy.”

Tôi nhìn Tiểu Long Nữ với vẻ khinh bỉ. Suy nghĩ sâu xa? Tung xúc xắc cũng được coi là suy nghĩ sâu xa sao? Được rồi, nếu tính cả việc chúng tôi cân nhắc rất lâu để chọn màu xúc xắc.

“Đầu tiên, các cậu phải biểu diễn ở quảng trường các thành một lần trước đã, sau đó xuất hiện không định kỳ tại các tù lâu, sau đó trở lại quảng trường biểu diễn lần cuối cùng. Trong đó phải đặc biệt chú ý, mỗi lần diễn xong nhất định phải nói các cậu đến từ Vô Ngân Thành, và một tháng sau sẽ tổ chức concert ở Vô Ngân Thành, có hiểu không?” Tiểu Long Nữ nói vô cùng nghiêm túc.

Chúng tôi gật đầu, bà đã nói cả trăm lần rồi. Nhiệm vụ chủ yếu của ban nhạc chúng tôi là tạo thanh thế và gây dựng danh tiếng cho Vô Ngân Thành, sau đó là kiếm tiền.

“Rồi, ban nhạc Vô Ngân, xuất phát!” Tiểu Long Nữ hô lên đầy khí thế, chúng tôi cũng nhiệt huyết sôi hô theo: “Xuất phát!”

“Đúng rồi, Vũ Liên nói không đủ kinh phí, phí truyền tống và phí thuê trọ các cậu tự đi đánh quái kiếm lấy nhé.” Tiểu Long Nữ vô tâm nói thêm.

“.....” Thảo nào hôm qua chị Vũ Liên đột nhiên lại bóc lột toàn bộ tiền trên người tôi. Tôi quay đầu nhìn những người khác, sắc mặt tất cả mọi người đều ảm, xem ra hôm qua tất cả đều bị cướp bóc.

“Đánh quái kiếm tiền đi!” Tôi ủ rũ nói. Đùa hả? Trong vòng một tháng phải đi vòng quanh toàn bộ đại lục, còn phải biểu diễn ở ba thành? Các người muốn tôi đi vận động bầu cử tổng thống à? Huống hồ tổng thống còn có xe Jeep để đi.

“Có thể dùng thám bay của tôi.” Sunshine mỉm cười kiến nghị.

Tôi đột nhiên quay đầu rung rung nước mắt nhìn Sunshine, cứu cậu ta quả là quyết định sáng suốt. “Tốt quá, vậy dùng thám bay.”

“May là còn có thịt nướng để ăn.” Tôi thở phào, vội vàng ăn miếng thịt nướng thơm ngon, nhìn Hòa Hoàng công Bánh Bao Thịt hớn hờ vui đùa trên bầu trời.

“Đừng vậy.” Gui cũng cảm thán. “Kiên quyết đòi phí thuê trọ từ Tiểu Long Nữ, nhưng lại hoàn toàn quên mất phí ăn uống, may là có Hòa Hoàng và Bánh Bao Thịt mới không đến nỗi đói bụng.”

Tinh Thiên và Phượng Hoàng đã bị thịt nướng ngon lành hiếm có khó tìm quyến rũ. Hai người ăn như hổ đói, không còn dáng vẻ thực nữ, trình độ gái đói kia chắc có thể nhập hội với tôi được rồi. Mà Sunshine đang ăn thịt còn không ngừng hỏi Kenshin vẫn nín thinh bên cạnh.

“Buổi tối ngủ ở đâu?” Tà Linh thân nhiên nhắc tới.

“Công viên?” Tôi đề nghị, như vậy là có thể dùng phí thuê trọ vào việc ăn uống rồi.

“Hoàng Tử, cậu phải chịu khổ rồi.” Gui đau đớn thương tiếc nhìn tôi, sau đó đề nghị. “Hay là ngủ ở quảng trường đi, ngày mai thức dậy có thể bắt đầu hát luôn.”

Tôi gật đầu. “Nói cũng phải.”

“Cái gì? Phải ngủ ở quảng trường?” Tinh Thiên và Phượng Hoàng vội vàng nuốt miếng thịt nướng trong miệng, vẻ mặt vô cùng khó tin.

“Không được sao? Dù sao cũng chỉ ngủ một lúc trước khi offline và sau khi online mà thôi.” Tôi nhún vai, không để ý lắm.

“Không được.” Tinh Thiên đỏ bừng mặt hét lên. “Nói đùa gì vậy, cho dù một lúc cũng không được, sao có thể để người ta thấy dáng ngủ của con gái được chứ?!”

Khó thấy Tinh Thiên và Phượng Hoàng đồng lòng gật đầu lia lịa.

“Vào quán trọ đi, con gái không thể để người thấy tư thế ngủ.” Tà Linh cố tình liếc mắt nhìn tôi. Đúng rồi, tôi cũng là một đứa con gái, suýt nữa quên mất. Tôi xoa gáy cười ngây ngô.

“Vậy thuê ba phòng đi, Tinh Thiên ngủ cùng Phượng Hoàng, Sunshine ngủ cùng Kenshin, Tà Linh ngủ cùng Gui.” Tôi nghiêng đầu nghĩ, vậy còn tôi? Không thể ngủ cùng Tinh Thiên và Phượng Hoàng được nhỉ? Tốt xấu gì ở trong game, tôi cũng là con trai có tiểu XX. Chờ đã, nếu tôi bị hai sư tử Hà Đông ép buộc thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng cũng không thể ngủ cùng Gui, Tà Linh, dù sao người ta vẫn là con gái, cần phải rụt rè. . . (Định nghĩa của rụt rè: Trong lòng thích muốn chết, nhưng bề ngoài vẫn phải giả vờ không được. Hức ~ nếu anh Trác không biết tôi là Tiểu Lam, vậy thì tốt biết bao. Tôi có thể thưởng thức dáng ngủ của hai mỹ nam, nghĩ tới cảnh tượng ngon mắt đó, tôi không kìm được mà nuốt nước miếng.)

Phiền quá, lần đầu tiên tôi phát hiện thân phận nhân yêu của bản thân là chuyện phiền phức tới mức này. “Tôi ngủ cùng Sunshine, Kenshin vậy.” Quyết định cuối cùng của tôi, dù sao hai “người” họ cũng không thật sự là “người”, hơn nữa mỹ nam này cũng rất đẹp trai.

Nghe vậy, lúc đầu Gui và Tà Linh đàn mặt quay đầu nhìn tôi, sau đó Gui bắt đầu tỏ vẻ mặt oai oán ủ rũ, thất vọng, âu sầu vân vân, còn Tà Linh híp mắt nguy hiểm, đồng tử bắt đầu toát ra ngọn lửa.

Tôi toát mồ hôi lạnh đầm đìa. “Tôi ngủ một mình vậy.”

Đi tới quán trọ, tôi ai oán chia tay với mọi người, một mình đi tới góc phòng.

“Hoàng Tử.” Gui đột nhiên gọi tôi, chạy về phía trước, gọi pet Hòa Hoàng của anh ta. “Hòa Hoàng cho cậu, nếu cậu đói còn có thịt nướng để ăn.”

“Gui. . .” Tôi cảm động nhìn Gui, rồi vui vẻ mang nguồn cung cấp đồ ăn về phòng.

Trở về phòng, tôi gấp rút lôi Bánh Bao Thịt ra, muốn ăn uống no nê trước lúc offline. “Bánh Bao Thịt, phun ít thịt đi.”

“Được ạ, ma ma.” Thịt Bao Bao vui vẻ phun ra một đồng thịt, còn Hòa Hoàng làm nhiều cũng thành quen, lập tức phun lửa nướng thịt. Tôi vui vẻ ăn như hổ đói, nhìn Hòa Hoàng và Bánh Bao Thịt ở bên chơi đùa. Tình cảm của chúng nó hình như càng lúc càng tốt thì phải.

“Chim lửa, Thịt Bao Bao muốn cưỡi lên lưng chim lửa.” Bánh Bao Thịt cọ đầu vào chân Hỏa Hoàng, hình như đang làm nũng.

Hỏa Hoàng cao ngạo ngẩng đầu, rồi cúi đầu nhìn đôi mắt vô tội của Bánh Bao Thịt. Thờ dài? Tôi thế, tôi thật sự nhìn thấy nó thờ dài. “Không biết phải làm sao với cậu nữa, lên đi.”

Bánh Bao Thịt hoan hô một tiếng, được Hỏa Hoàng ngậm rồi thả lên lưng.

“Chim lửa bay bay ~” Bánh Bao Thịt lại bắt đầu làm nũng, còn ánh mắt của Hỏa Hoàng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, chỉ bay đi bay lại trong phòng.

Tôi há miệng giật mình thảng thốt, đây cũng được coi là hình thức giao tiếp bình thường giữa pet ư? Pet trí năng hóa quả nhiên lợi hại, ngay cả tình cảm cũng biểu hiện chân thật như vậy, y hệt như ánh mắt bất đắc dĩ của tôi lúc đối thoại với Bánh Bao Thịt. Tôi ngậm miệng tiếp tục nhai thịt nướng.

Bánh Bao Thịt vi vu trên trời hoan hô không ngừng. “Chim lửa tốt nhất, Thịt Bao Bao muốn bay cùng chim lửa mãi.”

“Thật sao?” Lửa trên chim lửa dường như cháy mạnh hơn, giống như. người đang đỏ mặt? Tôi đột nhiên nổi lên ý nghĩ kì quái này.

“Ừm, Thịt Bao Bao thích chim lửa nhất.” Bánh Bao Thịt gào rú ầm ĩ. “Thích như thích ma ma vậy.”

Tôi gật đầu, Bánh Bao Thịt thật ngoan, không quên mất tôi.

“Vậy Thịt Bao Bao có...có... muốn kết hôn với tôi không?” Hỏa Hoàng lấp bắp nói.

. Tôi mở to mắt, còn thịt nướng ngon lành cũng rơi khỏi cái miệng hình chữ O.

“Kết hôn là cái gì?” Bánh Bao Thịt chớp đôi mắt to, hỏi.

Hỏa Hoàng nghiêm túc lên tiếng. “Tôi cũng không biết, chỉ biết kết hôn là có thể ở bên nhau mãi.”

Bánh Bao Thịt nhảy tung tung trên lưng Hỏa Hoàng. “Được, Thịt Bao Bao sẽ kết hôn với Hỏa Hoàng, kết hôn, kết hôn!”

Tôi ngậm miệng, rồi bỏ thịt nướng vừa rơi xuống bàn vào trong miệng nhai, vừa nghĩ chuyện gì đang xảy ra thế này? Một con chim cầu hôn một chiếc bánh bao? Càng không may chính là, chiếc bánh bao kia lại là con gái tôi. Chuyện này, chuyện này còn hoang đường hơn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của Nghê Khuông (*), đáng sợ hơn tiểu thuyết kinh dị của Allen Poe (**)!

* Nghê Khuông tên thật là Nghê Diệc Minh, nguyên quán Chiết Giang, sinh năm 1935 ở Thượng Hải, năm 1957 chuyển đến Hong Kong, là tác giả, nhà biên kịch, người dẫn chương trình nổi tiếng ở Hongkong, được coi là một trong “Tứ Đại Tài Tử Hongkong”. Phạm vi sáng tác của Nghê Khuông rất rộng, ngoài tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, ông còn sáng tác không ít truyện thần bí, tiểu thuyết võ hiệp và trinh thám. Ngoài ra ông còn sáng tác hơn 300 kịch bản phim.

* Edgar Allan Poe (19/1/1809 – 7/10/1849) là nhà văn, nhà viết kịch, nhà phê bình, nhà thơ Mỹ. Ông đạt được nhiều thành tựu trong thơ ca lẫn truyện ngắn, không chỉ là ông tổ của thể loại văn học trinh thám mà còn là người khai mở cho thể loại truyện kinh dị và truyện khoa học viễn tưởng. Ông cũng là người Mỹ đầu tiên sống thuần túy bằng công việc văn chương.

Tôi đột nhiên nhớ tới lời của Tiểu Long Nữ, nghe nói hai pet có thể sinh con? Chuyện này, chuyện này, chuyện này, chim và bánh bao sẽ sinh ra thứ gì? Thịt chim làm bánh bao thịt? Cái này. . . có vẻ tốt nhất, nếu sinh ra phượng hoàng đầu bánh bao thịt.Ặc, tôi thấy tôi sắp ngất rồi.

Lúc tôi còn đang tưởng tượng phượng hoàng đầu bánh bao thịt là thể loại gì, Bánh Bao Thịt và Phượng Hoàng đã bay tới, bánh bao hớn hờ nói với tôi. “Ma ma, Thịt Bao Bao sẽ kết hôn với chim lửa!”

Tôi lâm vào trạng thái đờ đẫn. Tôi phải nói gì đây? Chúc mừng à? Sau đó, tôi tóm lấy Hỏa Hoàng và bánh bao trên lưng nó, đá bay cửa, rồi xông tới phòng Gui và Tà Linh, lại đá bay cửa.

“Gui, con trai anh dụ dỗ con gái tôi!” Vừa đá, vừa hét to.

Hết xong, tôi nhìn hai người trong phòng, sau đó dụi mắt, lại nhìn một lần, rồi há hốc, phát hiện thứ tôi nhìn thấy không phải ảo giác, tôi thật sự nhìn thấy Gui nằm trên người Tà Linh. Miêu tả chi tiết là, hai người nằm trên sàn nhà, và Gui áp lên người Tà Linh, còn ngẩng đầu lên nhìn tôi, rõ ràng cũng ngây người.

“Ặc. . . Làm phiền hai người, xin lỗi.” Ngẩn ngơ một lúc lâu, tôi ngượng ngừng gãi đầu, rồi đóng cửa phòng lại.

“Hoàng Tử điện hạ, chờ một chút ~ chỉ là hiểu lầm thôi!” Sau khi đóng cửa phòng, đột nhiên tiếng kêu la và tiếng khóc của Gui vọng tới từ bên trong.

Sau đó, đồng hành với tiếng kêu rên, Gui phá cửa phòng mà ra. Tôi né sang một bên, nhìn Gui bị ném tới bên cạnh tôi. Lại nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Tà Linh đứng thẳng người, mặt nổi gân xanh, chân phải nâng lên, quá rõ ràng hung thủ làm Gui phá cửa nhào ra là anh ấy.

Tôi nhìn Gui bị ngã tới mức hồ đồ nằm lăn dưới đất, lại nhìn Tà Linh nổi giận đùng đùng. Tôi ngốc nghếch hỏi một câu. “Hai người đang chơi SM à?”

“Không phải!” Tà Linh mắt bốc lửa nghiêng răng trả lời.

“Vậy anh đá Gui ra ngoài làm gì? Hai người không phải đang . . .” Nói đến đây, tôi ho khan, đưa lời không hợp với miệng thực nữ ở phía sau vào yên lặng.

“Không phải!” Gui và Tà Linh đồng thanh gào to.

“Là hấn ta đột nhiên áp lên người anh.” Tà Linh nhìn Gui bằng ánh mắt hùng hực tia lửa điện.

“Oh, Gui cũng quá thô bạo rồi.” Tôi lắc đầu nhìn Gui.

Mặt Gui tái nhợt, vội vã giải thích. “Đó là ngoài ý muốn, tôi không cố ý.”

“Thì ra là kim lòng không đậu.” Tôi gạt đầu sáng tỏ. Dù sao Tà Linh cũng là trai đẹp, chắc Gui không chịu nổi sức hấp dẫn của “mĩ” sắc mới đẩy ngã Tà Linh, rồi. . . .

“. Cũng vì tôi đột nhiên nghe thấy tiếng hô của Hoàng Tử nên mới bị vấp, rồi ngã vào Tà Linh mà thôi.” Gui tiếp tục nói rồi mới nghe thấy lời của tôi. Mặt anh ta hiện nổi mắt máu.

“Hoàng Tử!” Gương mặt mang vẻ bất đắc dĩ của Tà Linh đột nhiên tái mét. “Tay trái của em”

Tay trái của tôi? Tôi tay trái của mình. Tay trái đáng thương đang tóm Họa Hoang, còn tỏa ra mùi thịt nướng.

“AAAAAAA!”

Sau khi tất cả mọi người đều bị tiếng kêu thảm thiết của tôi dẫn tới, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, đành phải vừa nói rõ nguyên nhân tôi nửa đêm đá bay cửa phòng hai mỹ nam, vừa để Phụng Hoàng đỡ hông được thủy lên tay trái của tôi.

“Tóm lại, Bánh Bao Thịt và Họa Hoang muốn kết hôn.” Tôi đưa ra kết luận cuối cùng.

Tất cả nghe thấy vậy, liền lâm vào trạng thái hệt như tôi lúc đầu, mở to ba lỗ — hai mắt một miệng — trên mặt.

“Pet có thể kết hôn thì em biết, nhưng em chưa từng nghe đến sự kết hợp khác thường như vậy.” Tinh Thiên nhìn chim và Thịt Bao Bao đang tình nồng ý mật bằng gương mặt khó đỡ.

“Chủ nhân, tôi muốn kết hôn với Thịt Bao Bao.” Họa Hoang nhìn Gui — chủ nhân của nó, nói với giọng điệu ra lệnh.

“Oh.” Gui không hề có dáng vẻ chủ nhân, ngơ ngác quay lại, sau đó anh ta nhũn mỳ. “Kết hôn thế nào?”

“Không biết.” Họa Hoang vô trách nhiệm trả lời.

“Mày thật sự muốn kết hôn với Bánh Bao Thịt nhà tao?” Thấy Họa Hoang vô trách nhiệm như vậy, tôi thấy hơi khó chịu khi phải gả Bánh Bao Thịt dễ thương nhà tôi cho con Phụng Hoàng chết dầm này. Nếu nó bắt nạt Bánh Bao Thịt nhà tôi, còn đi ngoại tình thì làm sao đây?

Họa Hoang nghiêm túc gật đầu. “Tôi thích Thịt Bao Bao.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Họa Hoang, mà Họa Hoang cũng nhìn tôi không hề né tránh, còn dang cánh bảo vệ Bánh Bao Thịt trên lưng. Cuối cùng, tôi thở dài, xem ra Họa Hoang thật sự thích Bánh Bao Thịt. Tôi lắc đầu, ngày nay không thể cản nổi gái lớn gả chồng, dù là bánh bao cũng không cản được. . . . Nhưng mà cũng tốt, sau này “vợ chồng” nhà nó có thể phụ trách nướng thịt cho tôi.

Tôi ôm con gái sắp gả nói. “Vậy kết hôn đi! Chờ một chút, tôi hỏi sách hướng dẫn chơi game của tôi đã, tra xem pet kết hôn thế nào.”

“Sách hướng dẫn chơi game?” Phụng Hoàng ngờ vực. “Cuộc Sống Thứ Hai có sách hướng dẫn chơi game sao?”

Tôi nhún vai nói. “Người khác có hay không tôi không biết, nhưng sách hướng dẫn chơi game của tôi tên là Tiểu Long Nữ.”

Mở kênh mật ngữ, tôi thuật lại sự tình cho Tiểu Long Nữ. Như thường lệ, Tiểu Long Nữ vừa cười tới mức nghẹt thở vừa trả lời câu hỏi của tôi. “Pet kết hôn rất đơn giản, chỉ cần bản thân pet đồng ý, sau đó chủ nhân một bên đề nghị kết hôn với chủ nhân đối phương, đối phương biểu đạt đồng ý, nghi thức hoàn thành.”

“Gui, anh có đồng ý để pet Họa Hoang của anh lấy Bánh Bao Thịt nhà tôi không?” Sau khi nghe Tiểu Long Nữ nói xong, tôi lập tức quay đầu hỏi.

Dưới con mắt lạnh băng của Họa Hoang, Gui không dám do dự mà trả lời. “Ừm, tôi đồng ý.”

Tôi và Gui đều sững sờ. Thất bại? Tôi vội vã hỏi lại Tiểu Long Nữ, kể luôn đoạn đối thoại giữa tôi và Gui cho Tiểu Long Nữ nghe.

“Quái, đúng rồi mà. Cậu xác định hai con pet của các cậu đều muốn kết hôn với đối phương chứ?” Tiểu Long Nữ chần chừ trả lời.

“Đương nhiên, là hai đứa chúng nó đòi hỏi mà.”

Tiểu Long Nữ im lặng một hồi, cuối cùng nói bằng giọng điệu kỳ lạ. “Hoàng Tử, cậu hỏi giới tính của Hỏa Hoàng và Bánh Bao Thịt đi. Tôi đột nhiên nhớ ra, Phượng và Hoàng là một đôi, Phượng là trống, còn Hoàng là mái, vì tên của pet là Hỏa Hoàng, vậy.”

“Hỏa Hoàng, mày là chim mái à?” Mặt tôi dần ra, hỏi.

“Tôi vốn là mái.” Hỏa Hoàng khó chịu trả lời.

Trên mặt tôi xuất hiện N vạch đen, thế này là sao? Tôi gặp được một đồng gay còn chưa tính, bây giờ ngay cả pet cũng đồng tính luôn sao? Thế giới này trở nên hỗn loạn như vậy từ khi nào vậy? Nghĩ đến đây, đầu tôi đau vô cùng. “Mày là chim mái, Bánh Bao Thịt cũng là giống cái, cùng một giống thì kết hôn với nhau thế nào hả?”

“Cậu nói gì vậy? Thịt Bao Bao là giống đực.” Hỏa Hoàng bực mình nói.

Tất cả mọi trợn mắt nhìn đôi mắt ngây thơ hạnh phúc của Bánh Bao Thịt, đực ư?

Lẽ nào nguyên nhân nghi thức thất bại là. Tôi run rẩy nói. “Gui, anh đồng ý để pet Bánh Bao Thịt của tôi lấy pet Hỏa Hoàng của anh không?”

Gui sừng sốt rồi trả lời. “Tôi đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 5: NHẬT KÝ CỦA NGHỆ SĨ ĐƯỜNG PHỐ KHỐN KHỔ

Sau khi tập hợp ý tưởng của ban nhạc Vô Ngân, cuối cùng rút ra cách có thể tụ tập nhiều người nhất. Đầu tiên, thành viên ban nhạc Vô Ngân chia thành bốn ngả: Tôi, Tà Linh, Gui, Phượng Hoàng và Tinh Thiên cộng thêm hai bảo vệ — Kenshin và Sunshine, đi từ công đồng tây nam bắc đến quảng trường trung tâm, sau đó bắt đầu hát.

Nhìn đám người càng lúc càng nhiều phía sau, tôi nghĩ, như vậy chắc cũng khá rồi, thêm vào người do mấy ông bà kia dẫn tới nữa, không chừng còn nổ tung quảng trường ý chứ! Vừa nghĩ, tôi vừa tiến vào quảng trường, trùng hợp nhìn thấy Gui cũng bước chân vào quảng trường theo đường khác. Mà hot boy Gui cũng xứng tầm cạnh tranh với vẻ đẹp của tôi, ông bướm theo sau anh ta cũng nhiều tới mức đáng sợ.

Tôi vẫy tay với Gui, anh ta chạy lại phía tôi. “Những người khác còn chưa tới sao?”

Gui mỉm cười nói. “Tôi có thấy Tinh Thiên và Phượng Hoàng, hai người mời gọi được khá khá con trai.”

“Oh?” Tôi chống tay, nhảy lên đài phun nước của quảng trường trung tâm, rồi kéo Gui lên. Hai đứa ngồi bên hồ như vậy, vừa để người thưởng thức, vừa thờ ơ nhìn ra xa xem những người khác tới chưa.

“May là mạng hai cô nàng tới cùng, nếu không chỉ sợ không dẫn được nửa tên con trai nào tới.” Tôi mỉm cười nói đùa. “Không thể nào để Vô Ngân Thành biến thành Nữ Nhi Thành được.”

“Có Hoàng Tử điện hạ, chỉ sợ thật sự sẽ biến thành Nữ Nhi Thành.” Gui cũng cười trả lời.

“Gi chứ ~ mấy ông không chịu trách nhiệm sao?” Tôi nói móc. “Ông và Tà Linh đều là hot boy hiếm có khó tìm đấy. Đúng rồi, Kenshin và Sunshine đều là mỹ nam mà, còn có Nam Cung Tội cũng rất đẹp trai, Đoạn Kiếm cũng không tồi, mặc dù là hoa đã có chủ. Wa, không ngờ Vô Ngân Thành chúng ta nhiều trai đẹp đến vậy.”

“Ồ trước mặt Hoàng Tử, không ai có thể nói bản thân mình đẹp.” Gui nói với giọng điệu thông thả mà mê luyến, tay nhẹ nhàng gạt tóc trắng rơi xuống trước trán tôi, rồi anh ta. bị đá khỏi đài phun nước.

Nhưng mọi người đừng hiểu lầm, người không phải do tôi giết, Gui cũng không phải do tôi đá. Nhìn đi, Tà Linh đá Gui xuống đang uy phong đứng bên tôi, còn trừng mắt nhìn Gui nằm trong hồ nữa.

“Anh tới rồi. Woa ~ Tà Linh cũng nổi tiếng thật.” Tôi nhìn quảng trường đông nghịt người, hải lòng gật đầu.

“Phượng Hoàng và Tinh Thiên ở phía sau, chắc là sắp tới.” Tà Linh tâm không cam tình không nguyện lồi Gui từ dưới hồ nước lên, trả lời tôi.

“Ừa, em thấy rồi.” Tôi nhỏ mồ hôi lạnh, nhìn hai mỹ nữ chậm rãi đi tới dưới sự mở đường của hộ vệ — Sunshine và Kenshin tôi phải tới. Phía sau là đàn dê già thừa hoóc-môn nam dày đặc như kiến. Xem ra thiết kế họa tiết da báo nóng bỏng, váy bó sát siêu ngắn, cộng thêm bột cao của Tiểu Long Nữ, quả nhiên là ba đại thần khí thiết yếu hấp dẫn đàn ông. Mặc lên người Tinh Thiên và Phượng Hoàng, lực sát thương tăng gấp bội, đủ để khiến đàn ông chảy nước miếng tới lúc khô miệng đến chết.

“Xem ra thành viên ban nhạc Vô Ngân đã đến đủ.” Tôi thản nhiên nở nụ cười, nhìn hai mỹ nữ siêu cool. “Khuyến động không khí trước đã, Tinh Thiên, Phượng Hoàng chuẩn bị xong chưa?”

Tinh Thiên lấy đàn ghi-ta nhẹ nhàng gảy vài nốt, ra hiệu không vấn đề với tôi. Còn Phượng Hoàng dưới sự hiệp trợ của bốn tên con trai còn lại hạ cũng dựng trống xong. Cô cầm dùi trống thuận tay gỗ vài nhịp, cũng gặt đầu với tôi.

Tôi đứng trên đài phun nước nhìn đám đông phía dưới, ngạo mạn nói. “Đừng nói gì cả, hát trước đã! Cho họ thấy thực lực của ban nhạc Vô Ngân chúng ta.”

“OK!” Tinh Thiên và Phượng Hoàng đồng thanh nói. Nói xong, Phượng Hoàng đánh mạnh một nhịp, khiến đám đông đang ồn ào yên tĩnh trở lại.

Lúc này, Tinh Thiên quét mạnh lên ghi-ta, tôi ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, bắt đầu bài hát lưu diễn đầu tiên của tôi. Theo tiết tấu mãnh liệt, giọng hát điên cuồng cao vang. Tôi nhảy điên cuồng, như thể đang chiến đấu. Tôi phi thân, bay nhảy, tha hồ kéo dài tay chân, cuồng nhiệt như lửa thiêu đốt bản thân, đốt cháy trái tim tất cả mọi người.

Cuối cùng, tôi hát âm điệu cuối cùng, hoàn hồn trở lại từ vũ đạo mãnh liệt, im lặng đứng tại chỗ. Thiếu màn biểu diễn của chúng tôi, quảng trường vẫn giữ nguyên sự yên tĩnh không một tiếng động, yên ắng tới mức tôi có thể nghe được cả tiếng thở của bản thân.

“Ahhhhhhh ~” Một giọng nữ hét cao vút vang lên, suýt nữa phá hỏng màng nhĩ của tôi.

Sự yên lặng bị phá hủy, tiếng người như thiên thạch đâm xuống trái đất phát nổ, còn dẫn tới phản ứng dây chuyền: “Hát lại đi, hát lại đi!”, “Quá tuyệt vời, hát thêm một bài đi ~”, “Yaaaaahhh ~ Đẹp trai quá a!”, “Mỹ nữ nóng bỏng quá. Fu ck! Ta chảy máu mũi rồi.”

Thấy tình hình sắp bắt đầu bạo động, tôi nhường mảy. “Bây giờ làm dịu không khí một chút nhé. Gui, Tà Linh, không vấn đề chứ?”

“Đương nhiên là không, Hoàng Tử điện hạ.” Gui ôm cổ cầm, ung dung nhàn tản ngồi trên đài phun nước.

“Bắt đầu đi.” Tà Linh lấy tiêu ra rồi đứng bất động như vậy. Bóng dáng cao ngất kiêu ngạo hợp với tiêu không gì bằng.

Tiếng tiêu vang lên, khung cảnh ồn ã như vậy nhưng không biết tại sao tiếng người ồn ào lại không át nổi tiếng tiêu nhẹ nhàng ưu sầu kia. Tiếng tiêu xuyên qua đám đông, thấu qua tiếng hỗn tạp, len lỏi đến tai mỗi người. Mau chóng, quảng trường lại yên tĩnh không một tiếng động, trừ tiếng tiêu nhẹ nhàng ưu sầu.

Tiếp theo, là tiếng cổ cầm thâm trầm động lòng người của Gui, rồi tôi nhẹ nhàng lên tiếng, hát ca khúc ưu thương khác hẳn lúc nãy.

Chơi xong một khúc, quảng trường lại yên ắng. Tôi nhớ ra mục đích chủ yếu của chúng tôi — tuyên truyền Vô Ngân Thành.

“Chào mọi người, chúng tôi là ban nhạc Vô Ngân, đến từ Vô Ngân Thành, từ hôm nay bắt đầu lưu diễn ở ba thành Nhật Nguyệt Tinh. Một tháng sau sẽ tổ chức concert liên tiếp ở Vô Ngân Thành, hy vọng tất cả mọi người một tháng sau có thể tham gia concert của chúng tôi.”

“Bây giờ chúng tôi xin tự giới thiệu, tôi là vocalist, tinh linh đầm máu Hoàng Tử.” Tôi nở nụ cười xấu xa.

“Guitarist, Tinh Thiên.” Tinh Thiên dễ thương thè lưỡi hồng nhỏ nhắn.

“Drummer, Dục Băng Phượng Hoàng.” Phượng Hoàng nở nụ cười lười biếng quyến rũ.

“Tôi là Guiliastes, chơi cổ cầm.” Gui mỉm cười hờ hững.

“Tà Linh, nhạc khí là tiêu.” Tà Linh lạnh lùng nói ngắn gọn.

Hiện giờ, nhìn N ánh mắt mê say dưới đài, tôi có cảm giác yên tĩnh trước khi gió mưa ập tới, đành phải mở kênh mật ngữ hỏi mọi người. “Ê, chúng ta có nên nhân lúc trước khi tất cả mọi người còn chưa phản ứng, lập tức chạy trốn không?”

“Tán thành!” Dưới uy hiếp của sự yên tĩnh khủng bố, ban nhạc Vô Ngân xuất hiện sự đồng lòng hiếm hoi.

“Ahhhhhhhhhhh ~” Lại là một tiếng hét chói tai.

“Sunshine, mau xuất thăm bay của cậu ra đi ~” Nhìn đám đông điên cuồng vô tới, ban nhạc Vô Ngân không hện mà cùng kêu gào thảm thiết.

“Mau lên đi!” Sau khi tôi phi thân nhảy lên thăm bay, vươn tay kéo Gui, sau đó bắt đầu thi kéo co với đồng con gái tóm chân Gui ở phía dưới.

“Hoàng Tử điện hạ cứu tôi a ~” Gui nước mắt lưng tròng cầu xin.

Con gái giành trai đẹp đúng là sức lực đúng là vô biên. Nửa người tôi bị kéo xuống khỏi thảm bay, vùng vẫy khổ sở. “Tà Linh, Kenshin, mau tới giúp đi ~”

“Ặc. . .” Tà Linh lực bất tòng tâm. Khóe mắt tôi liếc qua, chỉ thấy anh ấy có vẻ khổ sở, nửa người trên ở trên thảm bay, hai tay sống chết giữ chặt thảm bay, nửa người dưới bị năm em gái ôm chặt mà không thoát ra nổi.

“Đi chết đi, dê xồm.” Tinh Thiên đá bay tên con trai ôm lấy đùi cô không buông, nhưng lập tức lại có một con dê khác xuất hiện, cô ấy bực mình kêu rên.

“Hóa Tiễn, Hóa Tiễn, Hóa. . .” Sunshine bắn hóa tiễn liên tiếp giúp Tinh Thiên đuổi dê xồm khỏi thảm bay.

“Hức ~ thật đáng sợ!” Phượng Hoàng trốn ở sau lưng Kenshin – người duy nhất có thể cứu cô, mà kiếm của Kenshin đã đỏ rực, nhưng những tên con trai không muốn sống vẫn trèo lên từng người một.

“Bánh Bao Thịt, sủng bắn thịt băm siêu buồn nôn!” Tôi tóm Bánh Bao Thịt bắn thịt băm nhỏ máu vào dưới chân Gui, mấy em gái bên dưới dính thịt băm đầy người, quyết tâm giành trai đẹp cuối cùng cũng không định nổi cảm giác buồn nôn, dần dần buông chân Gui. Cuối cùng, tôi tóm Gui lên, phóng lên thảm bay, vội vã đi giúp Tà Linh.

“Thịt băm công kích ~” Lại ép hàng loạt em gái lùi bước. Giải cứu Tà Linh xong, tôi quay đầu nhìn về phía Tinh Thiên và Phượng Hoàng.

“Thiên Đường Liệt Diễm” Gui chỉ huy Hóa Hoàng phun lửa vào đồng dê xồm, sau đó một đàn dê cháy khét dần dần rơi xuống.

“Sunshine, đi mau.” Tôi hét.

“Được.” Sunshine ra lệnh cho thảm bay, chúng tôi cuối cùng cũng có thể cưỡi thảm bay mà đi.

Sắc mặt tôi trắng bệch. “Đây là cuộc sống chúng ta phải trải qua trong một tháng sao?”

“Trời ạ ~~~” Đoàn người kêu lên thảm thiết nhất có thể.

Từ ngày đó, tôi mới biết được, làm ca sĩ là việc gian khổ tới mức nào.

“Tổ một báo cáo, cửa lớn đã bị chặn, nhắc lại, cửa lớn đã bị chặn, đừng đi cửa lớn. Tình hình các tổ khác như thế nào?” Tôi PM tổ hai và tổ ba.

Giọng nói của Tà Linh và Gui cũng truyền tới. “Tổ hai báo cáo, cửa sau đã vào tay địch, nhắc lại, cửa sau đã vào tay địch.”

“Tổ ba cũng báo cáo, cửa sổ cũng bị chen mà hỏng rồi ~” Tinh Thiên khóc thét.

“Phòng mới thuê lúc sáng lại bị fan đánh chiếm rồi ~” Tôi khóc không ra nước mắt, biết thế thì chẳng thuê cho rồi. Tôi làm gì mà không cầm tiền đi ăn chứ?

“Làm sao bây giờ?” Những người khác hỏi tôi, tôi nhú mồm trả lời. “Đành phải đem túi ngủ ra ngoại thành ngủ thôi.”

“Tổ bốn báo cáo.” Sunshine nhàn nhả trả lời. “Mọi nơi ở ngoại thành đều có người đang tìm chúng ta.”

“Ngủ trên thảm bay đi, mặc dù hơi chật.” Tôi bất đắc dĩ trả lời.

Đoàn người ở trên thảm bay không lớn.

“Em muốn ngủ cạnh Hoàng Tử.” Tinh Thiên ôm tôi không buông, cong miệng nói.

Mà Phượng Hoàng đã ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi. . .

“Tôi cũng muốn ôm Hoàng Tử điện hạ!” Gui bị Tà Linh dẫm dưới chân, chỉ có thể tóm bấp chân tôi vùng vẫy.

Cuối cùng, tôi nằm xuống. Tay trái bị Tinh Thiên ôm chặt, nửa người phải của tôi bị Phượng Hoàng áp lên, tóm bấp chân phải tôi không buông là Gui, túm lấy cổ áo Gui, hận không thể ném anh ta khỏi thảm bay là Tà Linh. Sunshine và Kenshin nằm bên cạnh đồng thịt chúng tôi.

“Chật quá!” Kenshin lạnh lùng nói.

“Tất cả mọi người mặc áo choàng chưa?” Tôi khẽ hỏi.

Sáu người mặc áo choàng giống nhau phía sau gật đầu. Tôi thấy vậy, hài lòng nói. “Tốt lắm. Đi thôi. Chúng ta còn phải truyền tông tới Nguyệt Thành!”

“Đi ngay thôi! Tôi không chịu nổi cảm giác bị truy đuổi nữa rồi.” Giọng nói gấp rút muốn rời khỏi của Tinh Thiên truyền ra từ dưới áo choàng nào đó.

“Nói nhỏ chút, nếu bị người phát hiện ra chúng ta là ban nhạc Vô Ngân, sự tình sẽ rất phiền.” Tà Linh nói với giọng chỉ trích.

“Đi thôi!” Tôi vừa nói, vừa đi về trạm truyền tống cách chỗ tôi không xa.

Càng đi, tôi lại càng cảm thấy không ổn. Mặc dù trạm không thiếu người qua lại, nhưng mà cũng không đến nỗi đông nghịt như vậy chứ? Chúng tôi đi tới trạm trong tâm trạng thấp thỏm.

“Chờ đã, muốn dùng trạm truyền tống, cởi áo choàng ra cho chúng tôi xem đã.” Một gã đại hán cản đường chúng tôi.

Cởi ra? Vậy tôi còn đi nổi sao? Vừa nghĩ tới việc bị phát hiện là ban nhạc Vô Ngân, tôi có thể sẽ gặp thảm họa, tôi liền trả lời bằng giọng điệu lạnh lùng. “Sao cơ? Trạm là nhà người mở hả? Muốn dùng còn phải thông qua sự đồng ý của người nữa sao?”

Đại hán gãi đầu, ngại ngùng nói. “Cũng không phải, chỉ là có người thuê tôi chặn người ở đây, cho nên tôi phải xác nhận từng người đi qua không phải là người tôi phải chặn, nếu để đi mất thì hỏng việc.”

“Chặn ai?” Có lẽ tôi biết đáp án là gì rồi.

Đại hán cười ngây ngô. “Chính là ban nhạc Vô Ngân nổi danh gần đây đó.”

Quả nhiên. Tôi nghĩ, thuận tiện PM hỏi mọi người phải làm thế nào? Nhưng ai cũng dùng sự im lặng để trả lời tôi.

“Xong lên.” Kenshin hô lên.

“Được.” Tôi vô cùng khí thế gào theo, dù sao cũng không nghĩ được cách nào khác.

Tôi nhào tới, đẩy đại hán ra. Đại hán bất ngờ, bị tôi đẩy đi rất xa. Nhưng trước khi hắn bị đẩy bay, còn vươn tay ra tóm lấy áo choàng của tôi. . . .

“Ahhhhhhhhhh ~ là Hoàng Tử!” Một tiếng hét chói tai khủng bố vang lên.

Tôi toát mồ hôi. Đi. Đòi. Rồi!

“Hức, tôi không muốn ăn thịt nướng nữa. Mười ngày liên tiếp, ngày nào ba bữa cũng là thịt nướng, tôi ăn muốn nôn ra rồi.” Phượng Hoàng cắn một miếng thịt nướng trong tay, cuối cùng không nhịn được khóc lóc.

“Oe ~”

Tôi thờ ơ nhìn Gui ở bên cạnh nôn vô cùng thê thảm. “Hết cách rồi, tôi cũng muốn ăn thứ khác. Nhưng bây giờ ngay cả Sunshine và Kenshin cũng không thể đi mua thức ăn. Mọi người vừa nhìn thấy chúng ta hoặc là ai đó ngụy trang đều nổi điên mà xông tới.”

Sunshine luôn mỉm cười ưu nhã cũng lộ vẻ mặt sầu khổ hiếm có, buồn rầu nói. “Lần trước đi mua đồ ăn cho mọi người mà suýt nữa không về nổi!”

“Có thịt ăn là được rồi.” Tà Linh lạnh lùng nói.

“Quan trọng là, bánh bao thịt dùng để ăn trong túi em sắp hết rồi, đến lúc đó Bánh Bao Thịt phải ăn gì đây?” Tôi phiền não nhìn Bánh Bao Thịt đang chơi trò “bay bay” với bà xã Hỏa Hoàng.

“Nặn thịt nướng thành viên, coi như Bánh Bao Thịt không có vỏ cho nó ăn?” Không biết là ai đưa ra chủ ý thối nát này.

“Mọi người chạy mau.” Tinh Thiên vừa gào hét ầm ĩ, vừa chạy như điên khỏi quảng trường vừa biểu diễn xong, phía sau còn kéo theo sợi dây dề xồm dài ngoằng.

“Tinh Thiên qua bên này.” Sunshine ngồi trên thảm bay, hô to với Tinh Thiên, bay thấp tới chỗ cô, rồi mới vươn tay kéo cô ấy lên thảm bay.

“Phù, cuối cùng cũng cứu được tất cả mọi người rồi nhỉ?” Sunshine lau mồ hôi, cuối cùng yên tâm hỏi.

Nhưng Gui lại vô cùng hoảng sợ la hét. “Hoàng Tử điện hạ của tôi đâu?”

Nơi nào đó, trong một đồng người, tôi thê thảm gào rú. “Cứu. Mạng ~ Đừng kéo áo tôi, trả quần cho tôi! Trời ạ, tôi chỉ còn cái này thôi, đừng cởi quần nhỏ của tôi mà ~”

Q.4 - Chương 6: NGƯỜI PHÁT NGÔN CỦA CUỘC SỐNG THỨ HAI

REAL LIFE

“Tiểu Lam à, con làm nhân yêu không nói làm gì, còn đẹp trai như vậy thì cũng cho qua, nhưng lại còn chạy đi làm ca sĩ.”

Sáng sớm đã bị mẹ đánh thức, tôi còn buồn ngủ nhìn ba mẹ phun mưa, thầm nghĩ may là bị đánh thức, nếu không thì quần nhỏ của tôi không biết có còn không.

Cuối cùng, mẹ không thể chịu nổi ánh mắt ngờ nghệch của tôi, kéo tai tôi thét to: “Con có biết toàn bộ thế giới đang tìm tinh linh đấm máu Hoàng Tử không ~~~?”

“Cái gì?” Tôi tỉnh luôn. Toàn bộ thế giới? “Ý mẹ nói là toàn bộ Cuộc Sống Thứ Hai?”

“Đâu chỉ là Cuộc Sống Thứ Hai, thế giới thật cũng đang tìm con!” Lời của ba không dọa chết người không thôi.

“Thế giới thật tìm con làm gì?” Tôi khó hiểu hỏi.

Mẹ ôm trán, có vẻ vô cùng đau đầu. “Con không biết con hát hay đã man sao? Rất nhiều công ty tài năng, công ty người mẫu, ngay cả ban quản trị của Cuộc Sống Thứ Hai cũng muốn tìm con làm người phát ngôn.”

Tôi há hốc miệng. “Ban quản trị của Cuộc Sống Thứ Hai? Sao có thể, họ không biết con là nhân yêu sao?”

“Mẹ biết đâu được.” Mẹ không vui nói. “Mẹ chỉ biết họ post ảnh của con lên trang chủ. Mẹ in ra rồi đây.”

Tôi giành lấy tấm ảnh trong tay mẹ. Tấm thứ nhất là cảnh tôi cầm kiếm chém thẳng nào đó, tấm thứ hai còn zoom cảnh tôi hôn Phụng Hoàng và Tinh Thiên, tấm thứ ba là ban nhạc Vô Ngân biểu diễn trên quảng trường Trên mỗi tấm đều có tiêu đề kích động: “Kẻ kiêu ngạo của Cuộc Sống Thứ Hai – Tinh linh đấm máu Hoàng Tử”, “Bạn có muốn trái tim phải đập như Hoàng Tử không?”, “Bạn đã từng nghĩ đến viễn cảnh nổi tiếng toàn thế giới như Hoàng Tử?”, “Chỉ có chuyện bạn không nghĩ đến, chứ không có chuyện gì là bất khả thi, Cuộc Sống Thứ Hai – với độ chân thực 99%, đang chờ bạn!”

Nhìn đồng ảnh chụp Hoàng Tử, tay tôi run rẩy. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Phải biết rằng, những tấm ảnh này được post lên trang chủ của Cuộc Sống Thứ Hai – game hư cấu nổi tiếng nhất thế giới. Còn lộ liễu gấp N lần ảnh nude của nữ minh tinh ~~~

Tôi kêu gào thảm thiết! “Con, con phải làm sao bây giờ?”

Ba mẹ nói với vẻ nghiêm trọng: “Đi nấu bữa sáng trước đã.”

“Ba mẹ, cái đó đâu quan trọng!” Đầu tôi nổi gân xanh, quả nhiên không nên trông chờ vào họ.

Nhưng dưới ánh mắt vô cùng dã man của ba mẹ cộng thêm thẳng em đáng chết, tôi vẫn bị ép phải nấu bữa sáng trước khi đi học. Tôi vừa gặm bánh mì trứng, vừa đi xe buýt tới trường, nhưng lại tình cờ phát hiện ra, ngoài trường học có một đồng xe của giới truyền thông. Chuyện này là sao đây? Với một bụng đầy câu hỏi, tôi vào trường, đi tới lớp học.

Thằng em Phong Dương Danh đi cạnh tôi âm thầm huyệt sáo. Nó nhìn thấy Mẫn Cự Văn bị nhà báo vây quanh, nói bằng giọng điệu vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác. “Lần này ông thầy kia thăm rồi.”

“Xin hỏi tại sao các vị lại muốn thành lập nhóm nhạc trong Cuộc Sống Thứ Hai?” Một nhà báo nam giờ mic hỏi thầy Mẫn Cự Văn.

“Xin thứ lỗi, tôi phải lên lớp, mời mọi người ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ.” Thầy Mẫn Cự Văn thành thật từ chối trả lời.

“Đẹp trai quá ~” Nhà báo nữ nào đó nói với hai mắt hình trái tim.

Nhà báo nam chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp. “Xin hỏi anh có biết Hoàng Tử bây giờ đang ở đâu không?”

“Không ý kiến!” Sắc mặt thầy Mẫn Cự Văn trầm xuống, trả lời lạnh băng.

“Vây.”

Cuối cùng, bác bảo vệ xông tới đuổi đồng nhà báo kia ra ngoài. Tôi đỡ dẫn ngồi vào chỗ, mắt nhìn Mẫn Cự Văn có vẻ vô cùng mệt mỏi, tai nghe vua tám chuyện Cổ Văn Phi thông báo lại toàn bộ sự tình cho cả lớp.

“Ban nhạc Vô Ngân của Vô Ngân Thành bọn mình từ khi bắt đầu lưu diễn đã nổi tiếng vô cùng. Rất nhiều người từ Tỉnh Thành đuổi tới Nguyệt Thành, Nhật Thành để xem họ diễn!” Vân vô cùng tự hào, còn quay đầu hô to với thầy Mẫn Cư Văn. “Đúng không thầy?”

Thầy Mẫn Cư Văn trung khuôn mặt đau thương. “Đúng, đuổi tới mức chúng tôi muốn điên.”

“Không thể ngờ Hoàng Tử thật sự siêu đẹp trai đến thế.” Một bạn nữ nắm chặt đồng ảnh tôi xem buổi sáng.

“Nghe nói rất nhiều công ty tài năng đang tìm đại ca.” Tỉnh vô cùng lo lắng nhắc tới.

Vân cũng gãi tai. “Đại ca cũng thật biết trốn, ngay cả thầy Mẫn cũng bị tìm ra, nhưng lại không hề có chút thông tin nào của đại ca cả.”

“Thật đáng tiếc, nếu Hoàng Tử xuất hiện nhất định sẽ gây shock.” Bạn nữ nào đó nói với vẻ luyến tiếc.

Gây shock? Nếu tôi – nhân yêu duy nhất của Cuộc Sống Thứ Hai – xuất hiện, cú shock tạo thành chắc chắn lớn ngang việc Cuộc Sống Thứ Hai đưa ra thị trường! Tôi thầm nghĩ.

“Tất nhiên rồi. Hoàng Tử đẹp trai như vậy, hát lại hay. Nếu anh ấy làm ca sĩ, khẳng định nổi tiếng thấu nửa trời.” Một bạn nữ khác say mê vui trong tấm ảnh.

“Đúng rồi, mình có download bài hát của Hoàng Tử trên website của Cuộc Sống Thứ Hai. Có IT’S MY LIFE và Giấc mộng muốn bay.” Người nào đó giờ đĩa CD lên.

Còn có bài hát để download sao? Tôi sắp ngất rồi.

“Gui! Ra ngoài một chút.” Giọng nói của anh Trác truyền tới từ phía cửa. Tôi kinh ngạc nhìn sắc mặt không vui của anh ấy. Và cả đồng nhà báo sau lưng anh.

“Tốt xấu gì tôi cũng là giảng viên, cậu cũng nên lễ phép chút chứ.” Gui vừa phàn nàn, vừa hướng dẫn chúng tôi tự học, rồi đi ra ngoài.

Anh Trác liếc mắt nhìn tôi (Lạnh run!) rồi nói với nhà báo ở cửa lớp. “Tôi và giảng viên này đều không biết Hoàng Tử ở đâu, cũng không biết bất kì chuyện gì liên quan tới người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai, tất cả mọi việc hãy đợi đến khi có kết luận cuối cùng, Vô Ngân Thành sẽ đưa ra thông báo.”

“Còn về concert của Vô Ngân Thành, sẽ tiến hành tổ chức theo lịch.” Gui bổ sung.

Đám nhà báo vẫn đưa ra câu hỏi không ngừng. Sau một hồi, thấy anh Trác và Gui không chịu nói lời nào, đều như quay về như ong vỡ tổ, còn lẩm bẩm: “Mau, về đăng tin, không thì muộn giờ báo chiều.”

Thấy nhà báo cuối cùng cũng đi, Gui lo lắng hỏi anh Trác. “Tình hình Hoàng Tử thế nào?”

“Chắc là chưa bị phát hiện.” Anh Trác thần nhiên trả lời, sau đó chậm rãi nói. “Nhưng mà tôi nghĩ cậu ấy nên cẩn thận một chút, không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết được thân phận thực sự của cậu ấy, nếu không sự tình sẽ rất nghiêm trọng.”

Câu nói sau, rõ ràng là nói cho tôi nghe.

ONLINE

Kết thúc lớp học như ngồi trên đồng than, tôi gần như chạy như điên về nhà. Đội máy chơi game, mở kênh mặt ngủ, lập tức khóc lóc kêu gào tên Tiểu Long Nữ. “Chuyện người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai là gì thế?!”

Tiểu Long Nữ cất giọng bắt đầu dĩ. “Xin lỗi, đó là quyết định của quản lý cấp cao, tôi cũng không có cách nào.”

Tôi tức giận nói. “Cái gì mà không có cách nào, rõ ràng bà biết tôi là nhân yêu, không thể nào làm người phát ngôn của các bà mà!”

“Đương nhiên có thể, cậu chỉ cần làm người phát ngôn ảo mà thôi.”

“Người phát ngôn ảo?” Đó là thứ gì? Tôi nhủ mảy.

“Việc duy nhất cậu không thể làm là xuất hiện ở thế giới thật, những thứ khác như là ảnh này, quảng cáo này, thậm chí là bài hát, đều không phải vấn đề. Cho nên trên cao quyết định để cậu làm người phát ngôn trên mạng và truyền hình.” Tiểu Long Nữ giải thích. “Cậu cũng không cần tiết lộ thân phận thật sự của cậu.”

“Nhưng mà, nhưng mà.” Tôi đấu tranh.

“Hơn nữa, việc này rất có lợi cho Vô Ngân Thành và ban nhạc Vô Ngân.” Tiểu Long Nữ cực kì hứng thú nói. “Chỉ riêng về danh tiếng, lợi ích đã nhiều

vô cùng. Cậu có biết dù Vô Ngân Thành còn chưa mở cửa, nhưng bây giờ đã có rất nhiều người chờ bên ngoài, hơn nữa số người muốn gia nhập quân đội Vô Ngân Thành nhiều đến mức phải loại bớt.”

“Nhưng mà. . .” Tôi còn muốn kháng nghị.

“Ngoài ra, để thực hiện photobook nói lúc trước rất khó khăn. Muốn phát hành sách và đĩa nhạc trong Cuộc Sống Thứ Hai vốn là việc bất khả thi, nhưng hiện giờ ban quản trị vì cậu mà mở chức năng mới này. Lợi ích kinh tế mang tới cho Vô Ngân Thành nhiều tới mức nào, chắc cậu cũng biết phải không?” Cậu nói cuối cùng của Tiểu Long Nữ gần như đánh vỡ ý muốn đấu tranh của tôi.

“Tôi vẫn.”

“Còn có lương nữa, cậu quảng tôi tài khoản ngân hàng của cậu, tôi sẽ gửi tiền.” Tiểu Long Nữ huých thêm một cú cuối cùng.

“Tôi rất vui được làm người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai, mong chỉ giáo nhiều hơn, Tiểu Long Nữ.” Tôi nói không hề do dự.

“.”

Tiền ơi ~~~~~ Thật tốt quá. Cuối cùng có thể thoát khỏi cảnh khốn khó do ba mẹ không kiếm tiền. Tối nay ăn lẩu thịt bò sương giáng chúc mừng thôi. Tôi hăm hở nghĩ. Có thịt bò ăn, làm người đại diện cũng vui đấy chứ!

Trong lúc tôi đang vui mừng vì có lẩu thịt bò ăn, bốn bóng người đột nhiên xuất hiện, chính là thành viên của ban nhạc Vô Ngân tối hôm qua offline cùng lúc cùng chỗ với tôi, sa sầm mặt bao vây tôi, còn đồng thanh hô lên. “Hoàng Tử! Rốt cuộc chuyện người phát ngôn là thế nào?”

“À. . .” Tôi đành phải một năm một mười nhắc lại lời Tiểu Long Nữ vừa nói.

“. . . Tóm lại, tôi vô duyên vô cớ trở thành người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai.” Tôi thờ dãi. Quả nhiên là quá dốt nát, không biết cách chơi game hần hoi lại gây chuyện thế này. Thấy đó, hiện giờ Cuộc Sống Thứ Hai lại có thể giải thích sự dốt nát của tôi thành cách chơi đích thực của game hư cấu 99%. Tôi ngất.

Nghe xong giải thích của tôi, thành viên ban nhạc Vô Ngân đích đều nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ.

Sau một hồi bất đắc dĩ, tôi đành phá đánh vỡ không khí nặng nề, cười ha ha hỏi mọi người. “Nhật Thành còn phải tổ chức một buổi biểu diễn, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

“Có thể nói không không?” Tất cả mọi người hỏi tôi với sắc mặt trắng bệch.

Mặt tôi cũng xỉ xuống. “Tôi cũng muốn nói không, nhưng hôm nay nhất định phải biểu diễn xong, rồi nhanh chóng trở lại Vô Ngân Thành. Tiểu Long Nữ nói phải chụp photobook.”

“Cái gì? Photobook?” Sắc Tà Linh và Gui đều thay đổi. Nhất là Tà Linh, mặt đã lạnh như băng.

“Đúng, photobook.” Tôi nhún vai bất đắc dĩ. “Đừng tưởng chỉ có tôi phải chụp, thành viên ban nhạc Vô Ngân đều phải chụp.”

“Nhưng mà chỉ có ảnh của Hoàng Tử mới lên website. Đừng mà, Hoàng Tử làm người phát ngôn gì đó làm gì. Tình địch càng lúc càng nhiều.” Tình Thiên bước bình kêu to.

“Haiz. . .” Phụng Hoàng thở dài sâu bi.

“Đừng làm người phát ngôn nữa, Hoàng Tử.” Tình Thiên lo lắng kéo tay tôi không buông.

“Không được, tôi đã đồng ý với ban quản trị của Cuộc Sống Thứ Hai rồi. . .” Quan trọng hơn, tiền đã cầm một nửa, lẩu cũng ăn rồi, tôi còn có thể làm sao đây?

“Đừng làm!” Tình Thiên giận giữ nhìn tôi.

“Không được, nhất định phải làm.” Tôi không giật lại được cánh tay bị Tình Thiên kéo, đành phải lòi cô ấy tới chỗ thảm bay. “Mọi người đi thôi, nốt buổi hôm nay là xong rồi.”

“Không cho anh làm người đại diện, không thì em không diễn nữa!” Dưới tình thế cấp bách, Tình Thiên lại có thể uy hiếp tôi.

Đúng là phiền chết đi được. Mặt tôi nổi hai sợi gân xanh đan chéo nhau. Bị vô số sắc nữ đuổi, còn phải làm người phát ngôn, phải mở concert, còn phải chụp photobook. . . Quan trọng hơn, còn không thể để người khác phát hiện ra thân phận thật sự của mình. Ở trường, Tinh và Vân vẫn gắng hỏi tôi ở đâu mãi. Gần đây một đồng việc khiến tôi đau hết cả đầu, còn phải chăm lo cô nhỏ cứng đầu Tình Thiên này nữa, tôi nào đâu có thời gian rảnh!

“Đừng làm loạn nữa, tôi nhất định phải làm người phát ngôn, bạn có muốn diễn hay không tùy bạn!” Tôi giận dữ.

“Anh, anh.” Mặt Tình Thiên ửng ửng nước, nhưng cô quật cường không để nước mắt chảy xuống.

Tôi vừa thấy thì lòng cũng mềm ra, vô cùng hối hận tự dưng lại đi trách Tinh Thiên làm gì. Tâm trạng không tốt cũng không thể trút giận lên Tinh Thiên. Tôi đang định lên tiếng giải thích thì.

Tinh Thiên cúi thấp đầu rơi nước mắt. Cô ấy dùng tay áo lau đi, xoay người bỏ chạy.

“Tinh Thiên!” Tôi hốt hoảng gọi một tiếng. Nhưng cô ấy không dừng lại.

“Thời gian biểu diễn đã qua rất lâu rồi.” Tà Linh nhú mày nói.

“Nhưng Tinh Thiên phải làm sao bây giờ?” Tôi lo lắng nhìn Tinh Thiên rẽ vào trong ngõ nhỏ nào đó.

“Tôi đi tìm cô ấy.” Sunshine lên tiếng. “Gần đây tôi và Kenshin có qua lại quanh đây, rất quen đường.”

Tôi suy nghĩ một lát. “Được rồi, Sunshine cậu đi tìm Tinh Thiên, Kenshin vẫn phải đi cùng chúng tôi. Lát nữa cậu còn phải lo cho Phượng Hoàng.”

“Ừm.” Kenshin và Sunshine đều trả lời tôi.

Tôi nhìn về phía Tinh Thiên rồi đi lần cuối, vô cùng áy náy, hy vọng tôi không gây ra sai lầm khó có thể vãn hồi.

Buổi biểu diễn thiếu một người, cảm giác thật sự hơi lạ. Mặc dù tôi vẫn hát hết mình như lúc trước, nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên, hy vọng Sunshine có thể mau chóng tìm ra Tinh Thiên, và Tinh Thiên cũng không thật sự giận tôi.

Mãi cho đến khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi mới thấy Sunshine trên thảm bay gấp gấp cứu chúng tôi. Lúc thấy rõ bóng dáng của Tinh Thiên, tôi mới có thể bỏ đi hòn đá trong lòng.

“Tinh Thiên, xin lỗi. Bởi vì tâm trạng tôi không tốt nên mới quát Tinh Thiên. Tinh Thiên tha thứ cho tôi nhé!” Tôi chấp tay xin lỗi Tinh Thiên đang ngồi ở một góc thảm.

“Hừ!” Tinh Thiên bĩu môi, quay đi.

Tôi gãi mặt, không biết phải làm sao. “Về sau chụp photobook, Tinh Thiên có muốn chụp không? Hay là. . . Tinh Thiên muốn rời khỏi ban nhạc?”

Nghe vậy, Tinh Thiên quay đầu hét lên. “Tuyệt đối không rời! Em muốn chụp.”

Thấy khuôn mặt phụng phịu của Tinh Thiên, tôi mỉm cười, rồi nói bằng giọng trẻ con. “Được, được, cùng chụp.”

“Hoàng Tử điện hạ, tới Vô Ngân Thành rồi.” Gui hưng phấn chỉ phía dưới thảm bay.

“Tốt quá, cuối cùng cũng về nhà rồi.” Tôi vui vẻ nhìn nhà chúng tôi, Vô Ngân Thành.

Quả nhiên nhà vẫn là nơi quen thuộc nhất. Xem kìa! Tiểu Long Nữ còn ở đằng kia kêu to vẫy tay với chúng tôi. Tôi vui vẻ vẫy tay hết mình với Tiểu Long Nữ.

Giọng của Tiểu Long Nữ truyền tới ngắt quãng. “Hoàng Tử cẩn thận a ~ Chúng tôi đang thử nghiệm kết giới mới, đừng tới gần.”

“Hử?” Lúc chúng tôi còn đang ngẩn người không hiểu lời Tiểu Long Nữ nói có ý gì.

BANG!

Tiểu Long Nữ thấy cảm đảm người trên thảm bay dính bẹp lên kết giới như chim nhỏ đập vào kính chắn gió, sau đó chậm rãi trượt xuống theo vòng cung kết giới. Cô ấy chỉ có thể lăm bầm. “Muộn rồi.”

“Vòng bảo vệ hình trứng, đúng như tên gọi, mang hình dạng giống như vỏ trứng khổng lồ, có thể bảo vệ chắc chắn đối tượng muốn bảo vệ. Phạm vi của nó tăng lên không ngừng theo cấp độ của em. Bây giờ có thể che chắn một phần năm Vô Ngân Thành. Nếu không uống lam dược thủy, chỉ có trụ được mười phút, nhưng nếu có vô số lam thủy tiếp tế, vậy ít nhất em có thể trụ được hai giờ. Chắc chắn giúp sức rất rất rất lớn trong việc thủ thành.”

Nói đến đây, Vân ngưng ngưng sờ gáy. “Nhưng không ngờ đối tượng thử nghiệm đầu tiên lại là hội đại ca.”

“Lần sau trước khi tôi đụng gậy mũi, phiền cậu nói rõ công dụng của vòng bảo vệ trứng trứng gì đó của cậu được không?” Tôi trả lời với sắc mặt khó coi.

“Là vòng bảo vệ hình trứng.” Vân sửa lại.

“Đại ca, em cũng phát minh ra phù chú ảo giác mới.” Như khoe bảo vật, Tinh vội vàng cho tôi xem phù chú.

Tôi tò mò dò hỏi. “Phù chú ảo giác? Dùng để làm gì?”

Tinh ho hai tiếng, bắt đầu giải thích. “Phù chú ảo giác, đúng như tên gọi, là phù chú có thể tạo ảo giác. Phương pháp sử dụng như sau, đầu tiên lúc chế phù đạo sĩ sẽ đưa vào phù chú các loại ảo giác, đợi đến lúc dùng phù chú, xung quanh sẽ xuất hiện ảo giác mà lúc đó đưa vào. Ví dụ như, nếu lúc đó em tưởng tượng ra một sa mạc, đến lúc em dùng phù chú, xung quanh sẽ xuất hiện cảnh tượng sa mạc. Mặc dù chỉ có thể chế ra những ảo giác không thể chạm vào được, nhưng phù chú này chắc chắn giúp đỡ rất lớn trong việc mê hoặc kẻ địch.”

“Oh? Hình như rất thú vị, dùng thử xem.” Tôi hứng thú lấy một lá Choi, sau khi vờn tay ném phù ra, mọi người đều nghiêng cổ chờ xem kết quả.

“Mọi người hình như rất nhàn hạ nhỉ? Không có việc gì để làm hả?” Giọng nói chị Vũ Liên đột nhiên truyền tới từ đằng sau, giọng điệu vô cùng dịu dàng kia dọa chúng tôi sồn gai gốc.

“Có, có việc làm, bọn em lập tức đi làm.” Tôi xoay người, đập vào mắt không phải là nụ cười dịu dàng dọa chết người của chị Vũ Liên sao?

“Vậy còn không mau đi làm?” Chị Vũ Liên lại mỉm cười, nói.

“Vâng, vâng. . .” Tôi nhìn trái nhìn phải, tìm việc nào đó để làm.

Tinh lại ho hai tiếng, “À, đại ca, chuyện này. . .”

“Đừng ồn, tôi đang tìm việc để làm.” A, hình như bên kia rất bận, chắc tôi đi giúp chuyển củi cũng được. Liếc nhìn nụ cười của chị Vũ Liên, tôi nhắc chân chạy đi gia nhập hàng ngũ chuyển củi.

“Đại ca. . .” Tinh bất đắc dĩ nhìn tôi hăng say chuyển củi.

“Hoàng Tử, cậu làm gì thế?” Tiểu Long Nữ vừa xông tới, giật mình nhìn tôi chuyển củi.

Tôi buông bó củi, về mặt ngưỡng ngừng, “À, chị Vũ Liên bảo tôi kiếm việc làm.”

“Vũ Liên?” Tiểu Long Nữ ngẩn ngơ. “Không phải chị ấy đang ở phòng tài chính sao? Lúc tôi ra ngoài còn thấy chị ấy ở đó.”

“Sao thế được? Không phải chị dâu đang kia. . .” Ngón tay tôi chỉ về phía chị Vũ Liên vừa đứng, nhưng đã không thấy bóng dáng chị ấy đâu. Tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tinh cười bất đắc dĩ. “Đại ca, đó là ảo giác của phù chú ảo giác anh vừa dùng. Đúng lúc em đưa ảo giác vào phù chú, chị Vũ Liên đang giám sát công việc, cho nên.”

“Cho nên không cần thận đưa vào, còn không may bị tôi lấy được?” Khóe miệng tôi giật giật, thật sự không phải là may mắn bình thường.

Tinh cười đầy tội lỗi.

“Bỏ đi, bỏ đi. Thật là, suýt nữa bị hai đứa dở hơi chúng mày dọa chết.” Tôi ôm ngực kinh hồn nói.

“Có thể mà đại ca đã bị dọa, lát nữa chỉ sợ đại ca sẽ bị dọa chết mất.” Tinh cười nói.

Tôi nuốt nước miếng, câu nói này hình như có hàm ý gì đây? Hơn nữa lại là hàm ý không tốt đẹp! “Có ý gì?”

“Lẽ. Duyệt. Binh!” Tiểu Long Nữ nói với giọng run run.

“Hả?” Lúc tôi còn đang ngẩn ngơ không biết lễ duyệt binh là gì, Tiểu Long Nữ đã không chờ được mà lôi tôi đi.

Tiểu Long Nữ kéo tôi vào trong phòng, lôi từ trong túi ra một bộ giáp nhẹ phát ánh bạc lấp lánh, hình như đưa tôi mặc.

“Vi sao lại duyệt binh?” Tay chân tôi mềm nhũn, mắt hồn mất vía hỏi. Có hiểu làm gì không? Tôi là con gái đó, ngay cả nghĩa vụ quân sự còn không phải tham gia, sao phải đi duyệt binh?

“Bởi vì tất cả mọi người muốn xem thành chủ có tính cách thế nào?” Tiểu Long Nữ vừa giúp tôi mặc áo giáp nhẹ màu bạc, vừa thờ ơ trả lời.

“Không phải tính cách này sao?” Tôi khó khăn nói.

Tiểu Long Nữ lắc đầu. “Tôi phải nói cho cậu biết trước, nếu cậu dám vác tính cách lộn xộn ngày thường kia tới lễ duyệt binh, đảm bảo tổ quân sự sẽ nuốt cậu đầu tiên.”

“Oh, đúng rồi, tổ tài chính và tổ dân sinh cũng sẽ không bỏ qua cậu.” Hình như Tiểu Long Nữ có điều suy nghĩ. “Lần này cậu làm người phát ngôn, đáng về uy phong lẫm liệt kia có thể chiêu được không ít binh, khiến tổ quân sự hài lòng vô cùng. Hơn nữa lại mời gọi được cả đồng khách du lịch chờ ở ngoài cổng, người xếp hàng chờ mua nhà của Vô Ngân Thành càng nhiều đến mức sắp phải đánh nhau để tranh giành. Tổ tài chính và tổ dân sinh đều thở phào nhẹ nhõm!”

“Hơn nữa, cậu là người phát ngôn rất quan trọng đối với Cuộc Sống Thứ Hai, cho nên nếu cậu dám phá hoại hình tượng của mình ở lễ duyệt binh, vậy

người truy sát cậu có thể nhiều đến mức nhồi đầy Thái Bình Dương.”

Tôi làm mặt xấu nói. “Đúng vậy, nếu tôi công bố thân phận nhân yêu của tôi, vậy thuận tiện lấp đầy Đại Tây Dương luôn.”

“Được rồi, đừng kêu ca nữa. Chẳng qua chỉ vác bộ mặt của Tinh Linh Đẫm Máu lên bực nói mấy câu mà thôi, nói xong thì không việc gì nữa rồi.” Tiểu Long Nữ siết chặt đai áo giáp rồi vỗ lưng tôi.

“Nhưng mà người ta hỏi hớp.” Tôi chán nản. Vừa mới nghe Tiểu Long Nữ nói, có tầm năm nghìn người, năm nghìn người đó! Rốt cuộc lời từ đâu ra vậy? Tôi trở thành người phát ngôn không phải mới từ mấy ngày trước thôi sao? Haiz, vừa nghĩ tới chuyện bị năm nghìn đôi mắt, cũng chính là mười nghìn con nhìn chăm chăm, bảo tôi không căng thẳng sao được?

Tiểu Long Nữ cười to. “Bình tĩnh, bình tĩnh. Tôi còn không hiểu cậu ư? Cậu chỉ cần bước lên bực sẽ tự động biến thành Tinh Linh Đẫm Máu không sợ bất cứ thứ gì.”

“Vậy ư?” Tôi rầu rĩ nói.

“Đúng vậy, đi thôi!” Tiểu Long Nữ đẩy mạnh tôi.

Cũng không cần đẩy mạnh thế chứ. Tôi nói thầm hai tiếng, giương mắt nhìn về phía hành lang dẫn tới bãi huấn luyện. Chỗ đó bình thường nhảy tung tung hai phát là hết, nhưng bây giờ bước đến cuối hành lang dài ngoằng đen thui kia lại có vẻ gian nan vô cùng. Mà bước chân bình thường nhẹ nhàng mau lẹ, bây giờ ngay cả nhấc lên cũng cảm thấy quá sức.

“Đi thôi.” Tiểu Long Nữ vỗ vai tôi.

“Hoàng Tử, sao em còn ở đây? Mọi người đều đang chờ em đó.” A Lang đại ca vẫn nở nụ cười xấu xí quen thuộc tới chỗ tôi.

“Anh Hoàng Tử, anh trở về rồi, Doll rất nhớ anh!” Doll nhào về phía tôi, cho tôi một cái ôm rất chặt.

Tôi cười ôm lại Doll. “Em không sợ anh giành đồ ăn với em nữa sao?”

Doll thè lưỡi một cách dễ thương.

“Hoàng Tử, bộ giáp này thật hợp với cậu!” Gui lại biểu lộ ánh mắt mê luyến, rồi bị tôi cốc đầu một phát.

“Mau đi đi, Hoàng Tử.” Chị Vũ Liên vẫn mỉm cười, nụ cười tràn đầy sự khích lệ.

“Ừm, đi thôi.” Tôi nở nụ cười thoải mái, bước chân nhẹ nhàng mau lẹ nhưng ổn định mà đi từng bước về phía cuối hành lang với ánh sáng chói mắt, theo sau tôi là những người bạn của Đội Phi Thường.

Ra khỏi hành lang, ánh mặt trời sáng chói gần như khiến tôi không mở nổi mắt. Tôi dùng mu bàn tay che trên trán, đến khi mắt thích ứng với ánh mặt trời xong mới bỏ tay xuống. Vừa mở mắt ra nhìn, Hoa Hồng và Đoạn Kiếm đang mỉm cười nhìn tôi, Legolas vẫn lạnh lùng, Tiểu Cường vác rìu trên vai, Chuyên Buff Máu vẫn là linh mục giống linh mục nhất mà tôi đã từng gặp.

Tôi mỉm cười đi qua Tiểu đội Hoa Hồng, phía sau là thành viên Đội Hắc Ám Tà Hoàng, Minh Hoàng kiêu căng có vẻ vẫn thiếu dạy dỗ như vậy, Phong Vô Tình vẫn tỏ vẻ phong lưu lừa chết người không đèn mạng, còn Tà Linh vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng, có điều trong mắt ánh lên sự quan tâm và lo lắng.

Nam Cung Tội, dẫn Dục Băng Phượng Hoàng, Bạch Điều và Không Không cũng như thành viên của Kiếm Vô Tội, tựa như đang khoe bảo vật, kiêu ngạo nhìn binh lính bên dưới, mà lại căng thẳng để ý xem tôi có hải long hay không.

Lúc này, tôi mới nhìn rõ bãi huấn luyện rộng lớn đã chi chít đầy người, mà ngay phía trước tôi là bực phát biểu. Quá rõ ràng, tôi phải đi lên bực phát biểu đó, rồi dùng khoác lên bộ mặt của Tinh Linh Đẫm Máu, ra mắt mọi người với thân phận thành chủ Vô Ngân Thành.

Tâm trạng vô cùng bình thản, tôi bước từng bước lên bậc thang bực phát biểu. Dưới ánh mắt chờ đợi của tất cả mọi người, tôi đứng vào vị trí bực phát biểu, nở nụ cười thần nhiên ngoài sức tưởng tượng.

“Tôi là thành chủ của Vô Ngân Thành, cũng chính là Tinh Linh Đẫm Máu — Hoàng Tử mà các bạn vẫn biết.” Tôi vào ngay vấn đề, nói rõ thân phận của mình.

“Thật sự tôi cũng chẳng tài ba gì cả, đây là vị trí của tôi ở Vô Ngân Thành, cũng như các binh lính canh giữ cho Vô Ngân Thành, vị trí của tôi chỉ là thành chủ mà thôi.”

“Đối với tôi mà nói, dù là người trong quân đội, hay là thành chủ, chúng ta đều là một phần tử của Vô Ngân Thành. Nói ngược lại, chúng ta đều là Vô Ngân Thành, Vô Ngân Thành đại biểu cho chúng ta, để chúng ta có thể cùng nhau mở rộng Vô Ngân Thành đến nơi tận cùng, trở thành Vô Ngân (không biên giới) đích thực của Cuộc Sống Thứ Hai.” Tôi nói với giọng âm vang mạnh mẽ.

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, tôi uy phong bước xuống bực. Sau đó tổ quân sự bắt đầu sắp xếp chia nhỏ độ ngũ, giải thích hệ thống quân sự, nội dung thao luyện vân vân. Tóm lại, chính là mấy thứ chẳng liên quan tới tôi, mà tôi cũng không hiểu bày binh bố trận gì đó. Lúc tôi ra ngoài, thấy Tiểu Long Nữ đang đứng vỗ tay hết mình, tôi đành phải đi với cô ấy.

“Không ngờ cậu lên bục cũng biết nói tiếng người cơ đấy.” Tiểu Long Nữ đi trước khẽ nói.

“Ê! Thái độ gì vậy? Bình thường tôi cũng nói tiếng người mà!” Tôi lập tức phản bác.

“Vậy ư? Tôi đói bụng cũng tính là tiếng người?”

Tôi thiếu tự tin. “Người cũng phải biết đói bụng chứ. . . Không nói cái này nữa, bà dẫn tôi đi đâu thế?”

“Chụp.Pho.To.Book!” Bốn chữ âm vang mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 7: PHOTOBOK

“Trước tiên nói về thiết bị thiết yếu khi chụp photobook chút đã. Thứ nhất, chính là thú chụp ảnh nhỏ xinh trên tay tôi, có thể bỏ vào trong túi mang đi một cách thuận tiện, trong nhà hay ngoài trời đều có thể sử dụng được.” Tiểu Long Nữ chỉ cái thứ lơ lửng trên không, một vật kỳ quái nhìn thế nào cũng thấy giống một nhãn cầu to đùng, phía sau gắn cánh dơi.

Thấy thành viên ban nhạc Vô Ngân đàn mặt ra nhìn nhãn cầu kia, Tiểu Long Nữ ho hai tiếng kéo lại sự chú ý của chúng tôi. “Tôi đặt tên cho nó là ‘Chụp Thoải Mái’, tác dụng lớn nhất của ‘Chụp Thoải Mái’ chính là: Có thể chụp ảnh, lưu trữ được 500 tấm còn có thể quay được video với thời lượng năm tiếng. Đương nhiên nếu mua thêm thiết bị lưu trữ, bộ nhớ sẽ càng cao. Còn có một điểm phải nói chính là, độ phân giải của thú chụp ảnh lên đến 10 megapixel*. Phạm vi sử dụng từ ra ngoài dạo chơi chụp ảnh lưu niệm cho đến cảnh sát chụp ảnh hiện trường án mạng, phát huy tác dụng mọi lúc mọi nơi mọi hoàn cảnh.”

* Có lẽ lúc tác giả viết bộ này không ngờ tốc độ phát triển của điện thoại hoặc máy ảnh lại nhanh đến thế. Cho nên chúng ta cứ giả vờ 10 mp là rất to đi :))

Cuối cùng Tiểu Long Nữ bổ sung. “Hiện tại thú chụp ảnh này được bày bán ở các tiệm pet lớn. Mau mau đặt mua, đợt hàng đầu tiên chỉ có năm nghìn chiếc mà thôi!”

“Tiếp theo, thiết bị thứ hai, tình cờ phát hiện ra, do Lục Tinh sản xuất, phù chú ảo giác với chất lượng đảm bảo tuyệt đối. Phù chú ảo giác có thể chế ra các loại ảo giác từ bối cảnh các thời đại, đến các vật trang trí nhỏ, giúp ích lớn trong khi chụp photobook.” Tiểu Long Nữ phun mưa, cầm một lá phù trong tay.

“Tiểu Long Nữ, có phải gần đây bà xem kênh ETMall* quá nhiều rồi phải không?” Tôi nói với vẻ trầm trọng.

*ETMall: Mạng lưới mua sắm tại nhà thông qua truyền hình, internet, điện thoại. . . lớn nhất của Đài Loan

“Tôi không thêm mua đồ của kênh ETMall!” Tiểu Long Nữ kiên quyết phủ nhận rồi mỉm cười ngượng ngùng nói. “Nhưng mà, cậu biết đấy, Chanel gần đây ra mùa mới, cho nên tôi phải chạy đi làm dẫn chương trình cho ETMall, bán đồ cho người ta rồi kiếm ít tiền đi mua đồ.”

Mọi người không biết nói gì.

Tôi đột nhiên nhớ ra. “Photobook kia chụp xong thì phát hành thế nào?”

“Đem tới Văn phòng In ấn và Xuất bản của Cuộc Sống Thứ Hai, rồi định giá, đưa ra số lượng in, vài ngày sau có thể cầm được sách rồi.” Tiểu Long Nữ giải thích. “Chúng tôi dự định bán tại tiệm đạo cụ.”

Sao photobook lại tính là đạo cụ? Dừng đề chuyển dời sự chú ý của kẻ địch ư? Bỏ tay luôn! Sau đó một linh cảm lóe lên trong tâm trí tôi. “Hay là mở hiệu sách đi?”

“Mở hiệu sách? Có được không?” Tiểu Long Nữ hơi do dự nói.

“Nhưng chủ ý này cũng được đấy.” Gui đột nhiên hào hứng lên tiếng. “Sau khi có chức năng xuất bản sách, nhất định có rất nhiều người muốn thử xuất bản tác phẩm của mình, nhưng lại không mấy ai có thể bán sách ở tiệm đạo cụ như chúng ta. Nếu chúng ta mở hiệu sách để mọi người gửi bán sách của họ, chúng ta có thể kiếm lời từ tiền hoa hồng.”

“Nhưng liệu có nguồn khách không?” Tà Linh phân tích cẩn thận.

“Cái này phải xem nội dung sách như thế nào, đương nhiên phải lựa chọn sách gửi bán cẩn thận. Tôi nghĩ một thời gian sau, nhất định sẽ có tác giả nổi tiếng xuất hiện, có tác giả nổi tiếng sẽ có nguồn khách ngay. Dù sao rất nhiều người trong khi thức giấc không có bao nhiêu thời gian xem sách, trong lúc ngủ có thể sử dụng máy chơi game để đọc sách. Đây là chuyện tốt đối với rất nhiều người!” Gui vui vẻ nói.

“Hơn nữa còn có thể giúp Vô Ngân Thành tăng thêm sự khác biệt so với các thành khác, lại có thể gia tăng độ nổi tiếng.” Tình Thiên kích động siết chặt nắm tay.

Tiểu Long Nữ nhún vai. “Vậy xây hiệu sách đi, dù sao đó cũng là việc của tổ dân sinh. Hai boss của tổ dân sinh tự bàn với nhau đi.”

Gui gật đầu, hai mắt phát sáng quay đầu bàn luận việc hiệu sách với Tình Thiên cũng mang đôi mắt phát sáng y chang.

“Ý tôi là lát nữa rồi bàn, bây giờ bắt đầu chụp photobook!” Tiểu Long Nữ nở nụ cười khiến thành viên ban nhạc Vô Ngân dựng hết cả tóc gáy.

Sau đó cô ấy thốt ra một lời khiến lông tóc cùng dựng lên hết cả. “Nào, cời đi!”

“Cời? Cời cái gì?” Tòai ngốc nghếch hỏi.

Sau đó, ánh mắt của Tiểu Long Nữ từ mặt tôi chuyển tới trước ngực, ánh mắt kia. . . khiến tôi không chịu nổi mà nắm chặt vạt áo, rồi ánh mắt của cô ấy rời xuống. . . Tôi lại không chịu được mà nắm chặt cạp quần. Trời à, đừng loạn nữa. Tiểu Long Nữ, cẩn thận photobook của tôi sẽ biến thành 18+ đấy!

“Có thể cho tôi nghỉ một lát được không?” Tôi nói với hai mắt mờ mịt. Không ngờ chụp photobook lại vất vả như vậy. Đó là bài kiểm tra thể lực, sức chịu đựng và cả khả năng chịu đau nữa.

Kiểm tra thể lực — Pose đủ kiểu với độ khó cao không thể tưởng cho Tiểu Long Nữ chụp. Thành thạo còn phải đứng im không nhúc nhích nửa tiếng đồng hồ. Chẳng biết cô ấy chụp ảnh hay phác họa cơ thể người nữa.

Kiểm tra sức chịu đựng — Tiểu Long Nữ kiên trì không thể lay chuyển, muốn tôi lộ hai điểm. Được rồi, vậy tôi miễn cưỡng đồng ý. Dù sao hai điểm này của đàn ông cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả. Nhưng mà trước vẻ mặt “Dám cời thì em chết chắc” của Tà Linh và đôi mắt ầng ậc nước “Hoàng Tử điện hạ, anh đừng chấp nhận nổi nhục này” của Gui, động tác thoát y của tôi cứng ngắc dừng lại nửa chừng. Rồi lại nhìn Tiểu Long Nữ dẫn đầu Phụng Hoàng và Tình Thiên đối đầu với Tà Linh và Gui, hai phe tranh cãi âm ỉ vì chuyện có nên để lộ hai điểm kia của tôi không, làm cho tôi phân vân mãi giữa mặc và cời. (Thật sự không hai điểm kia rốt cuộc là của ai nữa?)

Cuối cùng, tôi đánh mất tính nhẫn nại, cau có hét to. “Tranh cãi chết đi!”

Năm người đồng thời quay đầu lại lườm tôi, tôi vô cùng có chí mà nói. “Mấy người nói xem lộ hay không lộ?”

Bị năm người lườm cùng một lúc, sự giận dữ vừa mới bộc phát hoàn toàn bị tiêu diệt, tôi rúm ró đề nghị. “Hay cời đồ trước ống kính nhưng không lộ điểm nào có được không?”

“Thoát y nhưng không lộ điểm?” Tiểu Long Nữ trầm ngâm, rồi tâm không cam tình không nguyện nói. “Được rồi, quyết định như vậy.”

“Không được, thể thi vẫn bị tên này nhìn thấy!” Tà Linh chỉ Gui.

“Đó là lời tôi nói mới đúng, cơ thể Hoàng Tử sao lại có thể để cậu nhìn được.” Gui nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả.

“Vậy phải làm sao đây?” Tòai gãi mặt. Cái này cũng không được cái kia cũng không được, hai tên con trai này còn khó chiều hơn con gái.

Xoạt ~ Lúc này, một tiếng động kì lạ đột nhiên vang lên, hình như là. . . tiếng xé băng dính? Chúng tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy Phụng Hoàng lấy hai miếng băng dính, mắt nhìn trước ngực tôi.

Lời nói về sau: Nếu có người nói, bóc băng dính khỏi vị trí quan trọng, mức độ đau không kém phụ nữ sinh con, tôi giờ hai tay tán thành!

Quay trở lại từ quá trình chụp photobook vô cùng thâm thúy vừa nãy, tôi nhìn Tiểu Long Nữ với đôi mắt rung rung: Rốt cuộc tôi có thể nghỉ ngơi không?

“Có thể nghỉ ngơi.” Tiểu Long Nữ nói, còn hai mắt tôi đột ngột lóe sáng, cuối cùng cũng có thể thăm thú Vô Ngân Thành rồi. Tôi không chờ được muốn đi khám phá xem thành mình có món ngon nào không. “. . . Một lúc thôi nhé. Ngày mai phải bắt đầu duyệt concert.”

“Duyệt concert?” Tòai ngờ ngác hỏi.

“Đúng vậy! Vũ Liên giám sát đó, bởi vì concert tốn rất nhiều tiền.” Tiểu Long Nữ lén lút nói thầm với tôi.

Hức, đáng sợ quá! Tôi khóc không ra nước mắt.

“Đại ca, ngày mai bắt đầu duyệt concert, anh không có thời gian thưởng thức món ăn, nhưng anh đâu cần phải ăn hùng hục như vậy?” Văn bát đắc dĩ

nhìn tôi từ lúc gặp mặt chưa nói nửa câu đã bắt đầu phấn đấu với đồ ăn.

Thấy tôi không hề phản ứng, Tinh cũng bất đắc dĩ lên tiếng. “Đại ca, anh muốn ăn gì, PM bọn em một tiếng là được, bọn em sẽ chuyển cho anh.”

Nghe vậy cuối cùng tôi cũng bỏ chân gà trong tay xuống, dốc đồ uống vào miệng để đồ ăn trôi xuống bụng, ngượng ngùng lên tiếng. “Cảm ơn nhiều!”

“Ăn chậm thôi. Làm gì có ai giành với em” Tà Linh không vui nói.

“Hoàng Tử điện hạ, có muốn ăn khoai chiên không?” Gui vui vẻ đưa khăn cho tôi lau tay.

Còn Phượng Hoàng cầm khăn tay giúp tôi lau miệng. Thấy vậy, Tinh và Vân đều hăm mộ không thôi.

“A? Sao lại thiếu Tinh Thiên?” Vân chột hỏi.

“Còn Sunshine nữa?” Tinh cũng thắc mắc.

“Đi dạo phố rồi.” Tôi thờ ơ trả lời, mặc dù không biết vì sao Kenshin không đi. . . Đùng nghi ngờ, tên này vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng mà cậu ta thật sự quá ít lời nên ngay cả tác giả cũng không biết phải làm sao để mọi người biết thực ra cậu ta vẫn có mặt. Không thể nói cậu ta lạnh lùng ngồi một bên, trung lên khuôn mặt lạnh tanh mãi được.

“Thật sự hiếm có dịp Tinh Thiên lại bằng lòng rời khỏi anh.” Tinh nói với vẻ khó tin.

“Cô ấy nói muốn đi xem địa điểm mở hiệu sách.” Tôi không nhìn được mà nhồi khoai chiên Gui vừa mới đưa, nói không rõ ràng.

“Hiệu sách? Hiệu sách gì?” Vân ngơ ngác nói.

“Hiệu sách Vô Ngân, chúng tôi sắp sửa khai trương hiệu sách đầu tiên của Cuộc Sống Thứ Hai.” Gui nói với ánh mắt tỏa sáng lấp lánh. Thật không hổ là giảng viên, nhắc tới sách liền cuồng nhiệt như vậy. Tôi vừa ăn khoai chiên vừa nghĩ.

“Lấy sách đâu mà bán?” Tinh hơi do dự hỏi.

“Ban đầu có photobook của ban nhạc Vô Ngân, bán thêm vài quyển sách tôi viết nữa, sau khi có tiếng thì cho người gửi bán, chấp nhận cả bản thảo, chúng tôi sẽ giúp soạn sách. Đối với tôi việc này không là gì.” Hai mắt Gui lấp lánh tia sáng IQ 200.

“Thật sao? Vậy, vậy. . .” Vân có phần ấp a ấp úng, dường như không dám nói ra.

Tôi chợt nhớ hình như Vân và Tinh rất thích vẽ này vẽ nọ, thỉnh thoảng còn ép tôi xem một đồng tác phẩm của chúng nó, cái gì mà Đại bi kịch cảm động vô địch chưa từng có trong vũ trụ, Thế kỷ và nhân luân. Nói thật là cũng được đấy, nhưng mà tên sách khiến người ta không dám ca tụng. Tên sách là gì ư? Là cái đồng vừa mới nói đó.

“Bọn em có thể bán sách bọn em viết ở hiệu sách không?” Tinh vội nói.

“Đương nhiên có thể, các em có thể viết trong mấy ngày này, rồi mang tới xem, sau đó có thể bày bán hôm hiệu sách mở cửa.” Gui rất vui vì có người giúp đỡ viết sách.

“Thật tốt quá.” Tinh và Vân kích động ôm nhau.

“Đúng rồi, Tinh, Vân, hai đứa mua được nhà chưa?” Tôi đột nhiên nhớ ra hình như trước đó Tinh và Vân đang chọn nhà, không biết thế nào rồi?

“Mua được rồi! Là một căn nhà gỗ màu trắng dễ thương, còn có một khu vườn nhỏ nữa.” Vân cực kì hứng thú nói.

“Oh? Anh muốn đi xem.” Tôi đứng phắt dậy. “Phục vụ, gói lại đi!”

“Tôi không thể đi cùng cậu rồi, Hoàng Tử.” Gui đứng dậy rồi thở một hơi rất dài. “Vũ Liên bảo tôi trở về thiết kế sân khấu concert, còn phải vẽ thiết kế hiệu sách nữa, rồi phải viết mấy quyển sách để bày bán ở hiệu sách.”

“Wa, anh bận rộn thật đấy.” Thật sự không biết tên này rốt cuộc dành bao nhiêu thời gian chuẩn bị tài liệu để dạy học sinh chúng tôi nữa. Mười phút? Hay là ngắn hơn.

“Hoàng Tử điện hạ, mặc dù cậu không ở đây, nhưng lòng tôi tuyệt đối ở bên cậu.” Gui nước mắt lưng tròng, lại quay đầu nhìn tôi, cuối cùng bị tôi sốt ruột đá ra ngoài.

“Nếu Gui không ở bên em, vậy anh cũng phải quay về tổ quân sự xem xét, còn một đồng việc chưa làm” Tà Linh cũng nói như vậy.

Vậy nếu Gui ở lại, anh liền bỏ mặc tổ quân sự ư?

“Vậy em cũng về tổ tài chính, Vũ Liên sắp tới giới hạn rồi. . .” Mặt Phượng Hoàng tái mét.

“Ha ha, không sao, không sao, mọi người mau trở về làm việc đi, có việc hay không có việc cũng không cần tìm tôi đâu.” Tôi vui mừng vẫy tay tạm biệt. Đừng là hiếm có, không ngờ có một ngày có thể thoát khỏi tổ bốn người đây đưa, hưởng thụ sự nhàn hạ như vậy.

“Đại ca, anh đừng tỏ vẻ vui mừng thế chứ. Như vậy sẽ khiến họ đau lòng đó. Anh xem lúc họ đi, bên người đều lơ lửng ma trơi.” Vân không thể nhịn cười.

Tôi thở phào. “Nếu họ không đi, chỉ sợ gan anh sẽ bốc hỏa. Đi thôi, xem ngôi nhà nhỏ của hai đứa.”

“Đại ca, có một việc vẫn muốn hỏi anh.” Trên đường đi tới ngôi nhà nhỏ, Vân đột nhiên lên tiếng hỏi tôi.

Tôi thấy kỳ lạ, nhìn Vân. Tên này không phải vẫn luôn có chuyện để hỏi sao? Bắt đầu biết phải trung cầu sự đồng ý của tôi từ lúc nào vậy? “Nói đi.”

“Đại ca có biết Phong Lam không?” Tinh đột nhiên thốt lên câu nói khiến tim tôi đập thiếu vài nhịp này.

Tôi dừng bước. Tại sao Tinh lại hỏi câu này? Lẽ nào lại bị phát hiện? Không phải chứ? Tôi mắc nhiều lỗi như vậy ư? Tôi kìm nén sự hoảng hốt, nói bằng giọng bình tĩnh hết mức có thể. “Phong Lam? Không biết. Sao lại hỏi anh có biết cô ấy không?”

“Em cũng nghĩ là không biết. . .” Tinh lẩm bẩm

Tôi thở phào.

“Dù sao cũng phải nói là biết chính mình rất kì quặc, bà nói có đúng không? Tiểu Lam” Tinh thân nhiên nói tiếp.

Tim tôi ngừng ba giây. Tôi che mặt khóc không ra nước mắt, quả nhiên lại bị phát hiện. Xong đời, tình huống thảm nhất đã xảy ra, bị Cổ Vân Phi – đại phát thanh siêu hạng – phát hiện. Một khi tin tức này bị tiết lộ, nghĩ tới lượng fan có thể lấp đầy Thái Bình Dương và Đại Tây Dương. Hức ~ Ngày mai của tôi ở đâu?

Tinh vỗ vai tôi nói. “Yên tâm đi, tôi hiểu vấn đề của bà mà. Tôi đã dùng Karate choảng Vân một trận trước rồi. Còn cảnh cáo cậu ta, nếu nói ra bí mật của bà, tôi sẽ dòn tất cả những vết thương cậu ta vừa phải chịu vào chỗ quan trọng nhất của đàn ông, cho nên cậu ta không nói đâu.”

Phù ~ Thoát chết trong gang tấc. Nhưng mà rốt cuộc sao lại bị phát hiện? Hai mắt tôi biến thành dấu hỏi. “Rốt cuộc tại sao hai đứa lại phát hiện ra? Không phải vẫn gọi tôi là đại ca thuận miệng như vậy sao?”

“Còn không phải bởi vì bà mãi không chịu nói tên trong game của bà sao, cho nên chúng tôi đành phải đi hỏi em bà. Nó nói với chúng tôi bà là nhân yêu.” Vân xen mồm vào.

Thằng em đáng chết! Mày đừng ép chị vì đại nghĩa diệt thân! Tôi siết chặt nắm đấm, bắt đầu nghĩ xem bỏ thuốc sâu hay là bỏ thuốc chuột vào com tỏi thì hiệu quả nhanh hơn.

“Có nhân yêu làm tiền đề, hơn nữa bà có sở thích yêu mỹ nam không thua tôi, lại có thể hờ hững với hot boy Hoàng Tử, vậy chỉ có khả năng bà chính là Hoàng Tử. Lại trải qua quan sát tinh tế vừa nãy, mặc dù đáng vẻ bà lúc này khác xa đáng vẻ thực sự nhưng mà ngũ quan vẫn rất giống, tụi này lập tức nhìn ra.” Tinh thờ ơ nhún vai.

“Nhưng mà hai chị em nhà bà thiếu thần kinh đến mức có thể lưu danh sử sách. Dương Danh mãi vẫn chưa phát hiện ra bà là chị nó, mà nó còn biết bà là nhân yêu.” Vân kinh ngạc.

“Ai lợi hại như hai người chứ, đoán giỏi như vậy.” Tôi nói thâm.

“Còn dám nói hả? Nếu tụi này không đoán giỏi, nào biết bà chính là Hoàng Tử! Hai tụi này còn phải gọi đại ca lâu như vậy.” Tinh đập mạnh lên đầu tôi. Hức ~ Tại sao mấy đứa con gái tôi biết đều là phản tử bạo lực, còn cực thích tấn công đầu tôi.

“Tôi đã nói trên đời làm gì có người ngốc như vậy, lại có thể bị tụi này lừa hết lượt này đến lượt khác mà vẫn tin tưởng, thì ra chính là Tiểu Lam, thảo nào giúp tụi này mãi.” Vân không nhịn được mà cầu nhàu, hại cậu và Tinh cảm động thể đi theo Hoàng Tử suốt đời.

Đối với việc này, ngoài sờ gáy cười ngây ngô thì tôi còn biết phải làm sao?

“Cái này không quan trọng, quan trọng là mối tình tay ba hường phấn kích thích của bà, rốt cuộc định thế nào? Tiểu Lam, bà muốn chọn ai? Giảng viên hay học trưởng?” Hai mắt Tinh phát sáng nhìn tôi.

“Đừng hỏi giống mẹ tôi như vậy. Tôi không biết.” Cái gì mà hường phấn kích thích. . . Tinh, tính từ của bà thật quá dã man. Tôi thở dài bất đắc dĩ.

“Phiền não cái gì? Chấp nhận cả hai là được.” Vân thờ ơ nói.

“Ê, cậu không phải là con trai à? Tự dung đi khuyên con gái chấp nhận hai người con trai?” Tinh nhéo tai Vân nói lớn tiếng.

Nhưng tôi cảm thấy kì quái hỏi. “Cậu ta không phải là con trai, không phải mọi người đều công nhận rồi sao?”

“Tiểu Lam!” Tinh đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi chăm chú. “Thử nghiệm đi!”

“Thử nghiệm cái gì?” Tôi ngơ ngác hỏi.

“Bà đi hẹn hò với cả hai người ở thế giới thật!” Mắt Tinh sáng chói khiến tôi vô cùng sợ hãi.

“Ahh?”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: NHẬT KÝ HẸN HÒ

REAL LIFE

“Thưa thầy, thật ra không cần phải phiền hà thế này đâu. . .” Tôi khóc không ra nước mắt nhìn thầy Mẫn Cự Văn ngời đối diện mình.

“Không sao cả, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề của sinh viên, chút xiu này có là gì!” Gui mỉm cười uống nước.

Tinh! Tôi thật sự bị bà hại chết rồi. Không thể ngờ rằng để thầy Mẫn Cự Văn đi hẹn hò với tôi, Tinh lại có thể bịa ra lời nói dối không đỡ nổi, tôi nghe xong còn thấy khó tin, nhưng mà càng kì diệu chính là thầy lại tin.

Rằng thì là mà, hôm qua tan học, Tinh kéo tôi chạy đến trước mặt thầy.

“Thưa thầy, em có chuyện rất nghiêm trọng rất cấp bách muốn nhờ thầy giúp.” Tinh tỏ vẻ đau xót lại bi thương. Nhưng mà nó rốt cuộc tại sao lại đau xót bi thương thì tôi không rõ lắm.

Thầy Mẫn Cự Văn vừa thấy sự tình có vẻ hơi nghiêm trọng, mỉm cười dịu dàng an ủi Tinh. “Có chuyện gì vậy? Em cứ từ từ mà nói, đừng hoảng.”

“Thật ra là chuyện của Tiểu Lam. Có một tên khốn nạn cứ quấy lấy Tiểu Lam không buông, quần một năm rồi vẫn chưa chịu bỏ cuộc.” Lúc này Tinh còn nước mắt lưng tròng, nhũu chặt lông mày.

“Vậy à? Tiểu Lam, em không thể chấp nhận người đó sao?” Thầy Mẫn Cự Văn hỏi tôi.

Người đó? Người đó là ai. Đầu óc tôi mờ mịt, ánh mắt đờ đẫn.

Tinh đột nhiên hét lên. “Thầy xem, Tiểu Lam bị tên kia quấy nhiễu đến mức sợ hãi mất hết cả tinh thần.”

“Oh?” Thầy Mẫn Cự Văn nhũu chặt lông mày. “Thảo nào gần đây em Phong Lam lên lớp cứ ngăn người ra, tan học thì vội vội vàng vàng bỏ chạy.”

“.” Ngăn người là do hoảng hốt trước đám nhà báo cứ gặng hỏi thầy Hoàng Tử ở đâu, hơn nữa tan học không vội vội vàng vàng bỏ chạy, chờ đôi mắt quá lớn của nhà báo phát hiện em rất giống Hoàng Tử, vậy không phải em tàn đời luôn sao?

“Đúng vậy. Thầy không biết đâu, người đó thật sự rất khủng bố. Tiểu Lam đã nói với hấn rằng chết cũng không yêu hấn, nhưng mà không hề có tác dụng. Em dùng Karate choảng hấn cũng vô dụng. Về sau, bọn em đành phải nói với hấn, Tiểu Lam đã có một đàn ông hoàn mỹ vừa anh tuấn vừa chín chắn, nhưng mà hấn nói hấn không tin, trừ phi.” Nói đến đây, mặt Tinh lộ vẻ khó khăn.

“Trừ phi cái gì?” Thầy Mẫn Cự Văn vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Trừ phi hấn tận mắt nhìn thấy người đàn ông đó. Haiz, nhưng mà tìm đâu ra người diễn vở kịch này đây?” Tinh khổ sở lắc đầu.

Tôi búng tinh ngó. Cuối cùng tôi cũng hiểu được Tinh muốn làm gì, nhưng, nhưng lời nói dối này thật sự quá ảm ương. Người có chút nào sẽ không bị lừa, huống chi là thầy Mẫn Cự Văn có IQ 200 này?

“Thầy hiểu rồi. Vậy để thầy giúp diễn vở kịch này nhé!” Thầy Mẫn Cự Văn mỉm cười.

Không phải chứ? Thầy Mẫn Cự Văn, IQ 200 của thầy chạy đi đâu rồi? Tôi khó tin nhìn khuôn mặt nghiêm túc của thầy.

“Thật tốt quá. Vậy ngày mai tan học, thầy dẫn Tiểu Lam đi uống uống cà phê, dạo phố linh tinh. Em phụ trách dẫn người đó tới, để hấn tin lời Tiểu Lam nói.” Tinh cao hứng hô lên.

“Được.” Thầy Mẫn Cự Văn vẫn mỉm cười dịu dàng.

Cho nên, đây chính là lý do tại sao tôi và thầy Mẫn Cự Văn không có việc gì làm mà lại ngồi uống cà phê ở quán cà phê lộ thiên này, mặc dù tôi vẫn rất hoài nghi vì sao thầy lại bị lừa.

“Em Phong Lam, sao người đó vẫn chưa tới?” Thầy Mẫn Cự Văn mỉm cười.

“Em, em cũng không biết. . .” Tốt nhất là có người đó. Tôi âm thầm mắng Tinh hiện giờ không biết đang ở đâu.

Thầy Mẫn Cự Văn đột nhiên nghiêm mặt. Thầy thở dài. “Em Phong Lam, tôi nghĩ người đó sẽ không tới phải không? Hoặc là, vốn dĩ không có người này.”

“Thầy biết rồi?” Tôi giật mình thảng thốt, sau đó nghi ngờ nếu thầy biết chân tướng rồi vậy tại sao còn đi theo tôi?

Thầy Mẫn Cự Văn cười khò. “Từ khi tôi bắt đầu đi dạy tới giờ, tôi đã nghe đủ loại lý do hẹn gặp rồi. Nhưng lý do của các em khoa trương nhất.”

Nghe vậy, tôi chỉ cười ngốc. Thì ra là như vậy!

“Em Phong Lam, tôi muốn nói với em, tôi đã có người trong lòng, cho nên. . .” Thầy Mẫn Cự Văn đột nhiên có vẻ ngượng ngùng. “Cho nên e rằng không thể nào chấp nhận tình cảm của em.”

Tôi ngây người một lúc lâu mới hiểu được, thì ra là thầy tưởng tôi hẹn gặp thầy vì muốn tỏ tình.

“Em Phong Lam, em đừng quá kích động, tôi thật sự có người trong lòng, không phải là em không tốt. . .” Chắc thầy Mẫn Cự Văn thấy tôi ngây người nên cũng luống cuống, giải thích luôn miệng.

“Pf!” Tôi không nhịn được mà cười. Bỏ tay, thầy Mẫn Cự Văn bối rối lại trở thành Gui ngốc nghếch kia. Nhìn thầy đeo kính, mặc áo sơ mi trắng nhả nhặn, nghiêm túc nhưng để lộ vẻ mặt ngốc nghếch, thật sự quá buồn cười.

“Sao lại cười? Con gái thời nay thật khó hiểu.” Gui lẩm bẩm.

“Người trong lòng thầy là Hoàng Tử ư?” Tôi đột nhiên rất muốn nghe thầy Mẫn Cự Văn ở đời thật chính miệng nói ra.

“Ừm, là Hoàng Tử.” Mặc dù muốn tỏ vẻ trấn định, nhưng mặt Gui vẫn phớt hồng, ánh mắt cũng hơi ngượng ngùng.

Im lặng một hồi, tôi đột nhiên nói. “Thầy không hỏi hận sao? Hoàng Tử là con trai mà.”

Vừa nghe câu hỏi này, ánh mắt của Gui đột nhiên trở nên xa xăm. “Hỏi hận sao?”

“Hoàng Tử tựa như một bông hồng có gai, nếu tôi biết trước là có gai chắc tôi sẽ không ngắt bông hồng đó. Nhưng mà giờ đây tôi đã ngắt, cũng đã ngửi hương thơm hoa hồng, thấy được vẻ đẹp của hoa hồng. Bây giờ nếu tôi đặt bông hồng đó xuống, tim tôi sẽ dần vật trong đau đớn, còn đau hơn cả bàn tay chảy máu đâm dĩa. Cho nên, tôi không đặt xuống được.”

Một lúc lâu sau, Gui thu hồi ánh mắt xa xăm, đỏ mặt nhìn tôi. “Xin lỗi vì nói mấy lời kì lạ.”

Tôi cười lắc đầu rồi nghiêm túc nói. “Thầy đồng ý với em một việc được không? Sau đó chúng ta kết thúc.”

“Việc gì?” Rõ ràng Gui có vẻ nơm nớp lo sợ.

Tôi lóe lên ánh mắt chờ mong, chỉ menu nói. “Có thể mời em Spaghetti sò rượu trắng và borscht* không ạ?”

* Súp củ cải đường của Ukraine

“Hả?”

Như vậy, sau khi tôi vừa lòng thỏa ý ăn hết Spaghetti sò rượu trắng và borscht, thầy Mẫn Cự Văn hoang mang lòi tiền ra thanh toán, buổi hẹn với của hai chúng tôi kết thúc viên mãn.

Buổi tối, Tinh và Văn cực kì hứng thú kéo tôi đi.

“Đi đâu thế?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Bà hỏi vợ vẫn gì thế? Đương nhiên đi tìm đối tượng hẹn hò còn lại rồi.” Tinh không vui hét lên.

“Oh. . .”

“Ồ bên kia!” Tinh trốn sau cột điện, ngón tay chỉ anh Trác ở đằng xa, nói. “Tiểu Lam, tôi nói với học trưởng Trác Linh Bán là bà rất muốn đi chợ đêm,

nhưng tôi không có thời gian rảnh đi cùng bà, cho nên tìm anh ấy đi cùng bà. Như vậy đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

“Vậy mau đi đi, nhớ là phải so sánh hai đối tượng nhá.” Vân đột nhiên đẩy mạnh tôi ra khỏi cột điện. Tôi đành phải bắt đắc dĩ đi tới bên anh Trác.

“Tiểu Lam, em tới rồi.” Anh Trác cười với tôi.

“Ừm.” Tôi gật đầu.

“Muốn đi đâu trước? Hay là đi ăn trước?” Anh Trác vô cùng chu đáo hỏi.

“Đi ăn.” Tôi vốn chẳng muốn đi đâu cả, chỉ có thể nói đi ăn. Thật sự không phải tôi tham ăn đâu!

Đi hết chợ, tay trái tôi cầm gà chiên, tay phải ôm hồng trà, trong miệng còn nhai khoai chiên vừa tống vào. Mà anh Trác còn giúp tôi cầm thịt gà xiên và ốc sên rọu trắng.

“Còn muốn ăn gì không? Tiểu Lam.” Anh Trác cẩn thận hỏi.

Tôi lắc đầu, chỉ ghé đá công viên cách chỗ tôi không xa. “Chúng ta qua bên đó ngồi ăn.”

“Được.”

Vừa giải quyết đồ ăn, tôi vừa nhớ tới lời mẹ nói, mẹ nói anh Trác thích tôi? Ừm. . . Cần phải hỏi. Nghĩ đến đây, tôi lên tiếng. “Anh Trác, anh thích em phải không?”

Rõ ràng người anh Trác cứng ngắc. Anh ấy chăm chăm quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt không biết là vui mừng hay là bất đắc dĩ. Anh ấy im lặng rất lâu, cuối cùng chỉ nói. “Ừm, anh đã thích em từ tám năm trước rồi.”

Tám năm trước? Tim tôi đập mạnh một nhịp, thích tôi lâu đến vậy sao? “Thích em tám năm? Em có đáng giá như vậy không?”

“Đương nhiên.” Anh Trác trả lời không hề do dự.

“Nhưng mà, em không biết có thích anh Trác hay không, em không thể nào quyết định được.” Thấy tâm trạng anh Trác rõ ràng có phần chán nản, tôi rất lúng túng. Như vậy có phải rất không công bằng với anh Trác? Tám năm, thật sự nặng nề đến mức khiến tôi không thể thờ nổi.

“Không sao cả, anh sẽ chờ em.” Anh Trác lại nói ngắn gọn.

Tôi hơi do dự. “Anh không hối hận sao? Có lẽ, có lẽ em.”

Anh Trác đứng dậy, quay lưng về phía tôi, nói với giọng điệu mộng ảo mà tôi chưa từng được nghe. “Hoa hướng dương, luôn không oán trách không hối hận hướng về mặt trời, cho dù gió thổi mưa rơi, cũng chờ mong mặt trời lộ mặt mỉm cười với nó. Thời gian chờ mặt trời xuất hiện mặc dù rất đau khổ, nhưng hoa hướng dương tuyệt đối không hối hận, cũng chưa bao giờ hối hận.”

Nhìn bóng lưng rộng mà cô đơn của anh Trác, tôi đột nhiên phát hiện tại anh ấy đỏ như cà chua chín.

“Hoa hướng dương à?” Tôi yên lặng nhắm nuốt đồ ăn, hoàn toàn không biết trong miệng rốt cuộc là vị gì.

“Bà thấy hai buổi hẹn hò hôm qua thế nào?” Hôm sau, Tĩnh và Vân mở to hai mắt hưng phấn hỏi tôi.

“Rất tốt.” Tôi gãi mặt.

“Vậy tình hình hai bên thế nào?” Vân vội vã muốn biết.

“À, một bên mặc dù chỉ phải trả giá một lần, nhưng giá lần đó rất lớn, mà còn để lại cho tôi dư vị khó quên. Bên kia thì trả giá không ngừng, nhưng mỗi lần trả thì giá càng giảm, cảm giác cũng không còn như trước nữa. Nhưng hợp các lần lại thì vẫn rất ấn tượng.” Tôi nói đúng sự thật.

“Có ý gì?” Vân nghe xong vẫn mơ mơ màng màng.

Tĩnh đập đầu Vân một phát thật mạnh. “Ngu ngốc, mỗi so sánh thôi mà cũng không hiểu. Có ý là mặc dù thời gian yêu của thầy Mẫn tương đối ngắn, nhưng thầy trưởng Tiểu Lam là nam mà vẫn yêu nó, hi sinh này đương nhiên là rất lớn. Hơn nữa, thầy nhiệt tình như lửa, sự theo đuổi đó đương nhiên để lại dư vị khó quên. Ngược lại, tình yêu của học trưởng Trác Linh Bản bình thản như nước, nhưng cũng như nước chảy nhỏ thì chảy dài, anh ấy không ngừng trả giá, mặc dù không nhiều như giảng viên nhưng những gì bỏ ra trong quãng thời gian đó không hề thua thầy Mẫn. Nhưng vậy ông đã hiểu chưa?”

“Thì ra là như vậy.” Vân búng tình ngộ.

“Đúng vậy, chính là như vậy, phải không? Tiểu Lam.” Tinh đặc ý đảo dạt khoe khoang với tôi.

“Không. . . Ý của tôi là đồ ăn.” Tôi gãi đầu.

“Đồ ăn?” Tinh và Vân đều mở to mắt nhìn tôi.

Tôi gãi đầu như lẽ đương nhiên. “Đúng vậy, Gui chỉ mời tôi Spaghetti sò rượu trắng và borscht, nhưng một lần đã bay mất hơn 800 tệ, giá đó rất lớn, hơn nữa spaghetti đó thật sự ngon đến mức để lại cho người dư vị khó quên. Còn về đồ ăn vặt chợ đêm anh Trác mời, mặc dù không ngon bằng spaghetti kia nhưng phong phú nhiều loại, ăn cũng rất thỏa mãn, tổng giá tiền có thể cũng không thua đồ ăn Gui mời.”

“” Không biết vì sao hai người đều sùi bọt mép rồi trừng tôi bằng đôi mắt trắng dã, cũng chính là nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ.

Cuối cùng, Tinh kết luận một câu. “Ai yêu phải bà đúng là xui tám đời.”

Hắt xì! Mẫn Cur Văn và Trác Linh Bân không hẹn mà cùng hắt xì.

“Ai chửi mình vậy?” Hai người cùng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 9: CONCERT

ONLINE

“Hoàng Tử, em mau qua đây đi, sân khấu dựng xong rồi.” Vừa online đã nghe thấy giọng nói hưng phấn mà hơi đau lòng của chị Vũ Liên.

“Thật ạ? Em muốn xem” Không biết sân khấu có hình dạng gì? Nghe nói tốn rất nhiều tiền, chắc là phải rất lộng lẫy nhỉ? Vừa nghĩ, tôi vừa đảo nhanh bước chân.

Tôi theo chỉ thị của chị Vũ Liên, xông thẳng tới chỗ sân khấu, cách bên trái tòa thành không xa.

Tới nơi, tất cả mọi người đều đã có mặt, chỉ chờ mỗi tôi. Tôi vội vã đi lên phía trước, muốn nhìn rõ sân khấu mình sắp sửa bước lên biểu diễn.

“Cái này không phải là.” Tôi há hốc miệng. Trời ơi, cái này hình như giống “Đầu trường La Mã cổ đại” sách giáo khoa nhắc đến thì phải?

“Ha ha, chào mừng đến Khúc cuồng tưởng Vô Ngân – nhà văn hóa đầu tiên của Vô Ngân Thành, không phải nói là nhà văn hóa đầu tiên của toàn bộ Cuộc Sống Thứ Hai.” Chị Vũ Liên cười nhẹ giải thích.

“Quá tuyệt vời.” Tôi lóe lên ánh mắt hưng phấn, nhìn khắp công trình hùng vĩ này. Công trình hình tròn cao xấp xỉ tòa nhà hai mươi tầng? Trên bức tường xám trắng điêu khắc họa tiết cổ xưa, tạo nên cảm giác xưa cũ. Tôi đến gần thì thấy trên mặt khắc các họa tiết đơn giản về các chủng tộc cảm nhạc cụ. Tôi vuốt ve họa tiết, yêu thích không nỡ buông tay.

“Bên này điêu khắc về chủ đề âm nhạc.” Chị Vũ Liên giải thích. “Ngoài ra còn có chiến đấu, cảnh đẹp thiên nhiên, và các đồ thủ công.”

“Hoàng Tử, đừng đứng ngơ ngẩn ở trước cổng nữa, mau vào bên trong xem đi.” A Lang đại ca từ cổng đi tới, vội vàng kéo tôi tiến vào trong cổng lớn hình bán nguyệt đủ rộng để cho mười người tiến vào cùng một lúc.

Vừa bước vào cửa lớn, tôi kích động nhìn cảnh tượng hùng vĩ không thể tưởng tượng được ở trước mắt. Đứng giữa sân khấu, tôi ngẩng đầu nhìn lên, chỗ ngồi khán giả bao quanh xếp theo hình bậc thang cao tới tận mây xanh. Tôi không nhận được thốt lên. “Lẽ nào đây chính là nơi em sẽ biểu diễn sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Long Nữ mỉm cười tiến tới. “Thế nào? Có đủ tư cách cho Hoàng Tử diện hạ biểu diễn không?”

“Đâu chỉ đủ tư cách.” Tôi đỏ mặt. “Quá rộng ý chứ, tôi thấy khán giả có thể lấp được một phần mười chỗ này đã tốt lắm rồi.”

“Anh Hoàng Tử nói sai rồi, nhất định sẽ phủ kín được mà.” Doll tràn đầy sức sống chạy lại đây phản bác. “Mấy tuần trước Doll bán vé biểu diễn đến mức mềm nhũn cả tay.”

“Đúng vậy!” Chị Vũ Liên cũng gãi đầu. “Nếu không có tiền bán vé thì cũng không thể xây nổi chỗ này.”

“Tôi đã nói thẳng nhóc Hoàng Tử này nhất định có thể lôi kéo được rất nhiều người mà.” A Lang đại ca cười lớn, rồi vỗ mạnh lên lưng tôi. “Nhưng mà anh không ngờ Hoàng Tử còn làm người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai.”

“Em cũng không ngờ . . .” Tôi có phần bất đắc dĩ nhún vai.

“Dù thế nào đi nữa, Hoàng Tử hãy ngoan ngoãn làm một trong những thành cảnh của Vô Ngân Thành đi.” Chị Vũ Liên cười vô cùng vui vẻ, khiến đáy lòng tôi không khỏi ròn rợn. Không phải lại có việc gì muốn tôi làm chứ?

Tôi còn đang nghĩ, chị Vũ Liên lại lên tiếng. “Nghe nói tổ dân sinh dự định mở hai hiệu sách. Hoàng Tử, kết thúc vụ concert này, lúc hiệu sách xây xong, thuận tiện tổ chức ký tên luôn.”

“Oh, được.” Tôi thở phào, may rằng chỉ là ký tên thôi.

Tôi lại quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của khán giả, với tâm trạng căng thẳng và hưng phấn, tôi lẩm bẩm. “Khán giả, sẽ phủ kín chỗ này.”

“Hoàng Tử, Hoàng Tử. . .” Nghe tiếng hô rung trời ở bên ngoài, tâm trạng của tôi vô cùng căng thẳng. Tôi ra sức hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.

“Hức, vẫn căng thẳng quá.” Tôi luống cuống nhìn những người khác trong ban nhạc. Gui đang liến thoắng an ủi tôi đừng căng thẳng.

“Đừng căng thẳng, Hoàng Tử điện hạ, cứ coi sinh viên. . . fan ở dưới sân khấu là đã hết. Cậu chỉ cần biểu diễn tốt trên sân khấu là được.” Gui lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của tôi. Tôi đảo mắt nhìn anh ta, dường như tôi không nghe thấy từ sinh viên kia, thì ra bình thường giảng viên đều coi chúng tôi là đá. . .

“Đừng để ý đến họ là được.” Tà Linh nhún mày vỗ lưng tôi, muốn giúp tôi ổn định lại hơi thở bất ổn.

“Sợ cái gì, chẳng qua chỉ là một đồng người mà thôi.” Tinh Thiên chẳng thèm nhìn đến đám người nhiều như cát ở ngoài kia.

“Em cũng hơi căng thẳng.” Mặt Phượng Hoàng cũng tái nhợt như tôi. Cuối cùng cũng có người bình thường như tôi, vui quá đi.

“Ra sân khấu đi! Còn nhớ cách xuất hiện lúc duyệt không?” Tiểu Long Nữ đột nhiên thò đầu ra, như cười như không nhìn sắc mặt tái nhợt của tôi.

Tôi lại nhắm mắt hít sâu một hơi, rồi mở mắt, trên khuôn mặt tôi chỉ còn lại sự bình tĩnh. “Ra sân khấu thôi.”

Anh ta là một gamer chuyên nghiệp của Cuộc Sống Thứ Hai, nhưng anh chưa từng nghĩ rằng trong game online lại có thể tổ chức concert. Cho nên, nghe nói thành Vô Ngân ở đại lục trung tâm dự định tổ chức concert, mà nhân vật chính của concert chính là ban nhạc Vô Ngân đứng đầu ngọn gió gần đây, anh liền quyết định xuất phát đến thành Vô Ngân nhìn tận mắt.

“Mẹ cha nhà nó, xếp hàng trọn năm tiếng mới mua được vé, ban nhạc này thực sự hay như vậy sao?” Anh lẩm bẩm. Xếp hàng hơi khó chịu nhưng lại rất vui vì mình có đến tham gia concert chắc chắn là long trọng chưa từng có này. Nếu không thì làm thế nào để không phụ lòng tò mò của mình đây?

“Thành Vô Ngân thật sự đáng để đến xem. Mới chỉ thấy đài phun nước hình trăng lưỡi liềm của quảng trường trung ương đã thấy xứng với tiền vé, chứ đừng nói cả thành trì hùng vĩ biết bao này. Thật sự không biết là tốn bao nhiêu tiền để xây dựng.” Anh thường thức con đường rộng rãi và ngay ngắn hơn ba thành Nhật Nguyệt Tinh của nhà phát hành. Cửa hàng hai bên đều nguy nga lộng lẫy, mỗi cửa hàng đều có vẻ đặc sắc riêng. Không biết muốn thuê cửa hàng phải tốn bao nhiêu tiền, anh bắt đầu tính toán.

Nhưng mà không gì có thể gây cho anh sự kinh ngạc bằng khu nhà ở. Đây, đây có còn là game nữa không? Anh tròn mắt há mồm nhìn những căn nhà nhỏ với mảnh vườn lung linh trước mắt, mỗi một căn nhà đều khiến người yêu thích không nỡ buông tay. Anh tham lam xem qua từng căn nhà một, cuối cùng thở dài nói. “Nhất định phải mua một căn nhà, lập tức bán tháo căn nhà ở Nguyệt Thành kia đi, bằng không đợi đến khi mọi người phát hiện ra nhà của thành Vô Ngân đẹp như thế nào, chỉ sợ nhà của công ty game không bán được giá cao.”

Hôm sau, anh vội vã tới sớm, hy vọng có thể chiếm được vị trí tốt. Nhưng mà anh đã tính sai, không biết đã có bao nhiêu người xếp hàng từ trước rồi.

“Mọi người rút cuộc đến xếp hàng từ lúc nào vậy?” Anh kinh hãi hỏi người ở phía trước.

“Hôm qua ăn tối xong liền tới đây.” Một người đứng cuối hàng nói.

“Hôm trước mua vé xong thì dựng lều ở chỗ này luôn.” Cô gái đứng giữa hàng trả lời.

“Các người có là gì? Tôi cho các người biết, tôi nhìn Khúc cuồng tưởng Vô Ngân xây từng viên gạch cho tới mái đây.” Ông anh xếp vị trí đầu tiên đắc ý nói.

Anh thật sự không biết nói gì, sự tò mò trong lòng có thể giết chết mèo. Anh gấp rút muốn biết sức hấp dẫn của ban nhạc Vô Ngân rốt cuộc khủng khiếp tới mức nào, và còn Hoàng Tử – người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai – trong lời đồn hơn người ở chỗ nào?

“Hoàng Tử. . . Hoàng Tử. . .” Cô gái bên cạnh kêu gào đến mức tai anh sắp hỏng đến nơi. Anh không nhìn được mà thờ dài, mình không có việc gì lại tới hòa vào dòng chảy hỗn độn này làm gì? Thật sự là vừa chật chội vừa ồn ào vừa mệt mỏi. Anh không nhìn được xoa bóp khớp xương sắp rời ra đến nơi, hiện giờ chỉ hy vọng ban nhạc Vô Ngân có chút thực lực, tuyệt đối đừng khiến anh thất vọng mà trở về.

Đột nhiên, tuyết rơi từ trên trời xuống? Anh giật mình nhìn từng bông từng bông tuyết lấp lánh. Mà những cô gái vốn dĩ hét chói tai ở hai bên, bây giờ đều yên tĩnh và mê mẩn nhìn màn tuyết rơi tuyết đẹp. Là ma pháp sư làm thì phải? Anh trầm nghĩ.

Năm cột băng đột nhiên ngưng kết từ giữa không trung, mọi người đều giật mình nhìn. Lúc này, năm bóng người trượt xuống từ từng cột băng. Lúc bóng người chạm đất, cột băng đột nhiên vỡ vụn thành vô số tinh thể băng nhỏ, rải đầy sân khấu. Cả sân khấu lóe lên ánh sáng chói mắt, cùng với đó là năm người nổi bật.

“Đây là ban nhạc Vô Ngân?” Anh thấy rõ năm bóng người kia, thật sự mỗi người đều có sức hấp dẫn riêng. Người thổi tiêu lạnh lùng cao ngạo, người chơi cổ cầm tuấn tú tài mị, nữ guitarist nóng bỏng yêu kiều, nữ drummer chín chắn quyến rũ, và còn vocalist đeo ngạch quan màu mầu điển trai đến mức anh không thể nào miêu tả được. Cậu ta đang nở nụ cười như có như không, đó là. . . Hoàng Tử ư?

Hoàng Tử nở nụ cười nhuốm vẻ xấu xa. Cậu ta nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu xuyt, nói bằng giọng lười biếng nhưng mê người. “Đừng nói gì cả, một bài hát trước đã.”

Đời này, tình này, sự phung phí này. Phung phí sắc màu của anh, trên bầu trời của em

Em mong, em nói, em muốn anh làm. Thật ra anh rất hạnh phúc. Tất cả bởi vì em.

Hãy để anh hạnh phúc, để anh đón đau.

Trích từ Bướm đuôi nhọn

Nhạc và lời: ATín

Anh phải miêu tả giọng hát của Hoàng Tử thế nào đây? Cảm động ư? Giọng hát kia cao vang mạnh mẽ, nhưng lại hơi hơi run rẩy, phảng phất như bướm lao mình vào lửa, đang hát từ sự không hối hận trong trái tim của chính mình, cộng thêm tiết tấu trống mạnh mẽ và tiếng ghi-ta vui tươi, anh cảm thấy tim mình đập điên cuồng theo nhịp điệu, mãnh liệt đến mức gần như sắp nổ tung.

Không hề dễ dàng, một bài hát đã kết thúc. Mọi người bao gồm cả anh, tất cả không phát ra một tiếng động, chỉ có ánh mắt cuồng nhiệt, mồ hôi đầm đìa nhìn ban nhạc Vô Ngân trên sân khấu.

“Có hay không?” Hoàng Tử đột nhiên mỉm cười, vô cùng khảng khái, tiếng cười đó hình như có tính lây lan, khiến toàn bộ người trong khán đài được giải phóng khỏi trạng thái căng thẳng.

“Hay, rất hay!” Có người dẫn đầu hô lên câu này, cuối cùng tất cả mọi người đều hô theo, anh cũng trong số những người đó.

“Vây. . .” Hoàng Tử nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ gì đó, mà fan bên dưới rất sợ phá hỏng tâm tư của cậu ta, dần dần yên tĩnh trở lại. . . Sau đó, Hoàng Tử chậm rãi mở mắt, ánh mắt tràn ngập tình cảm, giọng nói dịu dàng như thì thầm bên gối. “Tình yêu, luôn khó xử như vậy, bạn sẽ chọn người yêu bạn, hay là chọn người bạn yêu?”

Tiếng tiêu đột nhiên ngân vang khắp Khúc cuồng tưởng Vô Ngân rộng lớn, bắt đầu từ nỗi bi thương lại mang chút ngọt ngào. Sau đó cổ cầm cũng cất lên, tiếng đàn như mây bay nước chảy làm nổi bật sự cô đơn của tiêu. Cuối cùng, tiếng hát của Hoàng Tử vang lên, hoàn toàn khác với tiếng cao vang mạnh mẽ vừa này, mà là tiếng thì thầm trầm thấp dịu dàng của tình nhân.

Anh say sưa trong giọng ca của Hoàng Tử. Một bài, hai bài. . . năm bài. . . mười bài, nhưng luôn cảm thấy nghe không đủ, còn muốn nghe tiếp.

“Tiếp theo, chính là bài hát cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là bài hát mà tôi thích nhất — IT’S MY LIFE. Hy vọng tất cả mọi người có thể hét lớn IT’S MY LIFE.” Lời Hoàng Tử nói ra khiến người ta vừa thất vọng lại vừa cao hứng.

“... IT’S MY LIFE!” Hoàng Tử hát câu hát cuối cùng, mà sự tĩnh lặng của toàn bộ khán đài đã đạt đến mức trước nay chưa từng có, ngoại trừ tiếng tim đập thì không nghe thấy âm thanh gì cả.

“Hoàng Tử, mi chết đi!” Một giọng nói vô cùng lạnh băng đột ngột vang lên. Mọi người ngẩng đầu chỉ thấy một đường sáng lóe lên, còn trên sân khấu, Hoàng Tử đột ngột lùi về sau.

“Cậu bị thương rồi, Hoàng Tử.” Người chơi cổ cầm cực kỳ hoảng sợ muốn tiến lên xem vết thương của Hoàng Tử, mà lúc này anh ở dưới đài cũng mới thấy rõ, cánh tay trái của Hoàng Tử đã chảy máu đầm đìa. Đối diện với Hoàng Tử là một nữ khách đang nhìn chằm chằm cậu ta với ánh mắt phẫn hận.

Hoàng Tử xua tay, không hề để ý tới vết thương ở cánh tay trái một chút nào. Cậu ta thản nhiên nói. “Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi không hề biết cô, vì sao cô phải giết tôi? Còn phá hoại concert của tôi?”

Giọng điệu kia tuy rất thờ ơ, nhưng anh ở dưới sân khấu tự dưng rét run, trong lòng dâng lên nỗi ngờ vực — Hoàng Từ tức giận.

“Bởi vì người yêu của mi giành người ta yêu, cho nên ta muốn giết mi, để cái khốn nạn đó cũng được nếm trải sự đau khổ khi mất đi người mình yêu.”
Mắt nữ kiếm khách bùng lên ngọn lửa hùng hục.

Hoàng Từ vô cùng sửng sốt, sau đó ngờ nghệch hỏi một câu. “Người yêu của tôi? Là nam hay là nữ?”

Lửa giận của nữ kiếm khách càng bùng lên tận chín tầng trời. “Đương nhiên là nam.”

Nhưng anh ở khán đài lại không hề cảm thấy bình thường, anh suy nghĩ cẩn thận. “Quái, sao lại là nam được? Một tên đàn ông giành người cô ta yêu? Người cô ta yêu rốt cuộc là nam hay là nữ?”

Nhưng mà Hoàng Từ dường như không hề kinh ngạc. Cậu ta chỉ gãi mặt, chỉ người chơi cổ cầm và người thổi tiêu nói. “Là ai?”

“Guiliastes, mi còn nhớ bỏ không?” Nữ kiếm khách gầm lên giận dữ.

Người chơi cổ cầm tên Gui kia hoang mang lắc đầu. “Cô là ai?”

Nữ kiếm khách tự xưng là bố kia kia nghiêng răng, lại điên cuồng hét lên. “ĐM, mi dám quên bỏ? Tên khốn nhà mi có phải cũng đã quên Phi Lệ Nhi rồi không?”

“Phi Lệ Nhi?” Người chơi cổ cầm tái mặt, anh ta nói với vẻ... vô cùng không chắc chắn. “Cô là ai của Phi Lệ Nhi?”

“Tên khốn, bố là chồng của Phi Lệ Nhi đây. Mi lại có thể dám quên bỏ.” Nữ kiếm khách tức giận tới mức sắp phát hỏa.

“Chồng của Phi Lệ Nhi? Cậu là Tây Môn Phong?” Người chơi cổ cầm hỏi với vẻ không dám tin.

“Đúng vậy, chính là bố.” Nữ kiếm khách? lộ ra khuôn mặt dữ tợn, khuôn mặt thanh lệ mà có toát lên oán hận về ấy đúng là khó cho cô ta.

“Cậu, sao cậu lại trở thành như vậy?” Người chơi cổ cầm cực kỳ hoảng sợ.

“Còn không phải do mi làm hại sao. Đm làm nhảm nhiều như vậy làm gì? Bây giờ bố sẽ làm thịt Hoàng Từ người mi yêu.” Tây Môn Phong hét lên, đột nhiên tuốt kiếm chém về phía Hoàng Từ.

Cảnh tượng tiếp theo anh nghĩ cả đời cũng không quên được. Tên kiếm khách Tây Môn Phong kia thực sự rất mạnh, theo như ước lượng của anh thì khoảng chừng cấp 70, nhưng mà cô ta không thể làm gì Hoàng Từ tay không tác sát. Hoàng Từ vừa nhẹ nhàng tránh thanh kiếm to của Tây Môn Phong, vừa hào hứng đánh giá cô ta.

Cuối cùng Hoàng Từ không nhịn được mà hỏi một câu. “Cô tự xưng là bố, lại nói cô là chồng của Phi Lệ Nhi, nhưng nhìn bề ngoài cô rõ ràng là con gái? Rốt cuộc cô là nam hay là nữ vậy?”

Nữ kiếm khách không trả lời, chỉ ra sức tấn công Hoàng Từ, cuối cùng cô ta tức giận đến mức hai má đỏ bừng, hét to. “Đồ khốn kiếp nhà mi có phải là đàn ông không, chỉ biết trốn hả?”

“Lẽ nào muốn tôi đứng im cho cô chém sao?” Hoàng Từ vui vẻ lại buồn cười trả lời.

“Đúng vậy!” Tây Môn Phong vừa hét vừa nhắc kiếm chém Hoàng Từ, mà Hoàng Từ lần này thật sự đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Thấy Hoàng Từ sẽ tõe máu tại trận, tất cả mọi người kinh hãi hô lên. Nhưng chân Hoàng Từ đột nhiên đá lên, kiếm của kiếm khách bị đá lên trời, tiếp theo anh lại thấy Hoàng Từ sử dụng chiêu đá vòng đá Tây Môn Phong ra tí đằng xa, rồi nhẹ nhàng bắt lấy kiếm rơi xuống từ trên trời.

Hoàng Từ không hề ngó ngang tới nữ kiếm khách nằm trên mặt đất chảy máu đầm đìa, gương mặt phẫn hận. Cậu ta thản nhiên xoay người đối mặt với khán giả, hơi hồi lồi nói. “Xin lỗi, concert có sự gián đoạn nho nhỏ, hy vọng các bạn bỏ qua cho. Concert ngày hôm nay đến đây là kết thúc, hy vọng các bạn có thể ủng hộ photobook ban nhạc Vô Ngân sắp phát hành và hiệu sách thành Vô Ngân sắp mở.”

Concert hạ màn. Anh đi trên còn đường rộng rãi của thành Vô Ngân, nhớ lại mọi thứ về nơi đây, và cả kỹ năng biểu diễn của ban nhạc Vô Ngân, càng khiến người kinh ngạc chính là khả năng ẩn tượng của Hoàng Từ. Anh còn tưởng Hoàng Từ được làm người phát ngôn là nhờ vào khuôn mặt, không ngờ sức lực còn khủng như vậy. Anh không khỏi lẩm bầm. “Gia nhập Vô Ngân Thành hình như là chủ ý không tồi.”

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 10: TÂY MÔN PHONG, NGƯỜI CÓ CẢNH NGỘ GIỐNG TÔI?

Gui rầu rĩ, vô cùng áy náy xin lỗi chúng tôi. “Thật sự xin lỗi mọi người, bởi vì mối quan hệ của tôi khiến concert xảy ra vấn đề.”

Tôi vừa để A Lang đại ca chữa trị vết thương trên tay, vừa trả lời. “Không sao cả, cũng không gây ảnh hưởng gì lớn, nhưng mà Tây Môn Phong này rốt cuộc có quan hệ gì với anh?”

“Hắn cướp người yêu của bố, con mẹ nó mi nghe không hiểu hả?!” Tây Môn Phong bị dây thừng trói chặt ở một bên đột nhiên gào ầm lên.

“Ngoài Hoàng Tử của tôi, anh còn cướp đàn ông của người khác sao?” Tinh Thiên nhìn Gui với vẻ không dám tin.

Gui đỏ mặt, siết chặt nắm tay thét lại. “Tôi không có, hơn nữa Hoàng Tử cũng không phải của cô.”

Tà Linh cũng lạnh lùng lên tiếng. “Vậy thì sao cô gái này lại nói vậy?”

Nghe lời nói của Tà Linh, Gui như quả bóng bị xi hơi, anh ta vô cùng đau đầu nói. “Tôi không biết chuyện này là sao nữa, nhưng cô ta nói cô tôi là Tây Môn Phong, còn nhắc tới Phi Lệ Nhi. . . Nên tôi nghĩ chắc hẳn là chuyện này. Trước khi gia nhập Đội Phi Thường, tôi từng lập đội với một đôi, chính là Tây Môn Phong và Phi Lệ Nhi, nhưng về sau Phi Lệ Nhi tỏ tình với tôi, nói rằng cô ấy yêu tôi. Kết quả bởi vì tránh né Phi Lệ Nhi và sự truy sát của Tây Môn Phong, tôi đành phải chạy trốn.”

“Đều do tên khốn nhà mi Phi Lệ Nhi mới thay lòng đổi dạ.” Tây Môn Phong tức giận đến mức nổi hết gân xanh trên đầu, thật sự không phù hợp với khuôn mặt thoát tục của cô ta.

“Ặc. . . Xin lỗi, tôi có thắc mắc.” Nhìn Tây Môn Phong rõ ràng có bộ ngực ngất ngưỡng thế kia, tôi hơi do dự lên tiếng. “Cô. . . chắc là nữ nhỉ? Cái tên Phi Lệ Nhi nghe có vẻ cũng là nữ? Nhưng mà cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý kì thị đồng tính đâu.”

“Con mẹ nó mi mới đồng tính. Chết tiệt, bố là nam!” Tây Môn Phong hung dữ lườm tôi.

Nam á? Có thể nào Tây Môn Phong trước mặt này và Minh Hoàng đều là con trai nhưng thoát nhìn giống nữ không? Tôi hơi ngờ vực. Nhưng mà không đúng, ít nhất ngực Minh Hoàng hoàn toàn bằng phẳng, còn ngực của Tây Môn Phong này thì. . . Hừ, còn lớn hơn đũa con gái như tôi hai cở, sao có thể là nam được?

Tôi nghiêng đầu, ngờ vực nhìn hai viên thịt kia của Tây Môn Phong, có thể nào cái đó là giả? Tôi không suy nghĩ mà đặt tay lên hai viên thịt đó. Ừm, mềm mại, ấn hai phát, còn rất đàn hồi. Quái, chắc là đồ thật?

“Hoàng, Hoàng Tử điện hạ.” Hai mắt Gui lồi ra nhìn tôi. . . Không, là nhìn tay tôi.

Phượng Hoàng và Tinh Thiên đỏ hết cả mặt nhìn tay tôi chăm chú, nhưng mà không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, hai người hình như còn nuốt nước miếng? Nhìn tay tôi với vẻ khát vọng?

“Bỏ đôi tay ti tiện của mi ra cho bố.” Tây Môn Phong hoảng sợ quá độ mà thất thần cuối cùng cũng tỉnh ra. Mắt cô ta trừng tay tôi đến độ sắp rơi xuống đến nơi. Tôi đành phải ngượng ngừng rút tay lại, để tránh cô ta có thể sẽ mạo hiểm tự bẻ gãy cổ mình để cắn đứt tay tôi.

“Rõ ràng cô là nữ.” Tôi không hề lưu tình vạch trần sự thật.

Tất cả mọi người đều gật đầu. Tay của tôi sờ lên xác nhận phô trương như vậy, lẽ nào còn nhầm được sao?

“Còn không phải bởi vì tên khốn Guiliastes kia, nếu không thì bố đâu rơi vào nông nỗi này.” Tây Môn Phong gầm lên giận dữ.

“Là sao?” Tôi không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, có thể nào Gui còn biết phẫu thuật chuyển giới?

Boss Tây Môn Phong bất lịch sự mà ngồi xếp bằng, hừ lạnh một tiếng rồi bắt đầu kể chuyện.

“Mẹ nó, sau khi bố biết Phi Lệ Nhi thay lòng đổi dạ, thế rằng phải giết tên Guiliastes này về cấp 1, ai biết tên khốn này đã chạy trước một bước, khiến bố phải truy sát ngàn dặm.”

Nói đến đây, Gui cười khỏ.

“May là thằng khốn Guiliastes này rất nổi bật, hỏi bừa cũng ra. Bố đuổi theo hắn cả quãng đường như vậy, mãi cho đến khi có một lần đuổi tới một vách núi. Bố ở trên bờ vách núi phát hiện ra góc áo của thằng khốn này. Nhất định thằng khốn này vì trốn bố, không ngại lăn xuống vực. Hừ, còn tưởng bố sẽ bỏ cuộc như vậy sao? Bố liền leo dây xuống đuổi theo.” Tây Môn Phong hình như rất tự hào với sự kiên nhẫn của bản thân.

Tôi đưa mắt nhìn Gui, chắc là anh ta sẽ không xuống vực để trốn người ta chứ. Thể lực của thi nhân lãng du rất kém, có thể nửa đường đã ngã chết rồi. Mà Gui cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, dùng khẩu hình nói không ra tiếng. Có ý gây lạc hướng.

Thì ra là thế. Tôi gãi mặt, xem ra Gui cũng hiểu được, Tây Môn Phong là người mà khả năng hoạt động của tiểu não vượt xa đại não.

“Ai biết không tìm được thằng khốn kia mà lại gặp nhiệm vụ ần gì đó.” Sắc mặt Tây Môn Phong rất kì lạ.

“Cái đó không biết là công lao của thần thú nào. Nói rằng không đánh được nó thì phải chịu hình phạt bất kì. Bỏ sao đánh được quái vật da dày như tường đồng vách sắt đó, đành phải chấp nhận hình phạt. Ai biết hình phạt bất kì lại là biến thành con gái.” Tây Môn Phong hét âm lên.

Nghe đến đây, sắc mặt Tiểu Long Nữ và Tà Linh đều hơi thay đổi. Không thể ngờ, thì ra tôi không phải là nhân yêu duy nhất! Ở đây còn có một đồng chí nữa, nhưng mà tôi là nữ biến thành nam, còn cậu ta là nam biến thành nữ. Thật sự không biết ai bất hạnh hơn?

Cuối cùng, bởi vì thương xót trước người cùng cảnh ngộ, tôi đành miễn cưỡng lên tiếng an ủi Tây Môn Phong “Ặc, ít ra đáng về này rất xinh đẹp.”

“Chó má, phiền chết đi được.” Tây Môn Phong thét lớn.

Phiền? Còn may chán. Trong game cũng không thiết lập cho con gái chuyện phiền phức mỗi tháng đến một lần. Tôi nghĩ.

“Cậu xem thường con gái hả?” Tiểu Long Nữ hừ lạnh một tiếng.

“Con gái có là gì.” Tây Môn Phong chậm rãi đứng dậy, không bị trói chân nên cậu ta đi đến bên cửa sổ, để ánh trời chiều cuối cùng nhuộm bóng hình. “Nhưng mà bố nói phiền không phải nói con gái, mà là.”

Mặt trời lặn xuống, ngoài cửa sổ biến thành đêm tối, mà người Tây Môn Phong cũng xảy ra biến hóa kì dị. Thân thể của cô ta chậm rãi cao lên to ra, tóc dài cũng biến thành đầu đinh. Bộ ngực khủng cũng chậm chậm phẳng xuống. Cuối cùng, cô ta biến thành một người đàn ông cường tráng đầu đinh.

Chúng tôi đều dần mặt ra nhìn biến hóa không thể tượng tượng trước mắt. Một hồi sau linh hồn vẫn chưa quay lại, cuối cùng tôi thở ra một hơi. “Cái này còn nhanh hơn phẫu thuật chuyển giới.”

“Tây Môn Phong, thế này rốt cuộc sao?” Gui kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải thần thú kia giờ trò quỷ.” Tây Môn Phong cất giọng thô lỗ của đàn ông rất hợp với lời lẽ thô lỗ của anh ta. Anh ta bực mình nhíu mày. “Đương nhiên bố không muốn biến thành con gái, sau khi kì kèo mặc cả với nó, kết quả chính là ban ngày bố là con gái, đến buổi tối liền trở lại là con trai.”

“Vậy thật sự là phiền.” Tôi cố nhịn cười nói.

“Nói thừa! Ế, mau giúp bố cởi trói đi, dây thừng trói con mẹ nó chặt quá.” Tây Môn Phong khó chịu.

Gui hơi do dự nhìn tôi, tôi nhún vai tỏ vẻ không sao cả xong, Gui lại quay đầu hỏi Tây Môn Phong. “Cậu phải thử trước, tuyệt đối không làm hại Hoàng Tử, tôi sẽ cởi trói cho cậu.”

Tây Môn Phong hừ lạnh một tiếng. “Không thể nào, cho dù không vì báo thù, dựa vào võ công cao cường của thằng nhóc xinh đẹp này, bố cũng muốn khiêu chiến với nó.”

Tôi cười ha ha. “Vậy cũng được, hay là anh gia nhập thành Vô Ngân đi, vậy anh có thể khiêu chiến với tôi mọi lúc mọi nơi.”

“Hoàng Tử, như vậy không được, nếu Tây Môn Phong hại cậu thì sao.” Gui lo lắng.

Tôi thờ ơ. “Không sao đâu. Gần đây tôi không đánh quái, cảm thấy tay chân gì hết rồi. Vừa hay có người luyện tay chân với tôi cũng được. Nếu bị thương, cũng lắm là tìm A Lang đại ca. Còn nếu chết, vậy tôi chứng tỏ tôi phải chăm chỉ luyện tập hơn nữa.”

“Nhưng mà ~” Tôi vô cùng tự tin khiêu khích Tây Môn Phong. “Nhưng tôi không định đánh thua đâu đấy.”

Hai mắt Tây Môn Phong phát sáng. “Được! Thằng nhóc xinh đẹp nhà mi quả nhiên dũng cảm!”

“Đừng gọi tôi là tiểu tử xinh đẹp, bằng không tôi sẽ gọi anh là cô em đó.” Tôi uy hiếp Tây Môn Phong.

“Mi dám!” Tây Môn Phong lại tức giận thét to.

“Đương nhiên dám, cô em Tây Môn ngực cỡ C.” Tôi rút Hắc Dao cắt đứt dây thừng trói Tây Môn Phong.

Mắt Tây Môn Phong toát lên vẻ hưng phấn, cũng rút ra kiếm ra hăm hè như hổ, xem ra cũng là phần tử hiếu chiến.

“Đừng khiến tôi thất vọng, Tây Môn Phong.” Tôi nhắc Hắc Dao, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn được chiến đấu đã lâu không có.

Tây Môn Phong dường như không hề suy nghĩ mà xông lên. Tôi lắc đầu, xem ra Tây Môn Phong tuy háo chiến, nhưng không phải người thích dùng não chiến đấu. Tôi hơi né sang bên, tránh được một nhát kiếm của Tây Môn Phong, còn thuận tiện đẩy anh ta một phát, khiến anh ta suýt ngã chổng bôn chân lên trời.

“Chết tiệt!” Tây Môn Phong thét to một tiếng, không cam lòng tiếp tục xông lên.

Thấy anh ta vẫn không hiểu ra, tôi nhướn mày, xem ra chỉ có để anh ta dùng “Thân” ghi nhớ bài học. Tôi nhắm chuẩn thời cơ, tóm lấy cổ tay cầm kiếm của Tây Môn Phong, chân phải còn đạp mạnh vào bụng anh ta. Anh ta đau đến mức nhăn răng. Tôi đoạt được kiếm của anh ta xong, khề cười, bắt đầu choảng thôi!

Tôi dùng cả tay lẫn chân, lưỡi dao và chuôi dao đều dùng làm hung khí, húc đầu, xiết cổ, dùng cả bót trên chân tôi ném anh ta, miệng còn hét lên không ngừng: “Xem anh còn dám phá hoại concert của tôi nữa không!”

“Phù ~ đánh thật sáng khoái.” Cuối cùng, tôi vui vẻ thu hồi Hắc Dao, xoay xoay cổ, kéo dẫn thất lưng. Được rồi! Đi ăn cơm

Trước khi ăn, tôi còn không quên quay đầu lại chỉ đồng thịt máu me đầm đìa dưới đất, dận dò Tà Linh ở tổ quân sự. “Nhớ tổng Tây Môn Phong vào quân đội. Cấp độ và võ công của anh ta xem ra cũng khá khảm, hơn nữa không có việc gì còn có thể dùng mỹ nhân kế, nhân tài mười năm cũng khó lừa được một người.”

“Ừm.” Tà Linh nhú mày nhìn Tây Môn Phong, dự định tổng kẻ làm Hoàng Tử bị thương này vào đội quân phải tập luyện nhiều nhất, mệt nhất.

“Được rồi. Vậy mọi người cùng đi tầu lâu Vô Ngân ăn cơm nhé.” Tôi vui vẻ dẫn đầu, chuẩn bị đi tời tầu lâu Vô Ngân tôi thích nhất ăn cơm miễn phí. He he he, thành chủ ăn cơm không cần trả tiền, đây là việc đáng giá nhất từ lúc tôi làm thành chủ đến giờ.

“Em đã hẹn với Sunshine đi ăn vặt rồi, không đi cùng anh được.” Tinh Thiên hơi do dự nói.

“Oh.” Tôi ngậm ngón tay trả lời. Hình như Tinh Thiên và Sunshine gần đây rất thân thiết? Biến thành bạn thân rồi à? Vậy cũng được, Tinh Thiên vui vẻ là tốt rồi.

“Được, vậy chúng ta đi ăn cơm thôi!” Lúc tôi đang nhấc chân định bước về phía trước, có cánh tay đột nhiên khoác lên vai tôi.

“Hoàng Tử, hiệu sách sắp xong rồi, tuần sau sẽ bắt đầu ký photobook, phải nhớ tập ký đẹp một chút nhé.” Tôi quay đầu thì thấy chị Vũ Liên đang mỉm cười nhìn tôi, rồi chị ấy lại quay đầu nhìn Gui.

“Sách thế nào rồi?”

Gui gật đầu. “Tôi có hai quyển sách có thể xuất bản, hơn nữa sách Tinh và Vân đưa tôi có ba quyển dùng được. Cho nên ngày mở cửa có thể bày bán chừng đó.”

“Hoàng Tử, vì xây Khúc cường tường Vô Ngân, thành Vô Ngân lại cạn kiệt rồi.” Chị Vũ Liên cười rặng rờ không thể sánh được. “Bây giờ phải tổ chức thêm mấy buổi concert, còn bán photobook kiếm tiền nữa, cho nên phải cố gắng hát và bán sách nhé, hiểu chưa?”

“Hiểu. . .” Da đầu tê rần, tôi nuốt nước miếng.

Những ngày tiếp theo đúng là không dễ cho người sống. Trong vòng hai tuần, ban nhạc Vô Ngân tổ chức năm concert. Hơn nữa để hấp dẫn người xem, mỗi một concert đều đưa ra những trò mới, như là nhảy vòng lửa xuất hiện, đóng thiên sứ giáng thế (Khi đó, tôi cuối cùng mới biết vì sao thiên sứ trong tranh luôn đứng thẳng tắp, chỉ có hai cánh tay hơi chia ra ngoài. Nói thừa! Đeo cánh nặng ba mươi kilogam, ngoài đứng thẳng tắp, còn có thể làm được động tác nào nữa?)

Càng kỳ lạ là, fan dường như rất thích tiết mục nho nhỏ Tây Môn Phong tạo ra trong buổi concert đầu tiên. Cho nên trong các buổi concert về sau, Tây Môn Phong đều bị nụ cười của chị Vũ Liên uy hiếp, phải khiêu chiến tôi trước mặt mọi người, rồi tôi phải bắt đầu đánh đập Tây Môn Phong, đánh càng thâm, fan lại càng cao hứng. Haiz, thật vất vả cho cô em Tây Môn Phong. (Tây Môn Phong gào lên: Bố là nam!)

Tiếp theo, hiệu sách cuối cùng xây xong dưới nỗ lực của Gui và Tinh Thiên, tổng cộng có hai hiệu sách. Một hiệu sách ở trung tâm mua sắm, hiệu sách còn lại hợp chung với một quán cà phê, xây ở ven hồ với ánh đèn sáng rỡ và không khí trong lành, chuyên lừa tiền của các đôi yêu nhau. Và chữ ký tôi khổ luyện nhiều ngày cũng sắp sửa đem ra dùng được rồi.

Buổi ký tên, một đồng người cuộn trào dữ dội. Cái gì? Tinh từ từ này quá tầm thường, không giống với phong cách của tôi? Được rồi, buổi ký tên không bỏ kia đồng người như Thái Y Lâm, Châu Kiệt Luân, Lưu Đức Hoa và Tiêu Tường cùng xuất hiện ở Tây Môn Đình. . . Nói tóm lại, chính là đủ các thể loại tuổi tác và giới tính hợp lại, nam đại gái nữ mê trai đồn đồn thành một đoàn, tuổi từ năm đến năm mươi đều có.

“May là có thảm bay, nếu không em thấy ngay cả cửa lớn của hiệu sách cũng không bước vào nổi.” Tôi thở ra một hơi, nhìn đám người không bỏ chỉ chút ở phía dưới.

“Sunshine, đáp xuống cái bục dựng tạm kia đi.” Gui chỉ một cái bục nho nhỏ, bên trên bày mấy thứ bàn ghế, xung quanh còn có Nam Cung Tội dẫn theo các chiến sĩ ngăn cản fan chạy lên sân khấu.

“Được.” Sunshine nghe lời chậm rãi đáp thảm bay xuống bục.

Tôi dẫn đầu nhảy xuống khỏi thảm, khẽ cười với fan nữ đang hét chói tai không ngừng, sau đó ngồi xuống ghế đã chuẩn bị sẵn.

“Bắt đầu ký tên thôi.” Tôi trầm giọng, cầm lấy chiếc bút đã được người làm chuẩn bị ở bên cạnh, chuẩn bị khả năng có thể sẽ phải ký tới mức rụng tay.

“Cảm ơn sự ủng hộ của bạn.,” “Có thể bắt tay.,” “Ặc, không chấp nhận hôn!”, “Tôi ~ mau kéo fan này xuống!” Tay tôi thì ký, miệng thì khẽ cười trả lời từng câu hỏi của fan, không ba thì năm lần có fan đòi hôn, có vài fan không cam lòng bị cự tuyệt, ngang ngạnh lao người tới như thế, rồi bị Nam Cung Tội lôi đi, tôi mới có thể tiếp tục ký tên. Vòng tuần hoàn này trình diễn không ngừng, ký tên, trả lời, đòi hôn, cưỡng hôn, bị lôi đi.

Khỏe mắt tôi thỉnh thoảng liếc nhìn tình hình của các thành viên khác của ban nhạc Vô Ngân. Tình hình của Gui không khác tôi lắm, nhưng anh ta là thi nhân lãng du, đâu có mấy sức lực, bị sói hôn lên má vài lần. Bây giờ Gui đắm nước mắt tủi thân mà kí tên, còn dùng Tây Môn Phong hóng mát ở một bên làm lá chắn. Cô em Tây Môn Phong đáng thương bị fan ghen tuông dùng móng vuốt sói cào xước vài vết, cô nàng đáng thương còn không thể đánh trả. (Danh ngôn của chị Vũ Liên: Ai trả tiền là boss, cho nên dù fan làm gì đi nữa, họ luôn luôn đúng.)

Tình hình của Tà Linh tốt hơn nhiều, mặt anh ấy lạnh tanh, lại còn là chiến sĩ nên không có fan nữ dám tùy tiện dùng “Miệng”, chỉ có thể nhìn anh ấy bằng ánh mắt đắm đuối và khát vọng không sánh nổi, cứ như một khi có dịp sẽ nuốt anh ấy vào bụng.

Còn về Phượng Hoàng và Tinh Thiên, bởi vì hai người là nữ, đương nhiên không thể nào để fan nam tùy tiện làm loạn. Chỉ thấy hai người bị chiến sĩ của thành Vô Ngân bao quanh kín mít, ngay cả tôi cũng không thấy hình bóng của hai người nữa. Thái độ gì đây, tại sao chiến sĩ bảo vệ tôi chỉ có mỗi Nam Cung Tội? Một đồng đội xòm thấy sắc quên thành chủ.

Buổi ký tên tiếp tục như vậy, đến lúc cô em Tây Môn biến thành đầu đình Tây Môn, chúng tôi vẫn ký tên. Nhưng mà bây giờ không chỉ Gui, tất cả mọi người đều đắm nước mắt mà ký tên. Nếu bây giờ trước mặt không có fan, chắc chắn tôi sẽ òa khóc. Tôi ai oán nhìn tay phải như trứng gió, run rẩy không ngừng, trong lòng không ngừng đếm xem phía sau còn bao nhiêu người.

“Người cuối cùng. . .” Tôi cảm động ký tên xong. Mà người này lại là một tên con trai, quá rõ ràng, ánh mắt của anh ta nhìn Tinh Thiên và Phượng Hoàng ở phía sau mãi, không có chút hứng thú với tôi. Đúng là kết thúc tốt đẹp, tôi cảm động không kể xiết.

Quả nhiên, tôi vừa ký xong, anh ta vội vã chạy tới chỗ hai người, cuối cùng còn quỳ một gối trên mặt đất, rồi không biết tay trái lôi đâu ra một bó hồng đồ siêu to, tay phải còn vô duyên vô cớ xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương siêu to như quả bóng chày.

“Tiểu thư Tinh Thiên yêu dấu, tình yêu của tôi đối với em như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng, như mây trắng trên bầu trời trải rộng ra mãi, như sóng biển từng đợt từng đợt xô tới.” Những lời nói làm nhảm buồn nôn liên miên không ngớt phun ra từ miệng sinh vật giống đực này. Đến mức tiếng nồn của những người xung quanh cũng như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng.

“. Cho nên, tiểu thư Tinh Thiên yêu dấu, mong em hãy lấy tôi!”

“Xin lỗi, tôi phải nói với mọi người, tôi đã có người tôi thích rồi.” Mắt nhìn thẳng không thèm liếc con chó đực trên sân khấu. Tinh Thiên nói toạc ra, còn cúi người xin lỗi những fan bên dưới.

“Là ai? Tên nào không muốn sống dám giành người đẹp với bố?” Dưới đài, fan của Tinh Thiên lập tức la hét. Tôi bất đắc dĩ thờ dài, tôi thấy chắc tôi là người có nhiều kẻ thù nhất thiên hạ rồi.

Sau đó, Tinh Thiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Sunshine ngồi ở thảm bay trên trời. “Anh ấy chính là người tôi thích.”

“Êhhhhhh?” Bao gồm cả tôi và Sunshine, tổng cộng có năm tiếng Êhhhhh.

Tinh Thiên hai má phỉm hồng nhìn Sunshine vô cùng kinh ngạc. Một lúc sau mới quay lại cúi người xin lỗi tôi. “Xin lỗi, Hoàng Từ, nhưng em phát hiện em thích Sunshine mất rồi, nên không thể thích anh nữa.”

“Cái này, cái này cái này. . .” Tôi cái này nửa ngày vẫn không nặn ra được nửa câu. Oh, đầu tôi sao lại đau hơn lúc bị Tinh Thiên bức hôn thế này? Tinh Thiên, cô thay lòng đổi dạ, tôi giờ hai tay hai chân tán thành, nhưng cô không thể chọn đối tượng bình thường một chút sao? Lúc trước chọn nhân yêu là tôi, bây giờ lại chọn NPC? Cô tiếp tục yêu tôi cũng được, yêu tôi cũng chỉ là les, bây giờ cô yêu NPC, vậy giờ sao đây?

Cho dù là yêu người thú còn tốt hơn yêu NPC, ít nhất con dã thú kia cũng có thân thể, NPC. Có thể nào cô sẽ nói “Tôi yêu một chương trình vi tính” ư?

“Sunshine, lẽ nào anh không thích em?” Tinh Thiên nghiêm túc nhìn Sunshine, vô cùng bình tĩnh hỏi, dường như đã dự liệu từ trước.

“Anh, anh. . .” Sunshine nhú mày, dường như không biết phải làm sao.

“Cậu thật sự thích Tinh Thiên?” Tôi cực kỳ sợ hãi, Sunshine là NPC, mặc dù cậu tacó ý thức nhưng vẫn có chỗ không giống người thường. Chẳng hạn như: Cậu ta sẽ không nói dối. Cho nên cậu ta sẽ không nói dối để an ủi người khác, nếu cậu ta thật sự không thích Tinh Thiên, vậy cậu ta nhất định sẽ nói thẳng là không. Nhưng bây giờ cậu ta lại không nói nên lời? Vậy tức là. . . ?

Sunshine quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt cực kỳ bối rối.

“Hoàng Từ, đây không phải nơi để tìm hiểu mọi chuyện!” Gui kéo tôi, chỉ fan bên dưới.

“Nói cũng phải.” Tôi cố dần tâm trạng khó xử, lại thể hiện dáng vẻ tinh linh đầm máu của mình.

Tôi nở nụ cười hờ hững, nói với giọng điệu mê người. “Buổi ký tên hôm nay kết thúc ở đây. Sau này ban nhạc Vô Ngân sẽ cố gắng hơn nữa, hy vọng có thể tiếp tục nhận được sự ủng hộ của mọi người. Cảm ơn.”

Sau đó tôi trải qua một giây dài như một năm chờ đám đông tản đi xong, lập tức kéo Tinh Thiên và Sunshine đi. Đi đâu đây? Tôi do dự. Đúng rồi, tới nhà Vân và Tinh. Quyết định xong, tôi lập tức PM Tinh và Vân, bảo chúng nó ở nhà chờ tôi, tôi qua ngay.

Nhưng tôi đột nhiên dừng bước, xoay người về phía thành viên ban nhạc Vô Ngân theo đuôi ở phía sau. Tôi nói bằng giọng điệu uy hiếp dữ dội. “Không cho phép ai đi cùng, nghe thấy chưa?”

Ba người vốn đi theo sau rõ ràng ngăn người, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tôi, họ không hện mà cùng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 11: UPDATE

“Tinh Thiên, bạn không thể yêu Sunshine được.” Vội vàng lôi Tinh Thiên, Sunshine, Tinh và Vân vào trong phòng, hai tay tôi đặt lên vai Tinh Thiên, vô cùng nghiêm túc nói với cô ấy; không ngó ngang tới Tinh và Vân ở bên nghe câu này xong, mắt kinh ngạc đến mức lờ ra.

Môi Tinh Thiên hé ra rồi ngậm lại, cuối cùng khó khăn nói một câu. “Vì sao?”

Tôi nhú chặt mày, nhìn Sunshine, không biết rốt cuộc có nên nói Sunshine là NPC hay không. Sau đó cậu ta cũng nhú chặt mày y hệt đáp lại tôi.

“Để tôi nói, Hoàng Tử.” Sunshine nói với giọng khô sở.

“VẬY anh cho em biết, vì sao em không thể yêu anh?” Giọng Tinh Thiên run run. “Em không tin, tuyệt đối không tin anh không có chút cảm giác gì với em, mấy ngày nay không phải chúng ta ở bên nhau rất vui sao?”

Hai người ở bên nhau rất vui? Đây là chuyện từ lúc nào? Tôi nhú mày nghĩ.

“Thảo nào gần đây tỉ lệ nhìn thấy Tinh Thiên ở gần đại ca thấp xuống hẳn, thì ra đã thay lòng đổi dạ rồi.” Vân lẩm bẩm, ngay sau đó bị hai đứa “con gái” tôi và Tinh Thiên bịt miệng.

“Nhưng tôi không thể yêu em, tôi không không thể nào yêu em, tôi. . .” Lời Sunshine nói còn chưa hết đã Tinh Thiên cưỡng hôn. Cậu ta kinh ngạc vùng tay loạn xạ, ra sức đẩy Tinh Thiên ra. Nhưng điều tàn khốc của game chính là ở đây: Sức mạnh của ma pháp sư kém xa đạo tặc.

Cho nên, ba người không có quyền can thiệp chúng tôi chỉ biết há hốc, không có lương tâm nhìn Sunshine bị cưỡng hôn, sau đó tình huống thường xuất hiện nhất trong tiểu thuyết xuất hiện chân thật trước mắt chúng tôi như thế này: Người bị cưỡng hôn (Bình thường là nữ chính, nhưng mà tình huống của chúng tôi lại trái ngược.) thường thì vừa bắt đầu giãy giữa một lúc, không giãy được đành phải bắt đầu đi bị hôn, cuối cùng bản thân lại say mê ôm lấy người cưỡng hôn mình. Hiện giờ, Tinh, Vân và tôi trơ mắt nhìn Sunshine từ giãy giữa đến bỏ cuộc, cuối cùng còn ôm Tinh Thiên hôn sâu ở bên kia. Hai người vô cùng say mê và đắm thiết.

“Tinh cảm quá, cảm động quá!” Tinh rút khăn tay lau hai giọt nước mắt không biết thật hay giả ở khóe mắt.

Vân còn vỗ vai tôi, chớp chớp mắt nói. “Đại ca, dù sao anh cũng không cần Tinh Thiên, không bằng để cho Sunshine đi!”

“Không cần cái đầu ông, đây không phải vấn đề, vấn đề là Sunshine không phải là người!” Tôi hét to, hai đứa bạn này rốt cuộc vẫn không rõ sự tình.

Tôi hét xong, Tinh và Vân lại nhìn chăm chú phía sau tôi, về mặt ngượng ngùng vô cùng. Tôi quay đầu, nhìn thấy Tinh Thiên đang mãi hôn không biết đã kết thúc từ lúc nào, giờ đang giằng dứ đầu trời đứng sau lưng tôi.

Chát! Một bàn tay tát lên mặt tôi, mạnh đến mức tôi suýt nữa sái cổ

“Tôi nhìn lắm anh, Hoàng Tử, cho dù tôi không thích anh nữa, anh cũng không thể máng Sunshine không phải là người.” Tinh Thiên đầm nước mắt, thất vọng nhìn thẳng vào tôi.

Hiểu lắm không lẽ mà! Tôi không nể người, chỉ trần thuật sự thật mà thôi. Tôi tui thân ôm má than khóc.

“Tinh Thiên, Hoàng Tử nói thật, tôi thật sự không phải là người.” Sunshine dường như phải rất gian nan mới nói nổi lời này.

“Sunshine, sao ngay cả anh cũng tự mắng mình vậy.” Tinh Thiên nhìn Sunshine, vô cùng không tán đồng thét lên.

Sunshine nắm chặt bả vai của Tinh Thiên, vẻ mặt kích động chưa từng thấy. “Tôi không tự mắng mình, Tinh Thiên, tôi không phải loài người, chỉ là NPC có ý thức.”

Sau giây phút sững sờ rất lâu, Tinh Thiên nói bằng giọng điệu trống rỗng không sánh nổi: “Anh nói gì?”

“Tôi là NPC.” Sunshine khò sò nói.

“Không thể nào, không thể nào, sao anh lại là NPC được, anh lừa em” Tinh Thiên thét to. “Cho dù anh không thích em, cũng đừng lừa em như vậy.”

“Tinh Thiên, đây là sự thật. Sunshine và Kenshin đều là pet hình người của tôi, họ chỉ khác NPC bình thường ở chỗ họ đã phát triển ý thức.” Tôi đập nát hy vọng xa vời cuối cùng của Tinh Thiên. Đau dài. . . không bằng đau ngắn, phải không?

“Sao lại có thể. . .” Hai chân Tinh Thiên mềm nhũn khuỵu xuống đất, nước mắt như trân châu đứt dây, tiếng khóc nghẹn ngào càng khiến người ta thương xót.

Ngoài việc để Tinh Thiên khóc hết sức thì chúng tôi không biết phải làm thế nào cả, đành phải ngơ ngác đứng bên như vậy.

“Tinh Thiên. . .” Sunshine không đành lòng, ngồi xổm xuống, còn Tinh Thiên cũng nhào vào lòng Sunshine khóc lớn.

“Xin lỗi, tôi không cố ý giấu em” Sunshine vô cùng đau lòng ôm Tinh Thiên, ánh mắt tràn đầy vẻ hối hận.

“Đều tại anh, đều tại anh lừa em” Tinh Thiên khó có thể khống chế đám mạnh Sunshine, còn đau lòng thét lên. “Vì sao lại như vậy? Em còn tin cuối cùng em cũng tìm được người thật sự đáng để yêu, đồ lừa gạt nhà anh vì sao lại đối với em tốt như vậy? Tốt đến mức em không thể không yêu anh. Thế rồi anh mới nói với em anh là NPC, anh muốn em chấp nhận thế nào đây?”

“Xin lỗi, tôi không nên lừa em” Sunshine chỉ tiếp tục xin lỗi, vẻ mặt tiêu tụy.

Nhìn hai người này, một người khóc nức nở, người kia thì tự trách mình mãi, tôi thấy thật đáng thương, không chịu được đành lên tiếng khuyên Tinh Thiên. “Tinh Thiên, Sunshine cũng không cố ý. Mặc dù cậu ấy là NPC, nhưng tôi tin tưởng tình cảm của cậu ấy là thật. Cậu ấy không có cố ý giấu bạn, bạn đừng trách cậu ấy nữa.”

Ngoài dự liệu, Sunshine kiên quyết trả lời tôi. “Không, đây là lỗi của tôi. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không nên khiến Tinh Thiên đau lòng.”

Sunshine nói xong, tiếng khóc của Tinh Thiên đột nhiên biến mất, cô ấy mê mẩn ngẩng đầu lên, ánh mắt. . . là loại khiến da đầu tôi tê rần, mang vẻ quyết tâm phải chết. “Sunshine, rốt cuộc anh có yêu em không?”

Sunshine cười thê lương nhưng tuyệt đẹp (Tĩnh từ hơi kì lạ, nhưng tin tôi đi, không có từ nào sát nghĩa hơn đâu) “Tôi có yêu em không? Tinh Thiên, tôi chỉ là một đồng số liệu, một chương trình, tôi không hiểu tình yêu, cũng không biết mình có yêu người ta hay không.”

Tinh Thiên nhìn thẳng vào Sunshine. “Anh thích ở bên em không?”

Sunshine hơi sững sờ, sau đó gật đầu.

“Ngoài em ra, anh có cảm giác này với người khác không?”

Sunshine lắc đầu kiên định.

“Vậy nếu không nghĩ ngợi gì cả, anh có bằng lòng ở bên em mãi mãi không?” Về mặt Tinh Thiên tràn đầy tình cảm.

Sunshine nghĩ ngợi vô cùng nghiêm túc, sau đó như tôi vừa nói lúc trước, cậu ta không biết nói dối, cho nên trả lời chân thành. “Tôi bằng lòng, hơn nữa còn vô cùng hy vọng có thể ở bên Tinh Thiên mãi mãi.”

Xong đời! Tiếng chuông báo động trong lòng tôi reo lên không ngớt.

“Vậy em cũng bằng lòng.” Ánh mắt của Tinh Thiên vô cùng kiên quyết. “Dù anh rốt cuộc có phải là người hay không, đối với em mà nói, anh còn tình cảm hơn con người. Em không quan tâm rốt cuộc anh có có hiểu tình yêu hay không, nếu anh không hiểu, em sẽ khiến anh hiểu.”

“Tinh Thiên, nhưng tôi không có ‘mãi mãi’, cũng không thể ở bên em mãi mãi.” Sunshine để lộ gương mặt vừa vui mừng nhưng lại vừa lo lắng. Dù sao cuộc sống của cậu không thể gọi là cuộc sống được, bị buộc chặt với game.

“Có người nói, không quan tâm đến mãi mãi vĩnh hằng, chỉ quan tâm đến những điều hiện có, dù tương lai ra sao, bây giờ em chỉ muốn ở bên anh! Đã hiểu chưa?” Tinh Thiên thét lớn.

“Hiểu rồi.” Sunshine cười tươi rói như cái tên của cậu ta.

“Huhu, hay cho cậu chỉ quan tâm đến những điều hiển có, cảm động quá.” Tình cảm khăn tay xì mũi liên tục.

“Haiz, ý trời đã vậy, đại ca đừng chia cắt uyên ương nữa!” Vân lại vỗ vai tôi.

Nghe hai đứa nói vậy, Sunshine và Tình Thiên không ngờ lại quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng sợ hãi lại khát vọng. . . Chính là ánh mắt con gái rất sợ mẹ kế xấu xa không chịu gả mình cho người thương yêu. Ế, có hiểu làm gì không, tôi là người nhân tâm như vậy sao?

Tôi cũng rất cảm động mà. Giành lấy khăn tay của Tình, tôi cũng xì mũi rồi thút thút nói. “Hai bên đều không có ý kiến gì, vậy tùy hai đứa.”

“Thật tốt quá, Sunshine!” Tình Thiên tóm lấy Sunshine, rồi ôm lấy cậu ta quay vòng xong, lại giờ thối dè xôm hôn Sunshine.

Tình Thiên, cô rụt rè một chút đi. Không rụt rè thì ít nhất cân nhắc một chút, bên cạnh còn có ba cô nam quả nữ, ngọt ngào như vậy muốn chúng tôi gato chết à?

“Hoàng Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Tiểu Long Nữ đột nhiên vang lên từ kênh mặt ngừ, khiến tôi giật thót lên. “Hình như tôi nghe thấy một tin đồn rất kì quái.”

“Ý của bà là chuyện Tình Thiên yêu Sunshine sao?” Tôi nhìn hai người còn đang xoay tròn và hôn nhau vui vẻ, bất đắc dĩ trả lời.

“Là thật sao?” Giọng nói của Tiểu Long Nữ như thể nghe thấy Chanel của cô ấy là đồ giả, kinh ngạc không sao sánh nổi. “Cậu có cho cô ấy biết Sunshine chỉ là NPC không?”

“Nói rồi, nhưng mà cô ấy khóc xong, nói cô ấy không quan tâm, rồi hai người này đang tung bừng chúc tụng tình yêu với nhau kia.”

“Chúc tụng cái đầu cậu.” Tiểu Long Nữ đột ngột thét to, suýt nữa làm điếc tai tôi. “Chuyện này rất nghiêm trọng đó. Cậu nghĩ xem, cho dù Cuộc Sống Thứ Hai có thể tồn tại mãi, nhưng chuyện Sunshine có ý thức không biết lúc nào sẽ bị vạch trần, đến lúc đó nếu Sunshine bị xóa bỏ, cậu bảo Tình Thiên phải làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà hai người nói không quan tâm mãi mãi vĩnh hằng, chỉ quan tâm đến những điều hiển có.” Tôi nhú mồm. Mặc dù nói như vậy, nhưng nếu Sunshine biến mất, Tình Thiên nhất định sẽ rất rất đau lòng nhỉ?

“Hơn nữa, dù Sunshine có ý thức, nhưng cũng chỉ là một đồng công thức, nói không chừng cậu ta chẳng hiểu tình yêu là gì cả.” Giọng điệu của Tiểu Long Nữ càng lúc càng kém.

Tôi bình tĩnh nói. “Tôi nghĩ, cậu ấy hiểu.”

“Sao cậu biết. . .”

Tôi ngắt lời Tiểu Long Nữ, kiên quyết nói. “Lần này Tình Thiên rất chân thành, mà tôi nghĩ nếu Sunshine không hiểu được tình yêu, sẽ không có cách nào khiến Tình Thiên yêu cậu ấy chân thành như thế. Chỉ vậy mà thôi.”

Tiểu Long Nữ im lặng một hồi rồi chậm rãi nói. “Dù thế nào đi nữa, chuyện này nhất định là bị kịch, Hoàng Tử.”

“Có lẽ kì tích sẽ xuất hiện không biết chừng.” Tôi nhìn hai người đang đắm chìm trong hạnh phúc bằng ánh mắt chúc phúc. Mặc dù kì tích này ngay cả tôi cũng không ôm hy vọng quá lớn.

“Vậy được rồi, chuyện của Tình Thiên cứ vậy đã, dù sao chúng ta cũng không nghĩ ra được cách nào khác.” Tiểu Long Nữ hình như vẫn có điều muốn nói?

Tiểu Long Nữ hít sâu một hơi rồi nói. “Hoàng Tử, tôi có chuyện rất quan trọng phải nói, Cuộc Sống Thứ Hai sắp update.”

“Up.date?” Tôi hơi sững sốt, update gì? Tôi còn chưa mãn hết mà đã update rồi?

“Ừm, đợt update lớn nhất, ba thành Nhật Nguyệt Tinh phía nhà phát hành sẽ mở cửa cho gamer công thành.” Tiểu Long Nữ hưng phấn nói. “Hiện giờ mọi người đều đang thảo luận phải công thành nào trước, mọi người muốn xem ý kiến của thành chủ thể nào. Hoàng Tử, công Tinh Thành được không? Tôi rất thích hơi hướng Châu Âu của Tinh Thành!”

“Phải công thành?” Mặt tôi hơi tái đi. Thành Vô Ngân mới vừa xây xong, lại phải công thành? Xem ra tôi thật sự có số vớ vẩn, không nhân hạ lấy nửa khắc.

“Đúng vậy, ‘Thành chủ thành Vô Ngân’, lần này cậu không thể lên lút biến mất không tăm hơi đâu.” Tiểu Long Nữ trả lời móm mịa.

Tôi nhún vai. “Chỉ cần Nam Cung Tội đừng tìm tôi uống rượu nữa, tôi nghĩ lần này chắc tôi có thể ngoan ngoãn nán lại thành Vô Ngân.”

Q.4 - Chương 12: NGOẠI TRUYỆN: MẶT TRỜI NÊN TỎA NẮNG TRÊN BẦU TRỜI TRONG XANH

“Đừng làm loạn nữa, tôi nhất định phải làm người phát ngôn, bạn có muốn diễn hay không tùy bạn!” Sau khi chạy đi, về mặt bức tức khi Hoàng Tử quở trách cô vẫn hiện rõ trước mắt.

“Hoàng Tử thật quá đáng, mình thích anh ấy như vậy, vì sao anh ấy lại chơi bời như thế chứ, thậm chí nam nữ đều ăn tuốt!” Tình Thiên vừa khóc vừa mắng, lời nói làm tổn thương người khác của Hoàng Tử thật sự khiến cô đau lòng.

“Mình chạy đi lâu như vậy, vì sao còn chưa có ai đuổi theo?” Tình Thiên vừa đi vừa quay đầu nhìn lại. Không phải mọi người đều thật sự không cần cô chứ? Vậy không phải nguy rồi sao? Tình Thiên hoảng đến độ lập tức chạy về.

Bụp! Hai người va vào nhau ở ngã rẽ.

“A, không biết đi đường thì phải mở to mắt mà nhìn chứ!” Xoa cái trán vừa sưng vừa đỏ lại còn đau nhói, Tình Thiên tức giận chửi ầm lên.

“Tình Thiên, là tôi, Sunshine đây.” Là ma pháp sư yếu ớt, thương tổn Sunshine phải chịu còn lớn hơn Tình Thiên. Giờ đây anh đang hoa mắt chóng mặt, nếu không phải giọng nói của Tình Thiên quá quen thuộc, anh còn không biết người đâm phải mình chính là Tình Thiên.

Tình Thiên cuối cùng cũng nhìn rõ người nằm bẹp dưới đất hấp hối chính là một người trong nhóm. “Sunshine? Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi tới tìm bạn.” Sunshine chậm rãi bò dậy.

“Chỉ có cậu tới tìm tôi, tôi không về.” Tình Thiên bướng bỉnh ngồi xuống đất không muốn đứng dậy. Nghĩ tới tất cả mọi người đều không quan tâm đến mình, cô thật sự bất mãn, mắt đã ướt nhèm.

“Bởi vì đã muộn giờ biểu diễn rồi nên mọi người đành phải đi trước.” Sunshine cẩn thận giải thích.

“Mặc kệ, tôi không về, dù sao cũng không có người thích tôi.” Tình Thiên đang nói thì nước mắt đã rơi. Đúng vậy, Hoàng Tử ghét cô gây phiền phức vô lý, còn Phụng Hoàng, Tà Linh và Gui đều là tình địch.

“Có người thích bạn mà, tôi cũng rất thích bạn.” Sunshine mỉm cười nói. Anh cảm thấy cô gái thích la to hét lớn này rất thú vị, lời nói và cách biểu đạt cảm xúc của cô đều rất thẳng thắn, không giống những người khác luôn nói một đằng nghĩ một nẻo, khiến anh cảm thấy đau đầu.

Nghe Sunshine nói thẳng như vậy, người thẳng thắn như Tình Thiên cũng không thể không đỏ mặt. “Nói dối! Tôi thô lỗ như vậy, nói chuyện lại không biết kiềm chế, không đẹp như tụi Phụng Hoàng, Tiểu Long Nữ, lại còn cứng đầu. Hic!”

Càng nói Tình Thiên càng thấy khuyết điểm của mình thật sự quá nhiều, thảo nào mọi người đều không thích cô, nhưng muốn cô dịu dàng như Phụng Hoàng, hoặc là xinh đẹp cuốn hút như Tiểu Long Nữ đúng là bất khả thi, lẽ nào cô không bao giờ có thể chiếm một chỗ trong lòng Hoàng Tử sao?

Sunshine nhìn Tình Thiên bỏ quên mọi thứ chìm vào trong âm u thì không khỏi mỉm cười. Đúng là cô gái dễ thương. “Nhưng bạn thành thật, không giấu nhem cảm xúc của mình như những người khác.”

“Thật sao. . .” Tình Thiên nghi ngờ. “Nhưng mà mọi người đều nói tôi quá cứng đầu.”

“Nhưng tính cách bạn là như vậy. Nếu không cứng đầu sẽ không là bạn nữa.” Sunshine cười nói.

“Cái gì chứ. Nói cứ như tôi cứng đầu lắm không bằng.” Tình Thiên nghe vậy, con tức lại dăng lên.

“Vốn dĩ là vậy mà. Nếu Tà Linh không nghiêm túc thì không còn là Tà Linh nữa, nếu Gui không kì quái như thế cũng sẽ không phải là Gui, cả Kenshin nữa.” Sunshine cười ha ha. “Nếu ngày nào đó Kenshin đột nhiên nói nhiều, không chừng tôi còn tưởng cậu ta phát điên.”

“Cho nên, tính cách thẳng thắn chính là điều hấp dẫn nhất của Tình Thiên, đừng ép bản thân phải dịu dàng, bởi vì như vậy Tình Thiên sẽ mất đi phần rực rỡ nhất.” Sunshine dịu dàng nói.

“Thật sao?” Tình Thiên được Sunshine nói như vậy mà đỏ mặt, điều trước nay chưa từng có.

“Ừm!” Sunshine gật đầu kiên định.

Tình Thiên bủn rủn đứng dậy, không tình nguyện nói. “Được rồi, chúng ta trở về đi.”

“Được.” Sunshine vừa cười vừa xuất thảm bay, chuẩn bị thực thi hoạt động cứu viện. Nếu tới chậm, bốn người có thể bị lột sạch quần áo, lần trước Hoàng Tử suýt nữa.

“Cậu thật kỳ quái, lúc nào cũng cười, có cái gì buồn cười hả?” Tinh Thiên vừa trèo lên thảm bay vừa nói không ngừng.

Sunshine cười trừ. “Bởi vì không có chuyện gì đau lòng, đương nhiên phải cười rồi.”

“Đúng là đồ kì cục.” Tinh Thiên lăm bầm vậy nhưng lại rất thích nụ cười ấm áp của Sunshine.

Để tìm địa điểm xây hiệu sách, Tinh Thiên chuẩn bị vào trong thành ngắm nghía, xem có thể tìm ra địa điểm thích hợp hay không. . . Nhưng mà Hoàng Tử tham ăn tuyệt đối không thể nào hi sinh đồ ăn để đi cùng cô. Không biết sao anh ấy lại tham ăn đến như vậy, Tinh Thiên lăm bầm oán giận.

“Gui lại bảo mình đi một mình. Hừ, ai mà không biết hần chỉ muốn ở bên Hoàng Tử lâu hơn một chút.” Tinh Thiên bĩu môi, bất mãn chuẩn bị đi tìm địa điểm một mình.

Nghe thấy tiếng lăm bầm bất mãn của Tinh Thiên, Sunshine mỉm cười. “Tôi đi cùng bạn nhé?”

Nghe vậy, ánh mắt rầu rĩ của Tinh Thiên lập tức biến thành cầu xin. “Cậu thật sự muốn đi cùng tôi sao?”

“Đương nhiên, Kenshin muốn đi cùng không?” Sunshine trả lời xong, lại nhìn Kenshin luôn luôn lạnh lùng không nói năng gì.

Kenshin lắc đầu. “Không.”

“Thế à? Vậy chúng ta đi thôi, Tinh Thiên.” Sunshine cười nhìn Tinh Thiên, rồi sau đó không biết sao tìm lại đập mạnh vài nhịp.

“Sunshine, cậu nói hiệu sách xây ở đâu thì tốt đây?” Tinh Thiên vui vẻ ôm tay Sunshine hỏi ý kiến. “Xây ở chỗ hẻo lánh cho yên tĩnh thì tốt, hay là xây ở trung tâm mua sắm, nơi có nhiều người thì tốt?”

Sunshine không hiểu mà đặt câu hỏi. “Không thể xây ở cả hai nơi sao?”

“Xây ở cả hai nơi?” Đầu óc kinh doanh di truyền từ gia tộc của Tinh Thiên lập tức làm việc. Cũng đúng, hai định hướng hoàn toàn khác nhau, có thể xây trước một hiệu sách theo trào lưu ở trung tâm mua sắm, có được tiếng tăm sẽ xây thêm một hiệu sách kết hợp với quán cà phê ở nơi tương đối yên tĩnh.

“Sunshine thông minh quá đi mất.” Sau khi quyết định, Tinh Thiên vô cùng vui vẻ, ôm lấy Sunshine mà hôn.

“Thế à?” Sunshine hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, nhưng vẫn vui vẻ chạm vào chỗ má được hôn rồi cười ngây ngô.

“Nhưng mà thành Vô Ngân thật sự là càng lúc càng náo nhiệt! Nhất định sẽ rất thành công.” Tinh Thiên say mê nhìn những người đang vừa đi dạo trên con đường cô và Gui thiết kế, vừa tán thưởng vẻ đẹp của thành Vô Ngân, trong lòng có cảm giác khổ tận cam lai.

“Chúng ta đi dạo quảng trường đi!” Nhớ rằng đài phun nước bên rất đẹp, lúc cô nhìn thấy bản thiết kế của Gui liền thề rằng nhất định phải xem hình dạng thực tế ra sao. Tên Gui kia mặc dù rất kì cục, lại là gay, còn không biết ngượng mà giành dần ông với cô. nhưng tài năng của hần thật sự không thể làm ngơ.

“Được, tôi cũng muốn xem”

“Đồng quá~” Tinh Thiên kinh ngạc thốt lên, một biển người luôn.

“Đương nhiên rồi. Đây chính một trong những thắng cảnh nổi tiếng nhất của thành Vô Ngân, hồ Ước Nguyên Tình Yêu.” Người qua đường Giáp ở một bên đột nhiên lên tiếng.

“Hồ Ước Nguyên Tình Yêu?” Tinh Thiên và Sunshine đều sửng sốt. Có tên này từ lúc nào vậy?

“Đúng vậy. Nghe nói nếu một đôi cùng thả tiền xu xuống mà hồ Ước Nguyên phun nước, tình yêu của hai người sẽ kéo dài mãi mãi! Cho nên mọi người đều xếp hàng thả tiền xu.” Người qua đường Giáp giải thích.

“Có chuyện đấy sao?” Tinh Thiên nghi hoặc hỏi.

“Cái này là do Vũ Liên tung tin.” Sunshine nhớ tới điều anh nghe được lúc trước, nhẹ nhàng ghé vào tai Tinh Thiên nói. “Cô ấy nói đây là cách kiếm tiền rất hữu hiệu, dù sao nam nữ đang yêu IQ đều bằng không.”

“Thì ra là thế, nhưng mà như vậy thì không xem được ngắm nhìn đài phun nước.” Tinh Thiên nhìn về phía xa, cô rất muốn nhìn đài phun nước đó. “Dù sao cũng không có việc gì quan trọng, chúng ta xếp hàng đợi xem có được không?”

“Được.” Sunshine vui vẻ đồng ý. Anh luôn thích những nơi đông đúc để có thể quan sát đáng vẻ của mọi người.

Xếp hàng lâu vô cùng, lâu đến lúc trời tối sầm, ánh sao lấp lánh, Tinh Thiên và Sunshine mới nhìn thấy một mặt của đài phun nước. Nhưng mà có lẽ đây mới là may mắn, bởi vì đài phun nước ở trong đêm mới có thể toát lên toàn bộ vẻ đẹp.

“Đẹp quá!” Tinh Thiên như nằng hậm gặp mưa rào giã lên thành đài phun nước, không thể không cất lên khen ngợi. Hồ nước hình trăng lưỡi liềm trong suốt, bên trong rắc phần màu bạc lấp lánh, giống như sao trốn bên trong chớp mắt với người. Và trên đỉnh cột nước ở giữa là một mặt trời màu vàng, phủ lên quảng trường tia sáng nhu hòa, tạo nên không khí lãng mạn, thảo nào khiến IQ của những đôi yêu nhau trở thành số không hết.

“Thả tiền xu đi!” Thấy người khác đều làm như vậy, Sunshine cũng không nhịn được mà lấy tiền xu ra.

“Vây thả đi, dù sao cũng về tay thành Vô Ngân.” Tinh Thiên mỉm cười. Dù không thả, sớm muộn cũng bị Vũ Liên bóc lột.

“Cùng nhau thả, người khác đều làm vậy!” Sunshine cầm tay Tinh Thiên, đặt đồng tiền giữa lòng bàn tay của hai người, nhưng anh không chú ý tới khuôn mặt đang đỏ như táo chín của Tinh Thiên. Thật ra cho dù có chú ý thì anh cũng không biết đó là chuyện gì.

“Thả!” Hai người cùng hô lên.

Đồng xu biến mất khỏi mặt nước, một dòng nước phun lên, tiếp theo là màn nước nhảy múa lung linh, dòng nước ưu nhã kia trào lên từ giữa hồ nước tuyệt đẹp. Được vây quanh bởi ánh mắt hoặc ngưỡng mộ hoặc chúc phúc, Tinh Thiên và Sunshine đỏ mặt nhìn đối phương, không biết phải làm sao.

Hết thấy đều là trùng hợp! Có phải không?

“Sunshine, nếu cậu rất yêu một người, nhưng người đó lại không yêu cậu, thì cậu sẽ làm gì?” Tinh Thiên vừa liếm hồ lô ngào đường mới mua, vừa hỏi Sunshine đang vui vẻ ăn kem ở bên cạnh.

Sunshine nghĩ ngợi một lúc. “Không biết, tôi chưa yêu ai cả, cho nên không biết phải làm gì.”

“Cậu chưa yêu ai sao?” Tinh Thiên kinh ngạc hỏi. Không phải chứ? Nhìn bề ngoài Sunshine chắc cũng phải hơn hai mươi tuổi rồi, thế mà còn chưa yêu ai?

“Chắc là chưa, yêu là thế nào?” Sunshine lại tò mò đặt câu hỏi. Chịu thôi, từ lúc anh có ý thức đến bây giờ cũng chưa được nửa năm, mà mới có thể ra khỏi hang quỷ được hai tháng, anh hoàn toàn không thể nào hiểu nổi cái gọi là tình yêu.

Tinh Thiên cũng ngần ngại. Yêu là thế nào ư? Cô hơi do dự trả lời. “Nếu cậu rất yêu đối phương, chắc là sẽ thường xuyên nghĩ tới người đó, muốn ở bên người đó, hơn nữa ở bên người đó sẽ rất vui.”

“Thì ra là như thế. Vậy bạn rất thích ở bên Hoàng Tử? Ở bên Hoàng Tử sẽ rất vui?” Sunshine hỏi lại.

Tinh Thiên ngần ngại, cô thật sự rất vui sao? Nhớ lại, dường như cô luôn bị thái độ của Hoàng Tử làm cho tức gần chết, lại còn phải trở thành tình địch với Phượng Hoàng, người mà cô cảm thấy cũng được, hình như. . . không vui lắm thì phải?

“Tinh Thiên?” Mãi không nghe thấy câu trả lời của Tinh Thiên, Sunshine nghi hoặc nhìn cô, nhưng lại phát hiện trên má Tinh Thiên có hai dòng nước mắt, anh không kim được mà vươn tay ra lau nước mắt trên mặt cô. “Sao vậy? Sao lại khóc?”

“Tôi, tôi đột nhiên phát hiện ra, lúc tôi ở bên Hoàng Tử, không vui một chút nào hết.” Tinh Thiên thút thút nói.

“Vây đừng ở bên Hoàng Tử nữa không phải là xong rồi sao?” Sunshine lấy làm lạ, hỏi Tinh Thiên. Không hiểu sao dù cô không vui nhưng vẫn phải làm như thế.

“Nhưng mà, nhưng mà. . .” Tinh Thiên hơi luyến tiếc, theo đuổi lâu như thế lại phải bỏ cuộc, hình như rất đáng tiếc.

“Hơn nữa lúc Tinh Thiên ở bên Hoàng Tử cũng không cười, tôi thấy Tinh Thiên cười lên rất đẹp mà!” Sunshine cười tươi rói. “Cười thế này này.”

“Thật sao? Như vậy rất đẹp?” Tinh Thiên bắt gặp cũng mỉm cười theo.

“Đúng vậy.”

Tinh Thiên mỉm cười, cảm động nói. “Sunshine, tôi ở bên cậu hình như rất vui! Lúc cậu ở bên tôi, cũng rất vui phải không?”

“Rất rất vui.” Sunshine không hề chần chừ mà trả lời, sau đó đột nhiên nhận ra. “A! Tôi rất thích ở bên Tinh Thiên, mỗi lần đều mong ngóng hẹn gặp Tinh Thiên, không phải tôi yêu Tinh Thiên rồi chứ?”

“Cậu nói vậy cái gì vậy?” Tinh Thiên đỏ mặt, Sunshine này nói chuyện sao lại luôn không kiêng kỵ như vậy chứ, hình như còn to gan hơn cả cô nữa.

“Không phải sao?” Sunshine hơi thất vọng, anh còn tưởng cuối cùng anh cũng hiểu được tình yêu rồi.

Hai người cùng đi mà không nói chuyện một lúc lâu, cho đến lúc Tinh Thiên không nhịn nổi nữa lên tiếng hỏi. “Cậu thật sự rất rất thích ở bên tôi sao?”

“Rất thích.” Sunshine gật đầu kiên định.

Thấy Sunshine không hề chán chừ, Tinh Thiên ngay cả tai cũng đỏ rực, cô lắp bắp hỏi tiếp. “Vậy ngoại trừ tôi ra, có người nào khiến cậu thích hơn không?”

Sunshine cố gắng nghĩ ngợi. “Tôi cũng rất thích Hoàng Tử, nói chuyện với Hoàng Tử cũng rất thú vị.”

Thích Hoàng Tử? Lẽ nào lại là gay? Lòng Tinh Thiên bắt đầu chùng xuống.

“Nhưng mà tôi thích ở bên Tinh Thiên hơn, bởi vì tâm tư Tinh Thiên còn dễ hiểu hơn Hoàng Tử, có chuyện gì cũng đều thể hiện ra mặt.” Sunshine cười hihi giải thích, sắc mặt thay đổi thất thường của Tinh Thiên luôn khiến anh buồn cười không thôi.

“Làm gì có!” Tinh Thiên cất giọng trách mắng, cô đâu có chuyện gì cũng đều thể hiện ra mặt.

“Không có sao?” Sunshine không nhận được mà cười, không biết người đang bấu môi là ai đây!

“Đồ ngốc, tôi làm gì có.” Tinh Thiên xấu hổ thành giận, đập lưng Sunshine một phát.

“Đau quá! Đừng đánh tôi, tôi chỉ nói sự thật thôi mà.” Sunshine vừa cười to vừa trốn bàn tay đòi mạng của Tinh Thiên.

Thấy đáng về dùng hai tay che lưng, cẩn thận đi lùi quan sát cô của Sunshine, Tinh Thiên không nhận được vừa hét vừa đuổi. “Đừng chạy, tôi thích đánh cậu đấy.”

“Bắt được rồi.” Tinh Thiên như hổ đói bỏ nhào vào dê, đẩy Sunshine ngã xuống đất.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Sunshine, Tinh Thiên cũng không kiềm được mà bật cười. Cô vui mặt vào ngực Sunshine, kiên định nói. “Bắt được rồi!”

“Tôi cũng bắt được em rồi.” Sunshine cũng không kiềm chế được mà ôm lại Tinh Thiên, vui vẻ vuốt mái tóc đẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 1: DANH XƯNG VỊ VUA BẤT BẠI

“Tinh Thiên, bạn thật sự thay lòng đổi dạ sao?”, “Không nhìn ra đó, Sunshine cũng được ra phết, lúc chúng tôi chưa biết gì đã lừa dối Tinh Thiên rồi.”

Chúng tôi vừa quay lại thành Vô Ngân, mọi người lập tức bầu tói, liến thoắng hỏi Tinh Thiên và Sunshine. Tinh Thiên và Sunshine bị vây lại đó hết cả mặt trả lời mọi người. Mọi người đều nở nụ cười chúc phúc, chỉ có Tiểu Long Nữ biết nội tình không khéo bị tôi nhìn thấy thì âm thầm thở dài.

“Tóm lại, chúc phúc hai người.” Tất cả mọi người đều cười vui vẻ.

“Cảm, cảm ơn mọi người.” Tinh Thiên trả lời lắp ba lắp bắp.

“Được rồi, mọi người đừng làm khó Tinh Thiên và Sunshine nữa, nghe Tiểu Long Nữ thuật lại tình hình update lần này trước đã.” A Lang đại ca cười chào mọi người.

Tất cả đều yên tĩnh trở lại, nhìn về phía Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ bắt đầu thuật lại tường tận. “Mục đích quan trọng nhất của lần update này là sửa đổi đề Cuộc Sống Thứ Hai đến gần với hiện thực hơn, một vài chuyện vặt trong đời sống vốn không có sẽ xuất hiện. Ví dụ như, trong game ngày xưa không cần tắm bởi vì cơ thể không bị bẩn, nhưng sau khi update, trải qua một ngày đánh đấm, nếu không tắm rửa, vậy mùi trên người sẽ rất đáng sợ.”

Tắm? Tôi đột nhiên nghĩ tới, mặc dù tôi có cơ thể của con trai, nhưng hình như tôi chưa bao giờ nhìn “vật biểu trưng nam giới” của mình. Nếu phải tắm, vậy không phải nhất định phải nhìn sao? Ặc, không thể ngờ lần đầu tôi nhìn vật đó (Long tiên một vàng một chiếc không tính) lại là nhìn thứ mọc trên người mình? Tâm trạng thật khó tả.

“Hoàng Tử, nếu cậu không dám rửa chỗ đó, tôi có thể giúp cậu! Cậu yên tâm dạng hai chân ra là được rồi.” Lời mỉa mai của Tiểu Long Nữ vang lên từ kênh mặt cười.

“Ê!” Bà định đỡ đỡ hạ mà dạng hai chân ra. Tôi không nhận được đảo mắt nhìn Tiểu Long Nữ.

“Nhưng mà cậu vẫn phải tự đi vệ sinh.” Tiểu Long Nữ lầm bầm.

Cái gì? Còn phải đi vệ sinh? Tôi bán loạn, tôi còn phải trải nghiệm dùng tiểu XX đi vệ sinh?

“Thứ hai, ngoại trừ quái vật thì sẽ dần dần giảm bớt số lượng NPC, như là tiểu nhị trong cửa hàng của thành Nhật Nguyệt Tinh, đều sẽ biến mất từ từ, thay vào đó là do gamer thật đảm nhiệm.” Thấy tôi lâm vào tình trạng bán loạn, Tiểu Long Nữ cười khẩy hai tiếng rồi lại bắt đầu giải thích với mọi người. Câu này vừa cất lên, chị Vũ Liên liền cau mày.

“Mặc dù lương cho gamer không cao bằng NPC, nhưng mà để quản lý thì tương đối phiền phức.” Chị Vũ Liên lẩm bẩm, lo lắng lần update này không biết là tốt hay xấu.

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ cũng thốt ra lời quan trọng nhất. “Tôi nghĩ điều quan trọng nhất trong bản update này là thành Nhật Nguyệt Tinh sắp sửa mở cửa cho gamer công thành.”

“Nói như thế, tin đồn này quả nhiên là thật.” A Lang đại ca hé miệng cười. “Mọi người định tính sao?”

“Cái đó còn phải nói, đương nhiên là tấn công rồi.” Mắt Bạch Điều lóe lên tia sáng kích động, cứ như cô ấy đã chờ giờ khắc này lâu lắm rồi.

“Đoạt lấy ba thành, thống nhất Trung Tâm.” Nam Cung Tội quảng tám chữ vang vọng mạnh mẽ, sự kiên quyết và nhiệt tình trong mắt cuốn hút mọi người, tâm trạng của tất cả đều dâng trào theo tám chữ này.

Ặc, lại phải đánh nhau? Xem ra muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được. Hức ~ Sao số tôi lại khổ thế này? Vừa giải quyết một đồng việc xong, lại phải chạy đi giải quyết một đồng việc khác, mệt chết mất thôi. Tôi khổ sở tiếp tục nghe mọi người bàn luận về việc công thành, mặc dù ai cũng biết tôi là đồ dân quân sự, cơ bản có nghe hay không cũng chẳng khác nhau. Nhưng đã là thành chủ thì không thể chạy đi ngủ một giấc được nhỉ? Mặc dù tôi rất muốn.

“Vậy nghĩ kế hoạch công thành trước đã. Ba thành mở cửa, gamer muốn giành thành khẳng định nhiều tới trời, nhưng mà chúng ta có thuận lợi rất lớn. Gắn đây quân sự thành Vô Ngân phát triển rất nhanh, cái này đều nhờ vào ban nhạc Vô Ngân, nhất là thành chủ.” Bạch Điều cung kính cúi người với tôi, tôi sợ hãi ngồi ngay ngắn trở lại, gật đầu đáp lễ. Quái, hình như chỉ cần gặp phải thái độ cung kính của Bạch Điều, tôi đều cảm thấy quái lạ thì phải.

Bạch Điều tiếp tục nói năng đĩnh đạc. “Tôi tin chỉ cần chiếm được một thành, những thành khác chắc chắn là vật nằm trong lòng bàn tay, đây chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.”

“Ừm, chỉ cần chiếm một thành trước sao? Thành nào đây?” Đoạn Kiếm suy tư.

“Nguyệt Thành thế nào?” Nam Cung Tội đề nghị. “Nguyệt Thành là bản doanh của Kiếm Vô Tội nên chúng tôi rất quen thuộc với chỗ đó, giúp ích rất lớn cho việc tác chiến.”

“Được, tấn công Nguyệt Thành.” Mọi người đều gào thét điên cuồng.

“Nguyệt Thành à?” Tôi đứng lên, nhìn về phía Nguyệt Thành ở nơi xa ấy, về Trung Quốc cổ kính đó sắp bị rửa tội trong lửa chiến tranh sao? Thật sự khiến người ta buồn thương vô hạn.

Giọng nói không thức thời của Tiểu Long Nữ vang lên. “Nếu cậu đang nhìn về hướng Nguyệt Thành, tôi muốn nói với cậu, hướng cậu nhìn vừa hay là hướng ngược lại.”

“. Vậy tôi phải làm gì?” Tự động xem nhẹ câu nói của Tiểu Long Nữ, tôi quay đầu hỏi Nam Cung Tội.

“Hoàng Tử, bây giờ cấp độ của cậu là bao nhiêu?” Nam Cung Tội đột nhiên hỏi.

“Tôi xem chút đã!” Lâu lắm rồi không xem cấp độ của mình, suýt nữa quên mất còn có việc này. Tôi vội vã kêu “Hệ thống” xem thử, nói cấp độ thật của tôi. “Cấp 76!”

“Cấp 76? Đó là cấp độ xếp tầm thứ một trăm trong bảng xếp hạng.” Nam Cung Tội trầm ngâm, sau đó nói với tôi. “Cấp độ như vậy hình như không đủ.”

“Trong năm thành chủ thắng cuộc, đạt được lãnh địa ở năm Đại lục Đông Tây Nam Bắc Trung, hình như cấp độ của ngài là thấp nhất.” Bạch Điều nhíu mày, dè dặt nói, hình như rất sợ chọc giận tôi.

“Vậy à?” Tôi cười ngốc. Cũng chịu thôi, sau đại hội, tôi chạy đi Đại Lục Phương Đông, trong lúc tôi ở Đại Lục Phương Đông, không phải kéo Tinh và Vân thì tới khắp mọi nơi làm nhiệm vụ, hoàn toàn không tăng được bao cấp. Càng thăm chính là một tháng đi hát rong khắp mọi nơi cũng chẳng tăng nổi nửa cấp. Chỉ trôi xuống vị trí thứ một trăm trong bảng xếp hạng thì tôi đã thấy nên cười trộm rồi.

“Vậy, xin thành chủ luyện cấp lên cao một chút, chúng tôi sẽ phái người chuyên môn trợ giúp ngài.” Bạch Điều đề nghị vô cùng lịch sự.

“Phái người? Tôi đi train cùng người Đội Phi Thường không phải là được rồi sao.” Dù sao tôi vẫn quen thuộc với Đội Phi Thường, độ ăn ý cũng cao.

Bạch Điều có vẻ khó xử. “Nhưng Đội Phi Thường đều là thành viên quan trọng của tổ hành chính quân sự, có lẽ không có thời gian để đi train cùng ngài.”

“Vậy sao.” Tôi hơi thất vọng, chẳng biết không được train cùng mọi người Đội Phi Thường bao lâu rồi?

“Hoàng Tử, nhóc đừng thất vọng, bọn anh rảnh sẽ tới tìm nhóc ngay.” A Lang đại ca cười ha ha, vỗ mạnh vào lưng tôi.

“Vậy ít ra Gui và Tà Linh, còn có Phượng Hoàng theo tôi đi được không?” Tôi quay sang hỏi ba người họ.

“Tôi muốn đi cùng Hoàng Tử điện hạ.” Gui còn chưa nói xong, lập tức bị Tinh Thiên và Sunshine bịt miệng lòi đi.

“Nói đùa gì vậy?! Việc của tổ dân sinh nhiều đến mức sắp lấp kín tôi rồi, anh còn muốn bỏ chạy? Sunshine anh tóm chắc Gui cho em, hần dám động đây, anh hãy dùng ma pháp oanh tạc đến lúc hần không thể động đây.” Tinh Thiên cầm phấn chỉ huy Sunshine, mà Sunshine cũng phụ xướng phụ tùy nghe theo, đứng là vợ chồng cùng chỉ hướng.

“Anh. . .” Tà Linh vừa mới thốt ra một chữ, Nam Cung Tội và Đoạn Kiếm đột nhiên đặt tay lên hai vai trái phải của Tà Linh, còn nở nụ cười dịu dàng. Nhưng không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, ánh mắt hai người hình như nói: Cậu đừng hồng hộc bước chân ra khỏi tòa thành Vô Ngân, giác ngộ đi!

Phượng Hoàng không dám nói một từ, dù gì ngay cả tôi còn không dám mạo phạm chị Vũ Liên!

“Vậy tôi phải đi một mình rồi.” Tôi nhìn ba người với ánh mắt thất vọng.

“Thành chủ, chúng tôi sẽ phái người đi cùng ngài.” Bạch Điều lại lên tiếng, rồi cô ấy lộ vẻ hơi khó xử. “Nhưng mà hy vọng thành chủ hãy tỏ khí khái thành chủ trước mặt những người này, đừng khiến người dưới thất vọng.”

Tôi cũng lộ vẻ mặt khó xử, không hiểu lắm hỏi. “Thành chủ phải thế nào mới được coi là có khí phái?”

“Trên cơ bản, chỉ cần cậu duy trì đáng về Tinh Linh Khát Máu của cậu là được rồi.” Tiểu Long Nữ nói.

“Phải vẫn duy trì đáng về một người đó sao?” Tôi không khỏi thờ dãi. Tinh Linh Khát Máu không phải là con người thật của tôi, tại sao tất cả mọi người đều thích đáng về đó vậy?

“Có thể được train cùng thành chủ là vinh hạnh của chúng tôi.” Nhìn năm cặp mắt lóe lên về súng kính và ái mộ, trong lòng tôi không biết thờ dãi bao nhiêu tiếng. May là còn Tây Môn Phong không lộ ra ánh mắt sùng bái, mặc dù đáng về buồn nôn trên mặt cô ta/anh ta thật sự khiến tôi hơi khó chịu.

“Tướng quân Bạch Điều có lệnh cho chúng ta giúp Thành chủ thăng cấp, mọi người phải lấy Thành chủ làm trọng, hiểu chưa?” Một chiến sĩ đứng đầu thét lên với những người khác.

“Đương nhiên rồi, Thành chủ là quan trọng nhất, lúc nguy cấp, tôi sẽ buff máu cho Thành chủ trước tiên, những người khác đừng trách tôi.” Người nói lời này đương nhiên là linh mục. Ánh mắt ngưỡng mộ quá độ của cậu ta khiến tôi cảm thấy bản thân như Thiên Hậu Thánh Mẫu trên chùa Bà đang được tín đồ bái lạy cuồng nhiệt.

“Thành chủ, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ ngài tuyệt đối, sẽ không để quái vật chạm vào ngài.” Cung thủ thề với tôi bằng ánh mắt kiên định.

Ê, không để quái vật chạm vào tôi? Vậy tôi còn luyện cái rắm hả? Bỏ tay rồi.

“Hừ, Thành chủ đâu cần các người bảo vệ, các người đừng liên lụy tới Thành chủ đã tốt lắm rồi.” Nữ ma pháp sư nhìn đám kia bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi quay đầu lại nhìn tôi với ánh mắt nóng cháy. “Thành chủ chính là vị vua bất bại mạnh nhất, chưa từng thất bại bao giờ.”

“Nói cũng đúng, chúng tôi lỡ lời, Thành chủ.” Thế mà những người khác lại không tức giận, chỉ tiếp tục sùng bái nhìn tôi.

Vị vua bất bại? Máy người này đang mở mắt nói lời mù mờ sao? Tôi đã chết vài lần rồi, ngay cả tôi còn không đếm được, trong đó có hai lần chết oanh liệt trước mặt mọi người trên đấu trường, như vậy mà cũng được gọi là vị vua bất bại? Còn mạnh nhất nữa! Chỉ riêng Tà Linh và Nam Cung Tội, tôi cũng không thể xác định được tôi rốt cuộc có thể đánh bại họ hay không, càng đừng nói Kenshin vung tay một phát là có thể xé xác tôi. Hơn nữa không phải Bạch Điều cũng nói, bây giờ tôi là người có cấp độ thấp nhất trong năm thành chủ của năm đại lục sao?

Hừ, càng nghĩ càng thấy mình yếu quá, nên train thôi! Tự động bỏ qua ánh mắt sùng bái của năm người trước mặt, tôi thần nhiên nói. “Đi thôi.”

“Nhóc xinh đẹp, bố không thừa nhận mi là vị vua bất bại đâu.” Tây Môn Phong khinh thường nói với tôi. “Tương lai, bố nhất định sẽ đánh bại mi. Nhưng trước khi bố đánh bại mi, mi không được phép bại dưới tay kẻ khác.”

“Đúng, đúng.” Tôi không kiên nhẫn xua tay, Tây Môn Phong hừ một tiếng không nói tiếp nữa.

Xà Vương, đúng như tên gọi, chính là vua của rắn. Nhưng mà không phải quái vật hệ BOSS, ngược lại, khắp mọi nơi trong vực Xà Cốc đều là Xà Vương thể hình khổng lồ, sức mạnh kinh người, tốc độ siêu nhanh, trên răng nanh còn có nọc độc. Tôi quyết định đánh quái vật khó đối phó này, bởi vì lâu lắm rồi tôi không luyện tay chân, thấy hơi xa lạ nên muốn tìm quái mạnh để tập tành.

Dù sao, ở trong game Cuộc Sống Thứ Hai kiểu này, cấp độ không thể hiện hết thảy, có thể phát huy năng lực của mình đến mức cao nhất mới là quan trọng.

“Quái vật này mạnh, giá trị kinh nghiệm cũng không phải nhiều nhất, nhóc thật sự muốn đánh con này?” Tây Môn Phong do dự nhìn Xà Vương.

“Ừm, muốn tập tành tay chân, hơn nữa bởi vì đánh Xà Vương không có nhiều kinh nghiệm nên gamer ở Xà Cốc không nhiều, không có người tranh giành, đánh vậy cũng vui hơn chút.” Tôi nhượng mảy, trong lúc nói tôi đã nhắm được một con Xà Vương lạc đàn.

“Thật không hồ là Thành chủ, ý tưởng cũng thật khác người.” Không biết ai vừa nói, năm người kia lập tức gật đầu như giả tôi, lại có năm cặp mắt sùng bái hướng tới.

Đau đầu không thôi, tôi hoàn toàn bó tay. Đành phải ngoảnh mặt làm ngơ trước ánh mắt sùng bái của năm người kia; vẫy tay với Tây Môn Phong – người duy nhất không có ánh mắt sùng bái. “Người đẹp Tây Môn, train thôi.”

“Fuck! Nhóc xinh đẹp không hiểu tiếng người hả? Bỏ là nam, đã nói bao lần rồi.” Tây Môn Phong vừa khó chịu hét to vừa rút kiếm chuẩn bị đối phó Xà Vương cùng với tôi.

“Xin hỏi Thành chủ, vậy chúng tôi phải làm thế nào để trợ giúp?” Chiến sĩ trong đội ngũ giật mình hỏi tôi.

“Các bạn cũng đi train đi, lúc tôi cần buff máu sẽ đi tìm các bạn.” Tôi thờ ơ nói.

“Vậy không bằng chúng tôi đi theo Thành chủ luôn.” Linh mục vội vã nói.

“Không cần.” Tôi không kiên nhẫn xua tay. Nói đùa gì vậy, bị ánh mắt sùng bái của các người theo sau, vậy chắc chắn tôi sẽ khó chịu khắp mình mẩy, train thế quái nào được.

“Nếu Thành chủ đã nói thế, vậy được rồi.” Đội ngũ năm người đều lộ vẻ thất vọng, sau đó rồi đi chậm rãi, vừa đi vừa quay đầu nhìn tôi với vẻ “đau thương”. Người không biết chuyện nhìn thấy cảnh tượng này, nói không chừng còn tưởng tôi một phát bỏ rơi năm tình nhân.

Cuối cùng, đội ngũ năm người đi xa một chút, tôi mới thở phào. Điều chỉnh vẻ cứng ngắc trên mặt, khôi phục vẻ lười biếng vốn dĩ của mình.

Tây Môn Phong có vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu nói. “Mẹ, thật muốn để năm đứa đàn kia thấy vẻ mặt bây giờ của nhóc. Bỏ không tin họ còn sùng bái mi, gọi Thành chủ này Thành chủ kia như thế nữa.”

“Được, anh đi gọi họ về xem đi.” Tôi uể oải kéo dãn thất lưng, rồi thêm vào một câu. “Nếu anh không sợ bị Bạch Điều tiêu diệt.”

“Bố chẳng thêm sợ cái con chim mái đó.” Tây Môn Phong hừ một tiếng.

Tôi nhượng mảy. “Tình cảm của Bạch Điều và Vũ Liên rất tốt đó!”

Quả nhiên, tên của chị Vũ Liên được đưa ra, ngay cả Tây Môn Phong cũng không dám không tuân theo, chỉ âm trầm xì mặt ra, từ bỏ cũng không dám nói.

Nói đến đây, không thể không nói lời ngoài lề, tại sao Tây Môn Phong lại sợ chị Vũ Liên như vậy?

Chuyện kể rằng sau khi Tây Môn Phong quyết định gia nhập thành Vô Ngân, công việc đầu tiên là do chị Vũ Liên phân công. Nhớ rằng tôi từng nói qua, không biết vì sao fan chẳng những không ghét mà còn thích nhạc đệm khiêu chiến của concert đầu tiên. Bởi vậy, Tây Môn Phong bị chị Vũ Liên ra lệnh buổi biểu diễn nào cũng phải tới khiêu chiến tôi.

Lúc Tây Môn Phong nhận được mệnh lệnh của chị Vũ Liên, anh ta nói thế này: “Bố không thêm làm!”

Chị Vũ Liên khẽ cười, nụ cười khùng bố khiến tôi ở bên cạnh cũng cảm thấy ngày tận thế của Tây Môn Phong sắp đến, sau đó chị dẩu lên tiếng: “Oh? Cậu vào thành Vô Ngân không phải bởi vì khiêu chiến Hoàng Tử sao? Nên tôi mới giao việc này cho cậu, tôi còn tưởng cậu rất vui chứ! Hay là. cậu đã bị Hoàng Tử vô địch nhà chúng tôi đánh sợ, không dám khiêu chiến cậu ấy nữa?”

Tây Môn Phong nghe vậy nổi giận: “Nhảm nhí, bố chưa bao giờ biết chữ sợ viết thế nào!”

Bởi vậy, Tây Môn Phong trở thành vai hề tốt nhất cho concert, mỗi lần đều bị tôi đánh thành bầm dập, còn có người vẩy cờ hò reo: “Đánh nặng một chút.”, “Chảy ít máu quá” vân vân, làm cho mỗi lần xuống tay lại càng nặng hơn.

Tiếp theo, chuyện thứ hai khiến Tây Môn Phong thông suốt nữ quyền của chị Vũ Liên là không thể mạo phạm là thế này. Lúc hiệu sách xây xong, chị Vũ Liên thấy sách bày ở hiệu ít quá, hơn nữa vì Tinh Thiên và Phượng Hoàng là con gái, không thể mặc quần áo quá lộ liễu để chụp ảnh, như vậy không hấp dẫn được nam độc giả. Cho nên, cô em “ban ngày” nào đó nhìn cũng không tệ bị tóm đi chụp photobook bikini.

Càng khùng hơn là, chị Vũ Liên lại e dè thành viên nam của ban nhạc Vô Ngân không có cơ bắp, như vậy lại không hấp dẫn được độc giả thích mãnh nam, cho nên lại tóm một anh đầu đinh “buổi tối” có cơ bắp cuộn cuộn nào đó đi chụp quyển photobook thứ hai. Cơ ngực có thể nảy lên rất buồn nôn, không biết sao lại có người thích thể loại đó. Ấy, là tôi không cẩn thận nhìn thấy, thật sự thật sự không phải là nhìn lên đâu!

Nhớ lại những điều này, tôi không nhịn được lại nhìn cô em Tây Môn, cố nhịn cười.

“Nhóc xinh đẹp, mi cười cái gì?” Tây Môn Phong ngờ vực nhìn nụ cười kì quái của tôi.

Tôi vội vã thu hồi nụ cười. “Không, không có gì, train đi!”

Nói xong, không để ý tới vẻ mặt hỏi thăm của Tây Môn Phong, tôi đi đánh Xà Vương, cuối cùng tâm trạng cũng thoải mái một chút. Thế nào đi nữa thì tình cảnh của tôi còn tốt hơn cô em Tây Môn rất nhiều.

Đi đến phía sau Xà Vương, nhìn thân hình cao hơn tôi kia, tôi chợt trào dâng cảm xúc phần khích lâu lắm rồi chưa có, vuốt ve Hắc Dao. “Bạn tốt, lâu lắm không uống máu rồi nhỉ? Đúng là làm khó cho mày, bây giờ uống thỏa thích đi!”

Xoạt một tiếng rút Hắc Dao ra, đột nhiên tôi nổi lên ý nghĩ tình quái. Bàn chân khoa trương giẫm lên đuôi rắn, Xà Vương đau đến mức thè lưỡi, há mồm quay về phía sau xem. Vừa thấy tôi, đôi mắt hẹp dài nheo lại, mồm rắn liền ngoạm lấy đầu tôi.

Tôi cười khẩy, không tốn chút sức lực tránh sang trái. Tránh được mồm rắn, thấy đuôi rắn đang quét mạnh tới chỗ mình, tôi nhón chân, nhảy qua đuôi nó, Hắc Dao chém mạnh lên đầu. Trước khi tôi bỏ đầu rắn thành hai nửa, Xà Vương bị đau quay đầu ngoạm tiếp, tôi cúi đầu quay người tránh né, Hắc Dao trên tay thuận đường bắt đầu xẻ từ cổ họng Xà Vương xuống thành hai nửa.

Cuối cùng, tôi quay người chém nốt đầu rắn, nhắm mắt để máu nóng bắn lên mặt. Tôi mở mắt, lau máu trên mặt, không nhịn được thở dài thỏa mãn, cuối cùng vui vẻ vì có thể chiến đấu.

“Mẹ, nhóc biến thái à? Để người đầm đìa máu thế làm gì?” Tây Môn Phong kinh ngạc nhìn tôi thấm đẫm máu khắp người.

Tôi đứng đưa ngón tay, vô lại hỏi anh ta: “Xin hỏi nickname của tôi là gì?”

“Tĩnh Linh Khát Máu. . . .” Tây Môn Phong nói theo phản xạ, nói xong thì ôm đầu. “Thì ra là thế, thảo nào được gọi là Tĩnh Linh Khát Máu, thì ra nhóc xinh đẹp còn có sở thích biến thái này.”

“Ai biến thái, cái này gọi là khát máu, vậy mới cool, có hiểu không?” Tôi chép miệng.

Ngay tại chỗ, Tây Môn Phong làm cử chỉ thông dụng toàn cầu với tôi — nắm tay, duỗi thẳng ngón giữa! “Cái này mà là cool? Nếu có ai bảo mi cool, con mẹ nó bổ sẽ chặt đầu cho mi ninh canh uống.”

“Cool chết đi được. . .” Đột nhiên câu này toát ra từ sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn, đội ngũ năm người vốn dĩ đã đi xa lại quay về, mắt đội viên nữ bập bùng trái tim tình yêu không ngừng, còn đội viên nam nắm chặt hai bàn tay, vẻ mặt kích động, hai mắt sùng bái nhìn tôi, chỉ thiếu nước quý xuống hồ to vạn tuế mà thôi.

Tôi thầm thở dài. Xem ra hôm nay không thể vui vẻ train rồi. Nghĩ đến đây, liền không nhịn được lên tiếng chế nhạo Tây Môn Phong: “Ê, đi ninh canh!”

“Thành chủ, train thế nào?” Mới về tới chân thành Vô Ngân đã nhìn thấy Tiểu Long Nữ và Không Không đang vát và gieo hạt. . . là chôn bẫy. Tiểu Long Nữ mặt mũi đảo mắt nhìn thẳng vào tôi thay lời chào hỏi, còn Không Không mặc dù cũng mặt lừ nhưng vừa nhìn thấy tôi liền tung bùng vẩy tay hỏi thăm.

“Cũng được.” Tôi trả lời rầu rĩ, theo sau là đội ngũ năm người sùng bái, và Tây Môn Phong do dự mãi không biết có nên giữ lời hứa chặt đầu cho tôi ninh canh uống hay không.

Không Không nhìn năm người ở phía sau, thô lỗ lớn tiếng quát. “Các cậu khó lắm mới có thể ra ngoài cùng Thành chủ, có giúp thành chủ train hẳn hoi không? Hơn nữa, xem Thành chủ đánh quái xong, có học hỏi được gì không?”

“Đương nhiên rồi, chúng tôi nhìn rõ từng chiêu thức của Thành chủ.” Chiến sĩ trả lời vội vã.

“Thành chủ siêu giỏi luôn, không hổ là vị vua bất bại.” Ánh mắt nóng cháy của nữ pháp sư vẫn chưa rời khỏi người của tôi.

“Vị vua bất bại? Từ này miêu tả đúng quá.” Mắt Không Không lóe sáng, cứ như câu đó là miêu tả cậu ta vậy. Không Không đắc ý nói. “Thành chủ nhà chúng ta, không phải tôi nói khoác, muốn Tĩnh Linh Khát Máu thất bại, trừ phi có mưa vàng rơi từ trên trời xuống.”

Lời này vừa thốt ra, năm người lập tức gật đầu như gãi tôi.

Và giọng nói của Tiểu Long Nữ cũng phát ra từ kênh mặt ngữ: “Vị vua bất bại? Nếu lời Không Không thành sự thật, chỉ sợ tôi đã sớm bị vàng đập cho vỡ đầu chảy máu rồi, chị Vũ Liên cũng không phải lo không có vốn.”

“Ê, tốt xấu gì chúng ta cũng chưa từng thất bại, cuối cùng không phải đều thắng sao?”

Tiểu Long Nữ hừ lạnh một tiếng, thờ ơ hỏi: “Sao rồi, lúc nãy thấy cậu trở về, hình như sắc mặt không tốt lắm? Ngai năm người này quá yếu, liên lụy cậu

à? Vậy nói với Bạch Diệu, bảo cô ấy đổi một nhóm khác?”

Tôi rầu rĩ nói. “Mạnh yếu cũng chẳng sao, chỉ là họ thật sự quá sùng bái tôi, khiến người ta khó chịu.”

“A, lúc đó Bạch Diệu thấy họ rất sùng bái cậu, hơn nữa cũng khá khâm nên mới để họ đi giúp cậu train, bị phản tác dụng hả?” Tiểu Long Nữ nhin cười nói.

“Xin người, bà không biết họ chỉ thiếu không mua hương và hoa quả tới bái lạy tôi thôi.” Tôi oán giận, ai muốn trở thành Ngọc Hoàng Đại Đế để người ta cúng chứ.

“Hiểu rồi.” Tiểu Long Nữ và tôi vừa nghe đội ngũ năm người liệ mạng bàn luận “Thần tích” của tôi với Không Không, vừa hoài nghi đám đó rốt cuộc bàn luận về thượng đế Jehovah (*) hay là tôi?

* Thượng đế trong Do Thái giáo

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ chỉ biết nói. “Tóm lại, nếu cậu không thích nhóm người này thì nói với Bạch Diệu đi.”

“Ừm.” Tôi vừa nghe đám người bên cạnh thảo luận sự tích năm nào đó chỗ nào đó ngày nào đó tôi rẽ Biển Đỏ. . . vừa thầm nghĩ, tôi nhất định phải bảo Bạch Diệu đổi nhóm khác cho tôi!

“Thành chủ.” Vừa vào thành đã nhìn thấy Bạch Diệu vội vã chạy tới. Không đợi tôi lên tiếng đáp lại, cô ấy đã vội vàng mà không mất cung kính nói: “Thành chủ, có hai Đoàn phiêu lưu lớn có ý gia nhập chúng ta, mời ngài đi tiếp hai vị đoàn trưởng của hai Đoàn phiêu lưu.”

“Oh, được.” Tôi hơi thất vọng nói, vốn dĩ định tới tâu lâu Vô Ngân nghỉ ngơi một chút.

“Thành chủ, mời ngài tới tòa thành tìm Phụng Hoàng, nó sẽ đem áo choàng mới tới cho ngài.” Bạch Diệu chấp tay cúi chào, rồi vội vàng vàng bỏ chạy mà không biết đi đâu.

Không biết áo choàng tôi muốn có từ trước đến giờ có hình dạng thế nào? Tôi hưng phấn, vội vã đến tòa thành tìm Phụng Hoàng.

“Phụng Hoàng ~” Tôi xông vào phòng làm việc của tổ hành chính, gào ầm tên Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng vốn đang cúi đầu tính toán sổ sách, giật mình quay đầu nhìn tôi, vô cùng phản chấn hỏi: “Hoàng Tử tìm em có việc gì?”

Hai mắt tôi lóe sáng, không thể đợi được hỏi: “Áo choàng đâu? Áo choàng của tôi đâu?”

Phụng Hoàng vừa nghe, thất vọng “Oh” một tiếng, lấy một gói to trong tay nải của cô ấy rồi đưa cho tôi, mặc dù hình như Phụng Hoàng hơi khó chịu nhưng tôi không để ý nhiều, chỉ xé gói đó ra.

“Wa!” Tôi kinh ngạc thốt lên. Áo choàng này không hề phóng khoáng như áo choàng của đại hiệp trong tưởng tượng của tôi. Đây là áo choàng màu đỏ viền lông trắng dày nặng, giống hệt loại áo choàng dài kéo lê mấy mét mà vương thất mặc trong lễ đăng cơ.

“Vải này là do em chọn đó.” Phụng Hoàng cực kì hứng thú nói với tôi.

“Oh. . . Nhưng mà kiểu này có phải quá khoa trương không?!” Tôi “Oh” hết một hơi dài, mới nói được câu này.

“Vậy anh có thích không?” Phụng Hoàng lại hỏi.

“Cũng được.” Tôi nhún vai trả lời.

“Thế à?” Phụng Hoàng đột nhiên trầm xuống, cô không nói tiếp nữa.

Lúc này, chị Vũ Liên cũng đi tới, chị ấy cười hỏi. “Thích không?”

“Cái này. . .” Tôi hơi do dự trả lời. “Kiểu này có phải quá khoa trương không?”

“Như vậy mới toát ra khí phách của vương giả.” Chị Vũ Liên nói xong, lại hơi bất đắc dĩ bổ sung: “Đây là ý kiến của hội Bạch Diệu, mặc dù chị thấy dùng loại vải tầm tầm làm cũng được, tiết kiệm tiền!”

“Nhưng mà cũng tốt, dù sao sau này người em phải đón tiếp cũng rất nhiều, còn có một đồng nghi thức vân vân, có chiếc áo choàng này cũng thể hiện phẩm giá.” Chị Vũ Liên như thể có điều suy nghĩ.

Nghi thức? Lúc tôi đang định hỏi liền thấy Bạch Diệu lo lắng bước tới trước mặt tôi, cô ấy không nói lời nào nhận lấy áo choàng phủ lên vai tôi, sau đó cung kính khen một tiếng: “Thành chủ quả nhiên rất hợp với chiếc áo choàng này, bây giờ mời ngài đến đại sảnh đón tiếp hai vị đoàn trưởng của hai đoàn phiêu lưu.”

“Oh.” Nhìn đi nhìn lại áo choàng trên người, tôi không quá chuyên tâm trả lời Bạch Điều.

Bạch Điều lại lo lắng nói: “Xin Thành chủ mau lên chút, họ đã chờ rất lâu rồi.”

“VẬY ĐI THÔI.” Tôi nhún vai, đi đến đại sảnh, còn Bạch Điều cũng bước theo sau tôi.

“Đừng quên phong độ vương giả của ngài, Thành chủ.” Bạch Điều hơi lo lắng về mặt lười biếng của tôi.

“OK.” Tôi lười biếng vận lưng xong, nhắm mắt hít sâu một hơi, mở mắt đã là khuôn mặt mang vẻ như cười như không, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run, cũng chính là hình tượng Tinh Linh Khát Máu nổi tiếng.

Tôi vừa tới đại sảnh, liền nhìn thấy đoàn người có khoảng hơn mười người đang thưởng thức trà. Tôi nhìn lướt qua, cười lạnh nhạt ngồi vào ngai vàng.

Ánh mắt của mọi người đều dính chặt lên người tôi, nhưng tôi không chút hoang mang nâng chén trà Bạch Điều vừa dâng uống một ngụm, rồi mới nhìn lại mọi người, bắt đầu nói lời chào mừng chính thức: “Tôi là Thành chủ của thành Vô Ngân, Hoàng Tử, tôi đại diện cho thành Vô Ngân, hoan nghênh các vị gia nhập thành. . .”

Chưa nói xong đã có người ngắt lời: “Chờ một chút!”

Nói nhiều lời chào mừng như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám ngắt lời tôi. Tôi hào hứng ngẩng đầu ngược mắt lên nhìn, người ngắt lời tôi chính đại ca điềm đạm. Ánh mắt của anh ta, chắc chắn có ý không phục.

“Có việc gì?” Tôi như cười như không hỏi, lần chào mừng này hình như không nhạt nhẽo như những lần trước?

Đại ca điềm đạm ôm quyền chào hỏi, vô cùng khải phách nói: “Từng nghe Thành chủ Hoàng Tử của thành Vô Ngân là nhân vật vạn người không địch nổi, người tài dưới tay vô số. Hôm nay gặp mặt, tuy cảm thấy Thành chủ khí thế hơn người, nhưng vẫn chưa đủ để tại hạ và anh em của tại hạ gia nhập thành Vô Ngân, trừ phi Thành chủ có thể khiến tại hạ mở mắt thấy thực lực của ngài.”

Tôi không nhịn được mà trợn mắt nhìn. Lão huynh, có nhất thiết phải tia tốt câu chữ như vậy không? Anh coi game là tiểu thuyết võ hiệp sao? Hay là anh xuyên không từ tiểu thuyết Kim Dung tới vậy? Tôi còn tưởng chỉ có Bạch Điều mới tia tốt câu chữ như vậy, hôm nay thấy vị lão huynh này, mới biết Bạch Điều vẫn còn thường chán.

“Thành chủ, hoàn hồn!” Giọng điệu có chút kinh hoàng của Bạch Điều truyền tới từ kênh mật ngữ.

Tôi cười cười, thẳng thắn trả lời lão huynh Kim Dung kia: “Anh muốn làm thế nào, nói thẳng đi, không cần vòng vo.”

“Được, Thành chủ thành Vô Ngân quả nhiên thẳng thắn.” Lão huynh Kim Dung gợn ngón cái, về mặt kính phục.

Lão huynh chỉ một đàn ông mặc bộ đồ đen, khuôn mặt lão huynh lộ vẻ kiêu ngạo: “Đây là cao thủ đệ nhất của đoàn tôi, Lãnh Hồ.”

Tôi nhìn Lãnh Hồ, nghe tên này liền hiểu được nhất định là một khối băng. Mà tôi cũng không đoán sai, một người tóc đen mắt đen quần áo đen, tóm lại là con quạ đen chính hiệu, còn trung lại khuôn mặt “Chọc ta, ta tiêu diệt ngươi; không chọc ta, ta vẫn muốn tiêu diệt ngươi”, không hổ là Lãnh Hồ. Nếu nói ánh mắt của tôi là lạnh lẽo, vậy ánh mắt của Lãnh Hồ phải là lạnh lẽo x3. Và bây giờ cậu ta đang nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo x3 đó.

“Nếu Thành chủ hoặc thủ hạ của ngài có thể đánh bại Lãnh Hồ, vậy tại hạ và anh em tại hạ lập tức dán thân vào thành Vô Ngân, nguyện mãi mãi trung thành với ngài.” Vị lão huynh Kim Dung kia tuy nói như vậy, nhưng về mặt rõ ràng là: Lãnh Hồ không thể nào thua.

Bị ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hồ nhìn chằm chằm, tôi vô cùng muốn đập cậu ta một trận, lập tức hăm hở đứng lên, định tiếp nhận khiêu chiến.

“Đừng đánh với hắn.” Giọng của Nam Cung Tội đột nhiên truyền tới từ kênh mật ngữ. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía cổng, Tội đang từ cổng đi vào. Tôi nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc, còn anh ta lại nói tiếp qua kênh mật ngữ: “Lãnh Hồ đứng thứ ba trong bảng xếp hạng của Cuộc Sống Thứ Hai, cấp 92, vũ khí trên tay là Âm Huyết Kiếm – một trong ba thần khí nổi tiếng. E rằng Hoàng Tử không phải đối thủ của hắn.”

Nghe xong, tôi ngạo nghễ cười to Sau đó ngồi xuống. Fuck! Kenshin chết tiệt đi đâu rồi?

Nam Cung Tội đứng là nói giảm nói tránh, cái gì mà bảo e rằng tôi không phải đối thủ của cậu ta? Là chắc chắn không phải đối thủ của cậu ta! Tôi vẫn tự mình biết mình, mặc dù cấp độ không quan trọng, nhưng mà kém 16 cấp, mức độ chênh lệch quá lớn. Lại còn cái gọi là một trang ba thần khí nổi tiếng, hơn nữa Lãnh Hồ kia rõ ràng là kẻ cuồng chiến đấu, tôi thắng được sao? Trừ phi Lãnh Hồ kia đột nhiên viêm dạ dày cấp tính. Nhưng mà trong game không có bệnh, cho nên tôi đừng nên trông cậy cậu ta bị viêm dạ dày cấp tính thì hơn.

“Vi anh đã phái cao thủ số một, vậy tôi cũng phái cao thủ số một bên tôi!” Tôi khoác lên dáng vẻ lạnh nhạt, nói với lão huynh Kim Duyệt. Mặt khác, tôi đã sớm PM Kenshin, biết cậu ta đang ở trong tòa thành, bây giờ chắc đang xông tới đây. (Chú thích: Pet không có chức năng PM, chỉ có chủ nhân pet mới thể sử dụng đàm thoại từ xa với pet. Nhưng mà tôi đã sớm nói cho mọi người ở thành Vô Ngân, Kenshin và Sunshine là thị vệ riêng của tôi, không tham dự cũng không nghe theo mệnh lệnh của những người khác, cho nên đến giờ vẫn chưa có ai nghi ngờ. Cho dù có PM Kenshin, chắc cũng chỉ tưởng cậu ta không muốn trả lời mà thôi.)

“Cao thủ số một? Tại hạ tưởng Thành chủ là cao thủ số một của thành Vô Ngân.” Lão huynh Kim Dung nghi hoặc hỏi.

Tôi lại cười: “Anh thật đề cao tôi quá, người giỏi còn có người giỏi hơn, huống chi ngày thường tôi bận rộn lo sự vụ thành Vô Ngân, không khỏi có chút lơ đãng luyện tập, xưng cao thủ số một gì chứ.”

Lão huynh Kim Dung cũng không đề tâm, chắc là rất tự tin với Lãnh Hồ đứng hạng ba. Hắn chỉ nói: “Vây mời vị cao thủ số một của thành Vô Ngân lộ mặt.”

Tôi liếc nhìn mái đầu đỏ chói mắt ở cổng, cuối cùng an tâm lên tiếng: “Kenshin, cậu PK với vị Lãnh Hồ này đi.”

Mọi người đều nhìn phía cổng với vẻ nghi ngờ. Mà Kenshin chưa bao giờ nói lời thừa, tay trái nắm chặt kiếm bước về phía Lãnh Hồ, còn Lãnh Hồ hình như cũng cảm thấy Kenshin là kẻ địch mạnh, ánh mắt hưng phấn của cậu ta gần như tuôn ra ánh sáng.

Đúng là trận chiến lạnh tanh! Tôi cảm thán, tại sao cao thủ đều là khối băng vậy? Lẽ nào train nhiều sẽ khiến người có khuynh hướng trở thành khối băng?

Tôi thành thói chuẩn bị xem trận quyết đấu thế kỷ này. Tôi thông thả như vậy là vì tôi có niềm tin 200% với Kenshin, Kenshin không chỉ là phần thưởng của nhiệm vụ ẩn, mà còn là BOSS ở hàng quý, gamer không thể đơn thương độc mã giải quyết được. Ở trong game, bạn đã từng nghe nói ai có thể đấu đơn với BOSS chưa?

Lãnh Hồ chỉ có 92 cấp. Được rồi, tôi cấp 76 không có tư cách nói người ta “chỉ” có 92 cấp. Lãnh Hồ cấp 92 đánh với Kenshin cấp 100 vốn dĩ đã yếu thế rồi, huống chi chỉ số của Kenshin gamer cấp 100 bình thường cũng không thể đạt được. Tôi thấy cho dù là gamer cấp 120 cũng không chắc có thể đánh bại Kenshin. Mà hiện giờ người đứng đầu bảng xếp hạng cũng không quá 95 cấp. Cho nên, nếu coi Kenshin là gamer, vậy cậu ta chắc chắn là cao thủ số một của Cuộc Sống Thứ Hai.

Cho nên, tôi còn lo lắng gì nữa? Nếu không phải bận tâm hình tượng vương giả, tôi đã lấy bóng và cola ra chén lâu rồi.

Khán giả lùi lại, để lại một mảnh sân lớn ở giữa cho hai người quyết đấu. Hai người cũng không nói nửa câu, từ đầu đến giờ vẫn chưa động đậy, nhưng tôi thấy rõ, ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Hồ đã hơi dao động. Thăm nghĩ chắc cậu ta sắp ra tay, quả nhiên Lãnh Hồ liền chuyển động.

Lãnh Hồ bay nhanh về phía Kenshin, tốc độ kia quả nhiên khiến tôi theo không kịp, chớp mắt đã tới trước mặt Kenshin, Âm Huyết Kiếm lập tức đâm Kenshin. Kenshin gần như không động đậy, chỉ rút kiếm ra khỏi vỏ để cản Âm Huyết Kiếm lại. Lãnh Hồ phản ứng quả nhiên nhanh, lúc kiếm giao nhau, chân cậu ta đồng thời quét phía dưới Kenshin, nhưng Kenshin không phải là nhân vật dễ chọc. Kenshin nghiêng người, đầu gối giữ vững, chân Lãnh Hồ quét qua đầu gối của Kenshin. Cẳng chân đập vào phải đầu gối, kết quả tin rằng mọi người đều biết rồi? Nếu không biết, tuyệt đối đừng lấy thân mình ra thí nghiệm, tôi không phụ trách hậu quả đâu.

Tóm lại, nhìn khuôn mặt như khối băng của Lãnh Hồ có chút biểu tình, biết rằng thật sự rất đau! Nhưng không quan tâm cái chân bị thương, Lãnh Hồ lập tức vung kiếm tấn công chớp nhoáng. Kenshin đã rút kiếm ra từ lâu, chỉ nghe thấy tiếng chạm kiếm vang lên không ngừng, và ánh bạc lóe lên giữa hai người không dứt.

“Lang Khiếu Ngân Nguyệt!” Kiếm của Lãnh Hồ vạch giữa không trung tạo thành vô số hình bán nguyệt màu bạc. Và toàn bộ những hình bán nguyệt màu bạc lại bổ nhào tới Kenshin, còn Lãnh Hồ cũng leo theo sau trận ngân nguyệt, vung kiếm đâm thẳng tới Kenshin. Đúng là chiêu thức không thể trốn đi đâu được, tôi kinh ngạc đứng lên khỏi ngai vàng, thật muốn lao ra cứu Kenshin.

Kenshin là pet, mặc dù pet có thể sống lại nhưng nếu Kenshin chết, sau khi sống lại không biết còn giữ được ý thức của cậu ta hay không? Điềm này ngay cả Tiểu Long Nữ còn không dám xác định, tôi nào dám mạo hiểm? Tôi không muốn Kenshin mất ý thức.

“Không. Gian. Phá!” Nói xong là làm, lúc tôi còn chưa thấy rõ, Kenshin lạnh lùng hét lên một tiếng, đã đứng sau trận ngân nguyệt và Lãnh Hồ. Lãnh Hồ sau một ngần ngại, không cam lòng ngã xuống đất, nhuộm đỏ sàn nhà sáng bóng có thể soi gương. Nhưng cậu ta vẫn chưa biến thành ánh sáng trắng bay đi, xem ra Kenshin biết chừng mực, không giết Lãnh Hồ.

Tất cả mọi người bao gồm cả tôi đều sửng sốt, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc làm thế nào mà Kenshin thoát được trận Ngân Nguyệt? Và Lãnh Hồ bị thương nặng lúc nào? Chuyện này thật đáng kinh ngạc. Lòng tôi phù đầy nghi hoặc, nhưng tôi không ngốc đến mức hỏi tuyệt chiêu của Kenshin trước mặt mọi người. Sao tôi có thể cho người khác biết tuyệt chiêu của pet mình, để họ nghĩ ra cách phá giải chứ!

Tôi lại chậm rãi ngồi xuống, không nhanh không chậm lên tiếng. “Thắng thua đã rõ, các bạn mau trị thương cho Lãnh Hồ đi.”

Sắc mặt đại ca điềm tĩnh thay đổi hoàn toàn, hấn hung dữ chỉ vào Lãnh Hồ lớn tiếng mắng mỏ: “Tên khốn, nói cái gì ngoại trừ tên đứng đầu bảng xếp hạng, sẽ không thua bất cứ kẻ nào. Giờ thì sao đây?! Lại có thể thua một tên tép riu chẳng ai biết tới. Giữ mày làm gì!”

Nói vậy, đại ca điềm tĩnh để mất hình tượng điềm tĩnh, hung dữ rút dao chém Lãnh Hồ nằm dưới đất, không có khả năng phản kháng. Tôi sợ hãi không kịp nói gì, chỉ có thể trở mặt nhìn Lãnh Hồ sắp mất mạng.

“Long. Tường. Thiểm!” Kenshin nhẹ nhàng nói một câu liền chém bay một mạng. Đại ca điềm tĩnh chưa kịp kêu khóc đã biến thành ánh sáng trắng bay về trời.

Tôi hơi giật mình, đây là lần đầu tiên không có mệnh lệnh của tôi mà Kenshin lại dấy vào việc của người khác.

“Đại ca!” Nhưng sắc mặt của đoàn người bên cạnh đi theo đại ca điềm tĩnh tái mét, hung dữ nhìn Kenshin, nhưng dưới ánh nhìn của Kenshin, lại hèn nhát chuyển tầm mắt.

Một người trong đó đành phải quay lại chỉ vào tôi mắng mỏ: “Thành chủ thành Vô Ngân chủ, cậu làm như vậy là có ý gì? Hai đoàn phiêu lưu chúng tôi long trọng tới gia nhập thành Vô Ngân, vậy mà bây giờ cậu lại giết chết đại ca của tôi.”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Nếu thật sự muốn gia nhập thành Vô Ngân, sẽ không tìm Lãnh Hồ người đứng thứ ba bảng xếp hạng tôi khiêu chiến tôi, rõ ràng các người muốn đảo chính!”

Lời tôi vừa cất lên, những người đứng trước tôi đều tái mặt, nhưng vẫn giả vờ: “Làm gì có chuyện này, chúng tôi chẳng qua chỉ muốn thử xem thành Vô Ngân có đáng giá để chúng tôi gia nhập không mà thôi.”

“Vô duyên đối diện, nửa câu thừa. Các người đi đi, việc hôm nay tôi không so đo, nhưng nếu lại tới tìm phiền phức, thành Vô Ngân quyết không tôi cho các người.” Tôi lạnh lùng đáp lời, thiếu kiên nhẫn xua tay: “Bạch Điều, tiễn khách!”

“Vâng, thành chủ.” Vô cùng kính nói với tôi, sắc mặt Bạch Điều nghiêm lại nhìn đám người phía kia: “Các người cũng thật can đảm, dám tới thành Vô Ngân giương oai, thị vệ!”

“Có!” Hai bên đột nhiên xuất hiện một đồng người mặc áo giáp giống nhau, đồng thanh trả lời.

Tôi suýt nữa phun trà trong miệng ra. Có cái thứ thị vệ này từ lúc nào vậy? Tôi là Thành chủ mà sao lại không biết? Hôm nào bảo họ hô mấy tiếng Wei Wu* ~ nghe mới được.

(*) Tiếng mà thị vệ hô lúc quan lên công đường xử án ý~

“Thành chủ có lệnh, tiễn khách!” Bạch Điều vung tay, lạnh lùng nhìn người dưới.

“Rõ!” Thị vệ lại đồng thanh hô to, hơn nữa bắt đầu thi hành cử chỉ tiễn khách, vừa rút đao vung vèo vèo ra gió, vừa tiễn “Khách” đi từng bước ra khỏi đại sảnh. Mà cái đám gọi là khách kia thấy đã hỏng việc, vội vàng rời khỏi đại sảnh, trước khi đi còn không quên ném lại cho tôi ánh mắt hận học.

“Thành chủ, thật sự xin lỗi.” Bạch Điều đột nhiên quay đầu lại, áy náy xin lỗi: “Tôi không nên không điều tra rõ ràng, đến cuối cùng họ lại không gia nhập thành Vô Ngân, lại còn gây phiền phức, khiến Thành chủ phải tự giải quyết việc này.”

“Không quan trọng.” Tôi thờ ơ trả lời Bạch Điều, nhưng mắt lại nhìn thẳng vào tình hình phía dưới. Kenshin và Lãnh Hồ đang nhìn nhau, mặc dù ánh mắt hai người đều lạnh tanh. Người ngoài nhìn thấy chuyện này có lẽ sẽ tưởng họ hận không thể giết nhau, nhưng mà căn cứ theo kinh nghiệm nghiên cứu ánh mắt Kenshin lâu dài của tôi, giải mã sự trao đổi ánh mắt của họ như sau:

“Không sao chứ?” Ánh mắt đầu tiên của Kenshin.

“Không sao.” Ánh mắt lạnh tanh trả lời Lãnh Hồ.

“Cần giúp không?” Ánh mắt thứ hai của Kenshin cùng với lông mày hơi hơi nhướng lên.

“Không cần.” Lãnh Hồ đưa mắt xuống dưới, tìm hồng được thủy bắt đầu nốc.

Lãnh Hồ chậm rãi đứng dậy, mặc dù hồng được thủy không đủ để chữa trị vết thương của cậu ta nhưng mà chắc là đủ cho cậu ta cử động bình thường. Cậu ta liếc mắt nhìn tôi một phát, lại nhìn Kenshin, ánh mắt kia chắc là hỏi: “Tôi có thể đi không?”

Kenshin ngẩng đầu nhìn tôi dò hỏi ý kiến. Tôi không đồng ý nhướng mày, Kenshin hơi hơi chau mày, nhìn Lãnh Hồ, ánh mắt trả lời là: “Không được.”

Lãnh Hồ cũng không giạt mình, nhìn thẳng vào tôi, dáng vẻ muốn giết muốn lăng trì tùy mi, khiến tôi rất tức giận. Cho nên vừa lên tiếng giọng điệu đã không tốt: “Cậu tới gây chuyện ầm ĩ như vậy, cậu nói tôi phải xử trí cậu thế nào?”

“Tùy các người!” Lãnh Hồ nói với giọng điệu thờ ơ, cứ như đang thảo luận chuyện người khác.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của cậu ta, xem ra cho dù tôi choảng một trận thậm chí là giết cậu ta, chỉ sợ cậu ta cũng không nhúu mày, vậy tôi choảng cậu ta còn có ý nghĩa? Không bằng đi choảng Gui, ít nhất Gui còn kêu rên cho tôi nghe.

“Thôi, dù sao cậu cũng bị Đoàn phiêu lưu của cậu bỏ rơi rồi.” Tôi lười biếng nói.

Lãnh Hồ lại hừ lạnh một tiếng: “Tôi không thuộc về bất cứ Đoàn phiêu lưu nào.”

Vừa nghe, trí tò mò của tôi lại nổi lên: “Vậy hôm nay mục đích cậu đến đây là gì?”

“Khiêu chiến kẻ mạnh.” Lãnh Hồ không hề che giấu, tuôn ra ánh mắt hiếu chiến.

Oh? Thú vị, tôi đột nhiên thấy giữ Lãnh Hồ lại là một ý rất hay. Còn vì sao muốn giữ cậu ta lại, ít nhất là bên người có thêm kẻ mạnh có thể phái đi ứng chiến, không thể dựa vào Kenshin mãi được.

“Gia nhập thành Vô Ngân đi!” Không vòng vo, nói thẳng với Lãnh Hồ.

“Không!” Lãnh Hồ từ chối thẳng thừng.

Tôi nở nụ cười gian trá: “Gia nhập đi, sau khi gia nhập, cậu thích khiêu chiến Kenshin thế nào liền khiêu chiến cậu ta như vậy.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lãnh Hồ quả nhiên có chút dao động. Mặc dù, Kenshin ở bên đang lườm tôi với ánh mắt thật sự rất dã man.

Tôi quãng một hồi lâu cuối cùng: “Hay là cậu không dám khiêu chiến Kenshin lần nữa? Thật ra tôi cũng có thể hiểu được, dù sao Kenshin cũng mạnh như vậy, cậu sợ cũng là chuyện đương nhiên.”

“Nói bậy!” Lãnh Hồ nheo mắt nguy hiểm.

Tôi cười vô cùng gian trá, chiêu khích tướng này quả nhiên là trăm thử trăm thiêng, dù là chị Vũ Liên dùng để đối phó Tây Môn Phong, hay là tôi dùng để nhử Lãnh Hồ.

Sắc mặt Lãnh Hồ đột nhiên trở nên rất khó coi: “Tôi không nghe theo mệnh lệnh.”

“Vậy cậu cũng giống như Kenshin, làm hộ vệ dưới quyền tôi, ngoài tôi ra, cậu không cần nghe ai cả. Và ngoại trừ gọi cậu đi nghênh chiến kẻ mạnh, tôi cũng không đưa ra những mệnh lệnh khác.” Tôi cười thần nhiên.

“Cái này. . .” Lãnh Hồ do dự, nhưng lúc cậu ta quay đầu nhìn Kenshin, ánh mắt kia như nhìn người tỉnh trong mộng. Cậu ta nhìn Kenshin từ đầu đến chân, rồi lại từ chân nhìn lên đầu, vẻ mặt bằng lòng hình như lại chuyển qua không bằng lòng.

Tôi không muốn chờ cậu ta trả lời, nói một mình: “Như vậy đi, lúc tôi không có việc gì để giao cho các cậu, cậu cứ theo Kenshin, hoặc là Kenshin theo cậu cũng được. Các cậu muốn đi đâu cũng được, chỉ cần không rời khỏi Đại Lục Trung Tâm thôi.”

Trước khi rời khỏi đại sảnh, tôi không nhịn được nhìn lại Kenshin, ánh mắt kia. . . 200% có ý muốn đưa tôi tới hang quỷ làm quỷ!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 2: XUNG ĐỘT

“Xem ra có khối người ở Đại Lục Trung Tâm không phục Hoàng Tử”. Nam Cung Tội nghe Bạch Điều kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay xong, nhíu mày suy tư.

“Tôi thấy chủ yếu có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, cấp độ của Hoàng Tử không đủ. Thứ hai, trong hỗn chiến ở Đại hội Người phiêu lưu, Hoàng Tử không sống sót. Thứ ba, việc người phát ngôn mặc dù thu hút không ít người bội phục, nhưng người không phục hẳn là cũng có”. Tà Linh phân tích.

Nam Cung Tội nhíu mày càng chặt, sau đó lo lắng nhìn tôi: “Hoàng Tử, bây giờ cũng chỉ có thể chịu khó train, kéo cấp độ lên cao một chút rồi tính tiếp”.

Tôi nhún vai: “Train không có vấn đề gì cả, dù sao thà đi train còn hơn mấy thứ hành chính quân sự”.

“Ngoài cấp độ ra, còn có thứ quan trọng hơn, chính là uy tín!”. Bạch Điều nói như đinh đóng cột.

“Uy tín?”. Tất cả mọi người đều nhìn Bạch Điều, nhưng ngoài tôi ra, những người khác dường như đều có ánh mắt tán đồng? Không phải chứ? Tôi còn không có đủ uy tín sao?

“Chờ đã, sao tôi lại không có uy tín chứ? Mỗi lần xuất hiện trước công chúng, tôi đều thể hiện về Tinh Linh Khát Máu mà?”. Tôi vội vàng phản bác. Đùa gì vậy, tôi rất không muốn có thêm uy tín. Nếu tất cả mọi người giống như đội ngũ năm người sùng bái đó, chắc chắn tôi sẽ không chịu nổi.

Bạch Điều nhìn tôi với vẻ hơi khó xử, sau đó ấp a ấp úng giải thích: “Thành chủ, ngài không có đủ uy tín, có thể là bởi vì vẻ bề ngoài”.

“Bề ngoài?”. Tôi sững sờ hồi lâu. Về bề ngoài của tôi có vấn đề gì ư? Lẽ nào quá đẹp trai thì không có uy tín?

Chị Vũ Liên đột nhiên ngắt lời: “Có phải Hoàng Tử thoát nhìn rất trẻ phải không?”.

Bạch Điều gian nan gật đầu. “Đánh bạo hỏi Thành chủ một câu, xin hỏi Thành chủ năm nay bao tuổi rồi?”.

Bạch Điều vừa hỏi, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi bị nhìn đến mức khó chịu, vội vã trả lời. “Hai mươi tuổi”.

“Hai mươi à? Lớn hơn tôi nghĩ, nhưng vẫn quá trẻ. Trong bốn thành chủ Đông Tây Nam Bắc, người trẻ nhất nghe nói hai mươi tư tuổi, huống chi Thành chủ chỉ như mới mười bảy mười tám tuổi”. Bạch Điều thở dài ngao ngán.

Gui không đồng ý cho lắm. “Bề ngoài cũng được, quan trọng là, Hoàng Tử thật sự tham dự quá ít sự vụ trong thành, rất nhiều người mới chỉ nhìn thấy các tổ trưởng, còn lại chỉ biết Hoàng Tử thông qua hình ảnh trên website của Cuộc Sống Thứ Hai”.

Nghe thấy lời Gui nói, tôi không thể không tròn mắt: “Việc này không liên quan tới tôi, lúc trước mọi người đẩy tôi đi lưu diễn, bây giờ tôi lại phải đâm đầu vào train, nào có thời gian tham dự nhiều sự vụ trong thành”.

Nghe vậy, mọi người đều thở dài, không biết phải giải quyết thế nào.

“Không được, nhất định phải tạo dựng uy tín cho Thành chủ”. Bạch Điều vô cùng kiên quyết, nói: “Hơn nữa tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách!”.

Không biết thế nào, tôi đột nhiên lạnh run!

Thấy tất cả mọi người đều quỳ gối trước mặt tôi, bao gồm cả Đội Phi Thường, Đội Hắc Ám Tà Hoàng, và cả Tiểu đội Hoa Hồng. Tôi hoàn toàn không biết phải làm sao, mặc dù Bạch Điều đã cho tôi biết thứ gọi là nghi thức nguyện trung thành này từ trước.

Bởi vì sắp sửa update, còn trận chiến công thành Nhật Nguyệt Tinh, mọi người quyết định tổ chức Lễ nguyện trung thành với tôi, cũng chính là Thành chủ. Một mặt tuyên bố quyết tâm công thành của thành Vô Ngân, mặt khác cũng là vì chuyện tạo dựng uy tín mà tôi không thể hiểu nổi đó.

“Tôi, Sứ Lang thề trung thành với Hoàng Tử – Thành chủ thành Vô Ngân, tuyệt đối không hai lòng”. A Lang đại ca nghiêm túc nhìn thẳng vào tôi, đương nhiên anh cũng quỳ gối. Mà tôi nghe thấy câu tuyên ngôn này, lại . . không được vui cho lắm? Tại sao A Lang đại ca cũng phải quỳ dưới chân tôi như vậy?

“Tôi, Vũ Liên. . . .”, “Tôi, Guiliastes. . .”, “Doll. . .”, “Tiểu Long Nữ. . .”, “Tà Linh. . .”, “Nam Cung Tội. . .”, “Hoa Hồng. . .”,

Những người bạn tôi quen đều thề nguyện trung thành với tôi, tôi phải rất vui chứ? Vì sao tôi chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng? Cứ như mất đi thứ gì đó rất quan trọng?

Tất cả mọi người nói lời thề trung thành. Theo lời Bạch Điều nói với tôi trước đó, tôi trả lời bằng giọng điệu uy nghiêm chưa từng có: “Tôi, Hoàng Tử – Thành chủ thành Vô Ngân, chấp nhận lời thề trung thành của các bạn, từ này về sau các bạn chính là thuộc hạ trung thành không hai lòng của tôi. Tôi sẽ dẫn dắt các bạn vang danh Cuộc Sống Thứ Hai!”.

Mọi người đồng thanh hô lên: “Thành Vô Ngân, vang danh thiên hạ!”.

“Thành Vô Ngân. . . vang danh thiên hạ!”. Tôi lặp lại, lòng dạ trống rỗng.

Nghi thức kết thúc, mọi người đều vui vẻ và háo hức trước cuộc chiến. Tôi cười gượng, đáy lòng hơi nặng nề.

“Thành chủ, hôm nay train thế nào?”. A Lang đại ca cười vỗ lưng tôi.

Nghe vậy, tôi cười khò: “A Lang đại ca, sao anh cũng gọi em là Thành chủ?”.

A Lang đại ca gãi lông đầu, nhún vai giải thích: “Bởi vì Bạch Điều nói, phải tạo dựng uy tín của Thành chủ, cho nên sau này đều phải xưng hô với em như vậy, hôm nay tổ chức Nghi thức nguyện trung thành cũng vì điều này”.

“Em không quen như vậy”. Tôi buồn bã nói: “Tại sao ngay cả Đội Phi Thường cũng quỳ trước em? Em thà bị mọi người bắt nạt như lúc bình thường, cũng không muốn thấy mọi người quỳ gối trước mặt em”.

“Hoàng Tử. . .”. A Lang đại ca hơi do dự nói.

“Là Thành chủ!”. Tiểu Long Nữ vừa nhắc nhở A Lang đại ca, vừa cốc một phát lên đầu tôi: “Anh Lang, đừng quên lệnh của Bạch Điều”.

Sau đó cô ấy quay đầu lại nhìn tôi với vẻ hung dữ: “Đừng tưởng tôi thích quỳ trước cậu. Nếu không cần thiết phải tạo dựng uy tín Thành chủ cho cậu, còn lâu tôi mới quỳ trước thẳng nhãi thoả nhà cậu”.

“Tiểu Long Nữ! Không thể nói với Thành chủ đại nhân như vậy”. Bạch Điều nhẹ giọng quát, hơi bất mãn với giọng điệu của Tiểu Long Nữ.

“Tại sao phải tạo dựng uy tín?”. Tôi không thể không kích động. Tất cả bất mãn nín nhịn mấy ngày nay chợt tuôn trào: “Tất cả mọi người đều là bạn bè không được sao? Coi tôi như thần thánh để làm cái gì?”.

“Thành chủ”. A Lang đại ca và Tiểu Long Nữ đều sững sờ nhìn tôi, dường như rất ngạc nhiên với sự tức giận bộc phát của tôi. Đám người xung quanh vốn dĩ cười âm ỉ cũng yên tĩnh trở lại, dần dần nhìn về phía chúng tôi.

“Thành chủ. . .”. Bạch Điều bối rối, thấy ánh mắt chăm chú của mọi người xung quanh, cô ấy nháu mày với tôi.

Thấy Đội Phi Thường và Tiểu đội Hoa Hồng, còn có Tà Linh, trên mặt mọi người đều tràn ngập vẻ lo lắng, và cả cái nhũn mảy của Nam Cung Tội và Bạch Điều, lòng tôi đột nhiên như bóng xi hơi, hoàn toàn không có sức lực, tôi vô cùng mệt mỏi xua tay: “Xin lỗi, tôi hơi mệt thôi, đi nghỉ trước đây”.

Không liếc mắt nhìn về mặt của mọi người, tôi xoay người bước đi, cho đến lúc bước ra khỏi đại sảnh, tôi đột nhiên không biết phải đi đâu? Vân Phi và Tinh, đi tìm chúng nó vậy. Chắc chúng nó sẽ hiểu cảm giác của tôi?

Tôi buồn khổ đi tới trước ngôi nhà nhỏ của Lục Tinh và Vân, đá tung cửa, nghe thấy tiếng la hét của Vân Phi như thường lệ.

“Hoàng Tử, đã nói với bà vạn lần rồi, cửa có thể hỏng, làm hỏng phải đền!”. Nghe thấy cách nói chuyện của Vân Phi y hệt như hồi trước, không gọi tôi là Thành chủ, tôi đột nhiên vui vẻ trở lại.

“Nghĩ thức nguyện trung thành xong rồi à?”. Giọng của mẹ đột nhiên truyền tới.

“Ba mẹ cũng ở đây à?”. Tôi hơi giật mình, trong nhà không những có Tinh và Vân, mà còn có ba mẹ tôi.

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều quỳ xuống nguyện trung thành với bà, ba mẹ bà không thể quỳ trước bà phải không?”. Tinh bất đắc dĩ nói.

“Nói đến đây, tôi lại tức giận. Tại sao mọi người lại phải quỳ xuống nguyện trung thành với tôi chứ?”. Tôi không nhịn được kích động hét lên, muốn nói ra để phát tiết: “Tất cả mọi người đều là bạn bè của tôi mà, tại sao cứ gọi tôi là Thành chủ mãi, tại sao phải tôn kính tôi như vậy?”.

Mọi người hình như hơi bất ngờ, im lặng một lúc, Tinh mới lên tiếng: “Nhưng mà đây là việc cần phải làm”.

“Nói vậy, lúc trước chúng ta có làm vậy đâu, không phải vẫn tốt lắm sao?”. Tôi lập tức lên tiếng phản bác, hoàn toàn không cần thiết phải tạo dựng uy tín Thành chủ gì đó.

“Tiểu Lam, điều này thật sự cần thiết”. Ba cũng nhìn tôi với vẻ nghiêm túc: “Thành Vô Ngân càng ngày càng mở rộng, càng ngày càng có nhiều người gia nhập, họ cần một vị vua có đủ khả năng để đi theo, chứ không phải một người bạn”.

Vị vua, vì sao tôi cứ nghe mãi cái danh từ này? Vì sao tôi cứ bị chụp lên đầu cái danh từ nặng nề này?

“Tiểu Lam, con đã đi lên con đường này, trừ phi con từ bỏ hết thảy, nếu không đành phải đi tiếp mà thôi”. Mẹ nói lời thâm thía.

“Con, con muốn đi tiếp, con chỉ không thích mọi người từ bạn bè biến thành người dưới mà thôi, như vậy cũng không được sao?”. Tôi không nhịn được mà hơi ghen ngào nói.

“Tiểu Lam!”. Vân tóm lấy hai vai tôi: “Bà đang làm gì vậy? Bây giờ bà chẳng giống bà gì cả, bà là người dửng dưng, mặc dù gặp phải khốn khó gì cũng không lùi bước. Bà là trung tâm của mọi người, khóc lóc và bối rối không phải là thứ nên có”.

“Nhưng mà tôi khóc lóc vậy đấy, tôi bối rối vậy đấy”. Tôi nhắm mắt khóc than: “Tôi không phải thần, tôi không vĩ đại như vậy”.

“Tiểu Lam...”. Mọi người đều kinh ngạc đứng dậy, định đi tới an ủi tôi.

Tôi ra sức giẫy khỏi tay của Vân, đưa tay lau nước mắt, lao ra khỏi cửa mà không hề quay lại.

Bốn người đều kinh ngạc hét lên: “Tiểu Lam, chờ một chút!”.

Tôi không quay lại, chỉ thét lên: “Đừng theo con, bây giờ con không muốn nghe gì cả!”.

Thi triển tốc độ nhanh nhất, tôi như con gió trốn khỏi nơi tôi vốn dĩ tưởng sẽ được an ủi, không thể ngờ rằng ngay cả Tinh và Vân, và cả ba mẹ cũng không thể hiểu cảm giác trong lòng tôi, vậy còn có ai có thể hiểu được? Tôi cười khổ, ngược mắt nhìn, mới phát hiện tôi đang đứng trước tửu lâu Vô Ngân.

Tôi tự nhiên bước vào trong tửu lâu, đang định tìm một góc yên tĩnh uống rượu, liền nhìn thấy Kenshin và Lãnh Hồ đang yên lặng uống rượu với đồ nhắm ở ban công. Tôi hùng hổ bước tới, ngồi xuống giành lấy chén rượu của Lãnh Hồ, một hơi nốc hết.

Lãnh Hồ yên lặng nhìn tôi giành mất chén rượu, cậu ta thân nhiên nói một câu: “Đó là rượu hòa Vodka và Whiskey”.

Kenshin ngược mắt nhìn Lãnh Hồ, Lãnh Hồ lại bổ sung thêm: “Rất khá, người thường chưa uống được một chén đã say rồi”.

Kenshin và Lãnh Hồ đều nhìn tôi chăm chú, thấy ánh mắt của họ, tôi lại tức giận: “Nhìn cái rắm! Không biết tôi là Thành chủ thành Vô Ngân hả? Còn không gọi rượu cho tôi?”.

Kenshin thu hồi ánh mắt, thân nhiên nói một câu: “Cậu ta say rồi”.

“Ừm”. Lãnh Hồ cũng thân nhiên đáp lời.

Tức chết tôi, còn không gọi rượu cho tôi nữa. Tôi tức giận đập bàn: “Tiểu nhị, lập tức mang rượu cho tôi, mang tất cả đồ nhắm lên bàn cho tôi!”.

“Cậu không muốn sống nữa hả? Vung tiền như vậy, cẩn thận chị Vũ Liên chinh cậu”. Tiếng quát yêu kiều của Tiểu Long Nữ vang lên từ phía sau.

Tôi không quay đầu lại, cũng không muốn trả lời.

Tiểu Long Nữ thờ dài, ngồi xuống cạnh tôi: “Sao thế? Tức giận như vậy làm gì? Chẳng qua chỉ là nghi thức nguyện trung thành thôi mà, cậu cần gì phải để ở trong lòng”.

Tôi tức giận lớn tiếng phản bác: “Nghi thức nguyện trung thành gì chứ, mọi người đều là bạn bè của tôi, không nên quý trước tôi như vậy”.

“Bọn này đúng là bạn bè, nhưng cũng là người dưới, người dưới quý xuống nguyện trung thành với cậu chẳng sai chỗ nào cả!”. Tiểu Long Nữ nhún mày nhìn tôi.

“Người dưới gì chứ. . . Tất cả mọi người đều là bạn của tôi, là bạn!”. Tôi gào rất cả họng, tóm lấy rượu tiểu nhị mang tới nốc điên cuồng, như thể chỉ có làm như vậy mới có thể rửa trôi sự khó chịu trong lòng.

Tiểu Long Nữ dường như bị tôi làm cho sợ hãi, cô ấy không nói gì, chỉ nhìn tôi trút rượu như điên.

Cuối cùng, cô ấy nghiêm túc nói: “Hoàng Tử, cậu không còn là Hoàng Tử vô lo vô nghĩ nữa, mà là vị vua có trách nhiệm nặng nề trên vai”.

Tôi thôi trút rượu. Câu này sao lại nghe nặng nề như vậy? Vị vua? Tôi ư? Tôi vô cùng khổ sở nói: “Tiểu Long Nữ, tôi không thích mọi chuyện trở nên như vậy, kể cả thái độ của mọi người với tôi, hay cách xưng hô kiểu vương giả, tôi đều không thích”.

Tiểu Long Nữ chậm rãi đứng dậy, hít sâu rồi nói: “Hoàng Tử, cậu muốn tạo nên truyền thuyết, muốn hưởng thụ hạnh phúc đó, nhưng lại không định gánh vác trách nhiệm và nỗi khổ sao?”.

Tôi không biết nói gì, chỉ nhìn Tiểu Long Nữ không quay đầu lại mà bước ra khỏi quán rượu, cho đến lúc không nhìn thấy nữa, tôi cúi đầu nhìn chén rượu đến gần ngớt, tâm trạng phức tạp ngay cả bản thân cũng không biết đó là cảm giác gì.

“Hoàng Tử. . . Anh không sao chứ”. Một giọng nữ truyền tới từ sau lưng tôi. Đáy lòng tôi siết lại, là Tiểu Long Nữ trở về sao?

Đập vào mắt tôi lại là vẻ mặt lo lắng của Phụng Hoàng, tâm trạng vốn dĩ đang chờ mong của tôi lại sụp xuống, đáy lòng càng trống rỗng hơn. Tôi xua tay với Phụng Hoàng, giọng điệu vô cùng chán ghét: “Đừng làm phiền tôi!”.

Nói xong, tôi quay đầu tiếp tục uống rượu, ăn đồ nhắm của tôi. Nhưng nhìn thấy Kenshin và Lãnh Hồ nhún mày nhìn ra sau tôi, vội vã quay đầu thì thấy Phụng Hoàng đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Tôi sững sờ, không biết nên phản ứng thế nào, nhưng Phụng Hoàng đã lên tiếng. Giống như hai hàng nước mắt trên mặt, giọng điệu của cô ấy cũng bình tĩnh vô cùng: “Hoàng Tử, thật ra từ trước tới nay anh chưa từng để ý tới em”.

“Tôi. . .” Tôi phải nói gì đây? Nếu Phụng Hoàng không yêu tôi, có lẽ chúng tôi có thể làm bạn tốt, nhưng không may cô ấy lại yêu tôi, đã định sẵn phải chịu tổn thương. Lúc đó tôi khiến cô ấy yêu tôi rốt cuộc là đúng hay là sai? Tôi đột nhiên nhận ra, hình như tôi chưa từng nghĩ đến chuyện giải quyết hậu quả.

Tôi chậm chạp không nói gì, còn Phụng Hoàng hình như cũng không định chấp nhận câu trả lời. Cô ấy nhắm mắt giữ lại hai hàng lệ, sau đó xoay người đi: “Tôi có tình yêu nồng cháy như ngọn lửa phụng hoàng, nhưng luôn gặp phải người khiến tôi như thể tấm băng!”.

(Chic: Ở đây giải thích thêm một chút, tên đầy đủ của Phụng Hoàng là Dục Băng Phụng Hoàng nghĩa là phụng hoàng tấm băng)

“Phụng Hoàng. . .” Tôi ngăn người nhìn Phụng Hoàng rồi đi, cho đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng vô cùng bi thương ấy nữa, tôi vẫn không thể nào chuyển rời ánh mắt.

“Hoàng Tử. . .” Hai giọng nói đồng thời truyền tới, mà ở cửa cũng xuất hiện hai hình bóng tôi quen thuộc nhất — Tà Linh và Gui.

Hai người họ đồng thời đi đến trước mặt tôi, tôi ngần ngại nhìn họ.

“Hoàng Tử, em có thể không cần gánh vác những trách nhiệm này. Nếu em cảm thấy buồn khổ, vậy đừng làm nữa”. Tà Linh vô cùng thương xót xoa đầu tôi.

“Em có thể không?”. Tôi cười thê lương. Cứ như vậy mà rời khỏi? Mất đi tất cả bạn bè? Vứt bỏ lời hứa cùng nhau tạo nên truyền thuyết của tôi và Đội Phi Thường?

“Tiểu. . . Hoàng Tử”. Tà Linh nhẹ nhàng thờ dài, không nói lời nào.

“Hoàng Tử điện hạ, nếu muốn khóc hãy khóc trong lòng Gui!”. Gui thương tiếc ôm tôi vào trong lòng. Tôi ngăn người, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, anh ta tới sầm sỡ tôi như bình thường, nhưng đột nhiên, hình như tôi đã hiểu được điều gì đó.

“Anh cố ý hả?”. Tôi hỏi anh ta.

“Cái gì?”. Sắc mặt Gui thay đổi trong chớp nhoáng, nhưng lại lập tức khôi phục trạng thái cũ, tỏ vẻ bi thảm quá lỗ của anh ta. “Tôi chỉ không kìm lòng được mà thôi, Hoàng Tử diện hạ”.

“Luôn sàm sỡ tôi như vậy, anh có ý cho tôi lý do đánh anh ư?”. Tôi nhìn thẳng vào mắt Gui, không để anh ta giả ngốc nữa.

“Cho tôi đánh anh là để tôi có thể trút giận”. Tôi khàn giọng hét lên: “Tại sao phải hi sinh như vậy? Phải chịu đựng đau đớn như vậy? Thậm chí không có một chút tôn nghiêm nào cả?”.

Tôi tóm lấy cổ áo của Gui, nhìn chăm chăm vào anh ta, không cho anh ta cơ hội trốn tránh. “Vì tôi mà phải làm như vậy, có đáng không? Anh thậm chí còn không biết tên thật của tôi!”.

Về mặt của Gui đột nhiên trở nên mềm như nước, bàn tay nhẹ nhàng chạm lên má tôi, ánh mắt chứa đầy nỗi hạnh phúc và đau khổ, nhìn tôi mê mẩn không thôi. “Nếu có thể dùng nước mắt của tôi để đổi lấy nụ cười của cậu, vậy không thể đáng giá hơn!”.

Gui đột nhiên bị đánh ngã xuống đất. Tuy Tà Linh trừng Gui đầy căm hận, nhưng lại không giấu được vẻ mặt và ánh mắt tổn thương của anh ấy, Gui không hề sợ hãi nhìn lại Tà Linh, trong mắt là vẻ không chùn bước.

“Vì sao tôi luôn khiến người khác tổn thương?”. Tôi thì thào, ánh mắt trống rỗng: “Có phải dù tôi làm thế nào, đều có người phải chịu tổn thương không?”.

“Hoàng Tử?”. Tà Linh và Gui giật mình nhìn tôi, trong mắt hai người đều nồng đậm lo lắng.

Tôi mông lung đứng dậy, đi tới cửa, Gui và Tà Linh đều đi theo, tôi dừng lại, quay đầu nói với họ. “Đừng đi theo, tôi cần suy nghĩ một mình, làm ơn đừng đi theo”.

Gui và Tà Linh đều dừng bước. Mặc dù hai người họ luôn bất đồng, nhưng sự lo lắng và thương xót đều toát lên từ đôi mắt của hai người.

Hai người dành cho tôi tình cảm sâu đậm như vậy, tôi phải thương tổn ai đây? Tôi có thể nhẫn tâm thương tổn ai đây? Anh Trác đợi tôi tám năm, hay là Gui hi sinh đến mức vứt bỏ cả tôn nghiêm? Câu trả lời, thật khó để tìm ra!

Ra khỏi tử lâu, một mình đi trong thành, tôi đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại hồi trước của tôi và em trai trong game “Thế

“Ồi chào. Tại sao người khác có tiền có thành còn nổi tiếng thế giới, còn chúng ta cố gắng thế nào cũng không ngoi lên nổi vậy?”. Quái vật thiếu mãi không hết, tôi lẩm bẩm phàn nàn.

Thằng em thối tha đang chắn trước tôi quay lại nhìn đầy khinh bỉ. “Bà như vậy cũng xem là cố gắng hết mình sao? Bà phải biết rằng người ta phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết mới làm được như vậy đấy!”.

“Vậy ư? Không chừng đều dùng tiền mua hết!”. Tôi xem thường.

“Được rồi, đừng ghen tỵ với người ta. Có thành chưa chắc đã là chuyện tốt, nghĩ xem phải chịu bao nhiêu trách nhiệm?”. Vô Tình trả lời.

“Trách nhiệm gì chứ? Mày bảo trách nhiệm nằm thu thuế hả?”. Tôi mỉa mai.

Mặt Vô Tình hiện vẻ trẻ con không thể dạy dỗ. “Bà chị không biết rồi. Bạn của tôi có thành, cậu ta suốt ngày lo lắng mất thành, lo lắng thành bị thiếu hụt, lo lắng bạn bè không hợp nhau, lo lắng người trong thành không phục, muốn oán vị. Hơn nữa có một thành, thế nào cũng phải có thành thứ hai, thành thứ ba. . . Cuối cùng, không chính phục tất cả thành trong game thì không cam tâm. Những trách nhiệm này nặng nề lắm”.

Tôi không cho là đúng nói. “Chỉ không muốn có thành thứ hai, chỉ cần có một thành là được rồi, nhất định phải chinh phục cả game làm gì?”.

Vô Tình suýt nữa bị con quái cắt đôi, không dám cãi tiếp, chỉ lẩm bẩm. Lúc đó tôi hoàn toàn không thèm để tâm, nhưng bây giờ lại hiểu rất rõ một câu: “Có một số việc không thể theo ý mình, chỉ có những người chưa trải qua mới có thể nói nhẹ bẫng như vậy”.

“Quả nhiên người chưa trải qua, mới có thể nói nhẹ bẫng!”. Tôi nhắm mắt, để cho giọt nước trong khóe mắt chảy xuống.

“Anh Hoàng Tử. . .” Giọng nó do dự của Doll truyền vào tai tôi.

Không muốn để Doll nhỏ tuổi nhìn thấy dáng vẻ này của tôi, tôi không dám quay người lại đối mặt với cô bé: “Anh không sao, chỉ muốn yên tĩnh một mình, Doll không phải lo cho anh đâu”.

“Anh Hoàng Tử, Doll đi theo anh được không?”.

“Để anh yên tĩnh một mình nhé. . .” Tôi từ chối.

Nhưng Doll tiến lên trước nắm lấy tay tôi, cô bé nói bằng giọng điệu mà tôi chưa từng được nghe: “Đừng suy nghĩ một mình, anh sẽ tự đâm đầu vào ngõ cụt, ít nhất để em suy nghĩ với anh được không? Ít ra em nghĩ em có thể hiểu được nỗi khổ của anh, nỗi khổ của vương giả”.

Lúc đầu tôi sững sốt, sau đó không tin cười khò: “Sao mà em hiểu được?”.

“Một công chúa trong đời thật còn không hiểu nổi sao?”.

Nghe lời này, tôi giật mình nhìn Doll, vừa lúc đón nhận vẻ mặt cao quý uy nghiêm của cô bé. Em cười nhẹ nói: “Để cho em đi cùng anh tới khắp nơi, anh sẽ cảm thấy như được giải phóng khỏi thân phận vương giả”.

Nơi tôi sẽ giải phóng? Một công chúa nói với tôi, tôi sẽ giải phóng khỏi thân phận vương giả? Nếu là lúc trước, tôi nhất định sẽ nói chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng hiện giờ. Tôi chỉ cười khò: “Không có cách nào giải phóng nổi, anh đã. . . lâm vào bế tắc, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong!”.

“Đó là bởi vì anh cho rằng tiến cũng là đau, lùi cũng là đau; nhưng quên mất tiến cũng có hạnh phúc, lùi cũng có hạnh phúc”. Doll trả lời như đinh đóng cột, nhưng tôi lại thấy mơ hồ.

“Đừng quan tâm nhiều nữa, cứ đi thôi, nhất định sẽ có cách mà, chỉ cần anh đừng làm tổ trong góc nghĩ loạn là được”. Doll đẩy mạnh lưng tôi, nháy mắt đã tới cổng thành.

“Đi đâu?”. Tôi kinh ngạc hỏi.

“Trời đất bao la, đi đâu cũng được!”.

Lúc này, trong tửu lâu Vô Ngân.

Lãnh Hồ thờ ơ hỏi một câu. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

“Chẳng liên quan tới chúng ta”. Kenshin hờ hững uống trà, tình cảm loài người thật sự rất phức tạp, cậu không thể hiểu được.

“Cũng không phải hoàn toàn không liên quan”. Lãnh Hồ thờ dãi.

“Cho dù cậu ta là Thành chủ, chúng ta cũng không cần phải quan tâm tới chuyện tình cảm của cậu ta”. Kenshin thờ ơ trả lời.

“Không, có liên quan”. Lãnh Hồ nhú mày nhìn rượu và đồ nhắm khắp bàn. “Chúng ta phải trả tiền rượu và đồ nhắm cho cậu ta”.

“ ”

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 3: THẦN KINH VÀ ĐẢN ĐẢN

“Anh muốn tới nơi hẻo lánh train, có được không? Doll”. Tôi nghĩ ngợi rồi nói như vậy. Tôi không muốn đeo mặt nạ nhưng cũng không muốn dính phải phiền phức.

“Doll thế nào cũng được”. Doll cười trả lời, sự uy nghiêm của công chúa vừa nãy không biết chạy đi đâu rồi.

Tôi gãi mặt, “oh” một tiếng xem như trả lời, sau đó lặng lẽ sai bước. Doll nhìn phản ứng thờ ơ của tôi, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ đi theo sau.

Hai người chúng tôi gần như không mở miệng nói chuyện, vội vã lên đường. Tôi muốn chạy nhanh hết cỡ đến Phiêu Tiên Cốc chiến đấu để xả nỗi bức dọc.

Đến Phiêu Tiên Cốc, Doll mới lên tiếng. Em ấy kinh ngạc thốt lên: “Đẹp quá, đây là đâu vậy?”.

Thực sự rất đẹp, mắt tôi nhìn vườn hoa vô tận. Có loại óng ánh thanh khiết như tuyết, cũng có loại phấn hồng khiến người thương yêu, màu tím mềm mại thần bí cũng không thể bỏ qua. Trong vườn hoa còn có vài cây anh đào nở rộ. Cánh hoa anh đào bay lượn khắp sơn cốc, tạo nên vẻ đẹp như tiên cảnh. Tôi nhẹ nhàng lên tiếng trả lời Doll: “Phiêu Tiên Cốc”.

“Cái tên rất hợp. Chờ một chút, Phiêu Tiên Cốc?”. Khuôn mặt vốn đang say mê của Doll đột nhiên thay đổi, em ấy kinh hãi quay đầu nhìn tôi: “Không phải anh Hoàng Tử định vào Phiêu Tiên Động train chứ?”.

Tôi gật đầu, Doll muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn yên lặng đi theo tôi. Tôi cũng biết Doll đang nghĩ ngợi điều gì, Tiên Nữ trong Phiêu Tiên Động đều xinh đẹp hơn người. Lúc đầu ở trong game, tụi dê già người trước hi sinh người sau tiếp bước tới đây ngắm mỹ nữ. Từ đó tụi dê già tới một thì chết một, tới hai thì chết hai, tới một đội liền bị đập một đội. Ngắm gái thì thích thật đấy, nhưng tính mạng cũng phải chăm nom, cho nên dê xồm dần dần tuyệt chủng ở Phiêu Tiên Động, mà gamer muốn tới đây train cũng càng ngày càng hiếm hoi. Lý do không ngoài hai điều, phàm là sinh vật giống đực đều không có cách nào ngó lơ dung mạo của Tiên Nữ, không thể nào ra tay được, còn nhìn đến ngần người chảy nước miếng, thế này còn đánh thế nào?

Hơn nữa, Tiên Nữ cũng không phải là hạng vô công rồi nghề. Chúng chia thành Hồng Y Tiên Nữ cấp độ 60, Lam Y Tiên Nữ cấp độ 70, Tử Y Tiên Nữ cấp độ 80, nghe nói còn có Boss Thiên Tiên, nhưng mà chưa ai từng nhìn thấy, trên mạng cũng chỉ có một hai tấm ảnh Tử Y Tiên Nữ, đẹp ngang Tiểu Long Nữ, cho nên thực sự không phải là đối tượng tốt cho đàn ông train, Phiêu Tiên Cốc cũng bởi vậy mà có rất ít dấu hiệu của con người.

“Đừng lo, anh chỉ định đánh tụi Lam Y cấp 70, mặc dù chúng luôn họp thành nhóm hai ba người, nhưng có thêm Khô Lâu của em, chắc anh vẫn có thể ứng phó với tụi Lam Y”. Tôi lên tiếng an ủi Doll.

Doll gật đầu, theo tôi tiến vào Phiêu Tiên Động.

Hồng Y Tiên Nữ quả nhiên chính thanh lệ thoát tục, thảo nào đám đàn ông không dám tới đánh. Ai có thể xuống tay với mỹ nữ chứ?

Tôi chém một đao. Nhìn vẻ hốt hoảng của Tiên Nữ kia, tôi cười khẩy một tiếng, tôi đâu phải là con trai thương hoa tiếc ngọc. Lúc này hai Tiên Nữ khác ở quanh cũng vậy lại, khiến tôi hơi luống cuống. Nhưng Doll cũng lập tức triệu tập tám con Khô Lâu Hỏa Diễm, lúc này tình huống từ ba đánh một biến thành chín đánh ba.

Ung dung thoải mái, tôi tiễn ba nàng Tiên Nữ dễ thương đi Tây Thiên, sau đó tiếp tục tiến vào bên trong, chuẩn bị tìm Lam Y Tiên Nữ đánh cho vui!

Tôi và Doll đánh thẳng vào trong, ngoại trừ chiến đấu, cũng chỉ có lúc đói bụng lòi lương khô ra ăn, nhân tiện nghỉ ngơi, hai người gần như không nói chuyện quá nửa câu, giữa lúc không biết online offline bao nhiêu lần.

Quay về hiện thực, ở trong trường nhìn thấy thầy Mẫn Cư Văn và anh Trác đều mang tâm sự nặng nề. Lo lắng cho tôi à? Tôi đột nhiên tự hỏi liệu mình có nên liên lạc với mọi người thành Vô Ngân hay không? Cứ thế mà biến mất cùng với Doll, có phải quá vô trách nhiệm rồi không?

Lúc tôi online trở lại, nói với Doll về chuyện này.

Doll gặm lương khô nói với tôi. “Doll đã nói với anh Lang rồi”.

“Oh, nói em đi train với anh à?”. Vậy chắc là không vấn đề gì rồi, dù sao nhiệm vụ vốn dĩ của tôi chính là nỗ lực train.

“Không phải, Doll nói, Doll và anh Hoàng Tử bỏ nhà ra đi”. Doll chớp hai mắt vô tội.

Bỏ-nhà-ra-đi? Người tôi nhũn ra. Cái này. . . thà đừng nói còn hơn. Thảo nào Gui và Tà Linh đều có vẻ lo lắng đến chết như thế.

“Sau đó anh Lang nói, Doll phải theo sát anh Hoàng Tử, cẩn thận Hoàng Tử lại lạc tới tận đầu tận đuôi”. Lời khờ dại của Doll chìm tôi tới bến.

“Đi thôi, train”. Tôi buồn phiền nói.

Đi rồi lại đi, hai mắt tôi phát sáng, trước mắt bất ngờ xuất hiện Tử Y Tiên Nữ, hơn nữa lại còn lạc đàn. Cơ hội siêu tốt ngàn năm hiếm có sao lại có thể bỏ qua được. Tôi vội vàng nói với Doll. “Doll, anh muốn solo với con Tử Y kia, em đừng nhúng tay nhé”.

Doll nghe lời gật đầu.

Tôi rút Hắc Đao, đang định tiến lên đánh một trận vui vẻ. . .

“Trời buộc của băng!”. Cùng với tiếng hét, một dây xích băng đột nhiên quấn lấy thân người Tử Y Tiên Nữ, Tiên Nữ ra sức vùng vẫy.

“Chờng oi mau lên, nhân lúc ả còn chưa gãy thoát, cho ả một kích trí mạng”.

“Không vấn đề, vợ yêu”.

Tôi nhíu mày nghe đoạn đối thoại này, chia đầu ra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một tên con trai đang rút thanh kiếm lớn đến mức dọa người đến trước tiên nữ bị trời chặt kia, nói: “Đại mỹ nữ, cô đừng trách tôi ra tay độc ác, trách thì trách cô quá xinh đẹp, khiến bà xã dễ thương của tôi không dùng được muốn bắt cô về làm thú triệu tập. . . .”. Sau đó khua kiếm lớn, hai ba lượt đã khiến Tử Y Tiên Nữ đáng thương nằm bẹp dưới đất.

“Thu phục! Yeah ~ bắt được rồi, ông xã tuyệt nhất”. Một cô gái mặc áo bào ma pháp sư đang đứng bên cổ vũ, xem ra Trời Buộc Của Băng kia chắc là do cô ấy phóng. Mà sau khi cô ấy hô thu phục xong, Tử Y cũng biến mất không dấu vết.

Không thể ngờ được lại có thể bị người khác nhanh chân cướp mất, tôi cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng mà cũng không thể làm gì được, đang định nhấc chân rời khỏi.

“Ông xã, anh xem bên cạnh anh có người đẹp trai quá”. Cô gái đó chỉ tôi hét to, mà chiến sĩ vác kiếm lớn kia cũng quay đầu lại, giật mình nhìn tôi.

Chiến sĩ vác kiếm lớn bỗng thốt lên. “Lời đồn quả nhiên không sai, Thiên Tiên trong truyền thuyết đúng là nam”.

Cái gì? Thiên Tiên là nam hả? Cái này thì tôi không biết.

“Đúng vậy, thật tốt quá, ông xã, không uổng công chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới Đại Lục Trung Tâm chứng thực, Thiên Tiên thật sự quá đẹp trai”. Cô gái nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ kích động không thôi.

“Nhưng mà, vợ phải cẩn thận chút, nghe đồn Thiên Tiên rất khủng, là Boss xếp thứ ba trong bảng xếp hạng!”. Anh ta vô cùng cẩn thận nhìn nhất cử nhất động của tôi.

Chờ đã, tôi nhú mày. Có phải hai người này coi tôi là Thiên Tiên không? Không phải chứ? Tôi có phần dờ khóc dờ cười, đôi tai nhọn của tôi không phải đã thể hiện tôi là tinh linh sao?

“Trời buộc của băng!”. Cô gái hô to một tiếng. Trước người cô tôi đột nhiên xuất hiện một tuyết nữ, mà tuyết nữ lại thi triển ma pháp. Là triệu hoán sư? Tôi lơ mơ nhớ ra có nghề nghiệp này.

Nhưng mà chờ một chút! Tại, tại sao trên người tôi lại xuất hiện dây xích băng? Tôi ngẩng đầu nhìn. Trời ạ! Chiến sĩ vác kiếm lớn đang cầm thanh kiếm dọa chết người kia chuẩn bị chém chết tôi. Còn tôi bị xích quần không có cách nào rút Hắc Dao cân đòn, đành phải nhảy sang bên. Nhưng trọng tâm không vững nên ngã nào xuống đất. Chiến sĩ vác kiếm lớn thấy không thể để mất thời gian, đầu kiếm chuyển hướng, lại chém về phía tôi.

“Anh Hoàng Tử!”. Theo tiếng kêu vô cùng thảm thiết của Doll, cô bé ngã lên người tôi, chắc định chắn nhất kiếm kia hộ tôi.

“Doll mau tránh ra!”. Tôi sợ đến mức mặt mày tái nhợt, rất sợ Doll bị thương.

Chiến sĩ vác kiếm lớn giật mình, vội vàng nghiêng kiếm lớn, nện xuống bên người tôi, làm bụi bay mù mịt.

Sau đó, tôi và chiến sĩ vác kiếm lớn mất to từng mất nhỏ, từng mất một hồi, tôi mới cất tiếng lạnh băng: “Tôi là gamer”.

Trên mặt chiến sĩ vác kiếm lớn toát ra những giọt mồ hôi to đùng, mà dây xích băng trên người tôi cũng biến mất. Sau đó thấy nữ triệu hoán sư đang cười ngượng.

“Hừ!”. Tôi hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy. Còn Doll ghé trước ngực tôi sợ đến mức run rẩy!

“Xin lỗi, chỉ là hiểu lầm mà thôi. Tôi và vợ tới xem Thiên Tiên rốt cuộc có phải là nam như lời đồn đại hay không. Hôn nữa, vợ của tôi là triệu hoán sư, cho nên nếu có khả năng, rất muốn bắt Thiên Tiên về làm thú triệu tập, cho nên mới ra tay với cậu, cậu đừng để bụng nhé!”. Chiến sĩ vác kiếm lớn cười hi hi xin lỗi.

“Ai ya, chồng quên giới thiệu rồi. Xin chào, tên tôi là Đan Đan, là triệu hoán sư”. Đan Đan cười tươi rói rói, khuôn mặt trái xoan dễ thương như tên của cô ấy, sau đó cô ấy chỉ chiến sĩ vác kiếm lớn, nói. “Đây là chồng tôi, tên là Thần Kinh, là chiến sĩ”.

“Là chiến sĩ mạnh mẽ có thể dời núi, vũ khí là kiếm lớn không ai có thể nâng nổi — Đệ Nhất Thiên Hạ Kiếm”. Hình Thần Kinh sợ lời mình bổ sung không đủ rõ ràng, còn vung kiếm chém gió phát ra tiếng vù vù. Thần Kinh cao ngang tôi, thân hình cũng chỉ hơn dáng vẻ mảnh khảnh của tinh linh chút xíu, nên có cảm giác trẻ con chơi với đao lớn.

“Chúng ta đi thôi”. Tôi ôm Doll vào lòng, nhắc chân bước đi.

“Vị tráng sĩ xin chờ chút”. Đan Đan kinh ngạc thốt lên.

Bước chân tôi hững hờ. Tráng sĩ? Sao người tôi gặp gần đây đều thích nói cở vãn vậy? Bất đắc dĩ lại hoàn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn có quan hệ gì với họ, tâm trạng của tôi không tốt lắm, còn bị họ đánh cho nằm bẹp dưới đất, thật sự vô cùng khó chịu.

“Chờ chút, vị đại soái ca, mĩ thiếu niên võ công cao cường, đại hiệp chí khí凛冽, ồm. . . Người đàn ông hạnh phúc có bà xã dễ thương nhất trên thế giới. . . . “. Thật sự không nghĩ ra tính từ nào nữa, Thần Kinh đành phải bắt đầu nhảm nhí.

Tôi đột nhiên dừng bước, quay đầu bức tức nổi xung với họ: “Nói bậy cái gì, đây là em gái của tôi, không phải là bà xã của tôi”.

Hai người rõ ràng sợ hãi đến mức giật nảy mình, nhưng mà lập tức hoàn hồn, Thần Kinh còn cười đáp lại. “À, người đàn ông hạnh phúc có em gái dễ thương nhất thế giới, có thể cho biết đại danh của ngài không? Nếu không gọi ngài như vậy một quá!”.

Doll ở trước ngực tôi đột nhiên lên tiếng. “Sao hai người lại có thể không biết anh ấy?”.

Thần Kinh gãi mặt. “Thế à? Vị anh tài này rất nổi tiếng ở Đại Lục Trung Tâm sao?”.

Đan Đan “Ồi chào!” một tiếng, khuôn mặt tràn đầy vẻ hối lỗi. “Thật có lỗi, tôi và chồng vừa từ Đại Lục Phương Tây tới, không quen thuộc với Đại Lục Trung Tâm, cho nên có thể còn chưa nghe qua đại danh của ngài”.

“Dù là từ đâu đến, chỉ cần là gamer của Cuộc Sống Thứ Hai thì không thể không biết, người phát ngôn Hoàng Tử của Cuộc Sống Thứ Hai!”. Doll nói lời ngay thẳng.

Hai người nghe xong đều “ề” một tiếng. Đản Đản lẩm bẩm. “Người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai? Lâu lắm rồi không lên website, thì ra Cuộc Sống Thứ Hai có người phát ngôn!”.

Nhưng Thần Kinh lại ngờ vực hỏi tôi. “Lâu rồi tôi chưa lên mạng, cũng không biết người phát ngôn gì đó, nhưng mà tên Hoàng Từ tôi nghe nhiều nên quen, cậu là Tinh Linh Khát Máu ở thành Vô Ngân của Đại Lục Trung Tâm phải không?”.

Tôi trung trực lạnh, không muốn nói gì cả. Nhưng Doll lại trả lời thay tôi. “Đúng vậy, anh Hoàng Từ chính là Thành chủ thành Vô Ngân.

“Thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn công phu”. Thần Kinh đột nhiên thần kinh nói ra câu này, anh ta và bà xã Đản Đản đều nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt phát sáng: “Chúng tôi sở dĩ tới Trung Tâm, ngoài muốn xem Thiên Tiên ở Phiêu Tiên Cốc có phải là nam hay không, còn muốn gặp mỹ nam nổi tiếng Cuộc Sống Thứ Hai — Thành chủ thành Vô Ngân”.

“Đừng gọi tôi là Thành chủ thành Vô Ngân!”. Tôi khó chịu hét lên.

“Ặc, vậy Tinh Linh Khát Máu?”. Thần Kinh hơi do dự gọi tên.

“Lẽ nào tôi không có tên sao?”. Tôi đáp lại lạnh tanh.

Đản Đản nuốt nước miếng, cẩn thận nói: “Hoàng Từ?”.

Tôi hừ lạnh một tiếng, gọi Doll, sau đó quay đầu bước đi. Còn Doll ở phía sau tôi hơi do dự giải thích với hai người kia: “Xin lỗi, tâm trạng của anh Hoàng Từ không tốt, hai người hôm khác tới thành Vô Ngân tìm bọn em nhé!”. Nói xong, Doll lon ton chạy tới bên, nắm lấy tay tôi.

“Nhưng mà em còn chưa nhìn đủ”. Giọng nói tiếc nuối của Đản Đản vang lên từ sau lưng.

“Ôi trời, bà xã, tâm trạng của người ta không tốt, đừng quấy nhiễu người ta nữa”.

“Nhưng mà. . . .”.

“Cho nên mới nói, chúng ta cứ yên lặng đi theo sau cậu ấy là được. Tuyệt đối đừng lên tiếng quấy nhiễu người ta”.

“Nói cũng phải, dù sao em cũng chỉ muốn nhìn mặt Hoàng Từ, không nói chuyện cũng được”.

Nghe lời đối thoại của họ, tôi thật sự càng nghe càng tức. Coi tôi là cái gì? Khi trong sở thú để ngắm nghía hả? Nhưng tôi không muốn mở miệng nói chuyện với họ, đành phải để tình hình căng thẳng như vậy.

Cho đến khi Doll sợ hãi cất tiếng hỏi: “Anh Hoàng Từ, có phải chúng ta đi quá sâu rồi hay không? Chỗ này hình như hơi nguy hiểm”.

Đúng rồi. Trong cơn tức giận, tôi không biết mình đi đến đâu. Tôi nhìn trái nhìn phải, đám Từ Y Tiên Nữ cách chúng tôi không xa, nếu tôi đi tiếp chắc chắn sẽ bị chúng tấn công tập thể. . . Tôi nuốt nước miếng, vô cùng cẩn thận xoay người đi ngược lại.

“Wa ~ Tinh Linh Khát Máu không hổ là Tinh Linh Khát Máu, đi ở nơi nguy hiểm như vậy mà cứ như đi dạo trong sân sau nhà mình”. Đản Đản tấm tắc khen ngợi.

Thần Kinh lắc đầu đầy ngưỡng mộ. “Chỉ có thể là kì tích, hai người chúng ta đều bị Tiên Nữ tấn công vài lần, còn Hoàng Từ lại có thể giữ cự li an toàn, để đám tiên nữ không tấn công họ. Năng lực xác định cự li an toàn chỉ có thể nói là tài giỏi lỗi lạc”. (Chú thích từ tác giả: Cự li an toàn, mỗi loài quái vật có cự li an toàn khác nhau. Gamer một khi đến quá gần quái vật, vượt qua cự li an toàn, quái vật sẽ chủ động tiến tới tấn công gamer.)

Ặc, nghe nói cái này gọi là may như chó. Tiểu Long Nữ luôn khinh bỉ nói: “Cậu là cái đồ may như chó lại còn rõ mạnh”. Nghĩ tới dáng vẻ kinh ngạc há hốc của Tiểu Long Nữ, tôi bất giác nhếch khóe miệng.

“Cười rồi, cười lên càng đẹp trai!”. Đản Đản nhìn tôi rồi chảy nước miếng.

Nghe vậy, tôi vội vàng thu lại nụ cười, còn trừng mắt nhìn Đản Đản.

“Lườm người cũng đẹp trai lắm”. Thần Kinh và Đản Đản đều gật đầu lia lịa.

Hai người đồng thanh cảm thán. “Haiz, chuyến đi này thật đáng giá”.

Tôi bực mình lên tiếng. “Đản Đản nói vậy cũng chẳng sao, Thần Kinh có nhầm lẫn gì không vậy? Tôi là nam đó!”.

Thần Kinh tỏ vẻ như đứng rồi: “Những thứ đẹp, bất cứ ai cũng có thể thưởng thức! Tôi và bà xã đều có một sự cố chấp tuyệt đối trước cái đẹp, thế nên chúng tôi mới nắm tay nhau đi tìm những thứ tuyệt đẹp! Lần này cũng vì muốn thấy Tiên Nữ và Thiên Tiên trong Phiêu Tiên Động, cả cậu nữa, mới chạy tới Đại Lục Trung Tâm”.

“Cặp vợ chồng kì quái!”. Tôi bất đắc dĩ gãi má.

“Cuối cùng cậu cũng lên tiếng rồi, không ủng hộ công chúng tôi mạo hiểm bị Tiên Nữ vây đánh đến chết, chỉ muốn theo sau cậu”. Đản Đản vô cùng cảm động nhìn tôi.

“Hừ!”. Tôi ngang ngược quay mặt đi, không thèm nhìn họ.

“Hi hi, thì ra Tinh Linh Khát Máu trong lời đồn lại là một cậu bé ngang ngược”. Thần Kinh cười khúc khích.

“Cậu bé ngang ngược gì chứ, tôi. . .”. Đang định phản bác, Doll kinh ngạc kêu lên. Một cái bóng màu trắng bỗng lóe lên, Doll vốn đang dắt tay tôi chợt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi kinh hãi tìm kiếm xung quanh. Ở một chỗ không xa, có một kẻ mang gương mặt xinh đẹp tuyệt trần bắt nam bắt nữ đang ôm chặt lấy Doll. Doll sợ đến mức tái mặt.

“Mỹ nhân. . .”. Cái thứ không biết là ả hay hắn đang cất lời say mê, sau đó bất ngờ thè lưỡi liếm má Doll. Vẻ mặt Doll như rất buồn nôn, ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi tay tên biến thái này, nhưng lại tổn công vô ích.

Tôi giận dữ lập tức xông lên, nhưng Thần Kinh lại kéo tay tôi. Tôi quay đầu giận dữ trừng anh ta, nhưng anh ta lại có vẻ không dám xác định nhìn tên bắt nam bắt nữ kia. “Thiên Tiên?”.

Là Thiên Tiên? Mặt tôi tái mét. Tôi không thể nào đánh thắng Boss biến thái xếp hạng ba, nhưng mà Doll lại ở trong tay hắn. Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi trĩu nặng. Đều là lỗi của tôi, nếu tôi không dẫn Doll đến Phiêu Tiên Động thì tốt rồi.

“Mỹ nhân, làm vợ ta đi!”. Thiên Tiên vừa nói còn vừa chà má lên mặt Doll.

Mặt Doll giờ đã trắng bệch. “Hu hu, anh Hoàng Từ mau tới cứu Doll, Doll sợ người này lắm!”.

Mẹ kiếp! NPC biến thái như vậy rốt cuộc là do ai thiết kế? Lại còn dám sàm sỡ Doll.

Tôi quay đầu nhìn Thần Kinh và Đản Đản với ánh mắt van lơn. “Cầu xin hai người, đi cứu bạn với tôi được không?”.

Thần Kinh gãi mặt nói: “Không thành vấn đề, tôi và Đản Đản cũng định tới đây khiêu chiến Thiên Tiên”.

Đản Đản cười tự tin. “Hoàng Từ yên tâm đi, chồng tôi là chiến sĩ đứng thứ chín trên bảng xếp hạng, chắc chắn sẽ giúp cậu cứu cô bé dễ thương”.

“Anh có là gì, em là triệu hoán sư đứng thứ năm trên bảng xếp hạng mà!”. Gương mặt Thần Kinh hiện vẻ ngưỡng mộ.

Tôi mừng như điên, xem ra chắc Doll được cứu rồi. “Vây nhờ hai người”.

“Không vấn đề!”. Đản Đản và Thần Kinh đồng thanh hô lên. Hai người họ mang vẻ mặt nghiêm túc trái hẳn dáng vẻ tung tăng lúc nãy. Đản Đản niệm chú, một bộ áo giáp xuất hiện, rồi tự tách ra, sau đó dán lên người Thần Kinh.

Thần Kinh vùng kiêu lớn, điên cuồng hét lên một tiếng rồi xông tới chỗ Thiên Tiên. Tôi cũng vội vã rút Hắc Dao bay tới chỗ hắn.

“Ho!”. Thiên Tiên đột nhiên khinh thường cười một tiếng. Hắn nói một câu tôi không hiểu xong, khoảng không giữa chúng tôi và Thiên Tiên đột nhiên xuất hiện gần mười con Tử Y Tiên Nữ.

Tất cả đều hít vào một hơi, Thần Kinh và Đản Đản lăm bắm. “Lần này gay go rồi!”.

“Khô Lâu Hỏa Diễm nhanh đi giúp”. Doll bị bắt cũng không nhàn rồi, em vội vã triệu tập Khô Lâu.

“Pháp sư vong linh?”. Đản Đản và Thần Kinh há hốc.

Nhìn thấy họ sững sờ, tôi lo lắng hét lên: “Mau cứu Doll!”.

“Được!”. Thần Kinh lúc này mới thu lại dáng vẻ ngốc nghếch. Anh ta hô lên một tiếng rồi chiến đấu với mười Tử Y Tiên Nữ. May là có Khô Lâu Hỏa Diễm của Doll giúp đỡ, còn có thể chậm rãi giải quyết chúng. Tôi thấy mười Tử Y không hề hấn gì đối với Thần Kinh, định nhân cơ hội đi cứu Doll.

Mà Đản Đản ở một bên không phụ cái danh triệu hoán sư top 5 trên bảng xếp hạng, thấy tôi định đi cứu Doll, cô ấy cũng triệu tập tuyệt nữ, xuất dây xích băng định trói Thiên Tiên, để tôi có thể thuận lợi cứu người. “Trói buộc của băng!”.

“Phá!”. Thiên Tiên cười khẩy, hét chữ “phá” xong, xích băng của tuyệt nữ vừa hiện ra đã biến mất, tuyệt nữ còn dính đòn tấn công dữ dội mà học máu.

Tôi đành phải xông lên cứu Doll khỏi Thiên Tiên không bị trói. Lúc sắp sửa đến trước mặt Thiên Tiên, một bóng trắng đột nhiên bay ra, đánh mạnh vào ngực tôi. Lực tấn công lớn đến mức khiến tôi bay ra sau, đập mạnh vào vách tường. Tôi học máu như điên, dần cơn đau ở trước ngực, e chừng gãy vài cái xương sườn rồi.

“Anh Hoàng Từ!”. Doll giật mình hét lên.

Đàn Đàn giật mình, thu hồi tuyệt nữ, gọi một thủ triệu tập khác, đó là một thanh katana phủ đầy máu. Đàn Đàn giận dữ nhìn Thiên Tiên: “Xem mi có thể đối phó với thủ triệu tập cấp 95 – Huyết Nhận – không!”.

Huyết Nhận bay lên không, xông tới chỗ Thiên Tiên với tốc độ siêu nhanh. May là Thần Kinh và Đàn Đàn không phải là kẻ thù của tôi. Nhìn đáng vẻ tà ma ngút trời của Huyết Nhận, tôi thậm chí mồ hôi lạnh.

Thiên Tiên cũng giận dữ, hấn tức tôi nói. “Thiên Đoạn!”.

Cái bóng trắng kia lại bay tới gần Huyết Nhận. Lúc này tôi mới nhìn rõ, thì ra thứ đó là một dải sa tanh. Huyết Nhận và Thiên Đoạn đấu tới đâu lui ở trên không. Huyết Nhận ra sức muốn chém Thiên Đoạn, đáng tiếc đặc tính lúc mềm lúc dai của Thiên Đoạn khiến Huyết Nhận không thể làm gì được.

“Đám!” . Tôi đột nhiên nghe thấy Thiên Tiên nói như vậy, một bóng trắng khác lại xông ra, mục tiêu là. Đàn Đàn?

“Đàn Đàn mau tránh ra”. Tôi hét lên, rồi dùng thân mình đẩy Đàn Đàn, dải sa tanh trắng không hề lưu tình đâm vào vai tôi, tôi kêu lên một tiếng đau đớn quỳ một gối trên nền đất.

“Bà xã?”. Thần Kinh nghe thấy tiếng hét, lo lắng quay đầu nhìn thì thấy Đàn Đàn ngã ngổ trên mặt đất, tôi bị thương nặng. Anh ta tiêu diệt Từ Y Tiên Nữ, vội vã quay về bên chúng tôi, lấy hồng dược thủy cho tôi uống.

Thiếu Thần Kinh, áp lực của Khô Lâu lập tức tăng lên nhiều, Doll chỉ có thể chỉ huy Khô Lâu cản truy kích của Từ Y Tiên Nữ.

Lúc này, Thiên Tiên lại cười, niệm chú, giống hệt cái câu tôi nghe không hiểu lúc này. Lúc lòng tôi thậm chí gay to, trước mặt quả nhiên lại xuất hiện mười Từ Y Tiên Nữ, thêm vào đám Thần Kinh còn chưa giải quyết, tổng cộng có mười bảy Từ Y, sắc mặt bốn người chúng tôi đều trắng bệch.

Tình hình rất gay go, trong lòng cũng có chuẩn bị, tôi bình tĩnh nói với họ: “Hai người mau chạy đi, chắc đối với hai người việc này không khó khăn gì!”.

“Vậy cậu thì sao?”. Thần Kinh sững sốt.

“Tôi muốn ở lại, dù có chết tôi cũng không bỏ rơi bạn mình”. Tôi kiên quyết nói.

“Hay!”. Thần Kinh giờ ngón cái, sau đó lại nâng kiềm lớn của anh ta khua khua. “Vậy cậu mau uống hồng dược thủy đi, chúng ta cùng lên”.

Tôi ngạc nhiên. “Các người?”.

“Đùa gì vậy, Thần Kinh chỉ chết trận, tuyệt đối không có ngày bỏ rơi bạn bỏ chạy”. Thần Kinh cười khẳng khái.

Tôi nhúm mày. “Chúng ta có phải là bạn đâu?”.

“Trời ạ, đừng so đo như vậy! Nói chuyện với nhau đã là bạn rồi. . . .”. Đàn Đàn còn chưa nói xong, đột nhiên kinh hãi chỉ về phía Thiên Tiên.

Lúc này, Doll cũng kêu lên sợ hãi, tôi vội vã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thiên Tiên tóm Doll bay đi. Mà lúc này tôi mới phát hiện, trên trần có một trận pháp kì quái. Nhìn hướng bay của Thiên Tiên. Lẽ nào hắn định bay vào trong? Ý nghĩ này nổi lên, tôi lập tức chạy như điên đến trước mặt Thiên Tiên, dùng hết sức nhảy lên, nhưng ngay cả góc áo Thiên Tiên cũng không bắt được. Thiên Tiên và Doll đã biến mất trong trận pháp.

“DOLL!”.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 4: SỰ KHỦNG KHIẾP CỦA NPC CÓ Ý THỨC

“Bình tĩnh, mày phải bình tĩnh lại”. Tôi lặp đi lặp lại.

Thử xem có thể PM không trước đã. Tôi run run mở kênh mật ngữ: “Doll?”.

“Anh Hoàng Tử!”. Doll lo lắng trả lời.

May là còn có thể PM, hòn đá trong lòng tôi cuối cùng cũng nhẹ đi chút. “Doll, em không sao chứ?”.

“Không sao, nhưng mà Thiên Tiên vẫn cứ chà mặt vào má của Doll, buồn nôn lắm”. Doll sắp khóc đến nơi.

Cái gì? Tên NPC cuồng dân này... Tôi tức giận suýt nữa xông lên. “Doll chờ anh, anh lập tức đi cứu em”.

Doll vội vã ngăn cản. “Đừng lên đây, anh Hoàng Tử. Thiên Tiên mạnh lắm, mọi người không đánh thắng được đâu, để Doll bay về điểm hồi sinh là được rồi. Anh Hoàng Tử, cấp độ của anh rất quan trọng, đừng để bị rút cấp”.

Tôi trầm lặng một hồi, Doll nói đúng. Cho dù tôi có sự giúp đỡ Thần Kinh và Đản Đản, e rằng vẫn không thể chạm vào góc áo của Thiên Tiên. Nhưng tôi thật sự phải bỏ rơi Doll ư? Dù sao, chính tôi là người đưa con bé tới đây chịu chết.

Tôi chán nản đặt mông ngồi xuống đất. Quả nhiên tôi quá kém cỏi, ngay cả bạn mình cũng không bảo vệ được.

Thần Kinh và Đản Đản không biết phải tỏ vẻ thế nào, chỉ nhìn tôi ngẩn người.

Cho đến khi Doll khóc lóc PM tôi, tôi mới tỉnh táo trở lại. “Anh Hoàng Tử, Thiên Tiên nói muốn Doll làm bà xã của hần, hần không chịu giết Doll, hơn nữa rất kỳ lạ, Doll cũng không thể offline”.

“Cái gì?”. Tôi sợ hãi từ nhảy phát lên, còn làm Thần Kinh và Đản Đản giật bắn.

Tôi hoang mang lo sợ. Như thế không phải Doll đã bị nhốt sao? Không được, tôi phải cứu em ấy. Tôi hạ quyết tâm, bắt đầu bình tĩnh tự hỏi phải cứu Doll như thế nào. Dù ba người chúng tôi có lên đó, bay hết ngày cũng không có cách nào cứu Doll, hơn nữa nếu bị nhốt ở bên trong cùng với Doll, vậy thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

“Thần Kinh, Đản Đản...”. Tôi kể lại cho họ biết lời Doll vừa nói. Họ cũng nhúm chặt mày, Đản Đản lại càng lo lắng vô cùng.

“Tôi định gọi trợ giúp từ thành Vô Ngã, Thần Kinh, Đản Đản, hai bạn có thể giúp tôi một tay không?”. Tôi gần như nhìn họ với vẻ cầu xin.

“Không vấn đề, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, cho dù kẻ địch trước mắt là Thiên Tiên, hai vợ chồng tôi cũng sẽ cứu cô bé dễ thương kia ra”. Thần Kinh khẳng khái thét to.

Tôi thì thào: “Thật tốt quá, có người dẫn đường thì tôi không sợ không tìm thấy chỗ này nữa rồi”.

“Dẫn đường?”. Thần Kinh ngẩn người hỏi.

Tôi ngượng ngùng gật đầu, cười ha ha: “Bởi vì tôi mù đường, sợ không tìm thấy chỗ này, cho nên phải nhờ hai người dẫn tôi và bạn tới đây”.

Thần Kinh đàn mặt ra, còn Đản Đản cười khúc khích: “Được rồi, được rồi, tôi và ông xã làm vệ tinh dẫn đường một lần cũng được”.

Nói rõ với tụi Thần Kinh, tôi lập tức PM pet Kenshin vô địch của tôi: “Kenshin, có việc rất nghiêm trọng, cậu mau tới Phiêu Tiên Động, nhân tiện đưa Sunshine, Lãnh Hồ, Tây Môn Phong tới. Chú ý dùng thâm bay nhé, tôi chờ cậu ở cửa động”.

Kenshin yên lặng một lúc, hỏi tôi: “Không cần những người khác sao? Tà Linh, Nam Cung Tội, thậm chí Đoạn Kiếm cũng mạnh hơn Tây Môn Phong”.

Tôi im lặng một lúc, bây giờ thật sự không muốn gặp họ... Tôi lên con, cứng đầu bỏ trốn, bây giờ lại còn hại Doll bị nhốt, bảo tôi còn mặt mũi nào gặp họ? Tôi cố chấp nói: “Tôi không muốn gặp người quen”.

“Ừm, hiểu rồi. Tôi đi tìm người đây”. Kenshin không nói gì nhiều, chỉ nói cậu ta sẽ tìm người rồi không còn âm thanh nào nữa.

Dặn dò Kenshin xong, tôi quay đầu nhìn Thần Kinh và Đản Đản: “Nhờ hai người dẫn tôi tới cửa động đợi trợ giúp”.

“Không vấn đề!”. Thần Kinh giờ ngón tay cái với tôi.

Thần Kinh vừa dẫn tôi tới cửa động, vừa thân nhiên hỏi: “Bây giờ cậu có vẻ tốt hơn nhiều, không tỏ vẻ người lạ chớ tới gần lúc này nữa”.

“Xin lỗi, tâm trạng tôi không tốt lắm”. Tôi vô cùng áy náy. Tôi bất lịch sự với họ như vậy, thế mà họ còn giúp tôi.

“Ồ ồ, tâm trạng không tốt hả? Nào, nói cho chị biết có chuyện gì, chị sẽ an ủi nhóc”. Đản Đản lóe lên ánh mắt như thể con gái nhìn thấy thú cưng dễ thương.

“Ông xã bạn không ghen à?”. Bó tay, không ngờ khuôn mặt này của tôi có thể dụ dỗ cả phụ nữ đã có chồng.

Thần Kinh quay đầu lại nhìn tôi, lóe lên ánh mắt như đàn ông nhìn thấy cô gái dễ thương. “Không đâu, tôi sẽ cùng bà xã an ủi cậu”.

Đôi vợ chồng bất lương này....

“Tới cửa động rồi, đây có phải bạn của cậu không?”. Đản Đản chỉ mấy bóng người ở phía trước.

Tôi tập trung nhìn, quả nhiên là Kenshin, bên cạnh còn có đám người Lãnh Hồ tôi vừa mới dặn Kenshin gọi tới.

Tây Môn Phong chưa gì đã làm ầm lên. “Tên nhóc này làm cái rắm gì thế, mấy ngày trời không thấy mặt mũi đâu, hại bố chẳng tìm được ai để đánh

nhau”.

“Sao ông không tìm Kenshin và Lãnh Hồ, hai người họ nhàn rỗi lắm mà”. Tôi buồn cười. Lẽ nào Tây Môn Phong đã thích cảm giác bị tôi đánh đập? Sao lại có những người chịu đánh sinh nghiền thế?

Tây Môn Phong co rúm nhìn Kenshin và Lãnh Hồ, xấu hổ lắm lắm. “Bố có, nhưng thằng nhóc tóc đỏ lại không để ý tới bố, tên hồ ly chết tiệt kia mặc dù đánh với bố, nhưng xuống tay nặng vậy, lần trước còn hại bố bay về trời, ai dám đánh với nó. Chẳng lẽ bố lại ngại cấp độ cao quá, rút vài cấp cho vui hả?”.

“Hoàng Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao bỗng nhiên lại tìm chúng tôi. Tình Thiên còn nói với tôi, cậu đang làm mình làm mẩy, mười ngày nữa tháng sẽ không xuất hiện”. Sunshine khó hiểu hỏi tôi, sau đó còn cười bổ sung một câu. “Tình Thiên còn dành rất nhiều thời gian giải thích ý nghĩa làm mình làm mẩy với tôi nữa”.

Sunshine thật sự thẳng thắn đến mức khiến người muốn khóc. Tôi đành phải tự động lược bỏ bốn chữ làm mình làm mẩy, nói thẳng vào việc chính: “Doll bị một con Boss tên Thiên Tiên bắt, không biết vì sao em ấy không thể offline, cho nên chúng ta phải đi cứu em ấy”.

Tôi vừa nói ra chữ Boss, hai mắt của Lãnh Hồ đột nhiên phát sáng, cậu ta nói ngắn gọn: “Vây đi thôi!”.

Kẻ cuồng đánh nhau này, tôi bắt đầu dè dặt, hi vọng cậu ta không quên mất mục đích chính của tôi là cứu người. Tôi ra hiệu cho Thần Kinh và Đản Đản dẫn đường: “Thần Kinh, Đản Đản, phiền hai bạn dẫn đường”.

“Không vấn đề. Mà tôi chạy đây nhé? Dù sao cứu được Doll càng sớm càng tốt, mọi người không theo kịp thì nhắc tôi”. Thần Kinh nói xong lập tức quay người chạy, đoàn người cuồng lao theo sau.

“Cứ chạy đi, tôi nghĩ mọi người đều bắt kịp”. Nghĩ đến Doll bị nhốt trong tay tên biến thái Thiên Tiên, tôi hận không thể di chuyển trong tức khắc đi cứu con bé.

“Hoàng Tử”. Kenshin cất lên một tiếng, rồi chỉ ma pháp sư Sunshine mỉm cười vô tội và chiến sĩ bị thịt Tây Môn Phong.

“Ặc, Kenshin, cậu cũng Sunshine, Tây Môn Phong. ông chạy nhanh lên cho tôi”. Tôi lườm Tây Môn Phong.

“Chết tiệt, nhóc phân biệt đối xử!”. Cầu nhàu lại hoàn cầu nhàu, Tây Môn Phong vẫn chấp nhận số phận chuẩn bị dùng hết sức bình sinh để chạy.

Mất bao nhiêu công mới chạy về nơi Thiên Tiên và Doll biến mất, tôi nhìn trần ma pháp trên đầu, dần lại ý nghĩ xúc động muốn lập tức tiến vào trong cứu Doll ra. Mặc dù có nhiều cao thủ giúp sức, nhưng Thiên Tiên vẫn là nhân vật không dễ chọc. PM Doll trước, hỏi tình hình rồi nói sau. Việc không nên trì hoãn, tôi lập tức mở kênh mật ngữ nói: “Doll, em thế nào rồi, có bị Thiên Tiên bắt nạt không?”.

“Không ạ”. Doll trả lời không rõ ràng, hại tim tôi đập mạnh một nhịp, rốt cuộc có chuyện gì đây?

Tôi nói với giọng lo lắng, chắc Doll không bị đánh đến mức nói cũng khó khăn chứ? “Vây bọn anh lên cứu em nhé?”.

“Ừm. . .” Doll lại trả lời một câu không rõ ràng.

Lòng tôi nặng trĩu, xem ra Doll bị đánh thật. Chết tiệt!

Tôi lập tức đổi sắc mặt, đáng vẻ Tinh Linh Khát Máu lại xuất hiện. Tôi vô cùng phẫn nộ, nói với giọng điệu nguy hiểm: “Không ai có thể bắt nạt bạn của tôi!”.

Đạp mạnh lên vách tường, tôi dẫn đầu nhảy vào trong trận ma pháp, những người khác cũng theo đuôi tôi vào trong. Tôi lo lắng nhìn khắp mọi hướng, tìm xem Doll ở đâu, nhưng trong đại sảnh đầy cột đá trắng phau, ngoại trừ ngai vàng ở chính giữa, chỉ có tiền vàng tiền bạc phát sáng lấp lánh rải khắp bốn bề. Doll ở đâu rồi, tôi lo lắng hét lên: “Doll? Doll, em ở đâu?”.

“Các người là ai?”. Một giọng nói truyền tới từ sau cột đá. Ánh mắt tôi liếc qua, quả không ngoài dự đoán của tôi, kẻ xuất hiện trước mắt tôi chính là Thiên Tiên cuồng dâm bắt nam bắt nữ.

Tôi hừ một tiếng. “Hừ, mi vừa mới bắt bạn ta, vậy mà đã không nhận ra bạn ta rồi sao?”.

“Thì ra là người, bạn cũ của vợ ta”. Thiên Tiên bắt cần, cứ như chúng tôi đã là quá khứ. Thấy vậy tôi nổi giận đùng đùng, bạn cũ gì chứ?

“Mau trả Doll lại!”. Tôi gầm lên.

Thiên Tiên nheo mắt nguy hiểm, nói lạnh tanh: “Người muốn cướp vợ ta?”.

Tôi cũng trả lời lạnh lùng: “Em ấy không phải vợ mi, mi không xứng!”.

“Ta nói, cô ấy là vợ của ta thì chính là vợ của ta”. Thiên Tiên giận dữ gầm lên, một dải sa tanh trắng ập tới phía tôi.

Tôi cố gắng lăn sang bên, tránh mảnh vải nhào từng khiến tôi gãy vài cái xương sườn, trong lúc đó hét lên với mọi người: “Còn đứng đó làm gì, đánh đi”.

Mọi người nghe tiếng tôi hét mới hoàn hồn, lập tức rút vũ khí tấn công Thiên Tiên. Kenshin tốc độ nhanh nhất chớp mắt đã tới trước mặt Thiên Tiên. Thiên Tiên có vẻ kinh ngạc, hấn vội vã dùng mấy dải sa tanh trắng chắn giữa hấn và Kenshin, nhưng Kenshin thân nhiên hô một tiếng: “Không Gian Phá”.

“Urgh”. Thiên Tiên kêu lên đau đớn. Còn Kenshin đột nhiên xuất hiện phía sau Thiên Tiên cũng thừa thắng xông lên, quay người chém một phát, Thiên Tiên không kịp tránh, lại bị Kenshin chém một vết lên cánh tay phải.

Thiên Tiên gần như không dám tin nhìn miệng vết thương của mình. Sự giận dữ trên mặt hấn tăng lên, tiếp theo hấn bay lên trên không, cách Kenshin một đoạn, lăm bằm câu tôi không hiểu đó.

Nguy rồi! Lòng tôi hoảng loạn, và trước mắt cũng đã xuất hiện Từ Y Tiên Nữ. Khác với lần trước, số lượng lần này nhiều như một đội quân nhỏ. Khuôn mặt mọi người đều hiện vẻ nguy ngập, mặc dù không phải không địch được đồng Từ Y này, nhưng sau chúng còn có Thiên Tiên đang nhìn chăm chăm như hổ đói!

Tôi thấy vậy, đành ra quyết định: “Sunshine và Đan Đan, hai người phụ trách đánh Thiên Tiên bằng ma pháp, Kenshin chuẩn bị tấn công Thiên Tiên, những người khác đứng xung quanh, bảo vệ an toàn cho họ”.

Nghe lời của tôi, Đan Đan lập tức đứng cạnh Sunshine, Thần Kinh và Tây Môn Phong đứng trước hai người bảo vệ, nhưng Lãnh Hồ lại nhìn Thiên Tiên với vẻ khao khát, hấn không thể quyết sống chết một phen. Tôi tròn mắt, quả nhiên hồ ly không theo đàn, tôi đành phải bắt đắc dĩ lên tiếng: “Lãnh Hồ, Thiên Tiên không phải là chiến sĩ, cậu đánh với hấn cũng chẳng thích thú gì, cậu làm theo lời tôi trước đã, lúc về cậu thích chém giết Kenshin bao hiệp tùy cậu”.

Lãnh Hồ không nói nửa câu, nhưng lại nghe lời đứng bên Sunshine và Đan Đan. Xem ra Kenshin có tác dụng thật to lớn, ngoài chiến đấu, còn có thể mang ra “dụ đồ” kẻ cuồng đánh nhau.

Cuộc chiến bắt đầu!

Sunshine lập tức niệm chú, từng luồng gió lao về phía Thiên Tiên, đáng tiếc đều bị sa tanh trắng của Thiên Tiên chắn lại. Mà triệu hoán sư cấp cao Đan Đan cũng không cam lòng yếu thế, cô ấy vừa triệu tập Huyết Nhận bay lên trời quán lấy Thiên Tiên, ngoài ra còn triệu tập Người Không Lỗ Đá giúp chúng tôi đánh Từ Y, giảm bớt áp lực cho chúng tôi.

Kenshin không ngừng đi tới đi lui ở phía dưới Thiên Tiên. Một khi Thiên Tiên bị Huyết Nhận và ma pháp ép không thể không giảm độ cao, Kenshin lập tức dựa vào lực bật nhảy kinh người của cậu ta, nhảy giữa những cột đá, thi thoảng khiến Thiên Tiên trở tay không kịp.

Những chiến sĩ còn lại gồng mình chiến đấu với đám Từ Y đông như kiến đang nhào tới. Chiếc kiếm lớn của Thần Kinh khua một phát, chém đứt lưng của Từ Y, còn Lãnh Hồ xuất quỷ nhập thần một đao trúng tim. Tôi cũng chuyên chọn điểm yếu để xuống tay. Cổ họng, tim, trán đều là những bộ phận tôi thích nhất. Còn Tây Môn Phong không đủ mạnh chọn sách lược đánh chặn, mỗi lần solo với một con.

Giết, giết không ngừng, trên người không biết dính bao nhiêu máu, trước mắt chỉ còn một màu máu đỏ; tay không biết đã vung bao nhiêu lượt đao, chỉ biết mỗi một lần vung đao đều có suối máu tuôn trào; trên người... cũng không biết chịu bao nhiêu vết thương, nhưng cơn đau đã không còn nữa, cơ thể chỉ còn cảm giác tê dại, nhưng Tiên Nữ vẫn như thủy triều nhào tới, tôi không có thời gian xem tình hình Thiên Tiên thế nào. Tội Kenshin rút cuộc có cách nào để giết Thiên Tiên không? Tôi lo lắng muốn biết tình hình của Kenshin, nhưng tôi vừa mới chần chừ một chút, vai trái lập tức bị trúng đòn.

Tôi khụy một gối, chảy máu như điên. Lại ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Thần Kinh và Lãnh Hồ đã đứng ở hai bên tôi, cản Từ Y giúp tôi, nếu không e rằng tôi đã sớm bay về thành Vô Ngân rồi!

Nhưng trên hai người họ cũng đầy vết thương, có thể thấy họ không dễ chịu là bao, mà Từ Y bao vây chúng tôi từng đoàn, lẽ nào sức triệu tập của Thiên Tiên không có giới hạn sao? Ma lực của hấn không có hạn chế? Lòng tôi gần như lạnh xuống một nửa. Lúc này tôi mới tập trung nhìn tình hình của Kenshin, Kenshin vốn dĩ chính tề cũng đã dính đầy máu, trên quần áo xuất hiện vài vết chém, lẽ nào cậu ta bị thương?

Chết tiệt, tôi lại có thể quên mất, nếu Kenshin và Sunshine tử vong, ý thức của họ không biết có giữ nổi không? Tuyệt đối không thể để họ chết.

“Kenshin, Sunshine, nếu tình hình nguy cấp, các cậu lập tức chạy đi”. Tôi lập tức PM Kenshin và Sunshine.

“Tình hình nguy cấp là thế nào?”. Kenshin thân nhiên hỏi một câu.

“Nguy hiểm đến tính mạng của các cậu chính là nguy cấp”. Tôi lo lắng trả lời.

Kenshin cười khò. “Nhưng mà, tôi nghĩ tôi không chạy nổi”.

Cái gì? Tôi kinh hãi nhìn về phía Kenshin. Lúc này mới phát hiện, hai chân Kenshin bị vô số sa tanh trắng quán lấy, khiến cậu ta không thể động đậy, chỉ có thể đứng tại chỗ phòng thủ. Mà quanh Kenshin còn có mười Từ Y, cùng với Thiên Tiên nhìn chăm chăm như hổ đói. Mặc dù Sunshine và Đan Đan ra sức đánh lạc hướng Thiên Tiên, nhưng dải sa tanh trắng vẫn tấn công Kenshin không ngừng.

“Sunshine, mau giúp Kenshin”. Tôi quay đầu nhìn về phía Sunshine, tiếp tục hoảng hốt. Bởi vì Thần Kinh và Lãnh Hồ đều đứng ở bên bảo vệ tôi, khiến cho áp lực của Đan Đan và Sunshine tăng lên nhiều, chẳng những Đan Đan phải chỉ huy Người Không Lỗ Đá ngăn cản Từ Y, Sunshine còn phải không ngừng sử dụng ma pháp đối phó với sa tanh trắng của Thiên Tiên. Tình hình của hai người không hề dễ thở hơn Kenshin chút nào.

Là tôi đã liên lụy mọi người sao? Nghĩ đến đây, tôi đau thêm quan tâm cơ thể đã đau đến mức mất cảm giác, đứng dậy, hét lên với Thần Kinh và Lãnh Hồ: “Tôi không sao, hai người mau đi giúp ma pháp sư!”.

Thần Kinh và Lãnh Hồ lo lắng liếc mắt nhìn tôi. Dưới ánh mắt kiên định của tôi, hai người lao tới chỗ Sunshine và Đản Đản, giúp họ chống đỡ Từ Y.

Tôi muốn đi giúp Kenshin! Lết cơ thể nặng nề, tôi gồng mình vung Hắc Dao, xuyên giữa đám Từ Y với tốc độ mà tôi luôn lấy làm kiêu hãnh, lao tới bên Kenshin.

“Kenshin, tôi giúp cậu”. Khó khăn lắm mới chạy tới bên Kenshin, tôi liên tục vung đao chém sa tanh trắng quần chân cậu ta.

“Ừm”. Kenshin ừm một tiếng, chuyên tâm đối phó Từ Y xung quanh. Không lâu sau, cậu ta đã giết được vô số Từ Y, còn tôi cũng có thể chém hết những dải sa tanh trắng dưới chân Kenshin.

“Hoàng Từ cẩn thận, tôi không còn MP để duy trì Huyết Nhận đầu với Thiên Tiên”. Đản Đản lo lắng hô lên.

Cái gì? Tôi quay đầu nhìn về phía Thiên Tiên. Mất đi Huyết Nhận, Thiên Tiên không còn phải nghi ngại điều gì nữa, tay hất vung lên, sa tanh trắng vốn dĩ bị tôi cắt đứt lại quấn quanh chân Kenshin, hơn mười dải sa tanh khác bay lên từ sau Thiên Tiên, sau đó toàn bộ vọt tới Kenshin, ngay lập tức trên người Kenshin đã có hơn mười lỗ thủng.

“Không!”. Tôi gầm lên một tiếng, lao tới phía Kenshin, có phải chết cũng quyết tâm bảo vệ cậu ấy.

“Kết Giới Phán Đạn!”. Một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền tới. Tôi quay đầu thì thấy tất cả sa tanh trắng đã bật ngược lại người Thiên Tiên. Chỉ tiếc Thiên Tiên lập tức tránh đi, nếu không đã chỉ chút vết thương rồi.

“Hoàng Từ, cậu không sao chứ?”. Giọng của Tiểu Long Nữ? Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn. Không chỉ có Vân Phi và Tiểu Long Nữ, mà còn thấy rất nhiều bạn bè. Toàn bộ thành viên Đội Phi Thường đều có mặt, Tiểu đội Hoa Hồng cũng tới, Minh Hoàng thuộc Đội Hắc Ám Tà Hoàng nhìn tôi với vẻ khó chịu, đương nhiên Nam Cung Tội và Không Không cũng không vắng mặt.

Tôi không biết phải nói sao, chỉ có thể lắp bắp hỏi: “Sao mọi người. . . lại đến cả vậy?”.

Tiểu Long Nữ bực mình nói: “Nhìn thấy Kenshin đi khắp nơi tìm người, biết ngay cậu đã có chuyện. Tôi vừa PM hỏi Tây Môn Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới biết các cậu đang gặp nguy hiểm.

Sau đó tôi nói với mọi người chuyện này, tất cả không nói không rằng xông ngay tới đây”. Hình như Tiểu Long Nữ ám chỉ điều gì đó.

Trong lúc Tiểu Long Nữ nói, ánh sáng trị liệu của A Lang đại ca bao phủ người tôi, Gui và Tà Linh cũng chạy tới nâng tôi dậy, còn tụi Nam Cung Tội chạy tới đấu với Thiên Tiên.

Tôi vô cùng cảm động, bất giác lầm nhảm: “Mọi người cẩn thận chút, Thiên Tiên rất lợi hại”.

Nhưng mà xem ra nghĩ nhiều rồi, mặc dù Thiên Tiên khủng bố đến lác mắt, nhưng phe tôi có nhiều viện binh như vậy, hẳn cũng phải lùi từng bước một. Từ Y bị tấn tới bởi, và với những chiêu ma pháp của bên tôi, Thiên Tiên gần như không có chỗ trốn, thường chỉ có thể dùng sa tanh trắng cản đòn, nhưng trên người Thiên Tiên dần dần xuất hiện vô số vết thương.

Cuối cùng, Thiên Tiên không chống đỡ nổi mà rơi xuống. Nam Cung Tội ra hiệu cho mọi người dừng tay, sau đó đi đến trước mặt tôi. “Thành chủ, cậu giải quyết Thiên Tiên đi, giết Thiên Tiên chắc có thể giúp cậu thăng cấp”.

“Ờ”. Thế này hình như hơi vô nghĩa? Nhưng vừa mới gây bao phiền phức như thế, tôi nào dám có ý kiến gì, chỉ ngoan ngoãn bước tới trước mặt Thiên Tiên, rút Hắc Dao định giết chết hắn.

Nhưng đột nhiên nhớ tới Doll, tôi vội gặng giọng hỏi: “Mi nhốt Doll ở đâu?”.

“Ngươi giết ta đi, ta không cho phép ngươi mang vợ của ta đi đâu hết”. Thiên Tiên cả người bê bết máu nằm bẹp dưới đất, nhưng vẻ mặt vẫn kiên định không chùn bước.

Lòng tôi đột nhiên có cảm giác là lạ. Vẻ mặt này hình như rất quen thuộc? Rất giống sự kiên quyết. . . . khi Kenshin đào phần mộ của Kaoru.

Lúc này, Thần Kinh ở bên cạnh đột nhiên lầm bầm: “Boss này thật là kỳ quái. Tôi từng đánh nhiều Boss như vậy rồi mà chưa từng gặp NPC nào nhân tính hóa thế này. Lẽ nào Boss càng lợi hại độ trí năng hóa càng cao?”.

Tôi giật mình. Đúng vậy, phản ứng của Thiên Tiên quá nhân tính hóa, y hệt Kenshin và Sunshine. Lẽ nào Thiên Tiên cũng đã có ý thức? Tôi ngơ ngẩn nhìn Tiểu Long Nữ, mà Tiểu Long Nữ cũng nhìn lại tôi, mặt cô ấy mang vẻ trầm trọng.

“Giết hắn đi, Hoàng Từ”. Giọng Tiểu Long Nữ phát ra từ kênh mặt ngừ.

Tôi ngơ ngác: “Nhưng mà, không chừng Thiên Tiên có ý thức?”.

“Chính bởi vì vậy mới phải mau giết hắn, nếu không tới lúc mọi người này sinh nghi ngờ với Thiên Tiên, cũng có thể sẽ nảy sinh nghi ngờ với Sunshine và

Kenshin. Cậu không mong hai người họ sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”. Tiểu Long Nữ kích động nói.

Kenshin và Sunshine tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được. Tôi ngang tàng đâm Hắc Dao xuống Thiên Tiên nằm dưới đất, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Xin lỗi”.

Lúc Hắc Dao của tôi đáng lẽ phải xuyên qua người Thiên Tiên, Thiên Tiên bỗng mờ đi trong chớp mắt như thể hạt nhỏ tách ra. Tôi sờ ra một hoi. . . . Là tôi giết chết hắn sao? Tôi ngờ vực nhấc đao lên nhìn, nhưng mà tôi thậm chí không có cảm giác lưỡi đao xuyên qua da thịt, rốt cuộc là sao đây?

“Chuyện gì vậy? Hoàng Tử, cậu giết chết Thiên Tiên rồi à?”. Một lúc sau, Nam Cung Tội tiến lên dò hỏi.

Tôi nói với vẻ chán chặc: “Tôi không biết. . .”.

Tôi còn chưa nói xong, Tiểu Long Nữ lại PM: “Nói cậu đã giết chết Thiên Tiên đi, giờ tôi sẽ đi tìm người công ty, bảo họ đưa giá trị kinh nghiệm và bảo vật cho cậu, bây giờ cứ nói đã giết chết rồi đi”.

Tôi vô cùng khó hiểu, nhưng lúc ngược mắt lên thì Tiểu Long Nữ đã offline rồi, rốt cuộc là thế nào? Nhưng Tiểu Long Nữ đã bảo vậy, tôi đành nói với Nam Cung Tội. “. Chắc là giết rồi, mặc dù cách chết của hắn rất kì lạ”.

“Sao lại không có bảo vật? Thật kì lạ”. Nam Cung Tội khó hiểu lắm lắm.

“Bỏ đi, chúng ta mau đi tìm Doll, không biết con bé ra sao rồi?”. Tôi lo lắng thốt lên.

Tôi vừa mới nói xong, lập tức nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Anh Hoàng Tử, anh chậm quá”.

Thấy Doll đang dạo chơi tung tăng, trên tay còn cầm hai gói bánh quy, mắt suýt nữa lồi ra: “Doll, em không sao chứ?”.

Doll cầm một chiếc bánh quy bỏ vào miệng, nói không rõ tiếng: “Không sao, không phải Doll đã nói với anh Hoàng Tử là không sao rồi sao?”.

Khóe miệng giật giật, tôi hỏi: “Vừa vừa nãy em làm gì?”.

“Ăn với cả chơi ném bóng với chị Tử Y!”. Doll vui vẻ đáp.

Àm!

Doll vội vã chạy tới: “Anh Hoàng Tử, anh sao rồi? Sao lại đột nhiên lăn ra ngã thế? Trên đầu còn chảy máu nữa? Anh Lang mau lại đây, anh Hoàng Tử sắp chết rồi”.

Tôi ôm đầu đứng dậy, thở dài, quay đầu nhìn Thần Kinh và Đan Đan: “Thần Kinh, Đan Đan, xin lỗi, hại các bạn phải lo lắng cùng tôi. Rất xin lỗi!”.

“Ha ha, không có gì. Hôm nay có thể nhìn thấy Thiên Tiên, còn đánh với hắn một trận, cũng là công lao của cậu, bằng không hai vợ chồng tôi còn không biết phải tìm bao lâu nữa”. Thần Kinh cười thoải mái.

“Thần Kinh, Đan Đan?”. Nam Cung Tội ngạc nhiên nói: “Người chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu ở Đại Lục Phương Tây? Vợ chồng của thành Tiêu Diêu?”.

Tôi kinh ngạc nhìn Thần Kinh và Đan Đan, họ là Thành chủ thành Tiêu Diêu ở Đại Lục Phương Tây?

Thần Kinh xấu hổ gãi đầu: “Bị phát hiện rồi?”.

“Vậy chúng tôi xin tự giới thiệu một lần nữa, tôi là Đan Đan, triệu hoán sư, top 5 bảng xếp hạng. Đây là chồng tôi, Thần Kinh, chiến sĩ, top 9 bảng xếp hạng. Chúng tôi là đội ngũ chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu ở Đại Lục Phương Tây — Đội Tiêu Diêu, sau này thành lập thành Tiêu Diêu, hiện giờ đang nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị thống nhất Đại Lục Phương Tây. Hy vọng có thể trở thành bá chủ một phương như Hoàng Tử”. Đan Đan cười khúc khích.

“Tôi? Bá chủ?”. Tôi kinh ngạc hỏi.

Đan Đan nhìn tôi với ánh mắt phát sáng. “Đúng vậy, Bá Chủ Khát Máu ở Đại Lục Trung Tâm — Hoàng Tử, hiện giờ là bá chủ có cái tên vững chắc nhất trong năm đại lục”.

“Bá Chủ Khát Máu?”. Tôi khề thờ dài, không biết phải cảm thụ thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 5: CHUYỆN VẬT HÀNG NGÀY CỦA CON TRAI

“Cuối cùng đã update rồi”. Tôi dẫn lại sự bối rối trong lòng, chuẩn bị online nghênh đón bản update mới.

Nói lại ngày đó, Thần Kinh và Đản Đản theo chúng tôi trở lại thành Vô Ngân tham quan. Dọc đường hai người trợn mắt há mồm nhìn thành Vô Ngân, vừa tán dương thành Vô Ngân vừa tán dương tôi. Trong lòng tôi thật sự là vừa tự hào lại vừa có chút bất đắc dĩ. Cuối cùng tôi không nhận được nói: “Thần Kinh, sắp update rồi, hai bạn còn dạo chơi ở Đại Lục Trung Tâm được nữa không?”.

Thần Kinh gãi mặt nói: “Đương nhiên không được, sắp phải trở về chuẩn bị công thành rồi! Người trong đội điên cuồng gọi điện thoại cho chúng tôi, chỉ còn chưa hạ lệnh truy nã chúng tôi thôi”.

“Không thấy như vậy rất không tự do sao?”. Tôi hơi kích động hỏi. Nhưng chưa đợi Thần Kinh trả lời, tôi đã tự nói với bản thân: “Trước kia, đội chúng tôi muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì liền làm. Mọi người luôn đối đãi với tôi như bạn bè, thậm chí còn như em trai. Nhưng giờ cứ gọi tôi thành chủ thành chủ, lần trước còn quý xuống thế trung thành. Thật sự là khiến người rất, rất...”.

“Rất không quen phải không?”. Thần Kinh đặt hai tay ra sau gáy, nói như chuyện đương nhiên.

Tôi lẩm bẩm: “Ừm, lúc bạn bè đều biến thành người dưới, cảm thấy rất cô đơn”.

“Nhưng họ vẫn là bạn bè. Hãy quan sát cẩn thận, cậu sẽ phát hiện thật ra tất cả mọi người đều không thay đổi”. Thần Kinh nghiêm túc nhìn tôi.

“Vậy ư?”. Tôi có chút lúng túng hỏi.

“Đúng vậy”. Thần Kinh nhìn tôi với vẻ vô cùng kiên định.

Tôi vẫn không hiểu lắm thờ dãi một hồi. Thần Kinh đưa tay xoa đầu tôi, như thể vỗ về an ủi cậu em nhà hàng xóm. Anh ta nói: “Tiếc rằng lần này không được nhìn thấy cậu thật sự tỏa sáng, hy vọng lần sau tôi gặp cậu, cậu đã nghĩ thông suốt”.

“Hy vọng như thế. . . .”.

Quay về từ trong hồi tưởng, tôi thờ dãi, chấp nhận số phận đội mũ chơi game, tiến vào Cuộc Sống Thứ Hai.

Vừa mở mắt ra, tôi ngẩng người nhìn Tiểu Long Nữ ở trước mắt, trong tay cô ấy là thùng nước to đến mức hốt cả hoảng, nhưng bên trong không có nước, bởi vì toàn bộ nước... đều trên người tôi. Tóc ướt nhẹp dính vào má tôi, còn nhỏ tong tỏng không ngừng, quần áo vốn dĩ nhẹ nhàng thoải mái cũng ướt đẫm, tháo giày ra dám khẳng định còn có thể nuôi cá vàng.

Tôi dần mặt ra lên tiếng: “Bà làm gì thế?”.

Tiểu Long Nữ long trọng nghiêm chỉnh trả lời tôi: “Xin lỗi, vốn định lau sàn, nhưng lại trượt tay, kết quả lại đổ hết nước lên người cậu. Nhưng mà cậu yên tâm đi, đúng lúc tôi định đi tắm, nên đã chuẩn bị nước tắm rồi, cho nên bây giờ cậu có thể lập tức chạy đi tắm nước nóng khoan khoái”.

“...”.

“Đừng ngại, mau đi tắm đi, nếu nước lạnh tắm sẽ không thoải mái đâu”. Tiểu Long Nữ thúc giục không ngừng.

“Có muốn tắm chung không?”. Tôi đề nghị.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Tiểu Long Nữ lập tức sáng chói như kim cương mười ca-ra: “Có thể sao? Vậy tôi không khách sáo đâu”.

“Đương nhiên... không thể!”. Tôi hung dữ trả lời.

Tiểu Long Nữ bất mãn bĩu môi. “Không thể thì không thể, vậy cậu tự đi mà tắm”.

Tôi yên lặng lấy dây thừng trong túi ra, bắt đầu trói Tiểu Long Nữ vào cột. Trong lúc đó cô ấy không nhận được hết lên. “Ê, cậu làm gì thế, trói tôi lại làm gì?”.

Xác định dây thừng đã trói chặt, Tiểu Long Nữ không thể thoát ra được, tôi ưu nhã giơ ngón giữa với cô ấy. “Đừng tưởng tôi không biết bà muốn lên nhìn tôi tắm. Tiểu Long Nữ cuồng dâm chết tiệt, trước khi tôi tắm xong cứ ngoan ngoãn ở đây tâm tình với cây cột đi”.

“Cậu hiểu lầm rồi, tôi không muốn nhìn lên cậu tắm đâu, tôi thề, cậu mau cởi trói cho tôi đi!”. Tôi vừa ra khỏi đại sảnh vừa nghe Tiểu Long Nữ hét lên ở phía sau.

“Này, tôi là vì tốt cho cậu, không phải cậu không dám rửa tiểu XX sao? Tôi có thể giúp cậu”. Nghe vậy, tôi quay lại tặng một ngón giữa nữa.

“Hơ, cho xem một chút thì chết hả, khó lắm Long đại cô nương mới muốn nhìn tiểu XX của cậu đó”. Nghe cái lời tục tĩu Tiểu Long Nữ dâm dề nói, tôi

không thêm quay đầu lại bước ra khỏi đại sảnh.

“Phòng tắm, phòng tắm ở đâu đây?”. Tôi vừa run rẩy, vừa tìm phòng tắm tôi chưa bao giờ tới. Xem ra lần update này thật giống sinh hoạt đời thường, dù chỉ bị tạt ướt thôi đã cảm thấy lạnh như vậy.

Thấy rồi! Tôi nhìn thấy hai chữ nhà tắm to đùng, vui vẻ xông vào, nhìn bên trái là nam và bên phải là nữ. Do dự – ینگ~. Tôi nên vào phòng nam hay phòng nữ đây? Bởi vì ở trong game, vậy chắc là vào phòng nam nhỉ? Tôi không nghĩ gì nhiều, khoa trương đá cửa lớn, sải chân tiến vào phòng nam.

“Thành chủ cũng tới tắm à? Mau xuống đây đi, dễ chịu lắm”. Không Không nude toàn thân vẫy tay với tôi. Tôi cười ngây ngô với cậu ta, ánh mắt dán chặt trên nửa người trên mà không dám lượn xuống.

Tôi nuốt nước miếng, nhìn đàn trai đẹp đang bị bơm trong nhà tắm. Nam Cung Tội đang nhắm mắt tựa vào thành bể, nghe thấy tôi tới, anh ta mới mở mắt cười với tôi, thêm vào bờ ngực và bả vai gầy, hại tôi tiết nước miếng điên cuồng. Đoạn Kiếm. Không được, không được, không thể liếc anh ta thêm một lần. Đưa há, anh ta là anh rể họ của tôi, sao tôi lại có thể khinh bạc anh rể họ của mình chứ?

Sunshine dễ thương quá đi mất! Kenshin đã nhìn rồi. A Lang đại ca cả người đều là lông, chẳng nhìn được cái gì cả. Phong Vô Tình đã nhìn từ nhỏ tới lớn, có đẹp để gì đâu. Mắt của tôi lướt từ bên trái sang bên phải, rồi lại nhìn từ bên phải về bên trái, nước miếng suýt nữa chảy thành thác. Trời ạ, lẽ nào tôi giống Tiểu Long Nữ, cũng là đại sắc nữ sao?

“Nhóc xinh đẹp dần ra làm cái gì, cả người ướt sũng còn không mau cởi quần áo ra, lát nữa cảm đấy. Nghe nói sau khi Cuộc Sống Thứ Hai update, gamer cũng có thể mắc bệnh”. Tây Môn Phong cũng vào nhà tắm, cũng nude toàn thân. Điểm khác biệt chính là, bây giờ là ban ngày, hán ta là cô ta. Chết tiệt, lại có thể ở trước mặt tôi đóng đũa bộ ngực còn lớn hơn tôi hai cỡ kia, đúng là coi thường tôi mà.

Nhưng khi tôi quay đầu nhìn về phía sinh vật nam tính dưới hồ, gần như chín phần đang ôm mũ. Có vậy nghiêm trọng như vậy không? Lẽ nào Cuộc Sống Thứ Hai còn chân thật đến mức có thể chảy máu mũi?

“Ê, nhóc xinh đẹp, mi chảy máu mũi này”. Tây Môn Phong vô ý nói.

Á? Tôi đưa tay sờ dưới mũi, một đồng máu lập tức xuất hiện trong bàn tay. Trời ạ, tôi nhìn đàn ông con trai mà chảy máu mũi?

“Nhưng mà hình như trước khi nhìn thấy bố nhóc đã chảy máu rồi”. Tây Môn Phong nhìn đám con trai dưới hồ, cười xấu xa: “Nhóc à, sở thích của mi hình như hơi lạ đấy”.

Lúc Tây Môn Phong nói như vậy, khóe mắt tôi liếc thấy chúng nam trong hồ đều chìm người xuống sâu một chút, còn không nhận được nhìn tôi bằng ánh mắt bị xâm phạm.

“Hoàng Tử, tên khốn này, dám trối tôi vào cột, một mình chạy tới nhìn trước”. Tiểu Long Nữ vừa hét vừa đá bay cửa lớn của nhà tắm. Sau đó giống hệt tôi, mắt của cô ấy từ bên trái lướt tới bên phải, lại từ bên phải bay về bên trái. Khoa trương hơn tôi, máu mũi chảy điên cuồng như hai thác nước.

“Thật sự là quá ~ bỏ mắt!”. Tiểu Long Nữ chạy vội tới bên hồ, vừa chảy nước miếng, vừa ngấm nhìn đàn trai đẹp kĩ lưỡng như chọn thịt lợn. Nếu không sợ dọa đám con trai chạy mất, tôi thấy bà cô này chắc chắn có ý định vùi đầu xuống dưới nước để nhìn luôn.

Cuối cùng, dưới sắc mặt như đất của chúng nam trong hồ, tôi kéo Tiểu Long Nữ ra ngoài, sau đó nhìn thấy chúng nam mặc quần áo chỉnh tề phóng khỏi cửa phòng tắm chạy loạn.

Từ đó về sau, không biết vì sao phòng tắm nam xa hoa vô cùng của thành Vô Ngân lại thiếu người để ý. Chỉ sau khi tôi thỉnh thoảng dùng xích trói Tiểu Long Nữ rồi ném vào trong ngục, mới có người đi tắm.

Lại nói, chúng nam đều chạy khỏi phòng tắm, một mình tôi chiếm dụng phòng tắm rộng rãi. Nhẹ nhàng thoải mái tắm xong, đột nhiên phát hiện ra một vấn đề vô cùng khẩn cấp. Thế là, tôi vội vã chạy nháo nhào đi tìm người có thể giúp tôi giải quyết.

“Tà Linh, cuối cùng anh cũng online”. Tôi thở dốc chạy vội tới trước mặt Tà Linh, nhìn anh ấy bằng ánh mắt vô cùng cảm động.

Tà Linh mỉm cười nhìn tôi. “Tìm anh gấp vậy à?”.

“Đúng vậy, siêu gấp”. Tôi không chờ được kéo anh ấy chạy.

Chạy thẳng đến một phòng không người, tôi đóng sầm cửa, rồi hai tay nắm chặt bờ vai Tà Linh, nhìn anh ấy với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tà Linh hơi căng thẳng đỏ mặt, cẩn thận nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Tiểu Lam?”.

“Chuyện rất nghiêm trọng”. Tôi vô cùng thận trọng lên tiếng nói: “Anh Trác, mau dạy em cách con trai đi vệ sinh đi!”.

“Cái này...”.

“Mau dạy cho em đi, người ta nhịn lâu lắm rồi”. Tôi khóc không ra nước mắt thúc giục.

Tà Linh có vẻ ngượng ngùng, anh ấy nói lấp ba lấp bắp: “Cứ, cứ kéo khóa quần xuống, sau đó... ặc, lấy... cái đó ra, sau đó dùng tay, đưa về phía...”.

“Ồ, hiểu rồi, em đi vệ sinh trước đây!” . Tôi gần như phá cửa mà chạy, lao thẳng đến nhà vệ sinh, mặc kệ anh Trác ở phía sau than khóc: “Mình lại có thể dạy con bé chuyện này...”.

Tôi lao vội tới nhà vệ sinh, làm theo các bước mà anh Trác nói, cuối cùng được giải thoát khỏi sự vật vã của việc nhịn đi tiểu. Nước tiểu hết rồi, sau đó thì sao? Tôi chìm vào mộng lung, hình như tôi quên mất hỏi bước tiếp theo.

“Nhét vào, sau đó kéo khóa lại là xong”. Một giọng nói cứu mạng truyền tới từ bên cạnh. Nhưng tôi lại hơi do dự, nhìn bàn tay vô tội, tôi còn chưa dám nhìn tiểu XX mà phải dùng tay chạm vào cái thứ đó sao? Eo, nghĩ đến cũng thấy khủng bố rồi. Nhưng, nhưng mà tôi cũng không thể để nó lắc lư loạn ở bên ngoài thế này thì phải? Ồm quyết tâm liều chết, tay phải của tôi dùng tốc độ nhanh nhất nhét nó lại, hình như mới chạm một chút mà tay đã cảm thấy như bị ăn mòn.

Phù ~ cuối cùng cũng giải quyết xong một vấn đề lớn, nhưng phải rửa tay cẩn thận mới được, mặc dù là tiểu XX của mình, nhưng mà vẫn thấy nó buồn nôn. Tôi nhúu mày nhìn bàn tay vừa mới nhét tiểu XX lại.

“Bà chị ngốc, có mỗi việc nhét tiểu XX lại cũng tỏ vẻ hùng hồn hi sinh vì đại nghĩa, thật sự không biết về sau bà phải tiếp tục sắm vai con trai thế nào”. Giọng nói của Vô Tình lại vang lên.

Tôi dẫn mặt ra quay đầu lại nhìn nó. Nhưng Vô Tình ngay cả liếc mắt nhìn tôi cũng không thèm làm, ngó lơ tôi rồi kéo khóa quần, chạy tới bồn rửa tay. Tôi cũng bình tĩnh bước đến bồn rửa rửa tay, rệu rã nói: “Mày phát hiện ra từ lúc nào?”.

“Trong lễ nguyện trung thành, cái kiểu gắt gỏng của bà giống hệt thực như đức”. Vô Tình thờ ơ trả lời tôi. Tôi thấy độ shock khi phát hiện ra chân tướng của nó chắc là còn thấp hơn so với buổi sáng thức dậy phát hiện nó mọc mụn.

“Ồ!”. Mày phát hiện ra cũng đúng, ai biết tôi là nhân yêu cũng đều phát hiện ra rồi, ngoại trừ người biết đầu tiên chính là em trai tôi đây. Nếu nó vẫn chưa phát hiện ra, tôi thấy tôi thật sự phải đưa nó đến bệnh viện kiểm tra xem tổ chức nhận dạng người trong đại não nó có phải thật sự có vấn đề hay không.

Vô Tình không nhịn được nói thêm: “Nhưng biểu hiện gần đây của bà quả thật không giống bà chút nào. Bà có vẻ rất hoảng loạn, thật sự không phù hợp với tính cách hành động trước suy nghĩ của bà chút nào!”.

“Lâm nhâm vừa thôi, chị là con người vĩ đại có rất nhiều điều sâu ẩn!”. Nghe lời châm chọc của em trai, tôi bất mãn cãi lại.

“Rời rời rời, bà là con người vĩ đại”. Vô Tình nói lấy lệ.

Tôi đang khó chịu muốn phản bác. . .

“Nhưng mà, bà chị ngu ngốc làm việc không dùng đại não vẫn dễ thương hơn”. Vô Tình chấp tay sau gáy, tỏ vẻ không quan tâm bước ra ngoài.

Tôi đột nhiên nhớ ra: “Đương Danh, đừng nói ra thân phận của chị nhé”.

“Được rồi, được rồi”. Vô Tình không quay đầu lại trả lời.

“Thằng em đầu heo, quan tâm chị sao lại không nói thẳng ra? Lúng túng như vậy, tính cách y hệt như mình”. Cho đến khi không nhìn thấy nó nữa, tôi mới lăm bằm, nhếch môi nở nụ cười.

“Không ngờ em cậu còn có mặt này, tôi còn tưởng nó là thằng chơi bởi lâu lóng thềm đòn”. Chân Vô Tình vừa rời đi, Tiểu Long Nữ đã biếng nhác xuất hiện ở cửa nhà vệ sinh, còn nói với tôi như vậy.

Tôi lắc đầu: “Nó như vậy cũng chẳng lạ. Điều tôi tương đối tò mò chính là, Tiểu Long Nữ, bà tới phòng vệ sinh nam làm gì?”.

Tiểu Long Nữ cười he he hai tiếng, vô tội nói: “Đi vệ sinh”.

Tôi lạnh lùng nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, phòng vệ sinh nữ và nam không phải vừa vặn ở hai bên hành lang sao?”.

“Oh...” Tiểu Long Nữ gãi mặt, liếc nhìn nửa người dưới của tôi xong, có vẻ thất vọng. Không biết có phải tôi nghe nhầm không mà lại cảm thấy miệng Tiểu Long Nữ hình như nói lời tục tĩu không thành tiếng đại loại là: “Cho xem một xí thì chết hả...”.

Tôi hừ một tiếng, đang định chạy lấy người, tránh xa sắc nữ vô địch này một chút.

“Được rồi được rồi, không đùa với cậu nữa. Tôi tìm cậu có việc quan trọng”. Tiểu Long Nữ vội vàng nói.

“Có việc gì vậy?”. Tôi bối rối hỏi.

“Cầm lấy”. Tiểu Long Nữ ném cho tôi một thứ gì đó. Tôi vội vã nhận lấy, nhìn trong tay thì thấy là một viên bảo thạch. Lúc tôi đang định hỏi Tiểu Long Nữ đây là cái gì, cô ấy đã lên tiếng giải thích.

“Đây là phần thưởng của việc giết chết Thiên Tiên. Mặc dù tôi và công ty tìm hiểu vài ngày, cũng không phát hiện ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đành

phải cấp cho cậu phần thưởng và kinh nghiệm bù lại”. gương mặt Tiểu Long Nữ hiện vẻ u sầu trăm năm hiếm có.

Nhìn thấy Tiểu Long Nữ khác hẳn ngày thường, xem ra sự tình thật sự rất nghiêm trọng, tôi cũng không xem rớt cuộc được thêm bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ vội vã hỏi: “Rất nghiêm trọng sao? Nói không chừng chỉ là một bug nhỏ mà thôi, game nào chả có”.

Về mặt Tiểu Long Nữ chuyển từ lo lắng chuyển sang nhẹ nhõm một chút. “Nói không chừng chỉ là như vậy mà thôi, chắc là tôi lo lắng quá rồi”.

Tôi ôm vai tiểu Long Nữ, cười đùa với cô ấy: “Dù sao bà cũng chỉ là một GM nhỏ bé mà thôi, lo nhiều như vậy làm gì, cùng lắm là đổi việc”.

Tiểu Long Nữ ừm một tiếng, đập vai tôi chuyển chủ đề. “Mau tới đại sảnh đi, tất cả mọi người đều đang đợi cậu đó”.

“Đợi tôi?”. Tôi ngần ra. Có chuyện gì vậy?

“Đừng vậy, sau khi cậu kháng nghị bỏ nhà ra đi, tất cả mọi người đều tự kiểm điểm, muốn bàn bạc xem giải quyết vấn đề của cậu như thế nào”. Tiểu Long Nữ nói.

Tôi chột dạ. Cũng là do tôi cứng đầu bỏ nhà ra đi, lại còn khiến Doll bị bắt, cuối cùng mọi người gấp gáp cứu viện mới giải quyết được sự tình. Bây giờ mọi người lại còn tự kiểm điểm? Haiz, người thật sự cần tự kiểm điểm phải là tôi mới đúng.

Còn không đợi tôi có phản ứng, Tiểu Long Nữ lại đập đầu tôi một phát. “Nghĩ cái gì, mau đi đi”.

Tôi ồ một tiếng, nặng nề bước trên hành lang dài, rõ ràng đã đi qua đại sảnh vô số lần, nhưng đáy lòng lại căng thẳng như thể chứa đầy đá trong hồ phân.

Càng đến gần đại sảnh, tôi lại càng hồi hộp. Lúc rẽ lối ngoặt cuối cùng, đại sảnh ở ngay cuối hành lang, tôi căng thẳng dừng bước. Có lẽ tôi nên nghĩ xem phải giải thích với mọi người thế nào trước? Hón nữa tôi hi vọng có thể làm cho mọi người hiểu được, hi vọng họ có thể đối xử với tôi như lúc trước.

Lúc đang vắt não, một giọng nói lạnh tanh phá vỡ sự yên ắng của chỗ ngoặt hành lang.

“Hoàng Tử?”. Giọng nói hờ hững như máy hỏi tôi.

Tôi ngần người, trả lời theo phản xạ: “Phải...”

Trả lời xong, tôi phát hiện thấy có điều bất thường. Đối phương không trả lời, chỉ có một ánh bạc dị thường lóe lên. Có kinh nghiệm bị Tây Môn Phong ám sát, tôi lập tức tránh sang bên theo phản xạ, sau đó nhìn lại người đó. Quả nhiên, ánh bạc đúng là phát ra từ chủy thủ trên tay người đó.

Tôi nhìn chủ nhân chủy thủy cẩn thận. Là một cô gái mặc đồ đen bó sát, đáng người mảnh dẻ nhanh nhẹn nhưng vì đeo mặt nạ nên không thấy khuôn mặt thật, mà đôi mắt đẹp của cô ta lại không hề có tình cảm. Cô ta không nói nửa câu, chủy thủ với tốc độ kinh người lại uy hiếp tính mạng của tôi.

Tôi kinh ngạc thốt lên một tiếng, ngay cả Hắc Dao cũng không kịp rút, chỉ có thể xoay người lăn sang bên, khó khăn lắm mới bảo vệ được mạng nhỏ của mình. Tôi quay đầu thì thấy, mẹ, lại là thanh chủy thủ đoạt mạng đó, tốc độ sao lại nhanh như vậy? Tôi mới chớp qua ý nghĩ này trong đại não, người cũng mới dịch sang bên được mười centimet, chủy thủ đã đâm vào đầu vai tôi. Tôi đau đớn kêu lên một tiếng!

Nhưng mà tôi cũng không để cho cô ta đâm như vậy. Tay phải tôi vung lên, đâm mạnh lên mũi cô ta, hải lòng nghe tiếng xương gãy.

Thừa dịp cô ta bị tôi đâm gãy mũi, tôi lập tức rút Hắc Dao ra. Dao mới chỉ rút ra được một nửa, nữ thích khách đã quay đầu, chủy thủ lại đâm về phía tôi, cứ như cô ta chỉ bị đẩy một chút, mà không phải bị đánh gãy xương mũi yếu nhất cơ thể người và nếu bị thương sẽ đau đến mức không muốn sống.

Tôi chỉ có thể dùng Hắc Dao rút được một nửa chặn chủy thủ, đồng thời chân phải quét qua nữ thích khách. Nhưng hình như cô ta đã có phòng bị, tung mình nhảy lên, chủy thủ trong tay quét ngang tới phía tôi. Lúc này tôi mới rút được hết Hắc Dao, vừa lúc hướng sang ngang chắn được lượt quét của chủy thủ. Đồng thời cũng phát hiện, sức mạnh của nữ thích khách cao kinh người, tay của tôi run rẩy không thôi, không ngờ lại khó khăn như vậy. Lẽ nào nữ thích khách là chiến sĩ mà không phải là đạo tặc? Nhưng tốc độ của cô ta thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng.

Lúc này, ở một đoạn uốn khúc khác của hành lang xuất hiện bóng người và tiếng động xi xào. Tôi quay đầu nhìn, chắc là mọi người đợi tôi ở đại sảnh, thấy bất thường nên ra xem, tôi yên tâm hơn chút.

Nữ thích khách hình như cũng nhận ra âm thanh của đám người. Thế nhưng cô ta lại nở nụ cười kỳ quái, cất giọng như máy: “Đừng tưởng chúng có thể ngăn cản ta, ngươi vẫn phải chết”.

Tôi hít vào một hơi. Tôi có làm chuyện gì khiến ông trời không thể tha thứ không? Sao cô ta lại có thể kiên quyết phải giết chết tôi, thiếu nữ hai mươi xuân xanh xinh xắn đáng yêu cảm động lòng người, lại còn đáng thương thế này nữa?

Nữ thích khách nói câu đó, không chần chừ thêm, hai tay đâm hai chủy thủy vun vút về phía tôi. Tôi gầm lên một tiếng, lộn người kiểu chó một cách khó coi, tay trái bị chém một vết dài.

Nằm bẹp dưới đất, hộc hai ngụm máu xong, tôi mới ngẩng đầu nhìn nữ thích khách. Vốn dĩ đã chuẩn bị tư tưởng bị làm thịt, nhưng đột nhiên có những mũi tên trong suốt lao tới khiến nữ thích khách không thể không lùi về sau tránh né, mà lúc này từng người cũng nhào tới chắn trước tôi.

Nam Cung Tội khó giấu nổi tức giận chất vấn: “Là ai? Vì sao muốn làm hại Hoàng Tử?”.

Nữ thích khách không thèm trả lời, bóng dáng của cô ta đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt tôi. Tôi giật bắn cả người, mà những người chắn trước tôi còn chưa kịp phản ứng. Lúc thấy rằng tôi thật sự phải mất mạng dưới thanh chủy thủ này, một bóng đen chắn trước mặt tôi, Tà Linh lại có thể dùng thân chắn nhất đảm đó cho tôi. Anh ấy kêu lên đau đớn.

“Tà Linh!”. Tôi kinh ngạc thốt lên.

Mọi người thấy Tà Linh bị thương, không nói gì thêm mà đều rút vũ khí tấn công nữ thích khách. Nhưng tốc độ của nữ thích khách thật sự quá nhanh, mặc dù có chút khó khăn, nhưng lại có thể tránh công kích của mọi người.

“Cô phải trả giá vì đã làm Hoàng Tử bị thương!”. Gui nhắc cổ cầm lên, bắn ra hơn mười Siêu Âm Tiễn. Nữ thích khách bị mọi người bao vây cuối cùng không địch nổi. Đùi, cánh tay đều dần dần bị bắn trúng.

Nữ thích khách dừng động tác. Cô ta nhìn khắp mọi người với ánh mắt lạnh băng vô cùng, sau đó nhìn về phía tôi bằng vẻ khinh thường và cất giọng ngạo nghễ: “Thề loại thành chủ nhãi ranh thế này, nào có đáng để các người bảo vệ hần!”.

“Tôi không cho phép cô làm hại cậu ấy, cũng như cậu ấy không cho phép bất cứ ai làm hại bạn bè của mình”. Nam Cung Tội cảm kích kiên quyết chắn trước tôi.

“Nhãi ranh? Cô có biết cho dù cả người đầy máu, nhãi ranh này vẫn một bước không lùi, đứng trước bạn bè để bảo vệ không?”. Chị Vũ Liên tức giận nói gay gắt, trên tay cũng đã chuẩn bị ma pháp để thi triển.

Doll vội vã chạy tới bên cạnh tôi. Con bé ngăn ngăn nước mắt, đau lòng nhìn tôi máu chảy đầm đìa khắp nửa người trên, sau đó quay sang nhìn nữ thích khách với ánh mắt tràn ngập lửa giận, miệng thì niệm chú, là thân chủ tôi chưa từng được nghe.

“Hỏa diễm đen tối dưới địa ngục, Doll ra lệnh cho ngươi hóa thành xiềng xích, thiêu cháy kẻ địch của ta, tha hồ tra tấn, khiến kẻ địch đau đớn sống không được mà chết cũng chẳng xong: Xích – Tra Tấn Vô Tận”.

“Nhưng họ vẫn là bạn bè. Hãy quan sát cẩn thận, cậu sẽ phát hiện thật ra tất cả mọi người đều không thay đổi”. Về mặt và lời nói nghiêm túc của Thần Kinh đột nhiên xuất hiện trong tâm trí tôi, mọi người thật sự đều không hề thay đổi! Trong lòng tôi đột nhiên trào dâng cảm giác vui mừng, mặc dù trên người đau muốn chết, nhưng tôi không nhìn được mỉm cười.

Mà Doll hô thần chú xong, từ dưới chân nữ thích khách lũ lượt nổi lên mấy dây xích đen. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, dây xích đã quấn chặt lấy người cô ta, tiếng xì xèo của thịt nướng vang lên không ngừng. Cô ta đau đến mức kêu la ầm ĩ, mà trong không khí còn nghi ngút mùi thịt người nướng.

“Doll, đừng giết cô ta, anh còn việc muốn hỏi”. Thấy tình trạng đó, Nam Cung Tội vội vàng can Doll.

Doll vô cùng nghiêm nghị, con bé nhìn thích khách kêu rên đau đớn, cất giọng vô cùng thương xót: “Cô ta không chết đâu, Xích – Tra Tấn Vô Tận không có lực tấn công, không khiến gamer tử vong, nhưng khiến gamer đau đến mức thà chết còn hơn”.

Mọi người nhìn vẻ thâm hiểm của nữ thích khách, trong lòng đều có chút ưu tư. Nhìn vẻ mặt của mọi người, chắc là trong lòng cũng không nghĩ khác tôi, sau này thà nhảy xuống vực tự sát thành một đồng thịt nát, tuyệt đối đừng chọc giận Doll.

“Tại sao cô phải giết tôi?”. Tôi dẫn con đau, đứng dậy, đi đến bên nữ thích khách hỏi.

Nữ thích khách không trả lời tôi, cô ta không đếm xỉa đến câu hỏi của tôi, cười điên dại, còn hét lên: “Ta thất bại, không có nghĩa là người khác cũng thất bại. Cứ chờ đây, nhãi ranh, người dùng hồng y có thể ở thành Vô Ngân làm Thành chủ mãi mãi”.

Nữ thích khách nói xong, nhắc hai chủy thủ trong tay, không hề do dự đâm vào tim. Trước khi mọi người kịp ngăn cản, cô ta đã biến thành ánh sáng trắng bay đi.

Lúc này, cơ thể căng như dây đàn của tôi mới buông lỏng, dựa vào tường vô lực trượt dần rồi ngồi xuống. Nhưng sự căng thẳng trong đáy lòng lại dâng lên. Có rất nhiều nghi hoặc trong lòng... Nhưng mà, trọng điểm lúc này là đội A Lang đại ca tới chữa trị vết thương cho tôi. Tôi đau đến mức nhắm mắt, nhú mày nhìn suối nước đỏ tươi phun trào nơi đầu vai.

“Nếu Cuộc Sống Thứ Hai có tộc vampire, nhất định sẽ vô cùng yêu thích kẻ không ba thì năm lần cả người đầy máu như tôi đây”. Đây là suy nghĩ vớ vẩn cuối cùng trước khi hôn mê.

Hoàng Tử điện hạ... Hoàng Tử... Thành chủ...

“Hmm?”. Tôi có chút mơ hồ mở mắt, xem xem rốt cuộc là tên khốn nào tranh cãi lúc tôi ngủ. Nhưng tôi vừa mở mắt ra, vẻ mặt quan tâm lo lắng của mọi người lập tức đập vào tầm mắt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kẻ hại cậu rốt cuộc là ai?”. Gui hỏi với vẻ mặt lạnh tanh.

“Thích khách là nữ, làm gì có cô gái nào muốn giết Hoàng Tử đâu”. Tà Linh nhú mày nghĩ.

“Em cũng không biết rốt cuộc là thế nào”. Tôi chậm rãi đứng dậy, như tôi đoán trước, vết thương trên vai đã được chữa lành.

“Không ngờ dám ám sát Thành chủ trước mặt chúng ta, rõ ràng là coi thường thành Vô Ngân. Nếu để cô ta ám sát thành công, vậy uy tín của Thành chủ không phải là... Bạch Điều lòng đầy căm phẫn tức giận mắng mòi.

Nam Cung Tội đột nhiên ngăn không cho Bạch Điều nói tiếp: “Đừng nói nữa, Bạch Điều, hiện giờ quan trọng không phải là uy tín của Thành chủ gì đó, mà là tính mạng của Hoàng Tử bị đe dọa”.

Nam Cung Tội đột nhiên quay về phía tôi, xin lỗi ngắn gọn: “Lần này thật sự là do chúng tôi không đúng, chúng tôi hơi thái quá, gần như hoàn toàn xem nhẹ bản tính của cậu, cũng không chú ý tới suy nghĩ của cậu”.

Nghe Nam Cung Tội nói như vậy, tôi đang định phản bác là tôi quá cứng đầu, nhưng Nam Cung Tội lại xua tay ý bảo để cho anh nói nốt: “Hoặc là bởi vì, mặc dù Hoàng Tử mới là Thành chủ, nhưng lại nghe theo chỉ huy của chúng tôi. Nói thật là, Hoàng Tử chưa từng hạ bất cứ mệnh lệnh gì cho chúng tôi cả”.

Cuối cùng, Nam Cung Tội nói lời sâu sắc: “Uy tín không phải dựa vào thuộc hạ quỳ xuống nguyện trung thành là có thể có. Hoàng Tử, lúc cậu thật sự có đủ khả năng đảm đương trách nhiệm, uy tín của cậu sẽ tự nhiên mà có”.

“Quá trình trưởng thành có lẽ rất khó khăn, nhưng kết quả cuối cùng lại rất ngọt ngào”. Chị Vũ Liên cười tùm tùm nhìn tôi, cuối cùng vươn tay xoa đầu tôi: “Yên tâm đi, Hoàng Tử nhà chúng ta tuyệt đối không có vấn đề gì đâu”.

Tôi trầm lặng một hồi, suy xét lời Nam Cung Tội nói, bắt đầu dĩ nghĩ lại, tôi đúng là kiểu người ngậm bồ hòn làm ngọt, thảo nào Bạch Điều mặc dù miệng nói phải tạo dựng uy tín cho tôi, nhưng cô ấy chưa bao giờ thực sự tin phục tôi.

Nhìn nụ cười khếch lệ của Nam Cung Tội, lại nghĩ tới lời thằng em nói, cuối cùng hạ quyết tâm. Ai thêm quan tâm chứ, tôi thích làm Thành chủ kiểu gì thì cứ làm Thành chủ kiểu đó.

Tôi nhếch miệng cười: “Vậy bắt đầu từ bây giờ, không cho phép mọi người gọi tôi là Thành chủ, Hoàng Tử là tên duy nhất của tôi”.

“Nhưng...”. Bạch Điều vội vàng phản bác.

“Tôi nói!”. Tôi vững vàng nhưng lại không cho phép phủ định: “Hoàng Tử, là tên duy nhất của tôi”.

Bạch Điều ngẩn người, vẻ mặt kinh ngạc, còn những người khác nở nụ cười.

Tôi kéo dần thất lưng, như thể vừa mới thức dậy từ giấc ngủ sâu. Thật kỳ lạ, đổi cách suy nghĩ không ngờ lại khiến tâm trạng thay đổi nhiều đến vậy. Tôi của bây giờ và tôi của lúc đi tới đại sảnh khác hẳn, cứ như biến thành người khác vậy.

Kéo dần xong, tôi nghiêm túc đứng thẳng người: “Bây giờ nói về thích khách vừa nãy đi. Một cô gái mạnh như vậy vô duyên vô cớ chạy tới đòi giết tôi đã rất kỳ lạ rồi. Nhưng kỳ lạ hơn, trước khi rời đi cô ta nói cô ta thất bại, không có nghĩa là những người khác cũng thất bại”.

Nghe lời tôi nói, sắc mặt của mọi người đều nghiêm túc hẳn lên. Nam Cung Tội lại càng nghiêm túc nói: “Nói như vậy, chắc là còn có người khác muốn giết cậu”.

Tôi gật đầu: “Chắc vậy, mặc dù tôi nghĩ thế nào cũng không ra gần đây tôi đắc tội với ai cả”.

“Có thể không phải là ân oán cá nhân”. Tiểu Long Nữ không có chút ngạc nhiên giải thích: “Hoàng Tử hiện giờ là người có năng lực thống nhất Trung Tâm nhất, mà Công thành chiến đã gần tới chân. Chỉ điểm này, những kẻ muốn giết cậu về cấp một có thể nhiều như cá bơi trên sông. Dù gì cũng có rất nhiều người muốn làm Thành chủ”.

Tôi gãi mặt, đang định hỏi lúc nào thì bắt đầu Công thành chiến. Nhưng Tiểu Long Nữ tám phần đã nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của tôi, cô ấy nhìn tôi đầy khinh bỉ rồi giải thích: “Chỉ còn hai tuần nữa là tới Công thành chiến. Lúc cậu không ở đây, mọi người đã chuẩn bị công thành xong xuôi rồi”.

Tôi ngượng ngùng gãi mặt: “Ồ, vậy tôi có phải mau chóng đi luyện cấp không? Để tránh việc tôi không thể nào so sánh cấp độ với các Thành chủ khác”.

Tiểu Long Nữ cười thần bí: “Chiến tranh, chính là cách luyện cấp tốt nhất”.

“Sao lại nói vậy?”. Tôi ngờ ngác hỏi.

“Những hạng mục update trong lần này quá nhiều, tôi vẫn chưa kịp nói với mọi người. Thật ra giết người cũng có thể gia tăng giá trị kinh nghiệm, nhưng bình thường giết người sẽ bị trừng phạt, cố ý giết người sẽ bị truy nã trong vòng một tuần, vừa không thể gặp NPC cảnh vệ trong thành, vừa không thể mua bán đồ trong thành. Nhưng hình phạt này không áp dụng trong thời gian chiến tranh. Cũng có thể nói rằng, Hoàng Tử, trong lúc chiến tranh cậu có thể giết kẻ địch để thăng cấp”.

Tiểu Long Nữ cười tùm tùm nhìn tôi: “Trong lúc chiến tranh giết mấy chục mấy trăm thậm chí mấy nghìn người, đối với Tinh Linh Khát Máu mà nói, chắc cũng chẳng là gì nhỉ?”.

Nghe vậy, tôi không khỏi nở nụ cười tà ác của Tinh Linh Khát Máu: “Xem ra tôi lại sắp có thêm nickname Sát Nhân Ma Vương rồi”.

“Cậu đi làm Sát Nhân Ma Vương của cậu đi, tổ ngoại giao chúng tôi tuyệt đối sẽ tìm cho ra hung thủ thực sự của sự kiện ám sát này”. Tiểu Long Nữ siết chặt nắm đấm, tràn đầy khí thế nói.

“Ồ, có lên nha, Tiểu Long Nữ!”. Phong Vô Tình ở bên hóng mát nói.

Tiểu Long Nữ đang bồng bồng khí thế bỗng dừng quay lại, nhéo tai Vô Tình. Tiểu Long Nữ giả vờ không nghe thấy tiếng kêu rên của em tôi, lời nó đi, còn nói đều: “Tôi nhớ là Phong Vô Tình đại gia ngài hình như cũng ở trong tổ ngoại giao thì phải. Tiểu nữ miễn cưỡng cho ngài cùng đi điều tra với tiểu nữ n

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 6: BÁ CHỦ KHÁT MÁU

“Mọi người cố lên, đánh đổ công thành”. Tôi gào thét ầm ĩ, cổ vũ những chiến sĩ thành Vô Ngân đẩy xe gỗ phá công Nguyệt Thành ở phía trước, vừa nhắc khiến căn mũi tên bắn xuống từ trên tường thành, vừa cùng tụi Nam Cung, Tà Linh vùng đảo chém từng đám gamer tới tranh giành thành.

Vô số chiến sĩ anh dũng của thành Vô Ngân liều mình đẩy xe gỗ phá thành, muốn đánh đổ công thành sớm một chút, tấn công vào Nguyệt Thành. Rất nhiều người leo thang trèo lên tường thành, không đếm xỉa đến màn tên như mưa, máu các chiến sĩ gần như nhuộm đỏ bức tường thành.

Các ma pháp sư ở phía sau chỉ có hai động tác, phóng ma pháp và trút lam thủy được. Từ đây có thể thấy hội Vũ Liên huấn luyện ma pháp sư thành công tới mức nào. Nếu không sợ phá hoại Nguyệt Thành quá đáng, về sau thi công lại phải tiêu tốn cả núi tiền, bằng không chỉ dựa vào ma pháp sư chỉ sợ đã phá hủy được gần hết Nguyệt Thành rồi. Nhưng để giữ sự toàn vẹn của Nguyệt Thành, các ma pháp sư chỉ dùng ma pháp phạm vi nhỏ oanh tạc NPC thủ vệ trên tường thành.

Công thành chiến, NPC thủ vệ chỉ là chuyện nhỏ, phiền phức lại là gamer tới giành thành. Nhiều đến kinh người, hơn nữa hết lượt này tới lượt khác. Càng khủng khiếp chính là những gamer không sợ chết vừa mới biến thành ánh sáng trắng bay đi, bây giờ đã lại chạy về. Tình hình bây giờ là, ngoài những người đẩy gỗ phá công thành và phụ trách hạ gục những NPC cung thủ trên thành, những người còn lại vây thành hình bán nguyệt trước công Nguyệt Thành để chặn những gamer thừa dịp loạn lạc mà tiến vào thành.

May mà Vũ Liên và Phượng Hoàng nghĩ ra cách, trang bị cho đội quân thành Vô Ngân áo khoác đồng phục, nếu không e rằng không phân biệt nổi người phe mình hay phe địch luôn.

Còn tôi tuân theo lý luận có giết có kinh nghiệm, giết nhiều thăng cấp nhiều một cách nghiêm túc. Dưới tình thế trái là Nam Cung phải là Tà Linh, phía sau còn có A Lang đại ca buff máu mà chém giết hết mình. Tôi một tôi chém một, tôi hai tôi chém ba. Ếhhh?... Oh, không cần thận chém luôn người đứng cạnh hóng chuyện rồi. Xin lỗi nhé!

“Hoàng Tử, công thành sắp được phá rồi, cậu tới trước công thành đi. Cậu phải là người đầu tiên xông đến tháp trung ương phá vỡ bảo thạch”. Trong màn mưa thương rừng đao, ma pháp mũi tên bay loạn xạ; dưới sự bảo vệ của mấy tên chiến sĩ, Gui chạy tới thết lên với tôi.

“OK!”. Tôi cũng thết lại, ra hiệu cho Nam Cung và Tà Linh, chỉ phía công thành, họ lập tức gật đầu với tôi, chúng tôi di chuyển về phía công thành.

“Thuần. Bạch. Cuồng. Diễm. Khúc!”. Tôi xông đến trước công thành đã xuất hiện vết nứt, gầm lên một tiếng, Hắc Đao lập tức tuôn ra ngọn lửa. Khác với ánh lửa đỏ lúc trước, trên Hắc Đao tuôn ra ngọn lửa trắng hừng hực.

Tại sao lại sinh ra ngọn lửa khác? Thật ra không chỉ khác về màu sắc của ngọn lửa, hình dạng Hắc Đao cũng khác xưa rất nhiều. Là thế này, viên bảo thạch có được do giết chết Thiên Tiên mà Tiểu Long Nữ giao cho tôi ngày hôm đó, không ngờ lại là bảo bối có thể cường hóa vũ khí đặc tính hỏa. Sau khi tôi khảm bảo thạch lên Hắc Đao, Hắc Đao thay đổi rất nhiều. Trên vỏ đao và thân đao vốn dĩ là một màu đen xỉ, nổi lên hoa văn hình ngọn lửa. Mà lúc tôi cầm nó, toàn bộ cánh tay và vai phải lại tự động xuất hiện hộ giáp, một lớp giáp mỏng đỏ rực như thể sẽ nhỏ máu tươi. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra bất cứ vũ khí và ma pháp nào có thể tổn hại nó.

Nơi bị lửa trắng quét qua gần như không thể chống đỡ. Công thành vốn dĩ đã bị tàn phá tơi bời lập tức vỡ vụn thành từng mảnh gỗ vụn. Mọi người nhìn thấy công thành đã bị phá, có tiếng hô kinh ngạc, và nhiều hơn chính là tiếng hoan hô đắc tui của quân lính thành Vô Ngân.

Nhưng tôi biết sự tình còn chưa kết thúc, chỉ cần tôi chưa phá vỡ bảo thạch tháp trung ương, Nguyệt Thành còn chưa vào túi. Tôi nhìn về phía Nam Cung Tội, hô lên: “Tội, mau dẫn tôi tới tháp trung ương”.

Nhìn thấy Tội gật đầu với tôi, tôi lại quay về phía Bạch Điều dặn dò: “Bảo vệ công thành, đừng để những người khác tiến vào. Bảo Gui dẫn cung thủ và chiến sĩ lên tường thành chuẩn bị thủ thành”.

Bạch Điều gật đầu với tôi. Tôi không quay đầu lại mà lập tức theo Nam Cung Tội tới tháp trung ương trước.

Có Nam Cung Tội là người địa phương, chúng tôi nhanh chóng tìm thấy tháp trung ương. Tiếp tục tung thêm một chiêu Thuận Bạch Cuồng Diễm Khúc, tôi phá cổng tháp, theo các bậc thang xông đến chỗ bảo thạch trên đỉnh tháp.

“Hoàng Tử đánh đi, bọn anh canh chừng cho em”. Tà Linh bình tĩnh nói.

“Vâng!”. Tôi nói xong, lập tức nhấc đao chém bảo thạch. Nhưng, khoe mắt đáng chết của tôi lại liếc thấy một ánh bạc. Tôi lập tức quay người cản lại, âm thanh đao kiếm chạm nhau lập tức vang vọng khắp tháp trung ương.

Tà Linh và Nam Cung Tội vốn dĩ canh giữ ở chân cầu thang lập tức giật mình quay đầu lại. Còn tôi lại không hề kinh ngạc khi lại đối mặt với một thích khách mặc đồ đen bó sát. Lần này chắc là thích khách nam.

Đáng tiếc tôi không còn là tôi trước nữa. Hai tuần nay người đến ám sát tôi nhiều đến mức tôi mờ mắt ra là chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với thích khách. Bởi vì đối phương chủ động công kích còn tôi phản kích, đương nhiên tôi không phải lo lắng sẽ bị truy nã. Cộng thêm đối mặt với những kẻ ám sát cuộn cuộn không dứt, thật sự là Phật cũng phải phát điên. Tôi dần dần coi việc làm nhục thích khách là thủ tiêu khiến thường nhật. Bởi vậy, cấp độ của tôi cũng không biết điên cuồng thăng bao nhiêu cấp, càng đừng nói bởi vì chuyện này mà rèn được thần kinh phản xạ siêu mạnh và tốc độ càng thêm nhanh.

Mặc dù chẳng là gì so với cấp độ của Thần Kinh đã trở về Đại Lục Phương Tây, nhưng với cấp độ 86 hiện tại của tôi và thần kinh phản xạ siêu biến thái được thích khách huấn luyện, e rằng ngay cả Thần Kinh cũng khó có thể đánh bại tôi.

Trong mắt tôi lóe lên tia sáng hưng phấn, đó là tia sáng gặp được kẻ mạnh thực sự. Dù sao thích khách gần đây thật sự quá yếu, không sánh nổi với nữ thích khách lần trước. Căn cứ vào kết luận của Tổ ngoại giao, cái đám thích khách chưa biết sợ này chắc không cùng hội với nữ thích khách. Mà người mặc đồ đen bó sát y chang trước mắt này, khẳng định là cùng hội với nữ thích khách.

“Yahhhh!”. Tôi thấp giọng yahhhh một tiếng, đấu với thích khách trước mắt. Cảm giác vui thích khi đao kiếm chạm nhau, suýt nữa khiến tôi quên mất mình tới đây làm gì.

“Tôi thấy Hoàng Tử đã quên mất cậu ấy tới đây làm gì rồi”. Giọng nói của Nam Cung Tội len lỏi vào tai, lập tức bị tôi tự động giả vờ chưa nghe thấy.

“Không sao đâu, cứ để cậu ấy đánh. Dù sao cũng đã khống chế được tình hình ngoài thành. Mà Đoạn Kiếm đóng giữ ở thành Vô Ngân cũng nói, những kẻ đi công thành Vô Ngân đều là mấy đứa nhãi nhép không biết sợ, chỉ tới làm loạn thôi”. Tà Linh nói như vậy, một chút ít lương tâm bất an của tôi lập tức bị tiêu diệt, lại vui vẻ solo với thích khách.

Thích khách chiến đấu với tôi không phân cao thấp, thấy Nam Cung Tội và Tà Linh lại có thể ở bên hóng gió, hẳn cũng biết tình thế vô cùng bất lợi cho mình. Hình như hẳn cũng không ham chiến đấu, nhảy lộn về phía sau, rồi khò theo đường cửa sổ mà hất tiến vào.

Tôi thấy vậy, lập tức hô lên: “Vì sao những kẻ mạnh như các người lại tới ám sát tôi?”.

Thích khách im lặng đối mặt với tôi, lạnh lùng ném lại một câu. “Người nguy hiểm hơn những kẻ khác!”.

Tôi nguy hiểm? Tôi nguy hiểm ở đâu? Trên cổ tôi đâu có treo tấm biển “Mãnh thú nguy hiểm xin đừng cho ăn”. Cho dù hiện giờ tiếp cận tôi, có thể sẽ bị thần kinh phản xạ của tôi trực tiếp chém thành hai nửa. Đó cũng do bị đám thích khách các người ép buộc, không phải bản tính của tôi đâu. Tôi bắt đầu dĩ giải mặt, khó hiểu tự hỏi rốt cuộc tôi nguy hiểm ở chỗ nào.

“Không biết rốt cuộc lúc nào Hoàng Tử mới nhớ ra cậu ấy tới đây để phá vỡ bảo thạch nhỉ?”. Nam Cung Tội nhủ mày nhìn tôi rất lâu, cuối cùng thần nhiên hỏi Tà Linh.

Tà Linh bắt đầu nhìn tôi nói: “Câu hỏi này quá khó, tôi không thể trả lời!”.

Một lúc lâu sau, tôi mới hoàn hồn từ câu “cậu rất nguy hiểm” kia, ngượng ngùng cười với Tội và Tà Linh ở bên cạnh đang pha trà đọc báo. Tôi bắt đầu đánh đập viên bảo thạch đó, chỉ kém không hết hey yo hey yo nhỏ củ cái... Không, là phá bảo thạch.

Vừa đánh, tôi vừa nghe Nam Cung Tội báo cáo tình hình hai thành khác. Tôi chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói: “Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình đã nghe ngóng tình hình gamer công hai thành kia, cơ bản không có chúng ta không ứng phó được. Đợi đến lúc Nguyệt Thành ổn định trở lại, chúng ta lại đi xâm chiếm Nhật Thành và Tinh Thành”.

“Như vậy không phải quá đáng lắm sao? Độc chiếm tất cả các thành”. Tôi vừa thay người khác bênh vực kẻ yếu, vừa đánh bảo thạch.

Tội cảm chén trà nhàn hạ uống, thay vào đó Tà Linh giải thích với tôi: “Không còn cách nào khác. Nếu không tóm gọn hai thành Nhật Tinh, đợi đến lúc họ vững chãi, chắc chắn sẽ tới tấn công thành Vô Ngân. Để thành Vô Ngân có thể vận hành ổn định, tóm gọn ba thành lớn ở Trung Tâm là thiết yếu”.

“Thì ra là như vậy. Nhưng nếu độc chiếm thành lâu dài, liệu có người bất mãn không?”. Tôi nghi hoặc hỏi.

“Yên tâm đi. Sau khi update, gamer có thể tự mua lãnh địa để xây dựng, họ vẫn có thể có thành. Vì tiết kiệm tiền và thời gian mua lãnh địa và xây thành, nên chúng ta phải trực tiếp tóm gọn ba thành Nhật Nguyệt Tinh mà thôi”. Tội đặt chén trà xuống giải thích.

Tôi ồ một tiếng, quay đầu tiếp tục đánh bảo thạch. Nhìn bảo thạch đánh lâu như vậy mà vẫn chả xi nhê gì, lòng tôi nóng lên, hoa văn trên Hắc Đao lại toát ra lửa trắng nóng rực.

“Yahhhh-!”. Tôi không đầu không não chém điên chém loạn một trận, miệng còn thét lên không ngừng: “Xem mi có vỡ hay không!”.

Cuối cùng bang một tiếng, một viên bảo thạch hoàn chỉnh lại có thể hóa thành bột phấn, hại tôi hít vào mũi hơi, bị sặc ho khan liên tiếp. Tôi phẩy bụi, quay đầu đánh tiếng cho Tà Linh và Tội có thể rời đi rồi.

Hai người phản xuất hiện trong mắt tôi. Họ cầm chén trà ngồi im không nhúc nhích, bị bụi bặm màu trắng chôn vùi chỉ lộ ra hai hai là bốn con mắt nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ, miệng còn không ngừng phun bột phấn.

Đánh bảo thạch xong, vừa ra khỏi tháp trung ương đã nghe thấy tiếng hoan hô rung trời. Đám người đồng nghị đang tụ tập ở ngoài tháp trung ương, tôi nhìn quần áo liền biết ngay tất cả đều là quân đội thành Vô Ngân. Tôi tung bùng nhấc đao hò hét. Lúc tôi xuống khỏi cầu thang tháp trung ương, chiến sĩ thành Vô Ngân đột nhiên nhào tới, nhấc cả người tôi lên, tung lên trời, rồi xuống lại tung lên tiếp.

Thấy chiến sĩ thành Vô Ngân tôn sùng tôi như vậy, đáy lòng tôi càng thêm cảm động, càng vui mừng cười đùa với họ. Cho đến lúc mọi người đùa một gục xuống, tôi mới vui vẻ chuẩn bị đi tham quan Nguyệt Thành vừa mới trở thành đồ trong túi.

“Vừa nãy cậu đánh bảo thạch sao mà lâu thế? Chúng tôi ở bên ngoài chờ đều mức sắp ngủ gật”. Tiểu Long Nữ lên tiếng, còn bắt mẫn phàn nàn.

Tôi ngượng ngùng sờ gáy. “Gặp phải thích khách, hơn nữa chắc là đồng bọn với nữ thích khách lần trước”.

“Cái gì?”. Tiểu Long Nữ vừa nghe, thân thể lập tức nghiêm túc đứng thẳng: “Thực lực thế nào?”.

“Tương đương với nữ thích khách lần trước”. Tôi trả lời trung thực. Nếu không phải Nam Cung Tội và Tà Linh ở bên cạnh, thắng thua thật ra rất khó nói.

Tiểu Long Nữ nhướn mày, đi đi lại lại mấy bước. “Sao có thể, cao thủ với thực lực đó không hề dễ tìm ở Đại Lục Trung Tâm. Bọn này gần như đã loại tất cả những người khả nghi rồi”.

“Người ở Đại Lục khác?”. Phong Vô Tình không biết trời lên từ đâu, đột nhiên thêm vào câu này.

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn Vô Tình với vẻ không hiểu nổi, có người ngàn dặm xa xôi chạy tới từ đại lục khác để ám sát tôi?

Phong Vô Tình phẩy quạt lông, nói: “Có người muốn thống nhất đại lục, liền có người muốn thống nhất toàn bộ Cuộc Sống Thứ Hai. Nếu kẻ đó muốn thống nhất Cuộc Sống Thứ Hai, vậy điều quan trọng hàng đầu đương nhiên là phải loại trừ người phát ngôn của Cuộc Sống Thứ Hai, với độ nổi tiếng và thực lực không thể coi thường, Bá Chủ Khát Máu Hoàng Tử của Trung Ương”.

“Thì ra là như vậy, cho nên tôi mới nguy hiểm hơn người khác phải không?”. Tôi lẩm bẩm.

“Đối tượng tình nghi chính là bá chủ của bốn đại lục kia”. Tiểu Long Nữ nhún mày.

“Bá chủ bốn đại lục?”. Tôi có chút hưng phấn hỏi. Thần Kinh chắc là bá chủ của Đại Lục Phương Tây? Không biết những bá chủ khác có đáng vẻ thế nào?

Tiểu Long Nữ trả lời không chút chần chừ: “Bá Chủ Mặt Cười của Đại Lục Phương Đông, tên Đông Khải, Bá Chủ Tiêu Diêu của Đại Lục Phương Tây, tên Thần Kinh”.

Vô Tình rất ấn ý tiếp tục: “Bá Chủ Bất Từ của Đại Lục Phương Nam – Bất Từ Nam, Bá Chủ Hoa của Đại Lục Phương Bắc – Bắc Phương Nhất Chi Hoa, đương nhiên còn có ông, Bá Chủ Khát Máu của Đại Lục Trung Tâm – Hoàng Tử”.

Tôi nghe mà ngây cả người, mỗi bá chủ nghe có vẻ đều rất nổi bật thì phải?

“Kẻ tình nghi là ai đây?”. Tiểu Long Nữ nhỏ giọng tự hỏi.

“Tuyệt đối không phải là tui Thần Kinh”. Tôi đảm bảo như đinh đóng cột. Nếu họ muốn tôi chết, thì lúc ở Phiêu Tiên Động thấy chết không cứu là được.

“Vậy loại Đại Lục Phương Tây. Bá chủ Đại Lục Phương Bắc, Đông, Nam đều phải điều tra cẩn thận”. Tiểu Long Nữ lẩm bẩm.

“Điều tra thế nào? Không cùng Đại Lục ngay cả mặt ngữ cũng vô dụng, lẽ nào bà định tiêu tốn mười mấy ngày để đi đi về về một đại lục?”. Phong Vô Tình không cho là đúng.

Tiểu Long Nữ không hề lưu tình thấy tai là véo, khiến tôi lại được chứng kiến kỳ quan thăng em phong lưu của tôi kêu oai oái. Đồng thời, Tiểu Long Nữ dí miệng vào tai Vô Tình mà gào lên: “Có thám bay của Sunshine rồi!”.

Không đếm xỉa tới vẻ mặt đau khổ của Vô Tình, Tiểu Long Nữ nói với tôi: “Tôi và thằng nhóc này tới các đại lục khác điều tra. Hoàng Tử, cậu phải cẩn thận chút!”.

“Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận, không để thích khách giết đâu”. Tôi vẫy tay tạm biệt Tiểu Long Nữ.

Nhưng Tiểu Long Nữ lại bĩu môi: “Thứ tôi muốn cậu cẩn thận không phải cái này, là đừng làm nhục thích khách tới mức Tổ chức Nhân đạo tới tìm cậu”.

“Tôi... sẽ cố hết sức”.

Trong lúc Tiểu Long Nữ và Phong Vô Tình, dưới hiệp trợ của Sunshine, bốn tẩu khắp các đại lục, mọi người ở thành Vô Ngân cũng không nhàn hạ. Sau khi sáp nhập với Nguyệt Thành, Tổ quân sự, Tài chính và Dân sinh lập tức huy động, tu bổ hư tổn do chiến tranh mang lại, xây dựng những công trình Nguyệt Thành còn thiếu, sắp xếp quân đội thủ thành, nhiều việc đến mức tôi không trông chừng hết được, suýt nữa bỏ đi mà sống, nhưng mà tôi đã hạ quyết tâm làm bá chủ hần hoi, sao có thể thể bỏ dở nửa chừng.

Thế là, ngoài lúc có người tấn công Nguyệt Thành, tôi như cá gặp nước giết người dễ train, thời gian còn lại, tôi đều chiến đấu anh dũng với một đồng công văn các tổ trình báo. Tôi thấy sau khi tốt nghiệp đại học, không chừng tôi rất có tiềm năng làm công việc của thị trường.

“Quyết định rồi, tôi muốn đưa Nguyệt Thành phát triển thành trung tâm nghệ thuật lớn nhất”. Nhìn cảnh thành nhu hòa ngoài cửa sổ, tôi siết nắm tay thể hiện nguyện vọng to lớn.

Hôm sau, tôi nói với chị Vũ Liên như vậy, mà chị dâu chỉ suy xét một chút đã đồng ý chỉ tiền, cho nên tôi vui vẻ chạy đi tìm Tổ dân sinh. Tôi nói với Gui và Tình Thiên như thế: “Gui, Tình Thiên, tôi muốn xây dựng Nguyệt Thành trở thành trung tâm nghệ thuật, chị Vũ Liên đồng ý chỉ tiền rồi”.

Nhưng mà, Tình Thiên lại hung dữ tóm lấy cổ áo tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu mới đưa ông xã Sunshine dễ thương của tôi đi du lịch vòng quanh thế giới, hại tôi đơn độc phòng khuê, bây giờ còn tăng thêm lượng công việc cho tôi. Cậu đúng là sống không biết kiên nhẫn, ngại thích khách ám sát cậu còn chưa đủ nhiều hả?”.

“A? Như vậy sẽ tăng thêm lượng công việc cho bạn hả? Nhưng tôi còn muốn sau khi đánh hạ hai thành Nhật Tinh, thì đưa Nhật Thành trở thành trung tâm thương mại, Tinh Thành trở thành trung tâm giải trí”. Tôi vô tội nhìn về giận dữ của Tình Thiên.

Nghe vậy, Tình Thiên đột nhiên ngơ ngác buông cổ áo tôi, cô ấy nhìn tôi với vẻ khó tin: “Người là Hoàng Tử thật sao? Không, không thể nào; Hoàng Tử nào có đầu óc tốt như vậy, người nhất định là thích khách nguy trang thành Hoàng Tử. Nói, người giữ Hoàng Tử thật ở đâu?”.

Ê! Thái độ gì vậy...

“Hoàng Tử vốn cũng rất thông minh, cậu ấy giả vờ ngu ngơ thôi”. Gui nói khiến tôi sờn gai ốc.

“Dù sao, việc này giao cho Tổ dân sinh, tôi đi tìm Tổ quân sự hỏi lúc nào mới có thể tấn công hai thành Nhật Tinh đây”. Tôi ngâm nga một đoạn nhạc, khoái trá nhảy tung tung tới Tổ quân sự.

Phía sau còn truyền tới tiếng lẩm bẩm của Tình Thiên: “Tên này vui vẻ như vậy làm gì? Rõ ràng cậu ấy còn phải giải quyết một đồng việc, mỗi ngày còn có không dưới ba tên thích khách ám sát, còn phải lo lắng việc tấn công hai thành Nhật Tinh... Lẽ nào bạn đến mức phát rồ?”.

Gui nói lời sắc bén: “Trình độ của thích khách gần đây rất cao, Hoàng Tử càng đánh càng vui, cộng thêm mỗi thích khách tới ám sát Hoàng Tử đều bị Xích – Tra Tấn Vô Tận của Doll trừng phạt, cho nên Hoàng Tử càng...”.

“Thì ra là như thế, dục vọng ngược đãi người đã được giải phóng...”.

“Tôi, A Lang đại ca, mọi người ở đâu rồi?”. Tôi thò đầu vào trong phòng làm việc của Tổ quân sự, nhìn trái nhìn phải. Đúng như mong đợi, ngoại trừ Đoạn Kiểm phụ trách thao luyện quân đội, mọi người đều có mặt.

Một bàn tay chạm lên vai tôi, còn cất giọng nói âm u: “Tại sao không nhắc tới anh?”.

Tôi giữ nguyên nụ cười, quay đầu nhìn Tà Linh đang xì mặt: “Tà Linh, chào!”.

“Hoàng Tử, có chuyện gì vậy?”. A Lang đại ca mỉm cười đi tới, đưa tay xoa đầu tôi như thường lệ.

“Em muốn hỏi lúc nào mới có thể đi đánh hai thành Nhật Tinh”. Tôi thật thà nói, trong mắt còn toát lên tia sáng không thể chờ nổi.

“Thật ra, hai thành Nhật Tinh đều đã đưa điều kiện quy hàng”. Nam Cung Tội giải thích: “Chúng ta đã bàn với Tinh Thành rồi, không có vấn đề gì cả, vốn dĩ định nói với cậu sau. Gamer Tinh Thành chỉ hi vọng có thể được ở trong căn nhà lớn nhất của thành Vô Ngân miễn phí. Và sau khi gia nhập quân đội thành Vô Ngân, ít nhất có thể có chức đội trưởng. Những điều kiện này đều rất đơn giản, hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Nhưng điều kiện của Nhật Thành là cả vấn đề”.

“Vấn đề gì?”. Tôi hỏi. Nhưng cho dù thật sự có vấn đề, tôi cũng không quá để ý, điều kiện nếu không thỏa thuận được thì khai chiến, tôi của hiện giờ không sợ hãi chiến tranh nữa.

Nam Cung Tội im lặng, Tà Linh nói tiếp: “Đó là Phạm”.

“Còn mấy đội ngũ có thù oán với chúng ta”. A Lang đại ca nói tiếp: “Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, Đội Phượng Hoàng, Đội Địa Ngục Sát Lục, còn có một người đang cung cấp vốn cho họ mà anh không biết, nghe nói cũng có thù với em, tên là Hoàng Uy”.

Tôi ngăn người, Hoàng Uy cũng tới Đại Lục Trung Tâm? Tôi nhủ chặt mày, đã chuẩn bị tâm lý. Điều kiện quy hàng chắc chắn có liên quan tới tôi, hơn nữa tuyệt đối không phải chuyện tốt gì: “Điều kiện của họ là gì?”.

Ba người trước mặt đều im lặng. A Lang đại ca cầm một tờ giấy dài đến mức dọa chết người từ trên bàn đưa cho tôi. Tôi vươn tay nhận lấy, bắt đầu đọc: “Thứ nhất, khiến Hoàng Tử biến mất mãi mãi ở Cuộc Sống Thứ Hai. Thứ hai, phanh ngực mổ bụng Hoàng Tử. Thứ ba, giao Hoàng Tử cho Công Chúa Hoàn Mỹ. Thứ tư, giết Hoàng Tử hơn nghìn lần, sau đó giao Lục Tinh cho ta. Thứ năm, trả Hòa Hoàng lại cho ta, mặt khác đá Hoàng Tử và cái bánh bao thịt đáng chết kia ra biển cho cá mập ăn...”.

Tôi tỉnh bơ xé tờ giấy nhăm nhí đó thành từng mảnh nhỏ, nói với Tổ quân sự bằng giọng điệu ra lệnh: “Lúc nào có thể xuất binh?”.

“Phải thu xếp Tinh Thành ổn thỏa trước đã, tầm một tuần sau có thể xuất binh”. Nam Cung Tội Dùng đáp lại với giọng báo cáo.

“Vây, một tuần sau, có người sắp gặp biến rồi”. Tôi hung dữ siết chặt nắm tay.

Một tuần sau, tôi cưỡi ngựa vòng đi vòng lại trước đội quân Vô Ngân, nhìn tường Nhật Thành ở xa xa. Căn cứ vào phán đoán của tôi, cung thủ trên tường thành kém xa lần công thành đầu tiên. Lần đó số lượng NPC nhà phát hành đưa ra rất nhiều.

“Xem ra lần công thành này có vẻ rất dễ phải không?”. Tôi lẩm bẩm.

“Nhưng Phạm cũng không phải hạng xoàng, có lẽ có bất gì đó không biết chừng”. Nam Cung Tội nghe thấy lời lẩm bẩm của tôi, có chút lo lắng nhắc nhở: “Phạm thù hận cậu quá sâu, có lẽ mục đích của hắn chỉ là cậu mà thôi. Hoàng Tử, cậu phải hành sự cẩn thận!”.

Nói cũng phải, Phạm tuyệt đối không phải là kẻ đóng vai phụ. Tôi phấn chấn tinh thần, trả lời Nam Cung Tội: “Biết rồi, tôi sẽ cẩn thận”.

Nói xong, tôi kéo dây cương, đổi hướng ngựa, đối mặt với đội quân Vô Ngân, Hắc Dao trong tay giơ lên cao hơn. Tất cả mọi người nín thở đợi tôi lên tiếng, tôi hô vang: “Đoạt lấy Nhật Thành, thống nhất Trung Tâm”.

Nghe thấy lời này, mọi người như thể phát cuồng, ánh mắt kích động vô cùng, khẩu hiệu tuôn ra từ miệng đội quân Vô Ngân cũng khiến thành chủ tôi đây cũng bị shock suýt nữa thì ngã ngựa: “Thống nhất Trung Tâm! Thống nhất Trung Tâm! Thống nhất Trung Tâm!”.

Hai chân tôi đạp bụng ngựa, giục ngựa lao tới Nhật Thành: “Xông lên!”.

“Thành chủ... lại xông lên trước”. Tà Linh ôm trán, đáng vẻ đau đầu.

Nam Cung Tội cũng bắt đầu đi: “Chúng ta mau đuổi theo đi”.

Lực lượng phòng giữ Nhật Thành ngoài cung thủ trên tường thành, chính là ba vòng chiến sĩ bao quanh cổng thành. Mà đây đúng là nguyên nhân khiến máu tôi sục sôi. Có thể tha hồ vùng báo bố Hắc Dao trong tay, niềm vui này lúc bình thường không thể hưởng thụ được.

“Ha!”.

Tôi vừa nâng cao tầm khiên cản tên từ trên tường thành, tay kia chém chiến sĩ ngon lành. Lúc bắt đầu trên người còn có vài vết thương, nhưng linh mục phía sau thật sự làm việc hết trách nhiệm. Chỉ cần tôi dính một vết xước nhỏ, lập tức có hơn mười ánh sáng trắng vình dục hạ xuống người tôi.

Càng đừng nói ma pháp sư phe địch trên tường thành có thể làm hại tôi hay không. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng là tôi dám bảo đảm trên đỉnh đầu tôi ít nhất có mười vòng bảo vệ. Mà khi Nam Cung Tội và Tà Linh đuổi tới nơi, hai người lập tức hộ vệ một trái một phải. Tôi mỉm cười, hoàn toàn trong trạng thái tấn công!

Em ngựa hình như cũng cảm nhận được tâm trạng kích động của tôi. Nó theo hướng dây cương tôi kéo, phi đi phi lại trong trận địa quân địch, để tôi chém giết thoải mái. Sau vài lần chạy nước rút, xung quanh bắt đầu trống trải. Tôi bất mãn bĩu môi, đang định nói mấy câu châm chọc, xem có người chịu không nổi, xông lên chém tôi không.

Giọng nói bắt đầu đi của Nam Cung vang lên: “Hoàng Tử, đừng đùa nữa, cổng thành đã được các anh em công phá, cậu mau vào thành đi”.

“Oh...”. Thấy Tội và Tà Linh đều thờ hồn hèn, vừa nãy nhất định bảo vệ tôi rất mệt. Tôi thấy hơi tội lỗi, không dám đùa tiếp nữa, “Cha” một tiếng lao ngựa qua cổng thành.

Tiến vào thành, tôi nhìn quanh trái phải xem tháp trung ương ở đâu.

Một bóng người rơi xuống trước ngựa của tôi. Tôi nhìn mãi mới phát hiện, thì ra là Không Không. Chắc chắn xem phim cổ trang Nhật Bản quá nhiều, cậu ta lại có thể ăn mặc giống ninja, còn quý một gói xuống đất chấp tay thi lễ, vô cùng cung kính báo cáo: “Khởi bẩm Thành chủ, tháp trung ương ở bên trái phía trước, mời Thành chủ đi trước thuộc hạ”.

Tôi đảo mắt nói: “Cậu uống nhầm thuốc hả?”.

Không Không cúi đầu bĩu môi, hai ngón trỏ còn chọc chọc vào nhau: “Không đúng ă? Trong manga làm như vậy phải không?”.

Tôi dở khóc dở cười, lại là tên bị nhiễm manga quá nặng: “Cậu vui là được, chỉ cần cậu có thể dẫn tôi tới tháp trung ương thôi”.

“Đương nhiên không vấn đề, Thành chủ mời theo thuộc hạ”. Không Không lại đáp lời theo kiểu ninja, chỉ phương hướng rồi bắt đầu chạy tót đi. Mà tôi

và Tà Linh, Nam Cung Tội đang chỉ huy đội hình quân đội liếc mắt nhìn nhau rồi xông lên nhất loạt.

Một lúc sau, tháp trung ương đã gần ngay trước mắt. Mà không ngoài dự đoán của tôi, nhân lực còn lại của phe địch đều canh giữ ở tháp trung ương, cũng như sách lược mà thành Vô Ngân sử dụng lúc Phạm tới tấn công thành Vô Ngân.

“Wa, tất cả mọi người đều có mặt”. Tôi hơi kinh ngạc. Bởi vì trước tháp trung ương xuất hiện rất nhiều gương mặt quen thuộc, Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, Đội Phượng Hoàng, Đội Địa Ngục Sát Lục, và cả Hoàng Uy, tất cả đều trưng khuôn mặt vắn vẹo hận không thể xé tôi nuốt vào bụng. Quái, Phạm đâu? Tôi hơi ngờ vực.

“Hoàng Tử, anh là tên đàn ông đầu tiên dám khinh bỉ tôi, tôi nhất định khiến anh phải trả giá đắt!”. Công Chúa Hoàn Mỹ cắn khấn tay, trong mắt tràn đầy vẻ oán hận.

“Hoàng Tử! Lần này ta nhất định phải biến mi thành xiên thịt nướng!”. Đội trưởng Đội Địa Ngục Sát Lục nói như vậy. Tôi nhớ rằng hình như hắn tên là Ma Vương Đắm Máu?

“Trà Lục Tinh yêu dấu lại cho ta”. Đáng vẻ tục tằn lấp lánh ánh vàng của Hoàng Uy không thay đổi một chút nào.

“Hoàng Tử, nếu mi không mau trả Hỏa Hoàng lại cho ta, mi chết chắc rồi”. Một đội ngũ tỏ vẻ cool áo trắng quần trắng, vừa nhìn đã biết là Đội Phượng Hoàng. Nhưng mà, người đang nói rất cuộc tên là gì nhỉ? Sao không có chút ẩn tượng nào thế này?

Tôi hơi ngượng ngùng lên tiếng: “Xin thứ lỗi, đội trưởng Đội Phượng Hoàng, tôi thật sự quên mất tên bạn là gì rồi, phiền bạn tự nói cho độc giả biết được không?”.

Tên áo trắng kia vừa nghe... Không, là Đội Phượng Hoàng vừa nghe, cả đội đều lộ vẻ âu sầu không cam lòng. Họ ngửa mặt lên trời than khóc: “Đương nhiên mi không nhớ được tên của bọn ta, bởi vì tác giả có đặt tên đâu...”.

Tôi shock, thì ra là ngay cả tên cũng không có! Thật đáng thương, tôi lắc đầu: “Đội ngũ đáng thương!”.

“Các người ngay cả tên cũng không có, vậy tôi sẽ tiễn các người đi đầu tiên”. Tôi nở nụ cười tà ác, dặn dò Nam Cung Tội bên cạnh mấy tiếng, Tội lập tức ra hiệu cho đội quân Vô Ngân, và cuộc chiến cũng theo đó mà bắt đầu.

“Các người sẽ hối hận vì đã viết những yêu cầu đáng chết đó!”. Mặt tôi hiện vẻ vô cùng hung ác. Muốn ném tôi ra biển cho cá mập ăn cũng cho qua được, nhưng đừng hòng động tay vào Bánh Bao Thịt dễ thương của tôi. Cho các người thưởng thức sự lợi hại của Bánh Bao Thịt!

Tôi lấy Bánh Bao Thịt dễ thương ra, ra lệnh cho nó: “Bánh Bao Thịt, giúp ma ma đánh người xấu đi”.

“Người xấu! Ma ma, có người xấu à?”. Bánh Bao Thịt vô cùng hưng phấn, mở to hai mắt sùng sục.

“Có, ở ngay phía trước”. Tôi cầm Bánh Bao Thịt, hướng nó về phía kia Đội Phượng Hoàng ngay cả tên cũng không có, còn muốn ném Bánh Bao Thịt tới biển cho cá mập ăn.

“Người xấu!”. Bánh Bao Thịt đột nhiên giãy khỏi lòng bàn tay tôi, chong chóng tre xuất hiện trên đầu. Bánh Bao Thịt bay lên trời, còn xoay 720° trên không: “Hãy xem Thịt Bao Bao của tình yêu và chính nghĩa đánh người xấu đây”.

Doll... Rốt cuộc em đã dạy cho Bánh Bao Thịt cái thứ gì vậy? Tôi ôm trán, khóc không ra nước mắt.

“Tuyệt chiêu lên men của tình yêu và chính nghĩa”. Bánh Bao Thịt đột nhiên nói một chiêu thức mà tôi chưa từng nghe qua. Tôi tò mò nhìn Bánh Bao Thịt, không ngờ nó lại có chiêu thức mới, quả nhiên không hổ là Bánh Bao Thịt ngộ tính 10 của tôi.

Chỉ thấy Bánh Bao Thịt đột nhiên nhắm chặt hai mắt, biểu tình cực kỳ găng sức, găng sức đến mức ngay cả má cũng phồng lên... Không, chờ đã, không chỉ là má phồng lên, là cả người to lên. Tôi há hốc nhìn Bánh Bao Thịt càng lúc càng to, càng lúc càng to. Rất nhanh, Bánh Bao Thịt trên trời to như một đám mây, bóng che cả một vùng lớn. (Quái lạ, cái chong chóng tre kia rốt cuộc làm thế nào mà chống đỡ được chiếc bánh bao thịt to như vậy nhỉ?)

Lúc này, dù phe địch hay phe tôi đều dừng lại, nhìn chiếc bánh bao thịt siêu to trên trời mà đần ra, còn có người lầm bầm: “Trời ạ, cái bánh bao thịt to như vậy có thể ăn bao lâu?”.

Rốt cuộc tuyệt chiêu này là gì? Tôi đột nhiên có dự cảm chẳng lành, vội vã hét lên: “Toàn bộ quân Vô Ngân lập tức rút lui!”.

Nhưng vẫn không kịp, Bánh Bao Thịt quả nhiên rơi tòm từ trên xuống vô cùng hoành tráng. Trong tích tắc rơi xuống đất ấy, ngoài âm thanh rất lớn, mặt đất còn rung động như thể là trận động đất cấp chín. Mà tôi mướt mồ hôi đối mặt với vỏ bánh bao cách tôi không đến năm centimet. Đúng là cách tiêu diệt giết nhảm còn hơn bỏ sót! Nếu không phải tôi bẩm sinh may mắn, hiện giờ độ dày của người tôi không biết có được năm centimet không?

“Thì ra trước kia Bánh Bao Thịt chưa lên men”. Tà Linh bên cạnh tôi đột nhiên thốt lên câu này. Tôi kinh ngạc nhìn Tà Linh... Anh ấy, đang nói đùa hả? Tà Linh đang nói đùa? Không thể nào!

Chỉ thấy Tà Linh nhú mày, anh ấy vươn tay ấn ấn vỏ bánh bao: “Nhưng tỉ lệ lên men quá bất bình thường. Không thể có con men nào có thể lên men bột nhào nhỏ như thế kia lớn thành thế này”.

Cái này... có được coi là bệnh chung của sinh viên khoa học tự nhiên không?

Lúc này, Bánh Bao Thịt lại biến hóa. Nó chậm rãi nhỏ lại thành hình dáng ban đầu, nhảy về trong tay tôi, còn tỏ vẻ kiệt sức, hai mắt to không trụ được bao lâu liền nhắm vào ngủ say sưa. Tôi bất đắc dĩ thả Bánh Bao Thịt vào trong túi.

Quay đầu lại nhìn những người bất hạnh bị đè bẹp bên này, khoảng chừng tám phần trong đó là phe địch, hai phần là số người vừa mới xông tới của bên tôi, tất cả đều nằm bẹp dưới đất. Mà mặt đất vốn dĩ bằng phẳng xuất hiện vô số vết hình người. Tôi nhú mày, lên tiếng hỏi: “Quân Vô Ngân bị đè bẹp báo cáo, bị giam bao nhiêu máu?”

Một chiến sĩ trên đất mặc đồng phục bên tôi giờ bàn tay run rẩy lên, ra hiệu số năm, giọng nói cũng run rẩy: “Một nửa... số máu!”

Thật sự quá khủng bố... Mặt tôi và tất cả những người chưa bị đè đều hiện vẻ kinh hãi.

“Hoàng Tử, mau tiến vào tháp trung ương, chúng tôi sẽ giúp cậu cản quân địch”. Nam Cung Tội khẩn cấp nói.

Mất thấy quân địch bị đè bẹp đi đã bắt đầu ngọ nguậy, tôi ồm một tiếng rồi xông vào cổng tháp trung ương với tốc độ cực nhanh.

“Ma pháp sư tấn công cổng tháp, cẩn thận đừng bắn trúng Thành chủ”. Tà Linh hét lên.

Trước khi tôi tới cổng tháp, lôi điện, hỏa cầu, băng chùy gì đó đều ném lung tung vào cổng tháp, tạo nên chấn động khổng lồ. Lúc này tôi đã tới trước cổng tháp, gần như không hề do dự: “Thuần Bạch Cuồng Diễm Khúc”.

Cổng tháp lên tiếng trả lời bằng sự đổ nhào. Tôi thành thạo trèo lên theo cầu thang trong tháp, yên tâm giao vụ phía sau cho Tội và Tà Linh, đánh bảo thạch mới là nhiệm vụ của tôi. Mãi mới trèo lên đỉnh tháp, tôi nhảy vọt một bước. Nhưng ngoài nhìn thấy bảo thạch, tôi còn nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

“Gấp thế làm gì? Hoàng Tử. Không ngại ngồi xuống uống chén trà chứ?”. Phạm bình tĩnh thản thái pha trà trên đỉnh tháp, còn khẽ cười hòa nhã với tôi.

Tôi nhú mày, tay phải cảnh giác nắm chặt Hắc Dao: “Mì muốn làm gì?”.

“Không có gì, có việc muốn nhờ cậu mà thôi”. Phạm đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy, còn ném đao của hắn vào trong góc, tay không tỏ vẻ hắn không có tính uy hiếp.

Nghi hoặc trong lòng tôi càng dâng lên. Rốt cuộc Phạm muốn làm gì? Mặc dù hắn đã ném vũ khí, nhưng có lẽ có người khác mai phục gần đây? Tôi nghĩ tới đây, khóe mắt liếc nhìn khắp mọi nơi.

Phạm cười nhạt: “Cậu yên tâm, không có mai phục đâu”.

“Rốt cuộc mì muốn làm gì?”. Tôi ổn định tinh thần, cho dù có mai phục tôi cũng không sợ hắn.

“Muốn xin cậu trả Phượng Hoàng lại cho tôi”. Phạm nói với vẻ nghiêm túc.

“Phượng Hoàng?”. Tôi ngẩn người, có chút không hiểu tình hình.

Phạm cất tiếng quở trách: “Dục Băng Phượng Hoàng! Tôi thừa nhận trước kia tôi đối xử với cô ấy không tốt, con người luôn không biết cách quý trọng những thứ bên mình, một khi mất đi, mới biết quan trọng với mình như thế nào”.

Về mặt Phạm đau khổ. Hắn cười xé lên với tôi: “Hoàng Tử, xin cậu trả lại Phượng Hoàng cho tôi, được không? Tôi biết cậu không cần cô ấy, đối với cậu mà nói cô ấy thậm chí còn không bằng Tà Linh và Gui. Một khi đã như vậy, cậu cần gì phải làm tổn thương cô ấy nữa?”.

Tôi ngẩn người. Phạm, kẻ coi phụ nữ là quần áo, lại có thể nói những lời này, tôi thật sự rất nghi ngờ. Có lẽ tôi là người trong lòng nghĩ thế nào sẽ phản ứng ra mặt, tôi chưa kịp nói gì thì Phạm đã lên tiếng.

“Xin hãy tin tôi, lần này tôi thật sự nghiêm túc. Xin cậu hãy trả Phượng Hoàng lại cho tôi, xin cậu đừng làm tổn thương cô ấy nữa, để tôi mang lại hạnh phúc cho cô ấy!”. Phạm kích động hét lên.

“Tôi làm tổn thương cô ấy?”. Sắc mặt của tôi sầm xuống. Suýt nữa quên mất, lần trước cô ấy còn bị tôi chọc tức phát khóc, hơn nữa sau chuyện đó tôi cũng vô trách nhiệm. Hình như từ đó đến nay chưa gặp Phượng Hoàng lần nào, bây giờ nghĩ tới, thật sự khiến tôi lo lắng hiện giờ cô ấy ở đâu?

“Số lần cậu khiến cô ấy khóc lẽ nào còn kém tôi?”. Phạm lạnh lùng nói.

“Tôi...”. Tôi thờ dãi: “Dù thế nào đi nữa, để Phượng Hoàng tự quyết định đi. Cô ấy không phải đồ vật, cô ấy nên tự quyết định”.

“Mì...”. Phạm cau có giận dữ, khiến tôi chẳng hiểu mô tê gì, tôi nói sai ở đâu?

“Cảm ơn anh, Hoàng Tử”. Giọng Phượng Hoàng đột nhiên vang lên. Tôi kinh ngạc nhìn Phượng Hoàng đột nhiên xuất hiện từ phía sau bảo thạch: “Mặc dù anh không yêu em, nhưng ít nhất anh cũng không trao em cho người khác”.

“Phượng Hoàng...”. Tôi ngo ngẩn kêu lên.

“Hắn không cần em, em còn không hiểu sao?”. Phạm đột nhiên xông lên, hai tay nắm chặt vai Phượng Hoàng. Phượng Hoàng bị dọa run lên, vẻ mặt đau khổ.

“Buông cô ấy ra!”. Tôi sai bước xông lên trước, vung nắm đấm đánh Phạm.

Phượng Hoàng có chút xấu hổ cúi thấp đầu, sợ hãi nói: “Xin lỗi, Hoàng Tử. Em nghe Phạm nói, anh nhất định chê em rất phiền phức, chỉ cần anh ta lên tiếng, anh chắc chắn sẽ giao em cho anh ta vô điều kiện. Em, em thực lòng muốn biết rốt cuộc anh có làm vậy hay không, cho nên...”.

Tôi lắc đầu: “Không sao. Là lỗi của tôi, trước kia tôi không nên nói với bạn như vậy”.

“Hoàng Tử!”. Phạm đứng dậy. Dáng vẻ hòa nhã và thâm tình vừa nãy mất tăm, chỉ còn khuôn mặt hung dữ.

Không đợi hắn nói tiếp, tôi lên tiếng trước: “Anh khiến tôi thất vọng, Phạm!”.

Phạm nghe vậy liền ngẩn người.

“Tôi vốn dĩ còn mong chờ anh sẽ dẫn quân tới đương đầu với tôi. Kết quả, anh lại có thể chọn cách lợi dụng Phượng Hoàng?”. Tôi lạnh lùng nghiêng răng. Tên này rốt cuộc muốn lợi dụng Phượng Hoàng đến lúc nào đây? Lẽ nào việc buông tha cho một cô gái khó khăn đến vậy sao?

“Anh chết chắc rồi, lần này tuyệt đối không thể bỏ qua cho anh”. Tôi nhắc Hắc Dao, đi từng bước tới gần Phạm.

“Khoan đã, Hoàng Tử!”. Giọng của Tội đột nhiên vang lên từ phía sau, quay đầu thì thấy, mặt Tội còn lạnh băng hơn tôi, đáy mắt anh gần như không có tình cảm: “Đi đánh bảo thạch đi, Hoàng Tử. Đó là trách nhiệm của cậu. Còn về Phạm, đó là trách nhiệm của tôi!”.

Tôi gật đầu: “Tôi hiểu”.

Tôi không hề ngó ngàng tới cuộc đối đầu giữa Tội và Phạm. Nếu Phạm suốt ngày chỉ biết nghĩ cách lợi dụng con gái, thì kết quả của trận đối đầu này quá rõ ràng rồi. Vậy còn cần xem sao?

Tôi nắm chặt Hắc Dao, quay đầu nhìn bảo thạch. Lúc đang định chém ra trò, một phát ma pháp đột nhiên lao tới. Tôi quay đầu thì thấy đúng là ma pháp của Phượng Hoàng, lẽ nào... cô ấy muốn giành thành? Lẽ nào Phạm đã xúi giục Phượng Hoàng thành công? Lúc tôi đang suy nghĩ miên man, Phượng Hoàng cười rồi nói:

“Em muốn giúp anh đánh bớt phần lớn lượng máu của bảo thạch. Yên tâm, cú đánh cuối cùng em sẽ nhường cho Hoàng Tử, em không muốn vô duyên vô cớ có thêm một tòa thành đầu”.

“Cú đánh cuối cùng? Không phải tôi phải đánh toàn bộ sao?”. Tôi ngo ngắc hỏi.

Phượng Hoàng giật mình, nói: “Đương nhiên không phải. Vậy phải đánh bao lâu? Chỉ cần người đánh vỡ bảo thạch là anh là được”.

Trên đầu tôi nổi gân xanh. Nghe nói lần trước có hai người nhàn nhã uống trà trong lúc tôi đánh bảo thạch gần chết!

Tà Linh khụ hai tiếng: “À, lúc bọn anh đánh xong Nguyệt Thành mới biết chuyện này”.

“Tóm lại, tôi giúp đi!”. Tôi nổi giận lườm một trong những người uống trà.

Đánh bảo thạch xong, bụi lại bay khắp nơi. Nhưng lần này Tà Linh có kinh nghiệm, đã trốn đi tận đằng nào, để lại tôi không có cách nào để chạy và Phượng Hoàng không biết chuyện ẩn bụi.

“Cuối cùng, thống nhất Trung Tâm”. Lòng tôi nhẹ nhõm, bất giác nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Hoàng Tử được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.